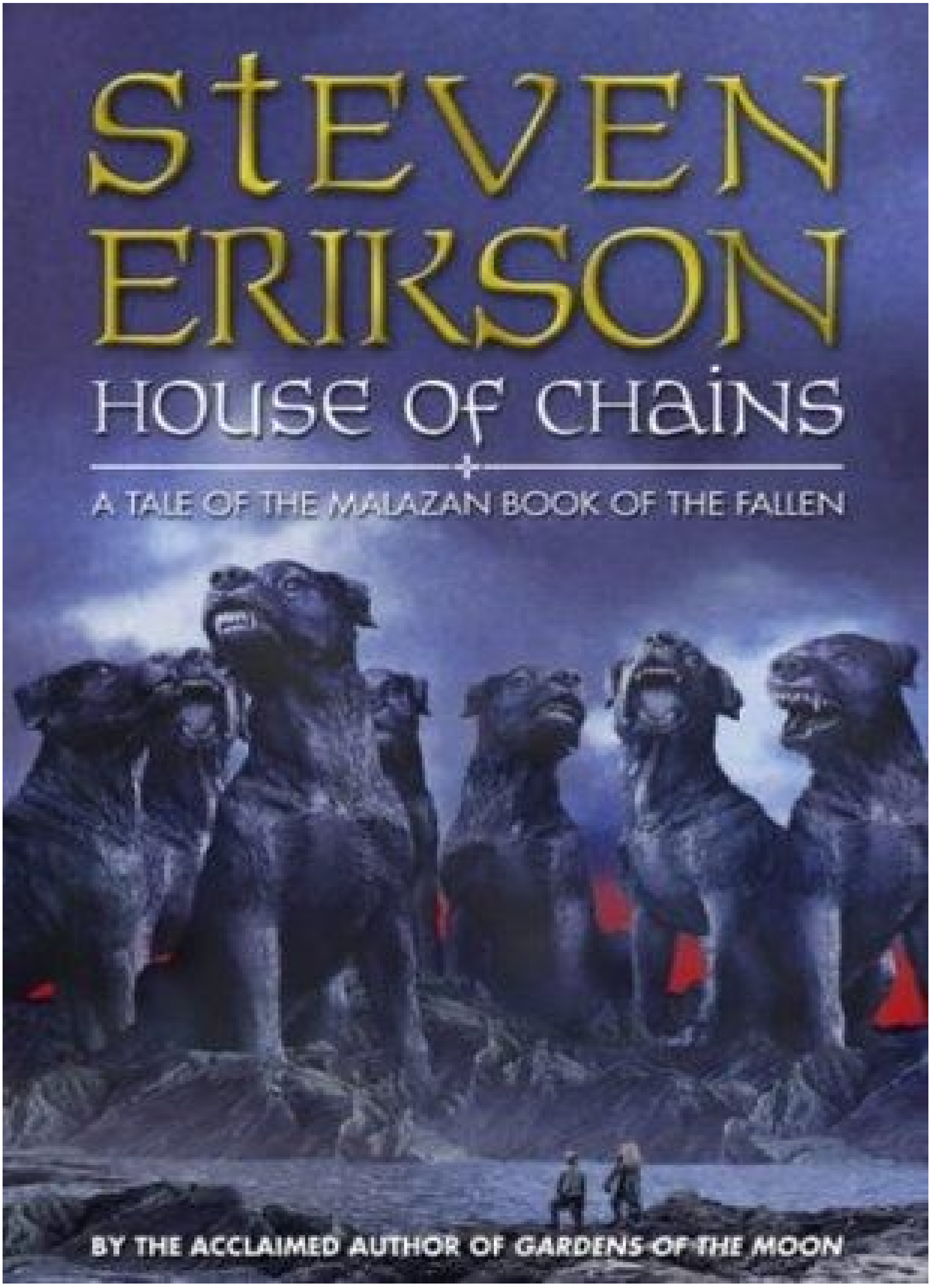

STEVEN ERIKSON
HOUSE OF CHAINS
A TALE OF THE MALAZAN BOOK OF THE FALLEN
BY THE ACCLAIMED AUTHOR OF GARDENS OF THE MOON

Cuprins

Steven Erikson

Casa Lanţurilor

Prolog

Verge of the Nascent, a 943-a zi a căutării, 1139 Burn's Sleep

Cenușii, umflate și bubuite, cadavrele stăteau pe țărmul încărcat cu mâl cât de departe vedea cu ochii. Îngrămădită ca niște lemne de plutire de apa care se ridică, clătinându-se și rostogolindu-se pe margini, carnea în putrefie fierbea de crabi cu zece picioare cu coajă neagră. Creaturile de mărimea unei monede de-abia începuseră să facă incursiuni în sărbătoarea generoasă pe care despărțirea warren le-a pus-o înainte.

Marea oglindea nuanța cerului jos. Coton plictisitor, peticizat deasupra și dedesubt, rupt doar de griul mai profund al nămolurilor și, la treizeci de mișcări ale vâslei la distanță, tonurile de ocru mânjite ale nivelurilor superioare abia vizibile ale clădirilor inundate ale unui oraș. Furtunile trecuseră, apele erau calme în mijlocul epavei unei lumi înecate.

Scurt, ghemuit fuseseră locuitorii. Cu caracteristici plate, părul palid lăsat lung și liber. Lumea lor fusese una rece, având în vedere îmbrăcămintea groasă căptușită pe care o purtaseră. Dar cu despărțirea care se schimbase, cataclismic. Aerul era sufocant, umed și acum urât de miros de putregai.

Marea se născuse dintr-un râu pe alt tărâm. O arteră masivă de apă dulce, largă și probabil care se întinde pe continent, plină de nămoluri de câmpie, adâncurile tulburi găzduiesc somni uriași și păianjeni de mărimea unei roți de căruță, adâncimile sale aglomerate de crabi și plante carnivore, fără rădăcini. Râul își revărsase volumul torențial pe acest peisaj vast și plan. Zile, apoi săptămâni, apoi luni.

Furtunile, evocate de ciocnirea volatilă a fluxurilor de aer tropicale cu clima temperată rezidentă, împinseseră inundația sub vânturi țipătoare și, înainte ca apele în creștere inexorabilă, au venit ciumă mortală care să-i ia pe cei care nu se înecaseră.

Cumva, chiria se închisese cândva în noaptea de abia trecută. Râul dintr-un alt tărâm fusese întors la calea inițială.

Linia țărmului din față probabil că nu merita cuvântul, dar nimic altceva nu i-a venit în minte lui Trull Sengar când era târât de-a lungul marginii ei. Plaja nu era altceva decât nămol, îngrămădită de un zid imens care părea să se întindă de la orizont la orizont. Zidul rezistase inundației, deși apa curgea acum în jos pe partea opusă.

Corpuri în stânga lui, o picătură de șapte, poate opt înălțimi de oameni la dreapta lui, vârful zidului însuși puțin mai puțin de treizeci de pași; că a reţinut o mare întreagă şoptită de vrăjitorie. Pietrele late și plate de sub picioare erau mânjite cu noroi, dar deja se uscau în căldură, insecte de culoarea închisă dansau pe suprafața ei, sărind din calea lui Trull Sengar și a răpitorilor săi.

Trull încă avea dificultăți în a înțelege această noţiune. *Capturi* . Un cuvânt cu care se lupta. La urma urmei, erau frații lui. Rude. Fețe pe care le cunoscuse toată viața, fețe pe care le văzuse zâmbind și râzând și fețe - uneori - pline de o

durere care o oglindise pe a lui. El a stat alături de ei prin tot ceea ce se întâmplase, triumfurile glorioase, pierderile sfâșietoare de suflet.

Captori.

Nu erau zâmbete, acum. Fără râs. Expresiile celor care îl țineau erau fixe și reci.

La ce am ajuns.

Marșul s-a încheiat. Mâinile îl împinseră pe Trull Sengar în jos, fără să ia în seamă vânătăile, tăieturile și țesăturile care încă mai curgeau sânge. Inele masive de fier fuseseră puse, într-un scop necunoscut, de către locuitorii acestei lumi acum morți, de-a lungul vârfului zidului, ancorate în inima blocurilor uriașe de piatră. Inelele erau dispuse uniform pe lungimea peretelui, la intervale de vreo cincisprezece pași, cât se vedea Trull.

Acum, acele inele își găsiseră o nouă funcție.

Lanțuri erau înfășurate în jurul lui Trull Sengar, cătușele puse la loc pe încheieturi și glezne. Un brâu împânzit era strâns dureros în jurul stomacului lui, lanțurile trase prin bucle de fier și trase întinse pentru a-l fixa lângă inelul de fier. O presă metalică cu balamale i-a fost fixată pe falcă, gura i-a fost forțată să se deschidă și placa împinsă și blocată pe loc peste limbă.

A urmat Shorning-ul. Un pumnal i-a înscris un cerc pe frunte, urmat de o tăietură zimțată pentru a rupe acel cerc, vârful împins suficient de adânc pentru a înțepa osul. Cenușa a fost frecată în răni. Unică și lungă împletitură a fost îndepărtată cu hack-uri aspre care i-au făcut o mizerie sângeroasă a ceafă. Un unguent gros și stânjenitor a fost apoi uns prin părul rămas, masat până la pate. În câteva ore, restul părului îi va cădea, lăsându-l permanent chel.

Shorning-ul a fost un lucru absolut, un act ireversibil de despărțire. Acum era proscris. Pentru frații săi, el încetase să mai existe. El nu ar fi jelit. Faptele sale aveau să dispară din memorie împreună cu numele său. Mama și tatăl lui ar fi născut un copil mai puțin. Aceasta a fost, pentru oamenii lui, cea mai îngrozitoare pedeapsă - de departe mai rea decât execuția.

Cu toate acestea, Trull Sengar nu comisese nicio crimă.

Și la asta am ajuns.

Stăteau deasupra lui, poate abia acum înțelegând ce făcuseră.

O voce familiară a rupt tăcerea. „Vom vorbi despre el acum și, odată ce vom părăsi acest loc, el va înceta să mai fie fratele nostru”.

„Vom vorbi acum despre el”, au intonat ceilalți, apoi unul a adăugat: „Te-a trădat”.

Prima voce era rece, fără să dezvăluie nimic din bucuria despre care Trull Sengar știa că va fi acolo. — Spui că m-a trădat.

— A făcut-o, frate.

— Ce dovadă ai?

— Cu propria lui limbă.

— Doar tu afirmi că ai auzit vorbind o asemenea trădare?

— Nu, am auzit și eu, frate.

'Și eu.'

— Și ce v-a spus fratele nostru tuturor?

— A spus că ți-ai despărțit sângele de al nostru.

— Că acum ai slujit unui stăpân ascuns.

— Că ambiția ta ne-ar duce pe toți la moarte...
— Întregul nostru popor.
— Atunci a vorbit împotriva mea.
'El a facut.'
— Pe propria sa limbă, m-a acuzat că am trădat poporul nostru.
'El a facut.'
— Și eu? Să luăm în considerare această taxă. Țările de sud sunt în flăcări. Armatele inamicului au fugit. Inamicul îngenunchează acum înaintea noastră și imploră să ne fie sclavi. Din nimic, s-a făcut un imperiu. Și totuși puterea noastră crește. Inca. Pentru a deveni mai puternici, ce trebuie să faceți voi, frații mei?
— Trebuie să căutăm.
— Da. Și când găsești ce trebuie căutat?
— Trebuie să livrăm. Pentru tine, frate.
— Vezi că este nevoie de asta?
'Noi facem.'
— Înțelegi sacrificiul pe care îl fac pentru tine, pentru poporul nostru, pentru viitorul nostru?
'Noi facem.'
— Cu toate acestea, chiar dacă ai căutat, acest om, odată fratele nostru, a vorbit împotriva mea.
'El a facut.'
— Mai rău, a vorbit pentru a-i apăra pe noii inamici pe care i-am găsit.
'El a facut. I-a numit Ruda Pură și a spus că nu ar trebui să-i omorâm.
— Și dacă ar fi fost cu adevărat rude pură, atunci...
— Nu ar fi murit atât de ușor.
'Prin urmare.'
— Te-a trădat, frate.
— Ne-a trădat pe toți.
A fost liniște. *Ah, acum ai împărți această crimă a ta. Și ei ezită .*
— Ne-a trădat pe toţi, nu-i aşa, fraţilor?
'Da.' Cuvântul sosi aspru, murmurat sub răsuflarea – un cor de incertitudine dubioasă.
Nimeni nu a vorbit o clipă lungă, apoi, sălbatic cu mânia abia înfrânată: „Așa, *fraților* ... Și nu ar trebui să ținem seama de acest pericol? Această amenințare cu trădarea, această otravă, această ciumă care încearcă să ne sfâșie familia? Se va răspândi? Mai venim aici? Trebuie să fim vigilenți, fraților. În interiorul nostru. Unul cu altul. Acum, am vorbit despre el. Și acum, a plecat.
'El este plecat.'
— El nu a existat niciodată.
— El nu a existat niciodată.
— Atunci, să părăsim locul ăsta.
— Da, hai să plecăm.
Trull Sengar a ascultat până când nu le-a mai putut auzi cizmele pe pietre și nici nu le-a mai putut simți tremurul pașilor care se împuținează. Era singur, incapabil să se miște, văzând doar piatra mânjită cu noroi de la baza inelului de fier.
Marea foșnea cadavrele de-a lungul țărmului. Crabii s-au scufundat. Apa a

continuat să se scurgă prin mortar, să insinueze zidul ciclopic cu vocea de fantome murmurătoare și să curgă în jos pe cealaltă parte.

Printre poporul său, era un adevăr cunoscut de mult timp, poate singurul adevăr, că Natura a luptat doar un război etern. Un dușman. Că, mai departe, să înțelegi asta însemna să înțelegi lumea. Fiecare lume.

Natura nu are decât un dușman. Și acesta este dezechilibru.

Zidul ținea marea.

Și există două semnificații ale acestui lucru. Frații mei, nu puteți vedea adevărul? Două sensuri. Zidul ține marea.

Pentru acum.

Acesta a fost un potop care nu avea să fie negat. Potopul abia începuse – ceva ce frații săi nu puteau înțelege, poate nu avea să înțeleagă niciodată.

Înecul era obișnuit printre oamenii lui. Înecul nu era de temut. Și astfel, Trull Sengar s-ar îneca. Curând.

Și în scurt timp, bănuia el, întregul său popor i se va alătura. Fratele lui zdrobise echilibrul.

Și Natura nu va rămâne .

Cartea Unu

Cu cât râul este mai lent, cu atât curge mai roșu

spunând Nathii

CAPITOL UNUL

Copiii dintr-o casă întunecată aleg cărări umbrite.

zicala populara Nathii

Câinele sălbăticise o femeie, un bătrân și un copil înainte ca războinicii să-l ducă într-un cuptor părăsit de la marginea satului. Fiara nu mai manifestase niciodată o loialitate incertă. Păzise ținuturile Uryd cu zel înverșunat, unul cu rudele sale în îndatoririle sale dure, dar drepte. Nu existau răni pe corpul ei care ar fi putut să se petreacă și astfel să-i îngăduie spiritul nebuniei în vene. Nici câinele nu era stăpânit de boala spumei. Poziția sa în haita satului nu fusese contestată. Într-adevăr, nu era nimic, absolut nimic, care să dea pricină întorsăturii bruște.

Războinicii au prins animalul de peretele rotunjit din spate al cuptorului de lut cu sulițe, înjunghiând fiara care țipă și strigă până când a murit. Când și-au retras sulițele, au văzut tijele mestecate și alunecoase de scuipat și sânge; au văzut fier rupt și înțepat.

Nebunia, știau ei, putea rămâne ascunsă, îngropată mult sub suprafață, o aromă subtilă transformând sângele în ceva amar. Şamanii le-au examinat pe cele trei victime; doi muriseră deja din cauza rănilor, dar copilul încă se agăța de viață.

În procesiune solemnă, el a fost dus de tatăl său la Fețele din Stâncă, a fost culcat în poiană în fața celor șapte zei ai Teblorului și a plecat acolo.

A murit la scurt timp mai târziu. Singur în durerea lui înaintea chipurilor dure sculptate în stâncă.

Aceasta nu a fost o soartă neașteptată. Copilul, la urma urmei, fusese prea mic pentru a se ruga.

Toate acestea, desigur, s-au întâmplat cu secole în trecut. Cu mult înainte ca cei Șapte Zei să-și deschidă ochii.

Anul lui Urugal țesutul 1159 Somnul lui Burn

Erau povești glorioase. Ferme în flăcări, copii târâți după cai timp de leghe. Trofeele acelei zile, cu atât de mult timp în urmă, îngrămădeau pereții jos ai casei lungi a bunicului său. Pate craniu cicatrice, mandibule cu aspect fragil. Fragmente ciudate de îmbrăcăminte făcute dintr-un material necunoscut, acum înnegrite de fum și zdrențuite. Urechi mici bătute în cuie pe fiecare stâlp de lemn care ajungea până la acoperișul de paie.

Dovada că Lacul Argint era real, că a existat în adevăr, dincolo de munții îmbrăcați în păduri, în jos prin trecători ascunse, la o săptămână - poate la două distanțe de pământurile clanului Uryd. Drumul în sine a fost plin, trecând prin teritoriile deținute de clanurile Sunyd și Rathyd, o călătorie care a fost ea însăși o poveste de proporții legendare. Mișcându-se tăcuți și nevăzuți prin taberele inamice, mutând pietrele din vatră pentru a aduce cele mai profunde insulte,

scăpând de vânători și urmăritori zi și noapte până când s-au ajuns la graniță, apoi au traversat - priveliștea din față necunoscută, bogățiile ei la care nici măcar nu s-a visat încă.

Karsa Orlong a trăit și a respirat poveștile bunicului său. Stăteau ca o legiune, sfidătoare și feroce, în fața moștenirii palide și goale a fiului lui Synyg-Pahlk și a tatălui lui Karsa. Synyg, care nu făcuse nimic în viața lui, care își îngrijea caii în valea lui și nu se aventurase nici măcar o dată pe țări ostile. Synyg, care era cea mai mare rușine atât a tatălui său, cât și a fiului său.

Adevărat, Synyg și-a apărat de mai multe ori turma de cai de răpitorii din alte clanuri și s-a apărat bine, cu o ferocitate onorabilă și o pricepere admirabilă. Dar asta era de așteptat doar de la cei cu sânge Uryd. Urugal Țesutul era Chipul în stâncă a clanului, iar Urugal era numărat printre cei mai înverșunați dintre cei șapte zei. Celelalte clanuri aveau motive să se teamă de Uryd.

Nici Synyg nu se dovedise mai puțin de măiestrie în antrenarea singurului său fiu în Fighting Dances. Îndemânarea lui Karsa cu lama din lemn de sânge a depășit cu mult anii lui. A fost numărat printre cei mai buni războinici ai clanului. În timp ce Uryd disprețuia folosirea arcului, ei excelau cu sulița și atlatl, cu discul dintat și frânghia neagră, iar Synyg îl învățase pe fiul său o eficiență impresionantă și cu aceste arme.

Cu toate acestea, o astfel de pregătire era de așteptat de la orice tată din clanul Uryd. Karsa nu putea găsi niciun motiv de mândrie în astfel de lucruri. La urma urmei, dansurile de luptă au fost doar o pregătire. Gloria s-a găsit în tot ce a urmat, în concursuri, raiduri, în perpetuarea vicioasă a vrăjirii.

Karsa nu ar face așa cum făcuse tatăl său. El nu ar face... *nimic* . Nu, ar merge pe calea bunicului său. Mai aproape decât și-ar putea imagina oricine. Prea mare parte din reputația clanului a trăit doar în trecut. Uryd deveniseră mulțumiți în poziția lor de preeminență printre Teblori. Pahlk mormăise acel adevăr de mai multe ori, nopțile în care îl dureau oasele din cauza rănilor vechi și rușinea că era fiul său ardea cel mai adânc.

O întoarcere la vechile căi. Și eu, Karsa Orlong, voi conduce. Delum Thord este cu mine. La fel și Bairoth Gild. Toate în primul nostru an de cicatrici.

Am numărat lovitura de stat. Am ucis dușmani. Cai furați. A mutat pietrele de foc ale lui Kellyd și Buryd.

Și acum, odată cu luna nouă și în anul denumirii tale, Urugal, ne vom țese drumul către Lacul Argint. Să ucidă copiii care locuiesc acolo.

A rămas în genunchi în poiană, cu capul plecat sub Fețele din Stâncă, știind că chipul lui Urugal, sus pe stâncă, oglindea propria lui dorință sălbatică; și că cei ai celorlalți zei, toți cu propriile lor clanuri, cu excepția lui Siballe, care era Negăsit, se uitau la Karsa cu invidie și ură. Niciunul dintre copiii lor nu a îngenuncheat în fața lor, până la urmă, pentru a exprima astfel de jurăminte îndrăznețe.

Complezența a afectat toate clanurile Teblorilor, bănuia Karsa. Lumea de dincolo de munți nu îndrăznea să pătrundă, nu încercase să o facă de zeci de ani. Niciun vizitator nu s-a aventurat în ținuturile Teblor. Nici Teblorii înșiși nu priviseră dincolo de granițe cu foame întunecată, așa cum făcuseră adesea în generațiile trecute. Ultimul bărbat care a condus un raid pe teritoriu străin fusese bunicul său. Spre malul Lacului de Argint, unde fermele se ghemuiau ca

ciupercile putrede și copiii se năpusteau ca șoarecii. Pe atunci, fuseseră două ferme, o jumătate de duzină de anexe. Acum, credea Karsa, vor fi mai multe. Trei, chiar patru ferme. Până și ziua sacrificării lui Pahlk ar fi pălită față de cea oferită de Karsa, Delum și Bairoth.

Așa că jur, iubitul Urugal. Și vă voi oferi o sărbătoare cu trofee, cum nu a înnegrit niciodată pământul acestei poieni. Destul, poate, ca să te eliberezi de piatra însăși, astfel încât să pășești încă o dată în mijlocul nostru, izbăvitor al morții asupra tuturor dușmanilor noștri .

Eu, Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk Orlong, jur. Și, dacă te îndoiești, Urugal, să știi că plecăm chiar în noaptea asta. Călătoria începe chiar cu coborârea acestui soare. Și, așa cum soarele fiecărei zile naște soarele zilei următoare, tot așa va privi trei războinici ai clanului Uryd, conducându-și distrugătorii prin trecători, în jos în ținuturile necunoscute. Iar Lacul de Argint va tremura, după mai bine de patru secole, din nou la venirea Teblorului.

Karsa își ridică încet capul, cu ochii călătorind în sus pe stânca răvășită, pentru a găsi chipul aspru și bestial al lui Urugal, acolo, printre rudele lui. Privirea cu sâmburi părea fixată asupra lui și Karsa i se păru că vede plăcere avidă în acele bazine întunecate. Într-adevăr, el era sigur de asta și l-a descris ca fiind adevăr pentru Delum și Bairoth și pentru Dayliss, pentru ca ea să-și poată exprima binecuvântarea, pentru că așa și-a dorit binecuvântarea, cuvintele ei reci... *Eu, Dayliss, încă nu am găsit un numele familiei, să te binecuvânteze, Karsa Orlong, în raid-ul tău groaznic. Fie ca tu să ucizi o legiune de copii. Fie ca strigătele lor să vă hrănească visele. Fie ca sângele lor să vă dea sete de mai mult. Fie ca flăcările să bântuie calea vieții tale. Să te întorci la mine, cu o mie de morți asupra sufletului tău, și să mă iei de soție .*

Ea ar putea într-adevăr să-l binecuvânteze. O primă expresie, dar de netăgăduită, a interesului ei pentru el. Nu Bairoth – ea, ci se juca cu Bairoth ca orice tânără necăsătorită, pentru distracție. Cuțitul ei al nopții a rămas învelit, desigur, pentru că Bairoth îi lipsea ambiția rece – un defect pe care putea să-l nege, totuși adevărul era clar că el nu conducea, ci doar urmărea, iar Dayliss nu s-ar mulțumi cu asta.

Nu, ea avea să fie a lui, a lui Karsa, la întoarcerea lui, punctul culminant al triumfului său care a fost raidul de pe Lacul Argint. Pentru el, și numai pentru el, Dayliss și-ar desface Knife of Night.

Fie ca tu să ucizi o legiune de copii. Fie ca flăcările să bântuie calea vieții tale.

Karsa se îndreptă. Niciun vânt nu foșnea frunzele mesteacănilor care înconjurau poiana. Aerul era greu, un aer de câmpie care se urcase în munți în urma soarelui care mărșăluia, iar acum, odată ce lumina se stingea, era prins în poiana înaintea Fețelor din Stâncă. Ca o suflare a zeilor, se va pătrunde curând în pământul putrezit.

Nu exista nicio îndoială în mintea lui Karsa că Urugal era prezent, la fel de aproape de pielea de piatră a feței lui, precum fusese vreodată. Atras de puterea jurământului lui Karsa, de promisiunea revenirii la glorie. La fel pluteau și ceilalți zei. Beroke Soft Voice, Kahlb Vânătorul Tăcut, Thenik Distrus, Halad Rack Bearer, Imroth Crudul și Siballe Negăsitul, toți s-au trezit încă o dată și dornici de sânge.

Și abia am început pe această cale. Proaspăt sosit în cel de-al optzecilea an al meu de viață, în sfârșit un războinic în adevăr. Am auzit cele mai vechi cuvinte, șoaptele, ale Aceluia, care îi va uni pe Teblori, care va lega clanurile pe toți și îi va conduce în zonele joase și astfel începe Războiul Poporului. Aceste șoapte, sunt vocea promisiunii și acea voce este a mea.

Păsările ascunse au anunțat venirea amurgului. Era timpul să plec.

Delum și Bairoth îl așteptau în sat. Și Dayliss, tăcută, dar ținându-se de cuvintele pe care i-ar fi spus.

Bairoth va fi furios.

Buzunarul de aer cald din poiană a zăbovit mult după plecarea lui Karsa Orlong. Pământul moale și plin de mlaștină a lăsat încet amprenta genunchilor, a picioarelor lui mocasin, iar strălucirea din ce în ce mai adâncă a soarelui a continuat să picteze trăsăturile aspre ale zeilor, chiar dacă umbrele umpleau poiana însăși.

Șapte siluete s-au ridicat de la pământ, pielea încrețită și pătată de maro închis peste mușchii ofilit și oasele grele, părul roșu ca ocru și picurând apă neagră, stagnantă. Unora le lipseau membre, altora stăteau pe picioare zdrobite, sfărâmate sau stricate. Unului îi lipsea maxilarul inferior, în timp ce pometul stâng și sprânceana altuia erau zdrobite, eliminând orbitul. Fiecare dintre cei șapte, rupt într-un fel. Imperfect.

Defectuoasă.

Undeva în spatele zidului de stâncă se afla o peșteră sigilată care fusese mormântul lor timp de câteva secole, o închisoare de scurtă durată după cum sa dovedit. Nimeni nu se așteptase la învierea lor. Prea sfărâmați pentru a rămâne alături de rudele lor, fuseseră lăsați în urmă, așa cum era obiceiul de la felul lor. Sentința eșecului a fost abandon, o eternitate de imobilitate. Când eșecul era onorabil, rămășițele lor simțitoare erau așezate spre cer, spre priveliști, spre lumea exterioară, astfel încât să-și poată găsi pacea urmărind trecerea eonilor. Dar, pentru acești șapte, eșecul nu fusese onorabil. Astfel, întunericul unui mormânt fusese sentința lor. Nu simțiseră nicio amărăciune la asta.

Darul acela întunecat a venit mai târziu, din afara închisorii lor neluminate și, odată cu el, o oportunitate.

Tot ce se cerea a fost încălcarea unui jurământ și jurământul de credință față de altul. Recompensa: renaștere și libertate.

Rudele lor marcaseră acest loc de internare, cu chipuri cioplite fiecare asemănătoare, batjocorind priveliștea cu ochi goli și orbi. Ei își rostiseră numele pentru a încheia ritualul legării, nume care zăboveau în acest loc cu o putere suficientă pentru a răsuci mințile șamanilor oamenilor care își găsiseră refugiu în acești munți și pe platoul cu numele antic de Laederon. .

Cei șapte erau tăcuți și nemișcați în poiană pe măsură ce amurgul se adâncea. Șase așteptau să vorbească unul, dar acela nu se grăbea. Libertatea era o exultare crudă și, chiar dacă era limitată la această poiană, emoția persista încă. Nu avea să mai treacă mult, acum, până când acea libertate se va elibera de ultimele ei lanțuri – gama trunchiată a vederii din orbitele oculare sculptate în stâncă. Serviciul noului maestru a promis călătorii, o lume întreagă de redescoperit și nenumărate morți de livrat.

Urual, al cărui nume însemna Mossy Bone și care era cunoscut de teblori ca Urugal, a vorbit în cele din urmă. — Va fi de ajuns.

Sin'b'alle-Lichen Pentru Moss, care era Siballe cea negăsită, nu a ascuns scepticismul din vocea ei. — Ai prea multă încredere în acești Teblori căzuți. *Teblor* . Nu știu nimic, chiar și numele lor adevărat.

— Bucură-te că nu o fac, spuse Ber'ok, cu vocea zguduită printr-un gât zdrobit. Gâtul răsucit și capul aplecat într-o parte, a fost forțat să-și întoarcă întregul corp pentru a se uita la fața stâncii. — În orice caz, ai propriii tăi copii, Sin'b'alle, care sunt purtătorii adevărului. Pentru ceilalți, istoria pierdută este mai bine lăsată pierdută, pentru scopurile noastre. Ignoranța lor este cea mai mare armă a noastră.

— Frasinul mort spune adevărul, spuse Urual. „N-am fi putut să le răsucim atât de mult credința dacă ar fi știut de moștenirea lor”.

Sin'b'alle ridică din umeri cu dispreţ. — Și cel numit Pahlk... a *fost suficient* . După părerea ta, Urual. O perspectivă demnă de a-mi conduce copiii, se părea. Cu toate acestea, a eșuat.

— Vina noastră, nu a lui, mârâi Haran'alle. „Am fost nerăbdători, prea încrezători în eficacitatea noastră. Despărțirea Legământului ne-a furat o mare parte din puterea...

— Totuşi, ce a dat noul nostru maestru din al său, Antler From Summer? întrebă Thekist. — Numai un firicel.

— Și la ce te aștepți? întrebă Urual pe un ton liniștit. „El își revine din încercările lui, așa cum ne facem noi din ale noastre”.

vorbi Emroth, cu vocea ca mătasea. — Deci, tu crezi, Mossy Bone, că acest nepot al lui Pahlk ne va croi drumul spre libertate.

'Fac.'

— Și dacă suntem din nou dezamăgiți?

— Atunci începem din nou. Copilul lui Bairoth în pântecele lui Dayliss.

şuieră Emroth. „Încă un secol de așteptare! La naiba ăștia de lungă viață Teblori!

„Un secol este ca nimic...”

— Ca nimic, totuşi ca totul, Mossy Bone! Și știi exact ce vreau să spun.

Urual o studie pe femeie, care a fost numită pe bună dreptate Scheletul Colților, amintindu-și înclinațiile ei de Soletaken și foamea ei care a dus atât de clar la eșecul lor cu atâta vreme în urmă. — Anul numelui meu a revenit, spuse el. — Dintre noi toți, cine a condus un clan al Teblorilor atât de departe pe calea noastră ca mine? Tu, schelet cu colți? Lichen pentru muschi? Picior de suliță?

Nimeni nu a vorbit.

Apoi, în cele din urmă, Dead Ash Tree scoase un sunet care ar fi putut fi un râs blând. „Suntem ca Muschiul Roșu, tăcuți. Se *va* deschide calea. Așa că noul nostru maestru a promis. Își găsește puterea. Războinicul ales al lui Urual posedă deja o zeci de suflete în trenul său de ucigaș. *Teblor* suflete la asta. Amintiți-vă, de asemenea, că Pahlk a călătorit singur. Cu toate acestea, Karsa va avea doi războinici formidabili care îl flanchează. Dacă moare, există întotdeauna Bairoth sau Delum.

— Bairoth este prea inteligent, mârâi Emroth. — Îl urmărește pe fiul lui Pahlk, unchiul său. Mai rău, ambiția lui este doar pentru el însuși. Se preface că

îl urmează pe Karsa, dar are mâna pe spatele lui Karsa.

— Și al meu pe al lui, murmură Urual. „Noaptea este aproape peste noi. Trebuie să ne întoarcem la mormântul nostru. Războinicul antic s-a întors. — Schelet cu colți, rămâi aproape de copilul din pântecele lui Dayliss.

— Chiar și acum se hrănește din sânul meu, a afirmat Emroth.

— O fată-copil?

— Numai în carne. Ceea ce fac eu în interior nu este nici o fată, nici un copil.

'Bun.'

Cele șapte figuri s-au întors pe pământ în timp ce primele stele ale nopții clipeau treaz pe cerul deasupra capului. S-a trezit din ochi și a privit în jos spre o poiană în care nu locuia niciun zeu. Unde nu locuise vreodată zei.

Satul era situat pe malul pietros al râului Laderu, un flux torenţial alimentat de munte, de apă rece-amară, care tăia o vale prin pădurea de conifere în drumul său spre o mare îndepărtată. Casele erau construite cu fundații de bolovani și pereți de cedru tăiați grosolan, acoperișurile groase, cocoașe și acoperite cu mușchi. De-a lungul malului se înălțau rame zăbrele groase cu fâșii de pește uscat. Dincolo de o margine de pădure, fuseseră tăiate poieni pentru a oferi pășuni pentru cai.

Lumina întunecată de ceață a pâlpâit printre copaci când Karsa a ajuns la casa tatălui său, trecând pe lângă zecile de cai care stăteau tăcuți și nemișcați în poiană. Singura lor amenințare venea de la raiders, deoarece aceste fiare erau ucigașe crescute, iar lupii de munte învățaseră de mult să evite animalele uriașe. Ocazional, un urs cu guler ruginit se aventura din bântuia sa de munte, dar aceasta coincidea de obicei cu alergările cu somoni, iar creaturile nu manifestau interes să provoace caii, câinii satului sau războinicii săi neînfricat.

Synyg era în kraalul de antrenament, îngrijindu-l pe Havok, prețuitul său destrier. Karsa simțea căldura animalului în timp ce se apropia, deși era puțin mai mult decât o masă neagră în întuneric. — Ochiul Roșu încă rătăcește liber, mârâi Karsa. — Nu vei face nimic pentru fiul tău?

Tatăl său a continuat să-l îngrijească pe Havok. „Ochiul Roșu este prea tânăr pentru o astfel de călătorie, așa cum am mai spus...”

— Cu toate acestea, el este al meu, așa că îl voi călăre.

'Nu. Îi lipsește independența și încă nu a călărit cu munții Bairoth și Delum. Îi vei pune un spin în nervi.

— Deci trebuie să merg?

— Îți dau Havok, fiul meu. A fost alergat încet în această noapte și încă poartă căpăstru. Du-te să-ți ia echipamentul, înainte să se răcească prea mult.

Karsa nu spuse nimic. Era într-adevăr uimit. Se răsuci și se îndreptă spre casă. Tatăl său își aruncase rucsacul de pe un stâlp de lângă ușă pentru a-l menține uscat. Sabia lui din lemn de sânge atârna în ham lângă el, proaspăt unsă cu ulei, cresta de război a Uryd proaspăt pictată pe lama lată. Karsa trase arma în jos și prinse hamul la loc, mânerul cu două mâini învelit în piele a sabiei ieșind peste umărul lui stâng. Haita avea să călătorească pe umerii lui Havok, lipiți de etrierul, deși genunchii lui Karsa ar prelua cea mai mare parte din greutate.

Capcanele pentru cai Teblor nu includeau un scaun de călăreț; un războinic

călărea împotriva cărnii, cu etrieri înalți, cea mai mare parte a greutății sale direct în spatele umerilor monturii. Trofeele lowlander includ șei, care dezvăluie, atunci când sunt poziționate pe caii mai mici de jos, o deplasare clară a greutății spre spate. Dar un adevărat destrier avea nevoie de sferturile posterioare fără greutate suplimentară, pentru a asigura rapiditatea loviturilor sale. Mai mult, un războinic trebuie să-și protejeze gâtul și capul monturii, cu sabie și, dacă este necesar, cu antebrațele îmbrățișate.

Karsa s-a întors acolo unde așteptau tatăl său și Havok.

— Bairoth și Delum vă așteaptă la vad, spuse Synyg.

— Dayliss?

Karsa nu a putut vedea nimic din expresia tatălui său, în timp ce acesta a răspuns fără ton: „Dayliss și-a exprimat binecuvântarea lui Bairoth după ce ai plecat spre Fețele din Stâncă”.

— A binecuvântat-o pe Bairoth?

'Ea a facut.'

— Se pare că am judecat-o greșit, spuse Karsa, luptându-se cu o strictețe necunoscută care îi strângea vocea.

— Ușor de făcut, pentru că este femeie.

— Și tu, părinte? Îmi vei da binecuvântarea ta?

Synyg îi dădu lui Karsa frâul singuratic și se întoarse. — Pahlk a făcut-o deja. Fii mulțumit de asta.

— Pahlk nu este tatăl meu!

Synyg se opri în întuneric, păru să se gândească, apoi spuse: — Nu, nu este.

— Atunci mă vei binecuvânta?

— Ce vrei să binecuvântez, fiule? Cei șapte zei care sunt o minciună? Gloria care este goală? Voi fi mulțumit de uciderea copiilor? În trofee te vei lega de centură? Tatăl meu, Pahlk, și-ar șlefui strălucitor propria tinerețe, pentru că este de acea vârstă. Care au fost cuvintele lui de binecuvântare, Karsa? Că îi depășești realizările? Îmi imaginez că nu. Luați în considerare cu atenție cuvintele lui și mă aștept să descoperiți că l-au servit mai mult decât ție.

„Pahlk, Găsitorul Căii pe care o vei urma, îți binecuvântează călătoria.” Acestea au fost cuvintele lui.

Synyg tăcu pentru o clipă, iar când vorbi, fiul său auzi zâmbetul sumbru, deși nu-l putea vedea. 'Așa cum am spus.'

— Mama m-ar fi binecuvântat, se răsti Karsa.

— Așa cum trebuie o mamă. Dar inima ei ar fi fost grea. Du-te, atunci, fiule. Însoțitorii tăi te așteaptă.

Cu un mârâit, Karsa se aplecă pe spatele lat al destrierului. Havok îşi întoarse capul spre locurile necunoscute, apoi pufni.

Synyg vorbi din întuneric. „Îi displace să poarte furie. Calmează-te, fiule.

„Un cal de război care se teme de furie este aproape inutil. Havok va trebui să afle cine îl călărește acum. În acel moment, Karsa trase un picior înapoi și, cu o lovitură de frâu, învârti inteligent destrierul. Un gest cu mâna lui frâu a trimis calul înainte pe potecă.

Patru stâlpi de sânge, fiecare marcând unul dintre frații sacrificați ai lui Karsa, aliniau poteca care ducea spre sat. Spre deosebire de alții, Synyg lăsase stâlpii sculptați neîmpodobiți; ajunsese doar atât de departe încât să taie glifele

care îi numesc pe cei trei fii și pe o fiică dăruite Fețelor din Stâncă, urmate de o stropire de sânge rude care nu durase cu mult dincolo de prima ploaie. În loc de împletituri care înfășurau stâlpii înalți ai omului până la o coafură cu pene și intestine înnodate la vârf, numai liane împleteau lemnul deteriorat, iar vârful tocit era mânjit cu excremente de păsări.

Karsa știa că amintirea fraților săi merita mai mult și s-a hotărât să le poarte numele aproape de buze în momentul atacului, pentru a putea ucide cu strigătele lor ascuțite în aer. Vocea lui avea să fie vocea lor, când va sosi acel moment. Au suferit mult prea mult timp neglijarea tatălui lor.

Traseul s-a lărgit, flancat de cioturi vechi și de ienupăr puțin răspândit. În față, strălucirea groaznică a vetrelor din mijlocul caselor întunecate, ghemuite, conice, strălucea prin ceața fumului de lemn. Lângă una dintre acele gropi de foc așteptau două figurine călare. O a treia formă, pe jos, stătea înfășurată în blănuri pe o parte. *Dayliss. Ea l-a binecuvântat pe Bairoth Gild și acum vine să-l vadă* .

Karsa se apropie de ei, ținându-l pe Havok înapoi într-o cursă leneșă. El era liderul și avea să clarifice adevărul. La urma urmei, Bairoth și Delum îl așteptau și care dintre cei trei se duseseră la Fețele din Stâncă? Dayliss binecuvântase un adept. Oare Karsa se ținuse prea departe? Totuși, aceasta a fost povara celor care au poruncit. Trebuie să fi înțeles asta. Nu avea sens.

Și-a oprit calul în fața lor, a tăcut.

Bairoth era un bărbat mai greu, deși nu la fel de înalt ca Karsa sau, într-adevăr, Delum. Avea o calitate asemănătoare ursului pe care o recunoscuse de mult și ajunsese să o afecteze în mod conștient. Și-a dat umerii acum, ca și cum i-ar fi slăbit pentru călătorie, și a zâmbit. — Un început îndrăzneţ, frate, răbufni el, furtul calului tatălui tău.

— Nu l-am furat, Bairoth. Synyg mi-a dat atât Havok, cât și binecuvântarea lui.

— O noapte de miracole, se pare. Și a ieșit Urugal de pe stâncă să-ți sărute și sprânceana, Karsa Orlong?

Dayliss pufni la asta.

Dacă ar fi pășit într-adevăr pe pământ muritor, n-ar fi găsit decât pe unul dintre noi trei stând în fața lui . În fața lui Bairoth, Karsa nu spuse nimic. Își îndreptă încet privirea spre Dayliss. — Ai binecuvântat Bairoth?

Ridicarea ei din umeri era disprețuitoare.

„Mă întristează”, a spus Karsa, „pierderea ta de curaj”.

Ochii ei se îndreptară spre ai lui cu o furie bruscă.

Zâmbind, Karsa se întoarse către Bairoth și Delum. „Roata stelelor. Lasă-ne să călărim.” '

Dar Bairoth a ignorat cuvintele și, în loc să exprime răspunsul ritual, a mârâit: „Nu ai ales să-ți dezlănțui mândria rănită asupra ei. Dayliss va fi soția mea la întoarcerea noastră. Să lovești în ea înseamnă să mă lovești.

Karsa a rămas nemișcat. — Dar Bairoth, spuse el, jos şi lin, lovesc unde vreau. O lipsă de curaj se poate răspândi ca o boală - s-a așezat binecuvântarea ei asupra ta ca un blestem? Eu sunt conducător de război. Vă invit să mă provocați, acum, înainte de a părăsi casa noastră.

Bairoth îşi cocoşa umerii, se aplecă încet înainte. — Nu este o lipsă de curaj, a spus el, cea care îmi rămâne mâna, Karsa Orlong...

'Mă bucur să aud asta. „Roata stelelor. Lasă-ne să călărim.” '

Încruntat la întrerupere, Bairoth făcu să mai spună ceva, apoi se opri. El a zâmbit, relaxându-se încă o dată. A aruncat o privire spre Dayliss și a dat din cap, ca și cum ar fi reafirmat în tăcere un secret, apoi a intonat: „Roata stelelor. Condu-ne, conducător de război, în glorie.” '

Delum, care privise totul în tăcere, cu faţa goală de expresie, vorbi acum pe rând. „Condu-ne, conducător de război, în glorie.” '

Karsa în față, cei trei războinici au călărit pe lungimea satului. Bătrânii tribului au vorbit împotriva călătoriei, așa că nimeni nu a ieșit să-i privească plecând. Cu toate acestea, Karsa știa că nimeni nu putea scăpa să-i audă trecând și știa că, într-o zi, vor ajunge să regrete că nu fuseseră martori la nimic altceva decât la bubuitul greu și înfundat al copitelor. Cu toate acestea, își dorea cu drag un alt martor decât Dayliss. Nici măcar Pahlk nu apăruse.

Cu toate acestea, am impresia că suntem într-adevăr priviți. De cei Șapte poate. Urugal, înălțat la înălțimea stelelor, călărind curentul roții, privindu-ne acum în jos. Ascultă-mă, Urugal! Eu, Karsa Orlong, voi ucide pentru tine o mie de copii! O mie de suflete de întins la picioarele tale!

În apropiere, un câine gemea în somn agitat, dar nu s-a trezit.

Pe partea de nord a văii, cu vedere la sat, chiar la marginea liniei copacilor, stăteau douăzeci și trei de martori tăcuți ai plecării lui Karsa Orlong, Bairoth Gild și Delum Thord. Fantomatici, în întunericul dintre copacii cu frunze late, ei așteptau, nemișcați, până la mult timp după ce cei trei războinici dispăruseră din vedere pe calea de est.

Uryd născuți, Uryd sacrificat, erau rude de sânge cu Karsa, Bairoth și Delum. În a patra lună de viață, fiecare dintre ei fusese dat Feţelor din Stâncă, așezați de mamele lor în poiană la apus. Oferită îmbrățișării celor Șapte, dispărând înainte de răsăritul soarelui. Dăruite, una și toate, unei proaspete mame.

Copiii lui Siballe, atunci și acum. Siballe, Negăsită, zeița singuratică dintre cei Șapte fără un trib al ei. Și așa, ea crease unul, un trib secret extras din ceilalți șase, îi învățase despre legăturile lor individuale de sânge - pentru a-i lega de rudele lor nescrise. I-a învățat, de asemenea, despre propriul lor scop special, destinul care le va aparține lor și numai lor.

Ea le-a numit Găsirea ei și acesta era numele sub care se cunoșteau pe ei înșiși, numele propriului lor trib ascuns. Locuind nevăzut în mijlocul rudelor lor, însăși existența lor neînchipuită de nimeni din niciunul dintre cele șase triburi. Erau unii, știau ei, care ar putea bănui, dar suspiciunea era tot ce aveau. Bărbați precum Synyg, tatăl lui Karsa, care a tratat stâlpii de sânge memorial cu indiferență, dacă nu cu dispreț. Astfel de bărbați nu reprezentau, de obicei, o amenințare reală, deși uneori s-au dovedit necesare măsuri mai extreme atunci când a fost perceput un risc real. Cum ar fi cu mama lui Karsa.

Cei douăzeci și trei de găsiți care au fost martori la începutul călătoriei războinicilor, ascunși printre copacii din malul văii, erau prin sânge frații și surorile lui Karsa, Bairoth și Delum, totuși erau și ei străini, deși la acel moment. moment în care acel detaliu părea să conteze puțin.

— O să reuşească cineva. Asta de la fratele mai mare al lui Bairoth.

Sora geamănă a lui Delum a ridicat din umeri ca răspuns și a spus: „Vom fi aici, atunci, la întoarcerea lui”.

— Aşa vom face.

O altă trăsătură a fost împărtășită de toți cei aflați. Siballe își marcase copiii cu o cicatrice sălbatică, o îndepărtare a cărnii și a mușchilor pe partea stângă - de la tâmplă până la linia maxilarului - a fiecărei fețe și, odată cu acea distrugere, capacitatea de exprimare fusese puternic diminuată. Caracteristicile din stânga au fost fixate într-o grimasă înclinată, parcă într-o permanentă consternare. Într-un fel ciudat, cicatricile fizice le eliminaseră, de asemenea, inflexiunea vocii – sau poate că vocea lipsită de ton a lui Siballe se dovedise o influență copleșitoare.

Astfel, lipsite de intonație, cuvintele de speranță aveau un mod de a suna fals la urechile lor, suficient pentru a-i reduce la tăcere pe cei care vorbiseră.

Unul ar reuși.

Poate.

Synyg a continuat să amestece tocana la focul de bucătărie când ușa se deschise în urma lui. O șuierătură ușoară, un picior târât, zgomotul unui baston de mers pe tocul ușii. Apoi o întrebare acuzatoare dură.

— Ți-ai binecuvântat fiul?

— I-am dat Havok, tată.

Cumva, Pahlk a umplut un singur cuvânt cu dispreț, dezgust și suspiciune, toate deodată: „De ce?”

Synyg tot nu se întoarse în timp ce-l asculta pe tatăl său făcând o călătorie chinuită până la scaunul cel mai apropiat de vatră. „Havok merita o bătălie finală, una pe care știam că nu i-o voi da. Asa de.'

— Deci, așa cum credeam. Pahlk se aşeză pe scaun cu un mormăit dureros. — Pentru calul tău, dar nu pentru fiul tău.

'Ți-e foame?' întrebă Synyg.

— Nu-ți voi refuza gestul.

Synyg își îngădui un zâmbet mic, amar, apoi se întinse să strângă un al doilea castron și îl așeză lângă al lui.

— Ar coborî un munte, mârâi Pahlk, să te vadă cum te răscolizi din paie.

„Ceea ce face El nu este pentru mine, părinte, este pentru tine”.

„El percepe că numai cea mai înverșunată glorie posibilă va realiza ceea ce este necesar – inundarea rușinii care ești tu, Synyg. Tu ești tufa rătăcită dintre doi copaci falnici, fiul unuia și tatăl celuilalt. Acesta este motivul pentru care a întins mâna către mine, a întins mâna - te supări și te enervezi acolo, în umbra dintre Karsa și mine? Păcat, alegerea a fost întotdeauna a ta.

Synyg a umplut ambele boluri și s-a îndreptat să-i întindă unul tatălui său. — Cicatricea din jurul unei răni vechi nu simte nimic, a spus el.

„A nu simți nimic nu este o virtute”.

Zâmbind, Synyg se aşeză pe celălalt scaun. — Spune-mi o poveste, părinte, așa cum ai făcut cândva. Acele zile care urmează triumfului tău. Spune-mi din nou despre copiii pe care i-ai ucis. Dintre femeile pe care le tăiați. Povestește-mi despre gospodăriile în flăcări, țipetele vitelor și oilor prinse în flăcări. Aș mai vedea acele focuri, reaprinse în ochii tăi. Amestecă cenușa, tată.

— Când vorbești zilele astea, fiule, tot ce aud este femeia aia blestemata.
— Mănâncă, părinte, ca să nu mă jignești pe mine și pe casa mea.
'Va trebui.'
— Ai fost vreodată un oaspete atent.
'Adevărat.'
Nu s-au mai schimbat cuvinte până când ambii bărbați și-au terminat mesele. Apoi Synyg își puse castronul jos. Se ridică și luă și castronul lui Pahlk, apoi, întorcându-se, îl aruncă în foc.
Ochii tatălui său s-au mărit.
Synyg se uită la el. Niciunul dintre noi nu va trăi până să vadă întoarcerea lui Karsa. Podul dintre tine și mine este acum măturat. Vino iar la ușa mea, părinte, și te voi omorî. S-a întins cu ambele mâini și l-a tras pe Pahlk în picioare, l-a târât pe bătrânul care pulveriza până la ușă și, fără ceremonie, l-a aruncat afară. A urmat bastonul.

Au parcurs vechea potecă care era paralelă cu coloana vertebrală a munților. Vechi alunecări de stâncă întunecau poteca pe ici pe colo, târând brazi și cedri în jos spre valea de dedesubt, iar în aceste locuri tufișuri și copaci cu foioase își găsiseră un punct de sprijin, îngreunând trecerea. Două zile și trei nopți în față se aflau ținuturile Rathyd, iar dintre toate celelalte triburi de Teblori, Rathyd era cel cu care uryzii s-au certat cel mai mult. Raiduri și crime vicioase le-au încurcat pe cele două triburi într-un fir de ură care se întindea în urmă cu secole.
Trecerea nevăzută prin teritoriile Rathyd nu era ceea ce Karsa avea în minte. Intenționa să creeze o cale sângeroasă prin insulte reale și imaginare cu o lamă răzbunătoare, adunând în acest proces un zeci de suflete Teblor în numele său. Cei doi războinici care călăreau în spatele lui, știa el bine, credeau că călătoria din față va fi una de ascuns și subterfugiu. La urma urmei, nu erau decât trei.
Dar Urugal este alături de noi, în acest sezon. Și ne vom vesti pe noi înșine în numele Lui și în sânge. Vom trezi cu șoc viispele din cuibul lor, iar Rathyd va ajunge să cunoască și să se teamă de numele lui Karsa Orlong. Ca și Sunyd, la rândul lor.
Caii de război s-au deplasat cu prudență peste sticlă liberă a unei alunecări recente. Iarna trecută fusese multă zăpadă, mai mult decât își putea aminti Karsa în timpul vieții sale. Cu mult înainte ca Fețele din Stâncă să se trezească pentru a le proclama bătrânilor, în vise și transe, că au învins vechile spirite Teblor și au cerut acum închinare; cu mult înainte ca luarea sufletelor inamice să devină cea mai importantă dintre aspirațiile Teblor, spiritele care stăpâniseră țara și oamenii săi erau oasele de stâncă, carnea pământului, părul și blana pădurii și a gâlului, iar respirația lor era vântul. a fiecărui anotimp. Iarna a sosit și a plecat cu furtuni violente sus în munți, eforturile sălbatice ale spiritelor în războiul lor etern, reciproc. Vara și iarna erau la fel: nemișcate și uscate, dar prima dezvăluia epuizarea, în timp ce a doua arăta o pace înghețată și fragilă. În consecință, teblorii priveau verile cu simpatie pentru spiritele obosite de luptă, în timp ce detestau iernile pentru slăbiciunea combatanților ascendenți, pentru că nu avea nicio valoare în iluzia păcii.
Mai puțin de zece zile au rămas în acest sezon, primăvara. Furtunile mari se

diminuau, atât ca frecvență, cât și ca furie. Deși Fețele din Stâncă au distrus cu mult timp în urmă vechile spirite și erau, se părea, indiferente la trecerea anotimpurilor, Karsa și-a imaginat în secret pe sine și pe cei doi războinici însoțitori ca vestitori ai unei ultime furtuni. Săbiile lor din lemn de sânge aveau să ecou furiile străvechi printre nebănuiții Rathyd și Sunyd.

Au șters diapozitivul recent. Calea din față șerpuia într-o vale puțin adâncă, cu o pajiște de munte deschisă la lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază.

Bairoth vorbi în spatele lui Karsa. — Ar trebui să tabărăm de cealaltă parte a văii, conducător de război. Caii au nevoie de odihnă.

— Poate că calul tău are nevoie de odihnă, Bairoth, răspunse Karsa. — Ai prea multe seri de sărbătoare pe oase. Această călătorie va face din tine un războinic din nou, am încredere. Spatele tău a cunoscut prea multe paie în ultimul timp. *Cu Dayliss călare pe tine* .

Bairoth râse, dar nu dădu nici un alt răspuns.

Delum strigă: — Și calul meu are nevoie de odihnă, conducător de război. Poiana din față ar trebui să facă o tabără bună. Aici sunt alergări de iepuri și mi-aș pune capcana.

Karsa a ridicat din umeri. — Atunci, două lanțuri cântărite în jurul meu. Strigătele de război ale stomacului tău mă lasă asurzită. Așa să fie. Vom tabăra.

Nu avea să fie foc, așa că au mâncat iepurii pe care Delum i-a prins cruzi. Odată, un asemenea tarif ar fi fost riscant, pentru că iepurii purtau adesea boli care nu puteau fi ucise decât prin gătit, majoritatea fatale pentru Teblori. Dar de la venirea Fețelor în Stâncă, bolile dispăruseră printre triburi. Nebunia, era adevărat, îi mai chinuia, dar asta nu avea nicio legătură cu ceea ce se mânca sau se bea. Uneori, explicaseră bătrânii, poverile puse asupra unui om de către cei Şapte s-au dovedit prea puternice. O minte trebuie să fie puternică, iar puterea a fost găsită în credință. Pentru omul slab, pentru omul care cunoștea îndoiala, regulile și riturile puteau deveni o cușcă, iar închisoarea ducea la nebunie.

S-au așezat în jurul unei gropi mici pe care Delum a săpat pentru oasele de iepure, spunând puțin pe parcursul mesei. Deasupra capului, cerul și-a pierdut încet culoarea, iar stelele își începuseră roata. În întunericul care se aduna, Karsa îl asculta pe Bairoth sugând un craniu de iepure. A fost ultimul care a terminat, pentru că nu a lăsat nimic și chiar va roade, a doua zi, stratul subțire de grăsime de pe partea inferioară a pielii. În cele din urmă, Bairoth a aruncat craniul gol în groapă și s-a așezat pe spate, lingându-și degetele.

— Mi-am dat, spuse Delum, câteva gânduri cu privire la călătoria care urmează. Prin ținuturile Rathyd și Sunyd. Nu ar trebui să luăm trasee care să ne apropie de orizontul sau chiar de stânca goală. Prin urmare, trebuie să luăm căi inferioare. Cu toate acestea, acestea sunt cele care ne vor conduce cel mai aproape de tabere. Cred că trebuie să ne schimbăm călătoria către noapte.

— Mai bine, atunci, încuviinţă Bairoth din cap, să numărăm loviturile de stat. Să întoarcă pietrele din vatră și să fure pene. Poate că câțiva războinici adormiți singuri ne pot oferi sufletele lor.

Karsa a vorbit. — Ascunzându-ne ziua, vedem puțin fum care ne spune unde sunt taberele. Noaptea, vântul se învârte, așa că nu ne va ajuta să găsim vetrele. Rathyd și Sunyd nu sunt proști. Ei nu vor aprinde foc sub surplosuri sau pe suprafețe de stâncă - nu vom găsi nicio lumină primitoare pe piatră. De

asemenea, caii noștri văd mai bine în timpul zilei și au pasul mai sigur. O să călărim ziua, termină el.

Nici Bairoth, nici Delum nu spuseră nimic o clipă.

Apoi Bairoth și-a dres glasul. — Ne vom găsi într-un război, Karsa.

„Vom fi ca o săgeată a Lanyd-ului în zborul său printr-o pădure, schimbându-și direcția cu fiecare crenguță, ramură și bolț. Vom aduna suflete, Bairoth, într-o furtună puternică. Război? Da. Ți-e frică de război, Bairoth Gild?

Delum spuse: „Suntem trei, conducător de război”.

— Da, suntem Karsa Orlong, Bairoth Gild și Delum Thord. M-am confruntat cu douăzeci și patru de războinici și i-am ucis pe toți. Dansez fără egal, ai nega asta? Chiar și bătrânii au vorbit cu uimire. Și tu, Delum, văd optsprezece limbi încleștate pe tanga de la șold. Poți citi traseul unei fantome și auzi o pietricică răsturnând de la douăzeci de pași. Și Bairoth, în zilele în care tot ce purta mușchi - tu, Bairoth, nu i-ai rupt coloana vertebrală a unui Buryd cu mâinile goale? Nu ai târât un cal de război în jos? Acea ferocitate dar doarme în tine și această călătorie o va trezi din nou. Oricare alte trei... da, alunecă pe căile întunecate și șerpuitoare și învârte pietrele de vatră și smulge pene și zdrobește câteva trahee printre dușmanii adormiți. O glorie destul de demnă pentru oricare alți trei războinici. Pentru noi? Nu. Conducătorul tău de război a vorbit.

Bairoth îi zâmbi lui Delum. — Să privim în sus și să asistăm la roată, Delum Thord, căci puține astfel de obiective ne mai rămân.

Karsa se ridică încet. — Îți urmărești liderul de război, Bairoth Gild. Nu-l întrebi. Curajul tău șovăitor amenință să ne otrăvească pe toți. Crede în victorie, războinic, sau întoarce-te acum.

Bairoth ridică din umeri și se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele învelite în piele. — Ești un mare conducător de război, Karsa Orlong, dar, din păcate, orb la umor. Am credință că vei găsi într-adevăr gloria pe care o cauți și că Delum și cu mine vom străluci ca niște luni mai mici, dar totuși vom străluci. Pentru noi este suficient. Poți înceta să mai pui la îndoială asta, lider de război. Suntem aici, cu tine...

„Îmi provoc înțelepciunea!”

„Înțelepciunea nu este un subiect pe care l-am discutat până acum”, a răspuns Bairoth. — Suntem războinici, așa cum ai spus, Karsa. Și suntem tineri. Înțelepciunea aparține bătrânilor.

— Da, bătrânii, se răsti Karsa. — Cine nu ar binecuvânta călătoria noastră!

Bairoth râse. „Acesta este adevărul nostru și trebuie să-l purtăm cu noi, neschimbat și amar în inimile noastre. Dar la întoarcerea noastră, Warleader, vom descoperi că acel adevăr s-a schimbat în absența noastră. Binecuvântarea va fi fost dată până la urmă. Așteaptă și vezi.

Karsa făcu ochii mari. „Bătrânii vor *minți!* '

— Bineînţeles că vor minţi. Și ei se vor aștepta să acceptăm noile lor adevăruri, și noi vom-nu, trebuie, Karsa Orlong. Gloria succesului nostru trebuie să servească la unirea oamenilor – a-l ține aproape nu este doar egoist, ci este potențial mortal. Gândește-te la asta, lider de război. Ne vom întoarce în sat cu propriile noastre pretenții. Da, fără îndoială, câteva trofee cu noi pentru a adăuga dovezi poveștii noastre, dar dacă nu împărțim acea glorie, atunci bătrânii vor avea grijă ca pretențiile noastre să cunoască otrava neîncrederii.

'Neîncredere?'

— Da. Ei vor crede, dar numai dacă vor avea parte de gloria noastră. Ei ne vor crede, dar numai dacă noi, la rândul nostru, îi credem pe ei - remodelarea lor a trecutului, binecuvântarea care nu a fost dată, acum dată, toți sătenii călăuzindu-ne. Toți au fost acolo, sau așa vă vor spune și, în cele din urmă, ei înșiși vor ajunge să creadă asta și vor avea scenele sculptate în mintea lor. Te mai derută asta, Karsa? Dacă da, atunci ar fi bine să nu vorbim de înțelepciune.

— Teblorii nu joacă jocuri de înșelăciune, mârâi Karsa.

Bairoth l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap. — Adevărat, nu.

Delum a împins pământ și pietre în groapă. — Este timpul să dormi, spuse el, ridicându-se pentru a verifica pentru ultima oară caii şovăitori.

Karsa îl privi pe Bairoth. *Mintea lui este ca o săgeată Lanyd în pădure, dar îl va ajuta asta când lamele noastre din lemn de sânge sunt scoase și strigătele de luptă răsună din toate părțile? Aceasta este ceea ce apare atunci când mușchii se transformă în grăsime și paiele se lipesc de spate. Duelul cu cuvintele nu te va câștiga nimic, Bairoth Gild, cu excepția, poate, că limba ta nu se va usca la fel de repede pe centura unui războinic Rathyd* .

[lipsește text?]

— Cel puţin opt, murmură Delum. — Poate cu un tânăr. Există într-adevăr două vetre. Au vânat ursul cenușiu care locuiește în peșteri și poartă cu ei un trofeu.

— Înseamnă că sunt plini de ei înșiși. Bairoth dădu din cap. 'Asta e bine.'

Karsa se încruntă la Bairoth. 'De ce?'

— Distribuția minții inamicului, conducător de război. Se vor simți invincibili, iar acest lucru îi va face neglijenți. Au cai, Delum?

'Nu. Urșii cenușii cunosc prea bine sunetul copitelor. Dacă au adus câini la vânătoare, niciunul nu a supraviețuit pentru călătoria de întoarcere.

— Mai bine.

Descălecaseră și acum s-au ghemuit lângă marginea liniei copacilor. Delum alunecase înainte pentru a cerceta tabăra Rathyd. Trecerea lui prin ierburile înalte, cioturile înalte până la genunchi și tufișul pantei dincolo de copaci nu trecuse nici măcar o lamă sau o frunză.

Soarele era sus deasupra capului, aerul uscat, fierbinte și nemișcat.

— Opt, spuse Bairoth. Îi zâmbi lui Karsa. — Și un tânăr. El ar trebui să fie luat primul.

Pentru a-i face pe supraviețuitori să cunoască rușinea. El se așteaptă să pierdem . — Lasă-l în seama mea, spuse Karsa. — Învățătura mea va fi aprigă și mă va duce în partea cealaltă a taberei. Războinicii încă în picioare se vor întoarce să mă înfrunte pe toți. Atunci veți încărca voi doi.

Delum clipi. — Ai vrea să lovim din spate?

— Pentru a uniformiza numerele, da. Atunci ne vom aranja fiecare cu duelurile noastre.

— O să te eschivezi și să te îndepărtezi în permisiunea ta? întrebă Bairoth, cu ochii strălucind.

— Nu, voi lovi.

— Atunci te vor lega, conducător de război, și nu vei reuși să ajungi la partea îndepărtată.

— Nu voi fi legat, Bairoth Gild.
— Sunt nouă.
— Atunci uită-te la mine dansând.
Delum a întrebat: „De ce nu ne folosim caii, conducător de război?”
'M-am săturat să vorbesc. Urmează, dar într-un ritm mai lent.
Bairoth și Delum împărtășiră o privire de necitit, apoi Bairoth ridică din umeri. — Atunci vom fi martorii tăi.
Karsa își desfăcu sabia din lemn de sânge, închizând ambele mâini în jurul mânerului învelit în piele. Lemnul lamei era roșu-închis, aproape negru, lustrul sticlos făcând ca vârful de război pictat să pară că plutește cu lățimea unui deget deasupra suprafeței. Marginea armei era aproape translucida, acolo unde uleiul de sânge frecat în boabe se întărise, venind să înlocuiască lemnul. Nu existau crestături sau crestături de-a lungul marginii, doar o ușoară ondulare a liniei acolo unde daunele se reparaseră singure, pentru că uleiul de sânge se agăța de memorie și nu tolera foarte puțin întinderea sau cicatricea. Karsa întinse arma înaintea lui, apoi se strecură înainte printre ierburile înalte, accelerându-se în dans pe măsură ce mergea.
Ajungând la poteca de mistreți care ducea în pădurea pe care o indicase Delum, se cocoșă mai jos și alunecă pe calea ei plină și turtită, fără să întrerupă pasul. Vârful sabiei lat și conic părea să-l conducă înainte, de parcă și-ar fi tăiat propria cale tăcută, fără greșeală, prin umbre și razele de lumină. A luat o viteză mai mare.
În centrul taberei Rathyd, trei dintre cei opt războinici adulți erau ghemuiți în jurul unei plăci de carne de urs pe care tocmai o desfășuraseră dintr-un pliu de piele de căprioară. Alți doi stăteau în apropiere cu armele peste coapse, frecând uleiul gros de sânge în lame. Ceilalți trei stăteau vorbind unul cu celălalt la mai puțin de trei pași de gura potecii mistreților. Tineretul era la capătul îndepărtat.
Sprintul lui Karsa era la apogeu când a ajuns în poiană. La distanțe de șaptezeci de pași sau mai puțin, un Teblor putea alerga alături de un cal de război în galop. Sosirea lui a fost explozivă. Într-o clipă, opt războinici și un tânăr în repaus într-o poiană, în următorul, vârfurile capetelor a doi dintre războinicii în picioare au fost tăiate dintr-o singură lovitură orizontală. Scalpul și oasele au zburat, sângele și creierul stropite și scuipară pe fața celui de-al treilea Rathyd. Bărbatul s-a dat înapoi și s-a rotit spre stânga pentru a vedea cum se întoarce spada lui Karsa, care i-a trecut sub bărbie, apoi a dispărut din vedere. Ochii, încă ținuți mari, priveau scena înclinându-se sălbatic înainte ca întunericul să se înflorească.
Încă în mișcare, Karsa sări sus pentru a evita capul războinicului în timp ce bătea și se rostogoli pe pământ.
Rathyd care își ungea săbiile se îndreptase deja și își pregătiseră armele. S-au despărțit unul de celălalt și s-au aruncat înainte pentru a o lua pe Karsa de ambele părți.
El râse, răsucindu-se pentru a se arunca printre cei trei războinici ale căror mâini însângerate țineau dar cuțite de măcelărie. Plângându-și sabia într-un gardian apropiat, se abătu. Câte trei lame mici și-au găsit amprenta, tăind pielea, pielea și mușchiul. Momentum l-a propulsat pe Karsa prin presă, iar el a luat acele cuțite cu el, învârtindu-se pentru a-și rupe sabia printr-o pereche de brațe,

apoi în sus într-o axilă, smulgând umărul, scapula venind odată cu el - o placă curbată de os violet împletită. în vene atașate printr-o schelă de ligamente de un braț zvâcnitor care se legăna în zbor pentru a ajunge spre cer.

Un corp s-a scufundat cu un mârâit pentru a înfășura picioarele lui Karsa cu brațe robuste. Încă râzând, căpetenia de război Uryd a lovit cu sabia lui, pomul scrâșnind prin vârful craniului războinicului. Brațele au avut spasme și au căzut.

O sabie șuieră spre gâtul lui din dreapta. Încă în gardă apropiată, Karsa se învârti să ia lama cu a lui, impactul răsunând ambele arme cu un zgomot sonor.

A auzit pasul de închidere al Rathyd-ului în spatele lui, a simțit aerul lipindu-se de lama balansându-se spre umărul său stâng și a înclinat instantaneu în jos și în dreapta. Învârtindu-și propria sabie, cu brațele întinse în timp ce cădea. Marginea trecu deasupra și pe lângă lovitura sălbatică în jos a războinicului, tăie o pereche de încheieturi groase, apoi rupse abdomen, de la buric și peste, între cutia toracică și vârful șoldului, apoi izbucni limpede.

Încă învârtindu-se în timp ce se răsturna, reînnoi leagănul care fusese clătinat de os și carne, răsucindu-și umerii pentru a urma lama care trecea pe sub el, apoi ocoli pe cealaltă parte. Slash a curățat pământul la un nivel care a luat ultimul picior stâng al lui Rathyd la gleznă. Apoi pământul a lovit umărul drept al lui Karsa. Se rostogoli, cu sabia trăgându-și transversal propriul corp, deviând, dar fără să învingă, un foc de lovitură în jos care i-a rupt șoldul drept – apoi era dincolo de îndemâna războinicului – iar bărbatul țipa și se poticnea într-o retragere incomodă.

Rolul lui Karsa l-a adus din nou în picioare, într-o ghemuire care a țâșnit sânge pe piciorul drept, care i-a trimis înjunghiuri usturatoare în partea stângă, spatele sub omoplatul drept și coapsa stângă, unde cuțitele erau încă îngropate.

S-a trezit în fața tinerilor.

Nu mai mult de patruzeci, neîncălcat încă la înălțimea lui, slăbit de membre, așa cum erau adesea Nepregătiții. Ochii plini de groază.

Karsa făcu cu ochiul, apoi se întoarse pentru a se apropia de războinicul cu un singur picior.

Țipetele lui deveniseră frenetice, iar Karsa văzu că Bairoth și Delum ajunseseră la el și se alăturaseră jocului, lamele lor luând celălalt picior și ambele mâini. Rathyd era pe pământ între ei, cu membrele smucind și țâșnind sânge pe iarba călcată în picioare.

Karsa aruncă o privire înapoi pentru a-l vedea pe tânăr fugind spre pădure. Conducătorul de război a zâmbit.

Bairoth și Delum au început să-l urmărească pe războinicul Rathyd care se zbate, tăind bucăți din membrele lui zdruncinate.

Erau supărați, știa Karsa. Nu le lăsase nimic. Ignorând cei doi însoțitori ai săi și tortura lor brutală, el și-a smuls cuțitul de măcelărie de pe coapsă. Sângele curgea, dar nu țâșnea, spunându-i că nu fusese atinsă nicio arteră sau venă majoră. Cuțitul din partea stângă trecuse de-a lungul coastelor și stătea încastrat sub piele și câteva straturi de mușchi. A scos arma și a aruncat-o deoparte. Ultimul cuțit, înfipt adânc în spatele lui, a fost mai greu de atins și i-au trebuit câteva încercări până să reușească să găsească o strângere sigură a mânerului mânjit și apoi să-l scoată. O lamă mai lungă i-ar fi ajuns la inimă. Așa cum a fost, probabil că ar fi cea mai iritantă dintre cele trei răni minore. Sabia tăiată în

șold și printr-o parte a unei fese a fost puțin mai gravă. Ar trebui să fie cusut cu atenție și ar face atât călăria, cât și mersul pe jos dureroase pentru un timp.

Pierderea sângelui sau o lovitură fatală îl făcuse la tăcere pe Rathyd dezmembrat, iar Karsa auzi pașii grei ai lui Bairoth apropiindu-se. Un alt țipăt a anunțat examinarea de către Delum a celuilalt căzut. — Lider de război. Furia făcu vocea încordată. Karsa se întoarse încet. — Bairoth Gild.

Fața războinicului greu era întunecată. — L-ai lăsat pe tânăr să scape. Trebuie să-l vânăm acum și nu va fi ușor pentru că acestea sunt pământurile lui, nu ale noastre.

— El este menit să scape, răspunse Karsa. Bairoth se încruntă.

„Tu ești cel deștept", a subliniat Karsa, „de ce ar trebui să te deranjeze atât de mult?"

— Ajunge în satul lui.

— Da.

— Și povestește despre atac. Trei războinici Uryd. Există furie și pregătiri frenetice. Bairoth își permise un mic din cap în timp ce continua. — Pornește o vânătoare, căutând trei războinici uryd. Care sunt pe jos. Tineretul este sigur de asta. Dacă Uryd ar fi avut cai, i-ar fi folosit, desigur. Trei împotriva opt, a face altfel este o nebunie. Deci vânătoarea se limitează, în ceea ce caută, în cadrul său de gândire, în toate lucrurile. Trei războinici Uryd, pe jos.

Delum li se alăturase și acum îl privi fără expresie pe Karsa.

Karsa spuse: — Delum Thord ar vorbi.

— Aș vrea, conducător de război. Tineretului, i-ai pus o imagine în minte. Se va întări acolo, culorile nu se vor estompa, ci se vor ascuți. Ecoul țipetelor va deveni mai puternic în craniul lui. Fețe cunoscute, înghețate eterne în expresii de durere. Acest tânăr, Karsa Orlong, va deveni adult. Și nu se va mulțumi să urmeze, el va conduce. El *trebuie să* conducă; și nimeni nu va contesta înverșunarea lui, lemnul strălucitor al voinței sale, uleiul dorinței sale. Karsa Orlong, i-ai făcut un inamic pentru Uryd, un inamic care să palidească tot ce am cunoscut în trecut.

— Într-o zi, spuse Karsa, acel războinic Rathyd va îngenunche în fața mea. Asta, jur, aici, pe sângele rudelor lui, jur.

Aerul era brusc rece. Tăcerea atârna în poiană, cu excepția zgomotului stins al muștelor.

Ochii lui Delum erau mari, cu o expresie de frică.

Bairoth se întoarse. — Acel jurământ te va distruge, Karsa Orlong. Niciun Rathyd nu îngenunchează în fața unui Uryd. Doar dacă nu-i sprijiniți cadavrul fără viață de un ciot de copac. Acum cauți imposibilul și aceasta este calea către nebunie.

— Un jurământ dintre multele pe care le-am făcut, spuse Karsa. „Și fiecare va fi păstrat. Martor, dacă îndrăznești.

Bairoth s-a oprit din a studia blana ursului cenușiu și a craniului fără carne - trofeele Rathyd - și a aruncat o privire înapoi către Karsa. — Avem de ales?

— Dacă încă respiri, atunci răspunsul este nu, Bairoth Gild.

— Amintește-mi să-ți spun într-o zi, Karsa Orlong.

— Spune-mi despre ce?

„Cum este viața, pentru cei dintre noi în umbra ta".

Delum se apropie de Karsa. — Ai răni care trebuie reparate, conducător de război.

— Da, dar deocamdată, doar tăietura cu sabia. Trebuie să ne întoarcem la caii noștri și să călărim.

— Ca o săgeată Lanyd.

— Da, chiar așa, Delum Thord.

Bairoth a strigat: „Karsa Orlong, îți voi aduna trofeele”.

— Mulțumesc, Bairoth Gild. Vom lua și acea blană și craniul. Tu și Delum le puteți păstra.

Delum se întoarse spre Bairoth. — Ia-le, frate. Ursul cenușiu ți se potrivește mai bine decât mine.

Bairoth dădu din cap mulțumirea, apoi făcu semn către războinicul dezmembrat. — Urechile și limba lui sunt ale tale, Delum Thord.

— Așa este, atunci.

Dintre Teblori, Rathyd a crescut cei mai puțini cai; în ciuda acestui fapt, existau o mulțime de curse largi de la poiană la poiană pe care Karsa și tovarășii săi puteau călări. Într-una dintre poieni, întâlniseră un adult și doi tineri care îngrijeau șase destrieri. Îi călăreaseră, cu lamele fulgerând, oprindu-se doar pentru a strânge trofee și a strânge caii, fiecare luând câte doi în călărie. Cu o oră înainte de a se lăsa întunericul, au ajuns la o bifurcație a potecii, au coborât treizeci de pași pe partea de jos a celor doi, apoi au eliberat căile și au condus caii Rathyd mai departe. Cei trei războinici uryd au strecurat apoi o singură frânghie scurtă în jurul gâtului propriilor monturi, chiar deasupra claviculei, și cu remorchere blânde, alternative, i-au plimbat înapoi până au ajuns la bifurcație, după care au mers pe poteca mai înaltă. La cincizeci de pași înainte, Delum descălecă și se dădu înapoi pentru a le ascunde urmele.

Cu roata căpătând contur deasupra capului, au tăiat poteca stâncoasă și au găsit o mică poiană în care și-au făcut tabăra. Bairoth a tăiat felii din carnea de urs și au mâncat. Delum s-a ridicat apoi pentru a se ocupa de cai, folosind mușchi ud pentru a-i șterge. Fiarele erau obosite și lăsate neîntrerupte pentru a le permite să meargă prin poiană și să-și întindă gâtul.

Examinându-și rănile, Karsa a remarcat că acestea începuseră deja să se tricoteze. Deci a fost printre Teblori. Mulțumit, și-a găsit balonul cu ulei de sânge și s-a apucat să-și repare arma. Delum li sa alăturat iar el și Bairoth le-au urmat exemplul.

— Mâine, spuse Karsa, părăsim acest traseu.

— În jos la cele mai largi, mai ușoare din vale? întrebă Bairoth.

— Dacă ne grăbim, spuse Delum, putem trece prin ţinutul Rathyd într-o singură zi.

„Nu, ne conducem caii mai sus, pe potecile de capre și oi”, a răspuns Karsa. — Și ne întoarcem calea pe toată durata dimineţii. Apoi coborâm încă o dată în vale. Bairoth Gild, cu vânătoarea afară, cine va rămâne în sat?

Bărbatul greu și-a scos noua mantie de urs și și-a înfășurat-o înainte de a răspunde. „Tineri. Femei. Bătrânii și infirmii.

— Câini?

— Nu, vânătoarea le va fi luat. Deci, conducător de război, atacăm satul.

'Da. Apoi găsim traseul vânătorii.

Delum trase adânc aer în piept și eliberează încet. „Karsa Orlong, satul victimelor noastre de până acum nu este singurul sat. Numai în prima vale mai sunt cel puțin trei. Se va stinge cuvântul. Fiecare războinic își va pregăti sabia. Fiecare câine va fi eliberat și trimis în pădure. Războinicii poate să nu ne găsească, dar câinii ne vor găsi.

— Și apoi, mârâi Bairoth, mai sunt trei văi de traversat.

— Cele mici, a subliniat Karsa. — Și le traversăm la capetele de sud, la o zi sau mai grea călare din gurile de nord și inima ținuturilor Rathyd.

Delum spuse: „Va fi un asemenea foc de mânie care ne va urmări, conducător de război, încât ne vor urma în văile Sunyd”.

Karsa a răsturnat lama pe coapse pentru a începe lucrul pe cealaltă parte. — Așa că sper, Delum Thord. Răspunde-mi la asta, când Sunyd a văzut ultima dată un Uryd?

— Bunicul tău, spuse Bairoth.

Karsa dădu din cap. — Și cunoaștem bine strigătul de război Rathyd, nu-i așa?

— Ai începe un război între Rathyd și Sunyd?

— Da, Bairoth.

Războinicul clătină încet din cap. — Încă nu am terminat cu Rathyd, Karsa Orlong. Plănuiești prea mult în avans, lider de război.

— Fii martor la ce urmează, Bairoth Gild.

Bairoth ridică craniul de urs. Falca inferioară încă atârna de ea de o singură fâșie de cartila. L-a rupt și a aruncat-o într-o parte. Apoi scoase un mănunchi de rezervă de curele de piele. A început să învelească strâns oasele pomeților, lăsând lungimi lungi atârnând dedesubt.

Karsa a urmărit curios aceste eforturi. Craniul era prea greu chiar și pentru ca Bairoth să-l poarte ca cârmă. Mai mult, ar trebui să rupă osul de pe partea inferioară, unde era cel mai gros în jurul orificiului pe care l-a făcut măduva spinării.

Delum se ridică. — Voi dormi acum, anunţă el, plecând.

— Karsa Orlong, a spus Bairoth, ai curele de rezervă?

— Ești binevenit la ei, răspunse Karsa, ridicându-se și el. — Ai grijă să dormi în noaptea asta, Bairoth Gild.

'Eu voi.'

Pentru prima oră de lumină au auzit câini în fundul văii împădurite de dedesubt. Acestea s-au estompat în timp ce au dat înapoi pe o potecă înaltă de pe stâncă. Când soarele era direct deasupra capului, Delum a găsit o potecă în jos și au început coborârea.

La jumătatea după-amiezii, au dat peste poieni aglomerate de butuci și au simțit mirosul fumului satului. Delum descălecă și alunecă înainte.

S-a întors puțin mai târziu. — După cum ai bănuit, conducător de război. Am văzut unsprezece bătrâni, de trei ori mai multe femei și treisprezece tineri - toți foarte tineri, îmi imaginez că cei mai în vârstă sunt la vânătoare. Fără cai. Fără câini. S-a urcat înapoi pe cal.

Cei trei războinici Uryd și-au pregătit săbiile. Apoi și-au scos fiecare

flacoanele cu ulei de sânge și au stropit câteva picături în jurul nărilor distrugătorilor lor. Capetele se răsuciră pe spate, mușchii încordați.

— Am flancul drept, spuse Bairoth.

— Și eu sunt centrul, anunță Karsa.

— Și așa am plecat, spuse Delum, apoi se încruntă. — Se vor împrăștia de la tine, conducător de război.

— Mă simt generos astăzi, Delum Thord. Acest sat va fi spre gloria ta și a lui Bairoth. Asigurați-vă că nimeni nu scăpa de cealaltă parte.

— Nimeni nu va face.

— Și dacă vreo femeie vrea să incendieze o casă pentru a întoarce vânătoarea, ucide-o.

— Nu ar fi atât de proști, spuse Bairoth. „Dacă nu se împotrivesc, vor avea sământa noastră, dar vor trăi".

Cei trei au scos frâiele de la cai și le-au pus în buclă în jurul taliei. Au ajuns mai departe pe umerii monților și și-au ridicat genunchii.

Karsa și-a strecurat încheietura mâinii prin cureaua sabiei și a învârtit arma o dată prin aer pentru a o strânge. Ceilalți au făcut la fel. Sub el, Havok tremura.

— Condu-ne, conducător de război, spuse Delum.

O ușoară apăsare îl lansă pe Havok înainte, cu trei pași într-un galop, încet și aproape în țopă, în timp ce traversau poiana plină de butuci. O ușoară deplasare la stânga i-a condus către poteca principală. Ajungând la ea, Karsa și-a ridicat sabia în raza de vizibilitate a destrierului. Fiara se ridică în galop.

Șapte pași lungi i-au adus în sat. Însoțitorii lui Karsa se despărțiseră deja de ambele părți pentru a veni în spatele caselor, lăsându-i artera principală. A văzut figuri acolo, chiar în față, cu capetele întorcându-se. Un țipăt răsuna prin aer. Copii împrăștiați.

Sabia izbucni, tăiată cu ușurință prin os tânăr. Karsa aruncă o privire spre dreapta lui, iar Havok își schimbă direcția, cu copitele izbind pentru a se aduna și călca în picioare un bătrân. Au plonjat mai departe, urmărind, măcelărind. Pe laturile îndepărtate ale caselor, dincolo de șanțurile de gunoi, se auzeau mai multe țipete.

Karsa ajunse la capătul îndepărtat. A văzut un singur tânăr alergând după copaci și a condus după el. Băiatul purta o sabie de antrenament. Auzind zgomotul puternic al încărcăturii lui Havok închizându-se rapid – și cu siguranța pădurii încă prea departe în fața lui – se învârti.

Leagănul lui Karsa a tăiat prin sabia de antrenament, apoi prin gât. O lovitură de cap din partea lui Havok a făcut să se întindă trupul decapitat al tânărului.

Am pierdut un văr în așa fel. Călărit de un Rathyd. Urechi și limba luate. Corp înșirat de un picior dintr-o ramură. Capul sprijinit dedesubt, uns cu excremente. I se răspunde faptei. A răspuns .

Havok încetini, apoi făcu roată.

Karsa se uită înapoi la sat. Bairoth și Delum își făcuseră măcelul și acum duceau femeile în luminișul din jurul vatra satului.

La trap, Havok îl duse înapoi în sat.

— Al șefului îmi aparțin, anunță Karsa.

Bairoth și Delum dădură din cap, iar el le putea vedea spiritele întărite, din

ușurința cu care și-au predat privilegiul. Bairoth le înfruntă pe femei și făcu un gest cu sabia. O femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, a făcut un pas înainte, urmată de o versiune mai tânără – o fată poate de aceeași vârstă cu Dayliss. Amândoi l-au studiat pe Karsa la fel de atent ca și el.

— Bairoth Gild și Delum Thord, luați primul dintre ceilalți. Voi păzi.

Cei doi războinici au zâmbit, au descălecat și s-au aruncat printre femei pentru a alege câte una. Au dispărut în case separate, ducându-și premiile de mână.

Karsa privea cu sprâncenele ridicate.

Soția șefului pufni. — Războinicii tăi nu au fost orbi la nerăbdarea celor doi, spuse ea.

„Războinicii lor, fie ei tată sau partener, nu vor fi mulțumiți de o asemenea nerăbdare”, a comentat Karsa. *Femeile Uryd nu ar -*

— Ei nu vor ști niciodată, conducător de război, a răspuns soția șefului, dacă nu le spui și care este probabilitatea asta? Nu te vor scuti de timp pentru batjocuri înainte de a te ucide. Ah, dar înțeleg acum, a adăugat ea, apropiindu-se pentru a se uita la fața lui. — Te-ai gândit să crezi că femeile Uryd sunt diferite și acum îți dai seama de minciuna. Toți bărbații sunt proști, dar acum tu ești poate puțin mai puțin, deoarece adevărul îți fură în inima. Care este numele tău, conducător de război?

— Vorbești prea mult, mârâi Karsa, apoi se îndreptă. „Sunt Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk...”

— Pahlk?

— Da. Karsa rânji. — Văd că-l aduci aminte.

„Eram copil, dar da, el este bine cunoscut printre noi”.

„Trăiește nemișcat și doarme calm, în ciuda blestemelor pe care le-ai aruncat asupra numelui său”.

Ea a râs. 'Blesteme? Nu sunt. Pahlk și-a plecat capul pentru a implora trecerea prin pământurile noastre...

'Minti!'

Ea l-a studiat, apoi a ridicat din umeri. 'Cum spui.'

Una dintre femei a strigat dintr-una din case, un strigăt mai mult de plăcere decât de durere.

Soția șefului întoarse capul. — Câți dintre noi vă vor lua sămânța, conducător de război?

Karsa s-a liniștit. 'Voi toti. Unsprezece fiecare.

— Și câte zile va dura? Vrei să gătim și pentru tine?

'Zile? Gândești ca o bătrână. Suntem tineri. Și, dacă este nevoie, avem ulei de sânge.

Femeii făcu ochii mari. Ceilalți din spatele ei au început să murmure și să șoptească. Soția șefului s-a răsucit și i-a redus la tăcere cu o privire, apoi s-a înfruntat din nou pe Karsa. — Nu ai mai folosit niciodată ulei de sânge în acest mod, nu-i așa? Este adevărat, vei cunoaşte focul în coapsele tale. Veți cunoaște rigiditatea pentru zilele următoare. Dar, lider de război, nu știi ce va face fiecăreia dintre noi, femeile. Da, pentru că și eu am fost tânăr și prost cândva. Nici măcar puterea soțului meu nu a putut să-mi țină dinții de gâtul lui, iar el încă poartă cicatricile. Există mai multe. Ceea ce pentru tine va dura mai puțin

de o săptămână, ne bântuie luni de zile.

„Și așa”, a răspuns Karsa, „dacă nu vă ucidem soții, o veți face la întoarcerea lor. Sunt multumit.'

— Voi trei nu veți supraviețui nopții.

„Va fi interesant, nu crezi”, a zâmbit Karsa, „cine dintre Bairoth, Delum și cu mine vom găsi primul nevoie de ea”. S-a adresat tuturor femeilor. „Sugerez fiecăruia dintre voi să fie nerăbdător, ca să nu fiți primul care ne dă greș”.

Bairoth apăru, dând din cap către Karsa.

Soția șefului a oftat și și-a făcut semn fiicei înainte.

— Nu, spuse Karsa.

Femeia se opri, brusc confuză. — Dar... nu vrei un copil din asta? Primul tău va purta cea mai mare sămânță...

— Da, va fi. Ai trecut de vârsta fertilă?

După o clipă lungă, ea clătină din cap. — Karsa Orlong, șopti ea, îl inviti pe soțul meu să dea asupra ta un blestem - el va arde sânge pe buzele de piatră ale lui Imroth însăși.

— Da, este probabil. Karsa descălecă și se apropie de ea. — Acum, du-mă la casa ta.

Ea s-a retras. „Casa soțului meu? Conducător de război... nu, te rog, hai să alegem altul...

— Casa soțului tău, mârâi Karsa. — Am terminat de vorbit și tu la fel.

Cu o oră înainte de amurg, și Karsa și-a condus ultimul premiu către casă - fiica șefului. El, Bairoth și Delum nu aveau nevoie de uleiul de sânge, un testament, susținea Bairoth, pentru priceperea lui Uryd, deși Karsa bănuia că adevărata onoare aparținea zelului și creativității disperate a femeilor din Rathyd și chiar și atunci, ultimele câteva. căci fiecare dintre războinici fusese peremptoriu.

În timp ce a atras-o pe tânăra în casa mohorâtă cu vatra ei pe moarte, Karsa a închis ușa și a lăsat zăvorul. Se întoarse spre el, cu o înclinare curioasă în bărbie.

— Mama a spus că ai fost surprinzător de blând.

El a privit-o. *Ea este ca Dayliss, dar nu. Nu există nicio dungă întunecată în aceasta. Asta este... o diferență* . — Scoate-ți hainele.

Ea a coborât repede din tunica de piele dintr-o singură bucată. — Dacă aș fi fost primul, Karsa Orlong, aș fi ajuns acasă pentru sămânța ta. Așa este această zi în roata mea a timpului.

— Ai fi fost mândru?

Ea făcu o pauză pentru a-i arunca o privire uluită, apoi clătină din cap. — Ai ucis toți copiii, toți bătrânii. Vor trece secole până când satul nostru își va reveni și, într-adevăr, s-ar putea să nu fie așa, pentru că mânia războinicilor le-ar putea întoarce unul asupra celuilalt și asupra noastră, femeile, dacă tu scapi.

'Evadare? Întinde-te acolo unde a făcut mama ta. Karsa Orlong nu este interesată de evadare. S-a înaintat pentru a sta deasupra ei. — Războinicii tăi nu se vor întoarce. Viața acestui sat s-a încheiat și în mulți dintre voi va fi sămânța Urydului. Mergeți acolo, toți, să trăiți printre poporul meu. Și tu și mama ta, mergi în satul în care m-am născut. Așteaptă-mă. Creșteți-vă copiii, copiii mei,

ca Uryd.

— Faceți afirmații îndrăznețe, Karsa Orlong.

A început să-și scoată pielea.

— Mai mult decât pretenţii, înţeleg, observă ea. — Nu e nevoie, deci, de ulei de sânge.

— Vom păstra uleiul de sânge, tu și cu mine, pentru întoarcerea mea.

Ochii ei s-au mărit și se lăsă pe spate în timp ce el se mișca peste ea. Cu o voce mică, ea a întrebat: — Nu vrei să-mi știi numele?

— Nu, mârâi el. — Te voi numi Dayliss.

Și nu văzu nimic din rușinea care îi umplea chipul tânăr și frumos. Nici nu simțea întunericul cuvintele lui zgâriate în sufletul ei.

În ea, ca și în mama ei, sămânța lui Karsa Orlong și-a găsit un cămin.

O furtună târzie coborise din munți, devorând stelele. Vârfurile copacilor se zvârliră cu un vânt care nu făcea nici un efort să ajungă mai jos, creând un vuiet de zgomot deasupra capului și un calm ciudat printre boboci. Fulgerul pâlpâi, dar vocea tunetului a întârziat să apară.

Au străbătut o oră de întuneric, apoi au găsit un vechi loc de tabără lângă poteca lăsată de vânătoare. Războinicii Rathyd fuseseră nepăsători în furia lor, lăsând mult prea multe semne ale trecerii lor. Delum a considerat că erau doisprezece adulți și patru tineri călare în această petrecere, poate o treime din întreaga putere a satului. Câinii fuseseră deja eliberați să se găsească singuri în haite și niciunul nu a însoțit grupul pe care îl urmărea acum Uryd.

Karsa a fost foarte încântată. Vispii erau ieșiți din cuib, totuși zburau orbi.

Au mai mâncat o dată din carnea de urs îmbătrânită, apoi Bairoth a desfășurat din nou craniul de urs și a reluat curelele de înfășurare, de data aceasta în jurul botului, trăgându-le între dinți. Capetele lăsate atârnând erau lungi, lungime de un braț și jumătate. Karsa a înțeles acum ce modela Bairoth. Adesea, două sau trei cranii de lup erau folosite pentru această armă specială - doar un bărbat cu puterea și greutatea lui Bairoth ar putea face același lucru cu craniul unui urs cenușiu. — Bairoth Gild, ceea ce creezi va constitui un fir strălucitor în legenda pe care o țesem.

Bărbatul mormăi. — Nu-mi pasă de legende, lider de război. Dar în curând, ne vom confrunta cu Rathyd pe destrieri.

Karsa a zâmbit în întuneric, nu a spus nimic.

Un vânt blând cobora din susul pantei.

Delum își ridică brusc capul și se ridică în tăcere. — Miros blană umedă, spuse el.

Nu fusese încă ploaie.

Karsa și-a scos hamul sabiei și a pus arma jos. — Bairoth, șopti el, rămâi aici. Delum, ia-ți cuțitele, lasă-ți sabia. Se ridică și făcu un gest. 'Conduce.'

— Lider de război, murmură Delum. — Este o haită, alungată de furtună de pe pământ. Nu au miros de noi, dar au urechile ascuțite.

— Nu crezi, a întrebat Karsa, că s-ar fi apucat să urle dacă ne-ar fi auzit?

Bairoth pufni. — Delum, sub acest vuiet nu au auzit nimic.

Dar Delum clătină din cap. — Sunt sunete înalte și sunete joase, Bairoth Gild, și fiecare își călătorește propriul flux. S-a îndreptat spre Karsa. — La

întrebarea dumneavoastră, lider de război, acest răspuns: poate că nu, dacă nu sunt siguri dacă suntem Uryd sau Rathyd.

Karsa rânji. 'Chiar mai bine. Du-mă la ei, Delum Thord. M-am gândit mult la această chestiune a câinilor Rathyd, haitele desprinse. Du-mă la ei și ține-ți cuțitele de aruncat la îndemână.

Havok și ceilalți doi distrugători îi flancaseră în liniște pe războinici în timpul conversației, iar acum toți se îndreptau spre panta, cu urechile ciulite înainte.

După o clipă de ezitare, Delum ridică din umeri și, ghemuit, porni în pădure. Karsa a urmat.

Panta a devenit mai abruptă după o zeci de pași. Nu exista nicio potecă, iar trunchiurile de copaci căzute făceau traversarea dificilă și lentă, deși ramuri groase de mușchi umed făceau trecerea celor doi războinici Teblori practic fără zgomot. Ajunseră la un raft mai plat, lat de vreo cincisprezece pași și adâncime de zece, vizavi de o stâncă înaltă ruptă de crăpături. Câțiva copaci se sprijineau de stâncă, cenușii de moarte. Delum a scanat partea stâncii, apoi a făcut să se îndrepte către o crevasă îngustă, plină de pământ, lângă capătul din stânga al stâncii, care servea drept pistă de joc, dar Karsa îl reținu cu o mână.

S-a aplecat aproape. — Cât de departe?

— Cincizeci de bătăi ale inimii. Încă avem timp să facem această urcare...

'Nu. Ne poziționăm aici. Luați-o la dreapta și pregătiți-vă cuțitele.

Cu o expresie nedumerită, Delum făcu ceea ce i s-a spus. Pervazul era la jumătatea stâncii. În câteva clipe era la locul lor.

Karsa se îndreptă spre traseul jocului. Un pin mort căzuse de sus, luând aceeași potecă în coborâre, ajungând să se odihnească la jumătate de pas în stânga potecii. Karsa ajunse la el și dădu un ghiont în portbagaj. Lemnul era încă sănătos. Se căţără repede pe ea, apoi, cu picioarele sprijinite pe crengi, se răsuci până se înfruntă cu întinderea plată a raftului, iar poteca de joc acum aproape la îndemână în stânga lui, bolţul şi stânca în spatele lui.

Apoi a așteptat. Nu putea să-l vadă pe Delum din poziția sa decât dacă se apleca în față, ceea ce ar putea trage copacul departe de stâncă, luându-l cu el într-o cădere puternică, probabil dăunătoare. Ar trebui să aibă încredere, așadar, că Delum va înțelege ce intenționa și va acționa în consecință când va veni momentul.

O zbârcire de pietre pe potecă.

Câinii începuseră coborârea.

Karsa trase aer lent și adânc și o ținu.

Liderul haitei nu ar fi primul. Cel mai probabil al doilea, o bătaie sigură sau două în spatele cercetașului.

Primul câine trecu pe lângă poziția lui Karsa într-o împrăștiere de pietre, crenguțe și pământ, impulsul său făcându-l la o jumătate de duzină de pași pe raftul plat, unde se opri, ridicând nasul pentru a testa aerul. Hackles ridicându-se, se mișcă precaut spre marginea raftului.

Un alt câine a venit pe potecă, o fiară mai mare, acesta ridicând mai multe detritus decât primul. Pe măsură ce capul și umerii îi au apărut cicatrici, Karsa și-a dat seama că îl găsise pe liderul haitei.

Animalul a ajuns la apartament.

Tocmai când cercetașul a început să-și balanseze capul, Karsa a sărit.

Mâinile lui s-au întins să-l ia pe lider pe gât, împingând fiara în jos, învârtindu-o pe spate, mâna stângă închizându-se pe gât, dreapta apucându-se de ambele zvâcniri, lovind picioarele din față chiar deasupra labelor.

Câinele a zburat într-o frenezie sub el, dar Karsa a ținut ferm.

Mai mulți câini s-au prăbușit în grabă pe potecă, apoi s-au împrăștiat brusc alarmați și confuzi.

Mârâitele liderului se transformaseră în țipete.

Dinți sălbatici îi rupseră încheietura mâinii lui Karsa, până când acesta a reușit să-și împingă mai sus sub maxilarul câinelui. Animalul s-a zvârcolit, dar pierduse deja și amândoi știau asta.

La fel ca și restul haitei.

Karsa ridică în cele din urmă privirea pentru a studia câinii din jurul lui. La ridicarea capului lui, toți s-au dat înapoi - toți în afară de unul. Un mascul tânăr și corpulnic, care s-a lăsat jos în timp ce se strecura înainte.

Două dintre cuțitele lui Delum loviră animalul, unul în gât și celălalt în spatele umărului drept. Câinele s-a aruncat la pământ cu un mormăit sugrumat, apoi a rămas nemișcat. Ceilalți din haită s-au retras și mai departe.

Liderul rămase nemișcat sub Karsa. Dezvăluindu-și dinții, războinicul s-a coborât încet până când obrazul i s-a întins lângă maxilarul câinelui. Apoi a șoptit la urechea animalului. — Ai auzit strigătul de moarte, prietene? Acesta a fost provocatorul tău. Asta ar trebui să te mulțumească, da? Acum, tu și haita ta îmi aparțineți. În timp ce vorbea, tonul lui moale și liniștitor și-a slăbit încet strânsoarea de gâtul câinelui. O clipă mai târziu, se lăsă pe spate, își mută greutatea într-o parte, retrăgându-și brațul complet, apoi eliberând membrele anterioare ale câinelui.

Fiara se ridică în picioare.

Karsa se îndreptă, se apropie de câine, zâmbind să-i vadă coada căzută.

Delum coborî de pe margine. — Conducător de război, spuse el în timp ce se apropia, sunt martor la asta. Și-a luat cuțitele.

— Delum Thord, ești atât martor, cât și participant, pentru că ți-am văzut cuțitele și au fost bine cronometrate.

"Rivalul liderului a văzut momentul lui."

— Și ai înțeles asta.

„Acum avem o haită care va lupta pentru noi”.

— Da, Delum Thord.

— Atunci voi merge înaintea ta înapoi la Bairoth. Caii vor avea nevoie de calmare.

— Vă vom oferi câteva clipe.

La marginea raftului, Delum făcu o pauză și aruncă o privire înapoi către Karsa. — Nu mă mai tem de Rathyd, Karsa Orlong. Nici Sunyd. Acum cred că Urugal într-adevăr merge cu tine în această călătorie.

— Atunci știi asta, Delum Thord. Nu mă mulțumesc să fiu campion printre Uryd. Într-o zi, toți Teblorii vor îngenunche în fața mea. Aceasta, călătoria noastră către teritoriu, nu este decât o cercetare a inamicului cu care ne vom confrunta într-o zi. Oamenii noștri au dormit mult prea mult timp.

— Karsa Orlong, nu mă îndoiesc de tine.

Rânjetul răspuns al lui Karsa era rece. — Totuşi ai făcut-o odată. La asta, Delum ridică pur și simplu din umeri, apoi se răsuci și porni pe panta.

Karsa i-a examinat încheietura mestecată, apoi a privit în jos la câine și a râs. — Ai gustul sângelui meu în gură, fiară. Urugal se grăbește acum să-ți strângă inima și așa, tu și cu mine, suntem alăturați. Vino, mergi lângă mine. Te numesc Roșcă.

Erau unsprezece câini adulți în haită și trei nu tocmai adulți. Au căzut cu pas în spatele lui Karsa și Gnaw, lăsându-și singurii lor rude căzute conducătorul necontestat al raftului de sub stâncă. Până au venit muștele.

Spre amiază, cei trei războinici uryzi și haita lor au coborât în mijlocul celor trei văi mici pe cursul lor spre sud-est prin ținuturile Rathyd. Vânătoarea pe care au urmărit-o fusese în mod clar condusă la disperare, pentru a fi călătorit atât de departe în căutarea lor. De asemenea, era evident că războinicii din față evitaseră contactul cu alte sate din zonă. Eșecul lor prelungit devenise o rușine care îi bântuia.

Karsa a fost ușor dezamăgit de asta, dar se consola că povestea faptelor lor avea să parcurgă totuși, suficient pentru a face din călătoria lor de întoarcere prin teritoriul Rathyd o sarcină mai mortală și mai interesantă.

Delum a considerat că vânătoarea mai avea o treime de zi înainte. Își încetiniseră ritmul, trimițând pe ambele părți în căutarea unei poteci care nu exista încă. Karsa nu și-a permis totuși să se laude în privința asta; mai erau, la urma urmei, alte două grupuri din satul Rathyd, acestea probabil pe jos și se mișcau cu prudență, lăsând puține semne ale trecerii lor pe furiș. În orice moment, ar putea traversa poteca Uryd.

Haita de câini a rămas aproape pe partea vântului, loind fără efort alături de caii care trap. Bairoth clătinase pur și simplu din cap auzind povestea lui Delum despre isprăvile lui Karsa, deși despre ambițiile lui Karsa, Delum nu spuse curios nimic.

Au ajuns la fundul văii, un loc de piatră prăbușită printre mesteacăn, molid negru, aspen și arin. Rămășițele unui râu s-au infiltrat prin mușchi și cioturi putrede, formând bazine negre care nu lăsau nimic de înțeles despre adâncimea lor. Multe dintre aceste doline erau ascunse printre bolovani și căderi de copaci. Pasul lor s-a încetinit pe măsură ce se îndreptau cu precauție mai adânc în pădure.

La scurt timp mai târziu, ajunseră la prima dintre aleile de lemn pline de noroi pe care Rathyd din această vale le construise cu mult timp în urmă și încă le întreținea, chiar dacă doar indiferent. Ierburile luxuriante care umpleau îmbinările atestă neutilizarea acestui anume, dar direcția lui le convenea războinicilor Uryd, așa că ei au descălecat și și-au condus caii pe calea înălțată.

Scârțâia și se legăna sub greutatea combinată a cailor, a Teblorului și a câinilor.

— Ar fi bine să ne întindem și să stăm pe jos, spuse Bairoth.

Karsa se ghemui și studie buștenii grosolan îmbrăcați. — Lemnul este încă sănătos, observă el.

— Dar pilonii sunt așezați în noroi, conducător de război.

— Nu noroi, Bairoth Gild. Turbă.'

— Karsa Orlong are dreptate, spuse Delum, aplecându-se înapoi pe destrierul său. — Calea se poate înclina, dar traversele de dedesubt o vor împiedica să se răsucească. Mergem în centru, în filă unică.

— Nu are nici un rost, îi spuse Karsa lui Bairoth, să o luăm pe această cale dacă apoi ne târâm pe ea ca melcii.

— Riscul, lider de război, este să devenim mult mai vizibili.

— Atunci, cel mai bine ar fi să mergem repede.

Bairoth se strâmbă. — După cum spui, Karsa Orlong.

Delum în frunte, au mers la un galop lent în centrul alei. A urmat pachetul. De o parte și de alta, singurii copaci care ajungeau până la nivelul ochilor războinicilor călare erau mesteacănul mort, cu ramurile lor fără frunze și negre înfășurate în pânza de cuiburi de omizi. Copacii vii - aspen, arin și ulm - nu atingeau mai mult decât înălțimea pieptului, cu baldachinul lor fluturând din frunze verzi praf. Molidul negru mai înalt era vizibil în depărtare. Majoritatea acestora păreau morți sau pe moarte.

— Vechiul râu se întoarce, comentă Delum. „Această pădure se îneacă încet”.

Karsa mormăi, apoi spuse: — Această vale se întâlnește cu altele care duc toate spre nord, până la Fisura Buryd. Pahlk a fost printre bătrânii Teblori care s-au adunat acolo în urmă cu șaizeci de ani. Râul de gheață care umplea Fisura murise, brusc, și începuse să se topească.

În spatele lui Karsa, a vorbit Bairoth. „Nu am aflat niciodată ce au descoperit bătrânii tuturor triburilor acolo, și nici dacă au găsit tot ce căutau”.

— Nu știam că caută ceva anume, mormăi Delum. „Moartea râului de gheață s-a auzit într-o sută de văi, inclusiv în a noastră. Nu au călătorit la Fisura pur și simplu pentru a descoperi ce sa întâmplat?

Karsa a ridicat din umeri. „Pahlk mi-a povestit despre nenumărate fiare care au fost înghețate în gheață timp de nenumărate secole, devenind vizibile în mijlocul blocurilor sparte. Blana și carnea dezghețată, pământul și cerul pline de corbi și vulturi de munte. Era fildeș, dar cea mai mare parte era prea rău zdrobită pentru a avea vreo valoare. Râul avea o inimă neagră, sau cel puțin așa a dezvăluit moartea lui, dar orice se afla în acea inimă fie a dispărut, fie a fost distrus. Chiar și așa, au existat semne ale unei bătălii străvechi în acel loc. Oasele copiilor. Arme de piatră, toate sparte.

— Acesta este mai mult decât am avut vreodată... începu Bairoth, apoi se opri. Aleea, care reverberase în trecerea lor, căpătase brusc un tunet mai adânc, sincopat. Pasarela din față făcea o curbă, la patruzeci de pași distanță, spre stânga, dispărând în spatele copacilor. Haita de câini a început să-și pocnească fălcile în semn de avertizare fără voce. Karsa se răsuci și văzu, la două sute de pași în spatele lor, pe pasarelă, o duzină de războinici Rathyd pe jos. Armele au fost ridicate într-o promisiune tăcută.

Cu toate acestea, sunetul copitelor – Karsa se învârti din nou în față, pentru a vedea șase călăreți înclinând în jurul curbei. Strigăte de război răsunau în aer.

„Eliberează un spațiu!” urlă Bairoth, conducându-și calul pe lângă Karsa și apoi Delum. Craniul ursului sări în aer, pocnindu-se când ajungea la lungimea curelelor, iar Bairoth începu să învârtească craniul masiv, legat peste capul lui și al calului său, folosind ambele mâini, cu genunchii sus pe umerii destrierului

său. Craniul care se învârtea scotea un sunet profund, zgomotos. Calul lui se îndreptă înainte.

Călăreții Rathyd erau la încărcare completă. Au călărit doi la față, marginea aleiului la mai puțin de jumătate de braț distanță de fiecare parte.

Se apropiaseră la douăzeci de pași de Bairoth când a eliberat craniul ursului.

Când două sau trei cranii de lup erau folosite în acest mod, era pentru a lega sau rupe picioare. Dar ținta lui Bairoth era mai mare. Craniul a lovit destrierul din stânga cu o forță care a spulberat pieptul calului. Sânge pulverizat din nasul și gura animalului. S-a prăbușit, a murdărit fiara de lângă ea - nu mai mult decât crăpătura unei singure copite pe umăr, dar suficient pentru a o face să se întoarcă sălbatic și să se cufunde de pe alee. Picioare rupte. Războinicul Rathyd a zburat peste capul calului său.

Călărețul primului cal a aterizat cu un impact spărgător de oase pe pasarelă, chiar la copitele destrierului lui Bairoth. Acele copite au lovit capul bărbatului în succesiune rapidă, lăsând o mizerie spulberată.

Acuzația s-a zdruncinat. Un alt cal a coborât, poticnindu-se cu un țipăt peste fiara sălbatică cu piciorul care bloca acum aleea.

Pierzând strigătul de război al lui Uryd, Bairoth și-a împins montura înainte. Un salt puternic i-a purtat peste primul destrier doborât. Războinicul Rathyd de pe celălalt cal căzut tocmai se cățăra și avu timp să ridice privirea pentru a vedea lama sabiei lui Bairoth ajungând la podul nasului său.

Delum fu brusc în spatele tovarășului său. Două cuțite s-au aruncat prin aer, trecând pe lângă Bairoth în dreapta lui. Se auzi un semnal ascuțit când lama grea de sabie a lui Rathyd s-a tăiat pentru a bloca unul dintre cuțite, apoi un gâfâit umed când al doilea cuțit a găsit gâtul bărbatului.

Doi dintre inamici au rămas, câte unul pentru Delum și Bairoth, și astfel au putut începe duelurile.

Karsa, după ce a urmărit efectul atacului inițial al lui Bairoth, își întoarse montura. Sabia în mâinile lui, lama fulgerând în viziunea lui Havok, iar ei se îndreptau înapoi pe alee spre banda care îl urmărea.

Haita de câini s-a împărțit de o parte și de alta pentru a evita copitele care tuneau, apoi a alergat după călăreț și cal.

În față, opt adulți și patru tineri.

Un ordin lătrat i-a trimis pe tineri de fiecare parte a alee, apoi în jos. Adulții doreau loc și, văzând încrederea lor evidentă în timp ce formau un V inversat care străbate pasarelul, cu armele pregătite, Karsa râse.

Au vrut ca el să coboare în centrul acelei tactici Va inversate care, deși menținea viteza acerbă a lui Havok, expunea și calul și călărețul la atacuri de flancare. Viteza a contat mult în logodna care urma. Așteptările lui Rathyd se potrivesc perfect cu intenția atacatorului – dacă atacatorul ar fi fost altcineva decât Karsa Orlong. 'Urugal!' urlă el, ridicându-se sus pe umerii lui Havok. 'Martor!' Își ținea sabia, cu îndreptarea în față, peste capul destrierului său și și-a fixat privirea pe războinicul Rathyd din extrema stângă a lui V.

Havok a simțit schimbarea atenției și și-a înclinat încărcarea cu doar câteva clipe înainte de contact, cu copitele bătând de-a lungul marginii alei.

Rathyd chiar dinaintea lor reuși un singur pas înapoi, legănând cu două

mâini deasupra botului lui Havok în timp ce mergea.

Karsa a luat acea lamă de unul singur, chiar dacă se răsucea și își arunca piciorul drept înainte, iar spatele stâng. Havok se întoarse sub el, se îndreptă spre centrul alei.

V-ul se prăbușise și fiecare războinic Rathyd se afla în stânga lui Karsa.

Havok l-a purtat în diagonală peste alee. Încântându-și încântarea, Karsa a tăiat și a tăiat în repetate rânduri, lama lui găsind carne și oase la fel de des ca o armă. Havok sa înclinat înainte de a ajunge la marginea opusă și și-a lovit picioarele din spate. Cel puțin unul s-a conectat, aruncând un cadavru zdrobit de pe pod.

Apoi a sosit pachetul. Corpuri mârâitoare care se aruncau asupra războinicilor Rathyd – cei mai mulți dintre ei se întoarseră când s-au înfruntat cu Karsa, și astfel le prezentau spatele expus câinilor înnebuniți. Țipete umpleau aerul.

Karsa îl învârti pe Havok. S-au aruncat înapoi în presa sălbatică. Doi Rathyd reușiseră să lupte departe de câini, cu sângele stropindu-le din lame, în timp ce mergeau înapoi pe alee.

Urlând o provocare, Karsa a condus spre ei.

Și a fost șocat să-i văd pe amândoi sărind de pe alee.

— Lași fără sânge! sunt martor! Tinerii tăi sunt martori! Acești câini blestemati sunt martori!

I-a văzut reaparând, cu armele dispărute, năvălindu-se și poticnându-se peste mlaștină.

Delum și Bairoth au sosit, descălecând pentru a adăuga săbiile lor la frenezia maniacală a câinilor supraviețuitori, în timp ce îl sfâșieau neîncetat pe Rathyd căzut.

Karsa îl trase pe Havok într-o parte, cu ochii încă ațintiți asupra războinicilor care fugeau, cărora li se alăturaseră cei patru tineri. 'Sunt martor! martori urugali!'

Pielea roată, neagră și cenușie abia vizibilă sub stropi de sânge, gâfâi să stea lângă Havok, cu mușchii tresărind, dar fără răni. Karsa se uită înapoi și văzu că mai rămăseseră patru câini, în timp ce un al cincilea își pierduse o picioră anterioară și șchiopătase un cerc roșu într-o parte.

— Delum, leagă-i piciorul ăla, îl vom arde imediat.

— La ce folosește un câine de vânătoare cu trei picioare, conducător de război? întrebă Bairoth, respirând greu.

— Chiar și un câine cu trei picioare are urechi și nas, Bairoth Gild. Într-o zi, va sta întinsă cu nasul cenușiu și grasă în fața vetrei mele, asta jur. Acum, vreunul dintre voi este rănit?

— Zgârieturi. Bairoth a ridicat din umeri, întorcându-se.

— Mi-am pierdut un deget, spuse Delum în timp ce scotea o curea de piele și se apropia de câinele rănit, dar nu este unul important.

Karsa se uită încă o dată la Rathyd care se retrăgea. Aproape ajunseseră la un stand de molid negru. Conducătorul de război le-a trimis un ultim hohot de râs, apoi a pus o mână pe sprânceana lui Havok. — Tatăl meu a spus adevărat, Havok. Nu am călărit niciodată un asemenea cal ca tine.

O ureche se înclinase la cuvintele lui. Karsa se aplecă în față și își duse

buzele spre sprânceana fiarei. „Devenim, tu și cu mine,” șopti el, „legendă. Legendă, Havok. Îndreptându-se, a studiat cadavrele întinse pe alee și a zâmbit. — Este timpul pentru trofee, frații mei. Bairoth, a supraviețuit craniul tău de urs?

— Aşa cred, conducător de război.

— Fapta ta a fost victoria noastră, Bairoth Gild.

Bărbatul greu se întoarse, o studie pe Karsa cu ochii tăiați. — M-ai surprins vreodată, Karsa Orlong.

— Așa cum îmi face puterea ta, Bairoth Gild.

Bărbatul a ezitat, apoi a dat din cap. — Mă mulţumesc să te urmăresc, conducător de război.

Ai fost vreodată, Bairoth Gild, și asta este diferența dintre noi.

CAPITOLUL DOI

Există indicii, dacă cineva scanează pământul cu un ochi clar și ascuțit, că acest război antic Jaghut, care pentru Kron T'lan Imass era fie al șaptesprezecelea, fie al optsprezecelea, a mers teribil de rău. Adeptul care a însoțit expediția noastră a demonstrat fără nicio îndoială că un Jaghut a rămas în viață în ghețarul Laederon. Îngrozitor rănit, dar încă posedă o vrăjitorie formidabilă. Cu mult dincolo de raul de gheață (o rază care s-a diminuat de-a lungul timpului), există rămășițe sfărâmate ale lui T'lan Imass, oasele ciudat de malformate și pe ele aroma fioroasă și mortală Omtose Phellack persistă până astăzi.

Dintre armele de piatră vrăjite ale Kronului, au rămas doar cele care au fost sparte în conflict, ceea ce a făcut să presupunem că fie jefuitorii au fost astfel, fie supraviețuitorii T'lan Imass (presupunând că au existat) le-au luat cu ei...

Expediția Nathii din 1012

Kenemass Trybanos, cronicar

— Cred, spuse Delum în timp ce coborau caii de pe alee, că ultimul grup de vânătoare s-a întors.

— Ciuma lașității se răspândește mereu, mârâi Karsa. — Ei au bănuit de la început, bubui Bairoth, că le traversam pământurile. Că primul nostru atac nu a fost doar un raid. Deci, ei vor aștepta întoarcerea noastră și, probabil, vor chema războinicii din alte sate.

— Asta nu mă priveşte, Bairoth Gild.

— Știu asta, Karsa Orlong, pentru ce parte a acestei călătorii nu ai anticipat deja? Chiar și așa, încă două văi Rathyd se află în fața noastră. aș ști. Vor fi sate – mergem în jurul lor sau mai strângem încă trofee?

„Vom fi împovărați cu prea multe trofee când vom ajunge pe ținuturile de ses de la Lacul Argint”, a comentat Delum.

Karsa râse, apoi se gândi. — Bairoth Gild, ne vom strecura prin aceste văi ca șerpii în noapte, până în ultimul sat. Încă aș atrage vânători după noi, în ținuturile Sunydului. Delum găsise o potecă care ducea în sus pe partea văii. Karsa se uită la câinele care șchiopăta în urma lor. Gnaw a mers alături de ea și lui Karsa i-a trecut prin minte că fiara cu trei picioare ar putea foarte bine să-și păstreze perechea. A fost mulțumit de decizia sa de a nu ucide creatura rănită.

În aer era un răcoare care a confirmat ascensiunea lor treptată la altitudini mai înalte. Teritoriul Sunyd era încă mai înalt, ducând la marginea de est a escarpului. Pahlk îi spusese lui Karsa că doar un singur nas a străbătut escarpul, marcat de o cascadă torenţială care se dădea în Lacul Silver. Coborarea a fost perfidă. Pahlk i-a pus numele Bone Pass.

Traseul a început să serpuiască sinuos printre bolovani crăpați de iarnă și căderi de copaci. Acum puteau vedea vârful, la șase sute de pași abrupți în sus.

Războinicii au descălecat. Karsa s-a întors înapoi și a ridicat câinele cu trei picioare în brațe. Îl puse pe spatele lat al lui Havok și îl prinse la loc. Animalul nu a exprimat niciun protest. Gnaw s-a deplasat în sus pentru a flanca destrierul.

Și-au reluat călătoria.

Soarele scălda versantul într-o lumină aurie strălucitoare când se închideau la o sută de pași de vârf, ajungând la o margine lată care părea, printr-o pădure rară de stejari răsuciți, răsuciți de vânt, să parcurgă lungimea partea de vale. Scanând întinderea terasei din dreapta lui, Delum a scos un mormăit, apoi a spus: „Văd o peșteră. Acolo, arătă el, în spatele acelor copaci căzuți, unde raftul se umflă.

Bairoth dădu din cap și spuse: — Pare suficient de mare pentru a ne ține caii. Karsa Orlong, dacă e să începem să călăresc noaptea...

— De acord, spuse Karsa.

Delum a condus drumul de-a lungul terasei. Roșca trecu pe lângă el, încetinind când se apropie de gura peșterii, apoi se ghemui și înainta.

Războinicii Uryd se opriră, așteptând să vadă dacă câinele se ridică, semnalând astfel prezența unui urs cenușiu sau a unui alt locuitor. După o clipă lungă, cu Roșca nemișcat și zăcând aproape plat înainte de intrarea în peșteră, fiara se ridică în cele din urmă și aruncă o privire înapoi spre petrecere, apoi intră cu trap în peșteră.

Copacii căzuți asiguraseră un paravan natural, ascunzând peștera din valea de dedesubt. Fusese o surplosă, dar se prăbușise, poate sub greutatea copacilor, lăsând o grămadă aspră de moloz blocând parțial intrarea.

Bairoth a început să degajeze o potecă prin care să conducă caii. Delum și Karsa au luat drumul lui Gnaw în peșteră.

Dincolo de movila de pietre prăbușite și nisip, podeaua s-a nivelat sub o risipă de frunze uscate. Lumina apusului a pictat peretele din spate în pete galbene, dezvăluind o masă aproape solidă de glife sculptate. În centrul camerei în formă de cupolă stătea un mic tuguri de pietre îngrămădite. Roșca nu era de văzut nicăieri, dar urmele câinelui au traversat podeaua și au dispărut într-o zonă întunecată din spate.

Delum făcu un pas înainte, cu ochii pe o singură glifă supradimensionată chiar vizavi de intrare. — Acel semn de sânge nu este nici Rathyd, nici Sunyd, spuse el.

— Dar cuvintele de dedesubt sunt Teblor, a afirmat Karsa. — Stilul este foarte... Delum se încruntă, „ornat”. Karsa a început să citească cu voce tare: „ *Am condus familiile care au supraviețuit. Jos din ţinuturile înalte. Prin venele rupte care sângerau sub soare ...*” Vene rupte?

— Gheaţă, spuse Delum.

— Sângerează sub soare, da. „ *Am fost atât de puțini. Sângele nostru era tulbure și avea să devină și mai tulbure. Am văzut nevoia să spulber ceea ce a mai rămas. Căci T'lan Imass erau încă apropiați și foarte agitați și înclinați să-și continue măcelul fără discernământ.* Karsa se încruntă. 'T'lan Imass? Nu cunosc acele două cuvinte.

— Nici eu, răspunse Delum. — Un trib rival, poate. Citește mai departe, Karsa Orlong. Ochiul tău este mai iute decât al meu.

„ Și așa am despărțit soțul de soție. Copil din părinte. Frate din sora. Am

creat familii noi și apoi le-am trimis departe. Fiecare într-un loc diferit. Am proclamat Legile Izolării, așa cum ni le-a dat Icarium, pe care l-am adăpostit cândva și a cărui inimă a crescut de durere când a văzut ce se întâmplase cu noi. Legile Izolării ar fi mântuirea noastră, curățarea sângelui și întărirea copiilor noștri. Pentru toți cei care urmează și pentru toți cei care vor citi aceste cuvinte, aceasta este justificarea mea -”

— Aceste cuvinte mă deranjează, Karsa Orlong.

Karsa aruncă o privire înapoi către Delum. 'De ce? Ele nu înseamnă nimic despre noi. Sunt deliriorile unui bătrân. Prea multe cuvinte - să fi sculptat toate aceste litere ar fi durat ani de zile și doar un nebun ar face așa ceva. Un nebun, care a fost îngropat aici, singur, alungat de oamenii lui...

Privirea lui Delum se ascuți asupra lui Karsa. 'Alungat? Da, cred că ai dreptate, lider de război. Citiți mai multe - să auzim justificarea lui și să judecăm noi înșine.

Ridicând din umeri, Karsa și-a întors atenția asupra zidului de piatră. „ *Pentru a supraviețui, trebuie să uităm. Așa ne-a spus Icarium. Acele lucruri la care am ajuns, acele lucruri care ne-au înmuiat. Trebuie să le abandonăm. Trebuie să ne demontăm ...*” Nu știu acel cuvânt „ *și să spulberăm fiecare piatră, fără a lăsa nicio dovadă a ceea ce am fost. Trebuie să ne ardem ...*” un alt cuvânt pe care nu-l cunosc, „ *și să nu lăsăm decât cenușă. Trebuie să ne uităm istoria și să căutăm doar cele mai vechi legende ale noastre. Legende care povesteau despre o vreme în care trăiam simplu. În păduri. Vânătoarea, sacrificarea peștilor din râuri, creșterea cailor. Când legile noastre erau cele ale răpitorului, ale ucigașului, când totul era măsurat prin măturarea unei săbii. Legende care vorbeau despre vâlvă, despre crime și violuri. Trebuie să ne întoarcem la acele vremuri groaznice. Să ne izolem fluxurile de sânge, să țesem plase noi, mai mici, de rudenie. Noi fire trebuie să se nască din viol, pentru că numai cu violență ar rămâne întâmplări rare și întâmplătoare. Pentru a ne curăța sângele, trebuie să uităm tot ce am fost, dar să găsim ceea ce am fost cândva ...*

— Aici jos, spuse Delum ghemuindu-se. 'Mai jos. Recunosc cuvintele. Citește aici, Karsa Orlong.

— E întuneric, Delum Thord, dar voi încerca. Ah, da. Acestea sunt... nume. „ *Am dat acestor noi triburi nume, numele pe care tatăl meu le-a dat fiilor săi .*” Și apoi o listă. „ *Baryd, Sanyd, Phalyd, Urad, Gelad, Manyd, Rathyd și Lanyd. Acestea, deci, vor fi noile triburi ...* Devine prea întuneric ca să mai citesc, Delum Thord, nici nu îmi doresc, adăugă el, luptându-se cu un fior brusc. Aceste gânduri sunt muşcate de păianjen. Febra transformată în minciuni.

— Phalyd și Lanyd sunt...

Karsa se îndreptă. — Gata, Delum Thord.

— Numele de Icarium a trăit în noi...

'Suficient!' mârâi Karsa. — Nu există nimic de înțeles aici în aceste cuvinte!

— După cum spui, Karsa Orlong.

Gnaw ieși din întuneric, unde o fisură mai întunecată era acum evidentă pentru cei doi războinici Teblori.

Delum dădu din cap spre ea. — Corpul sculptorului se află înăuntru.

— Unde, fără îndoială, s-a târât să moară, rânji Karsa. — Să ne întoarcem la Bairoth. Caii pot fi adăpostiți aici. Vom dormi afară.

Ambii războinici s-au întors și s-au întors cu pași mari spre gura peșterii. În spatele lor, Gnaw mai rămase un moment lângă cairn. Soarele părăsise peretele, umplând peștera cu umbre. În întuneric, ochii câinelui pâlpâiau.

Două nopți mai târziu, s-au așezat pe cai și au privit în jos în valea Sunydului. Planul de a atrage urmăritorii Rathyd după ei eșuase, deoarece ultimele două sate pe care le întâlniseră fuseseră de mult abandonate. Traseele din jur fuseseră acoperite de vegetație, iar ploile luaseră cărbunele de pe focare, lăsând pe pământ doar pete negre cu margini roșii.

Și acum, pe toată lățimea și lungimea văii Sunyd, nu puteau vedea niciun foc.

— Au fugit, mormăi Bairoth.

— Dar nu de la noi, răspunse Delum, dacă satele Sunyd se dovedesc a fi la fel cu acele Rathyd. Acesta este un zbor de mult trecut. Bairoth mormăi. — Atunci unde s-au dus? Ridicând din umeri, Karsa spuse: — Există văi Sunyd la nord de aceasta. O duzină sau mai mult. Și unele spre sud, de asemenea. Poate că a existat o schismă. Nu contează pentru noi, decât că nu vom mai aduna trofee până când ajungem la Lacul de Argint.

Bairoth își dădu umerii. — Lider de război, când ajungem la Lacul Argint, raidul nostru va fi sub roată sau sub soare? Cu valea în fața noastră goală, am putea tabăra noaptea. Aceste poteci sunt necunoscute, forțându-ne să mergem încet în întuneric.

— Spui adevărul, Bairoth Gild. Raidul nostru va fi în lumina zilei. Atunci, să ne coborâm până la fundul văii și să găsim un loc unde să tabărăm.

Roata stelelor parcursese o pătrime din călătoria ei până când războinicii uryd au ajuns la un teren plat și au găsit un loc de tabără potrivit. Delum, cu ajutorul câinilor, omorâse o jumătate de duzină de iepuri de stâncă în timpul coborârii, pe care acum i-a jupuit și scuipat în timp ce Bairoth a făcut un mic foc.

Karsa a avut grijă de cai, apoi s-a alăturat celor doi însoțitori ai săi la vatră. Stăteau, așteptând în tăcere să se gătească carnea, mirosul dulce și sfârâitul ciudat de necunoscut după atâtea mese de hrană crudă. Karsa simți că o lașiune i se instalează în mușchi și abia acum își dădu seama cât de obosit devenise.

Iepurii erau gata. Cei trei războinici au mâncat în tăcere. — Delum a vorbit, spuse Bairoth când au terminat, despre cuvintele scrise în peșteră.

Karsa îi aruncă lui Delum o privire. — Delum Thord a vorbit când nu ar fi trebuit. În peșteră, deliriosșii unui nebun, nimic mai mult.

— Le-am luat în considerare, insistă Bairoth, „și cred că există adevăr ascuns în acele delirii, Karsa Orlong”.

— Credință fără rost, Bairoth Gild.

— Cred că nu, lider de război. Numele triburilor-Sunt de acord cu Delum când spune că sunt, printre ele, numele triburilor noastre. „Urad” este mult prea aproape de Uryd pentru a fi accidental, mai ales când trei dintre celelalte nume sunt neschimbate. Desigur, unul dintre acele triburi a dispărut de atunci, dar chiar și propriile noastre legende șoptesc o vreme în care existau mai multe triburi decât sunt acum. Și acele două cuvinte pe care nu le știai, Karsa Orlong. „Sate grozave” și „coarță galbenă”-'

— Nu acestea au fost cuvintele!

— Destul de adevărat, dar asta este cel mai aproape de care ar putea veni Delum. Karsa Orlong, mâna care a inscripționat acele cuvinte provenea dintr-un loc și un timp de rafinament, un loc și un timp în care limba Teblor era, dacă ceva, mai complexă decât este acum.

Karsa scuipă în foc. — Bairoth Gild, dacă acestea sunt adevăruri așa cum spui tu și Delum, tot trebuie să întreb: ce valoare au ele pentru noi acum? Suntem un popor căzut? Asta nu este o revelație. Legendele noastre vorbesc toate despre o epocă a gloriei, trecută de mult, când o sută de eroi au pășit printre Teblori, eroi care l-ar face chiar și pe bunicul meu, Pahlk, să pară doar un copil printre oameni...

Chipul lui Delum la lumina focului era profund încruntat în timp ce a intervenit: — Și asta este ceea ce mă tulbură, Karsa Orlong. Acele legende și poveștile lor despre glorie - descriu o epocă puțin diferită de a noastră. Da, mai mulți eroi, fapte mai mari, dar în esență aceleași, în felul în care am trăit. Într-adevăr, deseori se pare că însuși scopul acestor povești este unul al instrucțiunii, al unui cod de comportament, al modului potrivit de a fi Teblor.

Bairoth dădu din cap. — Și acolo, în acele cuvinte sculptate în peșteră, ni se oferă explicația.

— O descriere a modului în care am fi, a adăugat Delum. — Nu, cum *suntem* .

— Nimic nu contează, mârâi Karsa.

— Eram un popor învins, continuă Delum, de parcă n-ar fi auzit. — Redus la un pumn spart. Și-a ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Karsa peste foc. „Câți dintre frații și surorile noștri care sunt dăruiți Fețelor din Stâncă – câți dintre ei s-au născut cu defecte într-un fel? Prea multe degete de la mâini și de la picioare, guri fără palate, fețe fără ochi. Am văzut același lucru printre câinii și caii noștri, Warleader. Defectele provin din consangvinizare. Acesta este un adevăr. Bătrânul din peșteră, știa ce-i amenința pe poporul nostru, așa că a creat un mijloc de a ne despărți, de a ne curăța încet sângele tulbure – și a fost aruncat afară ca un trădător al Teblorilor. Am fost martorii, în acea peșteră, la o crimă străveche...

— Suntem căzuţi, spuse Bairoth, apoi râse.

Privirea lui Delum se îndreptă spre el. — Și ce ți se pare atât de amuzant, Bairoth Gild?

— Dacă trebuie să explic, Delum Thord, atunci nu are rost.

Râsul lui Bairoth îl înfiorase pe Karsa. „Amândoi nu ați reușit să înțelegeți adevăratul sens al tuturor acestor lucruri...”

Bairoth mormăi: — Sensul pe care ai spus că nu a existat, Karsa Orlong?

— Cei căzuţi nu ştiu decât o singură provocare, reluă Karsa. — Și asta înseamnă să se ridice încă o dată. Teblorii au fost odată puțini, odată învinși. Așa să fie. Nu mai suntem puțini. Nici nu am cunoscut înfrângerea de atunci. Cine din zonele joase îndrăznește să se aventureze în teritoriile noastre? A venit momentul, spun acum, să facem față acestei provocări. Teblorul trebuie să se ridice din nou.

Bairoth a rânjit: — Și cine ne va conduce? Cine va uni triburile? Ma intreb.'

— Ține, a bubuit Delum, cu ochii sclipind. — Bairoth Gild, de la tine aud acum invidie nepotrivită. Cu ceea ce am făcut noi trei, cu ceea ce a realizat deja

conducătorul nostru de război – spune-mi, Bairoth Gild, umbrele eroilor antici încă ne devorează întregi? Eu zic că nu. Karsa Orlong merge acum printre acești eroi, iar noi mergem cu el.

Bairoth se lăsă încet pe spate, întinzându-și picioarele lângă vatră. — După cum spui, Delum Thord. Lumina pâlpâitoare a scos la iveală un zâmbet larg care părea îndreptat spre flăcări. „Cine din zonele joase îndrăznește să se aventureze în teritoriile noastre?” Karsa Orlong, călătorim pe o vale goală. Golit de Teblor, da. Dar ce i-a alungat? S-ar putea ca înfrângerea să-l urmărească încă o dată pe formidabilul Teblor.

A fost un moment lung când niciunul dintre cei trei nu a vorbit, apoi Delum a adăugat încă un băț în foc. — S-ar putea, spuse el cu o voce scăzută, să nu existe eroi printre Sunyd.

Bairoth râse. 'Adevărat. Printre toți Teblori, există doar trei eroi. Va fi suficient, crezi?

— Trei este mai bine decât doi, se răsti Karsa, dar dacă este nevoie, doi vor fi de ajuns.

— Mă rog celor Șapte, Karsa Orlong, ca mintea ta să rămână vreodată liberă de îndoială.

Karsa și-a dat seama că mâinile i se închiseseră în mâna sabiei. — Atunci, ăsta e gândul tău. Fiul tatălui. Sunt acuzat de slăbiciunea lui Synyg?

Bairoth îl studie pe Karsa, apoi clătină încet din cap. — Tatăl tău nu este slab, Karsa Orlong. Dacă există îndoieli despre care să vorbim aici și acum, ele se referă la Pahlk și raidul lui eroic în Lacul Silver.

Karsa era în picioare, cu sabia din lemn de sânge în mâini.

Bairoth nu făcu nicio mișcare. — Tu nu vezi ce văd eu, spuse el încet. — Există potențialul în tine, Karsa Orlong, de a fi fiul tatălui tău. Am mințit mai devreme când am spus că m-am rugat ca să rămâi fără îndoială. Mă rog pentru exact opusul, lider de război. Mă rog ca îndoiala să vină la tine, să te tempereze cu înțelepciunea ei. Eroii aceia din legendele noastre, Karsa Orlong, erau îngrozitori, erau monștri, pentru că erau străini de incertitudine.

— Stai în fața mea, Bairoth Gild, căci nu te voi ucide cât timp sabia ta rămâne lângă tine.

— Nu o voi face, Karsa Orlong. Paiele sunt pe spatele meu, iar tu nu ești dușmanul meu.

Delum a înaintat cu mâinile pline de pământ, pe care le-a aruncat pe foc între ceilalți doi bărbați. — Este târziu, mormăi el, și poate, așa cum sugerează Bairoth, nu suntem la fel de singuri în această vale pe cât credem că suntem. Cel puțin, pot exista observatori de cealaltă parte. Conducător de război, au fost doar cuvinte în noaptea asta. Să lăsăm vărsarea de sânge pentru adevărații noștri dușmani.

Karsa rămase în picioare, uitându-se cu privirea la Bairoth Gild. — Cuvinte, mârâi el. — Da, și pentru cuvintele pe care le-a rostit, Bairoth Gild trebuie să-și ceară scuze.

— Eu, Bairoth Gild, îmi cer iertare pentru cuvintele mele. Acum, Karsa Orlong, vrei să-ți lași sabia?

„Ești avertizat”, a spus Karsa, „nu voi fi atât de ușor liniștit data viitoare”.

— Sunt avertizat.

Ierburile și puieții recuperaseră satul Sunyd. Traseele care duceau spre și dinspre el aproape dispăruseră sub mărăcini, dar ici și colo, printre fundațiile de piatră ale caselor circulare, se vedeau semnele de foc și violență.

Delum descălecă și începu să găsească prin ruine. Au trecut doar câteva clipe până când a găsit primele oase.

Bairoth mormăi. — O petrecere de raid. Unul care nu a lăsat supraviețuitori.

Delum se îndreptă cu o săgeată așchiată în mâini. „Lowlanders. Sunyd păstrează puțini câini, altfel nu ar fi fost atât de nepregătiți.

„Acum ne luăm asupra noastră”, a spus Karsa, „nu un raid, ci un război. Călătorim la Silver Lake nu ca Uryd, ci ca Teblor. Și vom scăpa de răzbunare. Descălecă și scoase din pachetul de șa patru teci de piele tare, pe care începu să le legă de picioarele lui Havok pentru a proteja calul de mărăcini. Ceilalți doi războinici au urmat exemplul.

— Condu-ne, conducător de război, spuse Delum când termină, legănându-se pe spatele destrierului său.

Karsa a luat câinele cu trei picioare și l-a așezat din nou în spatele greabănului lui Havok. Și-a recăpătat locul și se uită la Bairoth.

Războinicul corpulnic a revenit și el. Ochii îi erau acoperiți când întâlni privirea lui Karsa. — Condu-ne, conducător de război.

— Vom merge cât de repede ne permite pământul, spuse Karsa, trăgând câinele cu trei picioare pe coapse. „Odată dincolo de această vale, ne îndreptăm spre nord, apoi din nou spre est. Până mâine seară vom fi aproape de Bone Pass, calea spre sud care ne va duce la Silver Lake.

— Și dacă întâlnim pe drum de pământeni?

— Atunci, Bairoth Gild, vom începe să adunăm trofee. Dar nimănui nu trebuie lăsat să scape, pentru că atacul nostru asupra fermei trebuie să fie o surpriză completă, ca nu cumva copiii să fugă.

Au ocolit satul până au ajuns la o potecă care îi ducea în pădure. Sub copaci era mai puțin tufăș, permițându-le să călărească la un galop lent. În scurt timp, poteca a început să urce pe partea văii. La amurg, au ajuns pe vârf. Caii aburind sub ei, cei trei războinici s-au oprit.

Ajunseseră la marginea escarpului. Spre nord și est și încă scăldat în lumina aurie a soarelui, orizontul era o linie zimțată de munți, cu vârfurile acoperite de zăpadă cu râuri de alb întinzându-le pe flancuri. Direct în fața lor, după o picătură simplă de trei sute sau mai mulți pași, se întindea un bazin vast, împădurit.

— Nu văd niciun incendiu, spuse Delum, cercetând valea acoperită cu umbră.

— Acum trebuie să ocolim această margine, spre nord, spuse Karsa. — Aici nu există poteci care să spargă stâncă.

— Caii au nevoie de odihnă, spuse Delum. — Dar suntem foarte vizibili aici, conducător de război.

— Atunci îi vom merge mai departe, spuse Karsa, descălecând. Când a pus câinele cu trei picioare pe pământ, Gnaw s-a mutat alături de ea. Karsa a adunat singurul frâu al lui Havok. Un traseu de joc a urmat linia crestei de-a lungul

vârfului încă treizeci de pași înainte de a coborî ușor, suficient pentru a îndepărta silueta pe care o făcuseră pe cer.

Ei au continuat până când roata stelelor a terminat o cincime din trecerea ei, după care au găsit un cul de sac cu pereți înalți chiar lângă potecă în care să-și facă tabăra. Delum începu să pregătească masa în timp ce Bairoth freca caii.

Luând cu el pe Roșca și partenerul său, Karsa a cercetat calea din față. Până acum, singurele urme pe care le văzuseră erau cele de la capre de munte și oi sălbatice. Creasta începuse o coborâre lentă, întreruptă, și știa că, undeva în față, va exista un râu care duce scurgerile din lanțul de nord al munților și o cascadă care tăia o crestătură în coasta stâncii.

Ambii câini s-au speriat brusc în întuneric, lovindu-se de picioarele lui Karsa în timp ce se retrăgeau dintr-o altă fundătură din stânga. Întinzând o mână în jos pentru a-l calma pe Roșca, a găsit fiara tremurând. Karsa și-a scos sabia. A adulmecat aerul, dar nu a simțit nimic rău, nici nu se auzea niciun sunet din fundul învăluit în întuneric, iar Karsa era suficient de aproape pentru a auzi respirația dacă s-ar fi ascuns cineva în ea.

El se îndreptă înainte.

O placă plată masivă domina podeaua de piatră, lăsând doar un spațiu pentru antebraț pe cele trei laturi unde se ridicau pereții de stâncă. Suprafața plăcii era neîmpodobită, dar o lumină cenușie slabă părea să emane din piatra însăși. Karsa se apropie, apoi se ghemui încet în fața mâinii singuratice și nemișcate care ieșea din marginea cea mai apropiată a plăcii. Era slăbit, dar întreg, pielea de un albastru-verde lăptos, unghiile ciobite și zdrențuite, degetele petice în praf alb.

Fiecare spațiu aflat la îndemâna acelei mâini era gravat în șanțuri, tăiat adânc în podeaua de piatră - cât de adânc puteau atinge degetele - într-un model haotic, hașurat în cruce.

Karsa vedea că mâna nu era nici Teblor, nici de câmpie, dar ca mărime undeva la mijloc, oasele proeminente, degetele înguste și prea lungi și părând să aibă mult prea multe articulații.

Ceva din prezența lui Karsa - poate respirația lui în timp ce se apleca în biroul său - a fost simțit, pentru că mâna a avut brusc spasme, smucindu-se în jos pentru a se întinde, cu degetele desfăcute, pe stâncă. Iar Karsa a văzut acum semnele inconfundabile că animalele atacaseră acea mână în trecut-lupi de munte și creaturi, totuși mai feroce. Fusese mestecat, gheare și roade, deși, se părea, niciodată rupt. Încă o dată nemișcat, stătea lipit de pământ.

Auzind pași în spatele lui, Karsa se ridică și se întoarse. Delum și Bairoth, cu armele scoase, și-au croit drum pe potecă. Karsa se îndreptă spre ei.

Bairoth bubui: — Cei doi câini ai tăi s-au furișat înapoi la noi.

— Ce ai găsit, conducător de război? întrebă Delum în șoaptă.

— Un demon, răspunse el. — Fixat pentru eternitate sub acea piatră. Încă trăiește.

— Forkassalul.

'Chiar și așa. Se pare că există mult adevăr în legendele noastre.

Bairoth trecu și se apropie de lespede. S-a ghemuit în fața mâinii și a studiat-o mult în întuneric, apoi s-a îndreptat și s-a întors înapoi. — Forkassal. Demonul munților, Cel care a căutat pacea.'

— Pe vremea Războaielor Spiritelor, când vechii noștri zei erau tineri, spuse Delum. — Ce, Karsa Orlong, îți amintești de povestea aceea? A fost atât de scurt, nimic mai mult decât bucăți rupte. Bătrânii înșiși au recunoscut că cea mai mare parte a fost pierdută cu mult timp în urmă, înainte ca cei Șapte să se trezească.

— Bucăți, încuviință Karsa. „Războaiele spiritelor au fost două, poate trei invazii și au avut prea puțin de-a face cu Teblori. Zei și demoni străini. Bătăliile lor au zguduit munții și apoi a rămas o singură forță...

— În poveștile acelea, interveni Delum, sunt singurele mențiuni despre Icarium. Karsa Orlong, s-ar putea ca T'lan Imass - despre care se vorbește în peștera acelui bătrân - să aparțină Războaielor Spiritelor și că ei au fost învingătorii, care apoi au plecat pentru a nu se mai întoarce niciodată. S-ar putea ca Războiul Spiritelor să fi fost cel care ne-a spulberat poporul.

Privirea lui Bairoth rămase pe lespede. Acum a vorbit. — Demonul trebuie eliberat.

Atât Karsa, cât și Delum s-au întors spre el, tăcuți de declarație.

— Nu spune nimic, continuă Bairoth, până nu termin. S-a spus că Forkassal a venit la locul Războiului Spiritelor, căutând să facă pace între concurenţi. Aceasta este una dintre bucățile rupte ale poveștii. Pentru efortul demonului a fost distrus. Asta este o altă bucată. Și Icarium a căutat să pună capăt războiului, dar a ajuns prea târziu, iar învingătorii știau că nu îl pot învinge așa că nici nu au încercat. O a treia bucată. Delum Thord, cuvintele din peșteră vorbeau și despre Icarium, da?

— Au făcut-o, Bairoth Gild. Icarium le-a dat Teblorilor legile care ne asigurau supravieţuirea.

— Cu toate acestea, dacă ar fi putut, T'lan Imass ar fi pus o piatră și pe el. După aceste cuvinte, Bairoth a tăcut.

Karsa se răsuci și se îndreptă spre lespede. Luminescența sa era neconcordantă pe alocuri, sugerând vechimea vrăjitoriei, o dizolvare lentă a puterii investite în ea. Bătrânii Teblori făceau magie, dar doar rar. De la trezirea Fețelor din Stâncă, vrăjitoria a venit ca o vizită, închisă în limitele somnului sau transei. Vechile legende vorbeau despre demonstrații vicioase de magie deschisă, despre arme de frică temperate cu blesteme, dar Karsa bănuia că acestea nu erau decât invenții elaborate pentru a împleti culori îndrăznețe în povești. Se încruntă. — Nu înțeleg această magie, spuse el.

Bairoth și Delum i s-au alăturat.

Mâna încă zăcea plată, nemișcată.

— Mă întreb dacă demonul ne poate auzi cuvintele, spuse Delum.

Bairoth mormăi. „Chiar dacă ar putea, de ce le-ar înțelege? Sesirii vorbesc o altă limbă. Demonii trebuie să aibă și a lor.

„Totuși a venit să facă pace...”

— Nu ne poate auzi, a afirmat Karsa. „Nu poate face altceva decât să simtă prezența cuiva... a ceva”.

Ridicând din umeri, Bairoth se ghemui lângă lespede. Întinse mâna, ezită, apoi își așeză palma de piatră. „Nu este nici cald, nici rece. Magia ei nu este pentru noi.

— Atunci nu este menit să protejeze, ci doar să țină, sugeră Delum.

— Noi trei ar trebui să putem să-l ridicăm.
Karsa a studiat Bairoth. — Ce vrei să trezeşti aici, Bairoth Gild?
Uriașul războinic ridică privirea, cu ochii îngustați. Apoi sprâncenele i s-au ridicat și a zâmbit. — Un aducător de pace?
— Nu există nicio valoare în pace.
— Trebuie să fie pace între teblori, altfel nu vor fi niciodată uniți.
Karsa îşi înclină capul, luând în considerare cuvintele lui Bairoth.
— Poate că acest demon a înnebunit, mormăi Delum. — Cât timp, prins sub această stâncă?
— Suntem trei, spuse Bairoth.
„Totuși, acest demon este dintr-o perioadă în care am fost învinși și dacă acești T'lan Imass au fost cei care l-au închis pe acest demon, au făcut-o pentru că nu l-au putut ucide. Bairoth Gild, noi trei am fi ca nimic pentru această creatură.
„Ne-am fi câștigat recunoștința.”
„Febra nebuniei nu cunoaște prieteni”.
Ambii războinici se uitară la Karsa. „Nu putem cunoaște mintea unui demon”, a spus el. „Dar putem vedea un lucru și acesta este modul în care încă încearcă să se protejeze. Această mână singură a apărat tot felul de fiare. În asta, văd o ținere de scop.
— Răbdarea unui nemuritor. Bairoth dădu din cap. — Văd la fel ca tine, Karsa Orlong.
Karsa s-a confruntat cu Delum. — Delum Thord, mai ai îndoieli?
— Da, Conducător de Război, dar voi da efortului tău puterea mea, pentru că văd decizia în ochii tăi. Așa să fie.'
Fără un alt cuvânt, cei trei Uryd s-au poziționat de-a lungul unei laturi a plăcii de piatră. S-au ghemuit, cu mâinile întinse pentru a prinde marginea.
— Cu a patra suflare, îi instrui Karsa.
Piatra se ridică cu un zgomot de măcinat, de zgârietură, o cernere de praf. Un zvâcnire concertată a trimis-o peste peretele de stâncă.
Silueta fusese prinsă pe o parte. Greutatea imensă a plăcii trebuie să fi dislocat oase și mușchi zdrobit, dar nu fusese suficientă pentru a-l învinge pe demon, pentru că, de-a lungul mileniilor, a scos o groapă aspră și neuniformă pe jumătate din lungimea corpului său îngust și ciudat de alungit. . Mâna prinsă sub acel corp își făcuse mai întâi un spațiu, apoi lucrase încet șolduri pentru șold și umăr. Ambele picioare, care erau goale, reușiseră ceva asemănător. Pânzele de păianjen și praful de piatră de pământ acopereau silueta ca un giulgiu cenușiu plictisitor, iar aerul învechit care se ridica din spațiu se învârtea vizibil în evadarea lui languroasă, plin de o duhoare ciudată, asemănătoare insectei.
Cei trei războinici stăteau uitându-se de sus la demon.
Încă nu trebuia să se miște, dar chiar și așa îi vedeau ciudățenia. Membre alungite, extraarticulate, pielea întinsă întinsă și palidă ca lumina lunii. O masă de păr albastru-negru răspândit de pe capul cu fața în jos, ca niște rădăcini fine, formând o zăbrele peste podeaua de piatră. Demonul era gol și femeie.
Membrele au spasmat.
Bairoth se apropie și vorbi pe un ton scăzut și liniștitor. — Ești eliberat, Demon. Suntem Teblor, din tribul Uryd. Dacă vrei, te-am ajuta. Spune-ne ce ai

nevoie.

Membrele își încetaseră spasmele și acum tremurau. Încet, demonul și-a ridicat capul. Mâna care cunoscuse o eternitate de întuneric alunecă de sub trupul ei, cercetând podeaua plată de piatră. Vârfurile degetelor au tăiat firele de păr și acele șuvițe au căzut în praf. Mâna se așeză într-un mod care se potrivea cu opusul ei. Mușchii s-au încordat de-a lungul brațelor, gâtului și umerilor, iar demonul s-a ridicat, în trepte zguduite, tremurătoare. Și-a lăsat părul în foi negre de praf până când pateul i s-a dezvăluit, neted și alb.

Bairoth s-a mișcat să-și ia greutatea, dar Karsa a rupt o mână pentru a-l reține. — Nu, Bairoth Gild, a cunoscut destulă presiune care nu era a ei. Nu cred că ar fi atinsă, nu pentru mult timp, poate niciodată niciodată.

Privirea cu glugă a lui Bairoth s-a fixat pe Karsa pentru o clipă lungă, apoi a oftat și a spus: „Karsa Orlong, aud înțelepciune în cuvintele tale. Din nou și din nou, mă surprinzi - nu, nu am vrut să insult. Sunt târâtă spre admirație - lasă-mi cuvintele mele tăiate.

Karsa a ridicat din umeri, ochii întorcându-se încă o dată la demon. „Nu putem decât să așteptăm, acum. Un demon cunoaște setea? Foame? Al ei este un gât care nu mai cunoaște apă de generații, un stomac care și-a uitat rostul, plămâni care nu au respirat din plin de când s-a așezat placa. Noroc că este și noapte, căci soarele ar putea fi ca focul pentru ochii ei... Se opri atunci, căci demonul, în mâini și în genunchi, îi ridicase capul și îi puteau vedea fața pentru prima dată.

Piele ca o marmură lustruită, lipsită de defecte, o sprânceană largă peste ochi enormi de la miezul nopții care păreau uscați și plati, ca onixul sub un strat de praf. Pomeți înalți, fulgerați, o gură largă ofilit și încrustă cu cristale fine.

— Nu există apă în ea, spuse Delum. 'Nici unul.' S-a dat înapoi, apoi a pornit spre tabăra lor.

Femeia se așeză încet pe spate, apoi se strădui să se ridice.

Era greu de urmărit, dar ambii războinici s-au ținut înapoi, încordați să o prindă în cazul în care cădea.

Se părea că a observat asta și o parte a gurii ei s-a curbat în sus o fracțiune.

Acea smucitură ia transformat fața și, ca răspuns, Karsa simți o lovitură de ciocan în piept. *Își bate joc de propria ei stare rău. Aceasta, prima ei emoție după ce a fost eliberată. Rușine, dar găsim umorul din ea. Ascultă-mă, Urugal Țesutul, îi voi face pe cei care au întemnițat-o să regrete fapta lor, dacă ei sau urmașii lor mai trăiesc. Acești T'lan Imass-au făcut din mine un dușman. Eu, Karsa Orlong, jur .*

Delum s-a întors cu o ostracă de apă, pașii lui încetinind când a văzut-o stând în picioare.

Era slabă, corpul ei era o colecție de planuri și unghiuri. Sânii ei erau înalți și depărtați, sternul ei proeminent între ei. Părea să aibă mult prea multe coaste. În înălțime, era ca un copil Teblor.

Ea văzu ochiul din mâinile lui Delum, dar nu făcu niciun gest spre ea. În schimb, se întoarse pentru a-și fixa privirea asupra locului în care zăcuse.

Karsa putea să-și vadă răsuflarea și scăderea, dar, de altfel, era nemișcată.

a vorbit Bairoth. — Tu ești Forkassal?

Ea se uită la el și zâmbi încă o dată pe jumătate.

— Suntem Teblor, continuă Bairoth, la care zâmbetul ei s-a lărgit ușor în ceea ce era pentru Karsa o recunoaștere clară, deși ciudat de aromat de amuzament.

— Ea te înțelege, observă Karsa.

Delum se apropie cu ochiul. Ea îi aruncă o privire și clătină din cap. El s-a oprit.

Karsa văzu acum că o parte din praful dispăruse din ochi și că buzele ei erau acum puțin mai pline. — Îşi revine, spuse el.

„Libertatea era tot ce avea nevoie”, a spus Bairoth.

— În felul în care lichenul întărit de soare se înmoaie noaptea, spuse Karsa. „Setea ei este potolită de aerul însuși...”

Ea îl înfruntă brusc, trupul ei înțepenindu-se. — Dacă am dat motive de jignire...

Înainte ca Karsa să tragă o nouă suflare, ea era peste el. Cinci lovituri de contuzie asupra corpului său și s-a trezit întins pe spate, podeaua tare de piatră usturând de parcă ar fi întins pe un cuib de furnici de foc. Nu era aer în plămânii lui. Agonia a tunat prin el. Nu se putea mișca. Auzi strigătul de război al lui Delum – întrerupt cu un mormăit sugrumat – apoi zgomotul altui corp lovind pământul.

Bairoth strigă dintr-o parte: — Forkassal! Ține! Lasă-l... Karsa clipi printre ochii plini de lacrimi, în timp ce chipul ei plutea deasupra lui. Se apropie, ochii strălucind acum ca niște bazine negre, buzele pline și aproape violet în lumina stelelor.

Cu o voce răgușită, ea i-a șoptit în limba Teblor: „Nu te vor părăsi, nu-i așa? Aceștia odată dușmani ai mei. Se pare că nu le-a fost de ajuns să le sfărâm oasele. Ceva în ochii ei s-a înmuiat ușor. — Cei tăi merită mai bine. Fața se retrase încet. — Cred că trebuie să aştept. Așteaptă și vezi ce vine din tine, înainte de a decide dacă îți voi da, Războinicul, pacea mea veșnică. Vocea lui Bairoth de la o duzină de pași depărtare: — Forkassal! Se îndreptă și se întoarse cu o fluiditate extraordinară. — Ai căzut departe, ca să răsturnești așa numele genului meu, ca să nu mai vorbim de al tău. Sunt Forkrul Assail, tânăr războinic, nu demon. Sunt numit Calm, Aducător al Păcii și te avertizez că dorința de a-l livra este foarte puternică în mine în acest moment, așa că scoate-ți mâna din acea armă.

— Dar te-am eliberat! strigă Bairoth. — Totuşi i-ai doborât pe Karsa şi Delum!

Ea a râs. — Iar Icarium și acei blestemati T'lan Imass nu vor fi mulțumiți că le-ați anulat munca. Din nou, este posibil ca Icarium să nu-și amintească să fi făcut acest lucru, iar T'lan Imass sunt departe. Ei bine, nu le voi da o a doua șansă. Dar știu recunoștința, Războinicul, așa că îți ofer asta. A fost ales cel numit Karsa. Dacă ar fi să-ți spun chiar și puținul pe care îl simt despre scopul lui final, ai căuta să-l ucizi. Dar vă spun că nu ar avea nicio valoare în asta, pentru că cei care îl folosesc vor alege pur și simplu altul. Nu. Fii atent la acest prieten al tău. Păzește-l. Va veni o vreme când va fi pregătit să schimbe lumea. Și când va veni acel moment, voi fi acolo. Căci eu aduc pacea. Când sosește acel moment, încetează să-l păzești. Dă-te înapoi, așa cum ai făcut acum.

Karsa trase o suflare plângănoasă în plămânii lui zdruncinați. La un val de

greață, s-a răsucit pe o parte și a vărsat pe podeaua pietroasă de piatră. Între gâfâit și tuse, l-a auzit pe Forkrul Assail - femeia pe nume Calm - îndepărtându-se.

O clipă mai târziu, Bairoth îngenunche lângă Karsa. — Delum este grav rănit, conducător de război, spuse el. — Se scurge lichid dintr-o crăpătură a capului lui. Karsa Orlong, regret că am eliberat această... această creatură. Delum avea îndoieli. Totuși el...

Karsa tuși și scuipă, apoi, luptându-se cu valuri de durere din pieptul lui bătut, se ridică în picioare. — Nu puteai să știi, Bairoth Gild, mormăi el, ștergându-și lacrimile de pe ochi.

— Lider de război, nu mi-am scos arma. Nu am căutat să te protejez, așa cum a făcut Delum Thord...

— Ceea ce ne lasă pe unul dintre noi sănătos, mârâi Karsa, clătinându-se spre locul în care zăcea Delum peste potecă. Fusese aruncat la o oarecare distanţă, de ceea ce părea a fi o singură lovitură. Încrucișate pe fruntea lui erau patru impresii adânci, pielea despicată, lichid gălbui curgând din osul perforat de dedesubt. *Vârfurile degetelor ei* . Ochii lui Delum erau mari, totuși tulburi de confuzie. Secțiuni întregi ale feței lui s-au slăbit, de parcă niciun gând subiacent nu le-ar fi putut ține la o expresie.

Bairoth i s-a alăturat. — Vezi, lichidul este limpede. Este sânge-gând. Delum Thord nu se va întoarce cu o astfel de accidentare.

— Nu, murmură Karsa, nu o va face. Nimeni care pierde sângele gândurilor nu o face vreodată.

'Este vina mea.'

— Nu, Delum a făcut o greșeală, Bairoth Gild. Sunt ucis? Forkassal a ales să nu mă omoare. Delum ar fi trebuit să facă așa cum ai făcut tu... nimic.

Bairoth tresări. — Ea a vorbit cu tine, Karsa Orlong. Am auzit-o șoptind. Ce a spus ea?'

— Puțin aș putea înțelege, cu excepția faptului că pacea pe care o aduce ea este moartea.

„Legendele noastre s-au răsucit cu timpul”.

— Au, Bairoth Gild. Haide, trebuie să înfășurăm rănile lui Delum. Sângele-gând se va aduna în bandaje și se va usca și astfel coagula găurile. Poate că nu se va scurge atât de mult atunci și el va veni pe o parte din drum înapoi la noi.

Cei doi războinici au pornit spre tabăra lor. Când au ajuns, au găsit câinii înghesuiți împreună, tremurând de fiori. Prin centrul poienii treceau urmele picioarelor lui Calm. Îndreptându-se spre sud.

Un vânt răcoros și rece ținea de-a lungul marginii escarpului. Karsa Orlong stătea cu spatele lipit de peretele de stâncă, privindu-l pe Delum Thord mișcându-se pe mâini și în genunchi printre câini. Întinzând mâna și adunând fiarele aproape, pentru a le mângâia și a înghiți. Sunete blânde, cântâituri emise de Delum Thord, zâmbetul nu părăsește niciodată jumătatea feței lui care încă funcționa.

Câinii erau vânători. Au suferit manipularea cu expresii mizerabile care uneori deveneau feroce, mârâituri joase punctate cu pocnituri de avertizare ale fălcilor – la care Delum Thord părea indiferent.

Roșca, întinsă la picioarele lui Karsa, urmări cu ochi adormiți târârile

aleatorii ale lui Delum prin haita.

Delum Thord îi luase aproape o zi să se întoarcă la ei, o călătorie care lăsase în urmă o mare parte din războinic. Trecuse o altă zi în timp ce Karsa și Bairoth așteptau să vadă dacă mai vor veni, suficientă pentru a-i trimite lumină în ochi, suficientă pentru a-i dărui lui Delum Thord capacitatea de a se uita din nou la însoțitorii săi. Dar nu fusese nicio schimbare. Nu i-a văzut deloc. Doar câinii.

Bairoth plecase mai devreme la vânătoare, dar Karsa simți, pe măsură ce ziua se întindea, că Bairoth Gild alesese să evite tabăra din alte motive. Eliberarea demonului îl luase pe Delum de la ei și cuvintele lui Bairoth fuseseră cele care dăduseră cea mai amară răsplată. Karsa nu înțelegea astfel de sentimente, această nevoie de a se auto-implica un fel de pedeapsă. Eroarea îi aparținuse lui Delum, trăgându-și lama împotriva demonului. Coastele dureroase ale lui Karsa atestau priceperea marțială a Forkrul Assail – ea atacase cu o viteză impresionantă, mai repede decât orice mai văzuse Karsa înainte, cu atât mai puțin înfruntată. Cei trei Teblori erau ca niște copii înaintea ei. Delum ar fi trebuit să vadă că, instantaneu, ar fi trebuit să-și țină mâna așa cum făcuse Bairoth.

În schimb, războinicul fusese prost, iar acum se târa printre câini. Fețelor din stâncă nu le era milă de războinicii proști, așa că de ce ar trebui Karsa Orlong? Bairoth Gild se răsfăța, transformând regretul, mila și pedepsirea în nectare dulci, lăsându-l să rătăcească ca un bețiv chinuit.

Karsa era repede fără răbdare. Călătoria trebuie reluată. Dacă ceva l-ar putea întoarce pe Delum Thord la sine, atunci ar fi luptă, furia înverșunată a sângelui care ar fi treaz sufletul.

Pași de pe potecă. Capul lui Gnaw s-a întors, dar distracția a fost doar o clipă.

Bairoth Gild păși în vizor, cu carcasa unei capre sălbatice drapată peste un umăr. Se opri pentru a-l studia pe Delum Thord, apoi lăsă capra să cadă într-un zgomot de copite. Și-a scos cuțitul de măcelărit și a îngenuncheat lângă el.

— Am mai pierdut o zi, spuse Karsa.

— Vânatul este rar, răspunse Bairoth, tăind burta caprei. Câinii s-au mutat într-un semicerc în așteptare, Delum urmând să-și ia locul printre ei. Bairoth a tăiat țesuturile de legătură și a început să arunce organe îmbibate de sânge către fiare. Niciunul nu a făcut o mișcare.

Karsa îl bătu pe Gnaw pe flanc, iar fiara se ridică și înainta, urmată de perechea ei cu trei picioare. Gnaw adulmecă ofrandele, fiecare pe rând, și s-a așezat pe ficatul de capră, în timp ce perechea lui alegea inima. Au plecat fiecare cu premiile lor. Câinii rămași s-au apropiat apoi de ceea ce a rămas, pocnindu-se și certându-se. Delum s-a năpustit în față pentru a smulge un plămân din fălcile unuia dintre câini, dezvăluindu-și dinții în încercare. S-a grăbit într-o parte, aplecându-se deasupra premiului său.

Karsa a privit cum Gnaw se ridică și se îndrepta spre Delum Thord, l-a văzut cum Delum, scâncind, lăsă să cadă plămânul, apoi se ghemui, cu capul în jos, în timp ce Gnaw lingă sângele din jurul organului pentru câteva clipe, apoi se întoarse înapoi la propria masă.

Mormăind, Karsa spuse: „Haita lui Gnaw a crescut cu una”. Nu primi nici un răspuns și se uită spre Bairoth privindu-l îngrozit la Delum. — Îi vezi

zâmbetul, Bairoth Gild? Delum Thord și-a găsit fericirea și asta ne spune că nu se va mai întoarce, pentru că de ce ar face-o?

Bairoth se uită în jos la mâinile lui însângerate, la cuțitul de măcelărie care strălucea în roșu în lumina muritoare. — Nu știi că nu suferi, lider de război? întrebă el în șoaptă.

'Nu. El nu este mort.

— Mai bine ar fi fost! se răsti Bairoth.

— Atunci ucide-l.

Ură crudă a izbucnit în ochii lui Bairoth. — Karsa Orlong, ce ți-a spus ea?

Karsa se încruntă la întrebarea neașteptată, apoi ridică din umeri. — M-a blestemat pentru ignoranța mea. Cuvinte care nu m-au putut răni, pentru că eram indiferent la tot ce a rostit ea.

Ochii lui Bairoth se îngustară. — Faceți din ceea ce s-a întâmplat o glumă? Conducător de război, nu mă mai conduci. Nu-ți voi păzi flancul în acest război blestemat al tău. Am pierdut prea multe...

— Există slăbiciune în tine, Bairoth Gild. Am știut asta tot timpul. De ani de zile, știu asta. Nu ești diferit de ceea ce a devenit Delum și acest adevăr este cel care acum te bântuie atât de mult. Ai crezut cu adevărat că ne vom întoarce cu toții din această călătorie fără cicatrici? Ne-ai crezut imuni la dușmanii noștri?

'Deci *crezi* ...'

Râsul lui Karsa a fost aspru. — Ești un prost, Bairoth Gild. Cum am ajuns atât de departe? Prin ținuturile Rathyd și Sunyd? Prin bătăliile pe care le-am purtat? Victoria noastră nu a fost darul celor Șapte. Succesul a fost cioplit de priceperea noastră cu săbiile și de conducerea mea. Totuși, tot ce ai văzut în mine a fost o bravada, așa cum ar veni de la un tânăr proaspăt la căile războinicului. Te-ai amăgit pe tine însuți și ți-a dat mângâiere. Nu ești superiorul meu, Bairoth Gild, în nimic.

Bairoth Gild se uită cu ochii mari, mâinile purpurie tremurând.

— Și acum, mârâi Karsa, dacă ai supraviețui. Supraviețuiește acestei călătorii. Supraviețuiește *-mă* , atunci îți sugerez să înveți din nou valoarea de a urma. Viața ta este în mâinile liderului tău. Urmează-mă până la victorie, Bairoth Gild, sau cade pe marginea drumului. Oricum, voi spune povestea cu cuvinte adevărate. Deci, cum ai avea-o?

Emoțiile au zburat ca un foc de sălbăticie pe chipul lat și brusc palid al lui Bairoth. A tras o jumătate de duzină de respirații chinuite.

— Eu conduc această haită, spuse Karsa încet, și nimeni altul. Mă provoci?

Bairoth s-a așezat încet pe coapse, schimbând strânsoarea cuțitului de măcelărit, privirea lui așezându-se, acum la nivelul lui Karsa. — Suntem iubiți de multă vreme, Dayliss și cu mine. Nu știai nimic, chiar dacă râdeam de eforturile tale stângace de a o curta. În fiecare zi te-ai pași între noi, plin de cuvinte îndrăznețe, mereu provocându-mă, căutând mereu să mă slăbească în ochii ei. Dar am râs înăuntru, Dayliss și cu mine, și am petrecut nopțile în brațele celuilalt. Karsa Orlong, s-ar putea să fii singurul care se va întoarce în satul nostru - într-adevăr, cred că vei fi sigur de asta, așa că viața mea este la fel de bine ca s-a încheiat deja, dar nu mă tem de asta. Și când te vei întoarce în sat, conducător de război, o vei face pe Dayliss soția ta. Dar un adevăr va rămâne cu tine până la sfârșitul zilelor tale și anume: cu Dayliss, nu eu am fost cel care te-

am urmat, ci tu. Și nu poți face nimic pentru a schimba asta.

Karsa își dezvălui încet dinții. — Dayliss? Soția mea? Nu cred. Nu, în schimb o voi denunța tribului. Să fi stat cu un bărbat, nu cu soțul ei. Ea va fi tunsă și apoi o voi revendica - ca sclava mea...

Bairoth se lansă spre Karsa, cu cuțitul fulgerând prin întuneric. Cu spatele la zidul de piatră, Karsa nu reuși decât să se rostogolească lateral, care nu-i dădea timp să-și găsească picioarele înainte ca Bairoth să fie peste el, cu un braț înfășurându-l în jurul gâtului, arcuindu-l pe spate, cu lama tare a cuțitului înțepându-i pieptul. arăta să-i conducă gâtul.

Apoi câinii s-au abătut asupra lor amândoi, tunete, lovituri zguduitoare, mârâituri, ciocnirea caninilor, dinții lovindu-se prin piele.

Bairoth țipă, s-a îndepărtat, brațul eliberând-o pe Karsa.

Rulându-se pe spate, Karsa îl văzu pe celălalt războinic împiedicându-se, câinii atârnând de fălci de ambele brațe, Roșca cu dinții înfipți în șoldul lui Bairoth, alte fiare aruncându-se în față, căutând încă mai multe prize. Se poticnește, apoi se prăbușește la pământ.

'Departe!' urlă Karsa.

Câinii tresară, s-au eliberat și s-au dat înapoi, încă mârâind. Într-o parte, Karsa îl văzu în timp ce se ridică în picioare, ghemui pe Delum, cu fața răsucită într-un zâmbet sălbatic, ochii strălucind, mâinile atârnând jos de pământ și smulgând spasmod de nimic. Apoi, privirea lui trecând pe lângă Delum, Karsa se înțepeni. El șuieră și câinii au tăcut perfect.

Bairoth se rostogoli pe mâini și genunchi, ridicând capul.

Karsa făcu un gest, apoi arătă cu degetul.

Se auzi o licărire a torței pe poteca din față. Încă la o sută sau mai mulți pași depărtare, apropiindu-se încet. Având în vedere felul în care sunetul era prins în fundătură, era puțin probabil ca luptele să fi fost auzite.

Ignorându-l pe Bairoth, Karsa și-a scos sabia și a pornit spre ea. Dacă Sunyd, atunci cei care s-au apropiat manifestau o neglijență pe care intenționa să o facă fatală. Mai probabil, erau oameni de ses. Putea să vadă acum, în timp ce trecea din umbră în umbră pe potecă, că erau cel puțin o jumătate de duzină de torțe – o petrecere considerabilă, atunci. Acum auzea voci, limba urâtă a locuitorilor de jos.

Bairoth se ridică alături de el. Își scosese propria sabie. Sângele curgea din rănile perforate de pe brațe, curgea pe șold. Karsa se încruntă la el, îi făcu semn înapoi.

Făcând o grimasă, Bairoth se retrase.

Sesirii ajunsesera in cul-de-sac unde demonul fusese inchis. Jocul torțelor dansa pe zidurile înalte de piatră. Vocile se înălțară mai tare, tăiate de alarmă.

Karsa alunecă înainte în tăcere până când ajunse chiar dincolo de balta de lumină. A văzut nouă locuitori ai pământului, adunați pentru a examina groapa acum goală din centrul poienii. Doi erau bine blindați și cârmați, ținând în leagăn arbalete grele, cu săbii lungi cu centuri la șold, poziționați la intrarea în cul-de-sac și urmărind poteca. Într-o parte erau patru bărbați îmbrăcați în haine de culoarea pământului, cu părul împletit, tras înainte și înnodat peste stern; niciunul dintre aceștia nu purta arme.

Cei trei rămași aveau aspect de cercetași, purtând piele strânsă, înarmați cu

arcuri scurte și cuțite de vânătoare. Tatuajele de clan le-au întins sprâncenele. Unul dintre aceștia părea să fie responsabil, căci vorbea pe un ton dur, parcă dădea comenzi. Ceilalți doi cercetași erau ghemuiți lângă groapă, cu ochii studiind podeaua de piatră.

Ambii paznici stăteau în lumina torțelor, lăsându-i efectiv orbi la întunericul de dincolo. Nici unul nu părea deosebit de vigilent.

Karsa și-a ajustat strânsoarea sabiei de sânge, cu privirea ațintită pe paznicul cel mai apropiat de el.

Apoi a încărcat.

Capul a zburat din umeri, cu sânge. Goana precipită a lui Karsa l-a dus acolo unde stătuse celălalt paznic, pentru a-l găsi pe pământeanul că nu mai era acolo. Blestemând, Teblorul se învârti, se închide asupra celor trei cercetași.

Care deja se împrăștiaseră, lame de fier negru șuierând din teci.

Karsa râse. În cul-de-sac cu pereți înalți era puțin loc și singura șansă de scăpare ar fi trebuit să fie prin el.

Unul dintre cercetași a strigat ceva, apoi a sărit înainte.

Sabia de lemn a lui Karsa s-a tăiat, făcând tendon, apoi os. Ţipăt ţăranul. Trecând pe lângă silueta mototolită, Karsa și-a târât arma liber.

Cei doi cercetași rămași se îndepărtaseră unul de celălalt și atacaseră acum din lateral. Ignorând unul - și simțind că cuțitul de vânătoare cu lamă largă îi sfâșie armura de piele pentru a-i marca de-a lungul coastelor - Karsa lăsă deoparte atacul celuilalt și, râzând în continuare, zdrobi craniul sesului cu sabia. O tăietură din spate conectată cu celălalt cercetător, l-a trimis în zbor să lovească zidul de piatră.

Cele patru siluete îmbrăcate îl așteptau pe Karsa, dând dovadă de puțină teamă, alăturate într-un cântare scăzut.

Aerul scânteia ciudat în fața lor, apoi focul coruscat s-a desfășurat brusc și a înaintat pentru a înghiți Karsa.

A izbucnit împotriva lui, cu o mie de mâini cu gheare, sfâșiindu-i, zgâriindu-i, lovindu-i trupul, fața și ochii.

Karsa, cu umerii cocoșaţi, trecu prin ea.

Focul s-a destrămat, flăcările fugind în aerul nopții. Ridicând din umeri efectele cu un mârâit ușor, Karsa se apropie de cei patru locuitori.

Expresiile lor, calme, senine și încrezătoare în urmă cu o clipă, dezvăluiau acum neîncrederea care s-a transformat rapid în groază când sabia lui Karsa i-a rupt.

Au murit la fel de ușor ca și ceilalți, iar câteva clipe mai târziu, Teblorul stătea în mijlocul trupurilor zvâcnitoare, sângele strălucind întunecat pe lama sabiei. Torțe zăceau pe podeaua de piatră ici și colo, aruncând cu o lumină fumurie pentru a dansa pe pereții cul de sac.

Bairoth Gild păși în vizor. — Al doilea gardian a scăpat pe potecă, conducător de război, spuse el. — Acum câinii vânează.

Karsa mormăi.

— Karsa Orlong, ai ucis primul grup de copii. Trofeele sunt ale tale.

Întinzându-se în jos, Karsa închise degetele unei mâini în hainele unuia dintre corpurile de la picioarele sale. Se îndreptă, ridicând cadavrul în aer și studie membrele lui micuțe, capul mic cu împletiturile sale ciudate. O față

căptușită, așa cum ar fi cea a unui Teblor după secole și secole de viață, totuși chipul la care se uita în jos era redus la cel al unui nou-născut Teblor.

— Au țipat ca niște fete, a spus Bairoth Gild. — Atunci poveștile sunt adevărate. Acești pământeni sunt într-adevăr ca niște copii.

— Totuși, nu, spuse Karsa, studiind chipul îmbătrânit, acum slăbit în moarte.

— Au murit uşor.

— Da, au făcut-o. Karsa aruncă corpul departe. — Bairoth Gild, aceștia sunt dușmanii noștri. Îți urmărești liderul de război?

— Pentru acest război, o voi face, răspunse Bairoth. „Karsa Orlong, nu vom mai vorbi despre... satul nostru. Ceea ce se află între noi trebuie să aștepte eventuala noastră întoarcere.

'De acord.'

Doi dintre câinii haitei nu s-au întors și nu a existat nimic de victorie pătrunsă în mersul lui Gnaw și al celorlalți în timp ce se întorceau înapoi în tabără în zori. În mod surprinzător, singuraticul gardian scăpase cumva. Delum Thord, cu brațele înfășurate în jurul partenerului lui Gnaw – așa cum fuseseră de-a lungul nopții – a scâncit la întoarcerea haitei.

Bairoth a mutat proviziile de la destrierii lui și ai lui Karsa pe calul de război al lui Delum, pentru că era clar că Delum își pierduse toate cunoștințele de călărie. Ar alerga cu câinii.

În timp ce se pregăteau să plece, Bairoth spuse: — S-ar putea ca paznicul să fi venit de la Lacul Argint. Că le va aduce cuvinte de avertizare cu privire la apropierea noastră.'

— Îl vom găsi, mârâi Karsa de unde s-a ghemuit, trecând ultimele trofee pe cordonul de piele. „El ar fi putut scăpa de câini doar cățărându-se, așa că zborul lui nu va fi rapid. Vom căuta un semn de la el. Dacă a continuat toată noaptea, va fi obosit. Dacă nu, va fi aproape. Îndreptându-se, Karsa ținu șirul de urechi tăiate și limbi în fața lui, studie obiectele mici și stricate încă o clipă, apoi își încolăcu colecția de trofee în jurul gâtului.

Se lăsă pe spatele lui Havok și luă frâul singuratic.

Haita lui Gnaw se îndreptă înainte pentru a cerceta poteca, Delum printre ei, câinele cu trei picioare legănat în brațe.

Au pornit.

Cu puțin înainte de amiază, au dat peste semne ale ultimului pământean, la treizeci de pași dincolo de cadavrele celor doi câini dispăruți – o ceartă cu arbalete îngropată în fiecare. O împrăștiere de armuri de fier, curele și accesorii. Paznicul slăbise.

„Acest copil este unul inteligent”, a observat Bairoth Gild. „El ne va auzi înainte să-l vedem și va pregăti o ambuscadă”. Privirea cu glugă a războinicului se îndreptă spre Delum. „Vor fi uciși mai mulți câini”.

Karsa clătină din cap la cuvintele lui Bairoth. „Nu ne va ține o ambuscadă, pentru că asta îl va vedea ucis și el știe asta. Dacă îl ajungem din urmă, el va căuta să se ascundă. Evaziunea este singura lui speranță, sus pe stâncă, și atunci vom fi trecut pe lângă el, așa că nu va reuși să ajungă la Lacul de Argint înaintea noastră.

— Nu-l vânăm? întrebă Bairoth surprins.

'Nu. Călărim spre Bone Pass.

— Atunci el ne va urma. Conducător de război, un inamic liber în spatele nostru...

'Un copil. Acele certuri ar putea ucide un câine, dar pentru noi, Teblori, sunt ca niște crenguțe. Doar armura noastră va lua o mare parte din acele mici barbe...

— Are un ochi ascuțit, Karsa Orlong, să omoare doi câini în întuneric. El va ținti acolo unde armura noastră nu ne acoperă.

Karsa a ridicat din umeri. — Atunci trebuie să-l depășim dincolo de trecere.

Au continuat. Traseul s-a lărgit pe măsură ce urca, întregul escarp împingându-se în sus în raza sa spre nord. Călărind într-un trap rapid, au parcurs ligă după ligă până când, după-amiaza târziu, s-au trezit intrând în nori de ceață, un sunet adânc de vuiet chiar în față.

Poteca s-a lăsat brusc.

Făcându-și frânarea în mijlocul câinilor, Karsa descălecă.

Marginea era pură. Dincolo de ea și în stânga lui, un râu tăiase o crestătură la o mie de pași sau mai adânc în stâncă, până la ceea ce trebuie să fi fost un fel de margine, peste care apoi s-a aruncat încă o mie de pași într-o văi învăluită în ceață. . O duzină sau mai multe cascade subțiri ca un fir au ieșit din ambele părți ale crestăturii, ieșind din fisurile din roca de bază. Scena, și-a dat seama Karsa după un moment, a fost greșită. Ajunseseră în partea cea mai înaltă a crestei escarpului. Un râu, care tăia un traseu natural către zonele joase, nu aparținea acestui loc. Mai străin încă, cascadele de pe flancare se revărsau din crăpăturile desfăcute, nu la un nivel cu altul, de parcă munții de pe ambele părți ar fi fost plini de apă.

„Karsa Orlong”, a trebuit să strige Bairoth pentru a fi auzit peste vuietul care se ridica de jos, „cineva – un zeu antic, poate – a spart un munte în jumătate. Acea crestătură, nu a fost cioplită de apă. Nu, are aspectul de a fi fost tăiat de un topor uriaș. Și rana... sângerează.

Nerăspunzând la cuvintele lui Bairoth, Karsa se întoarse. Direct în dreapta lui, o potecă întortocheată și stâncoasă cobora pe partea lor de stâncă, o potecă abruptă de șisturi și sâmburi, strălucind udă.

— Acesta este drumul nostru în jos? Bairoth trecu pe lângă Karsa, apoi aruncă o privire neîncrezătoare către conducătorul de război. 'Nu putem! Va dispărea sub picioarele noastre! Sub copitele cailor! Vom coborî într-adevăr, ca pietrele pe o stâncă!

Karsa s-a ghemuit și a scos o stâncă de pe pământ. A aruncat-o pe potecă. Acolo unde a lovit prima dată, șistul s-a deplasat, a tremurat, apoi a alunecat într-un val în creștere care a urmat rapid stânca care sări, dispărând în ceață.

Dezvăluind pași aspri, largi.

Fabricat în întregime din oase.

„Așa cum a spus Pahlk, „murmură Karsa, înainte de a se întoarce către Bairoth. — Vino, drumul nostru ne așteaptă.

Ochii lui Bairoth aveau glugă. — Într-adevăr, Karsa Orlong. Sub picioarele noastre va fi un adevăr.

Karsa se încruntă. — Acesta este traseul nostru de coborâre de la munți. Nimic mai mult, Bairoth Gild.

Războinicul ridică din umeri. — După cum spui, conducător de război.

Karsa în frunte, au început coborârea.

Oasele erau mai joase ca scară, dar mai grele și mai groase, întărite în piatră. Ici și colo, coarne și colți erau vizibile, precum și cârme de os sculptate cu arta de la fiare mai mari. O armată fusese ucisă, oasele lor apoi așezate, modelate complex în acești pași sumbru. Ceața așezase rapid un strat de apă, dar fiecare treaptă era solidă, lată și ușor înclinată în spate, pasul reducând riscul de alunecare. Ritmul Teblorilor a fost încetinit doar de coborârea prudentă a destrierilor.

Părea că alunecarea de stâncă pe care o declanșase Karsa și-a eliberat drumul până la raftul masiv de piatră unde s-a adunat râul înainte de a plonja în valea de dedesubt. Cu zgomotul zgomotos al apei crescând tot mai aproape în stânga lor și zimțat, stânca crudă în dreapta lor, războinicii au coborât mai bine de o mie de pași și cu fiecare pas întunericul se adâncea în jurul lor.

O lumină palidă, fantomatică, întreruptă de fărâmituri de ceață mai întunecată și mai opacă, domina marginea care se întindea pe această parte a cascadei. Oasele formau un fel de podea plană, înconjurând peretele de stâncă în dreapta și părând să continue pe sub râul care acum urlă, masiv și monstruos, la mai puțin de douăzeci de pași depărtare, în stânga lor.

Caii aveau nevoie să se odihnească. Karsa îl privi pe Bairoth îndreptându-se spre râu, apoi aruncă o privire spre Delum, care se înghesuia acum printre haita lui Gnaw, ud și tremurând. Strălucirea slabă care emana din oase părea să ducă o respirație nefiresc de rece. Pe toate părțile, scena era incoloră, ciudat de moartă. Chiar și puterea imensă a râului se simțea lipsită de viață.

Bairoth se apropie. — Conducător de război, aceste oase de sub noi, continuă pe sub râu, pe malul celălalt. Sunt adânci, aproape de înălțimea mea unde puteam vedea. Zeci de mii au murit pentru a face asta. Zeci de zeci. Tot acest raft...

— Bairoth Gild, ne-am odihnit suficient. Sunt pietre care coboară de sus – fie coboară paznicul, fie va fi un alt tobogan pentru a îngropa ceea ce am dezvăluit. Trebuie să existe multe astfel de tobogane, pentru că locuitorii din zonele joase au folosit asta la urcare, iar asta nu ar fi putut fi mai mult de câteva zile în urmă. Totuși am ajuns să-l găsim îngropat încă o dată.

Din expresia lui Bairoth trecu brusc neliniște și aruncă o privire spre locul unde mici pietre de șist coborau de pe poteca de deasupra. Erau mai multe acum decât fuseseră cu un moment în urmă.

Au adunat din nou caii și s-au apropiat de marginea raftului. Coborârea dinaintea lor era prea abruptă pentru a ține un tobogan, treptele dând înapoi cât de departe putea vedea Teblorul. Caii s-au refuzat înaintea lui.

— Karsa Orlong, vom fi foarte vulnerabili pe această cale.

— Așa am fost tot timpul, Bairoth Gild. Acel șes din spatele nostru a ratat deja cea mai mare ocazie. De aceea cred că l-am depășit și că pietrele pe care le vedem căzând de sus prevestesc încă o alunecare și nimic mai mult. Cu asta, Karsa l-a convins pe Havok să înainteze pe prima treaptă.

La treizeci de pași mai jos auziră un vuiet slab de sus, un sunet mai adânc ca timbru decât râul. O grindină de pietre a cuprins ei, dar la oarecare distanță de peretele stâncii. A urmat o ploaie noroioasă pentru o scurtă perioadă după aceea.

Au continuat, până când oboseala s-a instalat în membrele lor. Ceața s-ar fi putut lumina pentru o vreme, dar poate că nu era altceva decât ochii lor care se obișnuiau cu întunericul. Roțile soarelui și ale stelelor treceau nevăzute și nevăzute peste ele. Singurul mijloc de măsurare a timpului era foamea și epuizarea. Nu avea să fie oprit până când coborârea nu va fi completă. Karsa pierduse socoteala trecerilor; ceea ce îşi imaginase că este o mie de paşi se dovedea a fi mult mai mult. Alături de ei, râul și-a continuat căderea, acum nimic altceva decât ceață, un potop șuierător și amar, întinzându-se pentru a-i orbi spre valea de dedesubt și spre cerul de deasupra. Lumea lor se îngustase până la oasele nesfârșite de sub mocasini și peretele abrupt al stâncii.

Ajunseră la un alt raft și oasele dispăruseră, îngropate sub noroi înmuiat și înmuiat și mănunchiuri mârâite de ierburi verzi vii. Crengi de copaci căzute acoperite cu mușchi împrăștiau zona. Cețurile au ascuns toate celelalte.

Caii au aruncat din cap când au fost conduși, în cele din urmă, pe un teren plan. Delum și câinii s-au așezat într-un pâlc de blană udă și piele. Bairoth se împletici aproape de Karsa. — Lider de război, sunt supărat.

Karsa se încruntă. Picioarele îi tremurau sub el și nu putea să-și țină tremurul din mușchi. — De ce, Bairoth Gild? Am terminat. Am coborât Bone Pass.

— Da. Bairoth a tușit, apoi a spus: „Și în curând vom veni din nou în acest loc – să urcăm”.

Karsa dădu încet din cap. — M-am gândit la asta, Bairoth Gild. Ținuturile joase mătură în jurul platoului nostru. Există și alte trecători, direct la sud de propriile noastre ținuturi Uryd - trebuie să fie, altfel n-ar fi apărut niciodată printre noi. Călătoria noastră de întoarcere ne va duce de-a lungul marginii, spre vest, și vom găsi acele trecători ascunse.

„Prin teritoriile joase pe tot drumul! Suntem doar doi, Karsa Orlong! Un raid la ferma de la Lacul Silver este un lucru, dar să porți război împotriva unui întreg trib este o nebunie! Vom fi vânați și urmăriți pe tot drumul - nu se poate!

— Vânat și urmărit? Karsa râse. 'Ce este nou în asta? Vino, Bairoth Gild, trebuie să găsim un loc uscat, departe de acest râu. Văd vârfurile copacilor, acolo, în stânga. Ne vom face un foc, vom redescoperi cum este să fii cald, cu burta plină.

Panta marginii ducea ușor în josul unui sâmburi îngropat în mare parte sub mușchi, licheni și pământ bogat și întunecat, dincolo de care aștepta o pădure de sequoie și cedri străvechi. Cerul de deasupra capului a scos la iveală o pată de albastru, iar niște fire de lumină solară erau vizibile ici și colo. Odată ajunse în pădure, ceața s-a rărit până la o umezeală mucegănoasă, mirosind a căderi de copaci putrezite. Războinicii au continuat încă cincizeci de pași, până când au găsit o porțiune luminată de soare, unde un cedru bolnav se prăbușise cu ceva timp în urmă. Fluturii dansau în aerul auriu, iar scârțâitul moale al forțelor de pin era o cadență constantă din toate părțile. Covorașul uriaș și vertical al rădăcinii de cedru lăsase o bucată de piatră goală acolo unde stătuse cândva copacul. Stânca era uscată și în plină lumină solară.

Karsa a început să desfășoare proviziile, în timp ce Bairoth a pornit să adune lemn mort din cedrul căzut. Delum a găsit un petic cu mușchi încălzit de soare și s-a ghemuit să doarmă. Karsa s-a gândit să scoată hainele ude ale

bărbatului, apoi, văzând restul haitei adunându-se în jurul lui Delum, a ridicat pur și simplu din umeri și a reluat să descarce caii.

La scurt timp mai târziu, cu hainele atârnând de rădăcini aproape de foc, cei doi războinici stăteau goi pe roca de bază, frigul cedând încet din muşchi şi oase.

— În capătul îndepărtat al acestei văi, spuse Karsa, râul se lărgește, formând un plat înainte de a ajunge la lac. Partea pe care ne aflăm acum devine partea de sud a râului. Lângă gura de vărsare va fi o piatră de stâncă, care ne va bloca vederea spre dreapta. Imediat dincolo de el, pe malul de sud-vest al lacului, se află ferma de jos. Suntem aproape acolo, Bairoth Gild.

Războinicul de cealaltă parte a vetrei își dădu umerii. — Spune-mi că vom ataca la lumina zilei, conducător de război. Am găsit o ură profundă pentru întuneric. Bone Pass mi-a zgârcit inima.

— Va fi ziua, Bairoth Gild, răspunse Karsa, alegând să ignore ultima mărturisire a lui Bairoth, pentru că cuvintele ei tremuraseră ceva în el, lăsându-i un gust acru în gură. „Copiii vor lucra pe câmp, neputând ajunge la timp la cetatea fermei. Ne vor vedea năvălind asupra lor și vor cunoaște teroarea și disperarea.

— Îmi face plăcere, conducător de război.

Pădurea de sequoia și cedru a acoperit întreaga vale, fără a prezenta nicio dovadă de defrișare sau tăiere. Sub baldachinul gros se găsea puțin vânat, iar zilele treceau într-o întuneric difuz, ameliorată doar de căderea ocazională a copacilor. Rezerva de hrană a Teblorilor s-a redus rapid, caii devenind mai slabi după o dietă de frunze albastre, mușchi de cullan și viță de vie amară, câinii începând să mănânce lemn putrezit, fructe de pădure și gândaci.

La jumătatea zilei a patra, valea sa îngustat, forțându-i din ce în ce mai aproape de râu. Călătorind prin pădurea adâncă, departe de poteca singuratică care mergea de-a lungul râului, Teblorii se asiguraseră că vor rămâne nedescoperiți, dar acum, în sfârșit, se apropiau de Lacul de Argint.

Au ajuns la gura râului la amurg, roata stelelor trezindu-se pe cer deasupra lor. Traseul care flanchea malul împrăștiat cu bolovani a râului a văzut o trecere recentă, care ducea spre nord-vest, dar nici urmă de întoarcerea cuiva. Aerul era limpede deasupra apei curgătoare ale râului. Un evantai larg de nisip și pietriș a format o insulă aglomerată de lemn, unde râul se deschidea în lac. Cețurile atârnau deasupra apei, făcând încețoșate țărmurile nordice și de est ale lacului. Munții se întindeau pe acele țărmuri îndepărtate, îngenunchiind în valurile ondulate de briză.

Karsa și Bairoth au descălecat și au început să-și pregătească tabăra, deși în această noapte nu avea să fie foc de bucătărie.

— Urmele acelea, spuse Bairoth după un timp, aparțin locuitorilor de jos pe care i-ați ucis. Mă întreb ce intenționaseră să facă în locul unde a fost închis demonul.

Ridicarea din umeri a lui Karsa era disprețuitoare. — Poate că plănuiseră să o elibereze.

— Cred că nu, Karsa Orlong. Vrăjitoria pe care o foloseau pentru a te ataca avea un aspect divin. Cred că au venit să se închine, sau poate că sufletul demonului ar putea fi scos din carne, în felul Fețelor din Stâncă. Poate că, pentru

cei de la pământ, era locul unui oracol sau chiar casa zeului lor.

Karsa și-a studiat tovarășul pentru o clipă lungă, apoi a spus: — Bairoth Gild, există otravă în cuvintele tale. Acel demon nu era un zeu. Era prizonierul pietrei. Fețele din stâncă sunt zei adevărați. Nu există nicio comparație de făcut.

Sprâncenele grele ale lui Bairoth se ridicară. — Karsa Orlong, nu fac nicio comparație. Cei de la ses sunt creaturi nesăbuite, în timp ce Teblorii nu sunt. Sesirii sunt copii și sunt susceptibili de a se autoînșela. De ce nu s-ar închina acelui demon? Spune-mi, ai simțit o prezență vie în acea vrăjitorie când te-a lovit?

Karsa se gândi. — A fost... ceva. Scarpinat si suierat si scuipat. L-am aruncat și apoi a fugit. Deci, nu a fost puterea proprie a demonului.

— Nu, nu a fost, pentru că ea dispăruse. Poate că s-au închinat la piatra care o ținuse jos – era și magie în asta.

— Dar nu vie, Bairoth Gild. Nu înțeleg urma gândurilor tale și m-am săturat de aceste cuvinte fără rost.

— Cred, insistă Bairoth, că oasele de la Bone Pass aparțin oamenilor care l-au închis pe demon. Și asta mă neliniștește, Karsa Orlong, pentru că acele oase seamănă mult cu cele ale țăranilor - mai groase, da, dar totuși copilăresc. Într-adevăr, s-ar putea ca locuitorii din ses să fie rude cu acel popor antic.

— Ce-i cu asta? trandafirul Karsa. — Nu voi mai auzi despre asta. Singura noastră sarcină acum este să ne odihnim, apoi să ne ridicăm odată cu zorii și să ne pregătim armele. Mâine, ucidem copii. Se îndreptă spre locul unde stăteau caii sub copaci. Delum stătea în apropiere, printre câini, cu perechea cu trei picioare a lui Gnaw legănat în brațele lui. O mână mângâia capul fiarei în repetare fără minte. Karsa se uită la Delum încă o clipă, apoi se întoarse pentru a-și pregăti așternutul.

Trecerea râului era singurul sunet în timp ce roata stelelor traversa încet cerul. La un moment dat în noapte, briza s-a mișcat, purtând cu ea mirosul de fum de lemn și de vite și, odată, lătrat slab al unui câine. Întins treaz pe patul său de mușchi, Karsa s-a rugat lui Urugal ca vântul să nu se întoarcă odată cu răsăritul soarelui. Întotdeauna au existat câini în fermele de jos, ținuți din același motiv pentru care Teblor a ținut câini. Urechi ascuțite și nas sensibil, rapid în a anunța străinii. Dar acestea ar fi rase de câmpie – mai mici decât cele ale Teblorilor. Roșca și haita lui aveau să treacă puțin din ei. Și nu va fi nici un avertisment... atâta timp cât vântul nu se va schimba.

Îl auzi pe Bairoth ridicându-se și îndreptându-se spre locul în care dormea haita.

Karsa aruncă o privire și îl văzu pe Bairoth ghemuit lângă Delum. Câinii ridicaseră capetele întrebători și priveau acum cum Bairoth mângâia chipul răsturnat al lui Delum.

A trecut un moment până când Karsa și-a dat seama la ce a fost martor. Bairoth picta chipul lui Delum în masca de luptă, negru, gri și alb, nuanțele lui Uryd. Masca de luptă era rezervată războinicilor care au călărit cu bună știință până la moarte; era un anunț că sabia nu va mai fi niciodată învelită. Dar era un ritual care aparținea, în mod tradițional, războinicilor bătrâni care au ales să plece într-un raid final și astfel să evite să moară cu paie pe spate. trandafirul Karsa.

Dacă Bairoth a auzit-o apropiindu-se, nu a dat niciun semn. Lacrimile curgeau pe fața largă și tocită a uriașului războinic, în timp ce Delum, întins perfect nemișcat, se uita la el cu ochi mari, care nu clipesc.

— El nu înțelege, mârâi Karsa, dar eu înțeleg. Bairoth Gild, dezonorezi fiecare războinic uryd care a purtat masca de luptă.

— Da, Karsa Orlong? Acei războinici au îmbătrânit, pornind pentru o luptă finală - nu există nimic de glorie în fapta lor, nimic de glorie în masca lor de luptă. Ești orb dacă gândești altfel. Vopseaua nu ascunde nimic - disperarea rămâne nedisimulata în ochii lor. Ei au ajuns la sfârșitul vieții și au descoperit că acele vieți erau fără sens. Cunoașterea aceea îi alungă din sat, îi alungă să caute o moarte rapidă. Bairoth a terminat cu vopseaua neagră și a trecut acum la cea albă, întinzând-o cu trei degete pe sprânceana largă a lui Delum. „Uită-te în ochii prietenului nostru, Karsa Orlong. Privește cu atenție.

— Nu văd nimic, mormăi Karsa, zguduită de cuvintele lui Bairoth.

— Delum vede la fel, lider de război. Se uită la... nimic. Spre deosebire de tine, însă, el nu se îndepărtează de el. În schimb, vede cu deplină înțelegere. Vede și este îngrozit.

— Vorbești prostii, Bairoth Gild.

'Eu nu. Tu și cu mine, suntem Teblor. Suntem războinici. Nu-i putem oferi lui Delum nicio mângâiere și așa se ține de acel câine, fiara cu mizerie în ochi. Căci confortul este ceea ce caută, acum. Este, într-adevăr, tot ceea ce caută. De ce îi dau masca de luptă? Va muri azi, Karsa Orlong, și poate că asta va fi suficient de mângâietor pentru Delum Thord. Mă rog lui Urugal să fie așa.

Karsa aruncă o privire spre cer. — Roata este aproape terminată. Trebuie să ne pregătim.

— Aproape am terminat, conducător de război.

Caii se agitară în timp ce Karsa freca ulei de sânge în lama de lemn a sabiei. Câinii erau acum în picioare, plimbându-se neliniștiți. Bairoth și-a terminat pictura feței lui Delum și a plecat să se ocupe de propriile sale arme. Câinele cu trei picioare s-a zbătut în brațele lui Delum, dar pur și simplu a ținut fiara cu atât mai strâns, până când un mârâit blând al lui Gnaw l-a făcut pe războinicul care scâncea să o elibereze.

Karsa a legat armura de piele fiartă pe pieptul, gâtul și picioarele lui Havok. Când a terminat, s-a întors să-l vadă pe Bairoth călare deja pe propriul său cal. Destrierul lui Delum fusese și el blindat, dar stătea fără frâu. Animalele tremurau.

— Lider de război, descrierile bunicului tău nu au greșit până acum. Spune-mi despre structura fermei.

— O casă din bușteni de mărimea a două case Uryd, cu un etaj superior sub un acoperiș abrupt. Obloane grele cu fante de săgeți, o ușă groasă, rapid zăbrelită în față și în spate. Sunt trei anexe; cel mai aproape de casă și împărțind un perete ține animalele. Un altul este o forjă, în timp ce ultima este de gazon și probabil a fost prima casă înainte ca casa din bușteni să fie construită. Există și o aterizare pe malul lacului și stâlpi de acostare. Va fi un corral pentru micii cai de câmpie.

Bairoth era încruntat. — Lider de război, câte generații de joase au trecut de la raidul lui Pahlk?

Karsa se lăsă pe spatele lui Havok. El a ridicat din umeri ca răspuns la

întrebarea lui Bairoth. 'Suficient. Ești gata, Bairoth Gild?

— Condu-mă, conducător de război.

Karsa l-a ghidat pe Havok pe poteca de lângă râu. Gura era în stânga lui. În dreapta se înălța o masă înaltă și brută de stâncă, cu copaci în vârf, înclinată spre malul lacului. O șuviță largă de plajă cu pietre rotunde se înfășura între vârf și lac.

Vântul nu se schimbase. Aerul mirosea a fum și gunoi de grajd. Câinii fermei au tăcut.

Karsa îşi scoase sabia, înclină lama strălucitoare lângă nările lui Havok. Capul destrierului se ridică. Trap până la galop, pe plaja cu pietriș, lacul în stânga, peretele de stâncă alunecând pe lângă dreapta. În spatele lui, a auzit calul lui Bairoth, copitele izbindu-se în pietre și, mai în spate, câinii, Delum și calul său, acesta din urmă rămase în urmă să rămână alături de stăpânul său de odinioară.

Odată depășiți de culme, ei s-ar deplasa puternic spre dreapta și, în câteva momente, se aflau asupra copiilor nebănuiți ai fermei.

Canter la galop.

Peretele de stâncă dispare, câmpuri plate, plantate.

Galopează în sarcină.

Ferma - ruinele înnegrite de fum abia vizibile prin plantele înalte de porumb - și, chiar dincolo de ea, se întindeau de-a lungul malului lacului și înapoi, până la poalele unui munte, un oraș.

Clădiri înalte, din piatră, diguri de piatră și docuri din scânduri de lemn și bărci care se înghesuie pe malul lacului. Un zid de pietre care împrejmuiește majoritatea structurilor în interior, poate de înălțimea unui om de ses. Un drum principal, o poartă flancată de turnuri ghemuite, cu vârfuri plate. Fum de lemn plutind într-un strat deasupra acoperișurilor de ardezie. Figuri de pe acele turnuri.

Mai mulți locuitori – mai mult decât se putea număra – toți se grăbesc acum, în timp ce un clopoțel începea să sune. Alergând spre poarta de la lanurile de porumb, uneltele agricole aruncate deoparte.

Bairoth urlă ceva în spatele lui Karsa. Nu un strigăt de război. O voce răsunată de alarmă. Karsa a ignorat-o, apropiindu-se deja de primul dintre fermieri. Ar lua câteva în treacăt, dar nu-și slăbi pasul. Lăsați acești copii la haita. Îi dorea pe cei din oraș, ghemuiți în spatele porții care se închidea acum, în spatele zidurilor micuțe.

Sabia fulgeră, luând spatele capului unui fermier. Havok alergă pe altul, călcând-o pe femeia care țipă sub copite. Poarta a bubuit când s-a închis.

Karsa îl înclină pe Havok în stânga ei, cu ochii pe perete în timp ce se apleca în față. Trecu o ceartă cu arbalete, lovind pământul brăzdat la zece pași în dreapta lui. Altul îi fluieră deasupra capului.

Niciun cal de pământ nu putea depăși acest zid, dar Havok stătea la douăzeci și șase de mâini – aproape de două ori mai mult decât înălțimea și masa raselor de câmpie – și, mușchii strânși, picioarele strânse, uriașul destrier sări, navigând peste zid fără efort.

Pentru a lovi, mai întâi copitele din față, pe acoperișul înclinat al unei colibe. Placile de ardezie au explodat, grinzile de lemn s-au spart. Structura mică

s-a prăbușit sub ei, găinile împrăștiindu-se, în timp ce Havok se împiedică, cu picioarele gheare pentru cumpărare, apoi s-a năpustit în drumurile noroioase ale căruțelor de pe strada de dincolo.

O altă clădire, aceasta cu ziduri de piatră, s-a ridicat în fața lor. Havok se întoarse spre dreapta. O siluetă a apărut brusc la intrarea în clădire, o față rotundă, cu ochii mari. Încrucișarea lui Karsa a despărțit craniul țăranului unde stătea chiar dincolo de prag, învârtindu-l pe loc înainte ca picioarele să se îndoiască sub el.

Bătrânind copitele, Havok l-a măturat pe Karsa pe stradă, spre poartă. Auzea măcelul pe câmp și pe drumul de dincolo – se părea că majoritatea muncitorilor fuseseră prinși în afara orașului. O duzină de paznici reușiseră să lase o bară și începuseră să se învârtească pentru a lua poziții de apărare când căderea de război a izbucnit asupra lor.

Cârma de fier a scrâșnit, a fost smulsă din capul copilului pe moarte, de parcă ar fi mușcat lama în timp ce a fost târâtă liberă. O tăietură cu mâna din spate a separat brațul și umărul altui copil de corpul lui. Călcând în picioare un al treilea gardian, Havok pivotă, aruncându-și sferturile posterioare pentru a lovi un al patrulea copil, trimițându-l să zboare să se izbească de poartă, cu sabia învârtindu-se.

O sabie lungă - lama ei la fel de slabă ca un cuțit lung pentru ochii lui Karsa - i-a lovit coapsa blindată de piele, tăind două, poate trei dintre straturile întărite, înainte de a sări. Karsa înfipse mânerul sabiei în fața țăranului, simțind oasele trosnind. O lovitură l-a făcut pe copil să se clatine. Cifrele se împrăștiau în panică din calea lui. Râzând, Karsa l-a condus pe Havok înainte.

A tăiat un alt gardian, în timp ce ceilalți alergau pe stradă.

Ceva lovi cu pumnul în spatele lui Teblor, apoi o scurtă, înțepătoare floare de durere. Întinzând mâna, Karsa a târât cearta liber și a aruncat-o. S-a lăsat jos de pe cal, cu ochii pe poarta cu zăbrele. Peste bară fuseseră blocate zăvoare metalice, ținând scândura groasă în loc.

Făcând trei pași înapoi, Karsa coborî un umăr, apoi îl încărcă.

Știfturile de fier care țineau balamalele dintre blocurile de piatră cu mortar s-au eliberat la impact, trimițând întreaga poartă răsturnând în exterior. Turnul din dreapta lui Karsa gemu și s-a lăsat brusc. Înăuntrul ei strigau voci. Zidul de piatră a început să se plieze.

Blestemând, Teblorul s-a repezit înapoi spre stradă, în timp ce întregul turn se prăbuși într-o explozie de praf.

Prin norul alb învolburat, Bairoth călărea, fire de sânge și sînge biciuindu-i din sabia de sânge, calul său sărind pentru a curăța dărâmăturile. Au urmat câinii, și cu ei și Delum și calul lui. Sângele i-a mânjit gura lui Delum Thord, iar Karsa și-a dat seama, cu o undă slabă de șoc, că războinicul smulsese gâtul unui fermier cu proprii lui dinți, la fel ca și un câine.

Copite stropind noroi, Bairoth a reținut.

Karsa se întoarse înapoi pe Havok, răsuci destrier-ul pentru a se îndrepta spre stradă.

Un pătrat de șucați s-a apropiat la trap, cu armele lor lungi clătinând, lamele de fier sclipind în lumina dimineții. Erau încă la treizeci de pași distanță.

O ceartă s-a uitat de pe crupa calului lui Bairoth, venind de la o fereastră

din apropierea etajului superior.

De undeva din afara zidului se auzi zgomotul cailor în galop.

Bairoth mormăi. — Retragerea noastră va fi contestată, lider de război.

'Retragere?' Karsa râse. Își înălța bărbia către șugarii care înaintau. — Nu pot fi mai mult de treizeci, iar copiii cu sulițe lungi sunt încă copii, Bairoth Gild. Haide, să-i împrăștiem!

Cu un blestem, Bairoth și-a desfășurat bolele de craniu de urs. — Atunci, înaintează-mă, Karsa Orlong, să-mi ascund pregătirea.

Dezvăluindu-și dinții de o plăcere aprigă, Karsa îl îndemnă pe Havok înainte. Câinii s-au întins de fiecare parte, Delum poziționându-se în extrema dreaptă a liderului războiului.

În față, știucile coborau încet, plutind la înălțimea pieptului, în timp ce pătratul se opri pentru a-și planta armele.

Atunci s-au deschis ferestrele de la etaj de pe stradă și au apărut fețe care priveau în jos pentru a asista la ceea ce va urma.

'Urugal!' Karsa urlă în timp ce îl conducea pe Havok într-o încărcare. 'Martor!' În spatele lui îl auzi pe Bairoth călărind la fel de tare, iar în acel ciocnire de sunete s-a ridicat fluxul vârâit al craniului de urs cenușiu, rotund și rotund și din nou rotund.

La zece pași de stiucile pregătite și Bairoth urlă. Karsa coborî jos, aruncându-l pe Havok spre stânga chiar dacă încetini încărcarea sălbatică a fiarei.

Ceva masiv și șuierat trecu pe lângă el, iar Karsa se răsuci pentru a vedea bolele uriașe lovind pătratul soldaților.

Haos mortal. Trei din cele cinci rânduri de pe pământ. Țipete piercing.

Apoi câinii au fost printre ei, urmați de calul lui Delum.

Dându-și destrierul din nou, Karsa s-a închis pe pătratul distrus, ajungând la timp pentru a fi alături de Bairoth, în timp ce cei doi Teblori intrau în presă. Lăsând deoparte stiuca ocazională, zdrobitoare, au măcelărit copiii pe care câinii nu-i doborâseră deja, în trecerea a douăzeci de bătăi ale inimii.

— Conducător de război!

Tragându-și sabia de sânge de la ultima victimă, Karsa se întoarse spre burduful lui Bairoth.

Un alt pătrat de soldați, de data aceasta flancat de arbaletari. Cincizeci, poate șaizeci în total, la capătul străzii.

Încruntat, Karsa privi înapoi spre poartă. Douăzeci de copii călare, puternic blindați în farfurie și lanț, ieșeau încet prin praf; mai pe jos, unii înarmați cu arcuri scurte, alții cu topoare duble, săbii sau sulițe.

— Condu-mă, conducător de război!

Karsa se uită cu privirea la Bairoth. — Și așa voi face, Bairoth Gild! Îl învârti pe Havok. — Acest pasaj lateral, în jos, până la țărm – ne vom plimba în jurul urmăritorilor noștri. Spune-mi, Bairoth Gild, am ucis destui copii pentru tine?

— Da, Karsa Orlong.

— Atunci urmează!

Pasajul lateral era o stradă aproape la fel de largă ca cea principală și ducea direct în jos spre lac. Locuințele, magazinele de comercianți și depozitele l-au

căptușit. Pe ferestre, pe uși și la gurile aleilor erau vizibile figuri întunecate în timp ce rădăcinii Teblori treceau cu tuns pe lângă. Strada se termina cu douăzeci de pași înainte de țărm. Spațiul intermediar, prin care o cale de încărcare largă, din scânduri de lemn, cobora spre docuri și chei, era umplut cu mormane de detritus, dominant printre ele o grămadă imensă de oase albite, din care se ridicau stâlpi, cu cranii lipite pe vârfuri.

Teblor cranii.

În mijlocul acestei întinderi de gunoi, colibe și corturi mizerabile umpleau fiecare petic limpede și zeci de copii ieșiseră din ele, plini de arme, îmbrăcămintea lor aspră împodobită cu farmece și scalp Teblor, ochii lor duri urmărind războinicii apropiindu-se în timp ce începeau să se pregătească lung. - topoare cu mâner, săbii cu două mâini, halebarde cu ax gros, în timp ce alții încă înșirau arcuri robuste, curbate și săgeți prea lungi și ghimpate - pe care începură să le tragă, țintând rapid.

Urletul lui Bairoth a fost jumătate de groază, jumătate de furie, în timp ce și-a trimis destrierul în atac spre acești copii tăcuți și mortali.

Săgețile au fulgerat.

Calul lui Bairoth a țipat, s-a împiedicat, apoi s-a prăbușit la pământ. Bairoth s-a prăbușit, sabia lui învârtindu-se prin aer în timp ce a lovit, apoi a spart, o colibă cu pereți de puieți.

Mai multe săgeți au zburat.

Karsa l-a mutat brusc pe Havok, a privit o săgeată șuierându-i pe lângă coapsă, apoi a fost printre primii din șes. Bloodsword se ciocni de axul învelit de bronz al unui topor, impactul smulgând arma din mâinile bărbatului. Mâna stângă a lui Karsa a tras pentru a intercepta un alt topor în timp ce acesta se îndrepta spre capul lui Havok. L-a smuls de pe bărbat, l-a trimis în zbor, apoi a aruncat înainte cu aceeași mână pentru a-l lua de gât pe pământean, ridicându-l liber în timp ce continuau mai departe. O singură apăsare, care strânge oasele, a lăsat capul să zboare, corpul tresărind și vărsând pis. Karsa aruncă cadavrul departe.

Plonjarea lui Havok a fost oprită brusc. Destrierul țipă, se învârti într-o parte, sângele curgându-i din gură și nări, târând cu el o știucă grea, cu capul de fier îngropat adânc în pieptul calului.

Fiara s-a împiedicat, apoi, cu o țesătură beată, a început să se răstoarne.

Karsa, țipând furia, se lansă din spatele destrierului pe moarte. O vârf de sabie s-a înălțat în întâmpinarea lui, dar Karsa a dat-o deoparte. A aterizat deasupra a cel puțin trei corpuri care se prăbușeau, auzind oasele pocnindu-se sub el în timp ce se rostogolea.

Apoi s-a pus în picioare, cu sabia de sânge tăiind fața unui locuitor de pământ, smulgând falca cu barbă neagră de pe craniu. O armă tăiată îi pătrunde adânc pe spate. Învârtindu-se, Karsa și-a băgat lama sub brațele întinse ale atacatorului, tăiată adânc între coaste, blocându-se la nivelul sternului.

El smulse cu înverșunare, smulgându-și sabia eliberată, trupul morișorului de sesiune trecând pe lângă el.

Arme grele, multe dintre ele purtând fetișuri Teblor înnodate, l-au înconjurat, fiecare străduindu-se să bea sânge Uryd. S-au fault unul pe celălalt de câte ori nu, dar Karsa a fost greu presat să-i blocheze pe ceilalți, în timp ce își

făcea drumul liber. Și-a ucis doi dintre atacatorii săi în acest proces.

Acum auzi o altă bătaie, în apropiere, de unde Bairoth se prăbușise în colibă și, ici și colo, pocnitul și mârâitul câinilor.

Atacatorii lui au tăcut până acum o clipă. Acum, toți țipau în limba lor zguduită, cu fețele umplute de alarmă, în timp ce Karsa se învârtea încă o dată și, văzând mai mult de o duzină în fața lui, ataca. S-au împrăștiat, dezvăluind o linie de semilună de pământeni cu arcuri și arbalete.

Corzile bătaie.

Durere aprinsă de-a lungul gâtului lui Karsa, doi pumni în piept, altul pe coapsa dreaptă. Ignorându-i pe toți, conducătorul de război a încărcat semiluna.

Mai multe strigăte, urmărire bruscă din partea celor care se împrăștiaseră, dar era prea târziu pentru asta. Sabia lui Karsa era neclară în timp ce a tăiat arcașii. Figuri care se întorc pentru a alerga. Murind, învârtindu-se în inundații de sânge. Cranii care se sparg. Karsa și-a croit drum pe linie și a lăsat o urmă de opt siluete, unele zvârcolindu-se, iar altele încă, în urma lui, când primul grup de atacatori a ajuns la el. Se întoarse în întâmpinarea lor, râzând de alarma din fețele lor minuscule, înțepenite și mânjite de murdărie, apoi se aruncă din nou în mijlocul lor.

S-au spart. Aruncă armele departe, poticnindu-se și zbătându-se în panică. Karsa a ucis unul după altul, până când nu mai erau la îndemâna sabiei lui de sânge. S-a îndreptat, atunci.

Acolo unde se luptase Bairoth, șapte corpuri de pământeni zăceau într-un cerc aspru, dar despre războinicul Teblor nu era niciun semn. Țipetele unui câine au continuat de mai sus pe stradă, iar Karsa a alergat spre sunet.

Trecu pe lângă cadavrele împânzite de certuri ale restului haitei, deși nu l-a văzut pe Gnaw printre ele. Au ucis un număr de locuitori înainte de a cădea în cele din urmă. Privind în sus, văzu, la treizeci de pași pe stradă, pe Delum Thord, lângă el calul căzut și, la încă cincisprezece pași mai departe, un nod de săteni.

Delum țipa. Luase vreo duzină sau mai multe certuri și săgeți, iar o suliță îi fusese înfiptă chiar prin trunchi, chiar deasupra șoldului stâng. Lăsase în urmă o dâră de sânge întortocheată, dar totuși s-a târât înainte, până unde sătenii l-au înconjurat pe câinele cu trei picioare, bătându-l până la moarte cu bastoane, sape și lopeți.

Plângând, Delum s-a târât mai departe, cu sulița zgâriind alături de el, sângele curgând pe ax.

Chiar când Karsa începu să alerge înainte, o siluetă ieși în fugă din gura unei alei, venind ușor în spatele lui Delum, cu o lopată cu mâner lung în mâini. Ridicare sus.

Karsa țipă un avertisment.

Delum nu s-a întors atât de mult, cu ochii ațintiți asupra câinelui cu trei picioare, acum mort, în timp ce lopata i-a lovit ceafa.

Se auzi un zgomot puternic. Lopata s-a îndepărtat, dezvăluind un petic plat de os zdrobit și păr răsucit.

Delum sa răsturnat înainte și nu s-a mișcat.

Ucigașul lui s-a răsucit în sarcina lui Karsa. Un bătrân, cu gura fără dinți deschizându-se larg de groază bruscă.

Cotletul în jos a lui Karsa l-a tăiat pe bărbat în jumătate, până la șolduri.

Sfâșiindu-și sabia de sânge, războinicul s-a aruncat mai departe, spre cei aproximativ zeci de săteni încă adunați în jurul cadavrului măcinat al câinelui cu trei picioare. L-au văzut și s-au împrăștiat.

La zece pași mai departe zăcea Gnaw, lăsându-și propria dâră de sânge în timp ce, cu picioarele din spate târându-se, el continua spre corpul partenerului său. Și-a ridicat capul când a văzut-o pe Karsa. Ochii rugători ațintiți pe cei ai conducătorului de război.

Urlând, Karsa a alergat în jos pe doi dintre săteni și și-a lăsat cadavrele zvâcnitoare întinse pe strada noroioasă. Îl văzu pe altul, înarmat cu o mată ruginită, săgetă între două case. Teblorul a ezitat, apoi s-a rotit cu un blestem și câteva clipe mai târziu a fost ghemuit lângă Gnaw.

Un șold spart.

Karsa aruncă o privire spre stradă pentru a vedea soldații care mânuiau știucă închizându-se la alergare. Trei bărbați călare au călărit în urma lor, strigând comenzi. O privire rapidă către malul lacului a scos la iveală mai mulți călăreți adunați, cu capetele întoarse în direcția lui.

Conducătorul de război îl ridică pe Gnaw de la pământ, vârându-i fiara sub brațul stâng.

Apoi a pornit în urmărirea săteanului care mânuia piciorul.

Legumele putrezite se înghesuiau pe culoarul îngust dintre cele două case care, la capătul îndepărtat, se deschidea într-o pereche de alei înghesuite. Când a ieșit pe pista dintre cele două linii de gard, l-a văzut pe bărbat, încă alergând, la douăzeci de pași în față. Dincolo de corrales era un șanț de mică adâncime, care ducea ape uzate până la lac. Copilul o traversase și se cufunda într-o încurcătură de arini tineri – mai multe clădiri dincolo de ea, fie hambare, fie depozite.

Karsa alergă după el, sărind peste șanț, cu câinele de vânătoare încă sub braț. Loviturile îi dădeau o mare durere, știa Teblorii. Se gândi să-i taie gâtul.

Copilul a intrat într-un hambar, purtându-și încă patul.

În urma, Karsa coborî jos în timp ce pătrunde prin ușa laterală. Întuneric brusc. Nu erau fiare în tarabele; paiele, încă îngrămădite, părea vechi și umede. O barcă mare de pescuit comanda culoarul larg central, răsturnându-se și sprijinindu-se pe cai de lemn. Uși culisante duble spre stânga, una dintre ele ușor împinsă înapoi, frânghiile de la mâner legănându-se ușor înainte și înapoi.

Karsa a găsit ultima taraba cea mai întunecată, unde l-a așezat pe Gnaw pe paie. — Mă voi întoarce la tine, prietene, șopti el. „În caz contrar, găsește o modalitate de a te vindeca, apoi mergi acasă. Acasă, printre Uryd. Teblorul a tăiat o curele de piele din curelele armurii sale. El a smuls din geanta de curea o mână de sigilii de bronz care purtau semnele tribale, apoi a înșirat cureaua prin ele. Niciunul nu stătea liber, așa că nu scotea niciun sunet. Legă gulerul improvizat în jurul gâtului gros și musculos al lui Gnaw. Apoi a pus ușor o mână pe șoldul zdrobit al câinelui și a închis ochii. „Dăruiesc acestei fiare sufletul Teblorului, inima lui Uryd. Urugal, ascultă-mă. Vindecă acest mare luptător. Atunci trimite-l acasă. Deocamdată, îndrăznețul Urugal, ascunde-l.

Și-a retras mâna și a deschis ochii. Fiara ridică privirea spre el calmă. — Fă-ți feroce viața lungă, Gnaw. Ne vom întâlni din nou, jurăm acest lucru pentru sângele tuturor copiilor pe care i-am ucis în această zi.

Schimbând strânsoarea sabiei de sânge, Karsa se întoarse și părăsi taraba

fără o altă privire înapoi.

Se îndreptă spre ușa glisantă, privi afară.

Un depozit stătea vizavi, cu tavan înalt, cu o mansardă de încărcare sub acoperișul din țiglă de ardezie. Din interiorul clădirii au auzit zgomote de șuruburi și bare căzute la loc. Zâmbind, Karsa s-a aruncat spre locul în care lanțurile de încărcare atârnau de scripete, cu ochii pe platforma mansardă fără uși, sus deasupra capului.

În timp ce se pregătea să-și arunce sabia înapoi peste un umăr, a văzut, cu o tresărire, că era împodobit cu săgeți și certuri și și-a dat seama, pentru prima dată, că o mare parte din sângele care îi învelește trupul îi aparținea. Încruntat, a scos săgețile. Era mai mult sânge, în special de la coapsa dreaptă și cele două răni din piept. O săgeată lungă în spate îi îngropase capul ghimpat adânc în mușchi. A încercat să tragă săgeata liberă, dar durerea care a rezultat a fost aproape de a-l face să leșine. S-a mulțumit să rupă axul chiar în spatele capului de fier și numai acest efort l-a lăsat înghețat și transpirat.

Strigăte îndepărtate l-au alertat asupra unui cordon de soldați și orășeni care se închidea încet, toți îl vânau. Karsa și-a închis mâinile în jurul lanțurilor, apoi a început să urce. De fiecare dată când își ridica brațul stâng, spatele îi strălucea de agonie. Dar fusese partea plată a lamei unui mattock care îl doborise pe Gnaw, o lovitură cu două mâini din spate - atacul unui laș. Și nimic altceva nu conta.

S-a aruncat pe scândurile prăfuite ale platformei, se îndepărtă în tăcere de deschidere în timp ce scoase din nou sabia.

Auzea respirația, aspră și zdrențuită, dedesubt. scâncete jos între gâfâituri, o voce care se roagă la zeii pe care i-a venerat copilul.

Karsa și-a îndreptat drum spre gaura deschisă din centrul platformei, având grijă să nu-și tragă mocasinii, ca nu cumva rumegușul să coboare de printre scânduri. A venit la margine și a privit în jos.

Nebunul era chiar sub el, ghemuit, tremurând, ținut gata gata în timp ce se îndrepta spre ușile cu gratii. Se murdărise de groaza lui.

Karsa inversă cu grijă strânsoarea sabiei, o întinse cu vârful în jos, apoi căzu de pe margine.

Vârful sabiei a intrat în vârful patei bărbatului, lama coborând prin os și creier. În timp ce toată greutatea lui Karsa a lovit podeaua depozitului, s-a auzit un sunet uriaș, așchiat, iar Teblor și victima s-au aruncat amândoi într-o pivniță. Scânduri sparte de podea s-au prăbușit în jurul lor. Pivnița era adâncă, aproape de înălțimea lui Karsa, putând a pește sărat, dar goală.

Uimit de cădere, Karsa își bâjbâi slab sabia, dar nu o găsi. A reușit să-și ridice ușor capul și a văzut că ceva ieșea din piept, un ciob roșu de lemn așchiat. El a fost, și-a dat seama uluit, în țeapă. Mâna lui a continuat să-și caute sabia, deși nu se putea mișca altfel, ci a găsit doar lemn și solzi de pește, aceștia din urmă uns cu sare și lipiți de vârful degetelor.

A auzit zgomotul cizmelor de sus. Clipind, Karsa se uită în sus, în timp ce un inel de fețe cu coifă înota încet în vedere. Apoi a apărut chipul altui copil, nedescărcat, cu sprânceana marcată de un tatuaj tribal, expresia de sub ea ciudat de simpatică. S-a vorbit mult, fierbinte de furie, apoi copilul tatuat a gesticulat si toata lumea a tacut. În dialectul Sunyd al Teblorului, bărbatul a spus: „Dacă mori acolo jos, războinicul, măcar vei păstra o vreme”.

Karsa a căutat să se ridice încă o dată, dar axul de lemn îl ținea tare. Își dezveli dinții într-o grimasă.

— Cum te cheamă, Teblor? întrebă copilul.

„Sunt Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk...”

— Pahlk? Uryd care a vizitat-o cu secole în urmă?

„Să ucizi zeci de copii...”

Încuviințarea bărbatului a fost serioasă, în timp ce a intervenit: „Copii, da, are sens să ne spună așa. Dar Pahlk nu a ucis pe nimeni, nu la început. A coborât de pe pas, pe jumătate înfometat și cu febră. Primii fermieri care s-au stabilit aici l-au primit, l-au hrănit înapoi la sănătate. Abia atunci i-a ucis pe toți și a fugit. Ei bine, nu toate. O fată a scăpat, s-a întors de-a lungul malului de sud al lacului până la Orbs și le-a spus detașamentului de acolo: ei bine, le-a spus tot ce trebuiau să știe despre Teblor. De atunci, desigur, sclavii Sunyd ne-au spus și mai multe. Tu ești Uryd. Nu am ajuns la tribul tău - nu ai avut încă vânători de recompense, dar vei avea. Într-un secol, aș risca, nu va mai fi Teblor în forțele Platoului Laederon. Singurele Teblor vor fi cele de marcă și în lanțuri. Trecând plasele pe bărcile de pescuit, așa cum fac acum Sunyd. Spune-mi, Karsa, mă recunoști?

— Tu ești cel care a scăpat de noi deasupra trecătorului. Care a venit prea târziu să-și avertizeze semenii. Cine, știu acum, e plin de minciuni. Vocea ta minuscul insultă limba Teblor. Mă doare urechile.

Bărbatul a zâmbit. 'Pacat. Ar trebui să vă reconsiderați, în orice caz, războinic. Căci eu sunt tot ceea ce stă între viața și moartea ta. Presupunând că nu mori mai întâi de rănile tale. Desigur, voi, Teblori, sunteți neobișnuit de dur, așa cum tocmai li s-a reamintit tovarășii mei, spre disperarea lor. Nu văd că sângele îți face spumă buzelor, ceea ce este un semn bun și destul de uimitor, din moment ce tu ai patru plămâni, în timp ce noi avem doi.

Apăruse o altă siluetă și acum îi vorbea bărbatului tatuat pe tonuri stentorii, față de care pur și simplu ridică din umeri. „Karsa Orlong din Uryd”, strigă el în jos, „soldații sunt pe cale să coboare, să-ți lege frânghii de membre, astfel încât să poți fi ridicat afară. Se pare că minți pe ceea ce a mai rămas din factorul orașului, care a atenuat oarecum furia de aici sus, din moment ce nu era un bărbat foarte iubit. Aș sugera, dacă doriți să trăiți, să nu rezistați voluntarilor nervoși ai conducătorului de război.

Karsa a privit cum patru soldați erau coborâți încet pe frânghii. Nu făcu nici un efort să reziste, în timp ce îi legau grosolan încheieturile, gleznele și brațele, pentru că adevărul era că era incapabil să facă asta.

Soldații au fost târâți rapid înapoi în sus, apoi frânghiile au fost întinse, iar Karsa a fost ridicată constant. Se uită la axul de lemn cioplit retrăgându-se încet din piept. A intrat sus, chiar deasupra omoplatului său drept, prin mușchi, reapărând chiar în dreapta claviculei pe acea parte. Pe măsură ce a fost eliberat, durerea l-a copleșit.

Atunci o palmă îl trezea. Karsa deschise ochii. Stătea întins pe podeaua depozitului, cu fețele înghesuite din toate părțile. Toată lumea părea să-i vorbească deodată în limba lor subțire și plină de buruieni și, deși nu putea înțelege cuvintele, ura crudă călărea tonul, iar Karsa știa că era blestemat, în numele a zeci de zei, spirite și mucegaiuri de la pământ. strămoșii. Gândul i-a

făcut plăcere, iar el a zâmbit.

Soldații tresăriră înapoi ca unul singur.

Tatuatul de câmpie, a cărui mână îl trezise, era ghemuit lângă Karsa. — Respiraţia lui Hood, mormăi el. — Toți Uryd sunt ca tine? Sau tu ești cel despre care au vorbit preoții? Cel care și-a urmărit visele ca pe propriul cavaler al lui Hood? Ei bine, nu contează, presupun, pentru că se pare că temerile lor erau nefondate. Uită-te la tine. Pe jumătate mort, cu un oraș întreg dornic să te vadă pe tine și pe tovarășul tău jupuiți de vii - nu există nicio familie care să nu fie în doliu, datorită ție. Prinde lumea de gât? Probabil nu; vei avea nevoie de norocul lui Oponn ca să trăiești ceasul.

Săgeata ruptă fusese înfipt mai adânc în spatele lui Karsa odată cu căderea, înfipându-i-se în osul omoplatului. Sângele se împrăștia pe podeaua de sub el.

S-a auzit o zarvă când a sosit un nou ses, acesta înalt pentru felul lui, slab, cu o față severă, căptușită de vreme. Era îmbrăcat în haine strălucitoare, de un albastru intens și împodobit cu fir de aur cusut în modele complicate. Paznicul i-a vorbit îndelung, deși bărbatul însuși nu a spus nimic și nici expresia i s-a schimbat. Când paznicul a terminat, noul venit a dat din cap, apoi a făcut semn cu o mână și s-a întors.

Paznicul se uită încă o dată la Karsa. — Acesta a fost maestrul Silgar, omul pentru care lucrez, de cele mai multe ori. El crede că vei supraviețui rănilor tale, Karsa Orlong, și așa ți-a pregătit o... un fel de lecție. Bărbatul s-a îndreptat și le-a spus ceva soldaților. A urmat o scurtă ceartă, care s-a încheiat cu o ridicare indiferentă din umeri din partea unuia dintre soldați.

Membrele lui Karsa au fost ridicate încă o dată, câte doi oameni de câmpie pentru fiecare, bărbații străduindu-se să-l țină în brațe în timp ce îl duceau la ușile depozitului.

Sângele care prelingea din rănile lui încetini, durerea se retrăgea în spatele unei lasiune plictisitoare în mintea Teblorului. S-a uitat la cerul albastru în timp ce soldații îl purtau în centrul străzii, zgomote de mulțime de toate părțile. L-au așezat sprijinit de roata de căruță, iar Karsa l-a văzut în fața lui pe Bairoth Gild.

Fusese legat de o roată cu spițe mult mai mare, care ea însăși se sprijinea de stâlpii de susținere. Uriașul războinic era o masă de răni. O suliță i-a fost bătută în gură, ieșind chiar sub urechea stângă, lăsând maxilarul inferior sfărâmat, osul strălucind roșu în mijlocul cărnii sfâșiate. Citumele unor certuri profunde i-au înghesuit trunchiul.

Dar ochii lui erau ascuțiți când i-au întâlnit pe ai lui Karsa.

Sătenii au umplut strada, ținuți de un cordon de soldați. Strigăte furioase și blesteme umpleau aerul, punctate din când în când de bocete de durere.

Paznicul se poziționa între Karsa și Bairoth, cu expresia batjocoritoare de gânditoare. Apoi s-a întors către Karsa. — Camaradul tău de aici nu ne va spune nimic despre Uryd. Am ști numărul de războinici, numărul și locația satelor. Am ști și noi mai multe despre Phalyd, despre care se spune că sunt potriviți cu ferocitate. Dar el nu spune nimic.

Karsa își dezveli dinții. „Eu, Karsa Orlong, te invit să trimiți o mie de războinici ai tăi să ducă război între uryd. Nimeni nu se va întoarce, dar trofeele vor rămâne cu noi. Trimite două mii. Nu contează.

Paznicul a zâmbit. — Atunci vei răspunde la întrebările noastre, Karsa

Orlong?

— O voi face, pentru că astfel de cuvinte nu-ți vor folosi la nimic...

'Excelent.' Paznicul făcu un gest cu o mână. Un locuitor din câmpie s-a apropiat de Bairoth Gild, scoțându-și sabia.

Bairoth a rânjit la Karsa. El a mârâit, sunetul fiind un vuiet stricat pe care Karsa l-a înțeles totuși: — Condu-mă, conducător de război!

Sabia s-a tăiat. Prin gâtul lui Bairoth Gild. Sânge stropit, capul uriașului războinic s-a lăsat pe spate, apoi s-a rostogolit de pe un umăr până a aterizat cu o lovitură puternică pe pământ.

Un vuiet sălbatic și vesel a izbucnit dinspre săteni.

Paznicul se apropie de Karsa. — Încântat să aud că veți coopera. Făcând asta, îți cumpără viața. Stăpânul Silgar te va adăuga la turma lui de sclavi după ce ne vei spune tot ce știi. Totuși, nu cred că te vei alătura lui Sunyd pe lac. Mi-e teamă că nu trebuie să îți ridici plasele, Karsa Orlong. S-a întors când a apărut un soldat puternic blindat. — Ah, iată-l pe căpitanul Malazan. Ghinion, Karsa Orlong, că ar fi trebuit să-ți cronometrezi atacul să coincidă cu sosirea unei companii Malazan în drum spre Bettrys. Acum, presupunând că căpitanul nu are obiecții, începem interogarea?

Șanțurile gemene ale gropilor de sclavi se aflau sub podeaua unui depozit mare de lângă lac, accesat printr-o trapă și o scară plină de mucegai. O parte a ținut, pentru moment, doar o jumătate de duzină de oameni de câmpie legați de trunchiul copacului care trecea pe lungimea șanțului, dar mai multe cătușe așteptau întoarcerea transportatorilor de plase Sunyd. Celălalt șanț era casa bolnavilor și muribunzii. Forme slăbite de câmpie strânseră în propria lor murdărie, unii gemecând, alții tăcuți și nemișcați.

După ce a terminat de descris Uryd și pământurile lor, Karsa a fost târât la depozit și înlănțuit în al doilea șanț. Laturile sale erau înclinate, pline cu lut umed. Bușteniul central curgea de-a lungul fundului îngust și plat, pe jumătate scufundat în ape uzate stricate de sânge. Karsa a fost dus la capătul îndepărtat, la îndemâna oricăruia dintre ceilalți sclavi, iar cătușele erau fixate la ambele încheieturi și la ambele glezne - în timp ce, a văzut el, între toți ceilalți era suficientă o singură cătușe.

Atunci l-au lăsat singur.

Muștele l-au înflorit, așezându-se pe pielea lui rece. S-a întins pe o parte pe una dintre părțile înclinate. Rana în care rămăsese vârful săgeții amenința să se închidă, iar asta nu și-a putut permite. Închise ochii și începu să se concentreze până când simți fiecare mușchi, tăiat, rupt și scurgând, ținându-se tare în jurul vârfului de fier. Apoi a început să le lucreze, cele mai mici contracții pentru a testa poziția vârfului de săgeată, luptă cu pulsurile de durere care iradiau cu fiecare flexie. După câteva clipe, a încetat, și-a lăsat corpul să se relaxeze, respirând adânc până când a fost recuperat din eforturile sale. Lama de fier cu flanșă stătea aproape plat pe omoplat. Vârful ei frecusese un șanț de-a lungul osului. Erau și ghimpe, îndoite și răsucite.

A lăsa un astfel de obiect în carnea lui ar face brațul stâng inutil. Trebuia să-l alunge.

Începu să se concentreze încă o dată. Mușchi și țesuturi devastate, o cale

spre interior de carne tocată și feliată.

Un strat de sudoare îl înveli, în timp ce el continua să-și concentreze mintea, pregătindu-se, respirația încetinindu-și, stabilizându-se.

Și-a contractat mușchii. Un țipăt zdrențuit și-a ieșit forțat. Un alt zgomot de sânge, în mijlocul durerii necruțătoare. Mușchii au avut spasme într-un val ondulat. Ceva a lovit panta de lut și a alunecat în canalizare.

Gâfâind, tremurând, Karsa rămase nemișcat pentru o perioadă lungă de timp. Sângele care curgea din spate a încetinit, apoi a încetat.

- mă, conducător de război! '

Bairoth Gild făcuse din acele cuvinte un blestem, într-un mod și dintr-un loc de gândire pe care Karsa nu o înțelegea. Și apoi, Bairoth Gild murise fără sens. Nimic din ce puteau face locuitorii de jos nu ia amenințat pe Uryd, căci Uryzii nu erau la fel de Sunyd. Bairoth renunțase la șansa de a se răzbuna, un gest atât de derutant pentru Karsa încât rămase uluit.

O privire brutală, conștientă, în ochii lui Bairoth, fixată doar asupra lui Karsa, chiar dacă sabia îi fulgera spre gât. Nu le-ar spune nimic celor de la șes, totuși a fost o sfidare fără sens - dar nu, exista *un* sens... *pentru că Bairoth a ales să mă abandoneze* .

Un fior brusc îl luă. *Urugal, frații mei m-au trădat? Fuga lui Delum Thord, moartea lui Bairoth Gild – să cunosc abandonul din nou și din nou? Ce zici de Uryd care așteaptă întoarcerea mea? Nu vor urma ei când voi proclama război împotriva pământenilor* ?

Poate nu la început. Nu, își dădu seama, vor exista certuri și opinii și, așezați în jurul vetrelor taberei, bătrânii vor înfige bețișoare mocnite în foc și își vor clătina din cap.

Până când a venit vestea că vor veni armatele de jos.

Și atunci nu vor avea de ales. Am fugi în poale Phalyd? Nu. Nu va mai fi de ales decât să luptăm, iar eu, Karsa Orlong, voi fi privit atunci, să conduc Uryd.

Gândul l-a liniştit.

S-a rostogolit încet, clipind în întuneric, muștele împrăștiindu-i pe toată fața.

A fost nevoie de câteva momente de bâjbâiat în nămol pentru a găsi vârful săgeții și fragmentul ei ciocănit și așchiat de arbore. Apoi se ghemui lângă bușteanul central pentru a examina accesoriile care țineau lanțurile.

Erau două seturi de lanțuri, unul pentru brațe și unul pentru picioare, fiecare fixat de o tijă lungă de fier care fusese bătută prin trunchi, cu capătul opus turtit. Legăturile erau mari și solide, forjate având în vedere puterea Teblor. Dar lemnul de dedesubt începuse să putrezească.

Folosind vârful de săgeată, a început să crească și să sape în lemnul înmuiat cu ape uzate din jurul flanșei.

Bairoth îl trădase, îl trădase pe Uryd. Nu fusese nimic de curaj în ultimul său act de sfidare. Într-adevăr, chiar opusul. Descoperiseră dușmani pentru Teblori. Vânători, care au adunat trofee Teblor. Acestea erau adevăruri pe care războinicii tuturor triburilor trebuiau să le audă, iar transmiterea acestor adevăruri era acum singura sarcină a lui Karsa. Nu era Sunyd, așa cum erau pe cale să descopere cei de la șes. Putregaiul fusese tras în gaură. Karsa a scos masa înmuiată, pulpodă, cât a putut ajunge vârful săgeții. Apoi a trecut la al doilea

montaj. Bara de fier care îi ține lanțurile pentru picioare va fi testată mai întâi. Nu era nicio modalitate de a spune dacă afară era zi sau noapte. Cizme grele traversau ocazional podeaua de scânduri deasupra lui, prea întâmplătoare pentru a indica o trecere stabilită a timpului. Karsa a lucrat neîncetat, ascultând tusea și gemetele locuitorilor de jos, înlănțuiți mai în jos, în portbagaj. Nu-și putea imagina ce făcuseră acei copii triști, pentru a justifica o asemenea pedeapsă din partea rudelor lor. Exilarea a fost cea mai aspră pedeapsă pe care Teblori a aplicat-o celor din tribul ale căror acțiuni, cu intenție deliberată, puseseră în pericol supraviețuirea satului, acțiuni care variau de la nepăsare până la uciderea rudelor. Exilarea ducea, de obicei, la moarte, dar aceasta provenea din înfometarea spiritului din interiorul celui pedepsit. Tortura nu era un mod Teblor, nici închisoarea prelungită.

Bineînțeles, a reconsiderat el, s-ar putea ca acești locuitori să fi fost bolnavi pentru că spiritul lor era pe moarte. Printre legende, existau fragmente care șopteau că Teblorul a avut cândva sclavi - cuvântul, conceptul, îi era cunoscut. Posesia vieții altuia, de a face cu ceea ce dorește. Spiritul unui sclav nu putea face altceva decât să moară de foame.

Karsa nu avea de gând să moară de foame. Umbra lui Urugal i-a protejat spiritul.

A băgat vârful săgeții în centură. Așezându-și spatele de pantă, și-a plantat picioarele pe buștean, unul de fiecare parte a garniturii, apoi și-a întins încet picioarele. Lanțul s-a întins. Pe partea de dedesubt a trunchiului, flanșa a fost trasă în lemn cu un sunet constant de așchiere și măcinare.

Cătușele i se înfipseră în gleznele învelite în piele.

A început să împingă mai tare. S-a auzit o criză solidă, apoi flanșa nu va merge mai departe. Karsa se relaxă încet. O lovitură a trimis bara să se elibereze de celălalt capăt. S-a odihnit câteva clipe, apoi a reluat procesul încă o dată.

După o duzină de încercări, reușise să tragă bara în sus cu trei degete de unde fusese la început. Marginile flanșei erau acum îndoite, lovite de atacul lor asupra lemnului. Jambierele îi fuseseră tăiate și sângele strălucea pe cătușe.

Își lăsă capul pe spate pe lutul umed al pârtiei, cu picioarele tremurând.

Mai multe cizme au bătut deasupra capului, apoi trapa a fost ridicată. Strălucirea luminii felinarului cobora treptele și înăuntrul ei Karsa văzu gardianul fără nume.

— Uryd, strigă el. — Încă mai respiri?

— Apropiați-vă, a provocat Karsa cu o voce joasă, „și vă voi arăta în ce măsură am revenit”.

Sesicul a râs. — Maestrul Silgar a văzut adevărat, se pare. Bănuiesc că va fi nevoie de ceva efort pentru a-ți rupe spiritul. Paznicul a rămas în picioare la jumătatea treptelor. — Rudele tale Sunyd se vor întoarce într-o zi sau două.

„Nu am nicio rudă care să accepte viața de sclavie”.

— E ciudat, din moment ce în mod clar ai făcut-o, altfel te-ai fi inventat până acum să te sinucizi.

— Crezi că sunt sclav pentru că sunt în lanțuri? Apropie-te, atunci, copile.

„Copil,” da. Afectarea ta ciudată persistă, chiar dacă noi *copiii* te avem la mila noastră. Ei bine, nu contează. Lanțurile sunt doar începutul, Karsa Orlong. Vei fi într-adevăr zdrobit și, dacă ai fi fost capturat de vânătorii de recompense

de pe platou, până te-ar fi dus în acest oraș, nu ai mai fi rămas nimic din mândria Teblor, cu atât mai puțin din sfidare. Sunyd te va venera, Karsa Orlong, pentru că ai ucis o întreagă tabără de vânători de recompense.

'Cum te numești?' întrebă Karsa.

'De ce?'

Războinicul Uryd a zâmbit în întuneric. — Cu toate cuvintele tale, încă ți-e frică de mine.

'Cu greu.' Dar Karsa a auzit încordarea tonului gardianului și zâmbetul i s-a lărgit. — Atunci spune-mi numele tău.

— Damisk. Numele meu este Damisk. Am fost odată urmăritor în armata Greydog în timpul cuceririi Malazan.

'Cucerire. Ai pierdut, atunci. Care dintre spiritele noastre s-a rupt, Damisk Greydog? Când ți-am atacat grupul de pe creastă, ai fugit. I-a lăsat pe cei care te-au angajat la soarta lor. Ai fugit, la fel ca un laș, un om stricat. Și de aceea ești aici, acum. Căci eu sunt înlănțuit și tu ești dincolo de mâna mea. Vii, nu ca să-mi spui lucruri, ci pentru că nu te poți abține. Cauți plăcerea de a te bucura, totuși te devorezi înăuntru și, prin urmare, nu simți o satisfacție adevărată. Cu toate acestea, amândoi știm că vei veni din nou. Și din nou.'

— Îţi voi sfătui, spuse Damisk, cu vocea zdrenţuită, stăpânul meu să te dea vânătorilor de recompense care au supravieţuit, să facă cu tine ce vor ei. Și voi privi...

— Bineînţeles că vei face, Damisk Greydog.

Bărbatul urcă scările cu spatele, lumina felinarului legănând sălbatic.

Karsa râse.

O dimineață mai târziu, trapa s-a trântit încă o dată și sa făcut întuneric.

Războinicul Teblor a tăcut, apoi și-a plantat din nou picioarele pe buștean.

O voce slabă din capătul îndepărtat al șanțului îl opri. 'Gigant.'

Limba era Sunyd, vocea unui copil. — N-am cuvinte pentru tine, joase, mârâi Karsa.

— Nu cer cuvinte. Te simt lucrând la acest copac al naibii de Hood. Vei reuși în orice faci?

'Nu fac nimic.'

'Bine atunci. Trebuie să fie imaginația mea. Noi murim aici, noi ceilalți. Într-un mod cât se poate de groaznic, nedemn.

— Probabil că ai greșit foarte mult...

Râsul care răspunse a fost o tuse zguduitoare. — O, într-adevăr, uriaş. Intr-adevar. Noi suntem cei care nu acceptăm domnia lui Malazan, așa că ne-am ținut de arme și ne-am ascuns în dealuri și păduri. Raid, ambuscadă, ne facem neplăceri. A fost foarte distractiv. Până ne-au prins nemernicii.

'Neglijent.'

— Trei dintre voi și o mână de blestematii voștri câini, năvăliți într-un *oraș întreg!* Și mă spui nepăsător? Ei bine, presupun că am fost amândoi, din moment ce suntem aici.

Karsa se strâmbă la adevărul. — Ce vrei, ţăran?

— Puterea ta, uriaș. Suntem patru aici care sunt încă în viață, deși singur eu sunt încă conștient... și aproape sănătos la minte. Destul de sănătos, adică să înțeleg cea mai deplină ignobilitate a destinului meu.

'Vorbești prea mult.'

— Nu mai mult, te asigur. Poți să ridici acest buștean, uriaș? Sau rotiți-o de câteva ori?

Karsa tăcu o clipă lungă. „Ce s-ar realiza asta?”

— Ar scurta lanțurile.

— Nu vreau să scurtez lanțurile.

'Temporar.'

'De ce?'

— Învârte blestemul, uriaș. Așa că lanțurile noastre se înfășoară în jurul ei din nou și din nou. Deci, cu o ultimă întorsătură, ne trageți pe noi, bietele proști, la capătul ăsta. Deci ne înecăm.

— Ai vrea să te ucid?

— Aplaudă înțelegerea ta rapidă, uriaș. Mai multe suflete să-ți înghesuie umbra, Teblor, așa văd oamenii tăi, da? Ucide-mă și voi umbla cu cinste în umbra ta.

— Nu sunt interesat de milă, joase.

— Ce zici de trofee?

— Nu pot să te contactez pentru a lua trofee.

— Cât de bine poți vedea în această întuneric? Am auzit că Teblor...

'Pot vedea. Destul de bine să știi că mâna ta dreaptă este închisă într-un pumn. Ce se află în ea?

'Un dinte. Tocmai căzut. Al treilea de când sunt înlănțuit aici.

— Aruncă-mi-o.

'Voi încerca. Mi-e teamă că sunt oarecum... mai rău la uzură. Sunteţi gata?'

'Arunca.'

Braţul bărbatului tremura când îl ridică.

Dintele a zburat în sus și în lat, dar brațul lui Karsa a țâșnit, lanțul rupându-se în spatele lui, iar el a smuls dintele din aer. L-a dat jos pentru o privire mai atentă, apoi a mormăit. — E putrezit.

— Probabil de ce a căzut. Bine? Luați în considerare și asta. Veți reuși să treceți apa direct prin puț, ceea ce ar trebui să înmoaie și mai mult lucrurile. Nu că ai fi pus la cale ceva acolo jos.

Karsa dădu încet din cap. — Îmi place de tine, joase.

'Bun. Acum îneacă-mă.

'Eu voi.'

Karsa alunecă în jos și stă până la genunchi în noroiul urât, rănile proaspete din jurul gleznelor usturându-i la contact.

— I-am văzut că te-au doborât, uriașule, spuse bărbatul. — Niciunul dintre Sunyd nu este la fel de mare ca tine.

— Sunyd sunt cei mai mici dintre teblori.

— Mi-aș imagina că trebuie să fie niște sânge de câmpie de pe vremuri.

— Într-adevăr, au căzut departe. Karsa îşi coborî ambele braţe, cu lanţurile târându-se, până când mâinile i s-au odihnit sub buştean.

— Îți mulțumesc, Teblor.

Karsa ridică, răsuci bușteanul, apoi îl așeză încă o dată, gâfâind. — Acest lucru nu va fi rapid, joase, și pentru asta îmi pare rău.

'Am înțeles. Nu vă grăbiţi. În orice caz, Biltar a alunecat chiar sub, iar

Alrute se uită la data viitoare. Te descurci bine.'

Ridică încă o dată bușteanul, îl rostogoli încă o jumătate de răsucire. De la celălalt capăt veneau stropi și gâlgâituri.

Apoi un gâfâit. — Aproape am ajuns, Teblor. Eu sunt ultimul. Încă una... Mă voi rostogoli sub ea, așa că mă prinde.

— Atunci ești zdrobit, nu înecat.

— În noroiul asta? Nu-ți face griji acolo, Teblor. Voi simți greutatea, adevărat, dar nu-mi va provoca prea multă durere.

'Minti.'

'Şi ce dacă? Nu mijloacele, ci sfârșitul contează.

— Toate, lucrurile contează, spuse Karsa, pregătindu-se încă o dată. — De data asta o voi răsuci până la capăt, joase. Va fi mai ușor acum că propriile mele lanțuri sunt mai scurte. Sunteţi gata?'

— O clipă, te rog, a pufnit bărbatul.

Karsa ridică bușteanul, mormăind din cauza greutății imense care îi trăgea pe brațe.

„M-am răzgândit...”

'Nu am.' Karsa învârti bușteanul. Apoi a scăpat-o.

Lovitură sălbatică de la celălalt capăt, lanțuri ferăstrăind aerul, apoi tuse frenetică.

Surprinsă, Karsa ridică privirea. O siluetă pătată de maro se agita, pufnind, lovind din picioare.

Karsa se lăsă încet pe spate, așteptând ca bărbatul să-și revină. Pentru o vreme, de la celălalt capăt al bușteanului, nu s-a mai auzit decât un gâfâit puternic. — Ai reușit să te rostogolești înapoi, apoi sub și afară. Sunt impresionat, joase. Se pare că nu ești un laș până la urmă. Nu credeam că există ca tine printre copii.

— Purul curaj, a răpit bărbatul. 'Sunt eu.'

— Al cui dinte a fost?

— Alrute. Acum, nu te mai învârti, te rog.

— Îmi pare rău, şes, dar acum trebuie să-l învârt în sens invers, până când buşteanul este ca înainte să încep eu.

— Îți blestem logica sumbră, Teblor.

'Cum te numești?'

— Torvald Nom, deși pentru inamicii mei Malazan, sunt cunoscut sub numele de Knuckles.

— Și cum ai ajuns să înveți limba Sunyd?

— De fapt, este vechiul limbaj al comerciantului. Înainte de a exista vânători de recompense, existau comercianți Nathii. Un comerţ reciproc profitabil între ei și Sunyd. Adevărul este că limba ta este o rudă apropiată cu Nathii.

— Soldații au vorbit farfurie.

'Natural; sunt soldați. El s-a oprit. — Bine, genul ăsta de umor ți-a pierdut. Așa să fie. Probabil că acei soldați erau Malazan.

— Am decis că malazanii sunt dușmanul meu.

— Atunci, ceva ce împărtășim, Teblor.

— Nu împărtășim nimic în afară de acest trunchi de copac, joase.

'Daca preferi. Deși mă simt obligat să te corectez asupra unui lucru. Oricât de demni de ură sunt Malazanii, Nathii în zilele noastre nu sunt mai buni. Nu ai aliați printre cei de la șes, Teblor, fii sigur de asta.

— Ești un Nathii?

'Nu. Eu sunt Daru. Dintr-un oraș departe spre sud. Casa lui Nom este vastă și anumite familii dintre ea sunt aproape bogate. Avem un Nom în Consiliu, de fapt, în Darujhistan. Nu l-am întâlnit niciodată. Din păcate, proprietățile familiei mele sunt mai, uh, modeste. De aici călătoriile mele extinse și profesiile nefaste...

— Vorbești prea mult, Torvald Nom. Sunt gata să întorc acest buștean încă o dată.

— La naiba, speram că ai uitat de asta.

Capătul barei de fier era mai mult de jumătatea portbagajului, flanșa o bucată de metal contondită, fără formă. Karsa nu a putut să-și țină durerea și tremurul de la picioare, chiar dacă perioadele de odihnă dintre eforturi creșteau din ce în ce mai mult. Rănile mai mari din piept și din spate, create de așchiile de lemn, se redeschiseră, curgând constant pentru a se amesteca cu sudoarea care îi înmuia hainele. Pielea și carnea gleznelor îi erau zdrobite. Torvald cedase în fața propriei epuizări, la scurt timp după ce bușteanul fusese readus în poziția inițială, gemuind în somn, în timp ce Karsa lucra mai departe.

Pentru moment, în timp ce războinicul Uryd se odihnea de panta de lut, singurele sunete au fost propriile lui gâfâituri zdrențuite, subliniate de respirații mai blânde și superficiale din capătul îndepărtat al trunchiului.

Apoi zgomotul cizmelor s-a încrucișat deasupra capului, mai întâi într-o direcție, apoi înapoi și a plecat.

Karsa se ridică încă o dată, cu capul învârtindu-se.

— Odihnește-te mai mult, Teblor.

— Nu e timp pentru asta, Torvald Nom...

— Oh, dar există. Stăpânul acela de sclavi care acum te deține va aștepta aici o vreme, pentru ca el și trenul lui să poată călători în compania soldaților Malazan. Până în Malybridge, cel puțin. S-au desfășurat o mulțime de activități de bandiți din Fool's Forest și Yellow Mark, pentru care recunosc o mândrie de proprietate, din moment ce eu am fost cel care a unit acea colecție pestriță de bandiți și tăietori de gât în primul rând. Ar fi venit deja să mă salveze și pe mine, dacă nu ar fi fost Malazans.

— Îl voi ucide pe acel stăpân de sclavi, spuse Karsa.

— Ai grijă cu ăla, gigant. Silgar nu este un bărbat plăcut și este obișnuit să aibă de-a face cu războinici ca tine...

— Eu sunt Uryd, nu Sunyd.

— Așa că tot spui și nu mă îndoiesc că ești mai răutăcios – cu siguranță ești mai mare. Tot ce spuneam este să ai grijă de Silgar.

Karsa se poziționa deasupra bușteanului.

— Ai timp liber, Teblor. Nu are rost să te eliberezi dacă atunci nu poți merge. Nu este prima dată când sunt în lanțuri și vorbesc din experiență: așteptați-vă timpul, se va ivi o oportunitate; dacă nu te ofilești și nu mori mai întâi.

— Sau să te îneci.

— Punct de vedere, și da, am înțeles ce înseamnă când ai vorbit despre curaj. Recunosc că am avut un moment de disperare.

— Știi de cât timp ești înlănțuit aici?

— Ei bine, era zăpadă pe pământ și gheața lacului tocmai se sparse.

Karsa aruncă încet o privire spre silueta abia vizibilă și zgârietă de la capătul îndepărtat. — Torvald Nom, nici măcar un locuitor de pământ nu ar trebui să sufere o asemenea soartă.

Râsul bărbatului era un zdrăngănit. — Și *ne* spui copii. Voi, Teblor, ați doborât oamenii de parcă ați fi călăi, dar printre cei de la fel, execuția este un act de milă. Pentru ticălosul tău condamnat obișnuit, tortura prelungită este mult mai probabilă. Nathii au făcut din cauza suferinței o artă – trebuie să fie iernile reci sau așa ceva. În orice caz, dacă nu ți-ar revendica Silgar - și soldații Malazan din oraș - localnicii ți-ar dezlipi pielea de pe carne chiar acum, câte o bucățică pe rând. Apoi te închideau într-o cutie pentru a te lăsa să te vindeci. Ei știu că oamenii tăi sunt imuni la infecții, ceea ce înseamnă că te pot face să suferi mult, mult timp. Mi-aș imagina că sunt mulți orășeni frustrați acolo chiar acum.

Karsa a început să tragă din nou de bară.

El a fost întrerupt de voci deasupra capului, apoi de bătăi puternice, ca de la o duzină sau mai multe sosiri desculți, sunetul îmbinat acum de lanțuri alunecând pe podeaua depozitului.

Karsa se aşeză înapoi pe panta opusă a şanţului.

Trapa s-a deschis. Un copil în frunte, lanternă în mână, apoi Sunyd - goală, dar pentru fuste scurte țesute aspre - coborând lentă, cu gleznele stângi legate de un lanț care le unește pe toate. Sesicul cu felinarul a coborât pe pasarela dintre cele două tranșee. Au urmat Sunyd, unsprezece în total, șase bărbați și cinci femei.

Capetele lor erau coborâte; nimeni nu ar fi întâlnit cu privirea fermă și rece a lui Karsa.

La un gest al copilului, care se oprise la patru pași lungi de poziția lui Karsa, Sunyd se întoarse și alunecă pe panta șanțului lor. Apăruseră încă trei locuitori din câmpie și i-au urmat în jos pentru a aplica cătușele fixe pe celelalte glezne ale Teblorului. Nu a existat nicio rezistență din partea lui Sunyd.

Câteva clipe mai târziu, locuitorii din ses se întorceau pe pasarelă, apoi urcau treptele. Trapa scârțâi pe balamalele ei, închizându-se cu un zgomot reverberat care a trimis praful să coboare prin întuneric.

— Este adevărat, atunci. Un Uryd. Vocea era o șoaptă.

Karsa rânji. — Asta era vocea unui Teblor? Nu, nu ar fi putut fi. Teblorii nu devin sclavi. Teblor preferă să moară decât să îngenuncheze în fața unui locuitor de pământ.

— Un Uryd... *în lanțuri* . Ca și noi ceilalți...

— Ca Sunyd? Cine i-a lăsat pe acești copii nenorociți să se apropie și să le fixeze cătușe la picioare? Nu. Sunt prizonier, dar nicio legătură nu mă va ține mult timp. Sunyd-ului trebuie să i se reamintească ce înseamnă să fii Teblor.

O voce nouă a vorbit din rândul familiei Sunyd, a unei femei. „Am văzut morții, aliniați pe pământ înaintea taberei vânătorilor. Am văzut vagoane pline cu Malazani morți. Oamenii orășeni se plângeau. Totuși, se spune că ați fost doar trei...

— Doi, nu trei. Însoțitorul nostru, Delum Thord, a fost rănit la cap, mintea îi dispăruse. A alergat cu câinii. Dacă mintea i-ar fi fost întreagă, cu sabia de sânge în mâini...

Din Sunyd se auzi un murmur brusc, cuvântul *sabie de sânge* rostit cu un ton de uimire.

Karsa se încruntă. 'Ce este nebunia asta? Sunyd a pierdut *toate* vechile căi ale Teblorului?

Femeia oftă. 'Pierdut? Da, demult. Proprii noștri copii se strecoară noaptea pentru a rătăci spre sud, în zonele joase, dornici de monedele blestemate de la pământ - bucățile de metal în jurul cărora însăși viața pare să se învârte. Puțin folosiți, erau copiii noștri – unii chiar s-au întors în văile noastre, ca cercetași pentru vânători. Crângurile secrete de lemn de sânge au fost arse, caii noștri uciși. Să fim trădați de proprii noștri copii, Uryd, asta a rupt Sunyd-ul.

— Copiii tăi ar fi trebuit să fie vânați, spuse Karsa. — Inimile războinicilor tăi erau prea moi. Rudele de sânge sunt tăiate când trădarea este făcută. Acei copii au încetat să mai fie Sunyd. Îi voi omorî pentru tine.

— Ai avea probleme să le găsești, Uryd. Sunt împrăștiați, mulți căzuți, mulți acum vânduți în sclavie pentru a-și plăti datoriile. Și unii au parcurs distanțe mari, până la marile orașe Nathilog și Genabaris. Tribul nostru nu mai există.

Primul Sunyd care vorbise a adăugat: „În plus, Uryd, ești în lanțuri. Acum proprietatea maestrului Silgar, din care niciun sclav nu a scăpat vreodată. Nu vei mai ucide pe nimeni, niciodată. Și, ca și noi, vei fi pus să îngenunchezi. Cuvintele tale sunt goale.

Karsa sa încălcat încă o dată pe buștean. De data aceasta a apucat lanțurile, înfășurându-le în jurul încheieturilor sale de câte ori a putut.

Apoi s-a aruncat pe spate. Mușchii strânși, picioarele împingând în jos pe buștean, spatele îndreptat. Șlefuire, așchiere, un trosnet puternic brusc.

Karsa a fost aruncat cu spatele pe panta de lut, lanțurile spărgând în jurul lui. Clipind din transpirația din ochi, se uită în jos la buștean.

Trunchiul se despicase pe toată lungimea sa.

Se auzi un șuierat scăzut de la celălalt capăt, foșnetul lanțurilor eliberate. — Ia-mă, Karsa Orlong, şopti Torvald, nu iei bine insultele, nu-i aşa?

Deși nu mai erau atașate de buștean, încheieturile și gleznele lui Karsa erau încă legate de barele de fier. Războinicul a desfăcut lanțurile de pe antebrațele lui bătute și sângerânde, apoi a adunat una dintre gratii. Așezând lanțul de glezne pe buștean, a înfipt capătul neflanș al barei într-o singură verigă, apoi a început să-l răsucească cu ambele mâini.

'Ce s-a întâmplat?' a întrebat un Sunyd. — Ce era acel sunet?

— Coloana vertebrală a lui Uryd s-a rupt, răspunse primul vorbitor târâtor.

Râsul lui Torvald a fost un chicot rece. — Îmi este teamă împingerea Domnului pentru tine, Ganal.

— Ce vrei să spui, Nom?

Legătura a izbucnit, trimițând o bucată care trecu peste șanț să se lovească de peretele de pământ.

Karsa îşi trase lanţul din cătuşele gleznei. Apoi s-a apucat să-l despartă pe cel care îl ținea de încheieturi.

Un alt zgomot. Și-a eliberat brațele.
'Ce se întâmplă?'
O a treia crăpătură, când rupse lanțul din bara de fier pe care o folosea – care era cea nedeteriorată, cu flanșa intactă, cu muchii ascuțite și zimțate. Karsa se cățăra din șanț.
— Unde este acest Ganal? mârâi el.
Toţi cei din Sunyd, cu excepția unuia, care zăceau în șanțul opus, se strânseră înapoi la cuvintele lui.
— Eu sunt Ganal, spuse războinicul singuratic care nu se mișcase. — La urma urmei, nu o coloană vertebrală ruptă. Atunci, războinicul, ucide-mă pentru cuvintele mele sceptice.
'Va trebui.' Karsa a coborât cu pași mari pe alee, ridicând bara de fier.
— Dacă faci asta, spuse Torvald în grabă, ceilalţi probabil vor ridica un strigăt.
Karsa ezită.
Ganal îi zâmbi. — Dacă mă cruți, nu va suna nicio alarmă, Uryd. Este noapte, încă un clopoțel sau mai mult înainte de zori. Îți vei reuși scăparea...
„Și prin tăcerea voastră, veți fi cu toții pedepsiți”, a spus Karsa.
'Nu. Dormeam cu toții.
Femeia a vorbit. — Adu-l pe Uryd, în toate numerele tale. După ce ai ucis pe toți cei din acest oraș, atunci poți să ne judeci Sunyd, așa cum va fi dreptul tău.
Karsa a ezitat, apoi a dat din cap. — Ganal, îți ofer mai mult din viața ta mizerabilă. Dar voi mai veni o dată și îmi voi aminti de tine.
— Nu am nicio îndoială, Uryd, răspunse Ganal. 'Nu mai.'
— Karsa, spuse Torvald. — S-ar putea să fiu un ses și tot...
— Te voi elibera, copile, răspunse urydul, întorcându-se din șanțul Sunyd. — Ai dat dovadă de curaj. El a alunecat în jos de partea bărbatului. — Ești prea slab pentru a merge, a observat el. — Incapabil să alerg. Mai vrei să te eliberez?
'Subţire? N-am pierdut mai mult de o jumătate de piatră, Karsa Orlong. Pot sa fug.'
— Ai sunat prost mai devreme...
'Simpatie.'
— Ai căutat simpatie de la un Uryd?
Umerii osoși ai bărbatului se ridicară într-o ridicare de umeri. — A meritat încercat.
Karsa a desprins lanțul.
Torvald și-a tras brațele libere. — Beru te binecuvântează, băiete.
— Păstrează-ți zeii de jos pentru tine.
'Desigur. Scuze. Orice spui.'
Torvald s-a grăbit pe panta. Pe alee, s-a oprit. — Dar trapa, Karsa Orlong?
— Ce-i cu asta? mârâi războinicul, urcând în sus și trecând pe lângă pământul de jos.
Torvald se înclină în timp ce Karsa trecea pe lângă el, cu un braț slăbănog întinzându-se într-un gest graţios. — Condu-mă, prin toate mijloacele.
Karsa se opri la prima treaptă și aruncă o privire înapoi spre copil. — Sunt un conducător de război, a bubuit el. — Ai vrea ca eu să te conduc, joase?

Ganal spuse din celălalt șanț: — Ai grijă cum răspunzi, Daru. Nu există cuvinte goale printre teblori.

— Ei bine, nu a fost altceva decât o invitație. Să mă înainteze pe trepte...

Karsa și-a reluat urcarea.

Direct sub trapă, îi examină marginile. El și-a amintit că exista un zăvor de fier care era coborât atunci când era blocat, făcându-l la același nivel cu scândurile din jur. Karsa a blocat capătul de fixare a lanțului barei de fier în îmbinarea de sub zăvor. A condus-o cât de departe a putut, apoi a început să facă pârghie, liniștindu-și toată greutatea în trepte.

O pocnire așchiată, trapa sărind ușor în sus. Karsa și-a așezat umerii de ea și a ridicat.

Balamalele scârțâiau.

Războinicul a înghețat, a așteptat, apoi a reluat, de data asta mai încet.

În timp ce capul lui degajă trapa, putu să vadă o lumină slabă a lanternului din capătul îndepărtat al depozitului și văzu, așezați în jurul unei mese rotunde, trei locuitori. Nu erau soldați – Karsa îi văzuse mai devreme în compania stăpânului de sclavi, Silgar. Pe blatul mesei se auzi un zgomot de oase.

Că nu auziseră balamalele trapei era, în mintea lui Karsa, remarcabil. Apoi urechile lui au auzit un sunet nou - un cor de scârțâit și gemete și, afară, urletul unui vânt. O furtună sosise din lac și ploaia începuse să stropească peretele de nord al depozitului.

— Urugal, spuse Karsa pe sub răsuflare, îți mulțumesc. Și acum, mărturie...

Cu o mână ținând trapa deasupra lui, războinicul alunecă încet pe podea. S-a deplasat suficient de departe pentru a permite sosirea la fel de tăcută a lui Torvald, apoi a coborât încet trapa până s-a instalat. Un gest ia spus lui Torvald să rămână acolo unde se afla, înțelegere indicată de încuviințarea ferventă a bărbatului. Karsa a mutat cu grijă bara de la mâna stângă la dreapta, apoi a făcut drum înainte.

Doar unul dintre cei trei paznici l-ar fi văzut, cu coada ochiului, dar atenția i-a fost concentrată asupra oaselor care alunecă peste blatul mesei din fața lui. Ceilalți doi erau cu spatele în cameră.

Karsa a rămas jos pe podea până când a fost la mai puțin de trei pași depărtare, apoi s-a ridicat în tăcere și s-a ghemuit.

Se lansă înainte, bara biciuindu-se orizontal, conectându-se cu primul cap fără cască, apoi cu al doilea. Al treilea gardian se uită cu gura căscată. Leagănul lui Karsa s-a terminat cu mâna stângă apucând capătul mânjit de roșu al barei, pe care apoi l-a împins transversal în gâtul sesului. Bărbatul a fost aruncat pe spate peste scaun, lovindu-se de ușile depozitului și căzând la grămadă.

Karsa a pus bara pe blatul mesei, apoi s-a ghemuit lângă una dintre victime și a început să-și scoată centura de sabie.

Torvald se apropie. — Coșmarul lui Hood, mormăi el, asta ești tu, Uryd.

— Ia-ți o armă, îi îndrumă Karsa, trecând la următorul cadavru.

'Eu voi. Acum, pe ce drum să alergăm, Karsa? Se vor aștepta la nord-vest, înapoi pe drumul pe care ați venit. Vor merge greu până la poalele trecătoarei. Am prieteni-'

— N-am nicio intenţie să fug, mârâi căderul războinic, trecând ambele curele de săbii peste un umăr, săbiile lungi cu teacă arătând minuscule acolo

unde se sprijineau de spatele lui. A adunat încă o dată bara cu flanșă. Se întoarse și îl găsi pe Torvald uitându-se la el. — Aleargă la prietenii tăi, joașe. În această noapte, voi oferi suficientă diversiune pentru a-ți reuși scăparea. În seara asta, Bairoth Gild și Delum Thord vor fi răzbunați.

— Nu te aștepta să- *ți răzbun* moartea, Karsa. Este o nebunie - ai făcut deja imposibilul. Te-aș sfătui să mulțumești atracției Doamnei și să scapi cât poți. În caz că ai uitat, acest oraș este plin de soldați.

— Pe drumul tău, copile.

Torvald ezită, apoi ridică mâinile. 'Așa să fie. Pentru viața mea, Karsa Orlong, îți mulțumesc. Familia lui Nom va rosti numele tău în rugăciunile ei.

— Voi aștepta cincizeci de bătăi ale inimii.

Fără un alt cuvânt, Torvald se îndreptă spre ușile glisante ale depozitului. Bara principală nu fusese coborâtă în fantele sale; un zăvor mai mic ținea ușa de toc. A răsturnat-o înapoi, a împins ușa într-o parte, suficient doar pentru a-și scoate capul pentru o privire rapidă. Apoi a deschis-o puțin mai mult și a strecurat afară.

Karsa i-a ascultat zgomotele, stropii picioarelor goale în noroi, îndepărtându-se grăbit spre stânga. A decis că nu va aștepta cincizeci de bătăi ale inimii. Chiar și cu furtuna ținând tare întunericul, zorii nu erau departe.

Teblorul a alunecat ușa mai departe și a pășit afară. O pistă mai îngustă decât strada principală, clădirile din lemn de vizavi indistincte în spatele unei perdele oblice de ploaie puternică. În dreapta și la douăzeci de pași distanță, lumina se vedea dintr-o singură fereastră tulbure de la etajul superior al unei case aflate lângă o stradă laterală.

Își dorea sabia de sânge, dar habar n-avea unde ar putea fi. În caz contrar, orice armă Teblor ar fi suficientă. Și știa unde ar putea găsi.

Karsa închise ușa în urma lui. Se îndreptă spre dreapta și, ocolind marginea străzii, se îndreptă spre malul lacului.

Vântul îi biciuia ploaia pe față, slăbind sângele și murdăria încrustate. Pieile mărunțite ale cămășii lui clatinau puternic în timp ce alerga spre poiană, unde aștepta tabăra vânătorilor de recompense.

Au existat supraviețuitori. O neglijenta neglijenta din partea lui Karsa; unul pe care l-ar corecta acum. Și, în colibele acelor copii cu ochi reci, ar fi fost trofee Teblor. Arme. Armură.

Colibele și baracile celor căzuți fuseseră deja dezbrăcate, ușile atârnând deschise, gunoiul împrăștiat. Privirea lui Karsa s-a așezat pe o baracă din apropiere, cu pereți din stuf, în mod clar încă ocupată. Se îndreptă spre ea.

Ignorând ușa mică, războinicul și-a aruncat umărul de un perete. Panoul de stuf a căzut înăuntru, Karsa pătrunzând. Din stânga lui se auzi un mormăit dintr-un pătuț, o formă vagă care stătea într-o poziție așezată. Bara de fier s-a balansat în jos. Sângele și bucăți de os au stropit pereții. Silueta s-a scufundat înapoi.

Încăperea mică și singuratică a colibei era plină de obiecte Sunyd, cele mai multe dintre ele inutile: farmece, curele și bibelouri. A găsit, totuși, o pereche de cuțite de vânătoare Sunyd, acoperite cu piele de cătim cu mărgele peste lemn. Un altar jos a atras atenția lui Karsa. Un zeu al pământului, reprezentat de o statuie mică de lut - un mistreț, stând pe picioarele din spate.

Teblorul o trânti pe podeaua de pământ, apoi o spulberă cu o singură bătaie

din călcâi.

Întorcându-se afară, se apropie de următoarea colibă locuită.

Vântul urla de pe lac, valuri cu coame albe izbindu-se pe plaja cu pietriș. Cerul de deasupra era încă negru de nori, ploaia neîncetat.

Erau în total șapte barăci, iar în cea de-a șasea, după ce i-a ucis pe cei doi bărbați împletite în patul de sub pielea unui urs gri, a găsit o veche sabie de sânge Sunyd și un set aproape complet de armură care, deși era stilul pe care Karsa nu-l mai văzuse până acum, era în mod clar Teblor la origine, având în vedere dimensiunea și sigiliile arse în plăcile de lemn. Abia când a început să-l prindă cu curele și-a dat seama că lemnul cenușiu, deteriorat de intemperii, era înălbit de sânge de secole de neglijență.

În a șaptea colibă, găsi un borcan mic cu ulei de sânge și își făcu timp să îndepărteze armura și să frece ungivul înțepător în lemnul înfometat. A folosit ultimul pentru a alina setea sabiei.

Apoi a sărutat lama strălucitoare, gustând uleiul amar.

Efectul a fost instantaneu. Inima a început să-i bată cu putere, focul smulgându-i mușchii, pofta și furia umplându-i mintea.

S-a trezit înapoi afară, uitându-se la orașul din fața lui printr-o ceață roșie. Aerul era urât de duhoarea locuitorilor de pământ. A înaintat, deși nu-și mai simțea picioarele, cu privirea ațintită asupra ușii cu bandă de bronz a unei case mari, cu cherestea.

Apoi zbura spre interior, iar Karsa intra pe holul cu tavanul jos dincolo de prag. Cineva striga la etaj.

S-a trezit pe palier, față în față cu un copil cu umeri largi și chel. În spatele lui se înghesuia o femeie cu părul cărunt, iar în spatele ei – acum fugând – o jumătate de duzină de servitori.

Copilul chel tocmai dăduse jos de pe perete o sabie lungă încă în teaca ei împânzită cu bijuterii. Ochii îi străluceau de groază, expresia lui de neîncredere rămânând încremenită pe trăsăturile lui, chiar dacă capul îi sări de pe umeri.

Și apoi Karsa s-a trezit în ultima cameră de la etaj, aplecându-se pentru a-și ține capul sub tavan, când a pășit peste ultimul dintre servitori, cu casa tăcută în spatele lui. În fața lui, ascunsă în spatele unui pat cu baldachin, o tânără femeie din câmpie.

Teblorul a scăpat sabia. O clipă mai târziu o ținu în fața lui, cu picioarele ei lovindu-i genunchii. El îi prinse ceafa cu mâna dreaptă, îi împinse faţa pe pieptarul mânjit de ulei al armurii lui.

Ea se zbătu, apoi capul ei s-a răsturnat pe spate, cu ochii brusc sălbatici.

Karsa râse, aruncând-o pe pat.

Sunete de animale au venit din gura ei, mâinile ei cu degete lungi strângându-l în sus, în timp ce el se mișca peste ea.

Femela îl gheare, cu spatele arcuindu-se în nevoie disperată.

Ea era inconștientă înainte ca el să termine, iar când el s-a îndepărtat, era sânge între ei. Ea avea să trăiască, știa el. Uleiul de sânge era nerăbdător cu carnea ruptă.

Era din nou afară, în ploaie, cu sabia în mâini. Norii se luminau spre est.

Karsa s-a mutat în următoarea casă.

Conștientizarea s-a îndepărtat atunci, pentru o vreme, și când a revenit, el s-

a trezit într-o mansardă cu o fereastră la capătul îndepărtat prin care curgea lumina puternică a soarelui. Era pe mâini și în genunchi, învelit în sânge, iar de-o parte zăcea corpul unui copil, gras și în haine tăiate, cu ochii holbați nevăzuți.

Valuri de tremur îl zguduiau, respirația lui gafâind aspre, care răsună încet în podul apropiat și prăfuit. A auzit strigăte de undeva afară și s-a târât spre fereastra rotundă, cu sticlă groasă, din capătul îndepărtat.

Mai jos era strada principală și și-a dat seama că se afla lângă poarta de vest. Se adunau siluete deformate de sticla pe cai nelinistiti - soldati malazani. În timp ce privea și spre uimirea lui, ei au pornit deodată spre poartă. Tunetul copitelor de cai s-a diminuat rapid pe măsură ce grupul se îndrepta spre vest.

Războinicul se lăsă încet pe spate. Nu se auzea niciun sunet direct de sub el și știa că nimeni nu rămâne în viață în casă. Știa, de asemenea, că trecuse prin cel puțin o duzină de astfel de case, uneori prin ușa din față, dar mai des prin ușile laterale și din spate încastrate. Și că acele locuri erau acum la fel de tăcute ca cel în care se găsea acum.

Evadarea a fost descoperită. Dar cum rămâne cu vânătorii de recompense? Dar orășenii care nu au ieșit încă pe stradă, deși ziua este deja pe jumătate terminată? Câți am ucis cu adevărat?

Pași blânde dedesubt, cinci, șase seturi, răspândindu-se prin camera de sub el. Karsa, cu simțurile încă înălțate peste normal de uleiul de sânge, adulmecă aerul, dar parfumul lor nu ajungea încă la el. Cu toate acestea, știa că aceștia erau vânători, nu soldați. A tras aer în piept și a ținut-o o clipă, apoi a dat din cap pentru sine. *Da, războinicii stăpânului de sclavi. Considerându-se mai deștepți decât Malazanii, încă mă doresc stăpânul lor* .

Karsa nu făcu nicio mișcare – știa bine că se auzea orice schimbare de greutate. Răsucindu-și capul încet, se uită înapoi la trapa mansardei. Era închisă – nu-și amintea să fi făcut asta, așa că probabil că greutatea proprie a trapă a fost cea care o lăsase la loc. Dar cu cât timp în urmă? Privirea i se îndreptă spre cadavrul copilului. Sângele care picura din rănile lui căscate era gros și lent. Trecuse ceva timp, atunci.

A auzit pe cineva vorbind și a trecut un moment înainte să-și dea seama că putea înțelege limba. — Un sonerie, domnule, poate mai mult.

„Deci unde”, a întrebat un altul, „este negustorul Balantis? Iată soția lui, cei doi copii ai lor... patru servitori - avea el mai mulți?

Era mai multă mișcare.

— Verificați mansardele...

— Unde dormeau servitorii? Mă îndoiesc că bătrânul gras Balantis ar fi putut să urce scara aia.

'Aici!' strigă o altă voce de mai departe. — Scările de la mansardă sunt coborâte!

— Bine, așa că teroarea comerciantului i-a dat aripi. Urcă-te și confirmă detaliile sumbre, Astabb, și fii rapid. Trebuie să verificăm următoarea casă.

— Respirație, Borrug, aproape că am pierdut micul dejun în ultimul loc. Totul este liniștit acolo sus, nu putem să lăsăm așa? Cine știe, nenorocitul ar putea tăia următoarea familie chiar acum.

A urmat tăcerea, apoi: „Bine, să mergem. De data asta, cred că Silgar se înșeală. Calea măcelării a lui Uryd este direct către poarta de vest, iar eu aș așeza

o coloană de un an în care se îndreaptă spre Pasul T'lan chiar acum.

— Atunci, Malazanii îl vor doborî.

— Da, o vor face. Haide.'

Karsa a ascultat în timp ce vânătorii convergeau spre ușa din față, apoi se îndreptau înapoi afară. Teblorul rămase nemișcat încă o duzină de bătăi ale inimii. Oamenii lui Silgar nu aveau să mai găsească alte scene de măcel înspre vest de-a lungul străzii. Numai acest fapt i-ar aduce înapoi. Se îndreptă spre trapă, o ridică şi coborî treptele de lemn împrăştiate de sânge. Erau cadavre împrăștiate de-a lungul holului, aerul urât de miros de moarte.

S-a mutat repede spre ușa din spate. Curtea de afară era noroi agitat și bălți, o grămadă de pietre de pavaj îndepărtate într-o parte, așteptând sosirea muncitorilor. Dincolo de el se afla un zid de piatră, nou construit, cu o poartă arcuită în centru. Cerul de deasupra era rupt de nori purtați de un vânt puternic. Umbre și pete de lumină solară se târau constant peste scenă. Nu era nimeni în vedere.

Karsa a traversat curtea la sprint. Se ghemui la poarta arcuită. Vizavi de el, curgea o pistă îngustă, îngustă, paralelă cu strada principală, iar dincolo de ea un șir de mormane neregulate de tufiș tăiat printre ierburi înalte și galbene. Pereții din spate ai caselor se ridicau în spatele mormanilor.

Era în partea de vest a orașului și aici erau vânători. A urmat, deci, că va fi mai în siguranță pe partea de est. În același timp, soldații Malazan păreau să fie găzduiți acolo, deși îi urmărise pe cel puțin treizeci dintre ei ieșind prin poarta de vest. Lasa cate?

Karsa îi proclamase pe malazani dușmanul său.

Războinicul s-a strecurat pe cale și s-a îndreptat spre est. Cocoșat, alergă cu putere, cu ochii cercetând drumul din față, căutând adăpost, așteptând în orice moment strigătul care avea să-i anunțe descoperirea.

S-a mutat în umbra unei case mari care se apleca ușor peste alee. În încă cinci pași avea să ajungă pe strada largă care ducea în jos la malul lacului. Trecerea nedetectată se dovedea probabil o provocare. Vânătorii lui Silgar au rămas în oraș, la fel ca un număr necunoscut de malazani. Suficient pentru a-i cauza probleme? Nu se spunea nimic.

Cinci pași precauți și se afla la marginea străzii. Era o mică mulțime în capătul îndepărtat, pe malul lacului. Cadavrele înfășurate erau scoase dintr-o casă, în timp ce doi bărbați se luptau cu o femeie tânără, goală, stropită de sânge. Ea șuiera și încerca să le zgârie ochii. A trecut un moment până când Karsa și-a adus aminte de ea. Uleiul de sânge încă ardea în ea, iar mulțimea se retrăsese în mod vădit alarmată, atenția lor fiind concentrată asupra formei ei zvârcolite.

O privire spre dreapta. Nici unul.

Karsa a trecut peste stradă. Nu se afla decât la un singur pas de pe aleea de vizavi când auzi un strigăt răgușit, apoi un cor de strigăte. Derapând prin noroiul care se scurge, războinicul își ridică sabia și își aruncă privirea spre mulțimea îndepărtată.

Să le vadă doar spatele, în timp ce fugeau ca căprioarele panicate, lăsând cadavrele înfășurate împrăștiate în urma lor. Tânăra, eliberată brusc, a căzut în noroi țipând, cu o mână întinsă ca să-l prindă de glezna unuia dintre răpitorii ei. Ea a fost târâtă prin noroi pe o lungime de corp înainte de a reuși să îngreuneze

pasul bărbatului și să-l trimită întins. Ea se căţără peste el cu un mârâit.

Karsa intră pe alee.

Un clopot a început un zgomot sălbatic.

A continuat, spre est, paralel cu strada principală. Capătul îndepărtat, la treizeci sau mai mult de pași, părea să se îndrepte spre o clădire lungă, cu pereți de piatră, cu un singur nivel, ferestrele vizibile purtând obloane grele. În timp ce se îndrepta spre ea, văzu trei soldați Malazan împingând-o pe câmpul său vizual - toți aveau cârma, vizierele coborâte și niciunul nu și-a întors capul.

Karsa încetini pasul când se apropia de capătul aleii. Acum putea vedea mai mult din clădirea din față. Arăta cumva diferit de toate celelalte din oraș, stilul său mai sever, mai pragmatic - un stil pe care Teblorii îl putea admira.

Se opri la gura aleii. O privire în dreapta lui a arătat că clădirea dinaintea lui dădea spre strada principală, dincolo de care era o poiană care se potrivea cu cea a porții de vest, marginea zidului orașului vizibilă chiar dincolo. În stânga lui, și mai aproape de mână, clădirea s-a încheiat, cu un colier de lemn flancat de grajduri și anexe. Karsa și-a întors atenția în dreapta și s-a aplecat puțin mai departe.

Cei trei soldați Malazan nu erau văzuți nicăieri.

Clopoțelul încă batea undeva în spatele lui, dar orașul părea ciudat de pustiu.

Karsa alergă spre corral. A sosit fără alarme ridicate, a pășit peste balustradă și și-a îndreptat drum de-a lungul zidului clădirii spre prag.

Fusese lăsat deschis. Anticamera din interior conținea cârlige, suporturi și rafturi pentru arme, dar toate aceste arme fuseseră îndepărtate. Aerul prăfuit apropiat ținea amintirea fricii. Karsa intră încet. O altă uşă stătea vizavi, aceasta închisă.

O singură lovitură a trimis-o să se prăbușească înăuntru.

Dincolo, o cameră mare cu un rând de pătuțuri pe ambele părți. Gol.

Ecourile ușii zdrobite dispărând, Karsa trecu prin prag și se îndreptă, privind în jur, adulmecând aerul. Camera mirosea a tensiune. Simțea ceva ca o prezență, încă acolo, dar reușind cumva să rămână nevăzut. Războinicul făcu un pas înainte. A ascultat să respire, nu a auzit nimic, a mai făcut un pas.

Lațul a căzut de sus, peste cap și în jos pe umeri. Apoi un strigăt sălbatic, care i se strânse strâns în jurul gâtului.

În timp ce Karsa își ridică sabia pentru a tăia frânghia de cânepă, patru siluete au coborât în spatele lui, iar frânghia a dat o smucitură sălbatică, ridicând Teblorul de pe picioare.

De sus s-a auzit o așchiere bruscă, urmată de un blestem nedorit, apoi traversa s-a rupt, frânghia slăbită, deși lațul a rămas încordat în jurul gâtului lui Karsa. Incapabil să tragă respirația, se răsuci, cu sabia despicându-se într-o tăietură orizontală – care trecea prin aerul gol. Soldații Malazan, văzu el, căzuseră deja la podea și se rostogoliră.

Karsa și-a târât frânghia de gât, apoi a înaintat spre cel mai apropiat soldat care se zgâriește.

Vrăjitoria l-a lovit din spate, un val frenetic care a cuprins Teblorul. S-a clătinat, apoi, cu un vuiet, l-a scuturat.

Și-a legănat sabia. Malazanul dinaintea lui sări înapoi, dar vârful lamei s-a

conectat cu genunchiul drept, sfărâmând osul. Bărbatul a țipat când s-a răsturnat.

O plasă de foc a coborât asupra lui Karsa, o rețea de durere incredibil de grea care l-a împins în genunchi. A încercat să-l lovească, dar arma lui a fost murdară de firele pâlpâitoare. A început să se constrângă de parcă ar avea o viață proprie.

Războinicul s-a zbătut în plasa din ce în ce mai strânsă și în câteva momente a devenit neputincios.

Țipetele soldatului rănit au continuat, până când o voce tare a bubuit o comandă și o lumină ciudată a fulgerat în cameră. Țipetele se opriră brusc.

Siluete se închideau în jurul lui Karsa, unul ghemuit lângă capul lui. O față cu pielea întunecată și cicatrice sub un pateu chel, cusut cu tatuaj. Zâmbetul bărbatului era un șir de aur strălucitor. — Înțelegi, Nathii, înțeleg. Este frumos. Tocmai ai înrăutățit mult piciorul lui Limp și nu va fi fericit de asta. Chiar și așa, dacă te împiedici în poale noastre, vei compensa mai mult decât arestul la domiciliu la care ne aflăm în prezent...

— Să-l omorâm, sergent...

— Destul de asta, Shard. Bell, du-te și găsește-l pe sclavul. Spune-i că am primit premiul lui. Îl vom preda, dar nu degeaba. A, și fă-o în liniște, nu vreau tot orașul afară, cu torțe și furci. Sergentul ridică privirea când sosi un alt soldat. — Bună treabă, Ebron.

„M-am dracu' de aproape că mi-am udat pantalonii, Cord”, a răspuns bărbatul pe nume Ebron, „când tocmai mi-a aruncat cel mai urât pe care îl aveam”.

— Doar arată, nu-i așa? mormăi Shard.

— Ce arată? a cerut Ebron.

— Ei bine, doar acel inteligent bate urât de fiecare dată, asta-i tot.

Sergentul Cord mormăi, apoi spuse: — Ebron, vezi ce poți face pentru Limp, înainte ca el să vină și să înceapă să țipe din nou.

'Voi face asta. Un pic, are niște plămâni, nu-i așa?

Cord s-a întins în jos și și-a alunecat cu grijă mâna între firele arzătoare pentru a lovi cu un deget de sabia de sânge. — Deci, iată una dintre faimoasele săbii de lemn. Atât de tare încât sparge oțelul Aren.

— Uită-te la margine, spuse Shard. „Acea rășină pe care o folosesc ei face ca marginea...”

— Și întărește lemnul în sine, da. Ebron, această rețea a ta, îi provoacă durere?

Răspunsul vrăjitorului a venit dincolo de raza vizuală a lui Karsa. — Dacă ai fi tu în asta, Cord, ai urla ca să-i faci de rușine pe Oini. Pentru o clipă sau două, atunci ai fi mort și ai sfârâi ca grăsimea pe o piatră de vatră.

Cord se încruntă spre Karsa, apoi clătină încet din cap. — Nici măcar nu tremură. Hood știe ce am putea face cu cinci mii de nenorociți din rândurile noastre.

— S-ar putea chiar să reușească să curețe Mott Wood, nu, sergent?

— S-ar putea. Cord se ridică și se îndepărtă. — Deci, ce îl ține pe Bell?

— Probabil că nu găsesc pe nimeni, răspunse Shard. — N-am mai văzut niciodată un oraș întreagă să urce așa bărci până acum.

Cizmele sunau în anticamera, iar Karsa ascultă sosirea a cel puțin o

jumătate de duzină de noi veniți.

O voce blândă a spus: „Mulțumesc, sergent, că mi-ai recuperat proprietatea...”

— Nu mai este proprietatea ta, răspunse Cord. — Acum e prizonier al Imperiului Malazan. A ucis soldații Malazan, ca să nu mai vorbim că a deteriorat proprietatea imperială, dând cu piciorul în ușa de acolo.

'Nu poți fi serios-'

— Vorbesc întotdeauna serios, Silgar, spuse încet Cord. — Pot să ghicesc ce ai în minte pentru acest gigant. Castrare, o limbă decupată, șoâit. Îl vei pune în lesă și vei călători în orașele de la sud de aici, găsind înlocuitori pentru vânătorii tăi de recompense. Dar poziția Pumnului cu privire la activitățile tale de sclavie este destul de cunoscută. Acesta este un teritoriu ocupat - acum face parte din Imperiul Malazan, ne place sau nu, și nu suntem în război cu așa-zișii Teblori. Oh, vă recunosc, nu apreciem renegații care vin și fac raiduri, ucide supuși imperiali și toate astea. Acesta este motivul pentru care acest nenorocit este acum arestat și probabil va fi condamnat la pedeapsa obișnuită: minele otatarale ale vechii mele patrii dragi. Cord se mișcă să se așeze lângă Karsa încă o dată. — Înseamnă că ne vom vedea mult, de când detașamentul nostru se îndreaptă spre casă. Zvonuri de rebeliune și altele, deși mă îndoiesc că vor ajunge la multe.

În spatele lui, stăpânul de sclavi vorbi. — Sergent, ținerea Malazanilor asupra cuceririlor sale pe acest continent este mai mult decât precară în acest moment, acum că armata ta principală este blocată în afara zidurilor din Pale. Îți dorești cu adevărat un incident aici? Pentru a încălca atât obiceiurile noastre locale...

'Obiceiuri?' Încă privind în jos la Karsa, Cord și-a dezvăluit dinții. — Obiceiul lui Nathii a fost să fugă și să se ascundă atunci când raidul Teblor. Corupția ta studioasă și deliberată a Sunyd-ului este unică, Silgar. Distrugerea acelui trib a fost o afacere din partea ta. Al naibii de succes a fost și asta. Singura neglijări care se întâmplă aici este a ta, cu legea Malazan. El îşi ridică privirea, zâmbetul lui lărgându-se. — Ce, pe numele lui Hood, crezi că face compania noastră aici, mizerie parfumată?

Odată, tensiunea umplu aerul în timp ce mâinile se așezau pe mânerele săbiilor.

— Stai liniştit, aş sfătui, spuse Ebron dintr-o parte. — Știu că ești un preot Mael, Silgar, și ești chiar pe marginea lagărului tău chiar acum, dar te voi transforma într-o băltoacă buloasă dacă faci atât de mult cât o zvâcnire pentru asta.

— Comandă-ți bătăușii înapoi, spuse Cord, sau acest Teblor va avea companie în drumul lui spre mine.

— N-ai îndrăzni...

— Nu-i aşa?

— Căpitanul tău ar...

— Nu, nu ar fi vrut.

'Înțeleg. Foarte bine. Damisk, scoate oamenii afară pentru o clipă.

Karsa auzi niște pași retrăgându-se.

— Atunci, domnule sergent, continuă Silgar după o clipă, cât de mult?

— Ei bine, recunosc că mă gândeam la un fel de schimb. Dar apoi clopotele orașului s-au oprit. Ceea ce îmi spune că nu avem timp. Vai. Căpitanul e acolo, zgomotul cailor, venind repede. Toate acestea înseamnă că suntem cu toții oficiali, acum, Silgar. Bineînțeles, poate că te-am împins tot timpul, până când în cele din urmă te-ai dus și mi-ai oferit mită. Ceea ce, după cum știți, este o crimă.

Trupa Malazan sosise la corral, auzea Karsa. Câteva strigăte, bătăi de copite, un scurt schimb de cuvinte cu Damisk și ceilalți paznici care stăteau afară, apoi cizme grele pe podea.

Cordonul s-a întors. 'Căpitan-'

O voce huruitoare îl întrerupse. — Credeam că te-am lăsat sub paza casei. Ebron, nu-mi amintesc să ți-am dat permisiunea de a-i reînarma acești nebuni beți... Apoi cuvintele căpitanului dispărură.

Karsa a simțit zâmbetul de pe chipul lui Cord când a spus: „Teblorul a încercat să atace poziția noastră, domnule...”

— Ceea ce, fără îndoială, te-a trezit repede.

— Aşa a fost, domnule. În consecință, vrăjitorul nostru deștept de aici a decis să ne dea înapoi armele, astfel încât să putem realiza capturarea acestui sălbatic îngrozit. Vai, căpitane, de atunci lucrurile au devenit ceva mai complicate.

Silgar a vorbit. — Căpitane, am venit aici pentru a cere întoarcerea sclavului meu și am fost întâmpinat cu ostilitate deschisă și amenințări din partea acestei echipe de aici. Am încredere că exemplul lor slab nu indică adâncurile în care a căzut întreaga armată Malazan...

— Că cu siguranță nu sunt, Slavemaster, răspunse căpitanul Kindly.

'Excelent. Acum, dacă am putea...

— A încercat să mă mituiască, domnule, spuse Cord pe un ton tulburat și tulburat.

A fost tăcere, apoi căpitanul a spus: „Ebron? Este adevărat?'

— Mă tem că este, căpitane.

Vocea lui Kindly era o satisfacție grozavă când spunea: „Ce nefericit. Mită este o crimă, până la urmă...

— Tocmai spuneam același lucru, domnule, remarcă Cord.

'Am fost invitat să fac o ofertă!' şuieră Silgar.

— Nu, nu ai fost, a răspuns Ebron.

Căpitanul cu amabilitate a vorbit. — Locotenent Pores, arestează-l pe stăpânul sclavilor și pe vânătorii săi. Detașează două echipe pentru a le supraveghea încarcerarea în închisoarea orașului. Pune-i într-o celulă separată de acel lider bandit pe care l-am capturat pe drumul de întoarcere - infamul Knuckles este probabil să aibă puțini prieteni la nivel local. Cu excepția celor pe care i-am înșirat lângă drumul de la est de aici, adică. A, și trimite un vindecător pentru Limp-Ebron pare să fi făcut ceva dezordine în eforturile sale asupra nefericitului om.

— Ei bine, se răsti Ebron, nu sunt Denul, știi.

— Ai grijă la tonul tău, Mage, îl avertizează calm căpitanul.

'Scuzati-ma domnule.'

— Recunosc că am o oarecare curiozitate, Ebron, continuă Kindly. — Care este natura acestei vraji pe care i-ai aplicat-o acestui războinic?

— Uh, o modelare a lui Ruse...

— Da, vă cunosc warrenul, Ebron.

'Da domnule. Ei bine, se obișnuiește să prindă și să uimească dhenrabi în mare...

' *Dhenrabi* ? Acei viermi de mare uriași?

'Da domnule.'

— Ei bine, de ce, pe numele lui Hood, acest Teblor nu este mort?

— Bună întrebare, căpitane. Este unul dur, este, nu-i așa?

— Beru să ne ajute pe toţi.

— Da, domnule.

— Sergent Cord.

— Domnule?

— Am decis să renunț la acuzațiile de beție împotriva ta și a echipei tale. Durere pentru cei pierduți. O reacție de înțeles, luând în considerare toate lucrurile. De data asta. Următoarea crâșmă abandonată în care te împiedici, totuși, nu trebuie interpretată ca o invitație la licențiere. Sunt înțeles?

— Perfect, domnule.

'Bun. Ebron, informați echipele că plecăm din acest oraș pitoresc. Cât mai repede posibil. Sergent Cord, echipa ta se va ocupa de încărcarea proviziilor. Asta va fi tot, soldați.

— Dar acest războinic? întrebă Ebron.

— Cât va dura această plasă vrăjitorie?

— Cât timp doriți, domnule. Dar durerea...

— Se pare că suportă. Lăsați-l așa cum este și, între timp, gândiți-vă la o modalitate de a-l încărca pe patul unui vagon.

'Da domnule. Vom avea nevoie de stâlpi lungi...

— Oricum, mormăi căpitanul Kindly, îndepărtându-se cu pași mari.

Karsa simți că vrăjitorul se holba la el. Durerea dispăruse de mult, indiferent de afirmațiile lui Ebron și într-adevăr, încordarea și relaxarea constantă și lentă a mușchilor Teblorului începuse să o slăbească.

Nu mult, acum...

CAPITOLUL TREI

Printre familiile fondatoare ale Darujhistanului se numără Nom.
Casele nobile din Darujhistan

Misdry

— Mi-ai fost dor de tine, Karsa Orlong.

Chipul lui Torvald Nom era pătat de albastru și negru, iar ochiul drept umflat. Fusese înlănțuit de peretele din față al vagonului și stătea ghemuit în mijlocul paielor putrede, privind cum soldații Malazan puneau Teblorul pe pat folosind puieți dezbrăcați care fuseseră introduși sub membrele războinicului uriaș, învelit în plasă. Căruța se mișcă și gemu când greutatea lui Karsa se așeză pe el.

— Păi de boi blestemati, spuse Shard, trăgând liber unul dintre puieți, cu respirația aspră și fața roșie de efort.

Un al doilea vagon stătea în apropiere, chiar în câmpul vizual al lui Karsa, în timp ce el stătea nemișcat pe scândurile acoperite de intemperii. În spatele lui stăteau Silgar, Damisk și alți trei locuitori Nathii. Fața stăpânului de sclavi era albă și neregulată, ornamentele albastre și aurii ale hainelor lui scumpe pătate și încrețite. Văzându-l, Karsa a râs.

Capul lui Silgar se răsuci, ochii întunecați fixându-se ca niște cuțite pe războinicul Uryd.

— Cuceritor de sclavi! Karsa rânji.

Soldatul Malazan, Shard, s-a urcat pe peretele vagonului și s-a aplecat să-l studieze pe Karsa pentru o clipă, apoi a clătinat din cap. — Ebron! strigă el. 'Vino să vezi. Acea web nu este ceea ce era.

Vrăjitorul se urcă lângă el. Ochii i se îngustară. — Ia-l Hood, mormăi el. — Adu-ne niște lanțuri, Shard. Grele și multe. Spune-i și căpitanului și grăbește-te.

Soldatul a dispărut din vedere.

Ebron se încruntă spre Karsa. — Ai otataral în vene? Nerruse știe, vraja aceea ar fi trebuit să te omoare de mult. Ce a fost, acum trei zile. În caz contrar, durerea ar fi trebuit să te înnebunească. Dar nu ești mai supărat decât acum o săptămână, nu-i așa? Încruntarea i s-a adâncit. „Este ceva la tine... ceva...”

Soldații urcau brusc din toate părțile, unii târând lanțuri, în timp ce alții țineau ușor înapoi cu arbalete armate. — Putem atinge asta? întrebă unul, ezitând asupra lui Karsa. — Acum poți, răspunse Ebron, apoi scuipă.

Karsa a testat constrângerile magice într-un singur val, concertat, care i-a forțat un burduf din gât. Șuvițe s-au rupt. Răspunzând la strigăte. Panică sălbatică.

În timp ce Uryd a început să se elibereze, cu sabia încă în mâna dreaptă, ceva tare i s-a spart într-o parte a capului. Întunericul îl cuprinse.

S-a trezit întins pe spate, întins pe patul căruței, în timp ce acesta se legăna

și zguduia sub el. Membrele lui erau înfășurate în lanțuri grele care fuseseră înțepate de scânduri. Alții i-au încrucișat pieptul și stomacul. Sânge uscat i-a încrustat partea stângă a feței, sigilând pleoapa acelui ochi. Simțea mirosul de praf, care se ridica între scânduri, precum și propria bilă.

Torvald a vorbit de undeva dincolo de capul lui Karsa. — Deci, la urma urmei, ești în viață. În ciuda a ceea ce spuneau soldații, mi-ai părut aproape mort. Cu siguranță mirosi așa. Ei bine, aproape: În caz că te întrebi, prietene, au trecut șase zile. Sergentul acela cu dinți de aur te-a lovit puternic. A spart tija lopeții.

O durere ascuțită și pulsantă a înflorit în capul lui Karsa de îndată ce a încercat să-l ridice de pe scândurile urât mirositoare. Se strâmbă, liniștindu-se încă o dată. — Prea multe cuvinte, joase. Liniște.'

— Liniștea nu este în natura mea, vai. Desigur, nu trebuie să asculți. Acum, ați putea crede altfel, dar ar trebui să ne sărbătorim norocul. Prizonierii Malazanilor este o îmbunătățire față de a fi sclavii lui Silgar. Desigur, s-ar putea să ajung să fiu executat ca un criminal obișnuit - ceea ce, desigur, este exact ceea ce sunt - dar este mai probabil că vom lucra amândoi în minele imperiale din Seven Cities. Nu am fost niciodată acolo, dar chiar și așa, este o călătorie lungă, pe uscat și pe mare. S-ar putea să fie pirați. Furtuni. Cine ştie? S-ar putea chiar că minele nu sunt atât de rele precum spun oamenii. Ce este un pic de săpat? Abia aștept ziua când ți-au pus un târnăcop în mâini, oh, nu vrei să te distrezi? Sunt multe de așteptat, nu crezi?

— Inclusiv tăierea limbii.

'Umor? Hood ia-mă, nu credeam că ai asta în tine, Karsa Orlong. Mai vrei să spui ceva? Simte-te liber.'

'Mi-e foame.'

— Vom ajunge la Culvern Crossing până în seara asta – ritmul a fost chinuitor de lent, datorită ție, deoarece se pare că cântărești mai mult decât ar trebui, mai chiar decât Silgar și cei patru bătăuși ai săi. Ebron spune că nu ai carne normală - la fel pentru Sunyd, desigur - dar cu tine este și mai mult. Sânge mai curat, presupun. Sânge mai rău, asta e sigur. Îmi amintesc, odată, în Darujhistan, eram doar un flăcău, a sosit o trupă cu un urs cenușiu, toate înlănțuite. L-am avut într-un cort imens chiar în afara Worrytown, am încărcat o bucată pentru a-l vedea. Prima zi, am fost acolo. Mulțimea era imensă. Toată lumea credea că urșii gri au murit cu secole în urmă...

— Atunci sunteți cu toții proști, mârâi Karsa.

— Așa am fost, pentru că acolo era. Cu guler, înlănțuit, cu roșu în ochi. Mulțimea s-a repezit înăuntru, eu în ea, și nenorocitul acela s-a dezlănțuit. S-au desprins ca și cum acele lanțuri ar fi împletituri de iarbă. N-ai crede panica. Am fost călcat în picioare, dar am reușit să mă târesc afară de sub cort cu corpul meu zgâiat, dar minunat, aproape intact. Că trupurile de urs zburau din calea lui. A încărcat direct spre Dealurile Gadrobi și nu a mai fost văzut niciodată. Sigur, există zvonuri până în ziua de azi că ticălosul este încă acolo, mănâncă ocazional păstor... și turmă. Oricum, îmi amintești de acel urs gri, Uryd. Aceeași privire în ochii tăi. O privire care spune: *Lanțurile nu mă vor ține* . Și asta mă face atât de dornic să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Nu mă voi ascunde pe dealuri, Torvald Nom.

— Nu credeam că o vei face. Știi cum vei fi încărcat pe nava închisorii?

Mi-a spus Shard. Vor lua roțile de pe căruța asta. Asta e. Vei merge pe acest pat blestemat până la Şapte Oraşe.

Roțile căruței au alunecat în niște șanuri adânci și pietroase, mișcarea șocante trimițând valuri de durere prin capul lui Karsa.

— Mai eşti aici? întrebă Torvald după o clipă.

Karsa a rămas tăcut.

— Ei bine, oftă Daru.

Condu-mă, conducător de război.

Condu-ma.

Aceasta nu era lumea la care se așteptase. Locuitorii din ses erau atât slabi, cât și puternici, în moduri pe care le era greu de înțeles. Văzuse colibe construite una peste alta; văzuse ambarcaţiuni de mărimea unor case întregi din Teblor.

Așteptându-se la o fermă, găsiseră un oraș. Anticipând măcelul lașilor fugiți, ei au fost întâmpinați în schimb cu oponenți înverșunați care le-au rămas în picioare.

Și sclavii Sunyd . Cea mai înfiorătoare descoperire dintre toate. Teblor, cu spiritul rupt. Nu crezuse că așa ceva este posibil.

Voi rupe acele lanțuri pe Sunyd. Asta, jur înaintea celor Șapte. Voi da pe rând sclavilor din câmpia Sunyd-nu. A face așa ceva ar fi la fel de greșit precum ceea ce i-au făcut locuitorii din șes lui Sunyd, le-au făcut, într-adevăr, propriilor lor rude . Nu, adunarea de suflete a sabiei lui a fost o eliberare mult mai curată, mult mai pură.

S-a întrebat despre acești malazani. Era clar, un trib care era fundamental diferit de Nathii. Cuceritori, se părea, dintr-un pământ îndepărtat. Deținătorii de legi stricte. Captivii lor nu erau sclavi, ci prizonierii, deși începuse să pară că distincția consta doar în nume. Ar fi pus pe treabă.

Cu toate acestea, nu avea chef de muncă. Astfel, era o pedeapsă, menită să-și plece spiritul războinic, pentru a-l sparge în timp. În aceasta, o soartă care să se egaleze cu cea a lui Sunyd.

Dar asta nu se va întâmpla, pentru că eu sunt Uryd, nu Sunyd. Vor trebui să mă omoare, odată ce își dau seama că nu mă pot controla. Și așa, adevărul este înaintea mea. Dacă aș grăbi această realizare, nu voi vedea niciodată eliberarea din acest vagon.

Torvald Nom vorbea despre răbdare – codul prizonierului. Urugal, iartă-mă, pentru că acum trebuie să mărturisesc acel cod. Trebuie să par că mă las.

Chiar dacă el credea, știa că nu va funcționa. Acești Malazani erau prea deștepți. Ar fi proști să aibă încredere într-o pasivitate bruscă, inexplicabilă. Nu, trebuia să modeleze un alt fel de iluzie.

Delum Thord. Acum vei fi ghidul meu. Pierderea ta este acum darul meu. Ai mers pe cărarea înaintea mea, arătându-mi pașii. Mă voi trezi din nou, dar nu va fi cu un duh zdrobit, ci cu o minte zdrobită.

Într-adevăr, sergentul Malazan îl lovise puternic. Mușchii gâtului i se strânseseră, strânseseră strâns în jurul coloanei vertebrale. Chiar și respirația a declanșat lovituri de durere. Căută să-l încetinească, îndepărtându-și gândurile de la vuietul scăzut al nervilor lui.

Teblorii trăiseră în orbire timp de secole, fără să țină seama de numărul tot mai mare – și de amenințarea crescândă – a locuitorilor de pământ. Granițele,

apărate cândva cu hotărâre vicioasă, din anumite motive fuseseră abandonate, lăsate deschise influențelor otrăvitoare din sud. Era important, îşi dădu seama Karsa, să descopere cauza acestui eşec moral. Sunyd nu fusese niciodată printre cele mai puternice dintre triburi, totuși erau Teblori și ceea ce li s-a întâmplat ar putea, în timp, să se întâmple pe toți ceilalți. Acesta era un adevăr dificil, dar a închide ochii asupra lui ar însemna să mergi din nou pe aceeași cale.

Au fost eșecuri care trebuiau înfruntate. Pahlk, propriul său bunic, fusese ceva cu mult mai puțin decât războinicul faptelor glorioase pe care se prefăcea că este. Dacă Pahlk s-ar fi întors în trib cu povești adevărate, atunci avertismentele din interiorul lor ar fi fost auzite. O invazie lentă, dar inexorabilă, era în curs de desfășurare, câte un pas. Un război asupra Teblorilor care le-a asaltat spiritul la fel de mult ca și pământurile lor. Poate că asemenea avertismente s-ar fi dovedit suficiente pentru a uni triburile.

S-a gândit la asta și întunericul s-a așezat asupra gândurilor lui. Nu. Eșecul lui Pahlk fusese unul mai profund; nu minciunile lui erau cea mai mare crimă, ci lipsa lui de curaj, pentru că se arătase incapabil să se elibereze de stricturile care îi legau pe Teblori. Regulile de conduită ale poporului său, limitele îngust elaborate ale așteptărilor - conservatorismul său înnăscut care zdrobea disidența cu amenințarea izolării mortale - acestea au învins curajul bunicului său.

Totuși, poate nu, al tatălui meu.

Căruţa zgudui din nou sub el.

Am văzut neîncrederea ta ca o slăbiciune. Nedorința ta de a participa la jocurile nesfârșite și mortale ale tribului nostru de mândrie și răzbunare - am văzut asta ca o lașitate. Chiar și așa, ce ai făcut pentru a ne provoca căile? Nimic. Singurul tău răspuns a fost să te ascunzi și să slăbești tot ce am făcut, să-mi batjocorești zelul...

Pregătindu-mă pentru acest moment.

Foarte bine, părinte, văd acum sclipirea satisfacției în ochii tăi. Dar eu vă spun că n-ai dat decât răni asupra fiului tău. Și m-am săturat de răni.

Urugal era cu el. Toți cei șapte erau cu el. Puterea lor l-ar face impermeabil la tot ce-i asedia spiritul Teblor. El avea să se întoarcă, într-o zi, la poporul său și le-ar spulbera regulile. El avea să-i unească pe Teblori, iar ei aveau să mărșăluiască în spatele lui... în jos, în zonele joase.

Până în acel moment, tot ceea ce a venit înainte - tot ceea ce îl chinuia acum - a fost doar pregătire. El avea să fie arma răzbunării, iar inamicul însuși l-a șlefuit acum.

Orbirea blestemă ambele părți, se pare. Astfel, adevărul cuvintelor mele va fi arătat.

Acestea au fost ultimele lui gânduri înainte ca conștiința să dispară din nou.

Voci încântate l-au trezit. Era amurg și aerul era plin de miros de cai, praf și mâncăruri condimentate. Căruța era nemișcată sub el și acum auzea, amestecate cu vocile, sunetele multor oameni și o multitudine de activități, subliniate de zgomotul unui râu.

— Ah, trezește-te încă o dată, spuse Torvald Nom.

Karsa deschise ochii, dar nu se mișcă altfel.

— Aici este Culvern Crossing, continuă Daru, și este o furtună care se învârte cu ultimele știri din sud. Bine, o furtună mică, având în vedere

dimensiunea acestei gropi de latrine a unui oraș. Mijloaica Nathii, care spune multe. Compania Malazan e destul de încântată, totuși. Pale tocmai a căzut, vezi. O bătălie mare, multă vrăjitorie și Moon's Spawn s-a retras - probabil s-a îndreptat spre Darujhistan, de fapt. Beru ia-mă, mi-aș dori să fiu acolo chiar acum, uitându-mă trecând lacul, ce priveliște ar fi asta. Compania, desigur, își doresc să fi fost acolo pentru bătălie. Idioti, dar asta sunt soldati pentru voi...

'De ce nu?' Vocea lui Shard se răsti când căruța se legăna ușor și bărbatul apăru. — Regimentul Ashok merită mai bine decât să fie blocat aici, vânând bandiți și sclavi.

— Regimentul Ashok ești tu, presupun, spuse Torvald.

— Da. Veterani blestemați, de asemenea, unul și toți.

— Deci de ce *nu* ești în sud, caporale?

Shard făcu o față, apoi se întoarse cu ochii mijiți. — Nu are încredere în noi, de aceea, murmură el. — Suntem șapte orașe, iar târfa nu are încredere în noi.

— Scuză-mă, spuse Torvald, dar dacă ea – și prin asta te înțeleg ca să spun împărăteasa ta – nu are încredere în tine, atunci de ce te trimite acasă? Nu se presupune că Seven Cities se află la limita rebeliunii? Dacă există șansa ca tu să devii renegat, nu ar prefera să te aibă aici pe Genabackis?

Shard se uită în jos la Torvald Nom. — De ce vorbesc cu tine, hoț? Ai putea fi al naibii de bine unul dintre spionii ei. O Gheară, din câte știu.

— Dacă sunt, caporale, nu m-ai tratat prea bine. Un detaliu pe care aș fi sigur să-l pun în raportul meu - acesta secret, cel pe care îl scriu în secret, adică. *Shard* , nu-i așa? Ca într-o bucată de sticlă spartă, da? Și ai numit-o pe împărăteasă „cățea”...

— Taci, mârâi Malazanul.

— Vreau doar un punct destul de evident, caporale.

— Asta crezi tu, rânji Shard în timp ce s-a lăsat înapoi de pe marginea vagonului și a pierdut din vedere.

Torvald Nom nu spuse nimic o clipă lungă, apoi: — Karsa Orlong, ai idee ce a vrut să spună omul ăsta prin ultima afirmație?

Karsa vorbi cu voce joasă: — Torvald Nom, ascultă bine. Un războinic care m-a urmat, Delum Thord, a fost lovit în cap. Craniul i-a crăpat și s-a scurs sânge-gând. Mintea lui nu putea merge înapoi pe potecă. A rămas neputincios, inofensiv. Și eu am fost lovit la cap. Craniul meu este crăpat și am scurs sânge-gând...

— De fapt, a fost saliva...

'Liniște. Asculta. Și răspunde, când vrei, în șoaptă. M-am trezit acum, de două ori, și ai observat...

interveni Torvald într-un murmur moale. — Că mintea ta s-a pierdut pe traseu sau ceva de genul ăsta. Asta am observat? Bolborosi cuvinte fără sens, cânți cântece din copilărie și altele asemenea. Bine, bine. Voi juca împreună, cu o condiție.

— Ce stare?

— Că ori de câte ori reușești să scapi, mă eliberezi și pe mine. Un lucru mic, ai putea crede, dar te asigur...

'Foarte bine. Eu, Karsa Orlong din Uryd, îmi dau cuvântul.

'Bun. Îmi place formalitatea acelui jurământ. Se pare că este real.

'Este. Nu te batjocori de mine, altfel te omor după ce te-am eliberat.

— Ah, acum văd avertismentul ascuns. Trebuie să întorc un alt jurământ de la tine, vai...

Teblorul a mârâit de nerăbdare, apoi s-a cedat și a spus: „Eu, Karsa Orlong, nu te voi omorî după ce te-am eliberat, dacă nu este un motiv”.

„Explică natura acestor cauze...”

— Daru sunt toţi ca tine?

— Nu trebuie să fie o listă exhaustivă. „Cauza” fiind, să zicem, tentativă de omor, trădare și batjocură, desigur. Vă puteți gândi la alții?

— Vorbesc prea mult.

— Ei bine, cu ăla intrăm în nuanțe foarte gri, foarte tulburi, nu crezi? Este o chestiune de distincții culturale...

„Cred că Darujhistan va fi primul oraș pe care îl cuceresc...”

— Am impresia că Malazanii vor ajunge primii acolo, mă tem. Rețineți, orașul meu iubit nu a fost niciodată cucerit, în ciuda faptului că este prea ieftin pentru a angaja o armată permanentă. Zeii nu numai că privesc de sus asupra Darujhistanului cu un ochi protector, ci probabil că beau în tavernele lui. În orice caz, oh, shhh, vine cineva.

Bootsteps se apropiară, apoi, în timp ce Karsa privea prin ochii tăiați, sergentul Cord se urcă în vizor și se uită lung la Torvald Nom. — Sigur nu arăți ca o Gheară... spuse el în cele din urmă. — Dar poate asta e ideea.

— Poate că este.

Capul lui Cord a început să se întoarcă spre Karsa și Teblorul a închis ochii complet. — A venit încă?

'De două ori. Nu face altceva decât să saliva și să scoată sunete de animale. Cred că te-ai dus și i-ai deteriorat creierul, presupunând că are unul.

Cord mormăi. — S-ar putea dovedi un lucru bun, atâta timp cât nu moare pe noi. Acum, unde eram?

— Torvald Nom, Gheara.

'Dreapta. O.K. Chiar și așa, încă te tratăm ca pe un bandit - până când ne demonstrezi că ești altceva - și așa te duci la minele otatarale cu toți ceilalți. Adică, dacă ești *un* Claw, ai face bine să anunți înainte să plecăm de la Genabaris.

— Presupunând, desigur, zâmbi Torvald, misiunea mea nu cere să îmi asum deghizarea unui prizonier în minele otatarale.

Cord se încruntă, apoi, șuierând un blestem, se lăsă jos de pe marginea vagonului.

L-au auzit strigând: „Ia blestemata de căruță pe bacul ăla! Acum!'

Roțile scârțâiră într-o mișcare bruscă, boii mugind.

Torvald Nom oftă, sprijinindu-și capul de perete și închizând ochii.

— Joci un joc mortal, mormăi Karsa.

Daru deschise un ochi. — Un joc, Teblor? Într-adevăr, dar poate nu jocul pe care îl crezi.

Karsa mormăi dezgustul.

— Nu fi atât de repede să respingi...

— Eu sunt, răspunse războinicul, în timp ce boii târau căruţa pe o rampă de

scânduri de lemn. „Cauzele mele vor fi „tentativă de omor, trădare, batjocură și a fi una dintre aceste Gheare”.

— Și vorbești prea mult?

— Se pare că va trebui să suport acel blestem.

Torvald îşi înclină încet capul, apoi zâmbi. 'De acord.'

Într-un mod ciudat, disciplina menținerii iluziei lipsei de minte s-a dovedit cel mai mare aliat al lui Karsa în a rămâne sănătos la minte. Zile, apoi săptămâni întins în decubit dorsal, întins cu vulturi și înlănțuit de patul unei căruțe era o tortură diferită de orice și-ar fi putut imagina Teblorii. Paraziții i se târau pe tot corpul, acoperindu-l cu mușcături care mâncărime neîncetat. Știa că animalele mari din pădurea adâncă erau înnebunite de muștele negre și de muschii, iar acum înțelegea cum se putea întâmpla un astfel de eveniment.

El a fost spălat cu găleți cu apă înghețată la sfârșitul fiecărei zile și a fost hrănit de șoferul care conducea căruța, un Nathii străvechi, urât mirositor, care se ghemuia lângă capul lui cu o oală de fier înnegrită de fum, plină cu un fel. de tocană groasă, umplută cu semințe. A folosit o lingură mare de lemn pentru a turna în gura lui Karsa cerealele opărite, malțoase și carnea sprinsă - buzele, limba și partea interioară a obrajilor lui Teblor erau îngrozitor de vezicule, hrăniile venind prea des pentru a permite vindecarea.

Mesele au devenit un calvar, care a fost atenuat doar atunci când Torvald Nom l-a convins pe șofer să-i permită Daru-ului să preia sarcina, asigurându-se că tocana se răcise suficient înainte de a fi turnată în gura lui Karsa. Blisterele au dispărut în câteva zile.

Teblorul s-a străduit să-și mențină mușchii în formă prin ședințe, noaptea târziu, de flexie și neflexie, dar toate articulațiile îl dureau de imobilitate și pentru asta nu putea face nimic.

Uneori, disciplina sa scădea, gândurile lui călătorind înapoi la demonul pe care el și tovarășii săi îl eliberaseră. Femeia aceea, Forkassal, petrecuse o perioadă inimaginabilă de timp prinsă sub acea piatră masivă. Reușise să facă ceva mișcare, fără îndoială se agățase de un sentiment prelungit de progres în timp ce se zgâria și se zgâria de piatră. Chiar și așa, Karsa nu și-a putut înțelege capacitatea de a rezista la nebunie și eventuala moarte care a fost concluzia ei.

Gândurile despre ea l-au lăsat smerit, spiritul lui slăbit de propria sa fragilitate crescândă în aceste lanțuri, în scândurile cioplite aspre ale patului căruței care îi frecaseră pielea crudă, în rușinea hainelor sale murdare și în chinul simplu și insuportabil al păduchi și purici.

Torvald a început să vorbească cu el așa cum ar face-o cu un copil sau un animal de companie. Cuvintele liniștitoare, tonurile liniștitoare și blestemul de a vorbi prea mult s-au transformat în ceva de care Karsa se putea ține, strânsoarea lui disperată strângându-se mereu.

Cuvintele l-au hrănit, i-au împiedicat spiritul să moară de foame. Au măsurat ciclul zilelor și nopților care au trecut, l-au învățat limba malazanilor, i-au dat socoteală despre locurile prin care au călătorit. După Culvern Crossing, a existat un oraș mai mare, Ninsano Moat, unde mulțimi de copii se urcaseră în căruță, împingându-l și împingându-l până când Shard sosi să-i alunge. Acolo fusese trecut un alt râu. Mai departe spre Malybridge, un oraș de proporții

similare cu Ninsano Moat, apoi, șaptesprezece zile mai târziu, Karsa se uită în sus la poarta arcuită de piatră a unui oraș-Tanys- care trecea peste el și, de o parte și de alta, în timp ce căruța se legăna în jos. o stradă pietruită, clădiri imense de trei, chiar patru niveluri. Și de jur împrejur, sunete de oameni, mai mulți oameni de câmpie decât crezuse Karsa că este posibil.

Tanys era un port, care se odihnea pe crestele trepte care se ridicau de pe malul de est al Mării Malyn, unde apa era săramă cu sare, așa cum se găsea într-un număr de izvoare din apropierea granițelor Rathyd. Cu toate acestea, Marea Malyn nu era un bazin minuscul; era vastă, căci călătoria peste ea până în orașul numit Malyntaeas a consumat patru zile și trei nopți.

Transferul pe navă a dus la ridicarea lui Karsa în poziție verticală, inclusiv patul vagonului fără roți, pentru prima dată, creând un nou tip de tortură pe măsură ce lanțurile i-au luat toată greutatea. Articulațiile lui țipau în el și au dat voce în timp ce țipetele lui Karsa umpleau aerul, continuând fără încetare până când cineva i-a turnat un lichid arzător în gât, suficient pentru a-i umple stomacul, după care mintea i s-a scufundat.

Când s-a trezit, a constatat că platforma care îl ținea rămânea dreaptă, legată de ceea ce Torvald numea catargul principal. Daru fusese înlănțuit în apropiere, asumându-și responsabilitatea pentru îngrijirea lui Karsa.

Vindecătorul navei frecase unguente în articulațiile umflate ale lui Karsa, atenuând durerea. Dar sosise o nouă agonie, care năvăli în spatele ochilor lui.

— Doare? murmură Torvald Nom. — Asta se numește mahmureală, prietene. S-a turnat o întreagă vezică de rom în tine, nenorocos că ești. Ai ridicat jumătate din ea înapoi, desigur, dar s-a înrăutățit suficient în interval pentru a-mi permite să mă abțin să nu lins puntea, lăsându-mi demnitatea intactă. Acum, amândoi avem nevoie de puțină umbră sau vom sfârși prin a fi febril și deliri - și credeți-mă, ați făcut destule deliriori pentru amândoi deja. Din fericire, în limba ta de Teblor, pe care puțini, dacă nici unul la bord, o înțeleg. Da, ne-am despărțit de căpitanul Kindly și de soldații lui, pentru moment. Ei traversează pe o altă navă. Apropo, cine este Dayliss? Nu, nu-mi spune. Ai făcut o listă de lucruri destul de oribile pe care le-ai plănuit pentru acest Dayliss, oricine ar fi el sau ea. Oricum, ar trebui să-ți ai picioarele de mare până când vom acosta în Malyntaeas, ceea ce ar trebui să te pregătească oarecum pentru ororile din Oceanul Meningalle. Sper.

— Îți este foame?

Echipajul, în mare parte malazani, a dat poziției lui Karsa o zonă largă. Ceilalți prizonieri fuseseră încuiați dedesubt, dar patul vagonului se dovedise prea mare pentru trapa de marfă, iar căpitanul Kindly fusese ferm la instrucțiunile sale de a nu-l elibera pe Karsa, în nicio circumstanță, în ciuda aparentei sale slăbiciuni de minte. Nu era un semn de scepticism, explicase Torvald în șoaptă, doar simțul legendar de precauție al căpitanului, care era considerat extrem chiar și pentru un soldat. Iluzia părea să fi reușit, de fapt, Karsa fusese lovită într-un bou inofensiv, lipsit de orice sclipire de inteligență în ochii săi plictisiți, zâmbetul lui nesfârșit și îngrozitor dând dovadă de neînțelegere permanentă. Un uriaș, cândva războinic, acum mai puțin decât un copil, mângâiat doar de banditul încătușat, Torvald Nom, și de vorbăria lui neîncetată.

„În cele din urmă, vor trebui să te dezlănțuiască din patul acela de căruță”, a mormăit odată Daru în întuneric, în timp ce nava se rostogoli spre Malyntaeas. — Dar poate nu până când ajungem la mine. Va trebui doar să rezisti, Karsa Orlong - presupunând că încă te prefaci că ți-ai pierdut mințile, iar zilele astea recunosc că m-ai convins chiar și pe mine. Încă ești sănătos la minte, *nu* -i așa?

Karsa a exprimat un mormăit ușor, deși uneori el însuși nu era sigur. Unele zile se pierduseră în întregime, pur și simplu pete goale în memoria lui – mai înspăimântător decât orice altceva pe care nu ar fi experimentat încă. Stai așa? Nu știa dacă poate.

Orașul Malyntaeas avea aspectul de a fi fost trei orașe separate la un moment dat. Era prânz când nava intră în port, iar din poziţia lui lângă catargul principal, vederea lui Karsa era în mare parte neobstrucţionată. Trei fortificații enorme de piatră aveau trei înălțimi distincte în pământ, cea centrală fiind mai departe de țărm decât celelalte două. Fiecare avea propriul său stil de arhitectură. Forța din stânga era ghemuită, robustă și lipsită de imaginație, construită dintr-un calcar auriu, aproape portocaliu, care părea stricat și pătat în lumina soarelui. Fortificația centrală, încețoșată prin fumul de lemn care se ridica din labirintul străzilor și caselor care umpleau nivelurile inferioare dintre dealuri, părea mai veche, mai decrepită și fusese pictată - pereți, cupole și turnuri - într-o vopsire roșie decolorată. Fortificația din dreapta a fost construită chiar pe marginea stâncii de coastă, marea de dedesubt zvâcnind printre stânci prăbușite și bolovani, stânca însăși putrezită, marcată de buzunar și cicatrice de luptă. Proiectilele lansate de nave au lovit pereții înclinați ai donjonului la un moment dat în trecut; din răni iradiau crăpături adânci, iar unul dintre turnurile pătrate se prăbușise și se mișcase, iar acum se apleca precar spre exterior. Totuși, un șir de fanioane flutura dincolo de zid.

În jurul fiecărei fortificații, în josul pantelor și în porțiunile plate și cele mai joase, clădirile aglomerau fiecare spațiu disponibil, mimând stilul său particular. Granițele erau marcate de străzi largi, șerpuite spre interior, unde un stil se înfrunta pe celălalt pe lungimile lor strâmbe.

Trei triburi se stabiliseră aici, a concluzionat Karsa, în timp ce nava își făcea drum prin mulțimile de bărci de pescari și comercianți din golf.

Torvald Nom se ridică în picioare într-un foșnet de lanțuri, scărpinându-și viguros barba mârâită. Ochii îi străluceau în timp ce privea orașul. — Malyntaeas, oftă el. 'Nathii, Genabarii și Korhivi, unul lângă altul. Și ce îi ține de gâtul celuilalt? Numai stăpânul Malazan și trei companii din regimentul Ashok. Vezi forța aceea pe jumătate ruinată de acolo, Karsa? Asta e din războiul dintre Nathii și Korhivi. Întreaga flotă Nathii a umplut acest golf, aruncând cu pietre în pereți și erau atât de ocupați să încerce să se omoare între ei, încât nici nu au observat când au sosit forțele Malazan. Dujek Onearm, trei legiuni din 2, Bridgeburners și doi Înalți Magi. Asta e tot ce avea Dujek, iar până la sfârșitul zilei flota Nathii se afla pe fundul noroios al golfului, linia regală Genabarii adăpostită în castelul lor roșu de sânge era cu toții morți, iar forța Korhivi capitulase.

Nava se apropia de o dană de lângă un dig lat, de piatră, marinarii zbârnâind din toate părțile.

Torvald zâmbea. „Totul bine și bine, s-ar putea să vă gândiți. Impunerea în forță a păcii și toate celelalte. Numai că Pumnul orașului este pe cale să piardă două dintre cele trei companii ale sale. Desigur, înlocuitorii sunt presupus pe drum. Dar cand? De unde? Câți? Vezi ce se întâmplă, dragul meu Teblor, când tribul tău devine prea mare? Dintr-o dată, cele mai simple lucruri devin neplăcute, de necontrolat. Confuzia se prelinge ca ceața și toată lumea bâjbâie orb și muți.

O voce chicoti din spate și din stânga lui Karsa. Un ofițer chel și cu picioarele zdrobite a pășit în vizor, cu ochii pe dană închizându-se în fața, un rânjet acru răsucindu-i gura. În Nathii, el a spus: „Șeful bandiților pontifică pe politică, vorbind din experiență, fără îndoială, despre nevoia de a gestiona o duzină de bandiți nestăpâniți. Și de ce îi spui acestui prost fără creier, oricum? Ah, desigur, un public captiv și fără plângeri.

— Ei bine, există asta, recunoscu Torvald. „Tu ești primul-amate? Mă întrebam, domnule, cât de mult vom rămâne aici, în Malyntaeas...

— Te întrebai, nu? Bine, permiteți-mi să explic cursul evenimentelor pentru următoarea zi sau două. Unu. Niciun prizonier nu părăsește această navă. Două. Adunăm șase echipe ale Companiei a 2-a. Trei, vom naviga spre Genabaris. Apoi ești expediat și am terminat cu tine.

— Simt o anumită nelinişte în dumneavoastră, domnule, spuse Torvald. — Aveți probleme de securitate în ceea ce privește Malyntaeas corect?

Capul bărbatului se întoarse încet. Îl privi pe Daru pentru o clipă, apoi mormăi. — Tu ești cel care ar putea fi o Gheară. Ei bine, dacă ești, adaugă asta la raportul tău blestemat. Există Crimson Guard în Malyntaeas, care stârnește Korhivi. Umbrele nu sunt în siguranță și devine atât de rău încât patrulele nu merg nicăieri decât dacă sunt două echipe la minimum. Și acum două treimi dintre ei sunt trimiși acasă. Situația din Malyntaeas este pe cale să devină foarte neregulată.

— Împărăteasa ar fi cu siguranţă neglijentă să ignore opiniile ofiţerilor ei, răspunse Torvald.

Ochii primului polițist se îngustară. — Ar face asta.

Apoi a mers înainte, urlând la un grup mic de marinari care rămâneau fără lucruri de făcut.

Torvald își trase barbă, aruncă o privire spre Karsa și făcu cu ochiul. — Garda Crimson. Este într-adevăr îngrijorător. Pentru malazani, adică.

Zilele au dispărut. Karsa a devenit conștient încă o dată în timp ce patul căruței se înclina sălbatic sub el. Articulațiile îi ardeau, în timp ce greutatea lui era mutată, lanțurile strângându-se pentru a-i zgudui membrele. Era tras prin aer, suspendat de un scripete sub un cadru scârțâit de grinzi. Frânghiile se biciuiau, voci strigând de jos. Deasupra capului, pescărușii alunecau deasupra catargelor și a tachetului. Siluete s-au agățat de acel tachelaj, privind în jos la Teblor.

Scripetele țipăi, iar Karsa îi privi pe marinari devenind mai mici. Mâinile strângeau marginile patului din toate părțile, stabilindu-l. Capătul cel mai apropiat de picioarele lui coborî mai mult, ridicându-l încet.

Văzu în fața lui mijlocul și puntea din față a unei nave uriașe, peste care roiau transportatori și stivuitoare, marinari și soldați. Rechizitele erau

îngrămădite peste tot, pachetele fiind mutate sub punţi prin trape deschise.

Capătul de jos al patului a zgâriat puntea. Strigăte, o rafală de activitate, iar Teblorul simți că patul se ridică ușor, legănându-se din nou, apoi se coborî din nou, iar de data aceasta Karsa putu auzi și simți marginea superioară lovind de catargul principal. Corzile au fost trase prin lanțuri pentru a lega platforma la loc. Muncitorii s-au îndepărtat, apoi, uitându-se la Karsa.

Care a zâmbit.

Vocea lui Torvald se auzi dintr-o parte: „Da, este un zâmbet îngrozitor, dar el este inofensiv, vă asigur pe toți. Nu e nevoie de îngrijorare, dacă, desigur, nu ești un om superstițios...

Se auzi o crăpătură solidă și trupul lui Torvald Nom se întinse în fața lui Karsa. Sângele îi curgea din nasul spart. Daru clipi prostește, dar nu făcu nicio mișcare să se ridice. O siluetă mare se îndreptă spre Torvald. Nu înalt, ci lat, iar pielea lui era albastru închis. Se uită în jos la șeful bandiților, apoi studie inelul de marinari tăcuți care se îndreptau spre el.

„Se numește băgarea cuțitului și răsucirea”, mârâi el în Malazan. — Și i-a luat pe fiecare dintre voi. Se întoarse și îl studie încă o dată pe Torvald Nom. — Încă o înjunghiere ca aceea, prizonier, și o să văd limba tăiată și bătută în cuie în catarg. Și dacă există vreun alt fel de necaz din partea ta sau a uriașului ăsta de aici, te voi înlănțui acolo, lângă el, apoi voi arunca toată chestia blestemata peste bord. Dă din cap dacă mă înțelegi.

Ştergându-şi sângele de pe faţă, Torvald Nom a smucit din cap în semn de încuviinţare.

Bărbatul cu pielea albastră și-a îndreptat privirea dură spre Karsa. „Șterge-ți zâmbetul de pe față sau un cuțit îl va săruta”, a spus el. „Nu ai nevoie de buze ca să mănânci și celorlalți mineri nici nu le va păsa”.

Zâmbetul gol al lui Karsa a rămas fix.

Chipul bărbatului s-a întunecat. 'M-ai auzit…'

Torvald ridică o mână ezitant: — Căpitane, domnule, dacă vreți. El nu te înțelege – creierul lui este obosit.

— Bosun!

— Domnule!

— Găsește-l pe ticălos.

— Da, căpitane.

O cârpă cu crustă de sare a fost rapid înfășurată în jurul feței inferioare a lui Karsa, făcându-i greu să respire.

— Nu-l sufocaţi, idioţilor.

— Da, domnule.

Nodurile au fost slăbite, cârpa trasă în jos până sub nasul lui.

Căpitanul a făcut roată. — Acum, pentru ce, numele lui Mael, stați toți în jur?

În timp ce muncitorii se împrăștiau, căpitanul zburând, Torvald se ridică încet în picioare. — Îmi pare rău, Karsa, mormăi el pe buzele despicate. — O să-ți iau asta, promit. Poate dura puțin timp, vai. Și când o fac, prietene, *te rog* , nu zâmbești...

De ce ai venit la mine, Karsa Orlong, fiul lui Synyg, nepotul lui Pahlk?

O prezență și șase. Fețe care ar fi putut fi sculptate din stâncă, abia vizibile printr-o ceață învolburată. Unu și șase.

— Sunt înaintea ta, Urugal, spuse Karsa, un adevăr care l-a lăsat confuz.

Nu eşti. Doar mintea ta, Karsa Orlong. A fugit din închisoarea ta muritoare.

— Atunci, te-am eșuat, Urugal.

A eşuat. Da. Ne-ați abandonat și, la rândul nostru, trebuie să vă abandonăm. Trebuie să căutăm altul, unul cu putere mai mare. Unul care nu acceptă predarea. Unul care nu fuge. În tine, Karsa Orlong, credința noastră a fost deplasată.

Ceața s-a îngroșat, culori plictisitoare sclipind prin ea. S-a trezit stând în vârful unui deal care se mișca și se zgâria sub el. Lanțurile i se întindeau de la încheieturile mâinilor, în josul versanților din toate părțile. Sute de lanțuri, întinzându-se în ceața curcubeului, iar la capetele nevăzute ale fiecăruia, era mișcare. Privind în jos, Karsa văzu oase sub picioarele lui. Teblor. Lowlander. Întregul deal nu era decât oase.

Lanțurile s-au slăbit brusc.

Mișcare în ceață, apropiindu-se din toate direcțiile.

Teroarea a răsărit prin Karsa.

Cadavre, multe dintre ele fără cap, au apărut clătinându-se la vedere. Lanțurile care țineau creaturile îngrozitoare de Karsa le pătrundeau în piept prin găuri căscate. Mâinile ofilite, cu unghii lungi, se întinseră spre el. Poticnindu-se pe versanti, aparitiile au inceput sa urce.

Karsa s-a zbătut, căutând să fugă, dar a fost înconjurat. Chiar oasele de la picioarele lui îl țineau strâns, zăngănind și mișcându-se mai strâns în jurul gleznelor.

Un șuierat, un susur de voci prin gâturile putrezite. — *Condu-ne, conducător* de război.

El a țipat.

Conduce-ne, conducător de război . '

Urcându-se mai aproape, brațele întinse, unghiile zgâiind aerul...

O mână închisă în jurul gleznei lui.

Capul lui Karsa se răsti pe spate, lovi lemnul cu un zgomot răsunător. A înghițit aer care i-a alunecat ca nisipul pe gât, sufocându-l. Ochii deschizându-se, văzu în fața lui punțile navei care se înclinau ușor, figuri care stăteau nemișcate, privindu-l fix.

Tuși în spatele călușului său, fiecare convulsie o furie de foc în plămâni. Gâtul i se simțea sfâșiat și își dădu seama că țipase. Suficient pentru a-i face spasme mușchii, astfel încât aceștia s-au strâns strâns, întrerupându-i fluxul de aer.

Era pe moarte.

Şoapta unei voci adâncite în mintea lui: *Poate că nu te vom abandona încă. Respiră, Karsa Orlong. Cu excepția cazului în care, desigur, doriți să vă întâlniți din nou morții .*

A respira.

Cineva i-a smuls călușul din gură. Aerul rece îi inunda plămânii.

Prin ochii lăcrimați, Karsa se uită în jos la Torvald Nom. Daru-ul abia se

putea recunoaște, atât de întunecat era pielea lui, atât de groasă și de barba lui mată. Utilizase chiar lanțurile care îl țineau pe Karsa pentru a se urca până la îndemâna călușului și acum striga cuvinte de neînțeles pe care Teblori abia le auzea - cuvinte aruncate înapoi către Malazanii înghețați și înfricoșați.

Ochii lui Karsa observară în cele din urmă cerul dincolo de prora navei. Erau culori acolo, printre nori agitați, sclipind și înflorind, vârtejuri sângerând din ceea ce păreau răni uriașe, deschise. Furtuna – dacă asta era – a comandat întregul cer din față. Și apoi a văzut lanțurile, care se prăbușeau printre nori pentru a crăpa cu tuns la orizont. Sute de lanțuri, imposibil de uriașe, negre, biciuind în aer cu explozii de praf roșu, încrucișând cerul. Groaza i-a umplut sufletul.

Nu era vânt. Pânzele atârnau moale. Nava stătea pe mări leneșe și turgente. Și venea furtuna.

Un marinar s-a apropiat cu o ceașcă de tablă plină cu apă, i-a ridicat-o până la Torvald, care a luat-o și a adus-o la buzele cu cruste și cruste ale lui Karsa. Lichidul salmastru i-a intrat în gură, arzând ca acidul. Și-a îndepărtat capul de ceașcă.

Torvald vorbea pe tonuri joase, cuvinte care încet-încet au devenit înțelese pentru Karsa. '... pierdut de mult pentru noi. Doar inima ta care bate și ridicarea și căderea pieptului tău ne-au spus că încă mai trăiești. Au trecut săptămâni și săptămâni, prietene. Nu ai păstra aproape nimic jos. Nu a mai rămas aproape nimic din tine - arăți oase acolo unde nu ar trebui să fie.

— Și apoi acest lucru al naibii de calmant. Zi dupa zi. Nici un nor pe cer... până trec trei clopote. Trei clopote, când te-ai agitat, Karsa Orlong. Când ți-ai înclinat capul pe spate și ai început să țipi în spatele călușului tău. Aici, mai multă apă, trebuie să bei.

— Karsa, ei spun că ai numit această furtună. Intelegi? Vor să-l trimiți - vor face orice, te vor dezlega, te vor elibera. Orice, prietene, orice, doar trimite această furtună nesfântă departe. Intelegi?'

În față, putea vedea acum, mările explodau cu fiecare biciuire a lanțurilor negre și monstruoase, răsucindu-se stropii de apă spre cer, în timp ce fiecare lanț se retrăgea din nou în sus. Norii ondulatori și plini de apă păreau să se încline în față peste ocean, apropiindu-se acum din toate părțile.

Karsa îl văzu pe căpitanul Malazan coborând de pe puntea din față, cu pielea albastră de pe față cu o nuanță bolnăvicioasă de cenușie. — Asta nu este un turbui binecuvântat de Mael, Daru, adică nu-i aparține. A smucit un deget tremurător către Karsa. — Spune-i că nu mai are timp. Spune-i să-l trimită. Odată ce face asta, putem negocia. Spune-i, la naiba!

— Am *fost* , căpitane! a replicat Torvald. — Dar cum, în numele lui Hood, te aștepți să trimită *ceva* când nici măcar nu sunt sigur că știe unde se află? Mai rău, nici nu știm sigur dacă el este responsabil!'

— Să vedem, da? Căpitanul se întoarse, făcu un gest. O zeci de membri ai echipajului s-au repezit înainte, cu topoarele în mână.

Torvald a fost târât în jos și aruncat pe punte.

Topoarele au tăiat frânghiile grele care legau platforma de catarg. Atunci a venit mai mult echipaj. A fost amenajată o rampă, înclinată până la tunul tribord. Rolele de bușteni au fost poziționate sub platformă, deoarece aceasta a fost

coborâtă aproximativ.

'Aștepta!' strigă Torvald. 'Nu poţi-'

— Putem, mârâi căpitanul.

— Măcar dezlănţuieşte-l!

— Nicio șansă, Torvald. Căpitanul apucă de braț un marinar care trecea. — Găsește tot ce deținea acest gigant - toate acele lucruri confiscate de la stăpânul sclavilor. Totul merge cu el. Grăbește-te, dracu'!

Lanțurile au rupt mările din toate părțile suficient de aproape pentru a ridica stropii deasupra navei, fiecare detonare făcându-se să tremure carena, catargele și tachelajul.

Karsa se uită în sus la norii de furtună care se prăbușeau în timp ce platforma era târâtă de-a lungul rolelor, pe rampă.

— Lanțurile alea o vor scufunda! spuse Torvald.

'Poate ca da, poate ca nu.'

— Și dacă aterizează greșit în sus?

— Apoi se îneacă, iar Mael îl poate avea.

„Karsa! La naiba cu tine! Încetează să-ți joci jocul lipsit de minte! Spune ceva!'

Războinicul a scos două cuvinte, dar zgomotul care venea de pe buzele lui era de neinteligibil chiar și pentru el.

'Ce a spus el?' întrebă căpitanul.

'Nu știu!' țipă Torvald. — Karsa, la naiba, încearcă din nou!

A făcut-o, scoțând același zgomot gutural. Începu să repete aceleași două cuvinte, iar și iar, în timp ce marinarii împingeau și trăgeau platforma în sus pe tunnel, până când se echilibrase precar, jumătate peste punte, jumătate deasupra mării.

Direct deasupra lor, în timp ce își rosti cele două cuvinte încă o dată, Karsa privi ultimul petic de cer senin dispărând, ca la închiderea gurii unui tunel. O cufundare bruscă în întuneric, iar Karsa știa că era prea târziu, chiar dacă, în tăcerea bruscă cuprinsă de groază, cuvintele lui ieșiră clare și audibile.

— *Pleacă* .

De deasupra capului, lanțuri s-au prăbușit, masive, cufundate, ajungând direct spre pieptul lui Karsa, părea.

O fulger orbitor, o detonare, trosnetul sfâșiat al catargelor s-au prăbușit, slăbii și tachelii se prăbușesc. Întreaga navă cădea sub Karsa, sub platforma însăși, care alunecă sălbatic pe lungimea tunnelului înainte de a se zdrobi de balustrada de pe puntea din față, pivotează, apoi se aruncă spre valurile de dedesubt.

Se uită în jos la suprafața plină de un verde bolnăvicios a apei.

Întreaga platformă s-a cutremurat în cădere, când coca navei de marfă s-a rostogolit și a lovit marginea ei.

Karsa zări nava cu capul în jos - puntea ei ruptă de impactul lanțurilor uriașe, cele trei catarge ale sale dispărute, formele răsucite ale marinarilor vizibile în epavă - apoi se uita la cer, la un virulent. , rană masivă direct deasupra capului.

Un impact puternic, apoi întuneric.

Ochii i s-au deschis într-o întuneric slab, poala dezordonată a valurilor,

scândurile ude de sub el scârțâind în timp ce platforma se legăna la mișcarea altcuiva. Locuituri; mormăie joase, gâfâind.

Teblorul gemu. Articulațiile fiecărui membru se simțeau rupte în interior.

— Karsa? Torvald Nom sa târât în vizor.

— Ce-ce sa întâmplat?

Cătușele au rămas la încheieturile mâinilor Daru, lanțurile legate la celălalt capăt de fragmente de punte rupte până la un braț. „Ușor pentru tine, dormi prin toată munca grea", mormăi el în timp ce se muta în poziție șezând, trăgându-și brațele în jurul genunchilor. — Marea asta e mult mai rece decât ai crede, iar lanțurile astea nu au ajutat. Aproape că m-am înecat de duzină de ori, dar te vei bucura să știi că acum avem trei butoaie de apă și un mănunchi de ceva care ar putea fi hrană - încă nu-i dezleg legăturile. Oh, și sabia și armura ta, care plutesc ambele, desigur.

Cerul de deasupra părea nefiresc, cenușiu strălucitor străbătut de dungi de cositor mai închis, iar apa mirosea a lut și nămol. 'Unde suntem?'

— Speram că vei şti. Este al naibii de clar pentru mine că ai chemat furtuna asupra noastră. Asta e singura explicație pentru ceea ce sa întâmplat...

— Nu am sunat nimic.

— Lanțurile alea de fulgere, Karsa, niciunul nu și-a ratat ținta. Nici un Malazan nu a mai rămas în picioare. Nava se prăbuși – platforma ta aterizase cu partea dreaptă în sus și se îndepărta. Încă lucram liber când Silgar și trei dintre oamenii săi au coborât din cală, trăgându-și lanțurile cu ei – carcasa era ruptă, desfăcându-se peste tot în jurul nenorociților. Doar unul se înecase.

— Sunt surprins că nu ne-au ucis.

— Ai fost la îndemână, cel puțin pentru început. Eu, au aruncat peste bord. La scurt timp mai târziu, după ce am ajuns pe această platformă, i-am văzut în singurul dory supraviețuitor. Ocoleau epava care se scufunda și știam că vin după noi. Apoi, undeva de cealaltă parte a navei, dincolo de vederea mea, trebuie să se fi întâmplat ceva, pentru că nu au reapărut niciodată. Au dispărut, Dory și tot. Apoi nava s-a prăbușit, deși au revenit o mulțime de lucruri. Așadar, am reaprovizionat. Adunând frânghie și lemne, de asemenea, tot ce puteam să trag aici. Karsa, platforma ta se scufundă încet. Niciunul dintre butoaiele de apă nu este plin, așa că se adaugă puțină flotabilitate și voi aluneca mai multe scânduri și scânduri sub el, ceea ce ar trebui să ajute. Chiar și așa…'

— Rupe-mi lanțurile, Torvald Nom.

Daru dădu din cap, apoi își trecu o mână prin părul încurcat și picurător. — Am verificat asta, prietene. Va fi nevoie de ceva muncă.

„Există pământ pe-aproape?"

Torvald aruncă o privire spre Teblor. — Karsa, acesta nu este Oceanul Meningalle. Suntem în altă parte. Există teren în apropiere? Niciunul la vedere. L-am auzit pe Silgar vorbind despre un warren, care este una dintre acele căi pe care le folosește un vrăjitor. A spus că crede că am intrat cu toții într-una. S-ar putea să nu existe pământ aici. Deloc. Hood știe că nu bate vânt și nu pare să ne mișcăm în nicio direcție - epava navei este încă peste tot în jurul nostru. De fapt, aproape ne-a tras cu el. De asemenea, această mare este apă dulce - nu, nu aș vrea să o beau. E plin de nămol. Fără pește. Fără păsări. Nu există semne de viață nicăieri.

'Am nevoie de apa. Alimente.'

Torvald se târă până la pachetul împachetat pe care îl preluase. „Apă, avem. Alimente? Fără garanții. Karsa, i-ai chemat pe zeii tăi sau ceva?

'Nu.'

— Atunci ce a început să țipi așa?

'Un vis.'

'Un vis?'

'Da. Există mâncare?

„Uh, nu sunt sigur, este în mare parte umplutură... în jurul unei mici cutii de lemn.”

Karsa a ascultat zgomote de ruptură în timp ce Torvald a îndepărtat căptușeala. — Pe ea este marcată. Arata... Moranth, cred. Capacul era liber. — Mai multă căptușeală și o duzină de bile de lut... cu dopuri de ceară pe ele... oh, Beru fd... Daru se dădu înapoi de la pachet. — Lui Hood picură limba. Cred că știu care sunt acestea. N-am văzut niciodată unul, dar am auzit de ei - cine nu a văzut-o? Ei bine... El râse brusc. — Dacă Silgar reapare și vine după noi, va avea o surpriză. La fel este și oricine altcineva care ar putea însemna probleme. A înaintat din nou și a pus la loc cu grijă căptușeala, apoi capacul.

— Ce ai găsit?

— Muniţii alchimice. Arme de război. Le arunci, de preferință cât poți de departe. Argila se rupe și substanțele chimice din interior explodează. Ceea ce nu vrei să se întâmple este să ai o pauză în mână sau la picioare. Pentru că atunci ești mort. Malazanii le-au folosit în campania Genabackan.

'Apa, va rog.'

'Dreapta. E un călnic aici... undeva... l-a găsit.

O clipă mai târziu, Torvald pluti peste Karsa, iar Teblorul bău, încet, toată apa pe care o conținea oala.

'Mai bine?'

'Da.'

'Mai mult?'

'Nu încă. Eliberează-mă.'

— Mai întâi trebuie să mă întorc în apă, Karsa. Trebuie să împing niște scânduri sub pluta asta.

'Foarte bine.'

Părea să nu existe zi și nici noapte în acest loc ciudat; cerul își schimba ocazional nuanța, ca și cum ar fi fost împins de vânturi puternice și îndepărtate, dârele de cositor răsucindu-se și întinzându-se, dar altfel nu era nicio schimbare. Aerul din jurul plutei a rămas nemișcat, umed și rece și ciudat de gros.

Flanșele care ancorau lanțurile lui Karsa erau pe partea inferioară, ținându-l pe loc într-un mod identic cu cel din șanțul de sclavi de la Lacul Argint. Cătușele în sine fuseseră sudate. Singura soluție a lui Torvald a fost să încerce să lărgească găurile din scândurile prin care treceau lanțurile, folosind o cataramă de fier pentru a săpa în lemn.

Luni de închisoare îl lăsaseră slăbit, forţând odihne dese, iar catarama îi făcu o mizerie sângeroasă a mâinilor, dar odată început Daru nu avea să cedeze. Karsa a măsurat trecerea timpului după sunetele ritmice de zgârieturi și zgârieturi, observând cum fiecare pauză de odihnă se întindea mai mult, până

când respirația lui Torvald îi spuse că Daru căzuse într-un somn epuizat. Apoi, singura companie a Teblorilor a fost poala îmbufnată de apă în timp ce aluneca înainte și înapoi pe platformă.

Cu tot lemnul poziționat dedesubt, pluta încă se scufunda, iar Karsa știa că Torvald nu va putea să-l elibereze la timp.

Nu se temea niciodată de moarte. Dar acum, știa că Urugal și celelalte Fețe din Stâncă își vor abandona sufletul, îl vor lăsa pe seama răzbunării înfometate a acelor mii de cadavre înfiorătoare. Știa că visul lui îi revelase o soartă care era reală și inevitabilă. Și inexplicabil. Cine pusese asupra lui niște creaturi atât de oribile? Strigoi Teblor, strigoi de ses, războinic și copil, o armată de cadavre, toate legate de el. De ce?

Condu-ne, conducător de război.

Unde?

Și acum, s-ar îneca. Aici, în acest loc necunoscut, departe de satul lui. Pretențiile lui de glorie, jurămintele lui, toate acum îl batjocoresc, șoptind un cor de scârțâituri în surdină, gemete blânde...

— Torvald.

'Uh... ce? Ce este?'

„Aud sunete noi...”

Daru se ridică, clipind din ochi nămol cu crustă. S-a uitat în jur. 'Beru fd!'

'Ce vezi?'

Privirea lui Daru era fixată pe ceva dincolo de capul lui Karsa. — Ei bine, se pare că, până la urmă, aici sunt curenți, deși care dintre noi a făcut mutarea? Nave, Karsa. Un zeci sau mai mulți dintre ei, toți morți în apă, ca noi. Epave plutitoare. Nicio mișcare asupra lor... pe care să o văd încă. Se pare că a fost o bătălie. Cu o mulțime de vrăjitorie aruncate înainte și înapoi...'

O schimbare indiscernabilă a atras flotila fantomatică în vederea lui Karsa, cu o imagine pe partea ei în dreapta lui. Existau două stiluri distincte de meșteșuguri. Aproximativ douăzeci erau joase și elegante, lemnul pătat în mare parte în negru, deși acolo unde au avut loc impacturi, ciocniri și alte daune, roșul natural al cedrului arăta ca niște răni căscate. Multe dintre aceste nave stăteau jos în apă, câteva cu punțile umplute. Erau cu un singur catarg, cu vele pătrate, pânzele sfâșiate și zdrobite și ele negre, sclipind în lumina peludă. Restul de șase nave erau mai mari, cu punte înaltă și cu trei catarge. Fuseseră confecţionate dintr-un lemn care era cu adevărat negru - nu pătat - aşa cum se dovedeau din tăieturile şi scândurile aşchiate care stricau coca late, cu burtă. Nici una dintre aceste nave din urmă nu stătea la nivel în apă; toate s-au aplecat într-un fel sau altul, doi dintre ei în unghiuri foarte abrupte.

— Ar trebui să ne îmbarcăm câteva, spuse Torvald. — Vor fi instrumente, poate chiar și arme. Aș putea înota acolo, raiderul ăla. Nu este încă inundat și văd o mulțime de epave.

Karsa simți ezitarea lui Daru. 'Ce s-a întâmplat? Înot.'

— Uh, sunt puțin îngrijorat, prietene. Se pare că nu mai am prea multă putere, iar lanțurile astea pe mine...

Teblorul nu spuse nimic pentru o clipă, apoi mormăi. 'Așa să fie. Nu ți se poate cere mai mult, Torvald Nom.

Daru se întoarse încet spre Karsa. — Compasiune, Karsa Orlong? Neputința

te-a adus la asta?

— Prea multe vorbe goale din partea ta, ţărănească, oftă Teblorul. „Nu există daruri care să vină din a fi...”

S-a auzit o stropire ușoară, apoi o stropire și zvâcnire - pufnitul transformându-se în râs. Torvald, aflat acum lângă plută, intră în raza vizuală a lui Karsa. — Acum știm de ce acele nave sunt atât de înclinate! Iar Teblorul văzu că Torvald stătea în picioare, cu apa lăcuind în jurul pieptului. — Pot să ne târăsc, acum. Acest lucru ne spune, de asemenea, că noi suntem cei care am mers în derivă. Și mai este ceva.

'Ce?'

Daru începuse să tragă pluta, folosind lanţurile lui Karsa. „Aceste nave au fost toate la pământ în timpul bătăliei – cred că o mare parte din luptele corp la corp au fost de fapt între nave, adânc în apă până la piept.”

— De unde știi asta?

— Pentru că sunt corpuri în jurul meu, Karsa Orlong. Împotriva tibiei mele, rostogolindu-mă pe nisip - este un sentiment neplăcut, lasă-mă să-ți spun.

— Trage unul în sus. Să-i vedem pe acești combatanți.

— Toate la timp, Teblor. Suntem aproape acolo. De asemenea, aceste corpuri sunt, uh, destul de moi. S-ar putea să găsim ceva mai ușor de recunoscut dacă există ceva pe navă. Iată - a fost o umflare - suntem alături. O clipă, în timp ce mă urc la bord.

Karsa ascultă mormăiturile și gâfâiturile lui Daru, zgomotul alunecat al picioarelor goale, foșnetul lanțurilor, urmat în cele din urmă de o bufnitură mut.

Apoi tăcere.

— Torvald Nom?

Nimic.

Capătul plutei dincolo de capul lui Karsa s-a izbit de coca raiderului, apoi a început să plutească de-a lungul ei. Apă rece curgea peste suprafață, iar Karsa se retrăgea la contact, dar nu putu face nimic în timp ce se scurgea sub el. — Torvald Nom! Vocea lui răsuna ciudat. Fara raspuns.

Râsete bubui din Karsa, un sunet ciudat deconectat de propria voință a Teblorului. În apa care, dacă ar fi putut să stea în picioare, probabil nu s-ar ridica mai sus decât șoldurile, s-ar îneca. Presupunând că ar fi timp pentru asta. Poate că Torvald Nom fusese ucis – ar fi o bătălie bizară dacă nu ar fi existat supraviețuitori – și chiar și acum, dincolo de vederea lui, Teblorul era privit cu dispreț, soarta lui atârnând în echilibru.

Pluta se întindea lângă proba navei. Un sunet de târâială, apoi: „Unde? Oh.'

— Torvald Nom?

Pași, pe jumătate poticnindu-se, se mișcau alături de pe puntea navei. 'Îmi pare rău prietene. Cred că trebuie să fi leșinat. Ai râs acum o clipă?

'Am fost. Ce ai găsit?

'Nu prea mult. Inca. Pete de sânge uscate. Trasee prin ea. Această navă a fost dezbrăcată complet. Capota de jos, te scufunzi!

— Și nu cred că vei putea face nimic în privința asta, joase. Lasă-mă în soarta mea. Ia apa și armele mele...

Dar Torvald reapăruse, cu frânghia în mână, alunecând în jos peste tunnel de lângă proa înaltă și înapoi în apă. Respirând greu, bâjbâi cu frânghia pentru o

clipă înainte de a reuși să o strecoare pe sub lanțuri. Apoi l-a tras și a repetat efortul pe cealaltă parte a plutei. A treia oară, jos lângă piciorul stâng al lui Karsa, apoi o a patra buclă vizavi.

Teblorul simțea frânghia udă și grea târâtă prin lanțuri. 'Ce faci?'

Torvald nu răspunse. Încă ținând frânghia, se urcă înapoi pe navă. Urmă o altă tăcere lungă, apoi Karsa auzi din nou mișcare, iar frânghia se întinse încet.

Capul și umerii lui Torvald se mișcau la vedere. Sesicul era palid de moarte.
— Cel mai bine am putut, prietene. S-ar putea să fie ceva mai mult, dar sperăm că nu prea. Vă voi verifica din nou peste puțin timp. Nu-ți face griji, nu te voi lăsa să te îneci. O să fac niște explorări chiar acum – nenorociții nu ar fi putut lua *totul* . A dispărut din raza vizuală a lui Karsa.

Teblorul așteptă, tremurând de fiori, în timp ce marea îl îmbrățișa încet. Nivelul îi ajunsese la urechi, stingând toate sunetele, în afară de vârtejul turgit al apei. Privi cele patru lungimi de frânghie care se strângeau încet deasupra lui.

Era greu să-mi amintesc o perioadă în care membrele lui fuseseră libere să se miște fără reținere, când încheieturile sale crude și supurate nu cunoscuseră strânsoarea implacabilă de fier a cătușelor, când nu simțise - adânc în corpul lui ofilit - o slăbiciune imensă, o fragilitate, sângele lui curgând subțire ca apa. A închis ochii și și-a simțit mintea căzând.

Departe…

Urugal, stau încă o dată în fața ta. În fața acestor fețe din stâncă, înaintea zeilor mei. Urugal -

„ Nu văd niciun Teblor stând în fața mea. Nu văd niciun războinic trecând prin dușmanii săi, culegând suflete. Nu văd morții îngrămădiți sus pe pământ, la fel de numeroși ca o turmă de bhederin împinși peste o stâncă. Unde sunt cadourile mele? Cine este acesta care pretinde că mă servește? '

Urugal. Ești un zeu însetat de sânge -

în *care se delectează un războinic Teblor!* '

Așa cum am făcut cândva. Dar acum, Urugal, nu mai sunt atât de sigur ...

„ Cine stă în fața noastră? Nu un războinic Teblor! Nu un servitor al meu! '

Urugal. Care sunt acești „ bhederin ” despre care ai vorbit? Ce sunt aceste turme? Unde printre pământurile Teblorului -

— Karsa!

El tresări. Și-a deschis ochii.

Torvald Nom, un sac de pânză peste un umăr, cobora înapoi. Picioarele lui au intrat în contact cu pluta, împingând-o cu o fracțiune mai adânc. Apa a înțepat colțurile exterioare ale ochilor lui Karsa.

Sacul a scos numeroase zgomote când Daru l-a lăsat jos și a ajuns înăuntru.
— Unelte, Karsa! Uneltele unui constructor naval! A scos o daltă și un ciocan cu capac de fier.

Teblorul simți că inima începe să-i bată puternic în piept.

Torvald a pus dalta pe o verigă de lanț, apoi a început să bată cu ciocanul.

O duzină de leagăne, contuziile zbârnind puternic în aerul nemișcat și tulbure, apoi lanțul s-a rupt. Propria ei greutate îl târă rapid prin inelul de fier al cătușei de la încheietura mâinii drepte a lui Karsa. Apoi, cu un foșnet moale, a dispărut sub suprafața mării. Agonia îi trecu prin braț în timp ce încerca să-l miște. Teblorul a mormăit, chiar dacă conștiința a dispărut.

S-a trezit la zgomote de ciocane, jos lângă piciorul drept, și valuri de durere tunătoare, prin care auzi, vag, vocea lui Torvald.

—... grea, Karsa. Va trebui să faci imposibilul. Va trebui să urci. Asta înseamnă să te răsuci, să te pui pe mâini și pe genunchi. Permanent. Merg-o, Hood, ai dreptate, va trebui să mă gândesc la altceva. Fără mâncare nicăieri pe nava asta blestemata. Se auzi un trosnet puternic, apoi șuieratul unui lanț căzând. — Asta e, ești liber. Nu-ți face griji, am legat frânghiile de platforma în sine - nu te vei scufunda. Gratuit. Cum te simți? Nu contează - o să întreb asta peste câteva zile. Chiar și așa, ești liber, Karsa. Am promis, nu? Să nu se spună că lui Torvald Nom nu se ține de lui... ei bine, să nu se spună că lui Torvald Nom nu se teme de noile începuturi.

— Prea multe cuvinte, mormăi Karsa.

— Da, mult prea multe. Încearcă să te muți, cel puțin.

'Eu sunt.'

— Îndoaie-ți brațul drept.

'Incerc.'

— Să o fac pentru tine?

'Încet. Dacă îmi pierd cunoștința, nu înceta. Și faceți același lucru pentru membrele rămase.

A simțit mâinile șesului prinzându-i brațul drept, la încheietura mâinii și deasupra cotului, apoi, din nou, din milă, întunericul l-a înghițit.

Când ajunse din nou, mănunchiuri de pânză udă fuseseră sprijinite sub capul lui, iar el stătea întins pe o parte, cu membrele ondulate. Era durere surdă în fiecare mușchi, în fiecare articulație, dar părea ciudat de îndepărtată. Și-a ridicat încet capul.

Era încă pe peron. Corzile care o țineau de proba navei o împiedicaseră să se scufunde și mai mult. Torvald Nom nu se vedea nicăieri.

— Invoc sângele Teblorului, șopti Karsa. „Tot ceea ce este în mine trebuie folosit acum pentru a vindeca, pentru a-mi dărui putere. sunt eliberat. Nu m-am predat. Războinicul rămâne. Rămâne... Încercă să-și miște brațele. Zgomote de durere, ascuțite, dar suportabile. Și-a mișcat picioarele, a gâfâit la agonia care îi ardea în șolduri. Un moment de amețeală, amenințător încă o dată cu uitarea... care apoi a trecut.

A încercat să se împingă în mâini și în genunchi. Fiecare schimbare minusculă era tortură, dar el a refuzat să se predea. Transpirația îi curgea pe membre. Valuri de tremur l-au străbătut. Ochii strânși, el a continuat cu greu.

Habar n-avea cât timp trecuse, dar apoi stătea aşezat, conştientizarea venind cu un şoc. Stătea, cu toată greutatea pe coapte, iar durerea se stingea. Ridică brațele, surprins și puțin speriat de lejeritatea lor, îngrozit de subțirerea lor.

În timp ce se odihnea, se uită în jur. Navele sfărâmate au rămas, detritus strâns în plute improvizate între ele. Pânze zdrenţuite atârnau în giulgii de puținele catarge rămase. Prora care se profila lângă el ținea panouri pline de sculpturi: figuri, blocate în luptă. Siluetele aveau membre lungi, stăteau pe versiuni de nave care semănau foarte mult cu atacatorii din toate părțile. Totuși, inamicul din aceste reliefuri nu era, se părea, cei cu care se confruntaseră aici proprietarii navei, pentru că ambarcațiunea în care călăreau era, dacă ceva, mai mică și mai mică decât răpitorii. Războinicii semănau mult cu Teblor, cu

membre groase, foarte musculoși, deși cu o statură mai scundă decât dușmanii lor.

Mișcare în apă, o cocoașă neagră strălucitoare, cu aripioare înțepătoare, care se ridică la vedere și apoi dispare din nou. Deodată, au apărut mai multe, iar suprafața apei dintre nave se învârti brusc. Până la urmă, era viață în această mare și venise să se hrănească.

Platforma se trânti sub Karsa, aruncându-l dezechilibrat. Brațul său stâng a țâșnit pentru a-și lua greutatea când a început să se răstoarne. Un impact zguduitor, durere chinuitoare, dar brațul ținea.

Văzu un cadavru umflat rostogolindu-se la vedere de-a lungul plutei, apoi o formă neagră, o gură lată, fără dinți, căscată larg, măturând în sus și în jurul cadavrului, înghițindu-l întreg. Un ochi mic, cenușiu, în spatele unei mustăți spinoase, a apărut în vizor în timp ce peștele uriaș trecea. Ochiul s-a rotit pentru a-l urmări, apoi creatura a dispărut.

Karsa nu văzuse suficient cadavrul pentru a judeca dacă se potrivea cu el ca mărime sau cu Daru, Torvald Nom. Dar peștele ar fi putut lua Karsa la fel de ușor ca și cadavrul.

Trebuia să stea în picioare. Apoi, să urce.

Și – în timp ce urmărea o altă formă neagră masivă care sparge suprafața alături de o altă navă, o formă aproape la fel de lungă ca nava în sine – va trebui să o facă repede.

Auzi pași de sus, apoi Torvald Nom se afla la tunul de lângă proa. — Trebuie să... oh, Beru să te binecuvânteze, Karsa! Poti sa te ridici? Nu ai de ales - acești somni sunt mai mari decât rechinii și probabil la fel de urâți. Este unul - doar rostogolit în spatele tău - se rotește, știe că ești acolo! Ridică-te, folosește frânghiile!

Dând din cap, Karsa întinse mâna spre cea mai apropiată porțiune de frânghie.

O explozie de apă în spatele lui. Platforma se cutremură, lemnul zdrobindu-se - Torvald țipă un avertisment - și Karsa știa, fără să se uite înapoi peste umăr, că una dintre creaturi tocmai se ridicase, tocmai se aruncase trupește pe plută, împărțind-o în două.

Frânghia era în mână. Se strânse cu putere în timp ce suprafața zgomotătoare de sub el părea să dispară. Un potop de apă în jurul picioarelor lui, urcându-i până la șolduri. Karsa și-a închis cealaltă mână de aceeași frânghie.

'Urugal! Martor!'

Și-a tras picioarele din apa spumoasă, apoi, mână peste mână, a urcat în sus. Frânghia s-a eliberat de fragmentele platformei, l-a aruncat pe carena navei. A mormăit la impact, dar nu a lăsat-o.

„Karsa! Picioarele tale!'

Teblorul se uită în jos, nu văzu decât o gură masivă, deschisă incredibil de larg, ridicându-se sub el.

Mâinile închise pe încheieturile lui. Urlând la durerea din umeri și șolduri, Karsa s-a tras în sus într-un singur val disperat.

Gura se închise brusc într-un strop de apă lăptoasă.

Cu genunchii trosnind de tunnel, Karsa se zvârli sălbatic pentru o clipă, apoi reuși să-și mute greutatea peste șină, trăgându-și picioarele în spate, ca să se

întindă cu o lovitură puternică pe punte.

Țipetele lui Torvald au continuat fără încetare, forțându-i pe Teblori să se rostogolească pentru a-i vedea pe Daru luptă pentru a se ține de ceea ce părea a fi un fel de harpon. Strigătele lui Torvald, abia de înțeles, păreau să se refere la o linie. Karsa se uită în jur, până când văzu că capătul harponului ținea o frânghie subțire, care cobora până la o grămadă încolăcită aproape la îndemâna Teblorului. Gemuind, el se îndreptă spre ea. A găsit capătul, a început să-l târască spre proa.

Se trase lângă ea, făcu bucla peste și în jur, o dată, de două ori, apoi se auzi un blestem puternic din partea lui Torvald și colacul începu să se stingă. Karsa a mai aruncat linia o dată, apoi a reușit ceva de genul unei jumătăți.

Nu se aștepta ca frânghia subțire să țină. Se aplecă sub ea când ultima bobină i se smulgea din mâini, bubuind încordat.

Galera scârțâi, prora se îndoi vizibil, apoi nava se trânti în mișcare, tremurând când era târâtă de-a lungul fundului nisipos.

Torvald s-a grăbit lângă Karsa. — Doamne de jos, nu m-am gândit, să sperăm că va ține! a icnit el. — Dacă se întâmplă, nu ne vom fi foame mult timp, nu, nu prea mult! Îl plesni pe Karsa pe spate, apoi se ridică la proa. Rânjetul lui sălbatic a dispărut. 'Oh.'

trandafirul Karsa.

Capătul harponului era vizibil direct în față, tăind un V prin valurile agitate, îndreptându-se direct către una dintre navele mai mari, cu trei catarge. Sunetul de măcinat încetă brusc sub raider, iar ambarcațiunea a țâșnit înainte.

— Spre pupă, Karsa! Spre pupa!

Torvald făcu un scurt efort să-l târască pe Karsa, apoi renunţă cu un blestem, alergând complet spre pupa galerei.

Țesind, luptându-se cu valuri de întuneric, Teblorul s-a clătinat după Daru. — N-ai fi putut să împingi una mai mică?

Impactul i-a făcut pe amândoi să se întindă. Un sunet teribil de despicare a reverberat pe coloana coloanei galerei și dintr-o dată apărea peste tot, care se ridica din spume din trape, mătura din lateral. Scândurile din carenă de pe ambele părți se despărțiră ca niște degete bâjbâind.

Karsa s-a trezit batându-se în apă până la brâu. Ceva ca o punte a rămas sub el și a reușit să se zbată în picioare. Și, legănându-se sălbatic direct în fața lui, era sabia lui originală de sânge. O smulse, simți că mâna lui se apropie de strânsoarea familiară. Exultația a năvălit în el și a lansat un strigăt de război al lui Uryd.

Torvald apăru la vedere lângă el. „Dacă asta nu a înghețat inima acelui pește, nimic nu o va face. Haide, trebuie să urcăm pe cealaltă navă blestemata. Sunt mai mulți nenorociți ăia care se închid în jurul nostru.

S-au luptat înainte.

Nava pe care o înclinaseră se înclinase în cealaltă direcție. Galera se scufundase în carenă, creând o gaură masivă înainte ca ea să se spargă, proba cu linia de harpon rupându-se și dispărând pe punțile inferioare ale navei. Era clar că nava uriașă era solidă la sol și nici coliziunea nu o dislocase.

Pe măsură ce se apropiau de gaura căscată, auzeau bătăi sălbatice de undeva dinăuntru, adânc în cală.

— Ia-mă Hood! mormăi Torvald neîncrezător. — Chestia aia a trecut mai întâi prin carenă. Ei bine, cel puțin nu ne luptăm cu o creatură înzestrată cu geniu. E prins acolo jos, cred eu. Ar trebui să mergem la vânătoare...

— Lasă-mi asta în seama mea, mârâi Karsa.

'Tu? Abia poti sta...

— Chiar și așa, o voi ucide.

— Ei bine, nu pot să mă uit?

'Daca insisti.'

În interiorul carenei navei se aflau trei punți, în măsura în care vedeau, cea de jos cuprindea cala în sine, celelalte două scalate pentru a se potrivi cu înalți oameni de ses. Cala fusese plină pe jumătate cu încărcătură, care acum se prăbuși în mănunchiuri, baloti și butoaie.

Karsa s-a scufundat în apă până la talie, făcând zgomote de zgomot mai adânc în interior. Găsi peștele uriaș zvârcolindu-se la al doilea nivel, în apă spumănoasă, care abia acoperea gleznele Teblorului. Din capul enorm al peștelui ieșeau sulițe de lemn așchiat, sângele curgând să păteze spuma roz. Se rostogolise pe o parte, dezvăluind o burtă netedă, argintie.

Urcându-se spre creatură, Karsa și-a înfipt sabia în abdomen. Coada uriașă s-a răsucit și l-a lovit cu puterea unei lovituri de distrugător. Se ridică brusc în aer, apoi peretele curbat al carenei l-a lovit pe spate.

Uimit de impact, Teblor s-a prăbușit în apa învolburată. Clipi din picăturile din ochi, apoi, nemișcat în întuneric, urmărea chinurile morții ale peștilor.

Torvald a urcat în vizor. — Încă ești al naibii de repede, Karsa m-a lăsat în urmă. Dar văd că ai făcut fapta. Există mâncare printre aceste provizii...

Dar Karsa nu a auzit mai mult, deoarece inconștiența l-a luat din nou.

Se trezi cu duhoarea cărnii putrede care atârna greu în aerul liniştit. În semi-lumină, putea doar să distingă corpul peștelui mort vizavi de el, cu burta deschisă, un cadavru palid parțial prăbușit. Se auzi un sunet îndepărtat al mișcării undeva deasupra lui.

Cu mult dincolo de pește și în dreapta, erau vizibile trepte abrupte, care duceau în sus.

Luptându-se să nu se gâzâie, Karsa și-a luat sabia și a început să se târască spre scări.

În cele din urmă, a ieșit pe puntea mijlocului navei. Suprafața sa marcată de vrăjitorie era înclinată brusc, suficient pentru a îngreuna traversarea. Rechizitele fuseseră adunate și s-au îngrămădit pe balustrada de jos, unde funii se trăgeau peste lateral. Făcând o pauză lângă trapă pentru a-și recăpăta respirația, Karsa se uită în jur după Torvald Nom, dar Daru nu se vedea nicăieri.

Magia rupsese găuri adânci pe punte. Nu erau cadavre vizibile nicăieri, nici indicii despre natura proprietarilor navei. Lemnul negru - care părea să emane întuneric - era dintr-o specie pe care Teblor nu o recunoștea și era lipsit de orice ornament, evocând simplitatea pragmatică. Se trezi ciudat de mângâiat.

Torvald Nom se cățăra în vizor de pe șina de jos. Reușise să îndepărteze lanțurile atașate de cătușele sale, lăsând doar benzile negre de fier pe încheieturi și glezne. Respira greu.

Karsa se ridică, sprijinindu-se de vârful sabiei pentru sprijin.

— Ah, uriaşul meu prieten, cu noi încă o dată!

— Trebuie să găsești slăbiciunea mea frustrantă, mormăi Karsa.
— De așteptat, luând în considerare toate lucrurile, spuse Torvald, mișcându-se acum printre provizii. — Am găsit mâncare. Vino și mănâncă, Karsa, în timp ce-ți povestesc descoperirile mele.
Teblorul își croi încet drum pe puntea înclinată.
Torvald scoase o pâine neagră în formă de cărămidă. — Am găsit un dory și vâsle pentru a merge împreună cu o pânză, ca să nu rămânem victime ale acestui calm nesfârșit. Avem apă de o săptămână și jumătate, dacă ne cruțăm, și nu vom fi foame, indiferent cât de repede ți-ar reveni pofta...
Karsa a luat pâinea din mâna lui Daru și a început să rupă bucăți mici. Dinții i se simțeau ușor slăbiți și nu avea încredere că va încerca nimic în afară de o mestecare blândă. Pâinea era bogată și umedă, plină cu bucăți de fructe dulci și cu gust de miere. Prima sa înghițire l-a lăsat chinuindu-se să-l țină jos. Torvald îi întinse o piele plină cu apă, apoi îşi reluă monologul.
Dory are bănci suficiente pentru douăzeci sau atât de spațioase pentru cei de la șes, dar va trebui să dăm drumul uneia ca să-ți lase picioarele puțin loc. Dacă te apleci peste tunnel, o poți vedea singur. Am fost ocupat să încarc ceea ce avem nevoie. Am putea explora unele dintre celelalte nave dacă vrei, deși avem mai mult decât suficient...
— Nu e nevoie, spuse Karsa. — Să părăsim locul ăsta cât mai repede posibil.
Ochii lui Torvald s-au îngustat pentru o clipă pe Teblor, apoi Daru a dat din cap. 'De acord. Karsa, spui că nu ai apelat la acea furtună. Foarte bine. Va trebui să te cred - că nu îți amintești că ai făcut asta, în orice caz. Dar mă întrebam, acest cult al tău, aceste șapte fețe din stâncă sau cum se numesc. Reclamă ei înșiși un labirin? Un alt tărâm decât cel în care trăim tu și cu mine, unde există ei?
Karsa înghiți încă o gură de pâine. — N-am auzit nimic despre aceste warrens despre care vorbiți, Torvald Nom. Cei Șapte locuiesc în stâncă și în lumea de vis a Teblorilor.'
„Lumea viselor...” Torvald flutură o mână. — Seamănă cu acea lume a viselor, Karsa?
'Nu.'
— Și dacă ar fi fost... inundat?
Karsa se încruntă. — Îmi aduci aminte de Bairoth Gild. Cuvintele tale nu au sens. Lumea viselor Teblor este un loc fără dealuri, unde mușchii și lichenii se agață de bolovani pe jumătate îngropați, unde zăpada face dune joase sculptate de vânturile reci. Unde fiare ciudate cu părul castaniu aleargă în haite în depărtare...
— Atunci ai vizitat-o chiar tu?
Karsa a ridicat din umeri. — Acestea sunt descrieri date de șamani. El a ezitat, apoi a spus: „Locul pe care l-am vizitat...” Se opri, apoi clătină din cap. 'Diferit. Un loc de... de ceturi colorate.
— Cețuri colorate. Și zeii tăi erau acolo?
— Tu nu ești Teblor. Nu am nevoie să vă spun mai multe. Am vorbit deja prea mult.
'Foarte bine. Încercam doar să stabilesc unde suntem.

„Suntem pe o mare și nu există pământ”.

'Ei bine, da. Dar care mare? Unde e soarele? De ce nu există noapte? Fără vânt? Ce direcție vom alege?

„Nu contează în ce direcție. Orice direcție. Karsa se ridică de unde stătuse pe un balot. „Deocamdată am mâncat destul. Hai, hai să terminăm de încărcat și apoi să plecăm.

— După cum spui, Karsa.

Se simțea mai puternic cu fiecare zi care trecea, prelungindu-și turele la vâsle de fiecare dată când preia de la Torvald Nom. Marea era puțin adâncă și de mai multe ori doriul s-a așezat pe bancuri, deși, din fericire, acestea erau de nisip și, prin urmare, au afectat puțin corpul. Nu văzuseră nimic din somnul uriaș, nici vreo altă viață în apă sau pe cer, deși ocazional bucată de lemn plutind în plută, lipsită de coajă sau frunză.

Pe măsură ce puterea lui Karsa a revenit, hrana lor s-a scazut rapid și, deși niciunul nu vorbea despre asta, disperarea devenise un pasager invizibil, o a treia prezență care i-a redus la tăcere pe Teblori și pe Daru, care i-a încătușat așa cum au făcut-o pe răpitorii lor de altădată și pe cei fantomatici. lanțurile au devenit mai grele.

La început au marcat zilele pe baza echilibrului dintre somn și veghe, dar tiparul s-a prăbușit curând, pe măsură ce Karsa s-a apucat să vâsleze prin perioadele de somn ale lui Torvald, în plus față de a-l ușura pe Daru obosit în alte momente. A devenit rapid evident că Teblorul avea nevoie de mai puțină odihnă, în timp ce Torvald părea să aibă nevoie din ce în ce mai mult.

Erau până la ultimul butoi de apă, care deținea doar o treime din capacitatea sa. Karsa era la vâsle, trăgând bâtele subdimensionate în mâturi largi, fără efort, prin umflăturile tulburi. Torvald zăcea ghemuit sub pânză, neliniștit în somn.

Durerea aproape dispăruse de pe umerii lui Karsa, deși durerea persista în șolduri și picioare. Căzuse într-un tipar de repetare lipsit de gânduri, neconștient de trecerea timpului, singura lui preocupare fiind de a menține un curs drept – cât mai bine putea să determine, având în vedere lipsa punctelor de referință. Nu avea altceva decât trezirea doryului care să-l îndrume.

Ochii lui Torvald s-au deschis, injectați de sânge și cu ramă roșie. Își pierduse demult locuința. Karsa bănuia că bărbatul era bolnav – nu mai aveau o conversație de ceva vreme. Daru se ridică încet.

Apoi rigidizat. — Avem companie, spuse el, cu vocea spartă.

Karsa a trimis vâslele și s-a răsucit pe scaunul său. O navă mare, cu trei catarge, neagră, se îndrepta asupra lor, cu două maluri de vâsle fulgerând întuneric peste apa lăptoasă. Dincolo de ea, chiar la marginea orizontului, curgea o linie dreaptă, întunecată. Teblorul își strânse sabia apoi se ridică încet.

— Asta e cea mai ciudată coastă pe care am văzut-o vreodată, mormăi Torvald. — Dacă am fi ajuns la el fără companie.

— Este un zid, spuse Karsa. — Un zid drept, în faţa căruia se află un fel de plajă. Și-a întors privirea către nava care se închidea. — Este ca acelea care au fost năvălite de raiders.

— Așa este, doar ceva mai mare. Navă emblematică, cred, deși nu văd niciun steag.

Puteau vedea acum cifre, înghesuind castelul înalt. Înalt, deși nu la fel de înalt ca Karsa și mult mai slab.

— Nu uman, mormăi Torvald. — Karsa, nu cred că vor fi prietenoși. Doar un sentiment, ai grijă. Încă…'

— L-am mai văzut pe unul dintre ei, răspunse Teblorul. — Jumătate s-a vărsat din burta somnului.

— Plaja aceea se rostogolește cu valurile, Karsa. Este zgârietură. Trebuie să fie doi, trei mii de pași. Epava unei lumi întregi. După cum bănuiam, această mare nu este aici.

— Cu toate acestea, există nave.

— Da, adică nici ei nu aparțin aici.

Karsa ridică din umeri indiferența față de această observație. — Ai o armă, Torvald Nom?

— Un harpon... și un ciocan. Nu vei încerca să vorbești mai întâi?

Karsa nu spuse nimic. Malurile gemene de vâsle se ridicaseră din apă și pluteau acum nemișcate peste valuri, în timp ce imensa navă aluneca spre ele. Vâslele s-au scufundat brusc, drept în jos, apa zvâcnind în timp ce corabia încetinește, apoi s-a oprit.

Dorisul bătu în timp ce intră în contact cu carena din babord, chiar dincolo de proa.

O scară de frânghie s-a șerpuit în jos, dar Karsa, cu sabia lui atârnată peste un umăr, urca deja pe carenă, ne lipsind mânerele. Ajunse la șina forcastului și se ridică peste ea. Picioarele lui găsiră puntea și se îndreptă.

Un inel de războinici cu pielea cenușie se îndrepta spre el. Mai înalt decât locuitorii din ses, dar totuși cu un cap mai scund decât Teblorul. Sabiile curbate aveau teacă până la șolduri și o mare parte din hainele lor erau făcute dintr-un fel de piele, cu păr scurt, întunecate și strălucitoare. Părul lor lung și castaniu era împletit complex, atârnând pentru a încadra ochi colțoși și multinuanțe. În spatele lor, în mijlocul navei, era o grămadă de capete tăiate, câțiva oameni de câmpie, dar cel mai asemănătoare ca trăsături cu războinicii cu pielea cenușie, deși cu pielea neagră.

Gheața a ondulat pe șira spinării lui Karsa când a văzut nenumărați ochi printre acele capete tăiate îndreptându-se spre el.

Unul dintre războinicii cu pielea cenușie a rupt ceva, expresia lui la fel de disprețuitoare ca și tonul lui.

În spatele lui Karsa, Torvald ajunse la balustradă.

Vorbitorul părea să aștepte un fel de răspuns. Pe măsură ce tăcerea se întindea, fețele de ambele părți s-au răsucit în rânjete. Purtătorul de cuvânt a lătrat o comandă, a arătat spre punte.

— Uh, vrea să îngenunchem, Karsa, spuse Torvald. — Cred că poate ar trebui...

— Nu aș îngenunchea când sunt înlănțuit, mârâi Karsa. — De ce aș face asta acum?

— Pentru că număr șaisprezece dintre ele – și cine știe câte mai sunt mai jos. Și sunt din ce în ce mai supărați...

— Șaisprezece sau șaizeci, intervin Karsa. — Nu știu nimic despre lupta cu Teblor.

'Cum poți-'

Karsa a văzut doi războinici îndreptându-și mâinile cu mănuși spre mânerele săbiilor. Sabia de sânge a fulgerat, a tăiat o tăietură orizontală de-a lungul întregului semicerc de războinici cu pielea cenușie. Sânge pulverizat. Corpurile s-au scuturat, s-au întins înapoi, s-au prăbușit peste balustrada joasă și în jos până la mijlocul punții.

Castelul era liber în afară de Karsa și, la un pas în urma lui, Torvald Nom.

Cei șapte războinici care fuseseră pe puntea din mijloc se retrăgeau ca unul singur, apoi, desfăcându-și armele, se îndreptară înainte.

— Erau la îndemâna mea, răspunse Karsa la întrebarea lui Daru. — Așa știu că nu știu nimic despre lupta cu un Teblor. Acum, fii martor în timp ce iau această navă. Cu un burduf, a sărit în mijlocul inamicului.

Războinicii cu pielea cenușie nu erau lipsiți de îndemânare, dar nu le-a folosit la nimic. Karsa cunoscuse pierderea libertăţii; nu ar mai accepta așa ceva. Cererea de a îngenunche în fața acestor creaturi slabe și bolnăvicioase declanșase în el o furie clocotită.

Șase din cei șapte războinici erau căzuți; ultimul, strigând, se întoarse și alerga spre pragul de la celălalt capăt al punții din mijloc. Făcu o pauză suficient de lungă ca să tragă un harpon masiv de pe un suport din apropiere, învârtindu-l și aruncându-l spre Karsa.

Teblorul îl prinse cu mâna stângă.

S-a apropiat de bărbatul care fugea, tăindu-l în pragul ușii. Înclinându-se și răsturnând armele din mâinile lui - harponul acum în dreapta și sabia de sânge în stânga -, se cufundă în întunericul pasajului de dincolo de ușă.

Două trepte mai jos, într-o bucătărie largă cu o masă de lemn în centru. O a doua uşă la capătul opus, un pasaj îngust dincolo, mărginit de dane, apoi o uşă ornamentată care scârâi când Karsa o împinse deoparte.

Patru atacatori, o furie de lovituri schimbate, Karsa blocând cu harponul și contraatacând cu sabia de sânge. În câteva momente, patru cadavre sparte murind pe podeaua de lemn strălucitoare a cabinei. O a cincea siluetă, așezată pe un scaun de cealaltă parte a camerei, cu mâinile ridicate, vrăjitoria învârtindu-se în aer.

Cu un mârâit, Karsa se năpusti înainte. Magia a fulgerat, a pufnit, apoi vârful harponului a lovit pieptul figurii, a sfâşiat şi a intrat în spătarul de lemn al scaunului. O privire de neîncredere încremenită pe fața cenușie, cu ochii închiși în ai lui Karsa pentru ultima oară, înainte ca toată viața să-i părăsească.

'Urugal! Fii martor la furia unui Teblor!

Tăcerea în urma cuvintelor lui răsunătoare, apoi bătaia lentă de sânge care picura din scaunul vrăjitorului pe covor. Ceva rece s-a ondulat prin Karsa, respirația cuiva necunoscut, fără nume, dar plină de furie. Mârâind, a dat din umeri, apoi s-a uitat în jur. Cu tavan înalt pentru cei de jos, cabina navei era toată din același lemn negru. Lanternele de petrol străluceau din aplicele de pe pereți. Pe masă erau hărți și diagrame, desenele de pe ele ilizibile în ceea ce-l privea pe Teblor.

Un sunet din prag.

Karsa se întoarse.

Torvald Nom păşi înăuntru, scanând cadavrele întinse, apoi fixându-şi

privirea asupra silueta aşezată cu suliţa încă ţinând-o în ţeapă. — Nu trebuie să-ţi faci griji pentru vâslaşi, spuse el.

„Sunt sclavi? Atunci îi vom elibera.

— Sclavi? Torvald a ridicat din umeri. 'Eu nu cred acest lucru. Nu poartă lanțuri, Karsa. Atentie, nici ei nu au capete. După cum am spus, nu cred că trebuie să ne preocupăm de ei. A înaintat cu pași mari pentru a examina hărțile de pe masă. — Ceva îmi spune că acești nenorociți nefericiți pe care tocmai i-ai ucis au fost la fel de pierduți ca noi...

— Ei au fost învingătorii în bătălia corăbiilor.

— Puţin bine că le-a făcut.

Karsa scutură sângele din sabia lui, trase adânc aer în piept. — Nu îngenunch în faţa nimănui.

— Aș fi putut să îngenunchez de două ori și asta i-ar fi putut mulțumi. Acum, suntem la fel de ignoranți ca înainte de a vedea această navă. Nici noi doi nu putem gestiona o ambarcațiune de această dimensiune.

— Ne-ar fi făcut nouă așa cum sa făcut vâslașilor, a afirmat Karsa.

'Eventual.' Și-a îndreptat atenția asupra unuia dintre cadavrele de la picioarele sale, ghemuit încet. — Acestea cu aspect barbar... după standardele Daru, adică. Piele de focă - adevărați navigatori, atunci - și ghearele și dinți și scoici înșirate. Cel de pe scaunul căpitanului era un mag?

'Da. Nu înțeleg astfel de războinici. De ce să nu folosești săbii sau sulițe? Magia lor este jalnică, totuși par atât de siguri de asta. Și uită-te la expresia lui...

— Surprins, da, murmură Torvald. Se uită înapoi la Karsa. — Sunt încrezători pentru că vrăjitoria funcționează de obicei. Majoritatea atacatorilor nu supraviețuiesc fiind loviți de magie. Le sfâșie.

Karsa se întoarse spre prag. După o clipă, Torvald îl urmă.

S-au întors pe puntea de mijloc. Karsa a început să dezbrace cadavrele întinse, tăind urechile și limbile înainte de a arunca trupurile goale peste bord.

Daru a privit o vreme, apoi s-a mutat la capetele decapitate. — Au urmărit tot ce faci tu, îi spuse lui Karsa, cu ochii lor. Este prea mult de suportat. El a scos învelișul de piele a unui pachet din apropiere și l-a împăturit în jurul celui mai apropiat cap tăiat, apoi l-a legat strâns. „Întunericul li s-ar potrivi mai bine, având în vedere toate lucrurile...”

Karsa se încruntă. — De ce spui asta, Torvald Nom? Ce ai prefera, capacitatea de a vedea lucrurile din jurul tău sau întunericul?

— Aceștia sunt Tiste Andu, în afară de câțiva – și cei puțini seamănă mult prea mult cu mine.

— Cine sunt aceşti Tiste Andu?

— Doar un popor. Există unele lupte în armata de eliberare a lui Caladan Brood pe Genabackis. Un popor străvechi, se spune. În orice caz, ei se închină la Întuneric.'

Karsa, obosită deodată, se aşeză pe treptele care duceau la castelul prognostic. — Întuneric, mormăi el. „Un loc în care cineva este lăsat orb – un lucru ciudat de închinat”.

— Poate cea mai realistă închinare dintre toate, răspunse Daru, înfășurând un alt cap tăiat. „Câți dintre noi se înclină în fața unui zeu în speranța disperată că ne putem modela cumva soarta? Rugăciunea față de acea față familiară

îndepărtează teroarea noastră față de necunoscut - necunoscutul fiind viitorul. Cine știe, poate că aceşti Tiste Andu sunt singurii dintre noi toți care văd adevărul, adevărul fiind uitarea.' Ținându-și ochii abătuți, a adunat cu grijă un alt cap cu pielea neagră și părul lung. „Este bine că aceste sărmane suflete nu mai au gâtul pentru a scoate sunete, altfel ne aflăm într-o dezbatere îngrozitoare.”

— Atunci te îndoiești de propriile tale cuvinte.

— Întotdeauna, Karsa. La un nivel mai banal, cuvintele sunt ca zeii - un mijloc de a ţine teroarea la distanţă. Probabil că voi avea coşmaruri în legătură cu asta până când inima mea îmbătrânită va ceda în sfârșit. O succesiune nesfârșită de capete, cu ochi prea cunoscători, de învelit în piele de focă. Și cu fiecare leagă, *pop* ! Apare altul.

— Cuvintele tale nu sunt decât o prostie.

— Oh, și câte suflete *ai* dat în întuneric, Karsa Orlong?

Ochii Teblorului se îngustară. — Nu cred că au găsit întuneric, răspunse el încet. După o clipă, îşi întoarse privirea, tăcut de o realizare bruscă. Cu un an în urmă, ar fi ucis pe cineva pentru că a spus ceea ce tocmai spusese Torvald, dacă ar fi înțeles intenția sa de a răni – ceea ce în sine era puțin probabil. Cu un an în urmă, cuvintele fuseseră lucruri directe, stânjenitoare, închise într-o lume simplă, deși ușor misterioasă. Dar acel defect fusese singurul lui Karsa - nu o caracteristică a Teblorilor în general - pentru că Bairoth Gild îi aruncase cuvinte cu multe tăișuri asupra lui Karsa, o sursă constantă de amuzament pentru războinicul deștept, deși probabil atenuat de neconștientizarea intenției lor a lui Karsa.

Cuvintele nesfârșite ale lui Torvald Nom – dar nu, mai mult decât atât – tot ceea ce Karsa trecuse de când își părăsise satul – serviseră drept instrucţie asupra complexității lumii. Subtilitatea fusese un șarpe veninos care se alunecă nevăzut prin viața lui. Colții ei se scufundaseră adânc de multe ori, dar el nu devenise conștient de originea lor; nici măcar nu înțelesese sursa durerii. Otrava în sine se scursese adânc în el și singurul răspuns pe care l-a dat – când dădea unul – a fost violența, adesea greșită, o lovitură din toate părțile.

Întunericul și orb viu . Karsa și-a întors privirea către Daru, îngenuncheat și înfășurat pe capetele tăiate, acolo, pe puntea de mijloc. *Și cine mi-a scos pânza din ochi? Cine l-a trezit pe Karsa Orlong, fiul lui Synyg? Urugal* ? Nu, nu Urugal. Știa că cu siguranță, pentru furia de pe altă lume pe care o simțise în cabină, acea suflare de gheață care îl străbătuse – care aparținuse zeului său. O neplăcere acerbă – față de care Karsa se trezise ciudat... indiferent.

Cele șapte fețe din stâncă nu au vorbit niciodată despre libertate. Teblorii erau servitorii lor. *Sclavii lor* .

— Arăți rău, Karsa, spuse Torvald, apropiindu-se. „Îmi pare rău pentru ultimele mele cuvinte...”

— Nu este nevoie, Torvald Nom, spuse Karsa ridicându-se. — Ar trebui să ne întoarcem la...

Se opri când l-au lovit primele stropi de ploaie, apoi puntea din toate părțile. Ploaie lăptoasă, vâscoasă.

'Uh!' Torvald mormăi. — Dacă acesta este scuipatul unui zeu, el este hotărât rău.

Apa mirosea urât, putredă. A acoperit rapid punțile navei, tachelajul și

pânzele zdrențuite deasupra capului, cu o grăsime groasă și palidă.

Jurând, Daru au început să adune alimente și butoaie de apă pentru a le încărca în dorul lor de dedesubt. Karsa a finalizat un ultim circuit al punților, examinând armele și armurile pe care le scoase din corpurile cu pielea cenușie. A găsit raftul cu harpoane și a adunat pe cei șase care au mai rămas.

Ploaia s-a îngroșat, creând ziduri tulburi, impenetrabile pe toate părțile navei. Alunecând în noroiul din ce în ce mai adânc, Karsa și Torvald au aprovizionat rapid dory, apoi au împins afară din corpul navei, Teblorul la vâsle. În câteva clipe, nava a fost pierdută din vedere, iar în jurul lor ploaia a încetinit. Cinci mișcări ale vâslelor și au ieșit complet de sub ea, din nou pe mări care se agitau ușor sub un cer palid. Straniul litoral era vizibil în față, apropiindu-se încet.

Pe castelul masiv al navei, la câteva momente după ce dory cu cei doi pasageri ai săi s-au strecurat în spatele paravanului ploii noroioase, șapte siluete aproape nesubstanțiale s-au ridicat din nămol. Oasele sfărâmate, răni căscate fără sânge, figurile se țeseau nesigur în întuneric, de parcă abia reușind să-și mențină strânsoarea pe scena în care intraseră.

Unul dintre ei șuieră de furie. „De fiecare dată când căutăm să strângem nodul...”

— Îl taie, termină altul pe un ton ironic, amar.

Un al treilea coborî pe puntea de mezelă, lovi cu un picior dezordonat într-o sabie aruncată. — Eşecul a aparţinut lui Tiste Edur, rosti acesta cu o voce răguşită. „Dacă trebuie aplicată pedeapsa, ar trebui să fie un răspuns la aroganța lor”.

— Nu trebuie să cerem noi, se răsti primul vorbitor. „Nu suntem stăpânii acestei scheme...”

— Nici Tiste Edur!

— Chiar și așa, și fiecăruia ni se dau sarcini specifice. Karsa Orlong supraviețuiește încă și trebuie să fie singura noastră preocupare...

— Începe să cunoască îndoieli.

„Cu toate acestea, călătoria lui continuă. Acum, cu câtă puțină putere suntem capabili să extindem, depinde de noi să-i îndreptăm calea mai departe.

„Până acum am avut puțin succes!”

'Neadevărat. The Shattered Warren se trezește încă o dată. Inima zdrobită a Primului Imperiu începe să sângereze, mai puțin decât un firicel în acest moment, dar în curând va deveni un potop. Trebuie doar să punem războinicul ales pe curentul potrivit...

— Și asta se află în puterea noastră, limitată așa cum rămâne?

— Hai să aflăm. Începeți pregătirile. Ber'ok, împrăștie acea mână de praf otataral în cabană - tăvălugul vrăjitorului Tiste Edur rămâne deschis și, în acest loc, va deveni rapid o rană... o rană în creștere. Încă nu a venit momentul pentru astfel de dezvăluiri.

Difuzorul și-a ridicat apoi capul stricat și a părut să adulmece aerul. „Trebuie să lucrăm repede”, a anunțat după o clipă. — Cred că suntem vânați.

Cei șase rămași s-au întors cu fața către vorbitor, care a dat din cap ca răspuns la întrebarea lor tăcută. 'Da. Sunt rude pe urmele noastre.

Epava unui întreg pământ se întinsese lângă zidul masiv de piatră. În mijlocul detritusului se vedeau copaci dezrădăcinați, bușteni tăiați grosolan, scânduri, șindrilă și bucăți de căruțe și căruțe. Vargurile erau groase de ierburi mată și frunze putrezite, formând o câmpie largă care se răsucea, se ridica și cădea pe valuri. Zidul abia se vedea pe alocuri, atât de înalt era stratul și nivelul apei de sub el.

Torvald Nom a fost poziționat la prova în timp ce Karsa vâsla. — Nu știu cum vom ajunge la zidul acela, spuse Daru. — Ar fi bine să-ți îndepărtezi vâslele acum, prietene, ca nu cumva să ne împotrivim pe mizeria aia – e somn.

Karsa încetini dory. Au plecat în plutire, carena înghiontind covorul de flotă. După câteva clipe, a devenit evident că exista un curent, trăgându-le ambarcațiunile de-a lungul marginii.

— Ei bine, mormăi Torvald, asta este o premieră pentru această mare. Crezi că acesta este un fel de val?

— Nu, răspunse Karsa, cu privirea urmărind ciudatul țărm în direcția curentului. — Este o breșă în zid.

'Oh. Poți să vezi unde?

'Da asa cred.'

Curentul îi trăgea mai repede, acum.

Karsa continuă: „Există o adâncitură pe țărm și mulți copaci și bușteni blocați acolo unde ar trebui să fie peretele – nu auzi vuietul?

— Da, acum pot. Tensiunea a călărit cuvintele Daru. Se îndreptă la prova. 'O vad. Karsa, ar fi mai bine...

— Da, cel mai bine e să evităm asta. Teblorul se repoziţiona la vâsle. A tras dorisul departe de margine. Coca s-a tras încet sub ei, a început să se răsucească. Karsa și-a sprijinit greutatea în fiecare mișcare, luptându-se să-și recapete controlul. Apa se învârtea în jurul lor.

— Karsa! strigă Torvald. — Sunt oameni – lângă breșă! Văd o barcă naufragiată!

Spărtura era pe stânga lui Teblor, când acesta a tras dory peste curent. Se uită spre locul în care arăta Torvald și, după o clipă, își dezveli dinții. — Stăpânul sclavilor și oamenii lui.

— Ne fac semn cu mâna.

Karsa a încetat să măture cu vâsla stângă. „Nu putem învinge acest curent”, a anunțat el, răsturnând ambarcațiunea. „Cu cât mergem mai departe, cu atât devine mai puternic”.

„Cred că asta s-a întâmplat cu barca lui Silgar – au reușit să o împamânteze chiar de această parte a gurii, îngăduind-o în acest proces. Ar trebui să încercăm să evităm o soartă similară, Karsa, dacă putem, adică.

— Atunci fii atent la buștenii scufundați, spuse Teblorul în timp ce îndrepta dorisul mai aproape de țărm. — De asemenea, locuitorii de jos sunt înarmaţi?

— Nu că pot să văd, răspunse Torvald după o clipă. — Par să fie în, uh, în stare destul de proastă. Sunt cocoţați pe o mică insulă de bușteni. Silgar și Damisk și încă unul... Borrug, cred. Doamne, Karsa, sunt înfometați.

— Ia un harpon, mârâi Teblorul. — Foamea aia i-ar putea duce la disperare.

— O atingere spre țărm, Karsa, aproape am ajuns.

S-a auzit un zgomot ușor de la carenă, apoi o mișcare de măcinat și bâlbâit, în timp ce curentul căuta să-i tragă de-a lungul marginii. Torvald se cățăra afară, cu frânghiile într-o mână și cu harponul în cealaltă. Dincolo de el, Karsa văzu în timp ce se întoarse, îi îngrămădi pe cei trei locuitori Nathii, fără să facă nicio mișcare să-i ajute și, dacă ceva, retrăgându-se atât de departe cât puteau ei pe insula încâlcită. Bubuitul breșei era un tunet încă îndepărtat, deși mai aproape erau crăpături de rău augur, zgomote de sfâșiere și de mișcare – blocajul se desprindea.

Torvald făcu strâns dorisul cu o foaie de linii legate de diferite ramuri și rădăcini. Karsa a pășit pe mal, scoțându-și sabia de sânge, cu ochii îndreptați spre Silgar.

Stăpânul sclavilor a încercat să se retragă mai departe.

Lângă cei trei slăbiți zăceau rămășițele unui al patrulea, cu oasele curate.

— Teblor! a implorat Silgar. — Trebuie să mă asculţi!

Karsa înainta încet.

'Pot să ne salvez!'

Torvald trase de brațul lui Karsa. — Stai, prietene, să-l auzim pe nenorocit.

— Va spune orice, mârâi Karsa.

'Chiar și așa-'

vorbi Damisk Greydog. „Karsa Orlong, ascultă! Această insula este sfâșiată - toți avem nevoie de barca ta. Silgar este un mag - poate deschide un portal. Dar nu dacă se îneacă. A intelege? Ne poate lua din acest tărâm!'

— Karsa, spuse Torvald, țesând în timp ce buștenii se mișcau sub el, strânsoarea lui de brațul Teblorului strângându-se.

Karsa se uită în jos la Daru de lângă el. — Ai încredere în Silgar?

'Desigur că nu. Dar nu avem de ales - este puțin probabil să supraviețuim pătrunzând prin acea breșă în dory. Nici măcar nu știm înălțimea acestui perete - căderea de pe cealaltă parte ar putea fi nesfârșită. Karsa, suntem înarmați și ei nu... în plus, sunt prea slabi pentru a ne face necazuri, poți vedea asta, nu-i așa?

Silgar țipă când o mare parte a blocajului se scufunda imediat în spatele lui.

Încruntat, Karsa își înveli sabia. — Începe să desfaci barca, Torvald. Le făcu cu mâna locuitorilor din ses. 'Atunci vino. Dar știi asta, Stăpâne de Sclave, orice semn de trădare din partea ta și a prietenilor tăi îți va lua oasele în continuare.

Damisk, Silgar și Borrug s-au grăbit înainte.

Întreaga secțiune de murdărie se îndepărta, rupându-se de-a lungul marginilor, în timp ce curentul o ducea mai departe. În mod clar, bresa se extindea, lărgindu-se la presiunea unei mări întregi.

Silgar se urcă și se ghemui lângă prova dory. — Voi deschide un portal, anunţă el, cu vocea zguduită. — Nu pot face decât o dată...

— Atunci de ce nu ai plecat cu mult timp în urmă? întrebă Torvald, în timp ce slăbi ultima linie și se urcă înapoi la bord.

„Înainte nu era nicio cale spre mare. Dar acum, aici, cineva a deschis o poartă. Închide. Țesătura este... slăbită. Nu am priceperea să fac eu însumi așa ceva. Dar pot urma.

Dorișorul s-a eliberat de insula care se prăbușește, s-a aruncat sălbatic în curentul măturator. Karsa a împins și a tras cu vâslele pentru a-și înclina arcul în

fluxul torenţial.

'Urma?' repetă Torvald. 'Unde?'

Silgar clătină pur și simplu din cap.

Karsa a abandonat vâslele și s-a îndreptat spre pupa, luând timonei cu ambele mâini.

Au călărit pe marea de epave care se răsturna și se agita spre breșă. Acolo unde zidul cedase, era un nor ocru de ceață vast și înalt ca un tunet. Dincolo de ea, părea să nu fie nimic.

Silgar făcea gesturi cu ambele mâini, smulgându-le, așa cum ar face un orb care căuta un zăvor. Apoi a bătut cu un deget spre dreapta. 'Acolo!' țipă el, aruncând o privire sălbatică asupra lui Karsa. 'Acolo! Înclinați-ne acolo!

Locul spre care a îndreptat Silgar nu părea diferit de oriunde altundeva. Imediat dincolo de ea, apa a dispărut pur și simplu - o linie oscilantă care era chiar breșa. Ridicând din umeri, Karsa a împins timul. Unde au trecut a contat puțin pentru el. Dacă Silgar nu reușea, s-ar arunca, căzând la orice distanță, pentru a se prăbuși în mijlocul unui vârtej înspumant care i-ar ucide pe toți.

A privit cum toți, în afară de Silgar, se aplecau, muți de groază.

Teblorul zâmbi. 'Urugal!' urlă el, ridicându-se pe jumătate în timp ce dorisul alerga spre margine.

Întunericul i-a înghițit.

Și apoi cădeau.

Un trosnet puternic, exploziv. Mânerul timonei s-a despicat sub mâinile lui Karsa, apoi pupa îl ciocăni din spate, aruncând Teblorul înainte. A lovit apa o clipă mai târziu, impactul făcându-l să sufle, luând o gură de mare sărată, înainte de a se cufunda în întunericul rece.

S-a zbătut în sus până când capul i-a spart suprafața, dar întunericul nu a mai scăzut, ca și cum ar fi căzut într-o fântână sau ar fi apărut într-o peșteră. În apropiere, cineva tușea neputincios, în timp ce puțin mai departe un alt supraviețuitor se zvârnea.

Epava s-a lovit de Karsa. Dory se fărâmase, deși Teblorii era destul de sigur că căderea nu fusese prea lungă – ajunseseră la o înălțime de probabil doi războinici adulți la un loc. Dacă barca nu a lovit ceva, ar fi trebuit să supraviețuiască.

— Karsa!

Tot tușind, Torvald Nom a sosit alături de Teblor. Daru găsise axul uneia dintre vâsle, peste care își dăduse brațele. — Ce, pe numele lui Hood, crezi că s-a întâmplat?

— Am trecut prin poarta aceea vrăjitorie, a explicat Karsa. — Ar trebui să fie evident, pentru că acum suntem în altă parte.

— Nu atât de simplu, răspunse Torvald. — Lama acestui vâsle-aici, uită-te la capăt.

Găzindu-se confortabil plutind în această apă sărată, lui Karsa i-a trebuit doar o clipă să înoate până la capătul puțului. Fusese tăiat, ca și cum ar fi fost de o singură lovitură de la o sabie de fier, cum au folosit-o cei de la pământ. El a mormăit.

Zgomotele îndepărtate se apropiaseră. De mult mai departe, strigă vocea lui Damisk.

'Aici!' strigă Torvald înapoi.

O formă se profila lângă ei. Era Silgar, agățat de unul dintre butoaiele de apă.

'Unde suntem?' l-a întrebat Karsa pe stăpânul sclavilor.

'De unde sa stiu?' se răsti Nathii. „Nu am modelat poarta, pur și simplu am folosit-o – și se închisese în mare parte, motiv pentru care podeaua bărcii nu a venit cu noi. A fost tuns curățat. Cu toate acestea, cred că suntem într-o mare, sub un cer acoperit. Dacă nu ar exista lumină ambientală, nu ne-am putea vedea acum. Din păcate, nu aud nicio coastă, deși este atât de calm încât s-ar putea să nu existe valuri care să cufunde malul.

— Înseamnă că am putea fi la o duzină de lovituri și să nu știm asta.

'Da. Din fericire pentru noi, este o mare destul de caldă. Trebuie pur și simplu să așteptăm zorii...

— Presupunând că există unul, spuse Torvald.

— Există, a afirmat Silgar. — Simțiți straturile din această apă. E mai frig acolo unde ne sunt picioarele. Deci un soare a privit în jos pe această mare, sunt sigur de asta.

Damisk a apărut în vizor, luptându-se cu Borrug, care părea să fie inconștient. Când întinse mâna să apuce butoiul de apă, Silgar îl împinse înapoi, apoi se depărtă cu piciorul.

'Stapan de sclavi!' Damisk icni.

— Acest butoi abia îmi ține greutatea așa cum este, șuieră Silgar. — Este aproape umplut cu apă proaspătă, de care probabil că avem nevoie. Ce se întâmplă cu Borrug?

Torvald se îndreptă pentru a-i oferi lui Damisk un loc la axul vâslei. Paznicul tatuat a încercat să-i acopere și brațele lui Borrug și Torvald s-a apropiat din nou pentru a-l ajuta.

— Nu știu ce e în neregulă cu el, spuse Damisk. — Poate că s-a lovit la cap, deși nu găsesc nicio rană. La început bolborosea, bâlbâind, apoi pur și simplu a căzut inconștient și aproape că a alunecat sub. Am avut noroc să ajung la el.

Capul lui Borrug continua să lăsească sub suprafață.

Karsa întinse mâna și luă încheieturile bărbatului. — O să-l iau, mârâi el, întorcându-se şi târându-l de gât cu braţele bărbatului.

— O lumină! strigă deodată Torvald. — Am văzut o lumină acolo!

Ceilalți s-au întors.

— Nu văd nimic, mârâi Silgar.

— Am făcut-o, insistă Torvald. — Era întunecat. A plecat acum. Dar am văzut...

— Probabil o imaginație exagerată, spuse Silgar. „Dacă aș avea puterea, mi-aș deschide labelul...”

— Știu ce am văzut, spuse Daru.

— Atunci, conducă-ne, Torvald Nom, spuse Karsa.

— S-ar putea să fie în direcția greșită! şuieră Silgar. — Suntem mai în siguranță să așteptăm...

— Atunci așteaptă, răspunse Karsa.

— Eu am apa proaspătă, nu tu...

— Un punct bun. Atunci va trebui să te omor, din moment ce te-ai hotărât

să stai aici. S-ar putea să avem nevoie de acea apă, până la urmă. Nu vei fi, pentru că vei fi mort.

— Logica Teblor, chicoti Torvald, este cu adevărat minunată.

— Foarte bine, voi urma, spuse Silgar.

Daru porni într-un ritm lent, dar constant, lovind sub suprafață în timp ce trăgea axul vâslei. Damisk a ținut o mână pe lungimea lemnului, reușind o mișcare ciudată cu picioarele sale, care semăna cu cele ale unei broaște.

Prinzând încheieturile lui Borrug într-o mână, Karsa se mișcă în urma lor. Capul inconștient al șesului s-a sprijinit pe umărul drept, genunchii lui lovindu-se de coapsele Teblorului.

Într-o parte, cu picioarele zvârnâindu-se, Silgar a propulsat butoiul de apă. Karsa putea vedea că butoiul era mult mai puțin umplut decât pretindea stăpânul sclavilor – le-ar fi putut suporta cu ușurință pe toate.

Teblorul însuși nu simțea nevoia. Nu era deosebit de obosit și părea că poseda o flotabilitate naturală superioară celei a sesilor. Cu fiecare respirație întreruptă, umerii, brațele și jumătatea superioară a pieptului se ridicau deasupra apei. Și în afară de faptul că genunchii lui Borrug făceau constant loviturile lui Karsa, prezența șesului a fost neglijabilă...

Era, îşi dădu seama, ceva ciudat în genunchii aceia. Făcu o pauză, se întinse în jos.

Ambele picioare erau tăiate curat chiar sub rotule, apa caldă în urma lor imediată.

Torvald privise înapoi. 'Ce s-a întâmplat?' el a intrebat.

— Crezi că există somn în aceste ape?

— Mă îndoiesc, răspunse Daru. — La urma urmei, era apă dulce.

— Bine, mormăi Karsa, reluând înotul.

Nu a existat nicio recidivă a luminii pe care o văzuse Torvald. Au continuat în întunericul neuşurat, prin apă perfect liniştită.

— E o prostie, pronunţă Silgar după un timp. „Ne epuizăm fără rost...”

Torvald a spus: „Karsa, de ce ai întrebat despre somn?

Ceva uriaș și cu pielea aspră s-a ridicat și a aterizat pe spatele lui Karsa, greutatea sa uriașă trăgându-l în jos. Încheieturile lui Borrug erau smulse din strânsoarea lui, brațele biciuindu-se înapoi și dispărând. Împinsă sub suprafață mai mult decât înălțimea unui războinic, Karsa se răsuci. Unul dintre picioarele lui s-a ciocnit de un corp solid, neclintit. A folosit contactul pentru a se propulsa departe și înapoi spre suprafață.

Chiar și când ajunse la el - sabia de sânge în mâini - văzu, la mai puțin de o lungime de corp, un pește cenușiu enorm, cu gura cu dinți zimțați închizându-se în jurul puținului care mai rămăsese vizibil din Borrug. Cap, umeri și brațe lacerate. Capul larg al peștelui se zvârnea sălbatic înainte și înapoi, ochii săi ciudați ca de farfurii sclipind parcă luminați din interior.

În spatele lui Karsa se auzi un țipăt și el se întoarse. Atât Damisk, cât și Silgar dădeau cu picioarele sălbatice în efortul de a scăpa. Torvald stătea pe spate, cu vâsla ținută strâns în mâini, picioarele bătând sub suprafață – el singur nu făcea niciun zgomot, deși fața îi era răsucită de frică.

Karsa s-a confruntat din nou cu peștele. Părea că întâmpină dificultăți la înghițit pe Borrug – unul dintre brațele bărbatului era blocat transversal. Peștele

însuși era poziționat aproape de verticală în apă, rupându-și capul înainte și înapoi.

Mârâind, Karsa a înotat spre ea.

Brațul lui Borrug s-a eliberat chiar și în momentul în care a sosit Teblorul, cadavrul dispărând în gura. Respirând adânc și lovind puternic, Karsa se ridică pe jumătate din apă, cu sabia de sânge un spray curbat în timp ce se tăia în botul peștelui.

Sânge cald împroșcă antebrațele lui Karsa.

Peștele părea să-și arunce tot corpul înapoi.

Karsa se năpusti mai aproape, închizându-și picioarele în jurul corpului creaturii chiar sub aripile de flancare. Peștele s-a răsucit la contact, dar nu a putut scăpa de strânsoarea strânsă a lui Karsa.

Teblorul și-a inversat sabia și a înfipt-o adânc în burta fiarei, a rupt-o în jos.

Apa a fost brusc fierbinte cu sânge și bilă. Corpul peștelui a devenit o greutate moartă, târându-l pe Karsa în jos. Și-a învelit sabia; apoi, în timp ce el și peștele se scufundau sub suprafață, a întins mâna în rana căscată. O mână s-a închis pe coapsa lui Borrug - o masă mărunțită de carne - și degetele s-au înfipt pentru a se închide în jurul osului.

Karsa l-a tras pe pământean printr-un nor de lichid lăptos, care ustură ochi, apoi, atrăgând corpul cu el, a revenit la suprafață.

Torvald striga acum. Întorcându-se, Karsa îl văzu pe Daru, stând în apă până la talie, cu ambele brațe fluturând. Lângă el, Silgar și Damisk se îndreptau spre un fel de țărm.

Târându-l pe Borrug cu el, Karsa și-a făcut drum înainte. O jumătate de duzină de mișcări și picioarele lui băteau și zgâriau pe un fund nisipos. Stătea în picioare, ținând încă unul dintre picioarele lui Borrug. Câteva clipe mai târziu, era pe plajă.

Ceilalți stăteau sau îngenuncheau pe fâșia palidă de nisip, recăpătându-și răsuflarea.

Lăsând cadavrul pe plajă, Karsa rămase în picioare, cu capul înclinat pe spate, în timp ce adulmeca aerul cald și sufocant. Dincolo de linia mareei înalte a șuviței, aglomerată de scoici, era un frunziș bogat și luxuriant. Bâzâitul și scâncetul insectelor, un foșnet slab în timp ce ceva mic se mișca pe algele uscate.

Torvald se târă aproape. — Karsa, bărbatul e mort. Era mort când l-a luat rechinul...

— Deci a fost un rechin. Marinarii de pe vasul Malazan au vorbit despre rechini.

— Karsa, când un rechin înghite pe cineva, nu te duci după bietul ticălos. A terminat...

— A fost în grija mea, a bubuit Karsa. „Rechinul nu avea niciun drept asupra lui, indiferent dacă era mort sau viu”.

Silgar era în picioare la câțiva pași distanță. La cuvintele lui Karsa, a râs, sunetul ascuțit, apoi a spus: „De la burta unui rechin la pescăruși și crabi! Spiritul patetic al lui Borrug, fără îndoială, îți mulțumește, Teblor!

— L-am eliberat pe pământean, răspunse Karsa, iar acum întoarce-l în grija ta, Stăpânul Sclavilor. Dacă vrei să-l părăsești pentru pescăruși și crabi, asta trebuie să decizi. S-a confruntat din nou cu marea întunecată, dar nu a văzut

niciun semn de rechin mort.

— Nimeni nu m-ar crede, mormăi Torvald.

— Ce crezi, Torvald Nom?

„Oh, mă imaginam ca un bătrân, peste ani, stând în Quip's Bar din Darujhistan, spunând această poveste. L-am văzut cu ochii mei și chiar și eu am probleme să cred. Erai la jumătatea apei când ai legănat sabia aia în jos. Ajută să ai patru plămâni, presupun. Chiar și așa... clătină el din cap.

Karsa a ridicat din umeri. — Somnul era mai rău, spuse el. — Nu mi-a plăcut somnul.

— Sugerez, strigă Silgar, să dormim puțin. În zorii zilei, vom descoperi ce este de descoperit din acest loc. Deocamdată, mulțumește-i lui Mael că încă suntem în viață.

— Iartă-mă, spuse Torvald, dar aș prefera să mulțumesc unui războinic teblor încăpățânat decât oricărui zeu al mării.

„Atunci credința voastră este grav deplasată,” stăpâni sclavi în râs, întorcându-se.

Torvald se căţără încet în picioare. — Karsa, murmură el, ar trebui să știi că fiara mării aleasă de Mael este rechinul. Nu mă îndoiesc deloc că Silgar se ruga din greu în timp ce eram noi acolo.

— Nu contează, răspunse Karsa. A inspirat adânc de aer cu parfum de junglă, și l-a eliberat încet. „Sunt pe uscat și sunt liber, iar acum voi merge de-a lungul acestei plaje și, așadar, voi gusta ceva din acest pământ nou”.

— Mă voi alătura, atunci, prietene, pentru că cred că lumina pe care am văzut-o era în dreapta noastră, puțin deasupra acestei plaje, și aș investiga.

— Cum vrei, Torvald Nom.

Au început să meargă de-a lungul șuviței.

„Karsa, nici Silgar, nici Damisk nu posedă o fărâmă de decență. Eu, totuși, fac. O mică fărâmă, desigur, dar una totuși. Astfel: mulțumesc.'

— Ne-am salvat unul altuia, Torvald Nom, și așa că sunt încântat să vă spun prieten și să vă consider un războinic. Nu un războinic Teblor, desigur, dar chiar și așa un războinic.

Daru nu a spus nimic mult timp. Se mișcaseră bine în afara vederii lui Silgar și Damisk. Raftul de pământ din dreapta lor se înălța în straturi de piatră palidă, peretele sculptat în valuri împânzit de târâtoare din vegetația groasă agățată de surplontă. O întrerupere a norilor deasupra capului aruncă o lumină slabă a stelelor, reflectându-se asupra apei practic nemișcate din stânga lor. Nisipul de sub picioare făcea loc unei pietre netede, ondulate.

Torvald atinse brațul lui Karsa și se opri, arătând în sus. — Acolo, şopti el.

Teblorul mormăi încet. Un turn ghemuit și deformat se ridica deasupra încurcăturii de tufișuri. Vag pătrat și înclinându-se brusc până la capătul unui acoperiș plat, turnul aplecat deasupra plajei, o masă neagră noduroasă. La trei sferturi din partea sa orientată spre mare era o fereastră triunghiulară adânc înfiptă. Lumină galben tern contura lamelele deformate ale oblonului.

Era vizibilă o potecă îngustă, coborând până la țărm, iar în apropiere - la cinci pași dincolo de linia mareei înalte - se aflau rămășițele prăbușite ale unei bărci de pescar, cu nervurile arcuite ale carenei ieșind în lateral învelite în alge marine și acoperite cu guano.

— Să facem o vizită? întrebă Torvald.
— Da, răspunse Karsa, mergând spre potecă.
Daru s-a mutat repede lângă el. — Totuși, fără trofee, nu?
Ridicând din umeri, Teblorul spuse: — Asta depinde de modul în care suntem primiți.
— Străini pe o plajă pustie, unul dintre ei un gigant cu o sabie aproape la fel de înalt ca mine. În toiul nopţii. Bătând în uşă. Dacă ne întâlnim cu brațele deschise, Karsa, va fi un miracol. Mai rău încă, nu există prea multe șanse ca noi să împărtășim o limbă comună...
— Prea multe cuvinte, interveni Karsa.
Ajunseseră la baza turnului. Nu era nicio intrare pe partea dinspre mare. Traseul se curbă spre cealaltă parte, o potecă bine bătută de praf de calcar. Plăci uriașe de rocă galbenă zăceau în grămezi – multe dintre ele părând să fi fost târâte din alte locuri și purtând urme de daltă și tăiere. Turnul în sine a fost construit din material identic, deși aspectul său noduros a rămas un mister până când Karsa și Torvald s-au apropiat.
Daru întinse mâna și își trecu degetele de-a lungul uneia dintre pietrele de temelie. — Acest turn nu este altceva decât fosile, murmură el.
— Ce sunt fosilele? întrebă Karsa, studiind formele ciudate încorporate în piatră.
„Viața străveche, transformată în piatră. Îmi imaginez că oamenii de știință au o explicație pentru modul în care a avut loc o astfel de transformare. Din păcate, educația mea a fost sporadică și, uh, prost primită. Uite, ăsta... este un fel de coajă masivă. Și acolo, alea arată ca vertebre, de la vreo fiară ca un șarpe...
„Nu sunt altceva decât sculpturi”, a afirmat Karsa. Un hohot de râs adânc îi făcu să se învârtă. Bărbatul care stătea la cotul cărării, la zece pași în față, era uriaș după standardele de jos, pielea lui atât de întunecată încât să pară neagră. Nu purta cămașă, ci doar o vestă fără mâneci din poștă grea întărită de rugină. Mușchii lui erau vasti, lipsiți de grăsime, făcându-i brațele, umerii și trunchiul să pară ca și cum ar fi fost făcute din funii întinse. Purta o cârpă cu brâu dintr-un material incolor. O pălărie care părea făcută din rămășița ruptă a glugăi îi acoperea capul, dar Karsa putea să vadă o barbă groasă, gri, acoperind jumătatea inferioară a feței bărbatului.
Nu se vedeau arme, nici măcar un cuțit. Dinții îi străluceau într-un zâmbet. — Țipete dinspre mare, iar acum o pereche de furișori bâjbâie în Daru, în curtea turnului meu. Capul i s-a înclinat ușor în sus pentru a-l privi pe Karsa pentru o clipă. — La început am crezut că ești un Fenn, dar tu nu ești Fenn, nu-i așa?
"Eu sunt Teblor..."
— Teblor! Ei bine, băiete, ești departe de casă, nu-i așa?
Torvald făcu un pas înainte. — Domnule, comanda dumneavoastră asupra lui Daru este impresionantă, deși sunt sigur că detectez un accent Malazan. În plus, după culoarea ta, aș risca să fii Napan. Suntem atunci pe Quon Tali?
— Nu știi?
— Vai, domnule, mă tem că nu.
Bărbatul mormăi, apoi se întoarse pe potecă. — Sculpturi, ha! Torvald aruncă o privire înapoi către Karsa, apoi, ridicând din umeri, porni după bărbat.
Karsa a urmat.

Ușa era situată pe partea interioară. Poteca se bifurca în fața ei, o potecă ducând la turn și cealaltă către un drum înălțat care mergea paralel cu coasta, dincolo de care se afla o bandă întunecată de pădure. Bărbatul a împins ușa și a intrat înăuntru. Atât Torvald, cât și Karsa se opriseră involuntar la bifurcație, privind în sus la craniul enorm de piatră care forma buiandrugul de deasupra ușii joase. Era atât de lung cât Teblorul era înalt, pe toată lățimea zidului. Șirurile de dinți asemănătoare cu pumnalele depășeau chiar și pe cele ale unui urs cenușiu.

Bărbatul a reapărut. — Da, impresionant, nu-i aşa? Am adunat și eu cea mai mare parte din corpul nenorocitului, ar fi trebuit să presupun că ar fi mai mare decât aș fi...

— Prea multe cuvinte, interveni Karsa. Omul ăsta își irosește viața cu sarcini stupide. Când voi decide că mi-e foame, voi lua mâncare.

Deși Teblorul anticipa o reacție violentă din partea Keeper și, deși mâna lui Karsa era aproape de strânsoarea sabiei de sânge, el nu a putut evita pumnul neclar care a izbit, conectându-se cu coastele inferioare pe partea dreaptă. Oasele au crăpat. Aerul din plămânii lui a explodat în afară. Lăsându-se, Karsa se clătină înapoi, incapabil să tragă respirația, un val de durere întunecându-i vederea.

Nu fusese niciodată lovit atât de tare în viața lui. Nici măcar Bairoth Gild nu reușise să dea o asemenea lovitură. Chiar și în timp ce conștiința îi scăpa, el aruncă spre Keeper o privire de admirație uimită și neprefăcută. Apoi s-a prăbușit.

Când s-a trezit, lumina soarelui curgea prin pragul deschis. S-a trezit întins în așchiile de piatră. Aerul era umplut cu praf de mortar, coborând de sus. Gemuind de durerea coastelor crăpate, Karsa se ridică încet. Auzea voci de sus, lângă tavanul turnului.

Sabia de sânge încă atârna de curelele ei pe spate. Teblorul s-a rezemat de oasele de piatră ale scheletului în timp ce se ridică în picioare. Ridicându-și privirea, îi văzu pe Torvald și pe Keeper, echilibrați în cadrul de lemn chiar sub tavan, care fusese deja parțial demontat. Daru se uită în jos.

„Karsa! Te-aș invita sus, dar bănuiesc că această schelă nu ți-ar gestiona greutatea. În orice caz, am făcut progrese bune...

Keeper îl întrerupse cu: — Îi va lua greutatea. Am urcat toată coloana vertebrală și asta cântărește mult mai mult decât un Teblor singur. Vino sus, băiete, suntem gata să începem pe pereți.

Karsa a cercetat vânătaia vag în formă de pumn care îi acoperea coastele inferioare de pe partea dreaptă. Era dureros să tragi respirația; nu era sigur dacă va fi capabil să urce, cu atât mai puțin să muncească. În același timp, era reticent în a arăta slăbiciune, în special față de acel Napan cu noduri musculare. Făcând o grimasă, se întinse până la cea mai apropiată traversă.

Urcarea era chinuitoare, chinuitor de lentă. Sus, cei doi locuitori priveau în tăcere. Când Karsa ajunse pe pasarela de sub tavan, târându-se alături de Keeper și Torvald, era învelit în sudoare.

Keeper se holba la el. — Ia-mă, mormăi el, am fost surprins că ai reușit să stai în picioare, Teblor. Știu că mi-am rupt coaste-la naiba-a ridicat o mână cu atele, înfășurată cu bandaj--mi-am rupt oasele. E temperamentul meu, vezi. A

fost întotdeauna o problemă. Nu accept insultele prea bine. Cel mai bine stai acolo, ne descurcăm.

Karsa rânji. — Sunt din tribul Uryd. Crezi că mă îngrijorează un robinet de josnic? S-a îndreptat. Tavanul fusese o singură lespede de calcar, care ieșea ușor dincolo de pereți. Îndepărtarea acestuia implicase dăltuirea mortarului de la îmbinări, apoi pur și simplu alunecarea într-o parte până când s-a răsturnat, prăbușindu-se în bucăți la picioarele turnului. Mortarul din jurul blocurilor mari și aspre ale peretelui fusese tăiat până la marginea schelei. Karsa și-a pus umărul pe o parte și a împins.

Ambii bărbați au smuls curelele săbiei de sânge în timp ce Teblorul s-a răsturnat înainte, o secțiune uriașă de zid dispărând în fața lui. O contuzie puternică de jos a zguduit turnul. A existat un moment în care părea că greutatea lui Karsa îi va trage pe toți trei, apoi Keeper a prins un picior în jurul unui stâlp, mormăind în timp ce curelele se întindeau la capătul unui braț. Toate au rămas în echilibru pentru o bătaie a inimii, apoi Napanul și-a ondulat încet brațul, atragându-l pe Karsa înapoi pe platformă.

Teblorul nu a putut face nimic pentru a-l ajuta – fusese aproape de leșin când împinsese pietrele, iar durerea îi bubuia prin craniu. S-a lăsat încet în genunchi.

Gâfâind, Torvald își smulse mâinile de curele și se așeză pe scândurile deformate cu o pocnitură.

Keeper a râs. — Ei bine, a fost ușor. Destul de bine, amândoi ați câștigat micul dejun.

Torvald a tușit, apoi i-a spus lui Karsa: „În caz că te întrebi, m-am dus înapoi pe plajă în zori, pentru a-i recupera pe Silgar și Damisk. Dar nu erau acolo unde i-am lăsat noi. Nu cred că stăpânul de sclavi plănuia să călătorească cu noi – probabil că se temea pentru viața lui în compania ta, Karsa, ceea ce trebuie să recunoști că nu este complet nerezonabil. Le-am urmat urmele pe drumul de coastă. Se îndreptaseră spre vest, sugerând că Silgar știa mai multe despre unde ne aflăm decât lăsase să vadă. Cincisprezece zile până la Ehrlitan, care este un port important. Dacă ar fi plecat spre est, ar fi fost o lună sau mai mult până la cel mai apropiat oraș.

— Vorbești prea mult, spuse Karsa.

— Da, încuviinţă Keeper, aşa este. Voi doi ați avut o călătorie destul de mare - acum știu mai multe despre asta decât mi-ar plăcea. Nu este motiv de îngrijorare, Teblor. Am crezut doar jumătate din asta. Uciderea unui rechin, ei bine, cei care frecventează această coastă sunt cei mari, suficient de mari pentru a dovedi prea multe pentru dhenrabi. Toți cei mici sunt mâncați, vezi. Nu am văzut încă unul în larg aici care să aibă mai puțin de două ori înălțimea ta, Teblor. Deschiderea capului cu o singură lovitură? Cu o sabie de lemn? În apă adâncă? Și care este celălalt? Somn suficient de mare pentru a înghiți un bărbat întreg? Hah, una bună.

Torvald se uită la Napan. — Ambele adevărate. La fel de adevărat ca o lume inundată și o navă cu Tiste Andu fără cap la vâsle!'

— Ei bine, cred toate astea, Torvald. Dar rechinul și somnul? Mă iei de prost? Acum, hai să coborâm și să gătim o masă. Lasă-mă să-ți iau un ham, Teblor, în cazul în care te decizi să te culci la jumătatea drumului. Vom urma.

Peștele plat pe care Keeper l-a tăiat și aruncat într-un bulion de tuberculi amidonați fusese afumat și sărat. Când Karsa și-a terminat cele două porții, îi era disperat de sete. Keeper i-a îndrumat către un izvor natural aproape de turn, unde atât el, cât și Torvald au mers să bea adânc din apa dulce.

Daru și-a stropit apoi fața și s-a așezat cu spatele la un palmier căzut. — M-am gândit, prietene, spuse el.

— Ar trebui să faci mai mult din asta, în loc să vorbești, Torvald Nom.

— Este un blestem de familie. Tatăl meu era și mai rău. Destul de ciudat, unele versuri ale Casei Nom sunt exact opuse - nu ai putea scoate niciun cuvânt din ele nici măcar sub tortură. Am un văr, un asasin...

— Credeam că te-ai gândit.

'Oh corect. Așa am fost. Ehrlitan. Ar trebui să mergem acolo.

'De ce? Nu am văzut nimic de valoare în niciunul dintre orașele prin care am călătorit pe Genabackis. Miresc, sunt prea zgomotoși, iar locuitorii de la șes se năpustesc ca șoarecii de stâncă.

— Este un port, Karsa. Un port Malazan. Asta înseamnă că sunt nave care pleacă din el, îndreptându-se spre Genabackis. Nu e timpul să mergi acasă, prietene? Am putea lucra pentru trecerea noastră. Eu, sunt gata să intru în îmbrățișarea familiei mele dragi, copilul pierdut de mult s-a întors, mai înțelept, aproape reformat. Cât despre tine, aș crede că tribul tău ar fi, uh, încântat să te aibă înapoi. Acum știi și ei au mare nevoie de asta, cu excepția cazului în care vrei să se întâmple cu Uryd ce sa întâmplat cu Sunyd.

Karsa se încruntă la Daru pentru o clipă, apoi își întoarse privirea. — Într-adevăr, mă voi întoarce la poporul meu. Intr-o zi. Dar Urugal încă îmi călăuzește pașii – îl simt. Secretele au putere atâta timp cât rămân secrete. Cuvintele lui Bairoth Gild, la care m-am gândit puțin la momentul respectiv. Dar acum, asta s-a schimbat. Sunt schimbat, Torvald Nom. Neîncrederea a prins rădăcini în sufletul meu și când găsesc în minte chipul de piatră al lui Urugal, când simt voința lui în război cu a mea, îmi simt propria slăbiciune. Puterea lui Urugal asupra mea constă în ceea ce nu știu, în secrete-secrete pe care propriul meu zeu le-ar păstra de la mine. Am încetat să mai duc acest război în sufletul meu. Urugal mă călăuzește și îl urmăresc, căci călătoria noastră este către adevăr.

Torvald îl studie pe Teblor cu ochii plini. — S-ar putea să nu-ți placă ceea ce găsești, Karsa.

— Bănuiesc că ai dreptate, Torvald Nom.

Daru se uită încă o clipă, apoi se ridică în picioare și scoase nisipul de pe tunica lui zdrențuită. „Keeper este de părere că nu este sigur în preajma ta. Spune că parcă ai târâi o mie de lanțuri invizibile în spatele tău și orice se află la capetele fiecăruia dintre ele este plin de venin.

Karsa simți că sângele i se răcește în el.

Torvald trebuie să fi observat o schimbare în expresia Teblorului, căci ridică ambele mâini. 'Așteptă! A vorbit doar în treacăt, nu a fost nimic cu adevărat, prietene. Pur și simplu îmi spunea să fiu atent în compania ta - de parcă nu aș fi știut deja asta. Sunteți propria piatră a lui Hood - pentru inamicii tăi, adică. În orice caz, Karsa, te-aș sfătui să nu-l încrucișezi pe acel bărbat. Liră cu liră, el este cel mai puternic bărbat pe care l-am întâlnit vreodată – și asta te include pe tine. În plus, în timp ce ți-ai recăpătat o parte din vechile forțe, ai o jumătate de

duzină de coaste rupte...

— Destul de cuvinte, Torvald Nom. Nu intenționez să-l atac pe Keeper. Vederea lui mă tulbură, asta-i tot. Căci am împărtășit-o, în visele mele. Acum înțelegi de ce trebuie să caut adevărul.

'Foarte bine.' Torvald îşi coborî mâinile, apoi oftă. — Totuși, l-aș sfătui pe Ehrlitan. Avem nevoie de haine și...

— Keeper a spus adevărul când a spus că sunt periculos să fiu prin preajmă, Torvald Nom. Și acest pericol este probabil să crească. Vă voi alătura în călătoria către Ehrlitan. Apoi, voi avea grijă să găsești o corabie, ca să te poți întoarce la familia ta. Când se va face acest lucru, ne vom despărți. Cu toate acestea, voi păstra adevărul prieteniei tale cu mine.

Daru rânji. — Atunci e rezolvat. Ehrlitan. Haide, să ne întoarcem la turn, ca să-i putem mulțumi lui Keeper pentru ospitalitatea sa.

Au început să-și croiască drum de-a lungul potecă. — Fii sigur, continuă Torvald, că voi păstra și în mine adevărul despre prietenia ta, deși este un adevăr pe care nimeni altcineva nu-l poate crede.

'De ce este asta?' întrebă Karsa.

„Nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni. Cunoștințe, minioni și altele asemenea, a fost ușor. Dar gura mea mare...

— Trimite potențiali prieteni să fugă. Da inteleg. Clar.'

— Ah, acum înțeleg. Vrei să mă arunci pe prima navă doar ca să scapi de mine.

— Există asta, răspunse Karsa.

„În conformitate cu starea jalnică a vieții mele, are sens.

După o clipă, în timp ce ocoleau o curbă și ajungeau în vizorul turnului, Karsa s-a încruntat și a spus: „Să facem ușoară cuvintele este încă dificil...”

— Toate acele discuții despre prietenie au creat un disconfort de moment. Ai făcut bine să aluneci departe de ea.

— Nu, căci ceea ce aș spune este asta. Pe navă, când am atârnat în lanțuri de catarg, tu erai singura mea stăpânire pe această lume. Fără tine și cuvintele tale nesfârșite, Torvald Nom, nebunia pe care o prefăcusem ar fi devenit o nebunie în adevăr. Am fost un conducător de război Teblor. Era nevoie de mine, dar eu însumi nu aveam nevoie. Am avut adepți, dar nu și aliați și abia acum înțeleg diferența. Și este vast. Și de aici am ajuns să înțeleg ce înseamnă să ai regrete. Bairoth Gild. Delum Thord. Chiar și Rathyd, pe care l-am slăbit foarte mult. Când mă întorc pe vechiul meu drum, înapoi în ținuturile Teblor, sunt răni pe care va trebui să le repar. Și așa, când spui că este timpul să te întorci la familia ta, Torvald Nom, înțeleg și inima mea este bucuroasă.

Keeper stătea pe un taburet cu trei picioare în afara ușii turnului. La picioarele lui se sprijinea un sac mare cu bretele, împreună cu două tărtăcuțe cu dop sclipind de condens. Avea în mână nebandată o geantă mică, pe care o aruncă către Torvald când soseau cei doi bărbați.

Punga zgâia când Daru o prinse. Ridicând sprâncenele, Torvald a întrebat: „Ce-”

— Jakata de argint, în mare parte, spuse Keeper. — Și niște monede locale, dar acelea sunt de valoare foarte mare, așa că aveți grijă să le arătați. Poșetele lui Ehrlitan sunt legendare.

'Portar-'

Napanul flutură o mână. — Ascultă, băiete. Când un bărbat își aranjează propria moarte, trebuie să planifice din timp. O viață în anonimat nu este atât de ieftină pe cât ți-ai imagina. Am golit jumătate din vistieria lui Aren cu o zi înainte de tragicul meu înec. Acum, s-ar putea să reușești să mă omori și să încerci să-l găsești, dar ar fi fără speranță. Așa că mulțumește-mi pentru generozitatea mea și mergi pe drumul tău.

— Într-o zi, a spus Karsa, mă voi întoarce aici și mă voi răsplăti.

— Pentru moneda sau coastele rupte?

Teblorul a zâmbit pur și simplu.

Keeper a râs, apoi s-a ridicat și a trecut prin prag. O clipă mai târziu, l-au auzit urcând pe cadru.

Torvald luă pachetul, trăgând curelele peste umeri, apoi îi întinse lui Karsa una dintre tărtăcuțe.

Au pornit pe drum.

CAPITOLUL PATRU

— A ieșit vreodată la suprafață corpul unui Napan înecat?
Împărăteasa Laseen către Înaltul Mag Tayschrenn
(in urma Disparițiilor)
Viața împărătesei Laseen

Abelard

Pe drumul de coastă erau sate, de obicei așezate pe partea interioară, de parcă locuitorii nu căutau nimic de la mare. O împrăștiere de locuințe din chirpici, tărâmuri subțiri, capre, câini și figuri cu pielea închisă la culoare, ascunse în bucăți de pânză de lungime completă, albită de soare. Fețe umbrite îi urmăreau pe Teblori și pe Daru dinspre uși, dar altfel nu făceau nicio mișcare.

În a patra zi, în a cincea dintre astfel de sate, au găsit o căruță de negustor trasă în piața practic goală, iar Torvald a reușit să cumpere, pentru o mână de argint, o sabie antică, grea în vârf și curbată ascuțit. Negustorul avea și șuruburi de pânză de vânzare, dar nimic deja făcut în îmbrăcăminte. Mânerul sabiei s-a prăbușit la scurt timp după aceea.

— Trebuie să găsesc un cioplitor în lemn, spuse Torvald după un șir lung și destul de elaborat de blesteme. Mergeau din nou pe drum, cu soarele fierbinte de deasupra capului pe un cer fără nori. Pădurea se rărise de o parte și de alta, joasă, rătăcită și prăfuită, permițându-le să privească apa turcoaz a Mării Otataral din dreapta lor și tonurile negre ale orizontului ondulat spre interior. — Și aș jura că acel negustor l-a înțeles pe Malazan – chiar și așa de rău pe cât îl vorbesc eu. Pur și simplu nu ar recunoaște acest fapt.

Karsa a ridicat din umeri. — Soldații Malazan din Genabaris au spus că cele șapte orașe se vor revolta împotriva ocupanților lor. Acesta este motivul pentru care Teblorii nu fac cuceriri. Mai bine ca vrăjmașul să-și păstreze pământul, ca să putem năvăli din nou și din nou.

— Nu pe calea imperială, răspunse Daru, clătinând din cap. „Posesie și control, cei doi sunt ca niște foame nesățioase pentru unii oameni. Oh, fără îndoială, malazanii au gândit nenumărate justificări pentru războaiele lor de expansiune. Este bine cunoscut faptul că Seven Cities a fost un război de războaie și războaie civile, lăsând cea mai mare parte a populației suferind, mizerabil și înfometat sub călcâiele lorzilor grași și ai preoților-regi corupți. Și că, odată cu cucerirea Malazanului, bătăușii au ajuns să fie țepuși pe zidurile orașului sau pe fugă. Și triburile mai sălbatice nu mai coboară de pe dealuri pentru a aduce haos asupra rudelor lor mai civilizate. Iar tirania preoţilor a fost spulberată, punând capăt jertfelor umane şi estorcării. Și, desigur, comercianții nu au fost niciodată mai bogați, sau mai siguri pe aceste drumuri. Deci, una peste alta, acest pământ este plin de rebeliune.'

Karsa se uită lung la Torvald, apoi spuse: — Da, văd cum ar fi adevărat.

Daru rânji. — Înveţi, prietene.

— Lecţiile civilizaţiei.
'Doar asa. Există puțină valoare în căutarea de motive pentru care oamenii fac ceea ce fac sau simt așa cum simt. Ura este o buruiană cea mai pernicioasă, care își găsește rădăcini în orice fel de sol. Se hrănește cu sine.
'Cu cuvinte.'
— Într-adevăr, cu cuvinte. Fă-ți o părere, spune-o destul de des și destul de curând toată lumea ți-o spune imediat, iar apoi devine o convingere, hrănită de furie nerezonabilă și apărat cu arme ale fricii. În acel moment, cuvintele devin inutile și rămâi cu o luptă până la moarte.
Karsa mormăi. — O luptă dincolo de moarte, aș spune.
'Destul de adevărat. Generație după generație.
— Toți oamenii din Darujhistan sunt ca tine, Torvald Nom?
'Mai mult sau mai putin. Nenorociți controversați. Ne bucurăm de argumente, ceea ce înseamnă că nu trecem niciodată de stadiul folosirii cuvintelor. Iubim cuvintele, Karsa, la fel de mult cum îți place să tai capete și să adun urechi și limbi. Mergeți pe orice stradă, în orice cartier și toți cei cu care vorbiți vor avea o altă părere, indiferent de subiect. Chiar și posibilitatea de a fi cucerit de malazani. Mă gândeam acum o clipă la acel rechin care se sufoca pe trupul lui Borrug. Bănuiesc că, dacă Darujhistanul va deveni vreodată parte din Imperiul Malazan, imperiul va fi ca acel rechin, iar Darujhistanul va fi ca Borrug. Vom sufoca fiara care ne înghite.
— Rechinul nu s-a înecat foarte mult timp.
— Asta pentru că Borrug era prea mort ca să spună ceva despre asta.
— O distincție interesantă, Torvald Nom.
— Ei bine, desigur. Noi, Daru, suntem un popor subtil.
Se apropiau de alt sat, acesta distinct de celelalte prin care trecuseră pentru că avea un zid mic de piatră care îl înconjura. Din centrul ei s-au ridicat trei clădiri mari de calcar. În apropiere se afla un ţarc plin de capre, plângându-se zgomotos în căldură.
— Ai crede că vor rătăci afară, comentă Torvald în timp ce se apropiau.
— Dacă nu sunt pe cale să fie sacrificate.
'Toti?'
Karsa adulmecă aerul. — Simt mirosul de cai.
— Nu văd niciunul.
Drumul s-a îngustat la perete, traversând un șanț înainte de a trece printr-un arc înclinat, prăbușit. Karsa și Torvald au traversat podul și au trecut pe sub arc, ieșind pe strada principală a satului.
Nu era nimeni în vedere. Nu este cu totul neobișnuit, deoarece localnicii se retrăgeau de obicei în casele lor la sosirea Teblorilor, deși în acest caz ușile acelor locuințe erau bine închise, ferestrele închise.
Karsa și-a scos sabia de sânge. „Am intrat într-o ambuscadă”, a spus el.
Torvald oftă. — Cred că ai dreptate. Își înfășurase cureaua sabiei în curele de piele de rezervă luate din rucsac – un efort temporar și deloc reușit de a face arma utilă. Daru a alunecat acum scimitarul din teaca de lemn crăpată.
În capătul îndepărtat al străzii, dincolo de clădirile mari, au apărut acum călăreți. O duzină, apoi două, apoi trei. Erau acoperiți din cap până în picioare în haine largi, albastru închis, cu fețele ascunse în spatele eșarfelor. Pe Karsa și

Torvald au fost antrenate arcuri scurte, curbate, săgeți încocite.

Copite de cai din spate i-au făcut să se întoarcă, să vadă o zece mai mulți călăreți venind prin arcada, unii cu arcurile, alții cu lăncile.

Karsa se încruntă. — Cât de eficiente sunt acele arcuri minuscule? îl întrebă pe Daru de lângă el.

— Suficient să împingă săgețile prin lanț, răspunse Torvald, coborând sabia. — Și în niciun caz nu purtăm armură.

Cu un an în urmă și Karsa ar fi atacat totuși. Acum, pur și simplu și-a aruncat sabia de sânge.

Călăreții din spatele lor s-au închis, apoi au descălecat. Un număr s-a apropiat cu lanțuri și cătușe.

— Beru fend, mormăi Torvald, nu din nou.

Karsa a ridicat din umeri.

Niciunul nu a rezistat, deoarece cătușele le-au fost fixate pe încheieturile mâinilor și gleznelor. A fost o oarecare dificultăți în a face față cu Teblori în această chestiune - când cătușele s-au fixat la loc, au fost atât de strânse încât au oprit fluxul de sânge către mâinile și picioarele lui Karsa.

Torvald, privind, a spus în Malazan: — Acestea vor trebui schimbate, ca să nu-și piardă anexele...

— Aproape o considerație, spuse o voce familiară de la intrarea într-una dintre clădirile mai mari. Silgar, urmat de Damisk, a ieșit pe strada prăfuită. — Într-adevăr, îți vei pierde mâinile și picioarele, Karsa Orlong, ceea ce ar trebui să pună capăt efectiv amenințării pe care o reprezentați. Desigur, asta va face mult pentru a vă diminua valoarea ca sclav, dar sunt pregătit să accept pierderea.

„Așa plătiți salvându-vă viețile mizerabile?” întrebă Torvald.

— De ce, da, este. Rambursare. Pentru pierderea majorității bărbaților mei. Pentru arestarea de către malazani. Pentru nenumărate alte scandaluri pe care nu mă voi obosi să le enumer, din moment ce acești dragi membri ai tribului Arak sunt destul de departe de casă și, având în vedere că sunt puțin bineveniți pe acest teritoriu, sunt nerăbdători să plece.

Karsa nu-i mai simțea mâinile și picioarele. În timp ce unul dintre membrii tribului Arak l-a împins înainte, el s-a împiedicat, apoi a căzut în genunchi. Un nod gros i-a crăpat într-o parte a capului. Furia bruscă îl cuprinse pe Teblor. Și-a întins brațul drept, smulgând lanțul din mâinile unui Arak și l-a aruncat complet în fața atacatorului său. Bărbatul a țipat.

Ceilalți s-au închis atunci, mânuindu-și noduri - bâte din păr negru, împletit - până când Karsa a căzut nesimțit la pământ.

Când în cele din urmă și-a recăpătat cunoștința, era amurg. Fusese legat de un fel de travois, care era în curs de a fi decuplat dintr-un tren de cai slabi, cu picioare lungi. Fața lui Karsa era o masă de vânătăi, ochii aproape umflați închiși, limba și interiorul gurii tăiate și tăiate de proprii dinți. S-a uitat în jos la mâinile lui. Erau albastre, vârfurile degetelor devenind negre. Erau greutăți moarte la capetele membrelor lui, la fel ca și picioarele lui.

Oamenii tribului făceau tabără la mică distanță de drumul de coastă. Spre vest, chiar la marginea orizontului, era strălucirea galbenă tern a unui oraș.

O jumătate de duzină de focuri mici, practic fără fum, fuseseră aprinse de arak, folosind un fel de bălegar ca combustibil. Karsa văzu, la douăzeci de pași

distanță, stăpânul sclavilor și Damisk așezați printre un grup de membri ai tribului. Vatra cea mai apropiată de Teblor era folosită pentru a găti frigarui suspendate de tuberculi și carne.

Torvald stătea în apropiere, lucrând la ceva în întuneric. Niciunul dintre arak nu părea să le acorde atenție celor doi sclavi.

şuieră Karsa.

Daru aruncă o privire. — Nu știu despre tine, șopti el, dar sunt al naibii de fierbinte. Trebuie să ies din hainele astea. Sunt sigur că și tu ești. Am să vin să te ajut într-o clipă. Se auzi un sunet slab al cusăturilor rupte. — În sfârşit, murmură Torvald, trăgându-şi tunica liberă. Gol, a început să se apropie mai mult de Karsa. — Nu te obosi să încerci să spui nimic, prietene. Sunt surprins că poți chiar să respiri, cu felul în care te bat. În orice caz, am nevoie de hainele tale.

A venit lângă Teblor, a aruncat o privire către membrii tribului – dintre care niciunul nu-l observase – apoi a întins mâna și a început să tragă de tunica lui Karsa. Nu era decât o singură cusătură și fusese deja întinsă și despicată pe alocuri. În timp ce lucra, Torvald a continuat să șoptească. — Incendii mici. Fără fum. Camping într-un bazin, în ciuda insectelor. Vorbesc în mormăi, foarte liniștit. Iar cuvintele lui Silgar de mai devreme, acea prostie laudă – dacă arak l-ar fi înțeles, probabil că l-ar fi jupuit pe idiot pe loc. Ei bine, din prostia lui s-a născut strălucirea mea, după cum vei vedea curând. Probabil că mă va costa viața, dar jur că voi fi aici chiar și ca o fantomă, doar să văd ce urmează. Ah, gata. Nu mai tremura, nu ajuți deloc lucrurile.

A tras tunica zdrențuită din Karsa, apoi a luat-o cu el înapoi în poziția inițială. Apoi a smuls pumni de iarbă de pe pământ, până când a avut două grămezi mari. Strângând ambele bucăți de tunică, apoi le-a umplut cu iarbă. Arătându-i lui Karsa un zâmbet, se târă până la cea mai apropiată vatră, cu snopi în cârlig.

Le-a împins în sus împotriva fragmentelor strălucitoare de bălegar, apoi s-a retras.

Karsa a privit cum unul a luat foc, apoi celălalt. Flăcările au izbucnit în noapte, un vuiet de scântei și fire de iarbă ca de șarpe ridicându-se sus. Strigăte din Arak, siluete care se năpustesc peste pumni de pământ, dar era puțin din asta în bazin, doar pietricele și lut tare, uscat la soare. Au fost găsite pături de cai, aruncate peste flăcările hohote.

Panica care i-a cuprins apoi pe membrii tribului i-a lăsat pe cei doi sclavi practic ignorați, în timp ce arak s-au grăbit să spargă tabăra, să împacheteze proviziile, să-și înșele caii. Prin toate acestea, Karsa a auzit un singur cuvânt repetat de nenumărate ori, un cuvânt plin de frică. *Gral* .

Silgar a apărut în timp ce arak și-au adunat caii. Fața lui era plină de furie. — Pentru asta, Torvald Nom, tocmai ți-ai pierdut viața...

— Nu vei ajunge la Ehrlitan, a prezis Daru cu un rânjet dur.

Trei triburi se apropiau, cu cuțitele cu lame de cârlig în mâini.

— Îmi va face plăcere să văd tăierea gâtului, spuse Silgar.

— Gralul a fost după acești nenorociți în tot acest timp, Sclave. Nu ți-ai dat seama de asta? Acum, nu am auzit niciodată de Gral, dar prietenii tăi din Arak au unul și toți supărați pe vetrele lor și chiar și un Daru ca mine știe ce înseamnă asta - nu se așteaptă să trăiască noaptea și nici unul dintre ei vrea să-i verse

vezica urinară când moare. Tabu șapte orașe, înțeleg...
Primul Arak ajunse la Torvald, o mână smulgând să-l ia pe Daru de păr, împingându-i capul pe spate și ridicând cuțitul.
Linia de creastă din spatele Arakului s-a îmbolnăvit brusc de figuri întunecate, coborând în tăcere în tabără.
Noaptea a fost întreruptă de țipete.
Aracul se ghemui înainte ca Torvald să mârâie și să sfâșie cuțitul în gâtul lui Daru. Sângele a stropit lutul dur. Îndreptându-se, omul tribului s-a întors să alerge după calul său. Nu reuși nici un pas, căci din întuneric ieșeau o jumătate de duzină de forme, tăcute ca niște spectre. Se auzi un sunet ciudat de biciuit, iar Karsa văzu capul aracului rostogolindu-se de pe umeri. Cei doi tovarăși ai săi erau amândoi jos.
Silgar deja fugea. În timp ce o siluetă s-a ridicat în fața lui, el a lovit. Un val de vrăjitorie l-a lovit pe atacator, l-a aruncat pe bărbat la pământ, unde s-a zvârcolit în strânsoarea magiei trositoare pentru o clipă, înainte ca carnea să-i explodeze.
Strigăte ululante răsunară prin aer. Același sunet de biciuit cânta în întuneric din toate părțile. Caii țipau.
Karsa și-a târât privirea de la scena măcelului și s-a uitat la trupul prăbușit al lui Torvald. Spre uimirea lui, Daru încă se mișca, picioarele dând cu piciorul brazde în pietricele, cu ambele mâini ridicate la gât.
Silgar se întoarse în poziția lui Karsa, cu fața lui slabă strălucind de sudoare. Damisk apăru în spatele lui, iar stăpânul de sclavi îi făcu semn gardianului tatuat înainte.
Damisk ținea un cuțit. A tăiat repede legăturile care țineau pe Karsa de travois. — Nu îți este ușor să îți ieși, șuieră el. 'Plecăm. De Warren, și te luăm cu noi. Silgar a decis să facă din tine jucăria lui. O viață întreagă de tortură...
— Destul de bolboroseală! se răsti Silgar. — Sunt aproape toţi morţi! Grabă!'
Damisk a tăiat ultima frânghie.
Karsa a râs, apoi a reușit să formeze cuvinte. „Ce ai vrea să fac acum? Alerga?'
Mârâind, Silgar se apropie. Se auzi o lumină albastră, apoi toți trei se cufundă în apă caldă și fetidă.
Incapabil să înoate, greutatea lanțurilor lui trăgându-l în jos, Karsa se scufundă în adâncurile de la miezul nopții. A simțit o smucitură de lanțuri, apoi a văzut un al doilea fulger de lumină strigănoasă.
Capul, apoi spatele, s-a lovit de pietrui tari. Buimit, se rostogoli pe o parte. Silgar și Damisk, amândoi tușind, au îngenuncheat în apropiere. Erau pe o stradă, flancate pe o parte de depozite enorme, iar pe de altă parte de digurile de piatră și corăbii ancorate. Momentan, nu era nimeni altcineva la vedere.
Silgar scuipă, apoi spuse: „Damisk, dă-i cătușele alea de pe el – nu poartă nicio marcă criminală, așa că malazanii nu-l vor vedea ca pe un sclav. Nu voi mai fi arestat, nu după toate astea. Nenorocitul este al nostru, dar trebuie să-l scoatem de pe stradă. Trebuie să ne ascundem.
Karsa îl privi pe Damisk târându-se lângă el, bâjbâind cu cheile. M-am uitat cum Nathii își descuia cătușele de la încheieturi, apoi de la glezne. O clipă mai

târziu, durerea a lovit când sângele curgea înapoi în carne aproape moartă. Teblorul țipă.

Silgar a dezlănțuit încă o dată magie, un val care a coborât asupra Teblor ca o pătură – pe care l-a rupt cu o ușurință necugetată, țipetele lui tăindu-se în aerul nopții, răsunând înapoi din clădirile din apropiere, răsunând peste portul aglomerat.

'Tu de acolo!' Cuvinte Malazan, un burduf, apoi ciocnirea rapidă și zgomotul soldaților blindați.

— Un sclav scăpat, domnilor! spuse Silgar în grabă. — După cum poți vedea, tocmai l-am recapturat...

— Sclav scăpat? Să-i vedem marca...

Ultimele cuvinte pe care le-a înregistrat Karsa, în timp ce durerea din mâini și picioare l-a făcut să cadă în uitare.

S-a trezit la cuvintele lui Malazan rostite direct deasupra lui. „... extraordinar. Nu am văzut niciodată o vindecare naturală ca aceasta. Mâinile și picioarele lui - acele cătușe au fost puse de ceva vreme, sergent. La un om normal, le-aș întrerupe chiar acum.

O altă voce a spus: „Toți Fenn sunt ca acesta?

— Nu că aş fi auzit vreodată. Presupunând că este Fenn.

— Păi, ce altceva ar fi? E înalt ca doi Dal Honese împreună.

— N-aş şti, sergent. Înainte să fiu postat aici, singurul loc pe care îl cunoșteam bine erau șase străzi întortocheate din Li Heng. Chiar și Fenn era doar un nume și o descriere vagă despre ei că erau giganți. Giganți pe care nimeni nu i-a văzut de zeci de ani. Ideea este că sclavul ăsta era într-o formă proastă când l-ai adus prima oară înăuntru. Bătut destul de înverșunat și cineva l-a lovit în coaste suficient de tare încât să spargă oase - nu ar vrea să încrucișeze pe cine ar fi fost. Cu toate acestea, umflarea i-a scăzut deja pe față - în ciuda a ceea ce tocmai i-am făcut - și vânătăile sunt al naibii de aproape să se estompeze în fața ochilor noștri.

Continuând să-și prefacă inconștiența, Karsa l-a ascultat pe vorbitor făcându-se înapoi, apoi sergentul întrebând: „Atunci, ticălosul nu este în pericol să moară”.

— Nu că pot să văd.

— Destul de bine, vindecător. Poți să te întorci la cazarmă.

— Da, domnule.

Mișcări diverse, cizme pe plăci, zgomotul unei uși cu gratii de fier; apoi, pe măsură ce aceste ecouri se diminuau, Teblorul auzi, mai aproape, zgomotul respirației.

În depărtare, s-au auzit niște strigăte, slabe și tăcute de ziduri de piatră, dar Karsa i se păru că recunoaște vocea ca aparținând stăpânului sclavilor, Silgar. Teblorul deschise ochii. Un tavan jos, pătat de fum, nu suficient de înalt pentru a-i permite să stea în picioare. Stătea întins pe o podea plină de paie și grasă. Nu era practic nicio lumină, în afară de o strălucire slabă care ajungea de pe pasarela dincolo de ușa cu gratii.

Fața îl durea, o senzație ciudată de usturime înțepătându-i pe obraji, pe frunte și de-a lungul maxilarului.

Karsa se ridică.

Mai era cineva în celula mică, fără ferestre, cocoșat într-un colț întunecat. Silueta a mormăit și a spus ceva într-una din limbile celor șapte orașe.

O durere surdă a rămas în mâinile și picioarele lui Karsa. Interiorul gurii îi era uscat și se simțea ars, de parcă tocmai ar fi înghițit nisip fierbinte. Își frecă fața furnicată.

O clipă mai târziu, bărbatul l-a încercat pe Malazan: — Probabil că m-ai înțelege dacă ai fi Fenn.

— Te înțeleg, dar nu sunt unul dintre acești Fenn.

— Am spus că se pare că stăpânul tău nu se bucură de șederea lui în stoc.

— A fost arestat?

'Desigur. Malazanilor le place să aresteze oameni. Nu ai avea marcă. Atunci. Prin urmare, a te ține ca sclav este ilegal conform legii imperiale.

— Atunci ar trebui să mă elibereze.

— Şanse mici de asta. Stăpânul tău a mărturisit că ești trimis în minele otatarale. Erai pe o navă din Genabaris pe care ai blestemat-o, a spus blestem apoi a dus la distrugerea navei și la moartea echipajului și a pușcașilor marini. Garnizoana locală este doar pe jumătate convinsă de această poveste, dar asta este suficient - ești în drum spre insulă. Ca și mine.

trandafirul Karsa. Tavanul jos îl forța să stea cocoșat. S-a îndreptat, hohotind, către ușa cu gratii.

— Da, probabil că ai putea să-l dai jos, spuse străinul. — Dar atunci vei fi tăiat înainte de a reuși să treci la trei pași de această închisoare. Suntem în mijlocul complexului Malazan. În plus, suntem oricum duși afară, să ne unim cu linia prizonierilor înlănțuită de un zid. Dimineața, ne vor conduce până la debarcaderul imperial și ne vor încărca într-un transport.

— De cât timp sunt inconștient?

— În noaptea în care ai fost transportat, a doua zi, a doua zi. Acum e amiază.

— Și stăpânul sclavilor a fost în stoc în tot acest timp?

'Cea mai mare parte.'

— Bine, mârâi Karsa. — Dar tovarăşul lui? Aceeași?'

'Aceeași.'

— Și ce crimă ai comis? întrebă Karsa.

— Mă asociez cu dizidenţii. Desigur, a adăugat el, sunt nevinovat.

— Nu poţi dovedi asta?

— Demonstrează ce?

— Inocența ta.

— Aș putea dacă aș fi.

Teblorul aruncă o privire înapoi către silueta ghemuită în colț. — Ești, din întâmplare, din Darujhistan?

Darujhistan? Nu, de ce întrebi?

Karsa a ridicat din umeri. Se gândi la moartea lui Torvald Nom. Era o răceală în jurul amintirii, dar simțea tot ce ținea ea la distanță. Momentul capitulării, însă, nu era acum.

Ușa cu gratii era încadrată într-un toc de fier, tocul fixat de blocurile de piatră cu șuruburi mari de fier. Teblorul îl scutură. Praful a ieșit din jurul șuruburilor și a zvârlit pe podea.

— Văd că eşti un bărbat care ignoră sfaturile, observă străinul.
— Aceşti Malazani sunt nepăsători.
— Exagerat de încrezător, aș sugera. Apoi, din nou, poate că nu. Au avut de-a face cu Fenn, cu Trell, Barghast – o mulțime de barbari supradimensionați. Sunt duri și mai ascuțiți decât lasă să pătrundă. I-au pus o gleznă otatarală pe stăpânul sclavilor - nu mai e nicio magie de la el...
Karsa se întoarse. „Ce este acest „otataral" despre care vorbesc toată lumea?
— Un dezamăgire pentru magie.
— Și trebuie să fie minat.
'Da. De obicei este o pulbere, care se găsește în straturi, ca gresie. Seamănă cu rugina.
— Răzuim o pulbere roșie de pe stânci pentru a ne face uleiul de sânge, murmură Teblorul.
— Ce este uleiul de sânge?
— Îl frecăm de săbii și de armură. Pentru a aduce nebunia de luptă, o gustăm.
Străinul tăcu pentru o clipă, deși Karsa simțea ochii bărbatului asupra lui. — Și cât de bine funcționează magia împotriva ta?
„Cei care mă atacă cu vrăjitorie de obicei își dezvăluie surpriza pe fețele lor... chiar înainte să-i ucid."
— Ei bine, acum, asta e interesant. Se crede că otataral se găsește doar pe singura insulă mare la est de aici. Imperiul își controlează producția. Strans. Magii lor au învățat pe calea grea în timpul cuceririi, în bătăliile înainte ca T'lan Imass să se implice. Dacă nu ar fi fost T'lan Imass, invazia ar fi eșuat. Mai am niște sfaturi pentru tine. Nu le dezvălui nimic din asta malazanilor. Dacă descoperă că există o altă sursă de otataral, o sursă pe care nu o controlează, ei bine, ei vor trimite în patria voastră - oriunde ar fi asta - fiecare regiment pe care îl dețin. Îți vor zdrobi oamenii. Cu totul.
Karsa a ridicat din umeri. — Teblorii au mulți dușmani.
Străinul se aşeză încet, îndreptându-se. — Teblor? Așa vă numiți? *Teblor* ? După o clipă, se lăsă din nou pe spate și râse încet.
— Ce ţi se pare aşa de amuzant?
O uşă exterioară se deschise zgomot, iar Karsa se dădu înapoi de la ușa cu gratii când o echipă de soldați apăru. Cei trei din față își dezveliseră săbiile, în timp ce cei patru din spatele lor țineau arbalete mari, armate. Unul dintre spadasini se apropie de uşă. S-a oprit când a văzut-o pe Karsa. — Atenţie, le strigă el către tovarăşii săi, sălbaticul s-a trezit. A studiat Teblorul și a spus: „Fă nimic prostesc, Fenn. Nu contează nimic pentru noi dacă trăiești sau mori - minele sunt suficient de aglomerate încât să nu le fie dor de tine. Intelege-ma?'
Karsa și-a dezvăluit dinții, nu a spus nimic.
— Tu acolo, în colț, în picioare. Este timpul pentru un pic de soare.
Străinul se îndreptă încet. Purta puțin mai mult decât cârpe. Subțire și cu pielea închisă la culoare, ochii lui erau de un albastru deschis uimitor. — Cer un proces corespunzător, așa cum este dreptul meu conform legii imperiale.
Gardianul a râs. 'Renunta. Ai fost identificat. Știm exact cine ești. Da, organizația voastră secretă nu este atât de simplă pe cât ați putea crede. Tradat de

unul de-al tău, cum te simți? Hai să mergem, tu ieși primul. Jibb, tu și Gullstream ține-ți arbaletele pe acel Fenn... Nu-mi place zâmbetul lui. Mai ales acum', a adăugat el.

— Uite, spuse un alt soldat, l-ai încurcat pe bietul bou. Pun pariu că nici măcar nu știe că toată fața lui este un tatuaj mare. Totuși, Scrawl a făcut o treabă bună. Cel mai bun pe care l-am văzut de mult timp.

— Corect, trăgea un alt târâtor, și câte tatuaje de prizonieri evadați ai văzut, Jibb?

— Doar unul, și este o operă de artă.

Sursa senzației de usturime de pe fața lui Karsa a fost dezvăluită acum. Întinse mâna, căutând să simtă ceva din tipar și începu încet să traseze linii de fâșii ușor ridicate și umede de piele crudă. Nu erau învecinate. Nu putea să-și înțeleagă ceea ce înfățișa tatuajul.

— Fărâmat, spuse celălalt prizonier în timp ce se îndrepta spre uşă, pe care primul gardian a descuiat-o şi a deschis-o. „Marca îți face fața să arate ca și cum ar fi fost spulberată”.

Doi gardieni l-au escortat pe bărbat afară, în timp ce ceilalți, privind nervoși pe Karsa, așteptau întoarcerea lor. Unul dintre arbaletari, a cărui frunte înaltă dezvăluia pete albe – l-a determinat pe Teblor să speculeze că el era cel numit Gullstream – s-a rezemat de peretele opus și a spus: „Nu știu, cred că Scrawl a făcut-o prea mare. -a fost destul de urât pentru început, acum arată al naibii de terifiant.'

'Şi ce dacă?' trase un alt paznic. — Sunt o mulțime de sălbatici defrișați de dealuri care își croiesc propriile fețe pentru a-i speria pe recruții cu genunchi slabi ca tine, Gullstream. Barghast și Semk și Khundryl, dar toți se sparg împotriva unei legiuni Malazan la fel.

— Păi, totuși, nici unul dintre ei nu este dat peste cap zilele astea, nu-i așa?

— Asta doar pentru că Pumnul se ghemuiește în forța lui și vrea ca toți să-l culcăm în fiecare seară. Ofițeri nobili, la ce vă așteptați?

— S-ar putea schimba când sosesc întăririle, sugeră Gullstream. — Regimentul Ashok știe aceste părți...

— Și asta e problema, a replicat celălalt. „Dacă această rebeliune are loc de data aceasta, cine poate spune că nu vor deveni renegați? Ne-am putea zâmbi gâtul în propria noastră cazarmă. E destul de rău cu Lamele Roșii care amestecă lucrurile pe străzi...

Gardienii s-au întors.

— Tu, Fenn, acum e rândul tău. Fă-l ușor pentru noi și îți va fi ușor. Mers pe jos. Încet. Nu prea aproape. Și crede-mă, minele nu sunt așa de rău, având în vedere alternativele. În regulă, vino înainte acum.

Karsa nu vedea niciun motiv să le dea probleme.

Au ieșit pe un complex luminat de soare. Ziduri groase și înalte înconjurau terenul de paradă larg. Un număr de clădiri ghemuite, cu aspect solid, ieșeau din trei din cei patru pereți; de-a lungul celui de-al patrulea perete era un șir de prizonieri legați de un lanț greu care se întindea pe toată lungimea sa, prinși de pietrele de temelie la intervale regulate. Lângă poarta puternic fortificată era un șir de stocuri, dintre care doar două erau ocupate - Silgar și Damisk. Pe glezna dreaptă a sclavului strălucea un inel de culoarea aramiului.

Niciunul dintre bărbați nu ridicase capul la apariția lui Karsa, iar Teblorii se gândiră să strige pentru a le atrage atenția; în schimb, pur și simplu și-a dezvelit dinții văzând situația lor. În timp ce gardienii l-au escortat până la linia de prizonieri înlănțuiți, Karsa s-a întors către cel numit Jibb și a vorbit în Malazan.
— Care va fi soarta stăpânului de sclavi?

Capul cu cască al bărbatului se ridică surprins. Apoi a ridicat din umeri. — Nu sa decis încă. Pretinde că este bogat în Genabackis.

Karsa rânji. — Atunci el poate să-și iasă din crimele sale.

— Nu sub legea imperială – dacă sunt crime grave, adică. Poate că va fi doar amendat. Poate că este un negustor care face comerț cu carne, dar este totuși un negustor. Cel mai bine este întotdeauna să-i sângerezi acolo unde te doare cel mai mult.

— Destul de gura, Jibb, mârâi un alt gardian.

S-au apropiat de un capăt al firului, unde fuseseră atașate cătușe supradimensionate. Încă o dată, Karsa s-a trezit în fiare de călcat, deși acestea nu erau suficient de strânse încât să-i provoace durere. Teblorul a remarcat că era lângă nativul cu ochi albaștri.

Echipa a verificat încă o dată armăturile, apoi a plecat.

Nu era nicio umbră, deși gălețile cu apă de fântână fuseseră poziționate la intervale de-a lungul liniei. Karsa a rămas în picioare o vreme, apoi s-a așezat în cele din urmă să stea cu spatele lipit de perete, potrivindu-se cu poziția celor mai mulți dintre ceilalți prizonieri. A fost puțină conversație, pe măsură ce ziua trecea încet. Spre după-amiaza târziu, umbra a ajuns în sfârșit la ei, deși ușurarea a fost momentană, deoarece muștele care mușcău au coborât curând.

În timp ce cerul s-a întunecat deasupra capului, nativul cu ochi albaștri s-a agitat, apoi a spus cu o voce scăzută: „Uriaș, am o propunere pentru tine”.

Karsa mormăi. 'Ce?'

„Se spune că taberele miniere sunt corupte, ceea ce înseamnă că cineva poate să-și facă favoruri, să facă viața mai ușoară. Genul de loc unde merită să ai pe cineva care să te păzească spatele. Sugerez un parteneriat.

Karsa se gândi la asta, apoi dădu din cap. 'De acord. Dar dacă încerci să mă trădezi, te voi omorî.

— Nu vedeam niciun alt răspuns la trădare, spuse bărbatul.

— Am terminat de vorbit, spuse Karsa.

— Bine, la fel sunt.

S-a gândit să întrebe numele bărbatului, dar avea să fie suficient timp pentru asta mai târziu. Deocamdată, s-a mulțumit să întindă tăcerea, să lase loc gândurilor sale. Se părea că, până la urmă, Urugal îl dorește să facă aceste mine otatarale. Karsa ar fi preferat o călătorie mai directă, mai simplă, precum cea pe care o intenționaseră inițial malazanii. *Prea multe digresiuni îmbibate de sânge, Urugal. Destul* .

Noaptea a sosit. O pereche de soldați au apărut cu felinare și au coborât pe rândul prizonierilor, verificând încă o dată lanțurile, înainte de a se îndrepta spre cazarmă. De unde s-a prăbușit, Karsa a putut vedea o mână de soldați staționați la poartă, în timp ce cel puțin unul patrula pe pasarela de-a lungul fiecărui perete. Alți doi stăteau în fața treptelor sediului.

Teblorul și-a așezat capul de zidul de piatră și a închis ochii.

După ceva timp le-a deschis din nou. El dormise. Cerul era înnorat, compusul un model pestriț de lumină și întuneric. Ceva îl trezise. A făcut să stea în picioare, dar o mână l-a oprit. S-a uitat în sus și l-a văzut pe nativul ghemuit nemișcat lângă el, cu capul în jos, ca și cum ar mai dormi. Mâna de pe brațul Teblorului se strânse o clipă, apoi se retrase.

Încruntat, Karsa s-a liniștit. Și apoi a văzut.

Gardienii de la poartă dispăruseră, la fel ca cei din afara sediului. De-a lungul alei de zid... nimeni.

Apoi, alături de o mișcare de clădire din apropiere, o siluetă alunecând prin umbre în tăcere, urmată de alta, umblând cu mult mai puțin furtiv, o mână înmănușată întinzându-se pentru a se stabili din când în când.

Cei doi mergeau direct pentru Karsa.

Învăluită în pânză neagră, figura de plumb se opri la câțiva pași de perete. Celălalt s-a deplasat în sus lângă el, apoi a trecut pe lângă el. Mâinile ridicate, și-au alunecat o glugă neagră-

Torvald Nom.

Bandaje pătate de sânge înconjurându-i gâtul, cu fața de deasupra lui palidă de moarte și strălucind de sudoare, dar Daru zâmbea.

Se apropie de Karsa. — E timpul să pleci, prietene, șopti el, ridicând ceva care semăna foarte mult cu o cheie de cătușe.

'Cine e cu tine?' îi şopti Karsa înapoi.

— O, într-adevăr o colecție pestriță. Oamenii tribului Gral de aici fac treaba ascunsă, și agenți de la principalul lor partener comercial aici, în Ehrlitan... Ochii lui străluciră. — Casa lui Nom, nu mai puțin. O, da, firul de sânge dintre noi este subțire ca părul unei fecioare, dar totuși este onorat. Într-adevăr, cu o vigoare încântată. Acum, destule cuvinte, așa cum obișnuiești să spui, nu vrem să trezim pe nimeni altcineva...

— Prea târziu, murmură bărbatul înlănţuit lângă Karsa.

Gralul din spatele lui Torvald se înainta, dar se opri la o serie de gesturi ciudate și elaborate din partea prizonierului.

Torvald mormăi. — Limbajul ăla al naibii de tăcut.

— Este de acord, spuse prizonierul. — Voi merge cu tine.

— Și dacă nu erai, ai fi sunat un semnal de alarmă.

Bărbatul nu a spus nimic.

După o clipă, Torvald a ridicat din umeri. 'Așa să fie. Toată această discuție și sunt surprinsă că toți ceilalți din rândul asta nu sunt trezi...

— Ar fi, doar că toţi sunt morţi. Prizonierul de lângă Karsa se îndreptă încet. „Nimănui nu-i plac criminalii. Se pare că Gral îi ură în mod deosebit.

Un al doilea membru al tribului, care se deplasase de-a lungul liniei, a ajuns la ei. Într-o mână era un cuțit mare, curbat, pătat de sânge. Mai multe gesturi cu mâinile, apoi noul venit își înveli arma.

Mormăind pe sub răsuflare, Torvald se ghemui pentru a debloca cătușele lui Karsa.

— Ești la fel de greu de ucis ca un Teblor, murmură Karsa.

— Mulțumesc lui Hood că Arak a fost distras în acel moment. Chiar și așa, dacă nu ar fi fost Gral, aș fi sângerat până la moarte.

— De ce te-au salvat?

— Gralului îi place să răscumpere oameni. Desigur, dacă se dovedesc fără valoare, îi ucid. Parteneriatul comercial cu Casa Nom a avut prioritate asupra tuturor, desigur.

Torvald a trecut la celălalt prizonier.

Karsa se ridică, frecându-și încheieturile. — Ce fel de comerţ?

Daru a zâmbit. — Intermedierea răscumpărărilor.

Câteva clipe mai târziu se îndreptau prin întuneric spre poarta din față, ocolind petele de lumină. În apropierea porții, o jumătate de duzină de cadavre fuseseră târâte de perete. Pământul era îmbibat negru de sânge.

Li s-au alăturat încă trei Gral. Unul câte unul, grupul s-a strecurat prin poartă și în stradă dincolo. Au trecut pe o alee și au coborât până la capătul îndepărtat, unde s-au oprit.

Torvald a pus o mână pe brațul lui Karsa. 'Prietene, unde te-ai duce acum? Întoarcerea mea la Genabackis va fi amânată o vreme. Rudele mele de aici m-au îmbrățișat cu brațele deschise - o experiență unică pentru mine și intenționez să o savurez. Din păcate, Gral nu te va lua – ești prea recunoscut.

„Va veni cu mine”, a spus nativul cu ochi albaștri. — Într-un loc sigur.

Torvald ridică privirea la Karsa, sprâncenele ridicate.

Teblorul a ridicat din umeri. „Este clar că nu pot fi ascuns în acest oraș; nici nu te voi mai pune în pericol pe tine sau rudele tale, Torvald Nom. Dacă acest om se dovedește nedemn, trebuie doar să-l ucid.

— Cât timp până când gărzile compuse sunt schimbate? întrebă bărbatul cu ochi albaștri.

— Cel puțin un clopoțel, așa că vei avea destule...

Alarmele bruște au spulberat noaptea, din direcția garnizoanei Malazan.

Gralul părea să dispară în fața ochilor lui Karsa, așa că s-au împrăștiat atât de repede. — Torvald Nom, pentru tot ce ai făcut pentru mine, îți mulțumesc...

Daru s-a grăbit spre o grămadă de gunoaie de pe alee. O dădu deoparte, apoi ridică la vedere sabia de sânge a lui Karsa. — Aici, prietene. A aruncat sabia în mâinile Teblorului. „Vino în Darujhistan peste câțiva ani”.

Un ultim val, apoi Daru a dispărut.

Bărbatul cu ochi albaștri – care adunase o sabie de la unul dintre paznicii morți – făcu acum un gest. 'Stai pe aproape. Există căi de ieșire din Ehrlitan despre care malazanii nu știu nimic. Urmează, și în liniște. El a pornit. Karsa se strecură în urma lui.

Traseul lor se întorcea prin orașul de jos, pe nenumărate alei, unele atât de înguste, încât Teblorii au fost nevoiți să se oprească lateral pe lungimile lor strâmbe. Karsa se gândise că ghidul său îi va conduce spre docuri, sau poate către zidurile exterioare care dau spre pustiul de la sud. În schimb, au urcat spre unicul deal masiv din inima lui Ehrlitan și, în scurt timp, s-au deplasat printre dărâmăturile nenumăratelor clădiri prăbușite.

Ajunseră la baza zdrobită a unui turn, nativul nu ezită în timp ce pătrundea prin ușa căscată și întunecată. În urma, Karsa s-a trezit într-o încăpere înghesuită, cu podeaua neuniformă cu lespezi ridicate. Un al doilea portal era abia vizibil vizavi de intrare, iar în pragul lui bărbatul se opri. — Mebra! şuieră el.

Era mișcare, apoi: „Tu ești? Dryjhna să ne binecuvânteze, am auzit că ați fost capturat... ah, alarmele de jos... bravo...

— Destul de asta. Rămân proviziile în tuneluri?

'Desigur! Mereu. Inclusiv propriul tău cache...

— Bine, acum dă-te deoparte. Am pe cineva cu mine.

Dincolo de portal se afla o serie brută de trepte de piatră, care coborau în întuneric și mai adânc. Karsa simți prezența bărbatului Mebra în timp ce trecea pe lângă el și auzi respirația lui ascuțită.

Bărbatul cu ochi albaștri de sub Teblor se opri brusc. — Oh, și Mebra, nu spune nimănui că ne-ai văzut, nici măcar colegii tăi slujitori ai cauzei. A intelege?'

'Desigur.'

Cei doi fugari au continuat, lăsând-o pe Mebra în urmă. Scările au continuat să coboare, până când Karsa începuse să creadă că se apropie de măruntaiele pământului. Când în cele din urmă s-a nivelat, aerul era plin de umiditate, mirosea a sare, iar pietrele de sub picioare erau umede și stricate de slime. La gura tunelului fuseseră săpate o serie de nișe în pereții de calcar, fiecare ținând pachete de piele și echipament de călătorie.

Karsa a privit cum tovarășul său păși repede spre o nișă în special. După o clipă de examinare, a lăsat să cadă sabia Malazan pe care o purta și a scos o pereche de obiecte care se mișcau cu sunetul foșnetului lanțului.

— Ia pachetul acela de mâncare, îl instrui bărbatul, făcând semn din cap către o nișă din apropiere. — Și veți găsi o telabă sau două haine – și centuri de arme și hamuri – părăsiți felinarele, tunelul din față este lung, dar nu are ramuri.

— Unde duce?

— Afară, a răspuns bărbatul.

Karsa a tăcut. Nu-i plăcea în ce măsură viața lui era în mâinile acestui nativ, dar părea că, deocamdată, nu putea face nimic în privința asta. Șapte orașe era un loc mai străin decât chiar și orașele genabackan, Malyntaeas și Genabaris. Locuitorii din ses au umplut această lume ca niște paraziți - mai multe triburi decât crezuseră Teblorii că este posibil și era clar că niciunul nu se plăcea unul pe celălalt. Deși acesta era un sentiment pe care Karsa îl înțelegea bine – căci triburile ar trebui să se displacă unul pe celălalt – era, de asemenea, evident că, printre locuitorii de la pământ, nu exista niciun alt fel de loialitate. Karsa era Uryd, dar era și Teblor. Sesirii păreau atât de obsedați de diferențele lor, încât nu înțelegeau ceea ce îi unifica.

Un defect care ar putea fi exploatat.

Ritmul stabilit de ghidul lui Karsa a fost aprig și, deși cea mai mare parte a pagubelor făcute Teblor-ului se vindecase, rezervele lui de forță și rezistență nu mai erau ceea ce fuseseră odată. După un timp, distanța dintre cei doi a început să se prelungească și, în cele din urmă, Karsa s-a trezit călătorind singur prin întunericul de nepătruns, cu o mână pe peretele cioplit aspru din dreapta sa, auzind doar sunetele propriei sale treceri. Aerul nu mai era umed și simțea gust de praf în gură.

Zidul a dispărut brusc sub mâna lui. Karsa se împiedică, se opri.

— Te-ai descurcat bine, spuse nativul de undeva din stânga lui Teblor. — Alergarea cocoșată așa cum trebuia să fii... nu este o sarcină ușoară. Priveşte în sus.'

A făcut și s-a îndreptat încet. Erau stele deasupra.

„Suntem într-un sifon”, a continuat bărbatul. — Va fi zori înainte să ieșim din el. Apoi sunt cinci, poate șase zile peste Pan'potsun Odhan. Malazanii vor fi după noi, desigur, așa că va trebui să fim atenți. Odihnește-te puțin. Bea niște apă - soarele este un demon și îți va fura viața dacă poate. Traseul nostru ne va duce dintr-un loc de apă în altul, așa că nu trebuie să suferim.

— Cunoști pământul ăsta, spuse Karsa. 'Eu nu.' Și-a ridicat sabia. — Dar știi asta, nu voi mai fi luat prizonier din nou.

— Ăsta-i spiritul, răspunse ţăranul.

— Nu asta am vrut să spun.

Bărbatul a râs. 'Știu. Dacă îți dorești așa, odată ce scăpăm de această prăpastie poți merge în orice direcție vrei. Ceea ce ți-am oferit este cea mai bună șansă de a supraviețui. Există mai mult decât recucerirea de către malazani de care să vă faceți griji în acest pământ. Călătorește cu mine și vei învăța cum să supraviețuiești. Dar, așa cum am spus, alegerea este a ta. Acum, să continuăm?

Zorii au sosit în lumea de sus înainte ca cei doi fugari să ajungă la capătul prăpastiei. În timp ce puteau vedea cerul albastru strălucitor deasupra capului, au continuat să meargă prin umbre reci. Mijloacele de ieșire a fost marcată de o groapă prăbușită de bolovani, unde o inundație trecută a tăiat un zid suficient pentru a declanșa o prăbușire.

Urcând panta, ei au ieșit pe un tărâm plin de căldură cu stânci umplute de vreme, albii pline de nisip, cactusi și tufișuri spinoase, cu soarele orbitor de strălucitor, făcând aerul să strălucească în toate direcțiile. Nu era nimeni în vedere și nici nu exista niciun semn că zona era locuită de altceva decât de creaturi sălbatice.

Sesiunea o conduse pe Karsa spre sud-vest, traseul lor întortocheat, făcând uz de orice formă de acoperire disponibilă și evitând crestele sau vârfurile dealurilor care i-ar fi așezat spre cer. Niciunul nu a vorbit, păstrându-și răsuflarea în căldura înerțitoare pe măsură ce ziua se întindea.

După-amiaza târziu, locuitorul se opri brusc și se întoarse. A șuierat un blestem în limba sa maternă, apoi a spus: „Călăreți”.

Karsa se întoarse, dar nu văzu pe nimeni în peisajul pustiu din spatele lor.

— Simte-le sub picioare, mormăi bărbatul. — Deci, Mebra s-a întors. Ei bine, într-o zi voi răspunde la acea trădare.

Și acum Karsa simțea, prin tălpile caloase ale picioarelor lui goale, tremurul copitelor îndepărtate ale cailor. — Dacă l-ai bănuit pe acest Mebra de ce nu l-ai ucis?

— Dacă i-aș ucide pe toți cei de care eram suspicios, nu aș fi avut companie puțină. Aveam nevoie de dovezi, iar acum le am.

— Dacă nu a spus altcuiva.

— Atunci fie e un trădător, fie e prost – ambele duc la aceeași consecință fatală. Haide, trebuie să facem din asta o provocare pentru Malazans.

Au pornit. Sesicul a ales cărări care nu lăsau urme de pași sau alte semne de trecere. În ciuda acestui fapt, sunetul călăreților se apropia din ce în ce mai mult. „Există un mag printre ei”, mormăi locuitorul în timp ce alergau peste încă o porțiune de rocă.

— Dacă îi putem evita până la căderea nopții, spuse Karsa, atunci eu voi

deveni vânătorul, iar ei vânați.

— Sunt cel puţin douăzeci. Este mai bine să folosim întunericul pentru a întinde distanța dintre noi. Vezi munții aceia din sud-vest? Aceasta este destinația noastră. Dacă putem ajunge la trecători ascunse, vom fi în siguranță.

— Nu putem depăși caii, mârâi Karsa. — Vino întuneric, am terminat de alergat.

— Atunci ataci singur, pentru că va însemna moartea ta.

'Singur. Asta e bine. Nu am nevoie de nici un pământesc să intre sub picioare.

Plonzarea în noapte a fost bruscă. Chiar înainte ca ultima lumină să scadă, cei doi fugari, alunecând pe o câmpie aglomerată de bolovani uriași, și-au văzut în cele din urmă urmăritorii. Şaptesprezece călăreţi, trei cai de rezervă. Toţi Malazanii, cu excepția a doi, erau în armură completă, cămați și înarmați fie cu lănci, fie cu arbalete. Ceilalți doi călăreți erau ușor de recunoscut pentru Karsa. Silgar și Damisk.

Karsa și-a amintit brusc că, în noaptea evadării lor din complex, stocurile fuseseră goale. Nu se gândise puțin la asta în acel moment, presupunând că cei doi prizonieri fuseseră duși înăuntru pentru noapte.

Următorii nu-i văzuseră pe cei doi fugari, care s-au deplasat repede în spatele acoperirii bolovanilor.

— I-am condus într-un vechi loc de tabără, șopti locuitorul de lângă Karsa. 'Asculta. Ei fac tabăra. Cei doi care nu erau soldați...

'Da. Stăpânul sclavilor și garda lui.

— Probabil că i-au luat glezna otatarală de pe el. Se pare că te vrea mult.

Karsa a ridicat din umeri. — Și mă va găsi. Astă seară. Am terminat cu cei doi. Nici nu va vedea zorii, asta jur înaintea lui Urugal.

— Nu poți ataca singur două echipe.

— Atunci, consideră-o o diversiune și reușește-ți scăparea, joase. Cu acestea, Teblorul se învârti și se îndreptă spre tabăra Malazan.

Nu era interesat să aștepte ca ei să se așeze. Arbaletarii călăreaseră toată ziua cu armele armate. Probabil că ar fi înlocuit snururile înfășurate chiar în acest moment, presupunând că au urmat practica pe care Karsa o văzuse în rândul echipelor Regimentului Ashok. Alții ar fi scos șeile și ar avea grijă de cai, în timp ce majoritatea soldaților rămași s-ar pregăti să gătească mese și să ridice corturi. Cel mult ar fi fost doi sau trei paznici care să stabilească un pichet în jurul taberei.

Karsa se opri în spatele unui bolovan imens chiar dincolo de Malazans. Îi auzea stabilindu-și poziția pentru noapte. Teblorul a strâns o mână de nisip și și-a uscat sudoarea din palme, apoi și-a ridicat sabia de sânge în mâna dreaptă și a înaintat.

Trei focuri fuseseră aprinse cu bălegar, vetrele înconjurate de pietre mari pentru a tăia lumina aruncată de flăcările pâlpâitoare. Caii stăteau într-un coard de frânghie, trei soldați mișcându-se printre ei. O jumătate de duzină de arbaletari stăteau în apropiere, cu armele demontate în poală. Doi gardieni stăteau în fața câmpiei de bolovani, unul poziționat ușor în spatele celuilalt. Soldatul cel mai apropiat de Karsa ținea o sabie scurtă scoasă și un scut rotund, însoțitorul său la șase pași în spatele lui un arc scurt, cu săgeata înțepată.

Erau, de fapt, mai mulți paznici la pichete decât și-ar fi dorit Karsa, unul vizibil unul pe celălalt flancul taberei. Arcașul era astfel poziționat încât să-i permită un câmp de foc pentru fiecare dintre ei.

Stăpâniți în fața unui focar de lângă centrul taberei, se aflau Silgar, Damisk și un ofițer Malazan, acesta din urmă cu spatele la Karsa.

Teblorul își făcu drum în tăcere în jurul bolovanului. Paznicul cel mai apropiat de el privea în stânga în acest moment. Cinci pași de închis într-o încărcare. Arcașul se întoarse în căutarea agitată către paznicul de la capătul îndepărtat al taberei.

Acum.

Capul cu coiful se balansa pe spate, fața pălită de intemperii sub buza ei.

Și apoi Karsa era alături de el, cu mâna stângă întinsă ca să se închidă în jurul gâtului bărbatului. Cartilajul s-a prăbușit cu un zgomot uscat.

Suficient pentru a-l face pe arcul să se învârte.

Dacă atacatorul său ar fi avut picioarele scurte ale unui locuitor de câmpie, ar fi avut șansa să-și piardă săgeata. Așa cum era, abia a avut timp să deseneze înainte ca Teblorul să ajungă la el.

Bărbatul s-a deschis gura să strige în timp ce se încorda să se arunce înapoi. Sabia lui Karsa fulgeră spre exterior, trimițând capul cu coif să se prăbușească de pe umeri. Armura zdrăngăni în spatele lui când cadavrul cădea la pământ.

Fețele se răsuciră. Strigăte au răsunat toată noaptea. Trei soldați s-au ridicat dintr-un vatră chiar în fața Teblorului. Săbiile scurte șuieră din teacă. Unul Malazan s-a aruncat în calea lui Karsa într-un efort de a le da timp însoțitorilor săi să-și găsească scuturile. Un gest curajos și fatal, pentru că raza armei lui nu se potrivea cu sabia de sânge. Bărbatul a țipat când și-a pierdut ambele antebrațe din cauza unei tăieturi laterale vicioase.

Unul dintre următorii doi Malazani reușise să-și pregătească scutul rotund, ridicându-l pe calea balansării în jos a lui Karsa. Lemnul cu benzi de bronz a explodat la impact, brațul care îl ținea spărgându-se sub el. În timp ce soldatul se mototolește, Teblorul a sărit peste el, doborând rapid pe al treilea bărbat.

Un foc de durere de-a lungul vârfului coapsei drepte, în timp ce o lance a rupt o potecă pentru a pătrunde în pământul prăfuit din spatele lui. Învârtindu-se, și-a biciuit lama la timp pentru a da deoparte o altă lance care fusese pe cale să-i lovească pieptul.

Pași care îl năpusteau din spate și în stânga – unul dintre paznicii de pichet – în timp ce chiar în fața lui, la trei pași distanță, stăteau Silgar, Damisk și ofițerul Malazan. Fața stăpânului de sclavi era răsucită de groază, chiar dacă vrăjitoria se ridica într-un val zvârcolit în fața lui, apoi urlă spre Karsa.

Magia l-a lovit exact în momentul în care a sosit pichetul. Vrăjitoria i-a cuprins pe amândoi. Țipătul Malazanului a rupt aerul. Mormăind din cauza cârcerilor zvârcoliți și fantomatici care căutau să-l prindă în capcană, Karsa a trecut prin ea și a dat față în față cu stăpânul sclavilor.

Damisk fugise deja. Ofițerul se aruncase într-o parte, lăsându-se cu dibăcie sub leagănul lateral al lui Karsa.

Silgar îşi ridică mâinile.

Karsa le-a tăiat.

Stăpânul de sclavi se dădu înapoi.

Teblorul s-a tăiat, tăind piciorul drept al lui Silgar chiar deasupra gleznei. Bărbatul s-a răsturnat pe umerii lui, cu picioarele în aer. Un al patrulea leagăn a făcut ca piciorul stâng să se rotească.

Doi soldați l-au repezit pe Karsa din dreapta lui, un al treilea urmând-o.

O comandă strigătă a răsunat toată noaptea, iar Teblor-arma pregătită-a fost surprins să-i vadă pe cei trei bărbați desprinzându-se. După numărul său, mai erau cinci, precum și ofițerul și Damisc. Se întoarse, uitându-se, dar nu se auzea nimeni – doar zgomotele cizmelor care se retrăgeau în întuneric. S-a uitat la locul unde fuseseră înghesuiți caii – animalele dispăruseră.

O lance se arunca spre el. Mârâind, Karsa o așchie în timp ce spatele săbiei lui de sânge o deviază într-o parte. Făcu o pauză, apoi se îndreptă spre Silgar. Stăpânul de sclavi se ghemuise într-o minge strânsă. Din cele patru cioturi curgea sânge. Karsa îl luă de centura de mătase și îl duse înapoi în câmpia bolovanilor.

În timp ce se deplasa în jurul primei stânci masive, o voce vorbi încet și clar din umbră. 'Pe aici.'

Teblorul mormăi. — Trebuia să fi fugit.

— Se vor regrupa, dar fără mag ar trebui să-i putem ocoli.

Karsa și-a urmat însoțitorul mai adânc în câmpia împânzită, apoi, după cincizeci și ceva de pași, bărbatul se opri și se întoarse către Teblor.

— Desigur, cu premiul tău lăsând o dâră de sânge, nu vor fi puține probleme în a ne urmări. Fă ceva cu el acum.

Karsa l-a aruncat pe Silgar la pământ, l-a lovit pe spate. Stăpânul sclavilor era inconștient.

„Va sângera până la moarte”, a spus locuitorul. — Ai răzbunarea ta. Lasă-l aici să moară.

În schimb, Teblorul a început să taie fâșii din telaba lui Silgar, legându-le strâns de cioturile de la capetele brațelor și picioarelor lui.

„Va mai fi niște scurgeri...”

— Cu care va trebui să trăim, mârâi Karsa. — Încă nu am terminat cu acest om.

„Ce valorează tortura fără sens?”

Karsa a ezitat, apoi a oftat. — Omul acesta a înrobit un întreg trib de Teblor. Spiritul lui Sunyd este rupt. Stăpânul sclavilor nu este ca un soldat - nu a câștigat moartea rapidă. Este ca un câine nebun, care trebuie dus într-o colibă și ucis...

— Așa că omorâți-l.

— O să... odată ce îl voi înnebuni.

Karsa îl ridică încă o dată pe Silgar, aruncându-l peste umăr. — Condu-ne mai departe, joase.

Şuierând pe sub răsuflare, bărbatul dădu din cap.

Opt zile mai târziu, au ajuns la trecerea ascunsă prin Munții Pan'potsun. Malazanii își reluaseră urmărirea, dar nu mai fuseseră văzuți de două zile, ceea ce indică faptul că eforturile de a-i sustrage au reușit.

Au urcat pe traseul abrupt și stâncos pe parcursul zilei.

Silgar era încă în viață, avea febră și era conștient doar periodic. Fusese călușat pentru a-l împiedica să scoată vreun sunet. Karsa l-a purtat pe umăr.

Cu puțin timp înainte de amurg, au ajuns pe vârf și au ajuns la marginea de sud-vest. Cărarea șerpuia într-o câmpie umbrită. La creasta s-au așezat să se odihnească.

— Ce se află dincolo? întrebă Karsa în timp ce îl aruncă pe Silgar la pământ. — Nu văd decât un pustiu de nisip dedesubt.

— Și așa este, răspunse tovarășul său pe un ton evlavios. — Și în inima lui, cel pe care îl slujesc. A aruncat o privire spre Karsa. — Cred că va fi interesată de tine… a zâmbit el, *Teblor* .

Karsa se încruntă. — De ce te distrează atât de mult numele poporului meu?

'Amuza? Mai degrabă *grozav* . Fenn căzuseră departe de gloriile lor trecute, totuși își aminteau destule cât să le cunoască vechiul nume. Nici măcar nu poți face această afirmație. Semenii tăi au umblat pe acest pământ când T'lan Imass erau încă carne. Din sângele tău au venit Barghast și Trell. Tu ești Thelomen Toblakai.

— Acestea sunt nume pe care nu le cunosc, mârâi Karsa, chiar dacă nu le cunosc pe ale tale, joase.

Bărbatul și-a întors privirea către ținuturile întunecate de dedesubt. — Mă numesc Leoman. Iar cea pe care o slujesc, Alesul căruia te voi preda, ea este Sha'ik.'

— Nu sunt servitorul nimănui, spuse Karsa. — Această Aleasă, ea locuiește în deșert înaintea noastră?

— În inima ei, Toblakai. În inima lui Raraku.

CARTEA A DOUA

CALCAT RECE

Există falduri în această umbră... ascund lumi întregi.
Apel la Umbră

Felisin

CAPITOLUL CINCI

Vai de cei căzuți pe aleile din Aren...

Anonim

O singură lovitură din partea soldatului corpulnic în frunte a făcut ușa slabă să se prăbușească înăuntru. A dispărut în întunericul de dincolo, urmat de restul echipei sale. Din interior au venit strigăte, zgomot de mobilier care se prăbușește.

Gamet aruncă o privire spre comandantul Blistig.

Bărbatul a ridicat din umeri. — Da, ușa era descuiată – până la urmă este un han, deși un titlu atât de înalt pentru această groapă mizerabilă întinde oarecum lucrurile. Chiar și așa, este o chestiune de a obține efectul potrivit.

— M-ai înțeles greșit, răspunse Gamet. — Pur și simplu nu pot să cred că soldații tăi l-au găsit *aici* .

Neliniștea zboară peste trăsăturile solide și largi ale lui Blistig. — Da, ei bine, i-am adunat pe alții în locuri mai rele, Pumn. Este ceea ce provine din... din inimi frânte, miji el pe stradă.

Pumn. Titlul încă îmi urcă în intestine ca o cioară înfometată . Gamet se încruntă. — Adjunctul nu are timp pentru soldații cu inima zdrobită, comandante.

„A fost nerealist să ajung aici așteptându-mă să aprinzi focul răzbunării. Nu pot alimenta cenușa rece, deși nu mă înțelege greșit, îi doresc noroc Doamnei.

— Mai degrabă se așteaptă de la tine mai mult decât atât, spuse Gamet sec.

Străzile erau practic pustii la această oră a zilei, căldura după-amiezii apăsătoare. Desigur, chiar și în alte momente, Aren nu mai era așa cum fusese cândva. Comerțul din nord încetase. În afară de navele de război și transporturile Malazan și câteva bărci de pescari, portul și gura râului erau goale. Aceasta a fost, reflectă Gamet, o populație cu cicatrici.

Trupa ieșea din nou din han, purtând cu ei un bătrân îmbrăcat în zdrențe, care se zbătea slab. Era mânjit de vărsături, părul mic pe care-l lăsase atârnând ca niște șiruri cenușii, pielea peticită și cenușie de murdărie. Înjurând de duhoare, soldații Gărzii Aren a lui Blistig și-au grăbit povara spre patul căruței.

„A fost un miracol că l-am găsit”, a spus comandantul. — Chiar mă așteptam ca bătrânul ticălos să se ridice și să se înece.

Ne-a amintit momentan de noul său titlu, Gamet se întoarse și scuipă pe pavaj. — Această situație este disprețuitoare, Blistig. La naiba, *o* aparență de decor militar – de *control* , Hood ia-mă – ar fi trebuit să fie posibil…

Comandantul se înțepeni la tonul lui Gamet. Gardienii adunați în spatele căruței se întoarseră cu toții la cuvintele lui.

Blistig se apropie de Pumn. — Ascultă-mă și ascultă bine, mârâi el pe sub răsuflare, un tremur tremurând pe obrajii săi cu cicatrici, cu ochii duri ca fierul. — Am stat pe blestemul de zid și m-am *uitat* . La fel ca fiecare dintre soldații

mei. Pormqual alergând în cerc ca o pisică castrată - acel istoric și acei doi copii Wickan plângând de durere. Am privit - ne-am uitat cu toții - cum Coltaine și al șaptelea lui au fost tăiați în fața ochilor noștri. Și dacă asta nu era de ajuns, Pumnul Înalt și-a părăsit apoi armata și le-a ordonat să se dezarmeze! Dacă nu unul dintre căpitanii mei a furnizat informații despre Mallick Rel fiind un agent al lui Sha'ik, Garda mea ar fi murit odată cu ei. decor militar? Du-te la Hood cu decorul tău militar, Pumn!

Gamet rămase neclintit la tirada comandantului. Nu era prima dată când simțea scăderea temperamentului acestui bărbat. Din moment ce sosise cu alaiul adjunctului Tavore și i s-a dat rolul de legătură care l-a adus în prim-plan în relațiile cu supraviețuitorii Lanțului de Câini - atât cei care veniseră cu istoricul Duiker, cât și cei care îi așteptaseră în orașul-Gamet se simțise sub asediu. Furia de sub mantaua bunăstării a izbucnit din nou și din nou. Inimi nu pur și simplu frânte, ci zdrobite, rupte în bucăți, călcate în picioare. Speranța Adjunctului de a-i reînvia pe supraviețuitori - folosind experiența lor locală pentru a-și echilibra legiunile de recruți netestați - era, pentru Gamet, din ce în ce mai nerealistă cu fiecare zi care trecea.

Era, de asemenea, clar că lui Blistig îi păsa puțin că lui Gamet făcea rapoarte zilnice către Adjunct și se putea aștepta în mod rezonabil ca tiradele lui să fi fost transmise lui Tavore, în detalii vinovate. Prin urmare, comandantul a fost de două ori norocos că Gamet nu spusese încă nimic despre ele Adjunctului, făcând o extremă concizie în debriefing-urile sale și păstrând observațiile personale la minimum.

În timp ce cuvintele lui Blistig s-au îndepărtat, Gamet a oftat pur și simplu și s-a apropiat de căruță pentru a privi de sus la bătrânul beat întins pe patul lui. Soldații s-au dat înapoi cu un pas, ca și cum Pumnul ar fi purtat o contagiune. — Deci, spuse Gamet târâtor, acesta este Squint. Omul care l-a ucis pe Coltaine...

— A fost o milă, răsti unul dintre gardieni.

— În mod clar, Squint nu crede asta.

Nu a existat niciun răspuns la asta. Blistig a ajuns lângă Pumnul. — În regulă, a spus el echipei sale, ia-l şi fă-l curăţat – şi sub cheie.

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu, căruciorul era tras. Gamet s-a confruntat din nou cu Blistig. — Planul tău destul de nesubtil de a te dezlipi de rang, de a fi înlănțuit în fier și de a fi trimis înapoi la Unta cu prima navă, nu va reuși, comandante. Nici Adjunctului, nici mie nu-i pasă deloc de starea ta fragilă. Ne pregătim să ducem un război și pentru asta vei fi nevoie de tine. Tu și fiecare dintre soldații tăi cu fața mototolită.

— Mai bine am muri cu restul...

'Dar nu ai facut-o. Avem trei legiuni de recruți, comandante. Cu ochii deschiși și tânăr, dar gata să vărseze sângele din Seven Cities. Întrebarea este, ce intenționați să le arătați tu și soldații tăi?

Blistig se uită cu privirea. — Adjunctul îl transformă pe căpitanul gărzii casei ei într-un pumn, iar eu ar trebui să...

— Armata a patra, se răsti Gamet. „În Compania 1 la începutul ei. Războaiele Wickan. Douăzeci și trei de ani de serviciu, comandante. L-am cunoscut pe Coltaine când încă săreai pe genunchiul mamei tale. Am luat o lance

prin piept, dar m-am dovedit prea incapatanat sa mor. Comandantul meu a fost destul de amabil să mă retragă într-o poziție sigură în Unta. Da, căpitan al gărzii din Casa Paran. Dar l-aș fi câștigat al naibii de bine!

După un moment lung, un rânjet ironic îi răsuci gura lui Blistig. — Deci ești la fel de fericit să fii aici ca și mine. Gamet se strâmbă, nu răspunse. Cei doi Malazani s-au întors la cai.

Legănându-se pe şa, Gamet spuse: „Ne aşteptăm la ultimul transport de trupe de pe insula Malaz la ceva vreme astăzi. Adjunctul vrea ca toți comandanții să fie adunați în camerele ei de consiliu la al optulea clopot.

— În ce scop? întrebă Blistig.

Dacă aș avea cum să te văd desenat și stropit . — Doar fii acolo, comandante.

Vasta gura de vărsare a râului Menykh era un vârtej maro, turgit, care ajungea la o jumătate de legă în golful Aren. Rezemat de balustrada tribord a transportului, chiar în spatele castelului, Strings studie apa agitată de dedesubt, apoi își ridică privirea către orașul de pe malul de nord al râului.

Se frecă de perii de pe maxilarul lung. Nuanța ruginită a bărbii lui în tinerețe făcuse loc acum gri... ceea ce era un lucru bun în ceea ce îl privea.

Orașul Aren se schimbase puțin în anii de când îl văzuse ultima oară, cu excepţia lipsei de nave în port. Aceeași peliculă de fum atârnă deasupra ei, același flux nesfârșit de ape uzate târându-se curenții în Adâncul Căutătorului prin care naviga acum transportul lent, cu grinzi late.

Șapca din piele, proaspăt eliberată, îi zdrobi ceafa; aproape că îi frânsese inima să-l arunce pe cel vechi, împreună cu haina lui de piele zdrențuită și cureaua cu sabie pe care o dezbrăcase de la un gardian Falah'dan care nu mai avea nevoie de ea. De fapt, el nu păstrase decât o singură posesie din viața lui anterioară, îngropată în fundul pungii sale, în patul său de sub punte, și nu avea de gând să permită nimănui să o descopere.

Un bărbat a venit alături de el, s-a sprijinit dezinvolt pe balustradă și a privit peste apă, spre orașul care se apropia din ce în ce mai mult.

Strings nu a oferit niciun salut. Locotenentul Ranal a întruchipat cel mai rău din comanda militară Malazan. Născut nobil, comision cumpărat în orașul Quon, arogant și inflexibil și drept și totuși să scoată o sabie în mânie. O condamnare la moarte pe jos pentru soldații săi și a fost norocul Domnului că Strings a fost unul dintre acei soldați.

Locotenentul era un om înalt, sângele lui Quon era cel mai pur; cu pielea deschisă, cu părul blond, pomeții înalți și lați, nasul drept și lung, gura plină. Strings îl urase la vedere.

— Se obişnuieşte să-ţi saluti superiorul, spuse Ranal cu indiferenţă afectată.

— Salutarea ofițerilor îi face uciși, domnule.

— Aici pe o navă de transport?

— Tocmai am luat obiceiul, răspunse Strings.

— A fost clar de la început că ai mai făcut asta, soldat. Ranal făcu o pauză pentru a examina degetele suple și negre ale mâinilor lui înmănuși. — Hood știe, ești suficient de mare ca să fii tatăl celor mai mulți dintre acei marinari care stau pe punte în spatele nostru. Ofițerul de recrutare te-a trimis direct – nu te-ai

antrenat și nu te-ai luptat o dată, dar iată-mă, aștept să te accept ca pe unul dintre soldații mei.

Strings a ridicat din umeri, nu a spus nimic.

— Acel ofiţer de recrutare, continuă Ranal după o clipă, cu ochii lui albaştri pal aţintiţi asupra oraşului, a spus că a văzut de la început ceea ce încercai să ascunzi. În mod ciudat, ea a considerat-o – tu, mai precis – o resursă valoroasă, chiar atât de mult încât a sugerat să te fac sergent. Știi de ce mi se pare ciudat?

— Nu, domnule, dar sunt sigur că îmi veți spune.

— Pentru că cred că ai fost un dezertor.

Corzile s-au aplecat mult înainte și au scuipat în apă. „Am întâlnit mai mult de câțiva și toți au motivele lor și nici doi dintre ei la fel. Dar există un lucru pe care toți au în comun.

— Și ce este asta?

— Nu-i vei găsi niciodată într-o linie de înrolare, locotenente. Bucurați-vă de priveliște, domnule. Se întoarse și se întoarse spre locul în care ceilalţi pușcași marini se întindeau pe puntea din mijlocul navei. Cei mai mulți își reveniseră de mult de răul de mare, totuși nerăbdarea lor de a debarca era palpabilă. Strings s-a așezat, și-a întins picioarele.

— Locotenentul îți vrea capul pe o farfurie, murmură o voce lângă el.

Strings oftă și închise ochii, ridicându-și fața spre soarele după-amiezii. — Ceea ce vrea locotenentul și ceea ce primește nu este același lucru, Koryk.

„Ceea ce o să primească este grămada dintre noi chiar aici”, a răspuns semisângele Seti, dându-și umerii largi, șuvițe din părul lung și negru biciuindu-și fața cu trăsături plate.

„Practica este de a amesteca recruții cu veterani”, a spus Strings. — În ciuda a tot ceea ce ai auzit, în acel oraș de acolo sunt supraviețuitori ai Lanțului de Câini. Am auzit că o întreagă navă de pușcași marini răniți și Wickan a trecut. Și există Garda Aren și Lamele Roșii. Un număr de nave maritime de coastă au intrat și ele. În cele din urmă, există flota amiralului Nok, deși îmi imaginez că va dori să-și păstreze propriile forțe intacte.

'Pentru ce?' întrebă un alt recrut. — Ne îndreptăm spre un război în deșert, nu-i așa?

Strings aruncă o privire spre ea. Înfricoșător de tânăr, amintindu-i de o altă tânără care mărșăluise alături de el cu ceva timp în urmă. Tremura ușor, apoi spuse: — Adjunctul ar trebui să fie un prost ca să dezbrace flota. Nok e gata să înceapă recucerirea orașelor de coastă - ar fi putut începe cu luni în urmă. Imperiul are nevoie de porturi sigure. Fără ele am terminat pe acest continent.

— Ei bine, mormăi tânăra, din câte *am* auzit, acest Adjunct ar putea fi exact ceea ce ai spus, bătrâne. Hood știe că este născută nobilă, nu-i așa?

Strings pufni, dar nu spuse nimic, închizând din nou ochii. Era îngrijorat că fata ar putea avea dreptate. Apoi, din nou, acest Tavore era sora căpitanului Paran. Iar Paran arătase o coloană vertebrală în Darujhistan. Cel puțin, nu era un prost.

— Oricum, de unde ai primit numele „Strings”? întrebă tânăra după o clipă.

Fiddler zâmbi. — Povestea asta e prea lungă pentru a fi spusă, fetiță.

Mănușile ei se trântiră în jos pe blatul mesei, ridicând un nor de praf.

Armura foșnind, transpirația îmbibă căptușeala de dedesubt dintre sânii ei, își desfăcu casca și, când femeia sosi cu vasul de bere, trase scaunul șocat și se așeză.

Mesager de arici de stradă. Livrând o fâșie mică de mătase verde care purta, scrise cu o mână fină, cuvintele Malazan: *Taverna Dansatorului, amurg* . Lostara Yil era mai mult iritat decât intrigat.

Interiorul Tavernei Dansatorului era alcătuit dintr-o singură cameră, cei patru pereți făcând o oarecare pretenție antică de tencuială văruită, rămășițele din care acum se lipeau de cărămizile de chirpici în pete deformate, pătate de vin, ca o hartă a paradisului bețivilor. Tavanul jos putrezea chiar în fața ochilor proprietarului și patronului, praful cernându-se în nori luminați de soarele jos, care aruncau fluxuri de lumină prin obloanele ferestrei din față. Deja, suprafața cu fire de spumă a berii din vasul din fața ei avea un luciu tern.

Nu mai erau decât alți trei patroni, doi aplecați asupra unui joc de așchii la masa cea mai apropiată de fereastră, iar un bărbat singuratic, murmurând, semiconștient, s-a prăbușit de perete lângă șanțul de pis.

Deși devreme, căpitanul Lamei Roșii era deja nerăbdător să vadă sfârșitul acestui mister patetic, dacă mister era menit să fie. Nu avea nevoie decât de un moment pentru a-și da seama cine fusese cel care organizase această întâlnire clandestină. Și în timp ce o parte din ea era încălzită de gândul că-l va revedea - cu toate afectiunile și aerele lui, era destul de frumos - ea avea suficiente responsabilități cu care să se lupte ca ajutor al lui Tene Baralta. Până acum, Lamele Roșii erau tratate ca o companie diferită de armata punitivă a Adjunctului, în ciuda faptului că erau puțini soldați disponibili cu experiență reală de luptă... *și chiar mai puțini cu coloana vertebrală pentru a folosi această experiență* .

Apatia dezordonată răspândită în Garda Aren a lui Blistig nu a fost împărtășită de Lamele Roșii. Kin se pierduse în Lanțul de Câini și asta avea să fie răspuns. *Daca …*

Adjunctul era Malazan – un necunoscut pentru Lostara și restul Lamelor Roșii; chiar și Tene Baralta, care o întâlnise față în față de trei ori, a rămas incapabil să o evalueze, să-i ia măsura. Tavore avea încredere în Lamele Roșii?

Poate că adevărul este deja în fața noastră. Încă nu a dat nimic companiei noastre. Facem parte din armata ei? Li se va permite Lamelor Roșii să lupte cu Vârtejul?

Întrebări fără răspunsuri. Și aici stătea, pierzând timpul - Ușa s-a deschis.

O mantie cenușie strălucitoare, piele cu tentă verde, piele întunecată, lustruită de soare, un zâmbet larg și primitor. — Căpitanul Lostara Yil! Sunt încântat să te văd din nou. Se apropie cu pași mari, alungat-o pe fetița care se apropia, cu o mișcare obișnuită a unei mâini înmănușate. Așezându-se pe scaunul vizavi de ea, ridică două pahare de cristal care păreau să apară de nicăieri și le așeză pe masa prăfuită. A urmat o sticlă neagră, cu gâtul lung și strălucitoare. — Vă sfătuiesc cu tărie să nu beți bere locală în acest local, draga mea. Acest vintage se potrivește mult mai bine cu ocazia. De pe versanții sudici ai Grișului, însorit, unde cresc cei mai buni struguri pe care i-a văzut această lume. A mea este o părere informată, vă întrebați? Cu siguranță că da, fetiță, deoarece dețin un interes majoritar în podgorii respective...

— Ce vrei de la mine, Pearl?

A turnat vinul de culoare magenta în pahare, cu zâmbetul neclintit. „Plănut de sentimentalism, m-am gândit că ne-am putea ridica ochelarii în vremurile vechi. Desigur, erau vremuri destul de chinuitoare; cu toate acestea, am supraviețuit, nu-i așa?

— O, da, răspunse Lostara. — Și ai mers pe drumul tău, spre o glorie mai mare, fără îndoială. În timp ce eu am intrat direct într-o celulă.

Gheara oftă. — Ei bine, consilierii bietului Pormqual l-au dezamăgit foarte mult, vai. Dar acum văd că tu și colegii tăi Red Blades sunteți liberi încă o dată, armele vi s-au întors, locul dvs. în armata Adjunctului este sigur...

'Nu chiar.'

Pearl a arcuit o sprânceană elegantă.

Lostara a strâns paharul și a băut o gură, abia observându-i gustul. — Nu am avut nicio indicație despre dorințele Adjunctului față de noi.

— Ce ciudat!

Încruntat, căpitanul spuse: — Destul de jocuri – cu siguranță știi mult mai multe despre asta decât noi…

— Vai, trebuie să vă dezabuzez de această idee. Noul Adjunct este la fel de insondabil pentru mine ca ea pentru tine. Eșecul meu a fost să fac presupuneri că ea se va grăbi să repare daunele făcute ilustrei tale companii. Pentru a lăsa fără răspuns întrebarea cu privire la loialitatea Lamelor Roșii... Pearl sorbi din vin, apoi se lăsă pe spate. — Ai fost eliberat din închisori, ți-au fost returnate armele – ți s-a interzis să părăsești orașul? De la sediu?

— Numai camerele ei de consiliu, Pearl.

Expresia Ghearei s-a luminat. — Ah, dar în asta nu ești singur, draga mea. Din câte am auzit, în afară de cei câțiva aleși care au însoțit-o din Unta, Adjunctul nu a vorbit cu nimeni deloc. Cred, totuși, că situația este pe cale să se schimbe.'

'Ce vrei să spui?'

— Păi, doar că va exista un consiliu de război în seara asta, unul la care a fost invitat fără îndoială comandantul tău, Tene Baralta, precum și comandantul Blistig și o mulțime de alții a căror apariție probabil îi va surprinde pe toți. Apoi a tăcut, cu ochii lui verzi ținându-se la ea.

Lostara clipi încet. — Așa fiind, trebuie să mă întorc la Tene Baralta...

— O concluzie corectă, fetiță. Mi-e teamă, din păcate, greșit.

— Explică-te, Pearl.

S-a aplecat încă o dată în față și i-a completat băutura. 'Încântat să. Oricât de recalcitrant a fost Adjunctul, am reușit să am ocazia să-i prezint o cerere, pe care ea a aprobat-o.

Vocea lui Lostara era plată. — Ce fel de cerere?

— Ei bine, sentimentalismul este blestemul meu, așa cum am menționat mai devreme. Frumoase sunt amintirile mele despre tine și cu mine lucrând împreună. Atât de îndrăgostit, de fapt, încât te-am cerut să fii, uhm, consilierul meu. Desigur, comandantul tău a fost informat...

— Sunt căpitan în Red Blades! se răsti Lostara. — Nici o Gheară, nici un spion, nici un murmur... Ea muşcă cuvântul înapoi.

Pearl făcu ochii mari. „Sunt profund rănit. Dar suficient de mărinimos în

această seară pentru a-ți scuza ignoranța. Deși s-ar putea să nu găsești nicio distincție între arta asasinarii și noțiunea crudă de crimă, te asigur că una există. Oricum ar fi, permiteți-mi să vă potolesc temerile - sarcina care ne așteaptă pe tine și pe mine nu va implica partea mai îngrozitoare a chemării mele. Nu într-adevăr, fetiță, nevoia mea de tine în acest efort viitor depinde în întregime de două dintre numeroasele tale calități. Familiaritatea ta ca nativ din Șapte orașe, unul. Iar cealaltă – și mai vitală – loialitatea ta de necontestat față de Imperiul Malazan. Acum, deși nu ai putea în niciun fel să argumentezi veridicitatea primei, acum ține de tine să-ți reafirmi pretenția față de cea din urmă.

Ea se uită lung la el, apoi dădu încet din cap. 'Înțeleg. Foarte bine, vă stau la dispoziție.

Pearl a zâmbit încă o dată. 'Minunat. Credința mea în tine a fost absolută.

— Care este această misiune pe care trebuie să ne angajăm?

„Detaliile vor fi disponibile după ce vom avea interviul nostru personal cu Adjunct în această seară”.

Ea se îndreptă. — Habar n-ai, nu?

Zâmbetul i s-a lărgit. — Emotionant, da?

— Deci nu știi dacă va implica asasinat...

'Asasinat? Cine ştie? Dar crima? Cu siguranță nu. Acum, bea, fată. Trebuie să mergem spre palatul defunctului Pumn Înalt. Am auzit că Adjunctul are prea puțină toleranță pentru întârzieri.

Toată lumea sosise devreme. Gamet stătea lângă ușa prin care avea să apară Adjunctul, cu spatele la perete, cu brațele încrucișate. În fața lui, staționați în camera de consiliu lungă, cu tavanul jos, se aflau cei trei comandanți care fuseseră adunați pentru primul set de întâlniri din această seară. Următoarele câteva clopote, cu toată orchestrația care le conducea, promiteau a fi interesante. Cu toate acestea, odată căpitanul Casei Paran se simțea oarecum intimidat.

Fusese un soldat obișnuit cu ani în urmă, nu unul care să se regăsească în consilii de război. Nu era prea puțin liniștit în această nouă manta de Pumn, pentru că știa că meritul nu avea nimic de-a face cu obținerea titlului. Tavore îl cunoștea, se obișnuise să-l comandă, să-i lase sarcinile de organizare, aranjarea programelor... dar pentru o gospodărie nobilă. Cu toate acestea, părea că intenționa să-l folosească într-un mod identic, de data aceasta pentru întreaga Armată a Paisprezecea. Ceea ce l-a făcut administrator, nu Pumn. Un fapt de care nimeni prezent în această cameră nu știa.

Nu era obișnuit cu jena pe care o simțea și recunoscu că fanfașul pe care îl afișa adesea nu era altceva decât o reacție bruscă la propriul sentiment de inadecvare. Deocamdată, însă, nu se simțea capabil să se descurce nici măcar cu neîncrederea, cu atât mai puțin supărarea. Amiralul Nok stătea la o jumătate de duzină de pași depărtare, într-o conversație liniștită cu impunătorul comandant al Lamelor Roșii, Tene Baralta. Blistig stătea întinsă pe un scaun la capătul îndepărtat al mesei cu hărți, cel mai îndepărtat de locul unde avea să se așeze Adjunctul odată cu începerea întâlnirii.

Ochii lui Gamet erau atrași din nou și din nou spre înalt amiral. În afară de Dujek Onearm, Nok a fost ultimul dintre comandanții din vremea împăratului. *Singurul amiral care nu s-a înecat* . Odată cu moartea subită a fraților Napan,

Urko și Crust, Nok primise comanda generală a flotelor imperiale. Împărăteasa îl trimisese pe el și o sută șapte dintre corăbiile sale în șapte orașe când zvonurile de rebeliune atinseseră apogeul. Dacă Pumnul Înalt din Aren nu ar fi confiscat efectiv acea flotă în port, Lanțul de Câini al lui Coltaine ar fi putut fi prevenit; într-adevăr, rebeliunea ar putea fi terminată. Acum, sarcina de recucerire promitea a fi un efort lung și sângeros. Indiferent de sentimentele pe care amiralul le-ar fi putut avea cu privire la tot ceea ce se întâmplase și tot ce era probabil să vină, el nu dădu nicio indicație exterioară, expresia lui rămânând rece și impersonală.

Tene Baralta a avut propriile sale nemulțumiri. Lamele Roșii fuseseră acuzați de trădare de Pormqual, chiar dacă una dintre companiile lor lupta sub comanda lui Coltaine și a fost anihilata. Prima comandă a lui Blistig odată ce Pumnul Înalt a părăsit orașul fusese eliberarea lor. Ca și în cazul supraviețuitorilor Lanțului de Câini și Gărzii Aren, Adjunctul moștenise prezența lor. Întrebarea ce să facă cu ei - ce să facă cu ei toți - era pe cale să primească un răspuns.

Gamet și-ar fi dorit să le poată alina preocupările, dar adevărul era că Tavore nu fusese niciodată liberă cu gândurile ei. Pumnul habar n-avea ce va aduce seara asta.

Ușa s-a deschis.

La fel ca și stilul ei, hainele lui Tavore erau bine făcute, dar simple și practic incolore. O potrivire cu ochii ei, cu dungile cenușii din părul ei roșcat, tăiat scurt, cu trăsăturile ei neînduplecabile și neprevăzute. Era înaltă, oarecum lată în șolduri, cu sânii ușor supradimensionați pentru ramă. Sabia otatarală a biroului ei avea teacă la centură – singurul indiciu al titlului ei imperial. O jumătate de duzină de suluri erau băgate sub un braț.

„Stai sau stai cum vrei”, au fost primele ei cuvinte în timp ce se îndrepta spre scaunul ornamentat al Pumnului Înalt.

Gamet i-a urmărit pe Nok și Tene Baralta îndreptându-se spre scaune de la masă, apoi i-a urmat.

Spatele drept, Adjunctul stătea așezat. Ea a pus sulurile în jos. — Dispoziţia Armatei a Paisprezecea este subiectul acestei întâlniri. Rămâi în compania noastră, amiral Nok, te rog. Întinse mâna spre primul sul și îi strecură legăturile. — Trei legiuni. Al 8-lea, al 9-lea și al 10-lea. Pumnul Gamet va comanda al 8-lea. Pumnul Blistig, al 9-lea, și Pumnul Tene Baralta, al 10-lea. Alegerea ofițerilor sub fiecare comandă respectivă este la discreția fiecărui Pumn. Vă sfătuiesc să alegeți cu înțelepciune. Amirale Nok, detașează-l pe comandantul Alardis de nava ta amiral. Acum e responsabilă de Garda Aren. Fără pauză, întinse mâna la un al doilea pergament. — În ceea ce privește supraviețuitorii Lanțului de Câini și diversele elemente neatașate pe care le avem la dispoziție, unitățile lor sunt acum dizolvate. Au fost reatribuiți și dispersați în cele trei legiuni. În cele din urmă, își ridică privirea – și dacă observă șocul de pe fețele pe care le văzu Gamet, un șoc pe care îl împărtășea, l-a ascuns bine. „Peste trei zile, o să vă trec în revistă trupele. Asta e tot.'

Într-o tăcere amorțită, cei patru bărbați se ridicară încet.

Adjunctul făcu semn către cele două suluri pe care le așternuse. — Pumnul Blistig, ia astea te rog. Tu și Tene Baralta ați putea dori să vă reuniți din nou într-

una din camerele laterale, pentru a discuta detaliile noilor voastre comenzi. Pumnul Gamet, te poți alătura lor mai târziu. Deocamdată, rămâi cu mine. Amiral Nok, vreau să vorbesc cu dumneavoastră în privat mai târziu în această seară. Vă rog să vă asigurați că sunteți la dispoziția mea.

Bărbatul înalt și în vârstă și-a dres glasul. — Voi fi în sala de mese, Adjunct.

'Foarte bun.'

Gamet i-a urmărit pe cei trei bărbați plecând.

De îndată ce ușile se închiseră, Adjunctul se ridică de pe scaun. Se îndreptă spre tapiseriile străvechi, țesute, care se întindeau pe lungimea unuia dintre pereți. — Modele extraordinare, Gamet, nu crezi? O cultură obsedată de complexități. Ei bine, îl înfruntă ea, asta s-a încheiat cu o ușurință neașteptată. Se pare că avem câteva momente înaintea următorilor noștri oaspeți.

— Cred că au fost prea șocați ca să răspundă, Adjunct. Stilul imperial de comandă include de obicei discuții, argumente, compromisuri...

Singurul ei răspuns a fost un scurt zâmbet pe jumătate, apoi și-a întors atenția asupra țesăturilor. — Ce ofițeri va alege Tene Baralta, vă imaginați?

— Lame roșii, adjunct. Cum vor lua recruții Malazan...

— Și Blistig?

— Doar unul părea demn de rangul său – și acum se află în Garda Aren și deci nu este disponibil pentru Blistig, răspunse Gamet. — Un căpitan, Keneb...

— Malazan?

— Da, deși staționați aici, în șapte orașe. Și-a pierdut trupele, Adjunct, la renegat, Korbolo Dom. Keneb a fost cel care l-a avertizat pe Blistig despre Mallick Rel...

'Intr-adevar. Deci, în afară de căpitanul Keneb?

Gamet clătină din cap. — Momentan mă simt pentru Blistig.

'Tu?'

— Ei bine, nu am spus *ce* simţeam, Adjunct.

Ea l-a înfruntat din nou. 'Milă?'

— O parte din asta, a permis el după o clipă.

— Știi ce-l deranjează cel mai mult pe Blistig, Pumn?

„Asist la măcel...”

„El poate susține asta și speră că tu crezi asta, dar greșești să faci asta. Blistig nu a respectat ordinul unui Pumn Înalt. El stă în fața mea, noul său comandant, și crede că nu am încredere în el. De aici, el trage concluzia că cel mai bine ar fi pentru toți cei interesați dacă l-aș trimite la Unta, să o înfrunte pe Împărăteasa. S-a întors din nou, a tăcut.

Gândurile lui Gamet s-au accelerat, dar în cele din urmă a trebuit să concluzioneze că gândurile lui Tavore au continuat la niveluri prea profunde pentru ca el să le poată înțelege. — Ce vrei să-i spun?

— Crezi că vreau să-i spui ceva de la mine? Foarte bine. Poate că îl are pe căpitanul Keneb.

O ușă laterală se deschise și Gamet se întoarse și văzu trei Wickan intră. Doi erau copii, al treilea nu cu mult mai mare. Deși Pumnul încă nu i-a întâlnit, știa cine trebuie să fie. *Nether și Nil. Vrăjitoarea și vrăjitorul. Iar flăcăul cu ei este Temul, cel mai mare dintre tinerii războinici trimisi de Coltaine cu istoricul*

.

Numai Temul părea mulțumit că fusese chemat în prezența Adjunctului. Nil și Nether erau amândoi neîngrijiți, cu picioarele goale și aproape gri cu straturi de murdărie. Părul lung și negru al lui Nether atârna în funii unsuroase. Tunica din piele de căprioară a lui Nil era cicatrice și ruptă. Ambii aveau expresii de dezinteres. În schimb, echipamentul de război al lui Temul era imaculat, la fel ca și masca de vopsea roșie intensă a feței care denotă durerea lui, iar ochii lui întunecați străluceau ca niște pietre ascuțite în timp ce se atragea atenția în fața Adjunctului.

Dar atenția lui Tavore era pe Nil și Nether. — Armatei a Paisprezecea nu au magi, spuse ea. — Prin urmare, acum veți acționa în această calitate.

— Nu, adjunct, răspunse Nether.

„Această chestiune nu este deschisă pentru discuții...”

Nil a vorbit. „Vrem să mergem acasă”, a spus el. — Spre câmpiile Wickan.

Adjunctul i-a studiat pentru o clipă, apoi, cu privirea neclintită, a spus: „Temul, Coltaine te-a pus la conducerea tinerilor Wickan din cele trei triburi prezente în Lanțul Câinilor. Care este complementul?

„Treizeci”, a răspuns tânărul.

— Și câți Wickan au fost printre răniții transportați cu vaporul la Aren?

— Unsprezece au supraviețuit.

— Astfel, patruzeci şi unu în total. Există vrăjitori în compania ta?

— Nu, adjunct.

— Când Coltaine te-a trimis cu istoricul Duiker, a atașat vrăjitori la compania ta în acel moment?

Ochii lui Temul se îndreptară spre Nil și Nether pentru o clipă, apoi capul i se smuci într-un semn din cap. 'Da.'

— Și compania ta a fost dizolvată oficial, Temul?

'Nu.'

— Cu alte cuvinte, ultima comandă pe care Coltaine ți-a dat-o încă se obține. Se adresă încă o dată lui Nil și Nether. — Cererea dumneavoastră este respinsă. Am nevoie atât de tine, cât și de lăncierii Wickan ai căpitanului Temul.

— Nu vă putem da nimic, răspunse Nether. — Spiritele vrăjitorilor din noi sunt tăcute, a adăugat Nil. Tavore clipi încet în timp ce continua să-i privească. Apoi ea a spus: „Va trebui să găsești un mijloc de a-i trezi încă o dată. În ziua în care vom încheia lupta cu Sha'ik și Vârtejul, mă aștept să vă folosiți vrăjitoria pentru a apăra legiunile. Căpitane Temul, ești cel mai mare dintre Wickanii din compania ta?

— Nu, adjunct. Sunt patru războinici ai Câinelui Nebun, care se aflau pe nava care transporta răniții.

— Îi supără comanda ta?

Tânărul se trase mai drept. — Nu, a răspuns el, mâna dreaptă aşezându-se pe mâna unuia dintre cuţitele lui lungi. Gamet tresări și își întoarse privirea.

— Voi trei sunteţi concediaţi, spuse Adjunctul după o clipă. Temul a ezitat, apoi a vorbit. „Adjunct, compania mea dorește să lupte. Să fim atașați de legiuni?

Tavore îşi înclină capul. — Căpitane Temul, câte veri ai văzut?

'Paisprezece.'

Adjunctul dădu din cap. — În prezent, căpitane, trupele noastre călare sunt limitate la o companie de voluntari Seti, cinci sute în total. În termeni militari, ei sunt cavalerie ușoară în cel mai bun caz, cercetași și fugiți în cel mai rău caz. Nimeni nu a văzut bătălie și nimeni nu este cu mult mai în vârstă decât tine. Propria ta comandă este formată din patruzeci de Wickan, toți cu excepția patru mai tineri decât tine. Pentru marșul nostru spre nord, căpitane Temul, compania dumneavoastră va fi atașată anturajul meu. Ca gărzi de corp. Cei mai abili călăreți dintre Seti vor acționa ca mesageri și cercetași. Înțelege, nu am forțele necesare pentru a organiza o luptă de cavalerie. Armata a Paisprezecea este predominant infanterie.

— Tactica lui Coltaine...

— Asta nu mai este războiul lui Coltaine, se răsti Tavore.

Temul tresări de parcă ar fi fost lovit. A reușit să încuie din cap, apoi s-a întors pe călcâie și a părăsit camera. Nil și Nether l-au urmat o clipă mai târziu.

Gamet răsuflă tremurat. — Băiatul a vrut să aducă vești bune pentru Wickans.

— Pentru a reduce la tăcere mormăitul celor patru războinici Foolish Dog, spuse Adjunctul, cu vocea încă păstrând un ton de iritare. — Cu adevărat numit. Spune-mi, Pumn, cum crezi că se desfășoară discuția dintre Blistig și Tene Baralta în acest moment?

Bătrânul veteran mormăi. — Mi-aș imagina cu căldură, adjunct. Probabil că Tene Baralta se aștepta să-și păstreze Lamele Roșii ca regiment discret. Mă îndoiesc că are mare interes să comandă patru mii de recruți Malazan.

— Și amiralul, cine așteaptă mai jos în sala de mese?

— De asta, habar n-am, adjunct. Taciturnitatea lui este o legendă.

— De ce crezi că nu a uzurpat pur și simplu High Fist Pormqual? De ce a permis anihilarea lui Coltaine și a celui de-al șaptelea, apoi a propriei armate a lui Pumnul Înalt?

Gamet nu putea decât să scuture din cap.

Tavore îl studie încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi se îndreptă încet spre sulurile aflate pe masă. Ea a scos una și i-a scos legăturile. — Împărăteasa nu a avut niciodată motive să pună la îndoială loialitatea amiralului Nok.

— Nici a lui Dujek Onearm, mormăi Gamet pe sub răsuflarea lui. A auzit și a ridicat privirea, apoi a oferit un zâmbet strâns, de moment. 'Intr-adevar. Ne rămâne o întâlnire. Bagând sulul sub un braț, se îndreptă spre o ușă laterală mică. — Vino.

Camera de dincolo era cu tavanul jos, cu pereții practic acoperiți cu tapiserii. Covoarele groase și-au redus pașii la tăcere când au intrat. O masă rotundă modestă ocupa centrul, sub o lampă cu ulei ornamentată, care era singura sursă de lumină. Era oa doua uşă vizavi, joasă şi îngustă. Masa era singura piesă de mobilier a camerei.

Tavore lăsă pergamentul pe partea de sus, când Gamet închise ușa în urma lui. Când s-a întors, a văzut că ea era în fața lui. În ochii ei a apărut o vulnerabilitate bruscă care i-a declanșat o anxietate strânsă în intestin - pentru că era ceva ce nu mai văzuse până acum de la fiica casei Paran. 'Adjunct?'

Ea a rupt contactul, vizibil recuperată. — În această cameră, spuse ea încet,

împărăteasa nu este prezentă.

Gamet îi ținu respirația, apoi smuci din cap într-un semn din cap. Ușa mai mică se deschise, iar Pumnul se întoarse și văzu un bărbat înalt, aproape efeminat, îmbrăcat în gri, cu un zâmbet calm pe trăsăturile sale frumoase, când făcu un pas în cameră. A urmat o femeie blindată – un ofițer al Lamelor Roșii. Pielea ei era închisă la culoare și tatuată în stilul Pardu, ochii ei negri și mari, așezați larg deasupra pomeților înalți, nasul îngust și acvilin. Părea deloc încântată, cu privirea ațintită asupra Adjunctului cu un aer de aroganță calculată. — Închide ușa în urma ta, căpitane, îi spuse Tavore Lamei Roșii. Bărbatul îmbrăcat în cenușiu îl privea pe Gamet, zâmbetul lui devenind ușor îndoielnic. — Pumnul Gamet, spuse el. — Îmi imaginez că îți dorești să fii încă în Unta, acea inimă plină de viață a imperiului, certându-te cu comercianții de cai în numele Casei Paran. În schimb, iată-te, soldat încă o dată...

Gamet s-a încruntat și a spus: „Mă tem că nu te cunosc...”

„Poți să-mi spui Pearl”, a răspuns bărbatul, ezitând asupra numelui, ca și cum revelația lui ar fi fost miezul unei glume vaste de care numai el era conștient. — Și încântătorul meu însoțitor este căpitanul Lostara Yil, întârziat dintre Lamele Roșii, dar acum, fericit, detașat în grija mea. Se îndreptă spre Adjunct și se înclină elaborat. 'La dispozitia ta.'

Gamet văzu expresia lui Tavore strângându-se frațial. — Rămâne de văzut.

Pearl se îndreptă încet, bătaia de joc din chipul lui dispărând. — Adjunct, ai aranjat în liniște, *foarte* în liniște, această întâlnire. Această scenă nu are public. În timp ce sunt o Gheară, amândoi știm că am suferit, în ultimul timp, nemulțumirea maestrului meu Topper și a Împărătesei, ceea ce a dus la călătoria mea grăbită prin Warrenul Imperial. O situație temporară, desigur, dar, totuși, consecința este că în momentul de față mă aflu într-un final liber.

— Atunci s-ar putea concluziona, spuse Adjunctul cu grijă, că ești disponibil, parcă, pentru o întreprindere destul de... privată. Gamet îi aruncă o privire. *Zei de jos! Despre ce este vorba* ? — S-ar putea, răspunse Pearl, ridicând din umeri.

A urmat tăcerea, ruptă în cele din urmă de Lama Roșie, Lostara Yil. — Mă neliniștește direcția acestei conversații, a spus ea. — Ca subiect loial al imperiului...

— Nimic din ceea ce urmează nu vă va contesta onoarea, căpitane, răspunse Adjunctul, cu privirea neclintită asupra Perlei. Ea nu a mai adăugat nimic. Atunci Gheara zâmbi pe jumătate. — Ah, acum m-ai făcut curios. Mă bucur să fiu curios, știai asta? Ți-e teamă că mă voi negocia înapoi în favoarea lui Laseen, pentru că misiunea pe care mi-ai propune căpitanului și mie nu este, mai exact, în numele împărătesei și nici, într-adevăr, al imperiului. O abatere extraordinară de la rolul de Adjunct Imperial. Fără precedent, de fapt. Gamet a făcut un pas înainte, „Adjunct-”

Ea a ridicat o mână pentru a-l tăia. — Pearl, sarcina pe care ți-aș pune ție și căpitanului poate contribui, în cele din urmă, la bunăstarea imperiului...

— Ei bine, zâmbi Gheara, pentru asta este o bună imaginație, nu-i așa? Se pot răzui modele în sânge, indiferent cât de uscat a devenit. Recunosc că am o îndemânare nu mică în a atribui o justificare solidă pentru tot ceea ce tocmai am făcut. În orice caz, continuă...

'Nu încă!' se răsti Lostara Yil, exasperarea ei simplă. — În slujba Adjunctului, mă aștept să slujesc imperiul. Ea este voința împărătesei. Nu îi sunt permise alte considerente...

— Vorbești adevărat, spuse Tavore. S-a confruntat din nou cu Pearl. — Gheară, cum merge Gheara?

Pearl făcu ochii mari și aproape că se legăna cu un pas înapoi. — Nu mai există, şopti el.

Adjunctul se încruntă. 'Dezamăgitor. Cu toții suntem, în acest moment, într-o poziție precară. Dacă vrei să te aștepți la onestitate de la mine, atunci nu pot să o fac în schimb?

— Rămân, mormăi Pearl, dezgustându-și trăsăturile. — Ca larvele de muscă bot sub pielea imperială. Când sondam, ei pur și simplu sapă mai adânc.

— Cu toate acestea, ele îndeplinesc o anumită... funcție, spuse Tavore. — Din păcate, nu atât de competent pe cât aș fi sperat.

— Gărgile au găsit sprijin în rândul nobilimii? întrebă Pearl, o strălucire de sudoare acum vizibilă pe fruntea lui înaltă.

Ridicarea din umeri a Adjunctului era aproape indiferentă. — Asta te surprinde?

Gamet aproape că putea vedea gândurile Ghearei năvălindu-se. Grăind și mai departe, expresia lui devenind din ce în ce mai uluită și... consternată. „Pune-i un nume”, a spus el.

— Baudin.

— A fost asasinat în Quon...

— Tatăl era. Nu fiul.

Pearl începu brusc să se plimbe în camera mică. — Și fiul ăsta, cât de mult seamănă cu ticălosul care l-a născut? Baudin Elder a lăsat cadavrele Ghearei împrăștiate pe alei prin tot orașul. Vânătoarea a durat patru nopți întregi...

— Aveam motive să cred, spuse Tavore, că merită numele tatălui său.

Capul lui Pearl se întoarse. — Dar nu mai?

'Nu pot spune. Cred, totuși, că misiunea lui a mers teribil de prost.

Numele i-a scăpat de pe buzele lui Gamet pe neaşteptate, dar cu o certitudine greu ca o piatră de ancoră: „Felisin”.

Văzu tresărirea în chipul lui Tavore, înainte ca ea să se întoarcă de la toți trei pentru a studia una dintre tapiserii.

Pearl părea cu mult înainte în gândurile lui. — Când s-a pierdut contactul, domnule adjunct? Si unde?'

— În noaptea Răscoalei, răspunse ea, cu spatele încă la ei. — Tabăra minieră numită Skullcup. Dar a avut loc o... o pierdere a controlului cu câteva săptămâni înainte de atunci. Făcu un semn spre sulul de pe masă. — Detalii, potențiale contacte. Arde sulul după ce ai terminat de citit și împrăștie cenușa în golf. Ea le-a înfruntat brusc. 'Perla. Căpitanul Lostara Yil. Găsește-l pe Felisin. Găsește-mi sora.

Voietul gloatei s-a ridicat și a căzut în orașul dincolo de zidurile moșiei. Era Sezonul Putregaiului în Unta și, în mintea a mii de locuitori, acel putregai era eliminat. Începuse Temutul Cull.

Căpitanul Gamet stătea lângă porți, flancat de trei paznici nervoși. Făcliile

proprietății fuseseră stinse, casa din spatele lor fusese întunecată, cu ferestrele închise. Și în acea structură masivă se înghesuia ultimul copil al lui Paran, părinții ei plecați de la arestările de mai devreme în acea zi, fratele ei pierdut și probabil mort pe un continent îndepărtat, sora ei - sora ei... nebunia venise din nou în imperiu, cu furia unei furtuni tropicale...

Gamet nu avea decât doisprezece paznici, iar trei dintre aceștia fuseseră angajați în ultimele zile, când liniștea aerului de pe străzi îi șoptise căpitanului că groaza era iminentă. Nu fuseseră emise nicio proclamație, nici un edict imperial care să dea viață lăcomia și sălbăticia plebeilor. Nu existau decât zvonuri, care alergau pe străzile, aleile și piețele orașului ca niște diavoli de praf. — Împărăteasa este nemulțumită.

„În spatele putregaiului comandamentului incompetent al armatei imperiale, vei găsi chipul nobilimii”.

„Achiziția de comisioane este o ciumă care amenință întregul imperiu. Este de mirare că împărăteasa este nemulțumită?

O companie de Lame Roșii sosise din șapte orașe. Ucigași cruzi, incoruptibili și departe de otrava monedelor nobile. Nu a fost greu de imaginat motivul din spatele aspectului lor.

Primul val de arestări fusese precis, aproape subestimat. Echipe în toiul nopții. Nu fuseseră încălcări cu paznicii casei, nici moșii prevenite să cumpere timp pentru a ridica baricade sau chiar să fugă din oraș.

Și Gamet a crezut că știe cum s-a întâmplat așa ceva. Tavore era acum adjunctul împărătesei. Tavore știa... genul ei.

Căpitanul oftă, apoi înaintă cu pași mari spre ușa mică de la poartă. Trase șurubul greu, lăsă bara de fier să cadă cu un zgomot. S-a înfruntat cu cei trei paznici. „Serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare. În groapa crimei îți vei găsi plata. '

Doi dintre cei trei bărbați blindați schimbară o privire, apoi, unul dintre ei ridicând din umeri, se îndreptă spre uşă. Al treilea bărbat nu se mișcase. Gamet și-a amintit că și-a dat numele Kollen, un nume Quon și un accent Quon. Fusese angajat mai mult pentru prezența lui impunătoare decât pentru orice altceva, deși ochiul exersat al lui Gamet detectase o anumită... încredere, în felul în care bărbatul își purta armura, aparent indiferent la greutatea ei, sugerând o grație marțială care aparținea doar unui profesionist. soldat. Nu știa aproape nimic despre trecutul lui Kollen, dar erau vremuri disperate și, în orice caz, niciunul dintre cei trei noi angajați nu fusese permis să intre în casă.

În întunericul de sub buiandrugul porții, Gamet îl studia acum pe paznicul nemișcat. Prin zgomotul de maree al gloatei dezlănțuite care se apropia din ce în ce mai mult se auziră țipete stridente, ridicând în noapte un cor disperat. — Ușurează-te, Kollen, spuse el încet. — Sunt patru dintre oamenii mei la douăzeci de pași în spatele tău, cu arbalete înarmate și fixate pe spatele tău. '

Bărbatul uriaș își înclină capul. — Nouă dintre voi. În mai puțin de un sfert de clopot, vor veni câteva sute de jefuitori și criminali. Privi încet în jur, parcă ar fi măsurat zidurile moșiei, modestele apărări, apoi și-a întors privirea neclintită către Gamet.

Căpitanul se încruntă. — Fără îndoială că le-ai fi făcut și mai ușor pentru ei. Așa cum este, s-ar putea să le însângerăm suficient din nas pentru a-i

încuraja să caute altundeva. '

— Nu, nu o vei face, căpitane. Lucrurile vor deveni pur și simplu... mai dezordonate. '

„ Așa simplifică împărăteasa lucrurile, Kollen? O poartă descuiată. Gardienii loiali tăiați din spate. Ți-ai șlefuit cuțitul pentru spatele meu? '

— Nu sunt aici la ordinul împărătesei, căpitane. '

Ochii lui Gamet se îngustară.

— Nu i se va întâmpla niciun rău, continuă bărbatul după o clipă. — Cu condiția să am întreaga ta cooperare. Dar rămânem fără timp. '

„ Acesta este răspunsul lui Tavore? Dar părinții ei? Nu exista nimic care să sugereze că soarta lor ar fi diferită de cea a celorlalți care fuseseră adunați. '

' *Din păcate, opțiunile Adjunctului sunt limitate. Ea este sub o oarecare... supraveghere.* '

Ce *este planificat pentru Felisin, Kollen sau oricine ești?* '

— O scurtă perioadă în minele otatarale ...

' *Ce!?* '

„ Nu va fi complet singură. Un tutore o va însoți. Înțelege, căpitane, asta este, sau gloata de afară. '

Nouă gardieni loiali tăiați, sânge pe podele și pereți, o mână de servitori copleșiți de baricade slabe din fața ușii dormitorului copilului. Apoi, pentru copil... nimeni. — Atunci cine este acest „gardian”, Kollen ?

Bărbatul a zâmbit. — Eu, căpitane. Și nu, numele meu adevărat nu este Kollen. '

Gamet se apropie de el, până când fețele lor nu erau decât la o lățime de mână. — Dacă îi vine vreun rău, te voi găsi. Și nu-mi pasă dacă ești o Gheară ...

— Nu sunt o Gheară, căpitane. În ceea ce privește răul care vine la Felisin, regret să spun că vor fi unele. Nu poate fi ajutat. Trebuie să sperăm că este rezistentă - este o trăsătură Paran, da? '

După o clipă lungă, Gamet se dădu înapoi, resemnat brusc. „Ne omori acum sau mai târziu? '

Sprâncenele bărbatului se ridicară. „Mă îndoiesc că aș putea să reușesc asta, având în vedere acele arbalete nivelate în spatele meu. Nu, dar trebuie să vă rog să mă escortați acum într-o casă sigură. Cu orice preț, nu trebuie să permitem copilului să cadă în mâinile gloatei. Pot să mă bazez pe ajutorul tău în asta, căpitane? '

„ Unde este această casă sigură? '

Pe Bulevardul Sufletelor .

Gamet se strâmbă . Runda Judecății. La lanțuri. Oh, Beru te păzește, fetiță. *Trecu pe lângă Kollen. — O voi trezi* .

Pearl stătea la masa rotundă, sprijinindu-se pe ambele mâini, cu capul în jos, în timp ce studia sulul. Adjunctul plecase cu o jumătate de clopot, cu Pumnul pe călcâie ca o umbră deformată. Lostara așteptă, cu brațele încrucișate, cu spatele lipit de ușa prin care plecaseră Tavore și Gamet. Ea tăcuse în timpul citirii pergamentului de către Pearl, furia și frustrarea crescând cu fiecare clipă care trecea.

În cele din urmă, se săturase. „Nu voi avea parte din asta. Întoarce-mă la

comanda lui Tene Baralta.

Pearl nu ridică privirea. — Cum vrei, draga mea, murmură el, apoi adăugă: Desigur, va trebui să te omor la un moment dat, cu siguranță înainte să te prezinți comandantului tău. Sunt regulile dure ale eforturilor clandestine, regret să spun.

— De când ești la îndemnul Adjunctului, Pearl?

— De ce, ridică el privirea și îi întâlni privirea, de când ea și-a reafirmat fără echivoc loialitatea față de împărăteasă, desigur. Și-a întors atenția asupra pergamentului.

Lostara se încruntă. — Îmi pare rău, cred că am ratat acea parte a conversației.

— Nu este surprinzător, răspunse Pearl, pentru că se afla *între* cuvintele rostite efectiv. El i-a zâmbit. — Tocmai acolo unde era locul.

Cu un șuierat, Lostara a început să se plimbe, s-a luptat împotriva dorinței iraționale de a duce o lamă de cuțit la aceste tapiserii blestemate și la scenele lor nesfârșite ale gloriilor trecute. — Va trebui să explici, Pearl, mârâi ea.

— Și asta îți va ușura suficient conștiința pentru a te întoarce lângă mine? Foarte bine. Resurgerea clasei nobiliare în camerele puterii imperiale a fost neobișnuit de rapidă. Într-adevăr, s-ar putea spune în mod nefiresc. Aproape ca și cum ar primi ajutor, dar *cine* ? ne-am întrebat. Oh, au persistat zvonuri absurde despre întoarcerea Gârgurilor. Și, din când în când, vreun biet prost care fusese arestat pentru ceva complet fără legătură mergea și mărturisea că este un Talon, dar erau tineri, prinși de noțiuni romantice și de momeala cultelor și nu numai. S-ar putea să se numească Talons, dar nici măcar nu s-au apropiat de organizația reală, de cea a lui Dancer, în care mulți dintre noi, Claw, aveam experiență directă.

— În orice caz, revenim la problema în discuţie. Tavore este de sânge nobil și acum este clar că un element cu adevărat ascuns din Talons a revenit să ne chinuie și a folosit nobilimea. Plasarea agenților simpatici în armată și administrație - o infiltrare reciproc profitabilă. Dar Tavore este acum Adjunct și, ca atare, vechile ei legături, vechile ei loialități trebuie să fie rupte. Pearl făcu o pauză ca să bată cu un deget pe sulul așezat din fața lui. — Ea ne-a dat Ghearele, căpitane. Îl vom găsi pe acest Baudin Tânăr și de la el vom dezlega întreaga organizație.

Lostara nu spuse nimic o clipă lungă. — Atunci, într-un fel, spuse ea, misiunea noastră nu este străină intereselor imperiului până la urmă. Pearl a zâmbit.

— Dar dacă da, continuă Lostara, de ce nu a spus Adjunctul?

— Oh, cred că putem lăsa această întrebare fără răspuns pentru moment...

— Nu, aş vrea să mi se răspundă acum!

Pearl oftă. — Pentru că, draga mea, pentru Tavore, predarea Ghearelor este secundară pentru găsirea noastră pe Felisin. Și asta *este* străin, și nu numai străin, ci și blestemător. Crezi că împărăteasa ar zâmbi acestei mici planuri inteligente, minciuna din spatele acestei demonstrații prea publice a loialității noului Adjunct? Trimițându-și sora la minele otatarale! Hood ia-ne pe toți, asta e o femeie grea! Împărăteasa a ales bine, nu-i așa?

Lostara se strâmbă. *Bine ales... pe baza a ce, totuși* ? — Într-adevăr, a făcut-o.

— Da, sunt de acord. În orice caz, este un schimb corect - îl salvăm pe Felisin și suntem răsplătiți cu un agent principal al Talons. Împărăteasa se va întreba fără îndoială ce făceam în primul rând pe Insula Otataral...

— Va trebui să o minți, nu-i așa?

Zâmbetul lui Pearl se lărgi. — O vom face amândoi, fetiță. La fel ca și Adjunct și Fist Gamet dacă ar fi vorba de asta. Dacă, desigur, nu accept ceea ce mi-a oferit Adjunctul. Mi-a oferit personal, adică.

Lostara dădu încet din cap. — Sunteţi într-un capăt liber. Da. Din favoarea Clawmasterului și Împărăteasa. Dornic să facă reparații. O misiune independentă - te-ai prins cumva de zvonul despre un adevărat Talon și ai pornit pe urmele lui. Astfel, meritul pentru dezlegarea Gârgurilor este să fie al tău și numai al tău.

— Sau al nostru, corectă Pearl. — Dacă așa dorești.

Ea a ridicat din umeri. — Putem decide asta mai târziu. Foarte bine, Pearl. Acum, se îndreptă ea lângă el, care sunt aceste detalii pe care Adjunctul ne-a oferit atât de amabil?

Amiralul Nok stătuse cu fața spre vatră, cu privirea pe cenușa ei rece. La sunetul deschiderii ușii, se întoarse încet, cu expresia la fel de impasibilă ca întotdeauna.

— Mulţumesc, spuse Adjunctul, pentru răbdare.

Amiralul nu spuse nimic, privirea lui liniștită se îndreptă pentru o clipă spre Gamet.

Ecourile stinse ale clopotului de la miezul nopții se stingeau abia acum. Pumnul era epuizat, simțindu-se fragil și împrăștiat, incapabil să întâlnească ochii lui Nok pentru foarte mult timp. În noaptea asta, el fusese puțin mai mult decât animalul de companie al Adjunctului sau, mai rău, un familiar. Îmbinată tacit cu planurile ei în cadrul planurilor, lipsită chiar și de iluzia unei alegeri. Când Tavore îl atrasese pentru prima dată în anturajul ei, la scurt timp după arestarea lui Felisin, Gamet se gândise pentru scurt timp să scape, dispărând în vechea tradiție a soldaților Malazan care se treziseră în circumstanțe nedorite. Dar nu a făcut-o, iar motivele lui pentru a se alătura nucleului de consilieri ai Adjunctului - nu că ei ar fi fost vreodată invitați să consilieze - s-au *dovedit* , după o auto-reflecție nemiloasă, mai puțin decât lăudabile. Fusese mânat de curiozitatea macabră. Tavore ordonase arestarea părinţilor ei, îşi trimisese sora mai mică în ororile minelor otatarale. *De dragul carierei ei* . Fratele ei, Paran, fusese într-un fel dezamăgit pe Genabackis. Ulterior dezertase. *O jenă, desigur, dar cu siguranță nu suficientă pentru a justifica reacția lui Tavore. Cu excepția cazului în care* ... Existau zvonuri că băiatul ar fi fost un agent al adjunctului Lorn și că dezertarea lui a dus, în cele din urmă, la moartea femeii în Darujhistan. Totuși, dacă asta ar fi adevărat, atunci de ce și-a îndreptat Împărăteasa privirea regală asupra unui alt copil al Casei Paran? De ce să facem din *Tavore* noul Adjunct? — Pumnul Gamet. El clipi. 'Adjunct?'

— Aseză-te, te rog. Aș avea câteva cuvinte finale cu tine, dar pot aștepta deocamdată.

Dând din cap, Gamet se uită în jur până când a văzut scaunul singuratic cu spătar înalt, așezat pe unul dintre pereții camerei mici. Părea orice în afară de confortabil, ceea ce era probabil un avantaj, având în vedere oboseala lui.

S-au auzit scârțâituri de rău augur când se așeză pe scaun și se strâmbă. — Nu e de mirare că Pormqual nu l-a trimis pe acesta cu toate celelalte, mormăi el.

— Am înțeles, spuse Nok, că nava de transport în cauză s-a scufundat în portul orașului Malaz, luând cu ea prada răposatului Pumnul Înalt.

Sprâncenele slăbite ale lui Gamet se ridicară. — Până aici... doar ca să te scufundi în port? Ce s-a întâmplat?'

Amiralul a ridicat din umeri. — Niciunul din echipaj nu a ajuns la mal să spună povestea.

Nici unul?

Nok părea să-și observe scepticismul, pentru că a explicat: „Portul Malaz este bine cunoscut pentru rechinii săi. Au fost găsiți un număr de dori, toți inundați, dar de altfel goali.

Adjunctul a permis, în mod neobișnuit, ca schimbul să continue, făcându-l pe Gamet să se întrebe dacă Tavore a simțit o semnificație ascunsă a pierderii misterioase a navei de transport. Acum ea a vorbit. — Rămâne, deci, un blestem ciudat - prăbușiri inexplicabile, dori goale, echipaje pierdute. Portul Malaz este într-adevăr renumit pentru rechinii săi, mai ales că par a fi capabili să mănânce victimele întregi, fără a lăsa niciun fel de rămășițe.

„Există rechini care pot face exact asta”, a răspuns Nok. — Știu de cel puțin douăsprezece nave pe fundul noroios al portului în cauză...

„Inclusiv *Twisted* ”, a spus Adjunctul târâtor, „nava amiral a bătrânului împărat, care și-a strecurat în mod misterios acostele în noaptea de după asasinate, apoi s-a prăbușit prompt în adâncuri, luând cu ea demonul rezident”.

— Poate că îi place compania, observă Nok. — La urma urmei, pescarii insulei jură că portul este bântuit. Frecvența cu care se pierd plasele...

— Amirale, interveni Tavore, cu ochii aţintiţi pe vatra moartă, eşti tu şi alţi trei. Toți cei care au rămas.

Gamet se îndreptă încet pe scaun. *Alte trei. Înaltul Mag Tayschrenn, Dujek Onearm și Whiskyjack. Patru... zei, asta e tot acum? Tattersail, Bellurdan, Nightchill, Duiker ... atât de mulți căzuți -*

Amiralul Nok studia pur și simplu Adjunct. El stătuse împotriva mâniei împărătesei, mai întâi cu dispariția lui Cartheron Crust, apoi a lui Urko și a lui Ameron. Indiferent de răspunsurile pe care le-ar fi dat, făcuse cu atâta timp în urmă.

— Nu vorbesc în numele împărătesei, spuse Tavore după o clipă. — Nici nu mă interesează... detalii. Ceea ce mă interesează este... o chestiune de... curiozitate personală. Aș căuta să înțeleg, amirale, de ce au abandonat-o.

Era liniște, umplând camera, crescând spre ceva ca un impas. Gamet se lăsă pe spate și închise ochii. *Ah, fete, pui întrebări despre... de loialitate, la fel ca cineva care nu a experimentat-o niciodată. Îi dezvălui acestui amiral ceea ce poate fi interpretat doar ca un defect critic. Comandi Armata a Paisprezecea, Adjunct, totuși o faci în mod izolat, ridicând chiar baricadele pe care trebuie să le dai jos dacă vrei să conduci cu adevărat. Ce parere are Nok despre asta acum? Este de mirare că nu ...*

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră, spuse amiralul, constă în ceea ce a fost atât o putere, cât și un defect al... familiei împăratului. Familia pe care a adunat-o pentru a ridica un imperiu. Kellanved a început cu un singur însoțitor -

Dansatorul. Cei doi au angajat apoi o mână de localnici în orașul Malaz și s-au apucat să cucerească elementul criminal din oraș - ar trebui să subliniez că acel element criminal sa întâmplat să conducă întreaga insulă. Ținta lor a fost Mock, conducătorul neoficial al insulei Malaz. Un pirat și un ucigaș cu sânge rece.

— Cine au fost aceşti primi angajaţi, amirale?

— Eu, Ameron, Dujek, o femeie pe nume Hawl, soția mea. Am fost primul polițist al unui corsar care a lucrat pe căile maritime din jurul insulelor Napan – care tocmai fuseseră anexate de Unta și care asigurau un punct de plecare pentru invazia planificată a regelui Untan asupra Kartool. Am luat o bătaie și am intrat șchiopătând în portul Malaz, doar ca nava și echipajul ei să fie arestați de Mock, care negocia un schimb de prizonieri cu Unta. Doar Ameron și Hawl și cu mine am scăpat. Un băiat pe nume Dujek a descoperit unde eram adăpostiți și ne-a livrat noilor săi angajatori. Kellanved și Dansatoare.

— Asta a fost înainte să li se acorde intrarea în Deadhouse? întrebă Gamet.

— Da, dar doar doar. Reședința noastră în Deadhouse ne-a răsplătit cu anumite daruri, așa cum este acum clar evident. Longevitatea, imunitatea la majoritatea bolilor și... alte lucruri. Deadhouse ne-a oferit și o bază de operațiuni inatacabilă. Ulterior, Dancer ne-a sporit numărul recrutând printre refugiații Napani care fugiseră de cucerire: Cartheron Crust și fratele său, Urko. Și Surly-Laseen. Încă trei bărbați urmau să urmeze la scurt timp după aceea. Toc Elder, Dassem Ultor - care era, ca Kellanved, de sânge Dal Honese - și un Înalt Septarh renegat al Cultului D'rek, Tayschrenn. Și în sfârșit, Duiker. Îi zâmbi pe jumătate lui Tavore. 'Familia. Cu care Kellanved a cucerit insula Malaz. S-a făcut rapid, cu pierderi minime...'

Minimal ... — Soția ta, spuse Gamet.

— Da, ea. După o clipă lungă, a ridicat din umeri și a continuat: — Ca să-ți răspund, domnule adjunct. Necunoscut pentru noi ceilalți, napanii dintre noi erau mult mai mult decât simpli refugiați. Surly era din linia regală. Crust și Urko fuseseră căpitani în flota Napan, o flotă care probabil i-ar fi respins pe Untani dacă nu ar fi fost practic distrusă de o furtună bruscă. După cum s-a dovedit, al lor era un scop singular - să zdrobească hegemonia Untan - și au plănuit să folosească Kellanved pentru a realiza asta. Într-un fel, aceasta a fost prima trădare în familie, prima fisură. Se vindecă ușor, se părea, din moment ce Kellanved poseda deja ambiții imperiale, iar dintre cei doi rivali majori de pe continent, Unta era de departe cel mai înverșunat.

— Amirale, spuse Tavore, văd unde duce asta. Asasinarea lui Kellanved și a Dansatorului de către Surly a spulberat acea familie în mod irevocabil, dar tocmai aici înțelegerea mea slăbește. Surly dusese cauza Napan la penultima concluzie. Cu toate acestea, nu tu, nici Tayschrenn, Duiker, Dassem Ultor sau Toc Elder ai dispărut. Era... *Napans* .

— Cu excepția lui Ameron, a subliniat Gamet.

Fața cărnită a amiralului se întinse în timp ce își dezvăluia dinții într-un rânjet lipsit de umor. — Ameron era pe jumătate Napan.

— Deci doar *napanii* au părăsit noua împărăteasă? Gamet se uită la Nok, acum la fel de confuz ca Tavore. — Totuşi, Surly era din linia regală Napan?

Nok nu spuse nimic mult timp, apoi oftă. — Rușinea este o otravă feroce și viguroasă. Pentru a sluji acum noua împărăteasă... complicitate și condamnare.

Crust, Urko și Ameron nu au fost parte la trădare... dar cine i-ar crede? Cine nu s-a putut abține să nu-i vadă ca fiind o parte a complotului criminal? Cu toate acestea, în adevăr, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Tavore, Surly nu ne-a inclus pe niciunul dintre noi în planul ei - nu și-a putut permite. Avea Gheara și asta era tot ce avea nevoie.

— Și unde erau Ghearele în toate astea? întrebă Gamet, apoi s-a blestemat ... a *, zei, prea obosit* ...

Ochii lui Nok s-au mărit pentru prima dată în noaptea aceea. — Ai o memorie ascuțită, Pumn.

Gamet își strânse fălcile strâns, simțind privirea dură a Adjunctului fixându-se asupra lui.

Amiralul a continuat: „Mă tem că nu am niciun răspuns la asta. Nu am fost în orașul Malaz în noaptea aceea; nici nu am făcut întrebări celor care au fost. Ghearele au dispărut în esență odată cu moartea lui Dancer. S-a crezut larg că Gheara i-a doborât împreună cu asasinatele lui Dancer și Împăratul.

Tonul Adjunctului a fost brusc scurt. — Îți mulțumesc, amirale, pentru cuvintele tale din această noapte. nu te voi mai ține.

Bărbatul se înclină, apoi ieşi din cameră.

Gamet așteptă cu răsuflarea țintă, pregătită pentru cea mai înverșunată pedeapsă. În schimb, pur și simplu a oftat. — Ai multă treabă în față, Pumn, pentru a-ți aduna legiunea. Cel mai bine se pensionează acum.

— Adjunct, recunoscu el, ridicându-se în picioare. El a ezitat, apoi, cu un semn din cap, se îndreptă spre uşă.

— Gamet.

S-a transformat. 'Da?'

— Unde este T'amber?

— Te așteaptă în camerele tale, adjunct.

'Foarte bine. Noapte bună, Pumn.

— Și pentru tine, adjunct.

Pe culoarul pietruit central al grajdurilor fuseseră prăvăliți găleți cu apă sărată, ceea ce a avut ca efect umezirea prafului și a înnebunit muștele care mușcă, precum și a dubla dublu duhorea de pis al cailor. Strings, stând chiar în interiorul ușilor, își simțea deja sinusurile usturând. Privirea lui cercetătoare a găsit patru siluete așezate pe suluri de paie legate aproape de capătul îndepărtat. Încruntat, Bridgeburner a mutat greutatea rucsacului pe umăr, apoi s-a îndreptat spre el.

„Cine era scânteia strălucitoare căreia îi lipsesc vechile mirosuri de casă?” trase el în timp ce se apropia.

Războinicul pe jumătate Seti pe nume Koryk a mormăit, apoi a spus: „Acela ar fi locotenentul Ranal, care atunci a avut o scuză rapidă să ne părăsească pentru o vreme”. Găsise o clapă de piele de undeva și tăia șuvițe lungi din ea cu un autocolant de porc cu lamă subțire. Strings mai văzuse tipul lui, obsedat de a lega lucrurile sau, mai rău, de a lega lucrurile de corpul lor. Nu doar fetișuri, ci pradă, echipament suplimentar, smocuri de iarbă sau ramuri cu frunze în funcție de camuflajul căutat. În acest caz, Strings se aștepta pe jumătate să vadă răsuciri de paie răsărind de la bărbat.

Timp de secole, Seti au purtat un război prelungit cu orașele-stat Quon și Li Heng, apărând pământurile abia locuibile care fuseseră locuința lor tradițională. Depășiți numeric fără speranță și perpetuu în fugă, ei învățaseră arta de a se ascunde pe calea grea. Dar ţinuturile Seti fuseseră pacificate de şaizeci de ani; aproape trei generații trăiseră în acea graniță ambivalentă, ambiguă, care era marginea civilizației. Diferitele triburi s-au dizolvat într-o singură națiune, tulbure, cu sânge amestecat care ajungea să domine populația. Ceea ce se întâmplase cu ei fusese, de fapt, impulsul pentru rebeliunea lui Coltaine și Războaiele Wickan – pentru că Coltaine văzuse clar că o soartă similară îi aștepta pe propriul său popor.

Strings ajunsese să creadă că nu era o chestiune de bine și rău. Unele culturi erau orientate spre interior. Alții erau agresivi. Cei dintâi au fost rareori capabili să-și apere o apărare împotriva celor din urmă, nu fără a se metamorfoza în alt lucru, un lucru răsucit de exigențele disperării și violenței. Seti inițial nici măcar nu călărease cai. Cu toate acestea, acum erau cunoscuți ca războinici cai, un tip de Wickan mai înalt, cu pielea mai închisă și mai moros.

Strings știa puțin despre istoria personală a lui Koryk, dar simțea că poate ghici. Semisângele nu duceau vieți plăcute. Că Koryk alesese să imite vechile obiceiuri Seti, în timp ce se alătură armatei Malazan ca un marin, mai degrabă decât un războinic cal, a vorbit tomuri despre ciocnirea din sufletul cicatrici al bărbatului.

Așezându-și rucsacul, Strings se ridică în fața celor patru recruți. — Oricât de mult urăsc să mărturisesc asta, acum sunt sergentul tău. Oficial, ești echipă a 4-a, una dintre cele trei echipe aflate sub comanda locotenentului Ranal. Se presupune că echipele a 5-a și a 6-a sunt pe drum din orașul cort la vest de Aren. Suntem cu toții în Compania a 9-a, care constă din trei echipe de infanterie grea, trei de pușcași marini și optsprezece echipe de infanterie medie. Comandantul nostru este un bărbat pe nume căpitan Keneb - și nu, nu l-am întâlnit și nu știu nimic despre el. Nouă companii în total, alcătuind Legiunea a 8-a - noi. Al 8-lea este sub comanda lui Fist Gamet, despre care cred că este un veteran care se retrăsese în gospodăria Adjunctului înainte ca ea să devină Adjunct. Făcu o pauză, făcând o strâmbă la fețele ușor vitrate din fața lui. — Dar nu contează toate astea. Ești în echipa a 4-a. Mai avem unul care vine, dar chiar și cu acela, suntem lipsiți de personal ca echipă, dar la fel sunt și toți ceilalți și înainte să întrebați, nu știu motivele pentru asta. Acum, mai sunt întrebări?

Trei bărbați și o tânără stăteau în tăcere, uitându-se la el.

Strings oftă și arătă spre soldatul nedescris care stătea în stânga lui Koryk. 'Care e numele tău?' el a intrebat.

O privire nedumerită, apoi: — Numele meu adevărat, sergent, sau cel pe care mi l-a dat sergentul de instrucție din orașul Malaz?

Prin accentul bărbatului și trăsăturile sale palide și neclintite, Strings îl știa ca fiind din Li Heng. Așa fiind, numele său adevărat era probabil o gură: nouă, zece sau chiar cincisprezece nume, toate înșirate împreună. — Cel nou, soldat.

— Tarr.

Koryk a vorbit. — Dacă l-ai fi văzut pe terenul de antrenament, ai înțelege. Odată ce își va pune picioarele în spatele scutului al său, l-ai putea lovi cu un berbec și nu se va clinti.

Strings studie ochii pazi și placi ai lui Tarr. 'În regulă. Acum ești caporal Tarr...

Femeia, care mestecase un pai, s-a înecat brusc.

Tușind, scuipând bucăți de paie, se uită la Strings cu neîncredere. 'Ce? L? Nu spune niciodată nimic, niciodată nu face nimic decât dacă i se spune, niciodată...

— Mă bucur să aud toate astea, interveni laconic Strings. — Caporalul perfect, mai ales despre a nu vorbi.

Expresia femeii s-a înăsprit, apoi a dezvăluit un mic rânjet în timp ce ea și-a întors privirea cu prefăcut dezinteres.

— Și cum te cheamă, soldat? a întrebat-o Strings.

'Numele meu real-'

— Nu-mi pasă cum te numeai. Niciunul dintre voi. Majoritatea dintre noi primim altele noi și chiar așa stau lucrurile.

— Nu am făcut-o, mârâi Koryk.

Ignorându-l, Strings a continuat: — Numele tău, fetiță?

Dispreț acru față de cuvântul *fată* .

— Sergentul a numit-o Smiles, spuse Koryk.

'Zâmbete?'

— Da. Ea nu o face niciodată.

Ochii îngustându-se, Strings se îndreptă spre ultimul soldat, un tânăr destul de simplu, purtând piele, dar fără armă. 'Și a ta?'

'Sticla.'

— Cine a fost sergentul tău de instrucție? le-a cerut celor patru recruţi.

Koryk s-a lăsat pe spate când a răspuns: „Braven Tooth...”

'Braven Tooth! Nenorocitul ăla mai trăiește?

— A fost greu de spus uneori, mormăi Smiles.

— Până când i s-a rupt temperamentul, a adăugat Koryk. — Întreabă-l pe caporalul Tarr acolo. Braven Tooth a petrecut lângă două clopote bătând în el cu un buzdugan. Nu am putut trece de scut.

Strings se uită cu privirea la noul său caporal. — De unde ai învățat această abilitate?

Bărbatul a ridicat din umeri. — Nu ştiu. Nu-mi place să fii lovit.

— Ei bine, contraataci vreodată?

Tarr se încruntă. 'Sigur. Când sunt obosiți.

Strings rămase tăcut pentru o clipă lungă. Braven Tooth - era uluit. Nenorocitul era îngrozit când... când a început toată chestia cu denumirea. Braven fusese cel care începuse. Braven care i-a numit pe majoritatea Bridgeburners. Whiskyjack. Trotts, Mallet, Hedge, Blend, Picker, Toes... Fiddler însuși evitase un nou nume prin pregătirea sa de bază; Fusese Whiskyjack cel care-l pusese numele, la prima plimbare prin Raraku. El clătină din cap, aruncă o privire piezișă la Tarr. — Ar trebui să fii un infanterist greu, caporale, cu un asemenea talent. Marinii ar trebui să fie rapizi, ageri, evitând degetul de la picioare ori de câte ori este posibil sau, dacă nu ai de ales, să fie rapid.

— Mă pricep la arbaletă, spuse Tarr, ridicând din umeri.

— Și un încărcător rapid, a adăugat Koryk. — Asta l-a făcut pe Braven să decidă să-l facă marine.

Zâmbete au vorbit. — Deci cine a numit Braven Tooth, sergent?

Am *făcut-o, după ce ticălosul a lăsat pe unul de-al lui în umărul meu în noaptea certei. Cearta pe care toți am negat mai târziu să fi avut loc. Zei, cu atâţia ani în urmă, acum ...* — Habar n-am, spuse el. Și-a îndreptat atenția înapoi spre bărbatul pe nume Bottle. — Unde este sabia ta, soldat?

— Nu folosesc unul.

— Ei bine, ce folosești?

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Acesta și acela.'

— Ei bine, Bottle, într-o zi aș vrea să aud cum ai trecut prin antrenamentul de bază fără să ridici o armă... nu, nu acum. Nici mâine, nici săptămâna viitoare. Deocamdată, spune-mi la ce ar trebui să te folosesc.

— Cercetaşi. Muncă liniștită.

— Ca în a te strecura în spatele cuiva. Ce faci atunci? Îl bate pe umăr? Nu contează.' *Omul ăsta îmi miroase a mag, doar că nu vrea să-i facă reclamă. Bine, fii așa, mai devreme sau mai târziu o vom scăpa de tine* .

— Fac același tip de muncă, a spus Smiles. Își puse degetul arătător pe pomul unuia dintre cele două cuțite subțiri de la centură. — Dar termin lucrurile cu astea.

— Deci, sunt doar doi soldați în această ținută care se pot lupta cu degetul de la picioare?

— Ai spus că mai vine unul, a subliniat Koryk.

„Toți ne descurcăm cu arbalete”, a adăugat Smiles. — În afară de Bottle.

Au auzit voci din afara grajdurilor comandate, apoi au apărut în prag figuri, șase în total, împovărate cu echipament. O voce profundă strigă: „Ai pus șanțul latrinei *în afara* cazărmii, de dragul lui Hood! Nenorociții nu te învață nimic zilele astea?

— Complimente locotenentului Ranal, spuse Strings.

Soldatul care vorbise era în frunte când echipa se apropia. 'Dreapta. L-am intalnit.'

Da, nu mai trebuie spus nimic despre asta . — Sunt sergent Strings, suntem al patrulea.

— Ei bine, a spus un al doilea soldat, zâmbind prin barba lui stufoasă, roșie, cineva poate număra până la urmă. Acești marinari sunt plini de surprize.

— Al cincilea, spuse primul soldat. Pe pielea bărbatului era o turnare ciudată, lustruită, făcându-l pe Strings să se îndoiască de presupunerea sa inițială că era Falari. Apoi a observat o strălucire identică cu soldatul cu barbă roșie, precum și pe un bărbat mult mai tânăr. — Eu sunt Gesler, a adăugat primul soldat. — Sergent temporar al acestei echipe aproape inutile.

Bărbatul cu barbă roșie și-a aruncat rucsacul pe podea. — Eram gărzi de coastă, eu și Gesler și Truth. Sunt Stormy. Dar Coltaine ne-a făcut marini...

— Nu Coltaine, corectă Gesler. — Căpitane Lull, a fost, Queen își adăpostește bietul suflet.

Strings se uită pur și simplu la cei doi bărbați.

Stormy se încruntă. — Ai o problemă cu noi? întrebă el, cu fața întunecată.

— Adjutant Stormy, mormăi Strings. — Căpitane Gesler. Oasele lui Hood zgâie...

„Nu mai suntem nimic din acele lucruri”, a spus Gesler. — După cum am

spus, acum sunt sergent, iar Stormy este caporalul meu. Și restul aici... sunt Truth, Tavos Pond, Sands și Pella. Adevărul este cu noi de când Hissar și Pella erau paznici de lagăr la minele otatarale – doar o mână a supraviețuit revoltei de acolo, din câte am înțeles.

— Corzi, nu-i așa? Ochii mici ai lui Stormy se mijiseră suspicios. Își dădu un ghiont pe sergent. — Hei, Gesler, crezi că ar fi trebuit să facem asta? Ne-am schimbat numele, vreau să spun. Acest Strings de aici este Old Guard la fel de sigur ca și eu sunt un demon în ochii dragului meu tată.

— Lasă-l pe ticălos să păstreze orice nume vrea, mormăi Gesler. — În regulă, echipă, găsește un loc unde să-ți arunci lucrurile. Al 6-lea ar trebui să apară oricând, și locotenentul, de asemenea. Se vorbește că suntem cu toții adunați pentru a înfrunta ochii de șopârlă ai Adjunctului într-o zi sau două.

Soldatul Gesler l-a numit pe Tavos Pond – un bărbat înalt, întunecat, cu mustață, care probabil că era Korelri – vorbit. — Deci ar trebui să ne lustruim echipamentul, sergent?

„Polonează orice vrei”, a răspuns bărbatul dezinteresat, „doar nu în public. Cât despre Adjunct, dacă nu poate face față câtiva soldați zdrobiți, atunci nu va rezista mult. Este o lume prăfuită acolo și cu cât ne amestecăm mai repede cu atât mai bine.

Strings oftă. Se simțea deja mai încrezător. S-a confruntat cu propriii soldați. — Ajunge stând pe paiul ăla. Începeți să-l răspândiți pentru a absorbi acest piș de cal. L-a înfruntat din nou pe Gesler. — O vorbă cu tine în privat?

Bărbatul dădu din cap. — Să ne întoarcem afară.

Câteva clipe mai târziu, cei doi bărbați stăteau în curtea pietruită a moșiei care găzduise cândva un negustor local înstărit și care acum era bivuacul temporar pentru echipele lui Ranal. Locotenentul își luase casa potrivită, lăsându-l pe Strings întrebându-se ce a făcut omul cu toate acele camere goale.

Nu spuseră nimic pentru o clipă, apoi Strings zâmbi. — Îmi imaginez că lui Whiskyjack îi cade gura, în ziua în care îi spun că ai fost colegul meu sergent în noua Legiune a 8-a.

Gesler se încruntă. — Whiskyjack. El a fost adus la sergent înainte să fiu eu, ticălosul. Amintiți-vă, apoi am făcut caporal, așa că la urma urmei l-am bătut.

— Numai că acum ești din nou sergent. În timp ce Whiskyjack este un haiduc. Încearcă să învingi asta.

— S-ar putea, mormăi Gesler.

— Ai îngrijorări legate de Adjunct? a întrebat Strings în liniște. Curtea era goală, dar chiar și așa...

— Am cunoscut-o, știi. Oh, e la fel de rece ca limba bifurcată a lui Hood. Ea mi-a confiscat nava.

— Ai avut o navă?

— Prin dreptul de salvare, da. Eu am fost cel care a adus răniții lui Coltaine la Aren. Și acestea sunt mulțumirile pe care le primesc.

— Ai putea oricând să o lovești în față. Asta e ceea ce ajungi să faci de obicei superiorilor tăi, mai devreme sau mai târziu.

— Aș putea. Ar trebui să trec de Gamet, desigur. Ideea pe care o făceam este următoarea: ea nu a comandat niciodată altceva decât o blestemată de gospodărie nobilă și iată că i s-au înmânat trei legiuni și i s-a spus să

recucerească un întreg subcontinent. Îi aruncă o privire piezișă către Strings. — Nu au fost mulți Falari care au ajuns în Bridgeburners. Momentul prost, cred, dar a fost unul.

— Da, și eu sunt el.

După o clipă, Gesler zâmbi și întinse mâna. 'Siruri de caractere. Lăutar. Sigur.'

Își strângeau încheieturile. Pentru Strings, mâna și brațul celuilalt se simțeau ca o piatră solidă.

— E un han pe stradă, continuă Gesler. „Trebuie să facem schimb de povești și îți garantez că a mea o are pe a ta de departe”.

— O, Gesler, oftă Strings, cred că ai o surpriză.

CAPITOLUL ŞASE

Am ajuns în vederea insulei, suficient de aproape pentru a privi în adâncuri prin cedrii și brazii străvechi. Și părea că în acea întuneric se mișcă, de parcă umbrele copacilor morți de mult și căzuți de mult mai rămâneau, legănându-se și mișcându-se pe vânturile fantomatice...
Quon Sea Charting Expedition of
Drift Avalii

Hedoranas

Călătoria spre casă fusese suficientă, chiar dacă doar pentru a reveni pentru ultima oară la locul începuturilor, la reminiscențe prăbușite în mijlocul nisipurilor de corali împinse de mare deasupra liniei mareei, a pumnelor de baraci abandonate bătute de nenumărate furtuni în schelete ofilite de lemn. Plase zăceau îngropate în dâre strălucitoare, orbitoare de alb în lumina aspră a soarelui. Și pista care coborase de pe șosea, acoperită acum de ierburi răsucite de vânt... niciun loc din trecut nu a supraviețuit neschimbat și aici, în acest mic sat de pescari de pe coasta Itko Kan, Hood a mers cu deliberare temeinică și absolută. , lăsând în urma lui un singur suflet.

Cu excepția singurului bărbat care se întorsese acum. Și fiica acelui bărbat, care fusese cândva stăpânită de un zeu.

Și în coliba înclinată care îi adăpostise pe amândoi cândva - acoperișul său țesut cu frunți demult dezbrăcat -, cu barca de pescar lată, cu pescaj puțin adânc, aproape arătând acum doar o prora și o pupa, restul îngropat sub nisipul de corali, tatăl se întinsese și dormise.

Crokus se trezise la un plâns blând. Ridicându-se, o văzuse pe Apsalar îngenunchind lângă forma nemișcată a tatălui ei. Pe podeaua colibei erau o mulțime de urme de la explorările întâmplătoare din seara precedentă, dar Crokus a remarcat un set în special, amprente mari și îndepărtate, dar mult prea ușor presate în nisipul umed. O sosire tăcută în noaptea ce a trecut, traversând camera unică pentru a sta la picioare pătrate lângă Rellock. Unde trecuse după aceea nu lăsase urme pe nisip.

Un fior undui prin Daru. Una era ca un bătrân să moară în somn, dar alta era ca Hood însuși – sau unul dintre slujitorii săi – să sosească fizic să adune sufletul omului.

Durerea lui Apsalar era liniștită, abia se auzea deasupra șuieratului valurilor de pe plajă, fluierul slab al vântului prin şipcile deformate din pereții colibei. Ea a îngenuncheat cu capul plecat, cu fața ascunsă sub părul ei lung și negru, care atârna atât de potrivit ca un șal. Mâinile ei erau închise în jurul mâinii drepte a tatălui ei.

Crokus nu făcu nicio mișcare spre ea. În lunile în care au călătorit împreună, el ajunsese, în mod pervers, să o cunoască din ce în ce mai puțin.

Adâncurile sufletului ei deveniseră de nepătruns și orice se afla în inima lui era de altă lume și... nu chiar uman.

Zeul care a posedat-o - Cotillion, Funia, Patronul Asasinilor din Casa Umbrei - fusese odată un om muritor, cel cunoscut sub numele de Dansator care stătuse alături de Împărat, care se presupune că împărtășise soarta lui Kellanved la Laseen. mâinile. Desigur, niciunul nu murise în adevăr. În schimb, se înălțaseră. Crokus habar n-avea cum putea să apară așa ceva. Ascendența nu era decât unul dintre nenumăratele mistere ale lumii, o lume în care incertitudinea stăpânia pe toți zeii și muritorii deopotrivă și regulile ei erau impenetrabile. Dar, i se părea, a urca însemna și a se *preda* . Îmbrățișarea a ceea ce, în toate intențiile și scopurile, ar putea fi numit nemurire, era, începuse el să creadă, prevestită de o întoarcere. Nu era soarta unui muritor - soarta, știa el, era cuvântul greșit, dar nu se putea gândi la altul - nu era, atunci, soarta unui muritor, să îmbrățișeze viața însăși, așa cum ar face cineva un iubit? Viața, cu toată fragilitatea ei plină, de moment.

Și viața nu poate fi numită primul iubit al unui muritor? Un iubit a cărui îmbrățișare a fost apoi respinsă în acel creuzet de foc al ascendenței?

Crokus se întrebă cât de departe mersese pe acea cale – pentru că era o cale pe care se afla cu siguranță, această femeie frumoasă nu mai în vârstă decât el, care se mișca într-o tăcere îngrozitoare, cu grația cumplită a ucigașului, această ispititoare a morții.

Cu cât creștea mai îndepărtată, cu atât Crokus se simțea atras mai mult înainte, spre acea margine din interiorul ei. Momeala de a plonja în acel întuneric era uneori copleșitoare, putea, la un moment dat, să-i transforme bătăile inimii frenetice și să-i aprindă focul sângelui în vene. Ceea ce făcea invitația tăcută atât de înspăimântătoare pentru el a fost aparenta indiferență cu care ea i-a oferit-o.

Ca *și cum atracția în sine ar fi... de la sine înțeles. Nici măcar nu merită recunoscut* . Voia Apsalar să meargă alături de ea pe această cale către ascendent – dacă asta era? Era Crokus pe care îl dorea, sau pur și simplu... pe cineva, pe oricine?

Adevărul era acesta: îi era frică să se uite în ochii ei. Se ridică din patul de pat și și-a făcut drum în liniște afară. Pe bancuri erau bărci de pescari, pânze albe întinse ca niște aripioare enorme de rechin, care zburau pe mare dincolo de spărgătoare. Câinii rupseseră odată această zonă a coastei, lăsând doar cadavre, dar oamenii se întorseseră – acolo dacă nu aici. Sau poate că *fuseseră* înapoiați, cu forța. Pământul în sine nu a avut dificultăți să absoarbă sângele vărsat; setea lui era nediscriminatorie, fidelă naturii pământului de pretutindeni.

Crokus se ghemui și strânse o mână de nisip alb. A studiat pietricelele de corali în timp ce i-au alunecat printre degete. *La urma urmei, pământul își face propria moarte. Și totuși, acestea sunt adevăruri de care am scăpa, dacă am merge pe această cale. Mă întreb, frica de a muri stă la rădăcina ascendenței* ?

Dacă era așa, atunci nu ar reuși niciodată, pentru că, undeva în tot ceea ce se întâmplase, tot ceea ce supraviețuise venind în acest loc, Crokus își pierduse frica.

Se așeză, sprijinindu-și spatele de trunchiul unui cedru masiv care fusese aruncat pe această plajă - rădăcini și toate - și și-a scos cuțitele. A exersat o schimbare secvențială a prinderilor, fiecare mână inversând modelul celeilalte și

a privit în jos până când armele – și degetele lui – au devenit puțin mai mult decât neclarități de mișcare. Apoi și-a ridicat capul și a studiat marea, care se rostogoleau în depărtare, pânzele triunghiulare derapând dincolo de linia albă de spumă. El a făcut secvența din mâna dreaptă aleatorie. Apoi a făcut același lucru pentru stânga lui. La treizeci de pași de-a lungul plajei își așteptau alergătorul cu un singur catarg, cu vela lui magenta înțepată, petele slabe de vopsea albastră, aurie și roșie ale corpului în lumina soarelui. O ambarcațiune Korelri, plătită cu datorii către o casă de pariuri locală din Kan, pentru că o alee din Kan fusese locul unde Shadowthrone îi trimisese, nu către drumul de deasupra satului, așa cum promisese el.

Casa de pariuri plătise pe rând datoria către Apsalar și Crokus pentru o singură noapte de muncă care se dovedise, pentru Crokus, brutal de înfiorătoare. Un lucru era să exerseze pase cu lamele, să stăpânească dansul mortal împotriva fantomelor imaginației, dar omorâse doi oameni în acea noapte. Desigur, erau ucigași, în serviciul unui bărbat care își făcea o carieră din extorcare și teroare. Apsalar nu arătase nicio reținere în a-și tăia gâtul, nicio reținere la stropii de sânge care i-au reperat mâinile și antebrațele înmănuși.

Fusese un localnic cu ei, pentru a fi martor la veridicitatea muncii de noapte. După aceea, în timp ce stătea în prag și se uita în jos la cele trei cadavre, ridicase capul și întâlnise ochii lui Crokus. Orice vedea el în ele scursese sângele de pe fața bărbatului.

Până dimineață, Crokus căpătase un nou nume. Cutter.

La început o respinsese. Localnicul citise greșit tot ce fusese dezvăluit în spatele ochilor Daru în acea noapte. Nimic aprig. Bariera șocului, care se prăbușește rapid spre auto-condamnare. Uciderea ucigașilor era încă crimă, actul ca închiderea de cătușe între toți, unind o linie de lungime infinită, de la un criminal la altul, o procesiune din care nu avea nicio scăpare. Mintea lui se retrăsese de la nume, de tot ceea ce însemna el.

Dar asta se dovedise o rectitudine de scurtă durată. Cei doi ucigași muriseră într-adevăr – de mâna bărbatului pe nume Cutter. Nu Crokus, nu tânărul Daru, poșeta tăiată - care dispăruse. A dispărut, probabil că nu va mai fi văzut niciodată.

Amăgirea avea un anumit confort, la fel de cavernos în miez ca îmbrățișarea lui Apsalar noaptea, dar totuși binevenită.

Cutter și-ar merge pe calea ei.

Da, împăratul a avut Dansator, da? Un însoțitor, căci era nevoie de un însoțitor. Este nevoie. Acum, ea îl are pe Cutter. Cutter of the Knives, care dansează în lanțurile lui de parcă ar fi fire fără greutate. Cutter, care, spre deosebire de bietul Crokus, își cunoaște locul, își cunoaște sarcina singulară - să o păzească pe spate, să se potrivească cu precizia ei rece în artele mortale.

Și acolo stătea adevărul final. Oricine poate deveni un ucigaș. Oricine.

Ea a ieșit din colibă, slăbită, dar cu ochii uscați.

Își înveli cuțitele într-o singură mișcare fluidă, se ridică în picioare și se îndreptă spre ea.

— Da, spuse ea. — Ce acum?

Din priveliștea ondulată ieșeau stâlpi sparți de piatră cu mortar. Dintre cei

vreo jumătate de duzină aflati la vedere, doar doi se ridicau la fel de înalți ca un bărbat și niciunul nu stătea drept. Ierburile ciudate și incolore ale câmpiei s-au adunat în smocuri în jurul bazelor lor, mârâite și uleioase în aerul cenușiu și granulat.

În timp ce Kalam intra în mijlocul lor, tunetul stins al copitelor calului său păru să se întoarcă peste calea lui, ecourile înmulțindu-se până se simți de parcă călărea în fruntea unei armate călare. A încetinit galopul încărcătorului său, frânându-se în cele din urmă lângă una dintre coloanele bătute.

Aceste santinele tăcute se simțeau ca o intruziune în singurătatea pe care o căutase. Se aplecă în şa pentru a-l studia pe cel mai apropiat. Părea bătrân, vechi în felul atâtor lucruri din Warren of Shadow, părăsit cu un aer de abandon, sfidând orice șansă pe care ar putea-o avea de a-i discerne funcția. Nu existau ruine intervenite, nici pereți de fundație, nici gropi de pivniță sau alte bucăți unghiulare în pământ. Fiecare stâlp stătea singur, nealiniat.

Examinarea lui s-a fixat pe un inel ruginit înfipt în piatra de lângă bază, de care depindea un lanț de zale prinse care dispăreau în smocuri de iarbă. După o clipă, Kalam descălecă. Se ghemui, întinzând mâna pentru a-și închide mâna pe lanț. O tragere usoara in sus. Mâna și antebrațul uscate ale unei creaturi nefericite ridicate din iarbă. Gheare ca un pumnal, patru degete și două degete mari.

Restul prizonierului cedase din cauza rădăcinilor, era pe jumătate îngropat sub pământul nisipos, de culoare închisă. Părul galben pal se împletește printre firele de iarbă.

Mâna se zvâcni brusc.

Dezgustat, Kalam a eliberat lanțul. Brațul căzu înapoi la pământ. De la baza stâlpului s-a ridicat un sunet subteran subteran.

Îndreptându-se, asasinul s-a întors la cal.

Stâlpi, coloane, cioturi de copaci, platforme, scări care nu duceau nicăieri și pentru fiecare duzină era unul dintre ei care ținea un prizonier. Niciunul dintre ei nu părea capabil să moară. Nu in intregime. O, mintea lor murise - majoritatea dintre ele - cu mult timp în urmă. Delirios în limbi, murmurând descântece fără sens, cerșind iertare, oferind chilipiruri, deși nici unul nu-și declarase încă, în auzul lui Kalam, propria sa nevinovăție.

Ca și cum *mila ar putea fi o problemă fără ea* . Își împinse din nou calul înainte. Acesta nu era un tărâm pe placul lui. Nu că, într-adevăr, ar fi avut prea multe de ales în această chestiune. Negocierea cu zeii era – pentru muritorul implicat – un exercițiu de auto-amăgire. Kalam ar prefera să-l lase pe Quick Ben să joace jocuri cu conducătorii acestui warren – vrăjitorul avea avantajul că se bucură de provocare – nu, era mai mult decât atât. Quick Ben lăsase atât de multe cuțite în atâtea spate – niciunul dintre ele fatal, dar totuși sigur că va înțepa atunci când era tras, și tocmai smulgerea vrăjitorului îi plăcea atât de mult.

Asasinul se întreba unde era vechiul lui prieten chiar acum. Nu fuseseră probleme – *nimic nou acolo* – și, de atunci, nimic altceva decât tăcere. Și apoi a fost Fiddler. Prostul se înrolase din nou, de dragul lui Hood! *Ei bine, cel puțin ei fac ceva. Nu Kalam, oh, nu, nu Kalam* . Mii trei sute de copii, înviați dintr-un capriciu. Ochi strălucitori urmărindu-i fiecare mișcare, cartografiind fiecare pas, memorând fiecare gest - ce i-ar putea învăța? Arta haosului? De parcă copiii ar

avea nevoie de ajutor în asta.

O creastă se întindea în față. Ajunse la bază și își duse calul într-un galop blând în sus pe panta.

În plus, Minala părea să aibă totul sub control. O tirană înnăscută, ea a fost, atât în public, cât și în privat, în mijlocul cuverturii din căbana pe jumătate ruinată pe care o împărțeau. Și, în mod ciudat, descoperise că nu era contrariat față de tiranie. În principiu, adică. Lucrurile aveau un mod de a funcționa de fapt atunci când cineva capabil și implacabil a preluat controlul. Și avusese destulă experiență în primirea ordinelor pentru a nu se supăra de poziția ei de comandă. Între ea și demonul aptorian, se menținea o anumită măsură de control, se inculcau o mulțime de abilități de viață... *ascuns, urmărire, întinderea de ambuscade, întinderea de capcane pentru vânat atât cu două, cât și cu patru picioare, călărie, scalarea pereților, înghețarea pe loc, aruncarea cuțitului și nenumărate alte abilități de arme, armele în sine donate de conducătorii nebuni ai warrenului - jumătate dintre ele blestemate sau bântuite sau modelate pentru mâini complet neumane* . Copiii s-au apucat de un asemenea antrenament cu un zel înspăimântător, iar sclipirea mândriei din ochii Minalei l-a lăsat pe asasin... înfrigurat.

O armată în devenire pentru Shadowthrone. O perspectivă alarmantă, cel puțin.

A ajuns la creastă. Și brusc frâu.

O poartă enormă de piatră depășea dealul vizavi, stâlpi gemeni acoperiți de un arc. Înăuntrul ei, un zid cenușiu învolburat. Pe această parte a porții, vârful înierbat curgea cu nenumărate umbre, fără sursă, de parcă ar fi țâșnit cumva din portal, doar ca să roiască ca niște spectre pierdute în jurul pragului său.

— Ai grijă, murmură o voce lângă Kalam.

Se întoarse pentru a vedea o siluetă înaltă, cu glugă și îmbrăcată, care stătea la câțiva pași depărtare, flancată de doi Câini. Cotillion și cei doi favoriți ai lui, Rood și Blind. Fiarele stăteau pe căptușele lor zdrobite, cu ochi grozavi - văzând și nevăzând - pe portal.

— De ce ar trebui să fiu atent? întrebă asasinul.

— Oh, umbrele de la poartă. Și-au pierdut stăpânii... dar oricine o va face.

— Deci această poartă este sigilată?

Capul cu glugă se întoarse încet. „Dragă Kalam, acesta este un zbor din tărâmul nostru? Cât de... ignobil.

— N-am spus nimic să sugerez...

— Atunci de ce se întinde umbra ta atât de dornic înainte?

Kalam îşi aruncă privirea în jos, apoi se încruntă. 'De unde sa stiu? Poate că își consideră șansele mai bune în gloata aceea.

— Șanse?

— Pentru emoție.

'Ah. Frecare, tu? Nu aș fi ghicit niciodată.

— Mincinos, spuse Kalam. — Minala m-a alungat. Dar știi deja asta, motiv pentru care ai venit să mă găsești.

— Sunt Patronul Asasinilor, spuse Cotillion. „Nu intermediaz disputele conjugale”.

— Depinde cât de fioroși devin, nu-i așa?

— Atunci, sunteți gata să vă ucideți?
'Nu. Am făcut doar un punct.
'Care era?'
— Ce cauţi aici, Cotillion?
Zeul a tăcut pentru o clipă lungă. — M-am întrebat adesea, spuse el în cele din urmă, de ce tu, un asasin, nu aduci nicio închinare patronului tău.
Sprâncenele lui Kalam se ridicară. 'De când te-ai așteptat? Hood ia-ne, Cotillion, dacă era vorba de adoratori fanatici după care tânjeai, nu ar fi trebuit să te uiți niciodată la asasini. Prin natura noastră, suntem antitetici noțiunii de supunere – ca și cum nu ai fi deja conștient de asta. Vocea i s-a stins și se întoarse pentru a studia silueta încununată de umbră care stătea lângă el. — Amintiți-vă, ați stat lângă Kellanved până la capăt. Dansatorul, se pare, cunoștea atât loialitatea, cât și servitutea...
'Servitute?' În ton era un indiciu de zâmbet.
— Simplu oportunitate? Asta pare greu de acceptat, având în vedere tot ceea ce ați trecut voi doi. Afară, Cotillion, ce întrebi?
— Am întrebat ceva?
— Vrei să te... slujesc, așa cum ar face un servitor zeul său. O misiune probabil de nerespectat. Ai nevoie de mine pentru ceva, doar că nu ai învățat niciodată cum să *întrebi* .
Rood se ridică încet de pe coapse, apoi se întinse, lung și langouros. Capul masiv se întoarse apoi, ochii strălucitori așezându-se asupra lui Kalam.
— Câinii sunt tulburaţi, murmură Cotillion. — Îmi dau seama, a răspuns sec asasinul.
„Am anumite sarcini înaintea mea”, a continuat zeul, „care îmi vor consuma o mare parte din timp pentru viitorul apropiat. În același timp, anumite alte... activități... trebuie întreprinse. Una este să găsești un subiect loial, dar alta este în totalitate să găsești unul poziționat convenabil, parcă să fie de folos practic...
Kalam lătră în râs. — Te-ai dus la pescuit după servitori credincioși și ți-ai găsit supușii lipsiți.
— Am putea să ne certăm interpretarea toată ziua, spuse Cotillion târâtor.
Era o ironie detectabilă în vocea zeului, care l-a încântat pe Kalam. În ciuda precauției sale, el a recunoscut că de fapt îi plăcea Cotillion. *Unchiul* Cotillion, cum îl numea copilul Panek. Cu siguranță, între Patronul Asasinilor și Shadowthrone, doar cel dintâi părea să aibă vreo fărâmă de auto-examinare - și astfel era de fapt *capabil să* fie umilit. Chiar dacă probabilitatea era într-adevăr îndepărtată. — De acord, răspunse Kalam. — Foarte bine, Minala nu are niciun interes să-mi vadă fața drăguță pentru o vreme. Lăsându-mă liber, mai mult sau mai puțin...
— Și fără un acoperiș deasupra capului tău.
— Fără un acoperiș deasupra capului meu, da. Din fericire, nu pare să plouă niciodată pe tărâmul tău.
— Ah, murmură Cotillion, tărâmul *meu* .
Kalam îl studie pe Rood. Fiara nu renunțase la privirea ei constantă. Asasinul devenea nervos sub acea atenție neclintită. — Este contestată revendicarea ta, a ta și a lui Shadowthrone?

— Greu de răspuns, murmură Cotillion. — Au fost... tremurături. Agitaţie…'

— După cum ai spus, câinii sunt tulburați.

— Într-adevăr sunt.

— Vrei să afli mai multe despre potențialul tău inamic.

'Ne-ar.'

Kalam studie poarta, cu umbrele învolburate în pragul ei. — De unde ai vrea să încep?

— O confluență cu propriile tale dorințe, bănuiesc.

Asasinul aruncă o privire către zeu, apoi dădu încet din cap.

În semi-lumina amurgului, mările s-au calm, pescărușii care se învârteau din bancuri pentru a se așeza pe plajă. Cutter făcuse un foc din lemn de plutire, mai mult din nevoia de a face ceva decât din căutarea căldurii, pentru că coasta Kanese era subtropicală, briza oftată de pe margine slabă și sufocantă. Daru adunase apă din izvorul de lângă capătul potecii și acum făcea ceai. Deasupra capului, primele stele ale nopții au pâlpâit în viață.

Întrebarea lui Apsalar de mai devreme în acea după-amiază rămase fără răspuns. Cutter nu era încă pregătit să se întoarcă în Darujhistan și nu simțea nimic din calmul la care se așteptase să urmărească finalizarea sarcinii lor. Rellock și Apsalar, în cele din urmă, se întorseseră la casa lor, doar pentru a găsi în el un loc bântuit de moarte, o bântuire care-și strecurase aroma fatală în sufletul bătrânului, adăugând încă o fantomă acestei șuvițe pustiite. Nu era, acum, nimic pentru ei aici.

Experiența proprie a lui Cutter aici în Imperiul Malazan a fost, știa el bine, întortocheată și incompletă. O singură noapte vicioasă în orașul Malaz, urmată de trei zile tensionate în Kan, care s-au încheiat cu încă mai multe asasinate. Imperiul era un loc străin, desigur, și ne puteam aștepta la un anumit grad de discordie între el și ceea ce era obișnuit în Darujhistan, dar, dacă ceva, ceea ce văzuse despre viața de zi cu zi în orașe sugera un sentiment mai puternic al legalității, de ordine si calm. Chiar și așa, detaliile mai mici au fost cele care i-au tulburat cel mai mult sensibilitatea, care au întărit faptul că era un străin.

A se simți vulnerabil nu era o slăbiciune pe care o împărtășea cu Apsalar. Părea stăpânită de un calm absolut, de o ușurință, indiferent unde se afla – încrederea zeului care a stăpânit-o cândva îi lăsase o amprentă permanentă în sufletul ei. *Nu doar încredere* . Se gândi încă o dată la noaptea în care ea îl omorâse pe bărbatul din Kan. *Abilități mortale și precizia de gheață necesară atunci când le folosea* . Și, și-a amintit cu un fior, multe dintre propriile amintiri ale zeului au rămas cu ea, ajungând până când zeul fusese un om muritor, fusese Dansator. Printre acestea, noaptea asasinatelor, când femeia care avea să devină împărăteasă îl doborâse pe împărat... și pe Dansatoare.

Ea dezvăluise atât de mult, cel puțin, o revelație lipsită de sentimente, de sentimente, oferită la fel de dezinvolt ca un comentariu despre vreme. Amintiri despre cuțite care mușcă, cu sânge acoperit de praf care se rostogolește ca niște granule pe podea...

A scos oala de pe cărbuni, a aruncat o mână de ierburi în apa aburindă.

Ea plecase la o plimbare, spre vest, de-a lungul plajei albe. Chiar și când se

lăsase amurg, el o pierduse din vedere și începuse să se întrebe dacă se va întoarce vreodată.

Un buștean s-a așezat brusc, aruncând scântei. Marea devenise complet întunecată, invizibilă; nici măcar nu auzea poala valurilor dincolo de focul trosnit. O respirație mai rece călărea briza.

Cutter se ridică încet, apoi se întoarse cu fața spre interior, în timp ce ceva se mișca în întuneric dincolo de lumina focului. — Apsalar?

Nu a existat niciun răspuns. O bătaie slabă sub picioare, de parcă nisipul ar tremura până la trecerea a ceva uriaș... imens și patruped.

Daru și-a scos cuțitele, îndepărtându-se de lumina pâlpâitoare.

La zece pași depărtare, la o înălțime care să se potrivească cu a lui, văzu doi ochi strălucitori, așezați largi, aurii și aparent lipsiți de adâncime. Capul și corpul de sub el erau pete mai întunecate în timpul nopții, sugerând o masă care l-a lăsat rece pe Cutter.

— Ah, spuse o voce din umbra din stânga lui, băiatul Daru. Blind te-a găsit, bine. Acum, unde este însoțitorul tău?

Cutter își înveli încet armele. — Nenorocitul ăla de Hound mi-a dat tresări, mormăi el. — Și dacă este oarbă, de ce se uită direct la mine?

— Ei bine, numele ei este un nume greșit. Ea vede, dar nu așa cum vedem noi. O siluetă îmbrăcată a pășit în lumina focului. 'Mă cunoști?'

— Cotillion, răspunse Cutter. „Shadowthrone este mult mai scurt”.

— Nu atât de mult, deși poate că în afecțiunile lui exagerează anumite trăsături.

'Ce vrei?'

— Aș vorbi cu Apsalar, desigur. Aici se simte un miros de moarte... recent, adică...

— Rellock. Tatăl ei. În somn.'

'Nefericit.' Capul cu glugă al zeului se întoarse, de parcă ar fi cercetat vecinătatea, apoi se întoarse înapoi spre Cutter. — Sunt eu patronul tău acum? el a intrebat.

A vrut să răspundă *nu* . Voia să se îndepărteze, să fugă de întrebare și tot răspunsul lui avea să însemne. Voia să dezlănțuie vitriol la sugestie. — Cred că ai putea fi la asta, Cotillion.

— Sunt... mulțumit, Crokus.

— Acum mă numesc Cutter.

— Mult mai puțin subtil, dar suficient de apt, presupun. Chiar și așa, în vechiul tău nume Daru era un indiciu de farmec mortal. Ești sigur că nu te vei reconsidera?

Cutter ridică din umeri, apoi spuse: — Crokus nu avea... zeu patron.

'Desigur. Și într-o zi, un bărbat va ajunge în Darujhistan. Cu un nume Malazan, și nimeni nu-l va cunoaște, decât poate după reputație. Și în cele din urmă va auzi povești despre tânărul Crokus, un băiat atât de important în salvarea orașului în noaptea Sărbătorii, cu toți acești ani în urmă. Crokus nevinovat și nepătat. Așa să fie... Cutter. Văd că ai o barcă.

Schimbarea de subiect îl tresări ușor, apoi dădu din cap. 'Avem.'

— Aprovizionat suficient?

'Mai mult sau mai putin. Nu pentru o călătorie lungă, totuși.

'Nu, desigur că nu. De ce ar trebui să fie? Pot să vă văd cuțitele?

Cutter le-a dezvelit și le-a dat zeului, cu pomurile înainte.

— Lame decente, murmură Cotillion. „Bine echilibrat. În ele sunt ecourile priceperii tale, gustul sângelui. Să-i binecuvântez pentru tine, Cutter?

— Dacă binecuvântarea este fără magie, răspunse Daru.

— Nu-ți dorești nicio investiție vrăjitorie?

'Nu.'

'Ah. Ai urmat calea lui Rallick Nom.

Ochii lui Cutter se îngustară. *Oh, da, și-ar aduce aminte de el. Când a văzut prin ochii lui Sorry, poate la Phoenix Inn. Sau poate că Rallick și-a recunoscut patronul... deși îmi este greu de crezut* . — Cred că aș avea dificultăți să urmez această cale, Cotillion. Abilitățile lui Rallick sunt... au fost...

— Formidabil, da. Nu cred că trebuie să folosiți timpul trecut când vorbiți despre Rallick Nom sau despre Vorcan. Nu, nu am vești... pur și simplu o suspiciune. Îi dădu cuțitele înapoi. — Îți subestimezi propriile abilități, Cutter, dar poate că asta e mai bine.

— Nu știu unde a plecat Apsalar, spuse Cutter. — Nu știu dacă se întoarce.

— După cum sa dovedit, prezența ei s-a dovedit mai puțin vitală decât se aștepta. Am o sarcină pentru tine, Cutter. Sunteți în măsură să oferiți un serviciu patronului dvs.?

— Nu este de aşteptat?

Cotillion tăcu o clipă, apoi râse încet. — Nu, nu voi profita de... lipsa ta de experiență, deși recunosc o oarecare tentație. Să începem lucrurile pe o bază adecvată? Reciprocitate, Cutter. O relație de schimburi reciproce, da?

— Dacă ai fi oferit la fel lui Apsalar. Apoi și-a închis maxilarul.

Dar Cotillion pur și simplu oftă. — Aş fi avut. Consideră acest nou tact consecința unor lecții dificile.

— Ai spus reciprocitate. Ce voi primi în schimbul furnizării acestui serviciu?

— Ei bine, din moment ce nu vei accepta binecuvântarea mea sau nicio altă investiție, recunosc că sunt într-o pierdere. Orice sugestii?'

— Aş dori să mi se răspundă la unele întrebări.

'Intr-adevar.'

'Da. De exemplu, de ce tu și Shadowthrone ați plănuit să distrugeți Laseen și imperiul? A fost doar o dorință de răzbunare?

Zeul părea să tresare în hainele lui, iar Cutter simți că ochii nevăzuți se întăresc. — Vai, spuse Cotillion târâtor, mă forţezi să-mi reconsider oferta.

— Aș ști, continuă Daru, ca să înțeleg ce i-ai făcut... i-ai făcut lui Apsalar.

— Ceri ca zeul tău patron să-și justifice acțiunile?

— Nu a fost o cerere. Doar o întrebare.' Cotillion nu spuse nimic o clipă lungă.

Focul se stingea încet, jarul pulsand de briza. Cutter simți prezența unui al doilea Hound undeva în întunericul de dincolo, mișcându-se neliniștit.

— Necesită, spuse zeul încet. „Se joacă jocuri și ceea ce poate părea precipitat ar putea fi puțin mai mult decât o simulare. Sau poate că orașul însuși, Darujhistan, ar servi mai bine scopurilor noastre dacă ar rămâne liber, independent. Există straturi de semnificație în spatele fiecărui gest, fiecărui

gambit. Nu mă voi explica mai mult decât atât, Cutter.

— Regreți ce ai făcut?

— Chiar ești neînfricat, nu-i așa? Regret? Da. Multe, multe regrete. Într-o zi, poate, vei vedea singur că regretele sunt ca nimic. Valoarea constă în modul în care li se răspunde.

Cutter se întoarse încet și se uită în întunericul mării. — Am aruncat moneda lui Oponn în lac, spuse el.

— Și acum regretați fapta?

'Nu sunt sigur. Nu mi-a plăcut... atenția lor.

— Nu sunt surprins, mormăi Cotillion.

— Mai am o cerere, spuse Cutter, înfruntându-se din nou spre zeu. — Această sarcină pe care mi-o vei încredința... dacă sunt atacat în timpul ei, pot să-l invoc pe Blind?

— Câinele? Uimirea era clară în vocea lui Cotillion.

— Da, răspunse Cutter, cu privirea acum asupra fiarei uriașe. — Atenția ei... mă mângâie.

— Asta te face mai rar decât ți-ai putea imagina, muritor. Foarte bine. Dacă nevoia este mare, cheamă-o și ea va veni.

Cutter dădu din cap. — Acum, ce ai vrea să fac în numele tău?

Soarele limpezise orizontul când Apsalar se întoarse. După câteva ore de somn, Cutter se ridicase să-l îngroape pe Rellock deasupra liniei mareei. Verifica pentru ultima dată carena bărcii când o umbră a apărut alături de a lui.

— Ai avut vizitatori, spuse ea.

Își miji ochii spre ea, cercetându-i ochii întunecați, fără adâncime. — Da.

— Și acum ai un răspuns la întrebarea mea?

Cutter se încruntă, apoi oftă și dădu din cap. 'Fac. Vom explora o insulă.

'O insulă? Este departe?'

— Mijloc, dar devenind din ce în ce mai departe.

'Ah. Desigur.'

Desigur.

Deasupra capului, pescărușii strigau în aerul dimineții în drum spre mare. Dincolo de bancuri, petele lor albe urmau vântul, îndreptându-se spre sud-vest.

Cutter și-a așezat umărul pe proa și a împins nava înapoi pe apă. Apoi s-a urcat la bord. Apsalar i s-a alăturat, făcându-și drum spre timă.

Ce acum ? Un zeu îi dăduse răspunsul lui.

Nu existase nici un apus de soare în tărâmul pe care Tiste Edur îl numea Nascent timp de cinci luni. Cerul era gri, lumina cu nuanțe ciudate și difuză. Fusese un potop, apoi ploi și o lume fusese distrusă.

Chiar și în epavă, totuși, era viață.

O zeci de somn cu picioare late se cățăraseră pe peretele plin de noroi, nici mai puțin de două lungimi de om de la capul contondent până la coada moale. Erau creaturi bine hrănite, cu pântecele lor alb argintiu ieșind în lateral. Pieile lor se uscase și fisurile erau vizibile într-o pânză împletită peste spatele lor întunecat. Sclipirea ochilor lor mici și negri era stins sub stratul șifonat al pielii.

Și părea că acei ochi nu erau conștienți de solitarul T'lan Imass care stătea

deasupra lor.

Ecouri de curiozitate se agățau încă de sufletul zdrențuit și deshidratat al lui Onrack. Articulațiile scârțâind sub frânghiile înnodate ale ligamentelor, se ghemui lângă somnul cel mai apropiat. Nu credea că creaturile erau moarte. Cu puțin timp în urmă, acești pești nu posedaseră membre adevărate. El a fost martor, bănuia el, la o metamorfoză.

După o clipă, se îndreptă încet. Vrăjitoria care susținuse zidul de greutatea imensă a mării noi încă mai ținea de-a lungul acestei secțiuni. Se prăbușise în altele, formând breșe largi și torenți înspuși de apă încărcată cu nămol care se năpustesc spre cealaltă parte. O mare de mică adâncime se întindea pe pământul de pe acea parte. Ar putea veni o vreme, bănuia Onrack, când fragmentele acestui zid să fie singurele insule ale acestui tărâm.

Sosirea torenţială a mării îi prinsese pe neprevăzute, împrăştiindu-i în vârtejul ei care se prăbuşeşte. Ceilalți rude supraviețuiseră, știau T'lan Imass și, într-adevăr, unii găsiseră cumpărături pe acest perete sau pe detritus plutitor, suficiente pentru a-și recăpăta formele, pentru a se lega încă o dată, astfel încât vânătoarea să poată relua.

Dar Kurald Emurlahn, fragmentat sau de altă natură, nu era susceptibil de T'lan Imass. Fără un Bonecaster lângă el, Onrack nu și-a putut extinde puterile lui Tellann, nu și-a putut ajunge la rudele sale, nu i-a putut informa că a supraviețuit. Pentru cei mai mulți dintre cei din felul lui, doar asta ar fi fost un motiv suficient pentru... capitulare. Apele agitate din care se târase de curând ofereau o adevărată uitare. Dizolvarea era singura scăpare posibilă din acest ritual etern și chiar și printre Logros-Gardienii Primului Tron însuși-Onrack știa rude care aleseseră acea cale. Sau mai rau…

Contemplarea războinicului de a alege un sfârșit al existenței sale a fost de moment. De fapt, era mult mai puțin bântuit de nemurirea lui decât majoritatea T'lan Imass.

La urma urmei, era întotdeauna altceva de văzut.

A detectat mișcare sub pielea celui mai apropiat somn, indicii vagi de contracție, de conștientizare emergentă. Onrack și-a scos sabia obsidiană curbată cu două mâini. Majoritatea lucrurilor de care se împiedica de obicei trebuiau ucise. Ocazional în autoapărare, dar de multe ori pur și simplu din cauza unei dispreţuri imediate și probabil reciproce. De mult încetase să se întrebe de ce ar fi trebuit să fie așa.

De umerii săi masivi atârna pielea putrezită a unui enkar'al, pietriş şi incolor. A fost o achiziție relativ recentă, veche de mai puțin de o mie de ani. Un alt exemplu de creatură care îl urase la prima vedere. Deși poate că lama ondulată neagră care leagăna în capul său îi afectase răspunsul.

Va trece ceva timp, a considerat Onrack, până când fiara să iasă din piele. Își coborî arma și trecu pe lângă ea. Zidul extraordinar al Nascentului, care se întinde pe continent, era o curiozitate în sine. După o clipă, războinicul a decis să meargă pe lungime. Sau cel puțin, până când trecerea lui a fost blocată de o breșă.

Începu să meargă, cu picioarele înfășurate în piele, zgârâindu-se în timp ce le târa înainte, vârful sabiei înscriind o brazdă dezordonată în lutul uscat, în timp ce ieșea din mâna lui stângă. Pâlcuri de noroi se agățau de cămașa lui de piele

zdrențuită și de curelele de piele ale hamului de arme. Apa lămuroasă și ciorpantă se infiltrase în diferitele tăieturi și înțepături de pe corpul lui și acum se scurgea în niște scurgeri cu fiecare pas greu pe care îl făcea. Deținuse o dată o cârmă, un trofeu impresionant din tinerețe, dar acesta fusese spulberat la bătălia finală împotriva familiei Jaghut din Jhag Odhan. O singură lovitură transversală care îi tăiase și o cincime din craniu, parietal și temporal, pe partea dreaptă. Femeile Jaghut aveau o forță înșelătoare și o ferocitate admirabilă, mai ales când erau încolțite.

Cerul de deasupra lui avea un aspect bolnăvicios, dar cu care se obișnuise deja. Acest fragment din Warrenul Tiste Edur, lung fracturat, era de departe cel mai mare pe care îl întâlnise, chiar mai mare decât cel care înconjura Tremorlor, Casa Azath Odhan. Iar acesta cunoscuse o perioadă de stabilitate, suficientă pentru ca civilizațiile să apară, pentru ca înțelepții vrăjitoriei să înceapă să dezlege puterile lui Kurald Emurlahn, deși acei locuitori nu fuseseră Tiste Edur.

În mod inactiv, Onrack se întrebă dacă renegatul T'lan Imass pe care îl urmărea el și rudele lui declanșase cumva rana care a dus la inundarea acestei lumi. Părea probabil, având în vedere eficacitatea sa evidentă în a le ascunde urmele. Ori asta, ori Tiste Edur se întorseseră, să-și revendice ceea ce fusese cândva al lor.

Într-adevăr, simțea mirosul lui Edur cu pielea cenușie – trecuseră pe aici și, de curând, soseau dintr-un alt labirin. Desigur, cuvântul „miros” căpătase un nou sens pentru T'lan Imass în urma Ritualului. Simțurile banale s-au ofilit în cea mai mare parte odată cu carnea. Prin orbitele umbrite ale ochilor săi, de exemplu, lumea era un colaj complex de culori plictisitoare, căldură și rece și adesea măsurată printr-o sensibilitate fără greșeală la mișcare. Cuvintele rostite se învârteau în nori mercuriali de respirație – dacă vorbitorul ar fi trăit, adică. Dacă nu, atunci sunetul însuși era detectabil, tremurând prin aer. Onrack simțea sunetul la fel de mult prin vedere, cât și prin auz.

Și așa a devenit conștient de o formă cu sânge cald care se afla la mică distanță în față. Zidul de aici se prăbuși încet. Apa ţâşnea în şuvoaie din fisurile dintre pietrele bombate. În curând, avea să cedeze complet.

Forma nu s-a mișcat. Fusese înlănțuit pe loc.

Încă cincizeci de pași și Onrack ajunse la ea.

Duhoarea lui Kurald Emurlahn era copleșitoare, ușor vizibilă ca un bazin care înconjoară silueta culcat, suprafața ei unduindu-se ca sub o ploaie constantă, dar subțire. O cicatrice adâncă zdrențuită a stricat fruntea lată a prizonierului sub un pateu fără păr, rana strălucind de vrăjitorie. Era o limbă de metal care să țină limba bărbatului, dar aceasta se dislocase, la fel ca curelele înfășurate în jurul capului siluetei.

Ochii cenușii ardezie se uitau în sus, fără să clipească, la T'lan Imass.

Onrack mai studie Tiste Edur o clipă, apoi l-a călcat peste bărbat și a continuat.

O voce zdrențuită și ofilită se ridică în urma lui. 'Așteptа.'

Războinicul strigoi făcu o pauză și privi înapoi.

— M-aş târgui. Pentru libertatea mea.

„Nu sunt interesat de chilipiruri”, a răspuns Onrack în limba Edur.

— Nu îți dorești nimic, războinicul?

— Nimic din ce poţi să-mi dai.
— Atunci mă provoci?
Tendoanele scârțâind, Onrack își înclină capul. — Această secțiune a zidului este pe cale să se prăbușească. Nu vreau să fiu aici când va fi.
— Și îți imaginezi că fac?
— Luând în considerare sentimentele tale în această chestiune este un efort inutil din partea mea, Edur. Nu am niciun interes să mă imaginez în locul tău. De ce aș? Ești pe cale să te îneci.
— Rupe-mi lanțurile și putem continua această discuție într-un loc mai sigur.
„Calitatea acestei discuții nu a meritat un astfel de exercițiu”, a răspuns Onrack.
— L-aș îmbunătăți, având în vedere timpul.
— Pare puțin probabil. Onrack se întoarse.
'Aștepta! Pot să-ți spun despre dușmanii tăi!
Încet, T'lan Imass se întoarse încă o dată. — Dușmanii mei? Nu-mi amintesc să fi spus că am, Edur.
— Oh, dar ai. Ar trebui sa stiu. Am fost odată unul dintre ei și, într-adevăr, de aceea mă găsești aici, căci nu mai sunt dușmanul tău.
— Atunci ești acum un renegat printre felul tău, observă Onrack. — Nu am încredere în trădători.
— Pentru felul meu, T'lan Imass, eu nu sunt trădătorul. Epitetul acela îi aparține celui care m-a înlănțuit aici. În orice caz, la întrebarea credinței nu se poate răspunde prin negociere.'
— Ar fi trebuit să recunoști asta, Edur?
Bărbatul se strâmbă. 'De ce nu? Nu te-aș înșela.
Acum, Onrack era cu adevărat curios. — De ce nu m-ai înșela?
„Din tocmai cauza care m-a văzut tăiat”, a răspuns Edur. „Sunt afectat de nevoia de a fi sincer”.
— Acesta este un blestem îngrozitor, spuse T'lan Imass.
'Da.'
Onrack ridică sabia. — În acest caz, recunosc că am un blestem al meu. Curiozitate.'
„Plâng pentru tine”.
— Nu văd lacrimi.
— În inima mea, T'lan Imass.
O singură lovitură a spulberat lanțurile. Cu mâna dreaptă liberă, Onrack se întinse în jos și apucă una dintre gleznele lui Edur. L-a târât pe bărbat după el de-a lungul vârfului peretelui.
„M-aș bate cu nedreptatea acestui lucru”, a spus Tiste Edur în timp ce era tras mai departe, pas cu pas, „aș avea puterea să fac asta”.
Onrack nu răspunse. Târându-l pe bărbat cu o mână, cu sabia cu cealaltă, înainta greoi, progresul său ducându-i în cele din urmă peste zona de slăbiciune de pe perete.
— Poţi să mă eliberezi acum, gâfâi Tiste Edur.
'Poti sa mergi?'
'Nu dar-'

— Atunci vom continua așa.

— Unde te duci, atunci, că nu-ţi permiţi să aştepţi să-mi recapăt puterile?

— De-a lungul acestui zid, răspunse T'lan Imass.

Între ei s-a lăsat o vreme liniște, în afară de scârțâitul oaselor lui Onrack, zgomotul picioarelor sale învelite în piele și șuieratul și bubuitul corpului și membrelor Tiste Edur peste pietrele stratificate de noroi. Marea plină cu detritus a rămas neîntreruptă la stânga lor, o mlaștină purpurită la dreapta lor. Au trecut între și în jurul altor duzini de somn, aceștia nu chiar atât de mari, dar complet la fel de membre ca grupul anterior. Dincolo de ei, zidul se întindea neîntrerupt până la orizont.

Cu o voce plină de durere, Tiste Edur a vorbit din nou în cele din urmă. — Mult mai mult... T'lan Imass... și vei trai un cadavru.

Onrack s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi a oprit pașii și a eliberat glezna bărbatului. S-a rotit încet.

Gemuind, Tiste Edur se rostogoli pe o parte. — Presupun, icni el, nu ai mâncare sau apă proaspătă.

Onrack își ridică privirea, înapoi la cocoașele îndepărtate ale somnului. — Presupun că aș putea achiziționa câteva. Dintre cei dintâi, adică.

— Poți să deschizi un portal, T'lan Imass? Poți să ne scoți din acest tărâm?

'Nu.'

Tiste Edur îşi coborî capul spre lut şi închise ochii. — Atunci sunt la fel de mort, în orice caz. Cu toate acestea, apreciez că mi-ai rupt lanțurile. Nu trebuie să rămâi aici, deși aș ști numele războinicului care mi-a arătat cât de milă putea.

— Onrack. Fără clan, din Logros.'

— Eu sunt Trull Sengar. De asemenea, fără clan.

Onraek se uită o vreme la Tiste Edur. Apoi T'lan Imass au pășit peste bărbat și au pornit, reluându-și calea. A ajuns printre somni. Un singur cot în jos a tăiat capul celui mai apropiat.

Uciderea a declanșat o frenezie printre ceilalți. Pielea despicată, corpurile elegante cu patru membre și-au rupt drumul. Capete largi, cu colți de ace, se îndreptau spre războinicul strigoi din mijlocul lor, ochi mici strălucind. Şuierături puternice din toate părţile. Fiarele se mişcau pe picioare ghemuite, musculoase, picioare cu trei degete căptușite groase și cu gheare. Cozile lor erau scurte, extinzându-se într-o înotătoare verticală în sus pe spinarea lor.

Au atacat ca și lupii care se apropie de prada rănită.

Lama de obsidian fulgeră. Sânge subțire pulverizat. Capetele și membrele s-au abătut.

Una dintre creaturi sa lansat în aer, gura uriașă închizându-se peste craniul lui Onrack. Pe măsură ce greutatea sa a scăzut, T'lan Imass a simțit vertebrele gâtului scârțâind și măcinat. A căzut pe spate, lăsând animalul să-l tragă în jos.

Apoi s-a dizolvat în praf.

Și s-a ridicat la cinci pași pentru a-și relua uciderea, pătrunzând printre supraviețuitorii șuierători. Câteva clipe mai târziu, toți erau morți.

Onrack a luat unul dintre cadavre de piciorul din spate și, târându-l, s-a întors spre Trull Sengar.

Tiste Edur era sprijinit pe un cot, cu ochii lui plati ațintiți pe T'lan Imass. „Pentru o clipă”, a spus el, „am crezut că am cel mai ciudat vis. Te-am văzut

acolo, în depărtare, purtând o pălărie uriașă, zvârcolită. Atunci te-a mâncat întreg.

Onrack a tras cadavrul în sus alături de Trull Sengar. — Nu visai. Aici. Mânca.'

— Nu-l gătim?

T'lan Imass s-a îndreptat cu pași mari spre marginea mării a zidului. Printre flotări se aflau rămășițele nenumăraților copaci, din care ieșeau ramuri dezbrăcate. S-a coborât pe detritusul înnodat, a simțit că se mișcă și se rostogolește nesigur sub el. Nu i-au trebuit decât câteva momente pentru a rupe un braț de lemn destul de uscat, pe care l-a aruncat înapoi pe perete. Apoi a urmat.

A simțit privirea lui Tiste Edur asupra lui în timp ce pregătea o vatră.

— Întâlnirile noastre cu oamenii tăi, spuse Trull după o clipă, au fost puține și îndepărtate. Și apoi, numai după... ritualul tău. Înainte de asta, oamenii tăi au fugit de la noi la prima vedere. În afară de cei care au călătorit oceanele cu Thelomen Toblakai, adică. Aceștia s-au luptat cu noi. Timp de secole, înainte să-i alungăm din mări.

„Tiste Edur au fost în lumea mea”, a spus Onrack în timp ce își scotea pietrele de scânteie, „chiar după venirea Tistei Andu. Cândva numeroși, lăsând semne de trecere în zăpadă, pe plaje, în păduri adânci.'

„Suntem mult mai puțini acum”, a spus Trull Sengar. — Am venit aici, în acest loc, de la Mama Întunecată, ai cărei copii ne alungaseră. Nu credeam că vor urmări, dar au făcut-o. Iar la sfărâmarea acestui warren, am fugit din nou - în lumea ta, Onrack. Unde am prosperat...'

— Până când dușmanii tăi te-au găsit încă o dată.

'Da. Primii dintre ei erau... fanatici în ura lor. Au fost mari războaie – fără ca nimeni să fie martor, s-au luptat ca în întuneric, în locuri ascunse de umbră. În cele din urmă, l-am omorât pe ultimul dintre cei dintâi Andu, dar ne-am rupt în efort. Și așa ne-am retras în locuri îndepărtate, în stăpâniri. Apoi, a venit mai mult Andu, doar că ăștia păreau mai puțin… interesați. Și noi, la rândul nostru, crescusem în interior, nemaifiind consumați de foamea de expansiune...

— Dacă ai fi căutat să potolești foamea, spuse Onrack în timp ce primele stropi de fum se ridicau din coaja mărunțită și din crengi, am fi găsit în tine o nouă cauză, Edur.

Trull tăcea, cu privirea acoperită. — Am uitat totul, spuse el în cele din urmă, aşezându-se pe spate pentru a-şi sprijini din nou capul pe lut. — Tot ce tocmai ţi-am spus. Până acum puțin timp, oamenii mei – ultimul bastion, se pare, al Tiste Edur – nu știau aproape nimic despre trecutul nostru. Istoria noastră lungă și chinuită. Și ceea ce știam era de fapt fals. Dacă am fi rămas ignoranți, a adăugat el.

Onrack se întoarse încet să se uite la Edur. — Oamenii tăi nu mai privesc înăuntru.

— Am spus că o să-ți spun despre inamicii tăi, T'lan Imass.

'Ai făcut.'

— Sunt oamenii tăi, Onrack, printre Tiste Edur. În concordanță cu noul nostru scop.

— Și care este acest scop, Trull Sengar?

Bărbatul și-a întors privirea, a închis ochii. — Teribil, Onrack. Un scop groaznic.

Războinicul T'lan Imass se îndreptă spre cadavrul creaturii pe care o ucise și scoase un cuțit obsidian. „Sunt familiarizat cu scopuri groaznice”, a spus el în timp ce începea să taie carnea.

— Îți voi spune povestea mea acum, așa cum am spus că o voi face. Deci înțelegi cu ce te confrunți acum.

— Nu, Trull Sengar. Nu-mi mai spune nimic.

'Dar de ce?'

Pentru că adevărul tău m-ar împovăra. Obligă-mă să-mi găsesc rudele încă o dată. Adevărul tău m-ar lega încă o dată în această lume, în lumea mea. Și nu sunt pregătit pentru asta . — M-am săturat de vocea ta, Edur, răspunse el.

Carnea sfârâitoare a fiarei mirosea a carne de focă. La scurt timp mai târziu, în timp ce Trull Sengar mânca, Onrack s-a mutat la marginea zidului care dădea spre mlaștină. Apele inundațiilor găsiseră bazine vechi în peisaj, din care acum gazele se scurgeau în sus, plutindu-se în pete palide peste suprafața groasă și infiltrată. Ceața mai deasă a întunecat orizontul, dar T'lan Imass a crezut că poate simți o creștere a cotei, o serie de dealuri joase și cocoașe.

— Se face din ce în ce mai ușor, spuse Trull Sengar de unde stătea întins lângă vatră. „Cerul strălucește pe alocuri. Acolo... și acolo.

Onrack ridică capul. Cerul fusese o mare de coton, fără ușurare, care se întuneca din când în când pentru a scăpa de un potop de ploaie, deși acest lucru devenise mai rar în ultima vreme. Dar acum apăruseră chiriile, zdrențuite. O sferă umflată de lumină galbenă domina un întreg orizont, zidul din față părând să se îndrepte spre inima lui; în timp ce direct deasupra capului atârna un cerc mai mic de foc încețoșat, acesta îmbrăcat în albastru. — Se întorc soarele, murmură Tiste Edur. „Aici, în Nascent, trăiesc străvechile inimi gemene ale lui Kurald Emurlahn. Nu a existat nicio modalitate de a spune, pentru că nu am redescoperit acest warren decât după Breche. Apele inundațiilor trebuie să fi adus haos în climă. Și a distrus civilizația care a existat aici.

Onrack privi în jos. — Au fost Tiste Edur?

Bărbatul a clătinat din cap. — Nu, mai mult ca descendenții tăi, Onrack. Deși cadavrele pe care le-am văzut aici de-a lungul zidului erau foarte degradate. Trull se strâmbă. — Sunt ca niște paraziți, acești oameni ai tăi.

— Nu al meu, răspunse Onrack.

— Atunci nu te simți mândru de succesul lor insipid?

T'lan Imass îşi înclină capul. — Sunt predispuși la greșeli, Trull Sengar. Logroșii i-au ucis în mii de oameni când nevoia de a reafirma ordinea a făcut ca acest lucru să fie necesar. Cu o frecvență din ce în ce mai mare ei se anihilează, pentru că succesul generează dispreț pentru acele calități care l-au cumpărat.

— Se pare că te-ai gândit puțin la asta.

Onrack ridică din umeri într-un zgomot de oase. „Mai mult decât rudele mele, probabil, marginea iritației mele față de omenire rămâne neclintită.”

Tiste Edur încerca să stea în picioare, cu mișcările lui lente și deliberate. — Nascentul a necesitat... curățare, spuse el, pe un ton amar, sau așa s-a judecat.

— Metodele tale, spuse Onrack, sunt mai extreme decât ar alege Logros.

Reușind să se clatine în picioare, Trull Sengar s-a confruntat cu T'lan Imass

cu un rânjet ironic. — Uneori, prietene, ceea ce a început se dovedește prea puternic pentru a fi controlat.

— Acesta este blestemul succesului.

Trull păru să tresară la cuvinte și se întoarse. — Trebuie să găsesc apă proaspătă, curată.

— De cât timp ai fost înlănţuit?

Bărbatul a ridicat din umeri. — Lung, presupun. Vrăjitoria din cadrul Shorning-ului a fost concepută pentru a prelungi suferința. Sabia ta și-a tăiat puterea, iar acum cerințele mondene ale cărnii revin.

Sorii ardeau printre nori, căldura lor combinată umplând aerul cu umiditate. Cerul se sfărâma, dispărând chiar sub ochii lor. Onrack a studiat din nou globurile aprinse. — Nu a fost nicio noapte, spuse el.

— Nu vara, nu. Iernile, se spune, sunt o altă chestiune. În același timp, odată cu potopul, bănuiesc că este inutil să prezicem ce va veni. Personal, nu vreau să aflu.

— Trebuie să părăsim acest zid, spuse T'lan Imass după o clipă.

— Da, înainte să se prăbușească complet. Cred că pot vedea dealuri în depărtare.

„Dacă ai puterea, strânge-ți brațele în jurul meu", a spus Onrack, „și voi coborî. Putem ocoli ligheanele. Dacă vreun animal local a supraviețuit, ele vor fi pe un teren mai înalt. Vrei să strângi și să gătești mai mult de la această fiară?

'Nu. Este mai puțin decât gustos.

— Nu este surprinzător, Trull Sengar. Este un carnivor și s-a hrănit de mult cu carne putrezită.

Pământul era udat sub picioare când au ajuns în sfârșit la baza zidului. În jurul lor s-au ridicat roi de insecte, închizându-se de Tiste Edur cu foame frenetică. Onrack îi permise însoțitorului său să stabilească ritmul în timp ce se îndreptau între bazinele pline cu apă. Aerul era suficient de umed încât să le învelească trupurile, înmuiându-se prin hainele pe care le purtau. Deși nu bătea vânt la nivelul solului, norii de deasupra capului se întinseseră în streamers, alergând să-i depășească, apoi alergând spre masă împotriva dealurilor, unde cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

— Ne îndreptăm spre o furtună, mormăi Trull, fluturându-și brațele pe cale să împrăștie muschii.

„Când se va sparge, acest pământ se va inunda", a remarcat Onrack. — Sunteţi capabil să vă măriţi ritmul?

'Nu.'

— Atunci va trebui să te port.

— Cară sau târâi?

'Care preferați?'

— Purtarea pare ceva mai puțin umilitoare.

Onrack și-a întors sabia în bucla din hamul de umăr. Deși războinicul era considerat înalt în rândul lui, Tiste Edur era mai înalt, aproape de lungimea unui antebraț. T'lan Imass l-a pus pe bărbat să se așeze pe pământ, cu genunchii în sus, apoi Onrack sa ghemuit și a strecurat un braț sub genunchii lui Trull, celălalt sub omoplați. Tendoanele scârțâind, războinicul se îndreptă.

„Există crestături proaspete în jurul craniului tău sau, în orice caz, ce a mai

rămas din el”, a remarcat Tiste Edur.

Onrack nu spuse nimic. A pornit la alergare constantă. În curând a sosit un vânt, care se prăbuși de pe dealuri, crescând până la o astfel de forță încât T'lan Imass a trebuit să se aplece înainte, cu picioarele bătând de-a lungul crestelor de pietriș dintre bazine. Muschii au fost repede măturați.

Onrack îşi dădu seama că era o regularitate ciudată în dealurile din faţă. Erau șapte în total, așezate în ceea ce părea o linie dreaptă, fiecare de aceeași înălțime, deși deformată în mod unic. Norii de furtună se îngrămădeau bine în spatele lor, tirbușonând în coloane bombate înspre cer, deasupra unui șir enorm de munți.

Vântul urla pe chipul deshidratat al lui Onrack, îi rupse șuvițele părului cu dungi aurii, zbârnâi cu o dronă joasă prin fâșiile de piele ale hamului. Trull Sengar era cocoșat lângă el, cu capul plecat de la explozia țipătoare.

Fulgerele au făcut punte între coloanele agitate, tunetul a ajuns să ajungă la ele.

Dealurile nu erau deloc dealuri. Erau edificii, masive și uriașe, construite dintr-o piatră netedă, netedă, fiecare părând o singură bucată. Douăzeci sau mai multe lungimi de bărbat. Fiare asemănătoare câinelui, cu craniul lat și urechile mici, cu mușchi gros, cu capetele coborâte spre cei doi călători și spre peretele îndepărtat din spatele lor, gropile uriașe ale ochilor lor strălucind ușor într-un chihlimbar adânc, translucid. Pașii lui Onrack încetiniră. Dar nu sa oprit.

Bazinele fuseseră lăsate în urmă, pământul sub picioare era alunecat de ploaia adusă de vânt, dar în rest solid. T'lan Imass și-a orientat apropierea spre cel mai apropiat monument. Pe măsură ce s-au apropiat, s-au mutat în subsolul statuii.

Căderea bruscă a vântului a fost însoțită de o liniște cavernoasă, vântul de ambele părți ciudat de mut și de îndepărtat. Onrack la pus pe Trull Sengar jos.

Privirea uluită a lui Tiste Edur a găsit edificiul ridicându-se în fața lor. Tăcea, încet să se ridice când Onrack trecea pe lângă el. — Dincolo, murmură liniştit Trull, ar trebui să existe o poartă. Făcând o pauză, Onrack se întoarse încet pentru a-și studia tovarășul. — Asta e tărâmul tău, spuse el după o clipă. — Ce simţi despre aceste... monumente?

— Nimic, dar știu ce sunt menite să reprezinte... ca și tine. Se pare că locuitorii acestui tărâm i-au transformat în zeii lor.

La asta, Onrack nu a răspuns. S-a confruntat încă o dată cu statuia masivă, cu capul înclinat, în timp ce privirea lui a călătorit în sus, mereu în sus. Pentru acei ochi strălucitori, chihlimbari.

— Va fi o poartă, insistă Trull Sengar în spatele lui. — Un mijloc de a părăsi această lume. De ce eziți, T'lan Imass?

— Ezit în faţa a ceea ce nu vezi, a răspuns Onrack. — Sunt șapte, da. Dar doi dintre ei sunt... în viață. El a ezitat, apoi a adăugat: — Și acesta este unul dintre ei.

CAPITOLUL ŞAPTE

O armată care așteaptă este în curând o armată în război cu ea însăși.

Kellanved

Lumea era înconjurată în roșu. Nuanța sângelui vechi, a fierului ruginit pe un câmp de luptă. S-a ridicat într-un zid ca un râu întors pe o parte, izbindu-se confuz și nesigur de stâncile aspre care se înălțau cu dinții rupti în jurul marginii Raraku. Cei mai vechi paznici ai Deșertului Sfânt, acele stânci de calcar albite, care acum se ofilesc sub furtuna neîncetată a Vârtejului, zeița furioasă care nu putea înfrunta niciun rival cu stăpânirea ei. Cine ar devora chiar stâncile în furia ei.

În timp ce iluzia calmului stătea în inima ei. Bătrânul care ajunsese să fie cunoscut sub numele de Mâinile Fantomei și-a cățărat încet pârtia. Pielea lui îmbătrânită era de bronz adânc, fața tatuată, tocită și lată, la fel de șifonată ca un bolovan înghesuit de vânt. Mici flori galbene acopereau creasta de deasupra lui, o înflorire rară a plantei de deșert cu creștere joasă pe care triburile locale o numeau *hen'bara* . Când erau uscate, florile făceau un ceai amețitor, reparator al durerii, balsam împotriva durerii într-un suflet muritor. Bătrânul s-a zgâriat și și-a parcurs panta cu ceva asemănător cu disperarea.

Nici o cale de viață nu este fără sânge. Vărsă-l pe cel al celor care îți blochează calea. Vărsă-ți pe al tău. Luptă mai departe, pătrunde în torentul în creștere cu toată frenezia care este dezvăluirea brutală a autoconservării. Dansul macabru din curenții de tracțiune nu avea nicio măiestrie și a pretinde contrariul însemna să se scufunde în amăgire.

Iluzii. Heboric Light Touch, cândva preot al lui Fener, nu mai avea iluzii. Îi înecase unul câte unul cu propriile mâini cu mult timp în urmă. Mâinile lui - Mâinile lui Fantomă - se dovediseră deosebit de capabile pentru astfel de sarcini. Şoptitori de puteri nevăzute, călăuziţi de o voinţă misterioasă, implacabilă. El știa că nu avea control asupra lor și, prin urmare, nu avea nicio iluzie. Cum a putut?

În spatele lui, în vastul apartament în care zeci de mii de războinici și adepții lor erau așezați în mijlocul ruinelor unui oraș, o asemenea viziune clară lipsea. Armata erau mâinile puternice, acum în repaus, dar în curând să ridice armele, călăuzite de o voință care nu era deloc implacabilă, o voință care se îneca în iluzii. Heboric nu era doar diferit de toți cei de dedesubt, ci era chiar opusul lor, o reflexie sordidă într-o oglindă stricat.

Darul lui Hen'bara a fost somnul fără vise noaptea. Alinarea uitării.

Ajunse pe creastă, respirând greu din cauza efortului, și se așeză o clipă printre flori pentru a se odihni. Mâinile fantomatice erau la fel de îndemânate ca și cele reale, deși nu le putea vedea – nici măcar ca strălucirea slabă și pestriță pe care o vedeau alții. Într-adevăr, viziunea lui îi lipsea în toate lucrurile. Era un blestem de bătrân, credea el, să asistăm la orizonturile din toate părțile

apropiindu-se din ce în ce mai mult. Chiar și așa, în timp ce covorul galben din jurul lui era puțin mai mult decât o neclaritate pentru ochi, parfumul picant îi umplea nările și îi lăsa un gust palpabil pe limbă.

Căldura soarelui deșertului era zguduitoare, apăsătoare. Avea o putere proprie, transformând Deșertul Sfânt într-o închisoare, omniprezentă și necruțătoare. Heboric ajunsese să disprețuiască acea căldură, să blesteme șapte orașe, să cultive o ură constantă pentru oamenii săi. Și a fost prins printre ei, acum. Bariera Vârtejului era nediscriminatorie, de netrecut atât pentru cei din afară, cât și pentru cei dinăuntru – la discreția Alesului.

Mișcare într-o parte, neclaritatea unei siluete ușoare, cu părul închis. Care apoi s-a așezat lângă el.

Heboric zâmbi. — Credeam că sunt singur.

— Suntem amândoi singuri, Ghost Hands.

— Despre asta, Felisin, niciunul dintre noi nu are nevoie să ne reamintim. *Felisin Younger, dar acesta este un nume pe care nu-l pot rosti cu voce tare. Mama care te-a adoptat, fetiță, are propriile ei secrete* . — Ce ai în mâinile tale?

— Pergamente, răspunse fata. — De la mama. Se pare că și-a redescoperit foamea de a scrie poezie.

Fostul preot tatuat a mormăit: „Am crezut că este o dragoste, nu o foame”.

— Nu ești poet, spuse ea. — În orice caz, a vorbi clar este un adevărat talent; a îngropa sub obscurciune este chemarea unui poet în zilele noastre.

— Ești o critică brutală, fată, observă Heboric.

Call to Shadow , a numit-o ea. Sau, mai degrabă, continuă o poezie pe care a început-o mama ei.

— Ah, bine, Shadow este un tărâm tulbure. În mod clar, ea a ales un stil care să se potrivească cu subiectul, poate să se potrivească cu cel al propriei ei mame.

— Prea convenabil, Ghost Hands. Acum, luați în considerare numele cu care este numită acum armata lui Korbolo Dom. *Ucigatorii de caini* . Asta, bătrâne, e poetic. Un nume plin de neîncredere în spatele mândrii sale. Un nume care să se potrivească cu Korbolo Dom însuși, care stă la picioarele pătrate în teroarea lui. Heboric întinse mâna și smulse primul cap de floare. O ținu la nas o clipă înainte de a o arunca în geanta de piele de la curea. „Cu picioarele pătrate în teroarea lui.” O imagine captivantă, fetiță. Dar nu văd nicio teamă în Napan. Armata Malazan care se adună în Aren nu este altceva decât trei legiuni de recruți. Comandat de o femeie lipsită de orice experiență relevantă. Korbolo Dom nu are de ce să-i fie frică.

Râsul tinerei fete era un tril care părea să croiască o cale înghețată prin aer. — Niciun motiv, Ghost Hands? Multe motive, de fapt. Să le enumerez? Leoman. Toblakai. Bidithal. L'oric. Mathok. Și, cel pe care îl găsește cel mai înfricoșător dintre toate: Sha'ik. Mama mea. Tabăra este o groapă de șerpi, clocotând de disidență. Ai ratat ultima frenezie de scuipat. Mama i-a alungat pe Mallick Rel și Pullyk Alar. Scoate-le afară. Korbolo Dom mai pierde doi aliați în lupta pentru putere...

— Nu există luptă pentru putere, mârâi Heboric, trăgând de o mână de flori. „Sunt proști să creadă că unul este posibil. Sha'ik i-a dat afară pe cei doi pentru că trădarea le curge în vene. Ea este indiferentă la sentimentele lui Korbolo Dom

în legătură cu asta.

„El crede altfel, iar această convingere este mai importantă decât ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat. Și cum răspunde mama la consecințele declarațiilor ei? Felisin a trântit plantele dinaintea ei cu sulurile. — Cu poezie.

— Darul cunoaşterii, mormăi Heboric. — Zeiţa Vârtejului şopteşte la urechea Aleasului. Există secrete în Warren of Shadow, secrete care conțin adevăruri care sunt relevante pentru Vârtejul însuși.

'Ce vrei să spui?'

Heboric ridică din umeri. Geanta lui era aproape plină. — Vai, dețin propriile mele cunoștințe prevestitoare. *Și puțin bine îmi face* . „Despărțirea unui lăcaș antic a împrăștiat fragmente prin tărâmuri. Zeița Vârtejului deține putere, dar nu a fost a ei, nu la început. Încă un fragment, rătăcind pierdut și îndurerat. Ce a fost zeița, mă întreb, când s-a împiedicat prima dată de Vârtej? Bănuiesc că este o divinitate minoră a unui trib din deșert. Un spirit al vântului de vară, protector al vreunei primăveri cu vârtej, eventual. Unul dintre multe, fără îndoială. Desigur, odată ce și-a făcut acel fragment al ei, nu i-a trebuit mult să-și distrugă vechii rivali, să-și afirme dominația completă și nemiloasă asupra Deșertului Sfânt.

— O teorie ciudată, Mâinile Fantome, spuse Felisin târâtor. — Dar nu vorbește nimic despre cele șapte orașe sfinte, despre cele șapte cărți sfinte, despre profeția lui Dryjhna Apocalipticul.

Heboric pufni. — Cultele se hrănesc unele cu altele, fetiță. Mituri întregi sunt cooptate pentru a alimenta credința. Șapte orașe s-au născut din triburi nomade, totuși moștenirea care le-a precedat a fost aceea a unei civilizații străvechi, care, la rândul ei, se odihnea neliniștită pe bazele unui imperiu încă mai vechi - Primul Imperiu al T'lan Imass. Ceea ce supraviețuiește în memorie sau se clătește și se estompează nu este decât o întâmplare și o circumstanță.

— Poeţii pot cunoaşte foamea, comentă ea sec, dar istoricii devorează. Și devorarea limbajului crimelor, face din el un lucru mort.

— Nu crima istoricului, fată, ci a criticului.

'De ce să dispute? Savanţi, atunci.

— Te plângi că explicația mea distruge misterele panteonului? Felisin, sunt lucruri mai demne de mirat pe lumea asta. Lasă-i pe zei și zeițe în propriile lor obsesii bolnăvicioase.

Râsul ei îl izbi din nou. — O, ești o companie amuzantă, bătrâne! Un preot alungat de zeul său. Un istoric închis cândva pentru teoriile sale. Un hoț fără nimic care merită furat. Nu eu sunt cel care are nevoie de mirare.

A auzit-o ridicându-se în picioare. — În orice caz, continuă ea, am fost trimis să te găsesc.

'Oh? Sha'ik caută mai multe sfaturi pe care, fără îndoială, le va ignora?

'Nu de data asta. Leoman.

Heboric se încruntă. *Și unde este Leoman, la fel va fi și Toblakai. Singura calitate a ucigașului este că ține de jurământul său de a nu-mi mai vorbi niciodată. Totuși, îi voi simți ochii asupra mea. Ochii ucigașului lui. Dacă este cineva în tabără care ar trebui alungat ...* Se ridică încet în picioare. — Unde îl voi găsi?

— În templul gropii, răspunse ea.

Desigur. Și ce făceai, dragă, în compania lui Leoman?

— Te-aş lua de mână, a adăugat Felisin, dar mi se pare mult prea poetică atingerea lor.

Ea merse lângă el, înapoi în jos pe pantă, între cele două kraal uriașe, care erau goale în acest moment - caprele și oile conduse la pășunile de la est de ruine pentru o zi. Trecură printr-o breșă largă în zidul orașului mort, intersectând una dintre principalele străzi care duceau la amestecul de clădiri masive, întinse, din care mai rămăseseră doar fundații și jumătate de ziduri, care ajunseseră să fie numite Cercul Templelor.

Cabanele din Adobe, iurtele și corturile de ascuns au modelat un oraș modern pe ruine. Piețele de cartier se agitau sub copertine largi, lungi de stradă, umplând aerul fierbinte cu nenumărate voci și aromele mirositoare ale gătitului. Triburi locale, cele care și-au urmat propriul șef de război, Mathok - care deținea o poziție comparabilă cu cea a generalului din comanda lui Sha'ik - s-au amestecat cu ucigașii de câini, cu trupe pestrițe de renegați din orașe, cu bandiți tăiați și criminali eliberați din nenumăratele garnizoane Malazan. închisori. Adepții taberei armatei erau la fel de disparați, un trib bizar autonom, care părea să rătăcească într-o rundă nomadă în orașul improvizat, împins să se miște la ordinul capricilor ascunse, fără îndoială de natură politică. În momentul de față, o înfrângere nevăzută le-a făcut mai ascunse decât de obicei, târfe bătrâne, conducând o mulțime de copii în cea mai mare parte goi și slabi, fierari de arme și reparatori și bucătari și căpători de latrine, văduve și soții și câțiva soți și mai puțini tați și mame... fire îi legau pe cei mai mulți dintre ei de războinicii din armata lui Sha'ik, dar erau în cel mai bun caz subțiri, ușor de tăiat, adesea încurcați într-o rețea de adulter și bastardie.

Orașul era un microcosmos al celor șapte orașe, în opinia lui Heboric. Dovada tuturor bolilor pe care Imperiul Malazan și-a propus să le vindece ca cuceritori apoi ocupanți. Păreau puține virtuți ale libertăților la care fusese martor fostul preot, aici, în acest loc. Cu toate acestea, bănuia că era singur în gândurile sale trădătoare. *Imperiul m-a condamnat drept criminal, totuși rămân Malazan. Un copil al imperiului, un devotat retrezit la „pacea prin sabie” a vechiului împărat. Așa că, dragă Tavore, conduce-ți armata la această inimă de rebeliune și tăie-o moartă. Nu voi plânge pentru pierdere* .

Cercul Templelor era practic abandonat în comparație cu străzile pline prin care tocmai trecuseră cei doi. Casa zeilor vechi, zeități uitate, adorate cândva de un popor uitat, care a lăsat puțin în urmă, în afară de ruinele prăbușite și căile până la glezne, în cioburi de oală prăfuită. Cu toate acestea, ceva din sacru încă mai zăbovi pentru unii, se părea, pentru că aici era locul în care cei mai decrepiți dintre cei pierduți și-au găsit un refugiu slab. O mulțime de vindecători minori s-au mutat printre acești puțini săraci – văduvele bătrâne care nu și-au găsit refugiu ca a treia sau chiar a patra soție pentru un războinic sau negustor, luptători care și-au pierdut membrele, leproși și alte victime bolnave care nu și-au putut permite puterile vindecătoare ale Înaltului Denul. Odată, printre acești oameni se număraseră copii abandonați, dar Sha'ik a avut grijă să se termine. Începând cu Felisin, ea îi adoptase pe toți - suita ei privată, proprii acoliți ai cultului Vârtejului. După ultima măsură superficială a lui Heboric, o săptămână trecută, ei număraseră peste trei mii, în vârste variind de la proaspăt înțărcat până

la vârsta lui Felisin - aproape de vârsta adevărată a lui Sha'ik. Pentru toți, ea era Mamă.

Nu fusese un gest popular. Proxeneţii își pierduseră mieii. În centrul Cercului Templelor se afla o groapă largă, octogonală, scufundată adânc în stratul de calcar, cu podeaua niciodată atinsă de soare, curățată acum de șerpii, scorpionii și păianjenii rezidenți și reocupată de Leoman of the Flails. . Leoman, care fusese cândva cel mai de încredere bodyguard al bătrânului Sha'ik. Dar renăscutul Sha'ik pătrunsese adânc în sufletul omului și l-a găsit gol, lipsit de credință, din cauza unui defect al naturii, înclinat să renunțe la orice formă de certitudine. Noul Ales hotărîse că nu putea avea încredere în acest bărbat – în orice caz, nu lângă ea. Fusese detaşat la Mathok, deşi se părea că postul presupune puţine responsabilităţi. În timp ce Toblakai a rămas ca tutore personal al lui Sha'ik, uriașul cu tatuajul spart pe față nu renunțase la prietenia lui cu Leoman și era adesea în compania acrișă a bărbatului.

A existat o istorie între cei doi războinici, din care Heboric era sigur că o simțea doar o mică parte. Se zvonea că odată împărțiseră un lanț ca prizonieri ai Malazanilor. Heboric și-ar fi dorit ca malazanii să fi arătat mai puțină milă în cazul lui Toblakai.

— Te las acum, spuse Felisin la marginea căptușită cu cărămidă a gropii. „Când voi dori să înfrunt opiniile cu tine, te voi căuta.”

Făcând o grimasă, Heboric dădu din cap și începu să coboare pe scară. Aerul din jurul lui se răcea în straturi pe măsură ce cobora în întuneric. Mirosul de durhang era dulce și greu – una dintre afectiunile lui Leoman, făcându-l pe fostul preot să se întrebe dacă tânăra Felisin urmărea calea mamei mai îndeaproape decât bănuise el.

Podeaua de calcar era acum stratificată în covoare. Mobilierul împodobit - genul portabil pe care îl foloseau comercianții bogați de călătorie - făcea camera spațioasă să pară aglomerată. Ecrane cu rame din lemn stăteau pe pereți ici și colo, țesătura întinsă a panourilor lor afișând scene țesute din mitologia tribală. Acolo unde pereții erau expuși, picturile ocru negru și roșu ale unui artist antic au transformat piatra netedă și ondulată în priveliști cu mai multe straturi - savane în care fiarele transparente cutreieră. Dintr-un motiv oarecare, aceste imagini au rămas clare și clare pentru ochii lui Heboric, șoptind amintiri ale mișcării mereu la marginile vederii sale.

Spiritele bătrâne au rătăcit în această groapă, prinse pentru veşnicie de zidurile ei înalte și abrupte. Heboric ura acest loc, cu toate laminările sale spectrale ale eșecului, al lumilor dispărute de mult.

Toblakai stătea pe un divan fără spătar, frecând ulei în lama sabiei de lemn, fără să se obosească să ridice privirea când Heboric ajungea la baza scării. Leoman zăcea întins printre perne lângă peretele de vizavi.

— Mâini fantomă, strigă războinicul din deșert în semn de salut. 'Ai hen'bara? Hai, aici este un brazier și apă...

— Reserv acel ceai pentru chiar înainte de a merge la culcare, răspunse Heboric, apropiindu-se cu pași mari. — Ai vorbi cu mine, Leoman?

— Întotdeauna, prietene. Nu ne-a numit Aleasa triunghiul ei sacru? Noi trei, aici în această groapă uitată? Sau poate mi-am încurcat cuvintele și ar trebui să-mi inversez folosirea „sacru” și „uitat”? Vino, stai. Am ceai de plante, genul care

face pe cineva să se trezească.

Heboric se aşeză pe o pernă. — Și ce nevoie avem noi să fim treji?

Zâmbetul lui Leoman era liber, spunându-i lui Heboric că durhang îi îndepărtase reticența obișnuită. — Dragi Mâini Fantome, murmură războinicul, este nevoia celor *vânați* . La urma urmei, leul ia masa cu gazela cu nasul la pământ.

Sprâncenele fostului preot se ridicară. — Și cine ne urmărește acum, Leoman?

Lăsându-se pe spate, Leoman a răspuns: „Desigur, malazanii. Cine altul?

— De ce, cu siguranță atunci trebuie să vorbim, spuse Heboric cu seriozitate batjocorită. — Nu aveam idee, până la urmă, că malazanii plănuiau să ne facă rău. Ești sigur de informațiile tale?

Toblakai a vorbit cu Leoman. — După cum v-am mai spus, acest bătrân ar trebui să fie ucis.

Leoman râse. — Ah, prietene, acum că ești singurul dintre noi trei care mai are urechea Alesului... parcă... aș sugera să renunți la acest subiect. Ea a interzis-o și asta este. Nici nu sunt înclinat să fiu de acord cu tine în niciun caz. Este un refren vechi care trebuie îngropat.

„Toblakai mă urăște pentru că văd prea clar ce-i bântuie sufletul”, a spus Heboric. „Și, având în vedere jurământul său de a nu vorbi cu mine, opțiunile lui de dialog sunt, din păcate, limitate.”

— Îți aplaud empatia, Ghost Hands.

Heboric pufni. — Dacă trebuie să fie supus acestei întâlniri, Leoman, să auzim. Altfel, mă voi întoarce la lumină.

— Asta ar dovedi o călătorie lungă, chicoti războinicul. 'Foarte bine. Bidithal a revenit la vechile sale moduri.

— Bidithal, Înaltul Mag? Ce „moduri vechi”?

— Căile lui cu copiii, Heboric. Fetelor. Neplăcutele lui... foame. Sha'ik nu este atotștiutor, vai. Oh, ea cunoaște vechile predilecții ale lui Bidithal - le-a experimentat direct când era Sha'ik Elder, până la urmă. Dar sunt aproape o sută de mii de oameni în acest oraș, acum. Câțiva copii dispar în fiecare săptămână... trecând cu ușurință practic neobservați. Oamenii lui Mathok, totuși, sunt prin fire vigilenți.

Heboric se încruntă. — Și ce ai vrea să fac în privința asta?

— Ești dezinteresat?

'Desigur că nu. Dar eu sunt un singur om, fără, după cum spui tu, o voce. În timp ce Bidithal este unul dintre cei trei jurați lui Sha'ik, unul dintre cei mai puternici Magi ai ei.'

Leoman a început să facă ceai. — Împărtăşim o anumită loialitate, prietene, murmură el, noi trei aici. Cu un anumit copil. Apoi ridică privirea, aplecându-se aproape în timp ce punea oala cu apă pe grătarul brazierului, cu ochii lui albaștri voalați ațintiți asupra lui Heboric. — Cine i-a atras privirea lui Bidithal. Dar această atenție este mai mult decât pur și simplu sexuală. Felisin este moștenitorul ales al lui Sha'ik - putem vedea asta cu toții, da? Bidithal crede că trebuie să fie modelată într-un mod identic cu mama ei - când mama ei era bătrână Sha'ik, adică. Copilul trebuie să urmeze calea mamei, crede Bidithal. Așa cum mama a fost ruptă înăuntru, tot așa trebuie să fie rupt înăuntru și

copilul.

O groază rece îl cuprinse pe Heboric la cuvintele lui Leoman. Îi aruncă o privire asupra lui Toblakai. — Sha'ik trebuie să i se spună despre asta!

— Da, spuse Leoman. — Dar are nevoie de Bidithal, chiar dacă doar pentru a echilibra schemele lui Febryl și L'oric. Cei trei se disprețuiesc unul pe altul, firesc. I s-a spus, Ghost Hands, așa că ne cere pe rând pe noi trei să fim... vigilenți.

— Cum, pe numele lui Hood, ar trebui să fiu atent? se răsti Heboric. 'Sunt al naibii de aproape orb! Toblakai! Spune-i lui Sha'ik să-l ia pe nenorocitul ăla șifonat și să-l jupească de viu, nu contează pe Febryl și L'oric!

Uriașul sălbatic și-a dezvăluit dinții la Leoman. — Aud o șopârlă șuierând de sub stânca ei, Leoman of the Flails. O asemenea bravada se termină rapid cu călcâiul unei cizme.

— Ah, îi oftă Leoman către Heboric, vai, nu Bidithal este problema. Într-adevăr, el poate dovedi salvatorul lui Sha'ik. Febryl plănuiește trădarea, prietene. Cine sunt co-conspiratorii lui? Necunoscut. Nu L'oric, asta e sigur - L'oric este de departe cel mai viclean dintre cei trei, și deci nu este un prost din nicio măsură. Cu toate acestea, Febryl are nevoie de aliați printre cei puternici. Korbolo Dom este în legătură cu ticălosul? Nu știm. Kamist Reloe? Cei doi locotenenți magi ai săi, Henaras și Fayelle? Chiar dacă ar fi cu toții, Febryl ar avea totuși nevoie de Bidithal – fie să stea deoparte și să nu facă nimic, fie să se alăture.

— Cu toate acestea, mârâi Toblakai, Bidithal este loial.

— În felul lui, încuviinţă Leoman. — Și știe că Febryl plănuiește o trădare și acum așteaptă invitația. După care îi va spune lui Sha'ik.

— Și toți conspiratorii vor muri atunci, spuse Toblakai.

Heboric clătină din cap. — Și ce se întâmplă dacă acei conspiratori fac parte din *întreaga ei* comandă?

Leoman a ridicat din umeri, apoi a început să toarne ceaiul. — Sha'ik are Vârtejul, prietene. Să conduc armatele? Ea îl are pe Mathok. Si eu. Și L'oric va rămâne, asta e sigur. Sep ne ia, Korbolo Dom este o răspundere în orice caz.

Heboric tăcu o clipă lungă. Nu făcu nicio mișcare când, printr-un gest, Leoman îl invită să ia ceai. — Și astfel minciuna este dezvăluită, murmură el în cele din urmă. — Toblakai nu i-a spus nimic lui Sha'ik. Nu el, nici Mathok, nici tu, Leoman. Acesta este modul tău de a reveni la putere. Zdrobește o conspirație și elimină astfel toți rivalii tăi. Și acum, mă inviti în minciună.

— Nu este o minciună grozavă, răspunse Leoman. „Sha'ik a fost informat că Bidithal vânează încă o dată copiii...”

— Dar nu Felisin în special.

„Alesa nu trebuie să lase loialitatea ei personală să pună în pericol întreaga rebeliune. Ar acţiona prea repede...

— Și crezi că îmi pasă de această rebeliune, Leoman?

Războinicul zâmbi în timp ce se lăsă pe spate de perne. — Nu-ți pasă de nimic, Heboric. Nici măcar pe tine. Dar nu, nu este adevărat, nu-i așa? Acolo este Felisin. Acolo este copilul.

Heboric se ridică în picioare. — Am terminat aici.

— Mergi bine, prietene. Să știți că compania dumneavoastră este

întotdeauna binevenită aici.

Fostul preot și-a făcut drum spre scară. Ajungând la ea, făcu o pauză. — Și aici am fost făcut să cred că șerpii au plecat din această groapă.

Leoman râse. — Aerul rece, dar le face... latente. Fii atent la scara aia, Ghost Hands.

După ce bătrânul a plecat, Toblakai și-a învelit sabia și s-a ridicat. — Se va îndrepta direct la Sha'ik, a spus el.

'El va?' întrebă Leoman, apoi ridică din umeri. — Nu, cred că nu. Nu lui Sha'ik...

Dintre toate templele cultelor native din Șapte orașe, doar cele ridicate în numele unui anumit zeu prezentau un stil arhitectural care se vedea ca ecou ruinelor antice din Cercul Templelor. Și astfel, în mintea lui Heboric, nu a fost nimic întâmplător în alegerea locuinței lui Bidithal. Dacă temeliile templului pe care Înaltul Mag s-ar fi ocupat acum încă de pereții și tavanul s-ar fi văzut ca fiind o cupolă joasă, ciudat de alungită, susținută de semiarcade precum coastele unei creaturi marine vaste, sau poate scheletul. cadrul unei nave lungi. Pânza de cort care acoperă rămășițele ofilite și prăbușite a fost lipită de puținele aripi verticale supraviețuitoare. Aceste aripi și planul etajului au oferit suficiente dovezi despre cum arăta templul inițial; iar în cele șapte orașe sfinte și printre rudele sale mai populate mai mici, s-a putut găsi un anumit templu existent care semăna foarte mult cu această ruină ca stil.

Și în aceste adevăruri, Heboric bănuia un mister. Bidithal nu fusese întotdeauna un Înalt Mag. Nu în titlu în niciun caz. În limba Dhobri, el fusese cunoscut sub numele de Rashan'ais. Protopop al cultului lui Rashan, care existase în Șapte orașe cu mult înainte ca Tronul Umbrei să fi fost reocupat. În mințile întortocheate ale umanității, se părea, nu era nimic dezamăgibil în a te închina unui tron gol. *Nu mai străin decât să îngenunchezi în fața Mistrețului verii, în fața unui zeu al războiului* .

Cultul lui Rashan nu a preluat bine ascensiunea lui Ammanas-Tronul Umbrei-și Funia în poziții de penultima putere în Warren of Shadow. Deși cunoștințele lui Heboric despre detalii erau în cel mai bun caz incomplete, părea că cultul s-a sfâșiat. Sângele fusese vărsat în interiorul zidurilor templului și, în urma crimei profanării, doar cei care recunoșteau stăpânirea noilor zei au rămas printre devoți. Pe marginea drumului, amare și lingând răni adânci, cei alungați s-au furișat.

Bărbații ca Bidithal.

Învins, dar, bănuia Heboric, încă nu s-a terminat. *Pentru că templele din Meanas din șapte orașe sunt cele care imită cel mai îndeaproape această ruină în stil arhitectural... ca și cum ar fi un descendent direct al primelor culte ale acestui pământ ...*

În Vârtejul, Rashan'ais alungat își găsise refugiu. O dovadă suplimentară a credinței sale că Vârtejul nu era decât un fragment dintr-un lăuntric spulberat, iar acel Warren spulberat era Shadow. *Și dacă acesta este într-adevăr cazul, ce scop ascuns îl ține pe Bidithal de Sha'ik? Este el cu adevărat loial lui Dryjhna Apocalipticul, acestei sfinte conflagrații în numele libertății* ? Răspunsurile la astfel de întrebări au întârziat să apară, dacă nu. Jucătorul necunoscut, curentul nevăzut de sub această rebeliune - într-adevăr, de sub Imperiul Malazan însuși -

a fost noul conducător al Umbrei și tovarășul său mortal. *Ammanas Shadowthrone, care a fost Kellanved-împărat al Malazului și cuceritor al celor șapte orașe. Cotillion, care a fost Dancer-master of the Talon și cel mai mortal asasin al imperiului, mai mortal chiar și decât Surly. Zei de jos, ceva respiră acolo... Acum mă întreb, al cui război este acesta* ?

Distras de astfel de gânduri tulburătoare, în timp ce se îndrepta spre locuința lui Bidithal, trecu un moment până când Heboric își dădu seama că numele lui fusese strigat. Ochii care se străduiau să se concentreze în timp ce căuta pe inițiatorul acelui apel, a fost brusc surprins de o mână care se așeza pe umărul lui.

— Scuzele mele, Ghost Hands, dacă te-am speriat.

— Ah, L'oric, răspunse Heboric, recunoscând în cele din urmă silueta înaltă, în halat alb, care stătea lângă el. — Acestea nu sunt bântuirile tale obișnuite, nu-i așa?

Un zâmbet ușor dureros. „Regret că prezența mea este văzută ca o bântuire – cu excepția cazului în care, bineînțeles, folosirea cuvântului a fost neglijent".

— Nepăsător, vrei să spui. A fost. Am fost în compania lui Leoman, respirând din neatenție vapori de durhang. Ceea ce am vrut să spun a fost că te văd rar în aceste părți, asta e tot.

— Așa explică expresia ta tulburată, murmură L'oric.

Te-am întâlnit, durhang sau Leoman ? Magul înalt - unul dintre cei trei ai lui Sha'ik - nu era, prin natura sa, abordabil și nici nu arăta drama. Heboric habar n-avea care warren era omul angajat în vrăjitoriile sale. Poate că numai Sha'ik știa.

După o clipă, Înaltul Mag reluă: — Traseul tău sugerează o vizită la un anumit rezident aici, în Cerc. În plus, simt că o furtună de emoții se agită în jurul tău, ceea ce ar putea face să presupunem că întâlnirea iminentă se va dovedi tumultuoasă.

— Vrei să spui că ne-am putea certa, Bidithal și cu mine, mârâi Heboric. — Ei bine, da, este al naibii de probabil.

— Eu însumi am părăsit de curând compania lui, spuse L'oric. — Poate un avertisment? Este foarte agitat de ceva și atât de lipsit de temperament.

— Poate că a fost ceva ce ai spus: „Heboric s-a aventurat.

— Cu totul posibil, recunoscu magul. — Și dacă da, atunci îmi cer scuze.

— Colții lui Fener, L'oric, ce faci în această armată blestemată de vipere?

Din nou zâmbetul dureros, apoi o ridicare din umeri. „Triburile lui Mathok au printre ei femei și bărbați care dansează cu viperele cu gâtul evazat – așa cum se găsesc uneori acolo unde ierburile cresc adânc. Este un dans complicat și evident periculos, dar cu un anumit farmec. Există atracții pentru un astfel de exercițiu.

„Îți place să-ți asumi riscuri, chiar și cu viața ta".

— La rândul meu, aș putea întreba de ce ești aici, Heboric? Cauți să te întorci la profesia ta de istoric, asigurându-te astfel că povestea lui Sha'ik și Vârtejul va fi spusă? Sau ești într-adevăr prins în capcană de loialitate față de nobila cauză a libertății? Cu siguranță, nu poți spune că sunteți amândoi, nu-i așa?

— În cel mai bun caz, eram un istoric mediu, L'oric, mormăi Heboric,

reticent să detalieze motivele lui pentru care rămânea – niciunul dintre acestea nu avea vreo relevanță reală, din moment ce Sha'ik nu era probabil să-l lase să plece în niciun caz.

— Ești nerăbdător cu mine. Te voi lăsa în sarcina ta, atunci. L'oric făcu o uşoară plecăciune când se dădu înapoi.

Privindu-l pe bărbat plecând, Heboric rămase nemișcat încă o clipă, apoi și-a reluat călătoria. Bidithal era agitat, nu-i așa? O ceartă cu L'oric, sau ceva în spatele vălului? Locuința Înaltului Mag se afla acum în fața lui, pereții cortului și tavanul cu vârf șterse de soare și pătați de fum, o pată prăfuită de magenta pestriță ghemuită deasupra pietrelor groase de fundație. Îngrămădită chiar lângă intrarea clapei era o siluetă murdară și arsă de soare, care mormăia într-o limbă străină, cu fața ascunsă sub șuvițe lungi și grase de păr castaniu. Silueta nu avea mâini și picioare, cioturile arătând țesut cicatricial vechi, dar încă supurând o scurgere galbenă lăptoasă. Bărbatul își folosea unul dintre cioturile încheieturii mâinii pentru a desena modele largi în praful gros, înconjurându-se în lanțuri legate, rotunde și rotunde, fiecare trecere ascunzând ceea ce fusese făcut înainte.

Acesta aparține lui Toblakai. Lucrarea lui de maestru - Sulgar? Silgar. Nathii . Bărbatul era unul dintre numeroșii locuitori infirmi, bolnavi și săraci ai Cercului Templelor. Heboric se întrebă ce-l atrasese spre cortul lui Bidithal.

A ajuns la intrare. În mod tribal, clapa era legată înapoi, gestul expansiv obișnuit de invitație, mesajul unul de ingeniozitate. În timp ce se lăsa să treacă, Silgar se agită, cu capul în sus.

'Fratele meu! Te-am mai văzut, da! Stropiți, suntem rude! Limba era un amestec încâlcit de Nathii, Malazan și Ehrlii. Zâmbetul bărbatului a scos la iveală un rând de dinți putrezici. — Carne și spirit, da? Noi suntem, tu și cu mine, singurii muritori cinstiți de aici!

— Dacă spui asta, mormăi Heboric, intrând cu paşi mari în casa lui Bidithal. Chicoteala lui Silgar îl urmă înăuntru.

Nu se făcuse niciun efort pentru a curăța camera întinsă din interior. Cărămizi și moloz zăceau împrăștiate pe o podea de nisip, mortar spart și cioburi de oală. O jumătate de duzină de piese de mobilier au fost poziționate ici și colo în spațiul cavernos. Era un pat mare, jos, cu șipci de lemn și stratificat în saltele subțiri. Patru scaune pliabile de negustor de tip local cu trei picioare se îndreptau spre pat într-un rând zdrențuit, de parcă Bidithal avea obiceiul să se adreseze unui public de acoliți sau studenți. O duzină de lămpi mici cu ulei se înghesuiau pe suprafața unei mese mici din apropiere.

Înaltul Mag era cu spatele la Heboric și cea mai mare parte din camera lungă. O torță, fixată de o suliță care fusese îndreptată, cu baza plină de pietre și moloz, stătea ușor în spatele umărului stâng al lui Bidithal, aruncând umbra omului pe peretele cortului.

Un fior undă prin Heboric, căci părea că Înaltul Mag vorbea într-un limbaj al gesturilor cu propria sa umbră. *Exclude doar pe nume, poate. Încă dornic să se joace cu Meanas. În numele Vârtejului sau al lui* ? — Înalt Mag, strigă fostul preot.

Bărbatul străvechi și ofilit se întoarse încet. — Vino la mine, zdrăngăni el, aş experimenta.

— Nu este cea mai încurajatoare invitație, Bidithal. Dar Heboric s-a

apropiat totuși.
Bidithal făcu cu mâna nerăbdător. 'Mai aproape! Aș vedea dacă mâinile tale fantomatice aruncă umbre.
Heboric se opri, făcu un pas înapoi, clătinând din cap. — Fără îndoială că ai face-o, dar eu nu aș face-o.
— Vino!
'Nu.'
Fața întunecată și ridată s-a răsucit într-o încruntătură, ochii negri sclipind.
— Ești prea dornic să-ți protejezi secretele.
— Și tu nu ești?
„Servesc Vârtejul. Nimic altceva nu este important...
„Îți împiedică pofta de mâncare”.
Înaltul Mag înclină capul, apoi făcu un mic semn, aproape efeminat, cu o mână. — Necesitătile mortale. Chiar și atunci când eram Rashan'ais, nu vedeam nici un imperativ să ne întoarcem de la plăcerile cărnii. Într-adevăr, împletirea umbrelor posedă o mare putere.'
— Și așa ai violat-o pe Sha'ik când era doar o copilă. Și i-a biciuit toate șansele viitoare la astfel de plăceri pe care le îmbrățișești acum. Nu văd nicio logică în asta, boala numai Bidithal.
— Scopurile mele depășesc capacitatea ta de a înțelege, Mâini Fantomă, spuse Înaltul Mag, zâmbind. — Nu mă poți răni cu asemenea eforturi stângace.
— Mi s-a dat să înțeleg că ești agitat, nemulțumit.
— Ah, L'oric. Un alt om prost. A confundat emoția cu agitație, dar nu voi spune mai multe despre asta. Nu pentru tine.
— Dă-mi voie să fiu la fel de succint, Bidithal. Heboric se apropie. — Dacă te uiți chiar și în direcția lui Felisin, aceste mâini ale mele îți vor răsuci capul de la gât.
— Felisin? Sha'ik este cel mai drag? Chiar crezi că este virgină? Înainte ca Sha'ik să se întoarcă, copilul a fost un nenorocit, un orfan în tabără. Nimănui nu-i păsa un pic de ea...
— Nimic dintre acestea nu contează, spuse Heboric.
Înaltul Mag se întoarse. — Orice ai spune, Ghost Hands. Hood știe, sunt mulți alții...
— Toate acum sub protecția lui Sha'ik. Îți imaginezi că va permite astfel de abuzuri din partea ta?
— Va trebui să o întrebi tu asta, răspunse Bidithal. — Acum lasă-mă. Nu mai ești oaspete.
Heboric ezită, rezistând abia la dorința de a-l ucide pe bărbat acum, în acest moment. *Ar fi chiar preventivă? Nu a recunoscut el la fel de mult ca crimele sale* ? Dar acesta nu era un loc al dreptății Malazan, nu-i așa? Singura lege care exista aici a fost cea a lui Sha'ik. *Nici nu voi fi singur în asta. Chiar și Toblakai a jurat protecție față de Felisin. Dar ceilalți copii? De ce Sha'ik tolerează asta, dacă nu este așa cum a spus Leoman. Are nevoie de Bidithal. Are nevoie de el să trădeze comploturile lui Febryl* .
Totuși, ce îmi pasă de toate astea? Această... creatură nu merită să trăiască.
— Contemplând crima? murmură Bidithal, cu spatele întors încă o dată,

propria sa umbră dansând singură pe peretele cortului. — N-ai fi nici primul, nici, bănuiesc, ultimul. Ar trebui să vă avertizez, totuși, acest templu este recent sfințit. Fă încă un pas către mine, Mâinile Fantome, și vei vedea puterea asta.

— Și crezi că Sha'ik îți va permite să îngenunchezi în fața Shadowthrone?

Bărbatul se învârti, cu faţa neagră de furie. „Tronul din umbră? Acela... *străin!* Rădăcinile lui Meanas se găsesc într-un bătrân! Odată stăpânit de... a închis gura, apoi a zâmbit, dezvăluind dinții întunecați. 'Nu pentru tine. Oh, nu, nu pentru tine, foste preot. Există scopuri în cadrul Vârtejului – existența ta este tolerată, dar puțin mai mult decât atât. Provocați-mă, Mâinile Duhului, și veți cunoaște mânia sfântă.

Rânjetul răspuns al lui Heboric a fost greu. — L-am mai știut, Bidithal. Totusi raman. Scopuri? Poate al meu este să-ți blocheze calea. Te-aș sfătui să te gândești la asta.

Ieșind din nou afară, făcu o scurtă pauză, clipind în lumina aspră a soarelui. Silgar nu era de văzut nicăieri, totuși completase un model elaborat în praful din jurul mocasinilor lui Heboric. Lanțuri, înconjurând o siluetă cu cioturi în loc de mâini... dar cu picioare. Fostul preot se încruntă, trecând prin imagine în timp ce pleca.

Silgar nu era un artist. Ochii lui Heboric erau răi. Poate că văzuse doar ceea ce îi îndemnau temerile – la urma urmei fusese Silgar însuși în cercul de lanțuri. În orice caz, nu era suficient de important să-l facă să se întoarcă pentru o a doua privire. În plus, propriii lui pași o lăsaseră, fără îndoială, ruinată.

Nimic dintre acestea nu explica frigul care se agăța de el în timp ce mergea sub soarele arzător.

Viperele se zvârcoliau în groapa lor, iar el era în mijlocul lor.

Vechile cicatrici ale leziunilor ligaturii îi făceau gleznele și încheieturile să semene cu trunchiuri de copaci segmentate, fiecare lățime ciupită înconjurându-i membrele pentru a-i aminti de acele vremuri, de fiecare lanț care se închisese, fiecare lanț care îl ținuse jos. În visele lui, durerea a crescut ca un lucru viu încă o dată, împletindu-se fascinant printr-un tumult de scene confuze, tulburate.

Bătrânul Malazan fără mâini și tatuajul strălucitor, aproape solid, văzuse, în ciuda orbirii sale, destul de clar, văzuse acele fantome în urmă, șirul morților care gemea vântul care îl urmărea zi și noapte acum, destul de tare în mintea lui Toblakai pentru a se îneca. a auzit vocea lui Urugal, suficient de aproape încât să ascundă chipul de piatră al zeului său, în spatele voalului după văl al fețelor muritoare – fiecare și fiecare se răsuciră de agonia și frica care au sculptat momentul morții. Totuși, bătrânul nu înțelesese, nu în totalitate. Copiii dintre acele victime - copiii din punctul de vedere al celor născuți recent, așa cum au folosit cuvântul locuitorii din sesiunea - nu toți căzuseră sub sabia din lemn de sânge a lui Karsa Orlong. Erau, unul și toți, descendenții care nu aveau să fie niciodată, liniile de sânge despărțite în caverna plină de trofee a istoriei Teblorilor.

Toblakai . Un nume al gloriilor trecute, al unei rase de războinici care stătuseră alături de muritorul Imass, alături de Jaghut cu aspect rece și demonicul Forkrul Assail. Un nume sub care Karsa Orlong era acum cunoscut, de parcă el singur ar fi fost moștenitorul dominatorilor bătrâni într-o lume tânără și dură. Cu

ani în urmă, un asemenea gând i-ar fi umplut pieptul de mândrie aprigă, însetată de sânge. Acum îl zguduia ca o tuse de deșert, îl slăbea adânc în oase. A văzut ceea ce nimeni altcineva nu a văzut, că noul său nume era un titlu de ironie șlefuită și orbitoare.

Teblorii au căzut de mult din Thelomen Toblakai. Reflecții oglindite numai în carne. Îngenunchind ca niște proști în fața a șapte fețe cu trăsături contondente sculptate într-o stâncă. Locuitorii văii, unde fiecare orizont era aproape la îndemână. Victimele ignoranței brutale - pentru care nimeni altcineva nu putea fi acuzat - s-au împletit cu înșelăciune, pentru care Karsa Orlong avea să caute o socoteală finală.

El și oamenii săi fuseseră nedreptățiți, iar războinicul care se plimba acum printre buloanele albe și prăfuite ale unei livezi moarte de mult ar fi, într-o zi, să dea răspuns la asta.

Dar inamicul avea atât de multe fețe...

Chiar și singur, așa cum era acum, tânjea după singurătate. Dar i s-a refuzat. Zgomotul lanțurilor era neîncetat, strigătele răsunătoare ale celor uciși nesfârșite. Chiar și puterea misterioasă, dar palpabilă a lui Raraku, nu a oferit nicio soluție - Raraku însuși, nu Vârtejul, pentru că Toblakai știa că Vârtejul era ca un copil pentru prezența străveche a Deșertului Sfânt și nu l-a atins nimic. Raraku cunoscuse multe astfel de furtuni, dar le-a rezistat la fel ca toate lucrurile, cu pielea nelegată de nisip și adevărul solid al pietrei. Raraku era propriul său secret, piatra de bază ascunsă care ținea războinicul în acest loc. Karsa credea că de la Raraku își va găsi propriul adevăr.

Îngenunchease înaintea lui Sha'ik Reborn, cu toate acele luni în urmă. Tânăra cu accent malazan, care se împiedicase în vedere, purtând pe jumătate animalul ei tatuat și fără mâner. Îngenuncheat, nu în sclavie, nu din credința înviată, ci în uşurare. Ușurare, că așteptarea se terminase, că va putea să-l târască pe Leoman departe de acel loc al eșecului și al morții. Îl văzuseră pe Sha'ik Elder ucis în timp ce erau sub protecția lor. O înfrângere care îl roadise pe Karsa. Cu toate acestea, nu se putea înșela să creadă că noul Ales era altceva decât o victimă nefericită pe care zeița Vârtejului nebună o smulsese pur și simplu din sălbăticie, o unealtă mortală care avea să fie folosită cu o brutalitate nemiloasă. Faptul că ea se dovedise un participant de bunăvoie la propria ei distrugere iminentă era la fel de jalnic în ochii lui Karsa. În mod clar, tânăra cu cicatrici avea propriile motive și părea dornică de putere.

Condu-ne, conducător de război.

Cuvintele îi râseră amarnic prin gânduri, în timp ce rătăcea prin crâng – orașul aproape la o legă spre est, locul în care se trezi acum o rămășiță la marginea unui alt oraș. Conducătorii de război aveau nevoie de astfel de forțe adunate în jurul lor, așezate în apărarea disperată a auto-amăgirii, a unei singure minți. Aleasa semăna mai mult cu Toblakai decât își imagina ea, sau, mai degrabă, cu un Toblakai mai tânăr, un Teblor care comandă ucigași – o armată de doi oameni cu care să scoată haos.

Sha'ik Elder fusese cu totul altceva. Ea trăise mult prin bântuirea ei, viziunile ei despre Apocalipsă care îi smuciseră și smuciseră oasele mereu înainte ca și cum ar fi fost bețișoare legate cu sfoară. Și ea văzuse adevăruri în sufletul lui Karsa, îl avertizase despre ororile care urmau să apară – nu în

termeni specifici, pentru că, la fel ca toți văzătorii, fusese blestemată de ambiguitate – dar suficient pentru a trezi în Karsa o anumită... veghere.

Și, se părea, nu a făcut nimic altceva decât *să privească* . Pe măsură ce nebunia care era sufletul Zeiței Vârtejului s-a scurs ca otrava în sânge pentru a infecta fiecare lider dintre rebeli. Rebeliune... oh, era destul adevăr în asta. Dar inamicul nu era Imperiul Malazan. *Ei se răzvrătesc împotriva sănătății în sine. Ordin. Conduita onorabilă. „Reguli ale comunității”, așa cum le numea Leoman, chiar dacă conștiința lui se scufunda sub fumul opac al durhangului. Da* , i- *aș înțelege foarte bine zborul, dacă aș crede ce ne-ar prezenta tuturor - straturile plutitoare de fum în groapa lui, privirea somnoroasă din ochii lui, cuvintele neclare... ah, dar Leoman, nu am fost niciodată martor la tine. iau efectiv droguri. Doar consecințele sale aparente, dovezile împrăștiate peste tot și coborârea în somn care pare perfect sincronizată ori de câte ori doriți să închei o conversație, să închei un anumit discurs...*

La fel ca el, bănuia Karsa, Leoman își aștepta timpul. Raraku a așteptat cu ei. Poate, *pentru* ei. Deșertul Sfânt poseda un dar, dar era unul pe care puțini îl recunoscuseră vreodată, cu atât mai puțin acceptat. Un dar care avea să sosească nevăzut, neobservat la început, un dar prea vechi pentru a-și găsi formă în cuvinte, prea lipsit de formă pentru a fi strâns în mâini ca o sabie.

Toblakai, cândva un războinic al munților acoperiți de păduri, a ajuns să iubească acest deșert. Tonurile nesfârșite de foc pictate pe piatră și nisip, plantele cu ace amare și nenumăratele creaturi care se târau, alunecau sau se strecurau sau alunecau prin aerul nopții pe aripi tăcute. Îi plăcea ferocitatea înfometată a acestor creaturi, dansul lor ca pradă și prădător, un ciclu perpetuu înscris pe nisip și sub stânci. Iar deșertul, la rândul său, îl remodelase pe Karsa, îi întunecase pielea, se întinsese și își înclinase mușchii, și-a subțiat ochii până la fante.

Leoman îi spusese multe despre acest loc, secrete pe care doar un locuitor adevărat le-ar ști. Inelul orașelor ruinate, adăpostește pe unul și pe toate, vechile creste ale plajei cu tumul lor natural alergând legă după ligă. Cochilii care se transformaseră tari ca piatra și aveau să cânte jos și jalnic în vânt-Leoman îi făcuse un cadou din acestea, o vestă de piele pe care fuseseră lipite astfel de cochilii, o armură care gemea în vânturile nesfârșite și mereu uscate. . Existau izvoare ascunse în pustietate, cairns și peșteri în care fusese adorat un vechi zeu al mării. Bazine îndepărtate care, la fiecare câțiva ani, vor fi desprinse de nisip pentru a dezvălui nave lungi, cu proa înaltă, din lemn pietrificat, care erau aglomerate cu sculpturi - o flotă moartă de mult timp dezvăluită sub lumina stelelor pentru a fi îngropată din nou în ziua următoare. În alte locuri, adesea în spatele crestelor plajei, marinarii uitați așezaseră cimitire, folosind trunchiuri de cedru scobite pentru a-și ține rudele morți - toate transformate în piatră, acum revendicate de puterea implacabilă a lui Raraku.

Strat peste nenumărate straturi, secretele au fost dezvăluite de vânturi. Stânci abrupte se ridicau ca niște rampe, în care se vedeau scheletele fosile ale unor creaturi enorme. Butuci din pădurile defrișate, indicând arbori la fel de mari pe cât cunoscuse orice Karsa din patria sa. Piloți coloanei de docuri și chei, pietre de ancoră și cavitățile deschise ale minelor de tablă, cariere de silex și drumuri înălțate drept săgeți, copaci care au crescut în întregime sub pământ, o masă de rădăcini care se întinde pe leghe, din care lemnul de fier al noului

Karsa. sabia fusese cioplită – sângele-i sabia trosnind cu mult timp în urmă.

Raraku cunoștea Apocalipsa de la prima mână, milenii trecute, iar Toblakai s-a întrebat dacă a acceptat cu adevărat revenirea ei. Zeița lui Sha'ik a pândit în deșert, furia ei fără minte țipătul vântului neîncetat de-a lungul granițelor sale, dar Karsa se întrebă de manifestarea Vârtejului – a cui era? Furie rece, deconectată sau o ceartă sălbatică, nestăpânită?

S-a războit zeița cu deșertul?

În timp ce, departe spre sud, în acest tărâm perfid, armata Malazan se pregătea să mărșăluiască.

Apropiindu-se de inima crângului – unde un altar jos din pietre plate ocupa o mică poiană – văzu o siluetă uşoară, cu părul lung, aşezată pe altar de parcă nu ar fi fost decât o bancă într-o grădină părăsită. O carte era în poală, cu pielea crăpată, cunoscută pentru ochii lui Toblakai.

Vorbea fără să se întoarcă. — Ți-am văzut urmele în acest loc, Toblakai.

— Și eu al tău, Alesul.

„Vin aici să mă întreb," spuse ea în timp ce el părea în vizor în jurul altarului pentru a sta în fața ei.

La fel si eu.

— Poţi ghici despre ce mă întreb? ea a intrebat.

'Nu.'

Punctele aproape șterse de cicatrici ale muștelor de sânge se arătau doar când ea zâmbea. „Darul zeiței..." zâmbetul se încordă, „oferă doar distrugere".

Și-a întors privirea, a studiat copacii din apropiere. „Acest crâng va rezista în calea lui Raraku," bubui el. — Este piatră. Și piatra ține tare.

— Pentru o vreme, mormăi ea, zâmbetul ei dispărând. „Dar rămâne acela în mine care îndeamnă... creația".

„Fă un copil".

Râsul ei era aproape un țipăit. — Oh, prostule grozav, Toblakai. Ar trebui să salut compania dvs. mai des.

Atunci de ce alegi să nu o faci?

Ea flutură cu o mână mică către cartea din poală. „Dryjhna a fost un autor care, pentru a fi binevoitor, a trăit cu un talent subnutrit. Nu există decât oase în acest volum, mă tem. Obsedat de luarea vieții, anihilarea ordinii. Cu toate acestea, nu o dată el a oferit ceva în locul lui. Nu există renaștere printre cenușa vederii sale și asta mă întristează. Te întristează, Toblakai?

Se uită lung la ea, apoi spuse: — Vino.

Ridicând din umeri, puse cartea jos pe altar și se ridică, îndreptând telaba simplă, uzată și incoloră, care atârna liber peste corpul ei curbat.

O conduse în rândurile de copaci albi ca osul. Ea a urmat-o în tăcere.

Treizeci de pași, apoi o altă luminișă mică, aceasta strânsă în boluri groase și pietrificate. Un cufăr ghemuit, dreptunghiular de zidar stătea la umbra scheletică aruncată de ramuri – care rămăsese intacte până la crengi. Toblakai făcu un pas într-o parte, îi studie chipul în timp ce se uita în tăcere la lucrările lui în curs.

În fața lor, trunchiurile a doi dintre copacii care înconjurau luminișul fuseseră remodelate sub daltă și târâc. Doi războinici se uitau cu ochi nevăzători, unul puțin mai scund decât Toblakai, dar mult mai robust, celălalt mai înalt și

mai subțire.

Văzu că respirația ei se grăbi, o ușoară înroșire pe obraji. — Ai talent... aspru, dar motivat, murmură ea fără să-și smulgă ochii din biroul lor. — Intenționați să suneți întreaga poiană cu asemenea războinici formidabili?

'Nu. Ceilalți vor fi... diferiți.

Capul i se întoarse la un sunet. Se apropie repede de Karsa. 'Un șarpe.'

El a dat din cap. „Vor fi mai multe, care vin din toate părțile. Poiana va fi plină de șerpi, dacă alegem să rămânem aici.

— Gâturile evazate.

'Si altii. Totuși, nu vor mușca sau scuipa. Nu o fac niciodată. Ei vin... să privească.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare, apoi tremura ușor. „Ce putere se manifestă aici? Nu este al lui Whirlwind...

'Nu. Nici nu am un nume pentru el. Poate chiar Deșertul Sfânt.

Ea clătină încet din cap la asta. — Cred că te înşeli. Puterea, cred, este a ta.

El a ridicat din umeri. — Vom vedea când le voi face pe toate.

'Câți?'

— Pe lângă Bairoth și Delum Thord? Șapte.'

Ea se încruntă. — Unul pentru fiecare dintre Sfinţii Protectori?

Nu. „Poate. nu m-am hotarat. Vezi tu, aceştia doi erau prietenii mei. Acum mort. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Nu aveam decât doi prieteni”.

Ea părea să tresare ușor la asta. — Dar Leoman? Dar Mathok? Dar... eu?

— Nu am de gând să-ți sculptesc asemănările aici.

— Nu asta am vrut să spun.

stiu . Le făcu semn către cei doi războinici Teblori. — Creație, Aleasă.

„Când eram tânăr, scriam poezie, pe drumul pe care deja îl parcurgea mama. Stiai asta?'

El a zâmbit la cuvântul „tânăr”, dar a răspuns cu toată seriozitatea: „Nu, nu am făcut-o”.

— Eu... am reînviat obiceiul.

— Fie ca să vă servească bine.

Ea trebuie să fi simțit ceva din marginea de sânge care stătea la baza declarației lui, pentru că expresia ei se înăspri. — Dar acesta nu este niciodată scopul lui, nu-i așa. A *servi* . Sau pentru a produce satisfacție-satisfacție de sine, vreau să spun, din moment ce celălalt fel, dar urmează ca un val care se întoarce într-o fântână...

— Încurcă modelul.

'Cum spui. Este mult prea ușor să te vezi ca un barbar cu sprâncene zbârcită, Toblakai. Nu, dorința de a crea este altceva, nu-i așa? Ai un răspuns?

El a ridicat din umeri. „Dacă există unul, va fi găsit doar în căutare – iar căutarea se află în inima creației, Aleas”.

Se uită încă o dată la statui. 'Și ce cauți? Cu aceşti... vechi prieteni?

'Nu stiu. Inca.'

— Poate că îți vor spune într-o zi.

Șerpii i-au înconjurat acum cu sute, alunecând fără nicio atenție peste picioare, în jurul gleznelor, cu capetele ridicându-se iar și iar pentru a arunca limbile spre trunchiurile sculptate.

— Mulţumesc, Toblakai, murmură Sha'ik. „Sunt umilit... și înviat”.

— Sunt probleme în orașul tău, Aleasă.

Ea a dat din cap. 'Știu.'

— Tu ești calmul din inima lui?

Un zâmbet amar îi răsuci buzele când se întoarse. — Ne vor permite acești șerpi să plecăm?

'Desigur. Dar nu calca. În schimb, amestecați. Încet. Îți vor deschide o cale.

— Ar trebui să fiu alarmată de toate acestea, spuse ea în timp ce se întorcea pe calea lor.

Dar este cea mai mică dintre grijile tale, Aleasă . — Vă voi ține la curent cu evoluțiile, dacă doriți.

— Mulţumesc, da.

O privi ieșind din poiană. Au fost jurămintele înfășurate strâns în jurul sufletului lui Toblakai. Strângerea încet. În curând, ceva avea să se rupă. Nu știa care, dar dacă Leoman îl învățase un lucru, era răbdarea.

Când a plecat, războinicul s-a învârtit și s-a apropiat de pieptul zidarului.

Praf pe mâini, o patina fantomatică, nuanțată ușor de roz de furtuna roșie care înconjoară lumea.

Căldura zilei a fost doar o iluzie în Raraku. Odată cu coborârea întunericului, oasele moarte ale deșertului alungat rapid respirația sclipitoare și febrilă a soarelui. Vântul s-a răcit, iar nisipurile au erupt cu viață târâtoare, bâzâită, ca niște paraziți ieșind dintr-un cadavru. Rhizan a zburat într-o vânătoare sălbatică frenetică prin norii de capemoths și purici chigger deasupra orașului corturi întins în ruine. În depărtare, lupii deșertului urlău de parcă ar fi vânați de fantome.

Heboric locuia într-un cort modest, ridicat în jurul unui inel de pietre care odată furnizase temelia unui grânar. Locuința lui era situată departe de centrul așezării, înconjurată de iurtele unuia dintre triburile din deșert ale lui Mathok. Covoare vechi acopereau podeaua. Pe o parte, o masă mică de cărămizi grămadă ținea un brazier, suficient pentru gătit, dacă nu pentru căldură. Un butoi cu apă de fântână stătea în apropiere, aromat cu vin de chihlimbar. O jumătate de duzină de lămpi cu ulei pâlpâind au acoperit interiorul cu lumină galbenă.

Stătea singur, cu aroma înțepătoare a ceaiului hen'bara dulce în aerul răcoros. Afară, sunetele tribului care se așezau ofereau un fundal reconfortant, suficient de apropiat și suficient de haotic pentru a-și păstra gândurile împrăștiate și aleatorii. Abia mai târziu, când somnul îi revenea pe toți cei din jur, avea să înceapă asaltul necruțător, viziunile vertiginoase ale unui chip de jad, atât de masiv încât a provocat înțelegerea. Putere atât extraterestră, cât și pământească, de parcă s-ar fi născut dintr-o forță naturală care nu ar fi fost niciodată modificată. Cu toate acestea, modificată, fusese, modelată, blestemat. Un uriaș îngropat în otataral, ținut nemișcat într-o închisoare eternă.

Cine putea acum să atingă lumea de dincolo, cu fantomele a două mâini-mâini umane care fuseseră revendicate apoi abandonate de un zeu. *Dar Fener m-a abandonat sau l-am abandonat pe Fener? Care dintre noi, mă întreb, este mai ... expus* ?

Această tabără, acest război – acest *deșert* – toate conspiraseră pentru a

atenua rușinea ascunsării lui. Cu toate acestea, într-o zi, Heboric știa, va trebui să se întoarcă în acea pustietate temută din trecutul său, pe insula unde uriașul de piatră aștepta. Întoarcere. *Dar cu ce scop* ?

Întotdeauna crezuse că Fener își păstrase mâinile tăiate, pentru a aștepta justiția aspră care era dreptul celui cu colți. O soartă pe care Heboric o acceptase, cât putea mai bine. Dar părea că trădările pe care un singur preot odinioară le-ar putea face împotriva zeului său nu aveau să existe. Fener fusese târât din tărâmul său, lăsat abandonat și prins în această lume. Mâinile tăiate ale lui Heboric găsiseră un nou stăpân, un stăpân posedat de o putere atât de imensă încât se putea lupta cu otataral însuși. Totuși nu a aparținut. Gigantul de jad, credea acum Heboric, era un intrus, trimis aici dintr-un alt tărâm cu un scop ascuns.

Și, în loc să împlinească acel scop, cineva îl întemnițase.

Sorbi din ceai, rugându-se ca narcoticul acestuia să se dovedească suficient pentru a atenua somnul care urma. Își pierdea potența sau, mai degrabă, el se obișnuia cu efectele ei.

Fața de piatră făcu semn.

Chipul care încerca să vorbească.

S-a auzit o zgârietură la clapeta cortului, apoi a fost tras deoparte.

a intrat Felisin. — Ah, încă treaz. Bine, asta va face acest lucru mai ușor. Mama te vrea.

'Acum?'

'Da. Au fost evenimente în lumea de dincolo. Consecințele de discutat. Mama caută înțelepciunea ta.

Heboric aruncă o privire jalnică către ceașca de lut cu ceai aburind din mâinile lui invizibile. Era puțin mai mult decât apă aromată când era rece. „Sunt neinteresat de evenimentele din lumea de dincolo. Dacă ea caută cuvinte înțelepte de la mine, va fi dezamăgită.

— Așa că m-am certat, spuse Felisin Younger, cu o licărire amuzată în ochi. — Sha'ik insistă.

L-a ajutat să-și îmbrace o mantie, apoi l-a condus afară, cu una dintre mâinile ei ușoare ca un capemoth pe spatele lui.

Noaptea era rece, cu gust de praf care se depunea. Au pornit de-a lungul aleilor întortocheate dintre iurte, mergând în tăcere.

Trecură pe lângă estrada înălțată unde Sha'ik Reborn se adresase mai întâi mulțimii, apoi prin stâlpii porții prăbușiți care duceau la cortul uriaș, cu mai multe camere, care era palatul Alesului. Nu existau gărzi ca atare, căci prezența zeiței era palpabilă, o presiune în aerul rece.

Era puțină căldură în prima cameră dincolo de clapeta cortului, dar cu fiecare perdea succesivă pe care se despărțeau și treceau, temperatura creștea. Palatul era un labirint de astfel de camere izolatoare, cele mai multe dintre ele goale de mobilier, oferind puțin în ceea ce privește deosebirea una de alta. Un asasin care a mers până aici, evitând cumva atenția zeiței, s-ar pierde rapid. Apropierea de locul unde locuia Sha'ik și-a urmat propriul traseu chinuitor și întortocheat. Camerele ei nu erau centrale, nici în inima palatului, așa cum s-ar putea aștepta.

Cu viziunea sa slabă și cu întorsăturile și întorsăturile nesfârșite, Heboric a fost repede confuz; nu determinase niciodată locaţia exactă a destinaţiei lor. Îi

aducea aminte de evadarea din mine, de călătoria anevoioasă către coasta de vest a insulei – în frunte fusese Baudin, al cărui simț al direcției se dovedise fără greșeală, aproape straniu. Fără el, Heboric și Felisin ar fi murit.

Un *Talon, nu mai puțin. Ah, Tavore, nu ai greșit când îți pui credința în el. Felisin a fost cel care nu a vrut să coopereze. Ar fi trebuit să anticipezi asta. Ei bine, soră, ar fi trebuit să anticipezi multe lucruri... Dar nu asta* .

Au intrat în întinderea pătrată, cu tavanul jos, pe care Aleasa – *Bătrânul Felisin, copilul Casei Paran* – o numease Sala Tronului. Și într-adevăr era o estradă, cândva soclu pentru o vatră, pe care era un scaun cu spătar înalt din lemn albit de soare și căptușeală. În astfel de consilii, Sha'ik se poziționa invariabil pe acel tron improvizat; nici n-ar fi lăsat-o cât timp erau prezenți consilierii ei, nici măcar pentru a citi hărțile îngălbenite pe care comandanții obișnuiau să le așeze pe podeaua acoperită de piele. În afară de Felisin Tânăr, Alesul era cea mai mică persoană de acolo.

Heboric se întrebă dacă Sha'ik Elder a suferit aceleași nesiguranțe. Se îndoia.

Camera era aglomerată; dintre liderii armatei și aleșii lui Sha'ik, au lipsit doar Leoman și Toblakai. Nu existau alte scaune, deși pernele și pernele se sprijineau de baza a trei dintre cei patru pereți ai cortului și pe aceștia stăteau comandanții. Felisin lângă el, Heboric se îndreptă spre partea îndepărtată, în stânga lui Sha'ik, și îi luă locul la câțiva pași mici de estradă, tânăra fată așezându-se lângă el.

O vrăjitorie permanentă a luminat camera, lumina încălzind cumva și aerul. Toți ceilalți erau la locul lor, a remarcat Heboric. Deși erau puțin mai mult decât neclarități în ochii lui, le cunoștea pe toate destul de bine. Împotriva peretelui opus tronului stătea semisângele Napan, Korbolo Dom, bărbierit fără păr, cu pielea lui albastră prăfuită împletită de cicatrici. În dreapta lui, Înaltul Mag Kamist Reloe, slăbit până la scheletul, cu părul cărunt tuns scurt până la miriște, o barbă de fier strâns și ondulată ajungea până la pomeții proeminenți, deasupra cărora străluceau ochii scufundați. În stânga lui Korbolo stătea Henaras, o vrăjitoare dintr-un trib din deșert care, din motive necunoscute, o alungase. Vrăjitoria îi păstra înfățișarea tinerească, langoarea grea din ochii ei întunecați era produsul Tralb-ului diluat, o otravă extrasă dintr-un șarpe local, pe care ea a absorbit-o pentru a o atrage împotriva asasinatului. Alături de ea se afla Fayelle, o femeie obeză, veșnic nervoasă, despre care Heboric știa puțin.

De-a lungul peretelui vizavi de fostul preot se aflau L'oric, Bidithal și Febryl, acesta din urmă fără formă sub o telabă de mătase supradimensionată, cu gluga deschisă larg ca gâtul unui șarpe de deșert, niște ochi negri minusculi ieșind din umbră. Sub acei ochi străluceau colți gemeni de aur, acoperindu-i caninii superiori. Se spunea că dețin Emulor, o otravă făcută dintr-un anumit cactus care dăruia nu moartea, ci demența permanentă.

Ultimul comandant prezent era în stânga lui Felisin. Mathok. Iubit de triburile din deșert, războinicul înalt, cu pielea neagră poseda o noblețe inerentă, dar era genul care părea să-i enerveze pe toți cei din jurul lui, cu excepția poate pe Leoman care părea indiferent față de personalitatea zdrobitoare a șefului de război. Nu era, de fapt, puține motive pentru a displace, pentru că Mathok a fost întotdeauna politicos, chiar amabil, iute să zâmbească – *poate prea repede la*

asta, de parcă omul i-ar fi respins pe toți ca nu merită luat în serios . Cu excepţia Alesului, desigur.

În timp ce Heboric se instala, Sha'ik murmură: — Ești cu noi în seara asta, Ghost Hands?

— Destul de bine, răspunse el.

În vocea ei era un curent subteran de emoție tensionată: — Ar fi bine să fii, bătrâne. Au fost... evoluții uluitoare. Catastrofe îndepărtate au zguduit Imperiul Malazan...

'Cât timp în urmă?' întrebă Heboric.

Sha'ik se încruntă la întrebarea ciudată, dar Heboric nu a detaliat. — Mai puțin de o săptămână. Warrens au fost zguduite, una și toți, ca de un cutremur. Simpatizanții rebeliunii rămân în armata lui Dujek Onearm, oferindu-ne detaliile. Ea îi făcu semn lui L'oric. — Nu vreau să vorbesc toată noaptea. Detaliază evenimentele, L'oric, în beneficiul lui Korbolo, Heboric și oricine altcineva nu ştie nimic din tot ce s-a întâmplat.

Bărbatul și-a înclinat capul. — Încântat, Aleasă. Aceia dintre voi care angajați warrens vor fi simțit fără îndoială repercusiunile, remodelarea brutală a panteonului. Dar ce s-a întâmplat în mod concret? Primul răspuns, pur și simplu, este uzurparea. Fener, Mistrețul verii, a fost înlăturat, din toate punctele de vedere, ca zeul preeminent al războiului. A fost suficient de milos încât să nu se uite la Heboric. — În locul lui, odată Primul Erou, Treach. Tigrul verii...

Alungat. Vina este a mea și numai a mea.

Ochii lui Sha'ik străluceau, aţintiţi asupra lui Heboric. Secretele pe care le împărtășeau strânse între ei, trosnind, dar nevăzute de nimeni altcineva.

L'oric ar fi continuat, dar Korbolo Dom l-a întrerupt pe Înaltul Mag. — Și care este semnificația asta pentru noi? Războiul nu are nevoie de zei, ci doar de concurenți muritori, doi dușmani și orice motiv le inventează pentru a justifica uciderea unul pe altul. Făcu o pauză, zâmbindu-i lui L'oric, apoi ridică din umeri. — Toate acestea mă satisfac destul de bine.

Cuvintele lui scoseseră privirea lui Sha'ik de la Heboric. Ridicând o sprânceană, se adresă Napanului. — Și care sunt motivele tale, mai precis, Korbolo Dom?

„Îmi place să ucid oameni. Este singurul lucru la care sunt foarte bun.

— Ar fi oameni în general? îl întrebă Heboric. — Sau poate te referi la dușmanii Apocalipsei.

— După cum spui, Mâini Fantomă.

A fost un moment de neliniște generală, apoi L'oric și-a dres glasul și a spus: „Uzurparea, Korbolo Dom, este singurul detaliu pe care un număr de magi prezenți îl cunosc deja. Ne-aș conduce, cu blândețe, către evoluțiile mai puțin cunoscute de pe îndepărtatul Genabackis. Acum, să continui. Panteonul a fost zguduit din nou - de preluarea bruscă și neașteptată a Tronului Bestiei de către Togg și Fanderay, lupii bătrâni împerecheați, care păreau veșnic blestemați să nu se găsească niciodată unul pe altul - despărțiți așa cum au fost de căderea zeului schilodit. Efectul deplin al acestei treziri a vechii Hold of the Beast nu a fost încă realizat. Tot ce le-aș sugera, personal, este acelor Soletaken și D'ivers dintre noi: „aveți grijă de noii ocupanți ai Tronului Bestiei. S-ar putea să vină la tine, în cele din urmă, să te ceară să îngenunchezi în fața lor. El a zambit. — Vai, toți bietele

proști care au urmat Calea Mâinii. Jocul a fost câștigat departe, departe...

— Noi am fost victimele înșelăciunii, murmură Fayelle. De slujitorii lui Shadowthrone, nu mai puțin, pentru care într-o zi va fi o socoteală.

Bidithal zâmbi la cuvintele ei, dar nu spuse nimic.

Ridicarea din umeri a lui L'oric a afectat indiferenţa. — Cât despre asta, Fayelle, povestea mea este departe de a fi încheiată. Dați-mi voie, dacă vreți, să trec la evenimente banale, deși, dacă este ceva și mai importante. Pe Genabackis fusese creată o alianță foarte tulburătoare, pentru a face față unei amenințări misterioase numită Pannion Domin. Onearm's Host a stabilit un acord cu Caladan Brood și Anomander Rake. Aprovizionate de orașul extrem de bogat Darujhistan, armatele unite au plecat pentru a duce război împotriva Domin. Am fost, să fie spus adevărul, ușurați de acest eveniment dintr-o perspectivă pe termen scurt, deși am recunoscut că, pe termen lung, o astfel de alianță era potențial catastrofală pentru cauza rebeliunii aici, în șapte orașe. Pacea pe Genabackis l-ar elibera, până la urmă, pe Dujek și armata lui, lăsându-ne cu potențialul coșmar al lui Tavore care se apropie de la sud, iar Dujek și zece mii ai săi debarcând la Ehrlitan, apoi coborând dinspre nord.

— Un gând neplăcut, mârâi Korbolo Dom. — Numai Tavore nu ne va pune prea multe dificultăți. Dar Pumnul Înalt și cele zece mii ale lui... asta este o altă chestiune. Desigur, majoritatea soldaților sunt din șapte orașe, dar nu mi-aș arunca speranța că vor schimba partea. Dujek le deține trup și suflet...

— Cu excepția câțiva spioni, spuse Sha'ik, cu vocea ciudat de plată.

— Niciunul dintre ei nu ne-ar fi contactat, spuse L'oric, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat... altfel.

— O clipă, te rog, interveni tânărul Felisin. Am crezut că Onearm și gazda lui au fost scoși în afara legii de către împărăteasă.

— Permiţându-i astfel să încheie alianţa cu Brood şi Rake, explică L'oric. — Un truc convenabil și temporar, fetiță.

„Nu îl vrem pe Dujek pe țărmurile noastre”, a spus Korbolo Dom. „Bridgeburners. Whiskyjack, Quick Ben, Kalam, Black Moranth și blestematele lor muniții...

— Dă-mi voie să-ți uşurez bătăile inimii, comandante, murmură L'oric. — Nu-l vom vedea pe Dujek. Nu prea curând, în orice caz. Războiul Pannion s-a dovedit... devastator. Cei zece mii au pierdut aproape șapte mii din numărul lor. Moranthul Negru a fost afectat în mod similar. Oh, au câștigat, până la urmă, dar cu un asemenea cost. The Bridgeburners... dispărut. Whiskyjack... mort.

Heboric se îndreptă încet. În cameră s-a făcut brusc frig.

— Și Dujek însuși, continuă L'oric, un om stricat. Este suficient de plăcută această veste? Există asta: flagelul care este T'lan Imass nu mai există. Au plecat, unul și toți. Terorile lor nu vor mai fi atacate asupra cetățenilor nevinovați din Șapte orașe. Astfel, a conchis el, ce a mai lăsat împărăteasa? Adjunct Tavore. Un an extraordinar pentru imperiu. Coltaine și Seventh, Legiunea Aren, Whiskeyjack, Bridgeburners, Onearm's Host – vom fi greu să reușim asta.

— Dar vom face, râse Korbolo Dom, cu ambele mâini închise în pumni palizi. 'Whiskeyjack! Mort! Ah, binecuvântări lui Hood în această noapte! Voi aduce jertfe înaintea altarului lui! Și Dujek-oh, spiritul lui va fi fost într-adevăr rupt. Zdrobit!'

— Destul de veselie, mârâi Heboric, bolnav.

Kamist Reloe se apleca mult înainte, — L'oric! şuieră el. — Dar Quick Ben?

— El trăiește, vai. Kalam nu a însoţit armata - nimeni nu știe unde a plecat. Au fost doar câțiva supraviețuitori din Bridgeburners, iar Dujek i-a desființat și i-a pus pe lista ca victime...

„ *Cine a trăit* ?” întrebă Kamist.

L'oric se încruntă. — O mână, după cum am spus. Este important?'

'Da!'

'Foarte bine.' L'oric aruncă o privire spre Sha'ik. — Alesule, îmi dai voie să iau contact din nou cu servitorul meu din acea armată îndepărtată? Vor fi doar câteva clipe.

Ea a ridicat din umeri. 'Continua.' Apoi, în timp ce L'oric îşi lăsa capul în jos, ea se lăsă încet pe spate în scaun. 'Prin urmare. Inamicul nostru s-a confruntat cu o înfrângere ireparabilă. Împărăteasa și dragul ei imperiu se năvălesc din zgomotul final al sângelui vital. De aceea, depinde de noi să dăm lovitura ucigașă.

Heboric bănuia că era singurul prezent care a auzit cuvintele ei goale.

Sora Tavore stă singură acum.

Și singură este ceea ce preferă. Singură este starea în care prosperă. Ah, fetiță, te-ai preface emoționat la această știre, dar s-a realizat exact opusul pentru tine, nu-i așa. Frica ta de sora Tavore s-a adâncit. Înghețându-te pe loc.

L'oric începu să vorbească fără să ridice capul. 'Amestec. Degetele de la picioare. Mallet. Ax. Sergent Antsy. Locotenent Picker... Căpitane Paran.

Se auzi un zgomot de pe scaunul cu spătar înalt când capul lui Sha'ik se dădu pe spate. Toată culoarea îi părăsise fața, singurul detaliu pe care Heboric îl putea detecta cu bietii lui ochi, dar știa șocul care avea să fie scris pe acele trăsături. Un șoc care l-a străbătut și el, deși nu a fost decât șocul recunoașterii – nu a ceea ce prevestise pentru această tânără femeie așezată pe acest tron.

Neatenționat, a continuat L'oric, „Quick Ben a fost făcut Înalt Mag. Se crede că Bridgeburners supraviețuitori au plecat de Warren în Darujhistan, deși spionul meu nu este sigur de asta. Whiskyjack și Bridgeburners căzuți... au fost îngropați... în Moon's Spawn, care are zei dedesubt! Abandonat! Fiul Întunericului a abandonat Moon's Spawn!' Atunci păru să tremure și ridică încet privirea, clipind rapid. O respirație adâncă, slăbită zdrențuită. — Whiskyjack a fost ucis de unul dintre comandanții lui Brood. Se pare că trădarea a afectat alianța.

— Bineînţeles că a făcut-o, rânji Korbolo Dom.

— Trebuie să luăm în considerare Quick Ben, spuse Kamist Reloe, cu mâinile strângându-se neîncetat în poală. — Îl va trimite Tayschrenn la Tavore? Dar restul de trei mii de Onearm's Host? Chiar dacă Dujek nu îi conduce...

— Sunt zdrobiți în spirit, spuse L'oric. „De aici, sufletele șovăitoare dintre ei care m-au căutat”.

— Și unde este Kalam Mekhar? șuieră Kamist, aruncând din neatenție o privire peste umăr, apoi pornind de la propria sa umbră de pe perete.

— Kalam Mekhar nu este nimic fără Quick Ben, mârâi Korbolo Dom. — Cu atât mai puţin acum că iubitul lui Whiskyjack a murit.

Kamist se răsuci spre însoțitorul său. — Și ce se întâmplă dacă Quick Ben se reunește cu acel blestemat de asasin? Ce atunci?'

Napanul a ridicat din umeri. *Nu l* - am ucis pe Whiskyjack. Mințile lor vor fi pline de răzbunare pentru ucigașul din anturajul lui Brood. Nu te teme de ceea ce nu se va întâmpla niciodată, vechi prietene.

Vocea lui Sha'ik răsună uluitor prin cameră. — Toată lumea afară, în afară de Heboric! Acum!'

Privirile goale, apoi ceilalți se ridicară.

Felisin Younger ezită. 'Mamă?'

— La fel, copile. Afară.

L'oric spuse: „Există problema noii case și tot ceea ce înseamnă ea, ales...”

'Mâine seara. Vom relua atunci discutia. Afară!'

La scurt timp mai târziu, Heboric stătea singur cu Sha'ik. Se uită la el în tăcere o vreme, apoi se ridică brusc și coborî de pe estradă. Ea a căzut în genunchi în fața lui Heboric, suficient de aproape pentru ca el să se concentreze asupra feței ei. Era ud de lacrimi.

— Fratele meu trăiește! a plâns ea.

Și, deodată, ea era în brațele lui, cu fața lipită de umerii lui, în timp ce fiorii tremurau prin cadrul ei mic și fragil.

Uimit, Heboric rămase tăcut.

Ea a plâns mult, mult timp, iar el o strânse strâns, nemișcat, cât de solid a putut. Și de fiecare dată când viziunea zeului său căzut se ridica în fața ochiului minții sale, el o alunga fără milă înapoi. Copilul din brațele lui - pentru copil a fost, încă o dată - a plâns în nimic altceva decât în chinurile mântuirii. Ea nu mai era singură, nu mai era singură doar cu sora ei urâtă pentru a păta sângele familiei.

Pentru asta – pentru nevoia căreia prezența lui răspundea – propria lui durere avea să aștepte.

CAPITOLUL OPT

Printre recruții neîncercați ai Armatei a Paisprezecea, jumătate provin din continentul Quon Tali, chiar centrul imperiului. Tineri și idealiști, au pășit pe pământ îmbibat de sânge, în urma sacrificiilor făcute de tații și mamele lor, de bunici și bunici. Este oroarea războiului că, cu fiecare generație nou venită, coșmarul este reluat de nevinovați.
Rebeliunea Sha'ik, iluziile victoriei

Imrygyn Tallobant

Adjunctul Tavore stătea singur în fața a patru mii de soldați care se zgâlțâiau, în timp ce ofițerii urlă și țipau prin presă, cu vocile răgușite de disperare. Știucile clătinau și aruncau priviri orbitoare prin aerul prăfuit al terenului de paradă ca niște păsări de oțel uimitoare. Soarele era un foc puternic deasupra capului.

Pumnul Gamet stătea la douăzeci de pași în spatele ei, cu lacrimi în ochi, în timp ce se uita la Tavore. Un vânt dăunător mătura norul de praf direct spre Adjunct. În câteva momente a fost cuprinsă. Cu toate acestea, nu făcu nicio mișcare, cu spatele drept, cu mâinile înmănuși în lateral.

Niciun comandant nu ar putea fi mai singur decât era acum. Singur și neputincios.

Și mai rău. Aceasta este legiunea mea. Al 8-lea. Primul care s-a adunat, Beru ne-a ajutat pe toți.

Dar ea poruncise ca el să rămână acolo unde se afla, chiar dacă numai pentru a-l scuti de umilirea de a încerca să impună un fel de ordine trupelor sale. În schimb, își luase acea umilință asupra sa. Și Gamet a plâns pentru ea, neputând să-și ascundă rușinea și durerea.

Terenul de paradă al lui Aren era o vastă întindere de pământ împachetat, aproape alb. Șase mii de soldați complet blindați puteau sta aranjați în rânduri, cu suficiente căi între companii pentru ca ofițerii să-și efectueze revizuirea. Armata a Paisprezecea trebuia să se adune înaintea controlului adjunctului Tavore în trei faze, câte o legiune. Al 8-lea lui Gamet sosise într-o gloată zdrențuită și dizolvată peste două clopote trecute, fiecare lecție de la fiecare sergent de instrucție pierdută, puținii ofițeri veterani și non-com blocați într-o luptă titanică cu o fiară cu patru mii de capete care uitase ce era. .

Gamet l-a văzut pe căpitanul Keneb, pe care Blistig i-l dăduse cu bunăvoință pentru a comanda Compania a 9-a, lovind soldații cu lama lamei, forțându-i într-o linie care s-a rupt în urma lui în timp ce alți soldați apăsau înainte din spate. Erau niște soldați bătrâni în acel rând din față, care încercau să-și sape în călcâi – sergenți și caporali, cu fața roșie de sudoare care curgea de sub cârme.

La cincisprezece pași în spatele lui Gamet îi așteptau pe ceilalți doi Pumni, precum și pe cercetașii Wickan sub comanda lui Temul. Nil și Nether erau și ele

acolo, deși, din fericire, amiralul Nok nu era, deoarece flota navigase.
Impulsuri în război în el, Gamet tremura, dorind să fie altundeva – oriunde – și dorind să-l tragă pe Adjunct cu el. Făcând asta, dorind să facă un pas înainte, sfidându-i ordinul direct, să ia poziție alături de ea.
Cineva a venit alături de el. Un sac greu de piele s-a aruncat în praf, iar Gamet s-a întors și a văzut un soldat ghemuit, cu trăsături netede sub o șapcă de piele, purtând abia jumătate din armura standard a unui marinar - o colecție aleatorie de accesorii din piele fiartă - peste o uzură usă și pătată. uniformă, vopseaua magenta s-a decolorat atât de mult încât a devenit mov. Nu a fost prezent nici un însemn. Fața cu cicatrici și sâmburi a bărbatului se uita impasibil la gloata în clocot.
Gamet se întoarse mai departe pentru a vedea încă o duzină de bărbați și femei decrepite, fiecare stând la o mână de braț de cel din față, purtând armuri nereparate, fragmentate și purtând un sortiment de arme - dintre care puține erau Malazan.
Pumnul se adresă bărbatului din frunte. — Și, pe numele lui Hood, cine sunteți?
— Îmi pare rău că am întârziat, mormăi soldatul. — Atunci din nou, a adăugat el, aș putea minți.
'Târziu? Care echipe? Ce companii?
Bărbatul a ridicat din umeri. 'Acesta și acela. Eram în închisoarea din Aren. De ce eram noi acolo? Acesta și acela. Dar acum suntem aici, domnule. Vrei ca acești copii să fie înăbușiți?
— Dacă te descurci, soldat, îți voi da comanda ta.
— Nu, nu o vei face. Am ucis un nobil Untan aici, în Aren. Numele lui Lenestro. I-a rupt gâtul cu aceste două mâini.
Prin norii de praf dinaintea lor, un sergent se eliberase de gloate și se apropia de adjunctul Tavore. Pentru o clipă, Gamet a fost îngrozit că o va tăia, în mod nebunesc, chiar acolo, dar bărbatul și-a învelit sabia scurtă în timp ce se ridică în fața ei. S-au schimbat cuvinte.
Pumnul a luat o decizie. — Vino cu mine, soldat.
— Da, domnule. Bărbatul s-a întins și și-a luat geanta cu trusa.
Gamet îl conduse acolo unde stăteau Tavore și sergentul. Atunci s-a întâmplat un lucru ciudat. Se auzi un mormăit din partea veteranului de lângă Pumn, chiar dacă ochii sergentului cu barbă roșie și cenușie pâlpâiră pe lângă Adjunct și se fixară asupra soldatului. Un rânjet larg brusc, apoi o succesiune rapidă de gesturi - o mână care ridică, ca și cum ar ține o piatră sau o minge invizibilă, apoi mâna răsturnând, degetul arătător înscriind un cerc, urmat de o smucitură a degetului mare spre est, încheiată cu un ridicare din umeri. Ca răspuns la toate acestea, soldatul de la închisoare și-a scuturat geanta cu trusa.
Ochii albaștri ai sergentului se măriră.
Au sosit, venind alături de Adjunct, care a aruncat o privire în gol spre Gamet.
— Scuzaţi-vă, Adjunct, spuse Pumnul şi ar fi adăugat mai mult, dar Tavore ridică o mână şi făcu să vorbească.
Ea nu a avut nicio șansă.
Soldatul de lângă Gamet a vorbit cu sergentului. — Desenează-ne o linie,

vrei?

— O să fac exact asta.

Sergentul a pivotat și s-a întors în rîndurile pline.

Ochii lui Tavore se îndreptaseră spre soldat, dar ea nu spuse nimic, căci bărbatul își lăsase geanta jos, își trase clapa înapoi și scotocea în ea.

La cinci pași în fața rândurilor neuniforme ale legiunii, sergentul își scoase din nou sabia, apoi își înfipse vârful tocit în praf și porni, înscriind o brazdă ascuțită în pământ.

Desenează-ne o linie, vrei?

Soldatul ghemuit peste geanta lui și-a ridicat privirea brusc. „Voi doi încă aici? Întoarceți-vă la ei Wickan, apoi faceți cu toții înapoi încă treizeci, patruzeci de pași. Oh, și scoateți-i pe Wickans de pe cai și strângeți strâns pe frâiele, și voi toți, luați pentru voi o poziție largă. Apoi, când dau semnalul, astupa-ți urechile.

Gamet tresări când bărbatul începu să scoată o serie de bile de lut din geantă. *Geanta... care a căzut lângă mine nu acum cincizeci de bătăi de inimă. Respirația lui Hood* !

— Cum te cheamă, soldat? râpă adjunctul Tavore.

— Sepia. Acum, mai bine mișcă-te, fetiță.

Gamet întinse mâna și îi atinse umărul. — Adjuvant, acestea sunt...

— Știu ce sunt, se răsti ea. — Și omul ăsta ar putea să omoare cincizeci dintre soldații mei...

— Chiar acum, doamnă, mârâi Cuttle în timp ce scotea o lopată pliabilă, nu ai. Acum ia-o de la mine, acea lamă otatarală de la șoldul tău frumos nu te va ajuta deloc dacă te hotărăști să stai aici. Trage-le pe toate înapoi și lasă-le pe restul mie și sergentului.

— Adjunct, spuse Gamet, incapabil să-și ascundă cererea din tonul său.

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse. — Atunci, să ne ocupăm de asta, Pumn.

O lăsă să preia conducerea, făcu o pauză după câțiva pași pentru a privi înapoi. Sergentul se alăturase lui Cuttle, care reușise să sape o groapă mică în ceea ce părea un timp absurd de scurt.

— Pietruri acolo jos? Sergentul dădu din cap. 'Perfect!'

— Despre ce mi-am dat seama, răspunse Cuttle. „Voi înclina aceste biscuiți, cu blestemul cu o lățime de mână mai adânc...”

'Perfect. Aș fi făcut același lucru dacă m-aș fi gândit să aduc câteva cu mine.

— Ai furnizat?

'Destul de bine.'

— Ceea ce am aici în geantă sunt ultimele.

— Pot să repar asta, Cuttle.

„Pentru asta, Fid-”

'Siruri de caractere.'

— Pentru asta, Strings, ai câștigat un sărut.

'Nu pot să aștept.'

Gamet s-a îndepărtat cu o clătinare din cap. *Sapitori* .

Explozia a fost o lovitură dublă care a zguduit pământul, pietruirile care se eliberează de supraîncărcarea prafului – care sărise în cer – pentru a clata și a se

ciocni într-un vâltor de așchii de piatră și așchii. O treime din legiune a fost aruncată din picioare, luându-i pe alții cu ei.

În mod uimitor, niciunul nu părea rănit mortal, de parcă Cuttle ar fi direcționat cumva forța detonației în jos și în afara pavajului.

În timp ce ultimele dărâmături zburau, adjunctul Tavore și Gamet au înaintat din nou.

În fața gloatei tăcute, Cuttle stătea în picioare cu un ascuțitor ținut sus într-o mână. Cu o voce urlăitoare, se adresă recruților. „Următorul soldat care se mișcă primește asta la picioarele lui și dacă crezi că scopul meu nu este bun, încearcă-mă! Acum, sergenți și caporali! Sus frumos și încet acum. Găsește-ți echipele. Tu aici, în față, Sergentul Strings aici ne-a desenat o linie ordonată și drăguță - în regulă, așa că e puțin dezordonat acum, așa că o desenează din nou - mergi până la ea ușor, cu degetele de la un deget, cizme pătrate. ! Vom face asta corect, sau oamenii vor *muri* .

Sergentul Strings se deplasa acum de-a lungul liniei frontului, asigurându-se că linia era ținută, împrăștiind soldați. Ofițerii strigau din nou, deși nu la fel de tare ca înainte, din moment ce recruții au rămas tăcuți. Încet, legiunea a început să prindă formă.

Acei recruți au fost într-adevăr tăcuți și... vigilenți, remarcă Gamet, în timp ce el și Adjunct se întorceau la poziția lor inițială - craterul căscat și fumegan dintr-o parte. Atent... la nebunul cu ascuțitorul ținut sus, deasupra capului. După o clipă, Pumnul se ridică să stea lângă Cuttle.

— Ai ucis un nobil? întrebă el cu voce scăzută, studiind rândurile care se adunau.

— Da, Pumn. Am facut.'

— Era în Lanțul Câinilor?

'El a fost.'

— La fel ca tine, Cuttle.

— Până când am luat o suliță printr-un umăr. Am mers cu ceilalți pe *Silanda* . Am ratat argumentul final, am făcut-o. Lenestro a fost... al doilea cel mai bun. Am vrut să înceapă Pullyk Alar, dar Alar a fugit cu Mallick Rel. Le vreau pe amândouă, Fist. Poate că ei cred că argumentul s-a terminat, dar nu pentru mine.

— Aș fi încântat dacă m-ai accepta cu acea ofertă de comandă, spuse Gamet.

— Nu, mulţumesc, domnule. Sunt deja repartizat într-o echipă. Echipa sergentului Strings, de fapt. Mi se potrivește bine.

— De unde îl cunoşti?

Cuttle aruncă o privire peste el, cu ochii subțiri până la fante. Fără expresie, a spus: „Nu l-am întâlnit niciodată până astăzi, domnule. Acum, dacă mă scuzați, îi datorez un sărut.

La mai puțin de un sfert de clopot mai târziu, Legiunea a 8-a a lui Fist Gamet a rămas nemișcată în rânduri strânse și egale. Adjunctul Tavore i-a studiat de unde stătea lângă Gamet, dar încă nu a vorbit. Cuttle și sergentul Strings se alăturaseră din nou echipei a 4-a a Companiei a 9-a.

Tavore părea că luase o decizie. Un gest în spatele ei i-a adus pe Fists Tene

Baralta și Blistig înainte. Câteva clipe mai târziu, au venit alături de Gamet și s-au oprit. Ochii neremarcabili ai Adjunctului se fixară pe Blistig. — Legiunea ta aşteaptă pe bulevardul principal de dincolo?

Bărbatul cu faţa roşie a dat din cap. — Se topesc la căldură, Adjunct. Dar acel înjurător ia liniștit.

Privirea ei se îndreptă spre Lama Roșie. — Pumnul Baralta?

— Calm, adjunct.

„Când opresc pe 8 și ei părăsesc locul de paradă, le propun soldaților rămași să intre cu compania. Fiecare companie va prelua apoi pozitia si cand sunt pregatite urmeaza urmatoarea. Poate dura mai mult, dar cel puțin nu vom avea o repetare a haosului la care tocmai am asistat. Pumnul Gamet, ești mulțumit de adunarea trupelor tale?

— Destul de bine, adjunct.

— La fel și eu. Acum poți...

Nu a mai ajuns, văzând că atenția celor trei bărbați care stăteau în fața ei îi trecuse peste umăr; și din cei patru mii de soldați care stăteau în atenție, s-a făcut o tăcere bruscă, absolută – nici un foșnet de armură, nici o tuse. Căci al 8-lea trase o singură suflare, iar acum o ținuse.

Gamet se strădui să-și mențină expresia, chiar dacă Tavore ridică o sprânceană spre el. Apoi s-a întors încet.

Copilul venise de nicăieri, nevăzut de nimeni, până când ajunse să stea chiar în locul în care stătuse Adjunctul pentru prima dată, cu telaba lui supradimensionată roșie ruginie trăgând ca un tren regal. Părul blond un șoc încâlcit deasupra unei fațe tăbăcite adânc, herubice mânjită cu murdărie, copilul înfrunta rândurile soldaților cu un aer de calcul neperturbat.

O tuse sugrumată din rândul soldaților, apoi cineva a pășit în față.

Chiar dacă bărbatul a ieșit din prima linie, ochii micuțului l-au găsit. Ambele brațe, îngropate în mâneci, se întinseră. Apoi o mânecă a alunecat înapoi, dezvăluind mâna minusculă, iar în acea mână era un os. Un os lung uman. Bărbatul a încremenit la jumătatea pasului.

Aerul de deasupra terenului de paradă părea să şuiera ca un lucru viu cu icnitele a patru mii de soldaţi.

Gamet se luptă cu un fior, apoi îi vorbi bărbatului. — Căpitane Keneb, spuse el cu voce tare, luptându-se să înghită o groază care scăpa, vă sugerez să vă aduceți băiatul. Acum, înainte ca el, uh, să înceapă să țipe.

Fața îmbujorată, Keneb a aruncat un salut tremurător, apoi a înaintat cu pași mari.

— Nab! strigă copilul când căpitanul îl aduna.

Adjunctul Tavore a repezit: — Urmează-mă! la Gamet, apoi mers la pereche. — Căpitane Keneb, nu-i așa?

— Iertare, domnule adjunct. Băiatul are o asistentă, dar pare hotărât să-i scape cu fiecare ocazie – în spatele...

— Este al tău, căpitane? întrebă Tavore, cu tonul fragil.

— La fel de bine, adjunct. Un orfan din Lanțul de Câini. Istoricul Duiker l-a pus în grija mea.

— Are un nume?

— Grub.

— Grub?

Ridicarea din umeri a lui Keneb se scuză. — Deocamdată, adjunct. Îi convine bine...

„Și al 8-lea. Da, văd asta. Dă-l asistentei tale angajate, căpitane. Apoi, mâine, concediază-o și angajează unul mai bun... sau trei. Copilul va însoți armata?

— Nu are pe nimeni altcineva, adjunct. Vor fi și alte familii printre adepții taberei...

„Sunt conștient de asta. Pe drum, căpitane Keneb.

— Îmi pare rău, adjunct...

Dar ea se întorcea deja și numai Gamet o auzi oftând și murmurând: „Este mult prea târziu pentru asta”.

Și avea dreptate. Soldații – chiar și recruții – au recunoscut un semn atunci când a sosit. *Un copil în imprimeurile de cizme ale femeii care avea să conducă această armată. Ridicarea în sus a unui os al coapsei albit de soare* .

Zeii de jos...

— Bilele lui Hood sunt înghesuite pe un scuipat.

Blestemul a fost rostit ca un mârâit scăzut, în tonuri de dezgust.

Strings îl urmărea pe Cuttle lăsându-și geanta jos și trăgând-o sub patul plat. Grajdul care fusese transformat într-o cazarmă improvizată găzduia acum opt echipe, limitele înghesuite mirosind a sudoare proaspătă... și teroare puternică. La gaura de urină a peretelui din spate cineva era bolnav.

— Să mergem afară, Cuttle, spuse Strings după o clipă. — Îi voi aduna pe Gesler și Borduke.

— Mai bine mă duc să mă îmbăt, mormăi sapatorul.

— Mai târziu, tocmai asta vom face. Dar mai întâi trebuie să avem o mică întâlnire.

Totuși, celălalt bărbat a ezitat.

Sforile se ridicară din patul lui și se apropiară. — Da, atât de important este.

'În regulă. Plumb pe... șiruri.

După cum s-a dovedit, Stormy s-a alăturat grupului de veterani care s-au împins în tăcere pe lângă recruți cu fața cenușie - mulți dintre ei cu ochii închiși și rostind rugăciuni tăcute - și au ieșit în curte.

Era pustiu, locotenentul Ranal - care se dovedise jalnic de ineficient la adunare - fugit în casa principală în momentul în care sosise trupele.

Toți ochii erau pe Strings. El, la rândul său, a studiat șirul de expresii sumbre din jurul său. Nu exista nicio îndoială între ei cu privire la semnificația semnificației, iar Strings era înclinat să fie de acord. *Un copil ne conduce la moartea noastră. Un os de picior pentru a semnifica marșul nostru, ofilit sub blestemul soarelui deșertului. Cu toții am trăit prea mult, am văzut prea mult, pentru a ne înșela de acest adevăr brutal: această armată de recruți se vede acum ca fiind deja morți* .

Chipul bătut și cu barbă roșie a lui Stormy s-a răsucit în cele din urmă într-o expresie prea amară pentru a fi ironică. — Dacă ai de gând să spui că noi aici avem o speranță la poarta lui Hood în lupta împotriva valului, Strings, ți-ai pierdut mințile. Băieții și fetele de acolo nu sunt unici - blestematele de trei

legiuni...

— Știu, interveni Strings. Nu suntem niciunul dintre noi proști. Acum, tot ce cer este să mă vorbesc. eu vorbesc. Fără întreruperi. Îți spun când termin. De acord?'

Borduke întoarse capul și scuipă. — Ești un blestemat de Bridgeburner.

'A fost. Ai o problemă cu asta?

Sergentul echipei a 6-a rânji. — Ceea ce am vrut să spun cu asta, Strings, este că pentru tine te voi asculta. După cum întrebi.

— La fel și cu noi, mormăi Gesler, Stormy dând din cap în acord cu el.

Strings se confrunta cu Cuttle. 'Si tu?'

— Doar pentru că ești tu și nu Hedge, Lăutar. Îmi pare rău. *Coarde* .'

Borduke făcu ochii mari recunoscând numele. A scuipat a doua oară.

'Mulțumesc.'

— Nu ne mulţumi încă, spuse Cuttle, dar zâmbind uşor.

— Bine, voi începe cu o poveste. Are legătură cu Nok, amiralul, deși nu era amiral pe atunci, ci doar comandantul a șase droni. Aș fi surprins dacă vreunul dintre voi a auzit această poveste, dar dacă ați făcut-o, nu spuneți nimic, dar relevanța ei aici ar fi trebuit să vă fi trecut deja prin cap. Șase dromoni. În drumul lor spre a întâlni flota Kartool, trei galere de pirați, care fuseseră fiecare binecuvântată de preoții insulei din D'rek. Viermele toamnei. Da, știți cu toții celălalt nume al lui D'rek, dar l-am spus pentru a sublinia. În orice caz, flota lui Nok se oprise la Insulele Napan, urcase pe gura râului Koolibor pentru a târî butoaie de apă proaspătă. Ce a făcut fiecare navă când se îndrepta spre Kartool sau dincolo de Reach. Șase nave, fiecare trag apă, depozitând butoaiele sub punți.

— La jumătate de zi din Insulele Napan, primul butoi a fost smuls, de către un ajutor de bucătar, pe nava amiral. Și direct prin gaură a venit un șarpe. Un paralt, sus pe brațul flăcăului. A înfipt ambii colți în ochiul stâng. Urlând, a fugit pe punte, cu șarpele cu fălcile largi și ținându-se strâns, zvârcolindu-se în jur. Ei bine, băiatul a reușit doi pași înainte de a muri, apoi a coborât, deja alb ca o curte albită de soare. Șarpele a fost ucis, dar după cum vă puteți imagina, era prea târziu.

„Nok, fiind tânăr, doar a dat peste cap întregul eveniment, iar când s-a răspândit vestea și marinarii și marinarii au început să moară de corăbii însetate, încărcate cu butoaie de apă proaspătă pe care nimeni nu ar îndrăzni să le deschidă, el a mers și a făcut lucrul evident. A adus un alt butoi. A încălcat-o cu propriile mâini. Șirurile au fost întrerupte. Putea vedea că nimeni altcineva nu știa povestea. Vedea că avea atenția lor.

— Nenorocitul de butoi era plin de șerpi. Se revarsă pe punte. O minune blestemată, Nok nu a fost muşcat. Începea sezonul uscat, vezi. Sezonul paralților în râu se încheia. Apele se umplu de ele în timp ce se îndreaptă spre gura râului în drum spre mare. Fiecare butoi de pe cei șase droni ținea șerpi.

— Flota nu sa închis niciodată pentru a lupta cu Kartoolienii. Când s-a întors la Nap, jumătate din complement era moartă de sete. Toate cele șase nave au fost așezate în afara portului, pline cu ofrande lui D'rek, Viermele Toamnei, și trimise în adânc. Nok a trebuit să aștepte până anul următor pentru a spulbera flota meschină a lui Kartool. După două luni, insula a fost cucerită. A tăcut o

clipă, apoi a clătinat din cap. — Nu, nu am terminat. Asta a fost o poveste, o poveste despre cum să faci lucrurile greșit. Nu distrugi un semn luptând cu el. Nu, tu faci invers. Îl înghiți întreg.

Expresii confuze. Gesler a fost primul care s-a înlăturat și la rânjetul alb uluitor al bărbatului în fața lui bronzată-Strings dădu încet din cap, apoi spuse: „Dacă nu închidem ambele mâini de acest prevestitor, toți nu suntem altceva decât palid... purtători pentru acei recruți de acolo. Întreaga armată blestemata.

— Acum, nu l-am auzit pe căpitanul acela menționând ceva despre un cimitir din apropiere? Sfârșit, oasele expuse tuturor. Vă propun să mergem să-l găsim. Chiar acum. În regulă, am terminat de vorbit.

— Asta a fost un blestemat de os al coapsei, mârâi Stormy.

Gesler se uită fix la caporalul său.

— Mărșăluim peste două zile.

Înainte să se întâmple orice altceva , Gamet a adăugat în tăcere anunțul Adjunctului. Aruncă o privire spre Nil și Nether, unde stăteau unul lângă altul pe banca de perete. Amândoi tremurau de fiori, consecințele puterii prevestirii lăsându-i înghesuiti și palizi.

Misterele au pândit lumea. Gamet mai simțise respirația lor rece, o reverberație a puterii care nu aparținea niciunui zeu, dar care totuși exista. La fel de implacabil ca legile naturii. Adevăruri sub os. În opinia lui, împărăteasa ar fi mai bine servită de desființarea imediată a Armatei a Paisprezecea. O destrămare deliberată și temeinică a unităților cu realocări în tot imperiul, așteptarea unui an pentru un alt val de recruți.

Următoarele cuvinte ale adjunctului Tavore către cei adunați în sală păreau să vorbească direct cu gândurile lui Gamet. — Nu ne putem permite, spuse ea, plimbându-se în mod neobișnuit. „Al Paisprezecelea nu poate fi învins înainte de a pune piciorul în afara Arenului. Întregul subcontinent va fi pierdut iremediabil dacă se va întâmpla asta. Mai bine ne anihilam în Raraku. Forțele lui Sha'ik vor fi cel puțin reduse.

'Doua zile.

— Între timp, vreau ca Pumnii să-și cheme ofițerii împreună, cu gradul de locotenent și mai mare. Informați-i că voi vizita fiecare companie în persoană, începând din această seară. Nu dați nicio indicație despre care dintre ele îl voi vizita primul - le vreau pe toate alerte. În afară de postările de gardă, fiecare soldat este limitat la cazărmi. Fii atent la veterani. Vor dori să se îmbată și să rămână beți, dacă pot. Pumnul Baralta, contactează-l pe Orto Setral și pune-l să adune o trupă de Lame Roșii. Ei vor mătura așezarea adepților taberei și vor confisca tot alcoolul și durhang-ul sau orice altceva dețin localnicii care amorteșste simțurile. Apoi stabilește un pichet în jurul acelei așezări. Alte intrebari? Bun. Sunteți cu toții concediați. Gamet, trimite-l pe T'amber.

— Da, adjunct. *Neobișnuit de neglijent. Acel iubit parfumat al tău a fost ferit de privirile tuturor celor de aici, în afară de mine. Ei știu, desigur. Chiar și* așa…

Afară, pe hol, Blistig făcu un semn din cap cu Baralta, apoi apucă brațul lui Gamet. — Cu noi, dacă vrei.

Nil și Nether le aruncă o privire, apoi se grăbiră să plece.

— Ia naibii de mână aia de pe mine, spuse Gamet încet. — Pot să urmăresc fără ajutorul tău, Blistig.

Strânsoarea a căzut.

Au găsit o cameră goală, folosită cândva pentru a depozita articole pe cârlige fixate la trei sferturi din toți cei patru pereți. Aerul mirosea a lanolină.

— A sosit timpul, spuse Blistig fără preambul. — Nu putem defila peste două zile, Gamet, și știi asta. Nu putem marșa deloc. Va fi o revoltă în cel mai rău caz, în cel mai bun caz o sângerare nesfârșită de dezertări. Al Paisprezecelea s-a terminat.

Strălucirea satisfăcută din ochii bărbatului a declanșat o furie fierbinte în Gamet. S-a zbătut o clipă, apoi a reușit să-și controleze emoțiile, suficient pentru a bloca privirile cu Blistig și a întreba: „Sosirea acelui copil a fost stabilită între tine și Keneb?”

Blistig se dădu înapoi ca și cum ar fi fost lovit, apoi fața i se întunecă. „Pentru ce mă iei…”

— Chiar acum, se răsti Gamet, nu sunt sigur.

Odinioară comandantul garnizoanei Aren a tras bucla de pace din mânerul sabiei, dar Tene Baralta a pășit între cei doi bărbați, armura zgomotând. Mai înalt și mai lat decât oricare dintre Malazan, războinicul cu pielea întunericului întinse mâna pentru a pune o mână înmănușată pe fiecare piept, apoi îi împinse încet pe bărbați. „Suntem aici pentru a ajunge la un acord, nu pentru a ne ucide unul pe altul”, a hohotit el. — În plus, adăugă el, înfruntându-se cu Blistig, bănuiala lui Gamet îmi trecuse prin minte și mie.

— Keneb n-ar face așa ceva, a râs Blistig, chiar dacă voi doi vă imaginați că aș putea. *Un răspuns demn* .

Gamet se îndepărtă și se îndreptă spre peretele îndepărtat, înapoi la ceilalți. Mintea i se grăbi, apoi clătină în cele din urmă din cap. Fără să se întoarcă, a spus: „A cerut două zile...”

— Întrebat? Am auzit un ordin...

— Atunci nu ai ascultat suficient de atent, Blistig. Adjunctul, oricât de tânără și netestată ar fi, nu este o proastă. Ea vede ceea ce vezi tu - ceea ce vedem noi toți. Dar ea a cerut două zile. Vine momentul să mărșăluiești... ei bine, o decizie finală va deveni evidentă, în orice caz, în acel moment. Ai încredere în ea. S-a rotit. — Pentru asta și numai pentru asta, dacă este nevoie. Doua zile.'

După o clipă lungă, Baralta dădu din cap. 'Așa să fie.'

— Foarte bine, încuviinţă Blistig.

Beru să ne binecuvânteze . Când Gamet a făcut să plece, Tene Baralta i-a atins umărul. „Pumn”, a spus el, „care este situația cu asta... această T'amber? Tu stii? De ce este Adjunctul atât de... înțelept? Femeile care iau femeile drept iubite – singura crimă este pierderea bărbaților și așa a fost întotdeauna.

— Cagey? Nu, Tene Baralta. Privat. Adjunctul este pur și simplu o femeie privată.

Fosta Lamă Roșie a insistat: „Cum este acest T'amber? Are ea o influență nejustificată asupra comandantului nostru?

— Habar n-am să răspund la ultima ta întrebare. Cum este ea? A fost concubină, cred, în Marele Templu al Reginei Viselor, în Unta. În afară de asta,

singurele mele cuvinte cu ea au fost la ordinul Adjunctului. Nici T'amber nu este deosebit de vorbăreț... *Și asta este o subestimare de proporții prodigioase. Frumos, da, și la distanță. Are ea o influență nejustificată asupra lui Tavore? Aș fi vrut să știu* . — Și vorbind despre T'amber, trebuie să te părăsesc acum.

La uşă, se opri şi aruncă o privire înapoi către Blistig. — Ai dat un răspuns bun, Blistig. Nu te mai bănuiesc. Ca răspuns, bărbatul a dat pur și simplu din cap.

Lostara Yil și-a pus ultimele accesorii Red Blade în cufăr, apoi a coborât capacul și l-a blocat. Se îndreptă și se dădu înapoi, simțindu-se lipsită. Exista un mare confort în apartenența acelei companii de temut. Faptul că Lamele Roșii erau urâte de rudele lor tribale, insultate în propria lor țară, se dovedise surprinzător de satisfăcător. Căci ea îi ura pe rând.

S-a născut o fiică în locul fiului dorit într-o familie Pardu, de mică trăise pe străzile din Ehrlitan. Fusese o practică obișnuită – înainte ca malazanii să vină cu legile lor pentru familii – printre multe triburi să-și alunge copiii nedoriți odată ce aceștia au împlinit al cincilea an de viață. Acoliții din numeroase temple - adepți ai cultelor misterioase - adunau în mod regulat astfel de copii abandonați. Nimeni nu știa ce s-a făcut cu ei. Cei plini de nădejde din cercul aspru de tovarăși pe care îi cunoștea Lostara credeau că, printre culte, se poate găsi un fel de mântuire. Școlarizarea, hrana, siguranța, toate ducând în cele din urmă la a deveni la rândul lor un acolit. Dar majoritatea copiilor bănuiau altceva. Au auzit povești despre – sau văzuseră ei înșiși – incursiunea ocazională de noapte a figurilor învăluite care ieșeau din spatele templelor, coborând pe alei cu un cărucior acoperit, în drum spre bazinele de maree infestate de crabi de la est de oraș, bazine. nu atât de adânc încât să nu se poată vedea licărirea oaselor mici culese în partea de jos.

Un lucru pe care toți ar putea fi de acord. Foamea templelor era nesățioasă.

Optimiști sau pesimiști, copiii de pe străzile lui Ehrlitan au făcut tot ce le-a putut pentru a se sustrage vânătorilor cu plasele și frânghiile lor. O viață ar putea fi câștigată, un fel de libertate câștigată, oricât de amară ar fi.

La jumătatea celui de-al șaptelea an, Lostara a fost târâtă pe pavajul gras de plasa unui acolit. Țipetele ei au rămas neascultate de cetățenii care s-au făcut deoparte, în timp ce preotul tăcut și-a târât premiul înapoi la templu. Ochi impasibili i-au întâlnit pe ai ei din când în când în acea călătorie oribilă, iar acei ochi Lostara nu i-ar fi uitat niciodată.

Rashan se dovedise mai puțin însetat de sânge decât majoritatea celorlalte culte în obiceiul de a vâna copii. Se trezise printre câțiva noi veniți, toți însărcinați cu întreținerea terenului templului, destinați, se pare, pentru o viață întreagă de servitute ușoară. Greutatea a continuat până în al nouălea an, când, din motive necunoscute de Lostara, a fost selectată pentru școală în Dansul Umbrei. Ea surprinsese scurte și rare viziuni ale dansatorilor – un grup ascuns și secret de bărbați și femei pentru care venerarea era un dans elaborat și complicat. Singura lor audiență erau preoți și preotese - dintre care niciuna nu i-ar fi urmărit pe dansatorii, ci doar umbrele lor.

Nu ești nimic, copile. Nu un dansator. Corpul tău este în slujba lui Rashan, iar Rashan este manifestarea acestui tărâm a Umbrei, atragerea întunericului în

lumină. Când dansezi, nu tu ești privit. Este umbra pe care o pictează corpul tău. Umbra este dansatorul, Lostara Yil. Nu tu.

Ani de disciplină, de antrenament de întindere a membrelor care a slăbit fiecare articulație, care a scos coloana vertebrală, care ar permite Casterului să curgă cu o mișcare fără întreruperi - și totul în zadar.

Lumea se schimbase în afara zidurilor înalte ale templului. Evenimentele necunoscute de Lostara le zdrobeau sistematic întreaga civilizație. Imperiul Malazan invadase. Orașele cădeau. Navele străine blocaseră portul lui Ehrlitan.

Cultul lui Rashan a fost scutit de epurările noilor și aspri stăpâni ai șaptelor orașe, deoarece era o religie recunoscută. Alte temple nu s-au descurcat la fel de bine. Și-a amintit că a văzut fum pe cerul de deasupra lui Ehrlitan și s-a întrebat de sursa lui și a fost trezită noaptea de sunete teribile de haos de pe străzi.

Lostara era un Caster mediu. Umbra ei părea să aibă o minte proprie și era o parteneră recalcitrantă și opritoare la antrenament. Nu s-a întrebat dacă era fericită sau nu. Tronul gol al lui Rashan nu i-a atras credința, așa cum a atras-o pe ceilalți studenți. Ea a trăit, dar a fost o viață fără îndoială. Nici circulară, nici liniară, căci în mintea ei nu era deloc mișcare, iar noțiunea de progres era măsurată doar în ceea ce privește stăpânirea exercițiilor impuse ei.

Distrugerea cultului a fost bruscă, neașteptată și a venit din interior.

Și-a amintit de noaptea în care totul începuse. Foarte mare emoție în templu. Un Mare Preot dintr-un alt oraș era în vizită. Vino să vorbești cu Maestrul Bidithal despre chestiuni de mare importanță. Ar avea loc un dans în onoarea străinului, pentru care Lostara și colegii ei ar oferi o secvență de fundal de ritmuri pentru a-i completa pe Shadow Dancers.

Lostara însăși fusese indiferentă față de toată afacerea și nu se apropiase nicăieri de cei mai buni dintre studenți în rolul lor minor în spectacol. Dar ea și-a amintit de străin.

Deci, spre deosebire de acrișorul Bidithal. Înaltă, subțire, cu o față râzândă, cu degete remarcabil de lungi, mâini aproape efeminate, a căror vedere se trezi în noile ei emoții.

Emoţii care i-au bâlbâiat dansul mecanic, care au făcut umbra ei să se răsucească într-un ritm care era în contrapunct cu cel prezentat nu numai de colegii ei, ci și de Dansatorii din Umbră înșiși - ca și cum o a treia tulpină s-ar fi strecurat în camera principală.

Prea izbitor pentru a rămâne neobservat.

Bidithal însuși, cu fața întunecată, se ridicase pe jumătate – dar străinul vorbi primul.

— Rugaţi-vă, lăsaţi Dansul să continue, spuse el, cu ochii găsindu-i pe ai lui Lostara. „Cântecul stufului nu a mai fost niciodată interpretat în acest mod până acum. Nicio adiere blândă aici, eh, Bidithal? Oh, nu, o adevărată furtună. Dansatorii sunt virgine, da? Râsul lui era jos, dar plin. „Totuși, nu este nimic virginal în acest dans, acum, nu-i așa? O, furtună de dorințe!

Iar acei ochi o țineau pe Lostara nemișcată, recunoașterea cea mai deplină a dorinței care o copleșea – care dădea formă jocului sălbatic al umbrei ei. Recunoaștere și o anumită recunoaștere mulțumită, dar cool.... Ca măgulit, dar fără invitație oferită în schimb.

Străinul avea alte sarcini în acea noapte – și în nopțile care au urmat – sau

așa avea să-și dea seama Lostara mult mai târziu. În momentul de față, însă, fața îi ardea de rușine și întrerupsese dansul ca să fugă din cameră.

Desigur, Delat nu venise să fure inima unui Caster. El venise să-l distrugă pe Rashan.

Delat, care, s-a dovedit, a fost atât un Mare Preot, cât și un Arzător de Poduri și, oricare ar fi motivul împăratului pentru anihilarea cultului, a lui a fost mâna care a dat lovitura de moarte.

Deși nu singur. În noaptea crimelor, la clopoțelul celei de-a treia ore - două după miezul nopții - după Cântecul Tresilor, mai existase un altul, ascuns în hainele negre ale unui asasin...

Lostara știa mai multe despre ceea ce se întâmplase în acea noapte în Templul Rashan din Ehrlitan decât oricine altcineva, cu excepția jucătorilor, pentru că Lostara fusese singurul rezident care a fost cruțat. Sau așa crezuse ea de mult timp, până când numele de Bidithal a apărut din nou, din armata lui Sha'ik Apocalipsa.

Ah, am fost mai mult decât cruțat în noaptea aceea, nu-i așa?

Mâinile minunate, cu degete lungi ale lui Delat...

Punând piciorul pe străzile orașului în dimineața următoare, după șapte ani de absență, se confruntase cu știrea terifiantă că era singură, cu adevărat singură. Reînviind o amintire străveche de când a fost trezită după a cincea aniversare și aruncată în mâinile unui bătrân angajat să o ia, să o lase într-un cartier ciudat de cealaltă parte a orașului. O amintire care a răsunat cu strigătele unui copil pentru mama ei.

Scurtul timp care a urmat plecării ei din templu, înainte ca ea să se alăture Lamelor Roșii - nou-înființată companie de nativi ai șapte orașe care și-au declarat loialitate față de Imperiul Malazan - și-a păstrat propriile amintiri, pe care le reprimase de mult. Foamete, denigrare, umilință și ceea ce părea o coborâre fatală, în spirală. Dar recrutorii o găsiseră, sau poate că ea i-a găsit. Lamele Roșii ar fi o declarație pentru Împărat, marcarea unei noi ere în șapte orașe. Ar fi pace. Nimic din toate acestea nu l-a interesat pe Lostara. Mai degrabă, a fost zvonul larg răspândit că Lamele Roșii au căutat să devină eliberatorii justiției Malazan.

Nu uitase acei ochi impasibili. Cetăţenii care erau indiferenţi la rugăminţile ei, care îl priviseră pe acolit trăgându-i trecutul spre o soartă necunoscută. Nu-și uitase proprii părinți.

La trădare nu se putea răspunde decât printr-un singur lucru, și un singur lucru, iar odată căpitanul Lostara Yil de la Lamele Roșii devenise priceput în livrarea brutală a răspunsului.

Și acum, sunt făcut un trădător?

Se întoarse de la cufărul de lemn. Nu mai era o Lamă Roșie. În scurt timp, Pearl avea să sosească și ei aveau să pornească să găsească urma rece și rece a surorii nefericite a lui Tavore, Felisin. De-a lungul cărora ar putea găsi oportunitatea de a înfige o lamă în inima Gârgurilor. Totuși, nu erau ghearele imperiului? Al dansatorului, spionii și ucigașii săi, arma mortală a voinței sale. Atunci ce i-a transformat în trădători?

Trădarea era un mister. Inexplicabil pentru Lostara. Ea știa doar că producea cele mai adânci răni dintre toate.

Și de mult jurase că nu va mai suferi niciodată astfel de răni.

Și-a luat cureaua cu sabie din cârligul de deasupra patului și și-a tras banda groasă de piele în jurul șoldurilor, prinzând-o la loc.

Apoi a înghețat.

Cămăruța din fața ei era plină de umbre dansatoare.

Și în mijlocul lor, o siluetă. O față palidă, cu trăsături ferme, făcută frumoasă de liniile de zâmbet de la colțurile ochilor – și de ochii înșiși, care, în timp ce o privea, se așezau ca niște bazine fără adâncime.

În care simțea, dintr-o grabă bruscă, că se poate cufunda. Aici, acum, pentru totdeauna.

Silueta a făcut o ușoară plecăciune cu capul, apoi a spus: „Lostara Yil. Poate te îndoiești de cuvintele mele, dar îmi amintesc de tine...

Ea făcu un pas înapoi, cu spatele lipit de perete, și clătină din cap. — Nu te cunosc, şopti ea.

'Adevărat. Dar eram trei în noaptea aceea, așa că de mult în Ehrlitan. Am fost martor la... performanța ta neașteptată. Știai că Delat - sau, mai degrabă, omul pe care l-aș afla în cele din urmă că este Delat - te-ar fi luat drept al lui? Nu doar o noapte. Te-ai fi alăturat lui ca Arzător de Bridge, iar asta i-ar fi plăcut. Sau asa cred eu. Nu există nicio modalitate de a-l testa, din păcate, din moment ce totul a mers, în exterior, atât de prost.

— Îmi amintesc, spuse ea.

Bărbatul a ridicat din umeri. — Delat, care avea un alt nume pentru acea misiune și era responsabilitatea partenerului meu în afară de... Delat l-a lăsat pe Bidithal să plece. Presupun că mi s-a părut o... o trădare, da? Cu siguranță i-a făcut și partenerului meu. Cu siguranță, până în ziua de azi Shadowthrone - care nu era Shadowthrone atunci, pur și simplu un practicant deosebit de adept și ambițios al surorii lui Rashan, Meanas - până în ziua de azi, spuneam, Shadowthrone alimentează focurile eterne de răzbunare. Dar Delat s-a dovedit foarte capabil să se ascundă... sub nasul nostru. Ca și Kalam. Doar un alt soldat neobservat în rândurile Bridgeburners.

'Nu stiu cine esti.'

Bărbatul a zâmbit. „Ah, da, sunt cu mult înaintea mea…” Privirea lui căzu în umbrele răspândite cu mult înaintea lui, deși avea spatele la o uşă închisă, neluminată, iar zâmbetul i se lărgi de parcă ar fi reconsiderat acele cuvinte. — Sunt Cotillion, Lostara Yil. Pe atunci, eram Dansator și da, puteți ghici bine semnificația acelui nume, având în vedere ceea ce ați fost antrenat să faceți. Desigur, în Seven Cities, anumite adevăruri ale cultului se pierduseră, în special adevărata natură a Shadow Dancing. Nu a fost niciodată destinat performanței, Lostara. A fost, de fapt, o artă cea mai marțială. Asasinat.'

„Nu sunt un adept al Shadow-Rashan sau al versiunii tale...”

— Nu aceasta este loialitatea pe care aș apela la tine, a răspuns Cotillion.

Ea tăcea, luptându-se să se potrivească cu gândurile ei, cu cuvintele lui. Cotillion... era Dansatorul. Shadowthrone... *trebuie să fi fost Kellanved, Împăratul* ! Ea se încruntă. — Loialitatea mea este față de Imperiul Malazan. *Imperiul ...* _

„Foarte bine”, a răspuns el. 'Sunt multumit.'

— Și acum vei încerca să mă convingi că împărăteasa Laseen nu ar trebui

să fie adevăratul conducător al imperiului...

'Deloc. Ea este binevenită. Dar, vai, ea are niște probleme acum, nu-i așa? S-ar descurca cu ceva... ajutor.

— Se presupune că te-a asasinat! şuieră Lostara. — Tu și Kellan i-ați făcut pe amândoi! *Ea te-a trădat* .

Cotillion pur și simplu dădu din nou din umeri. „Toată lumea avea… sarcinile lor. Lostara, jocul care se joacă aici este mult mai mare decât orice imperiu muritor. Dar imperiul în cauză - imperiul tău - ei bine, succesul său este crucial pentru ceea ce căutăm. Și, dacă ai cunoaște cea mai deplină amploare a evenimentelor recente, îndepărtate, nu ai avea nevoie să convingi că Împărăteasa stă pe un tron clătinat chiar acum.

— Cu toate acestea, chiar și tu l-ai trădat pe Împăratul-Umbră. Nu mi-ai spus doar...

— Uneori, văd mai departe decât dragul meu însoțitor. Într-adevăr, el rămâne obsedat de dorința de a-l vedea pe Laseen suferind – am alte idei și, deși le poate vedea ca fiind parte a lui, nu este totuși o nevoie presantă să-l dezabuzăm de această noțiune. Dar nu voi căuta să vă înşel, făcându-vă să credeţi că sunt atotştiutor. Recunosc că am făcut greșeli grave, într-adevăr, cunoscând otrava suspiciunii. Rapid Ben. Kalam. Whiskyjack. Unde a locuit cu adevărat loialitatea lor? Ei bine, până la urmă am primit răspunsul meu, dar încă nu m-am hotărât dacă îmi face plăcere sau mă deranjează. Există un pericol care îi afectează în special pe ascendenți și acesta este tendința de a aștepta prea mult. Înainte de a acționa, înainte de a păși, dacă vrei, din umbră. El a zâmbit din nou. — Aș remedia ezitarile trecute, uneori fatale. Așa că iată-mă în fața ta, Lostara, să-ți cer ajutorul.

Încruntarea ei s-a adâncit. — De ce să nu-i spun lui Pearl totul despre această... întâlnire?

— Niciun motiv, dar aș prefera să nu o faci. Nu sunt încă pregătit pentru Pearl. Pentru voi, a rămâne tăcut nu va constitui trădare, căci, dacă faceți ceea ce vă cer, voi doi veți merge pas în pas. Nu te vei confrunta cu niciun conflict, indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla sau de ceea ce ai putea descoperi în călătoriile tale.

— Unde este asta... Delat?

Sprâncenele i s-au ridicat, de parcă ar fi fost surprins momentan de întrebare, apoi a oftat și a dat din cap. — Eu nu am nicio putere asupra lui zilele astea, vai. De ce? El este prea puternic. Prea misterios. Prea convingător. Prea al naibii de inteligent. Într-adevăr, chiar și Shadowthrone și-a îndreptat atenția în altă parte. Mi-ar plăcea să aranjez o reuniune, dar mi-e teamă că nu am această putere. El ezită, apoi adăugă: — Uneori, trebuie pur și simplu să ai încredere în soartă, Lostara. Viitorul poate promite vreodată un singur lucru și un singur lucru: surprize. Dar să știi asta, cu toții am salva Imperiul Malazan, în felul nostru. Mă vei ajuta?'

— Dacă aș face-o, asta m-ar face un Talon?

Zâmbetul lui Cotillion se lărgi. — Dar, draga mea, Ghearele nu mai există.

— Oh, într-adevăr, Cotillion, ai vrea să-mi ceri ajutorul și apoi să mă faci de prost?

Zâmbetul dispăru încet. — Dar vă spun că Ghearele nu mai există. Surly i-a

anihilat. Există cunoștințe pe care le deții care ar sugera altfel?

Ea tăcu o clipă, apoi se întoarse. 'Nu. Pur și simplu... am presupus.

'Intr-adevar. Mă ajuți atunci?

— Perla este pe drum, spuse Lostara, înfruntându-se încă o dată cu zeul.

— Sunt capabil de concizie atunci când este nevoie.

— Ce vrei să fac?

O jumătate de sonerie mai târziu se auzi un zgomot ușor în ușă și Pearl intră.

Și imediat s-a oprit. — Miros a vrăjitorie.

Așezată pe pat, Lostara a ridicat din umeri, apoi s-a ridicat să-și ia geanta cu trusa. — Există secvenţe în Dansul Umbrei, spuse ea degajată, care evocă uneori pe Rashan.

'Rashan! Da.' S-a apropiat, cu privirea cercetătoare. „Dansul Umbrei. Tu?'

'O singura data. Cu mult timp in urma. Nu mă țin de zei, Pearl. Niciodată. Dar Dansul, am descoperit, mă servește în lupta mea. Mă menține flexibil și am cea mai mare nevoie de asta atunci când sunt nervos sau nefericit. A pus geanta peste un umăr și a așteptat.

Sprâncenele lui Pearl se ridicară. — Nervos sau nefericit?

Ea îi răspunse cu o privire acru, apoi se îndreptă spre prag. — Ai spus că ai dat peste o pistă...

I s-a alăturat. 'Am la asta. Dar mai întâi un cuvânt de avertisment. Acele secvențe care îl evocă pe Rashan-ar fi cel mai bine pentru noi amândoi dacă le-ai evita pe viitor. Genul ăsta de activitate riscă să atragă... atenția.

'Foarte bine. Acum, continuă.

Un paznic singuratic se ghemui în faţa porţii moşiei, lângă un mănunchi de paie legat. Ochii verzi pal i-au urmărit pe Lostara și Pearl în timp ce se apropiau de peste drum. Uniforma și armura bărbatului erau plictisitoare de praf. Un mic os deget uman atârnat de o buclă de alamă de la o ureche. Expresia lui era bolnavă și trase adânc aer în piept înainte de a spune: „Ești avansul? Du-te înapoi și spune-i că nu suntem pregătiți.

Lostara clipi și aruncă o privire spre Pearl.

Însoțitorul ei zâmbea. — Arătăm ca niște mesageri, soldat?

Ochii gardianului se subțiră. — Nu te-am văzut dansând pe o masă de la Pugroot's Bar?

Zâmbetul lui Pearl se lărgi. — Și ai un nume, soldat?

'Poate.'

— Ei bine, ce este?

'Tocmai ți-am spus. Poate. Ai nevoie să-l scriu sau ceva?

'Poti tu?'

'Nu. Mă întrebam doar dacă ești prost, asta-i tot. Deci, dacă nu ești avansul Adjunctului, vino să ne avertizezi despre acea inspecție surpriză, atunci ce vrei?

— O clipă, spuse Pearl, încruntându-se. „Cum poate fi o inspecție o surpriză dacă există o avertizare prealabilă?”

— Picioarele lui Hood, ești prost până la urmă. Așa se face...

— Un avertisment, atunci. S-a uitat la Lostara și i-a făcut cu ochiul în timp ce a adăugat: „Se pare că le ofer toată ziua. Ascultă, poate că adjunctul nu te va avertiza cu privire la inspecțiile ei și nici nu te aștepta ca ofițerii tăi să facă asta.

Ea are propriile reguli și ar fi bine să te obișnuiești cu ele.

— Încă nu mi-ai spus ce vrei.

— Trebuie să vorbesc cu un anume soldat din echipa a 5-a a Companiei a 9-a și înțeleg că este staționat în cazarma temporară de aici.

— Ei bine, eu sunt în a 6-a, nu în a 5-a.

'Da, deci?'

— Ei bine, atunci este evident, nu-i așa? Nu vrei deloc să vorbești cu mine. Intră, îmi pierzi timpul. Și grăbește-te, nu mă simt prea bine.

Paznicul a deschis poarta și i-a privit pășind înăuntru, ochii lui căzând în șoldurile legănate ale lui Lostara pentru o clipă lungă, înainte de a trânti poarta întărită.

Lângă el, balotul de paie a sclipit brusc, apoi s-a reformat ca un tânăr supraponderal așezat cu picioarele încrucișate pe pavaj.

Poate s-a întors capul și a oftat. — Nu mai face asta, nu lângă mine, Balgrid. Magia mă face să vreau să vomit.

— Nu am avut de ales decât să păstrez iluzia, răspunse Balgrid, trasând o mânecă peste sprânceana cu mărgele de transpirație. — Nenorocitul ăla a fost o Gheară!

'Într-adevăr? Aș fi putut jura că l-am văzut purtând haine de femeie și dansând la Pug...

— O să taci cu asta! Păcat de bietul ticălos pe care-l caută în a 5-a!'

Poate zâmbi brusc. — Hei, tocmai ai păcălit un Claw adevărat cu acea iluzie blestemată! Buna treaba!'

— Nu ești singurul căruia i se face rău, mormăi Balgrid.

Treizeci de pași i-au dus pe Lostara și pe Pearl să traverseze complexul până la grajduri.

— A fost amuzant, spuse bărbatul de lângă ea.

— Și ce rost avea?

— Oh, doar să-i văd transpirat.

'Lor?'

— Omul și balotul, desigur. Ei bine, iată-ne. Când se întinse să tragă înapoi una dintre ușile largi, Pearl își închise o mână pe încheietura mâinii. 'Într-o clipă. Acum, există de fapt mai mult de o persoană în interiorul căreia trebuie să punem întrebări. Câțiva veterani, lasă-le mie. Mai e și un băiat, a fost gardian într-o tabără minieră. Lucrează-ți farmecul asupra lui în timp ce vorbesc cu ceilalți doi.

Lostara se uită la el. — Farmecele mele, spuse ea, neclară.

Pearl rânji. — Da, și dacă-l lași îndrăgostit, ei bine, consideră-o o investiție de viitor, în cazul în care vom avea nevoie de băiat mai târziu.

'Înțeleg.'

Ea deschise ușa, făcându-se înapoi pentru a o lăsa pe Pearl să o preceadă. Aerul din grajduri era urât. Urina, transpirație, ulei de șlefuit și paie umedă. Soldații erau pretutindeni, întinși sau așezați pe paturi sau pe obiecte dintr-o colecție de mobilier ornamentat care venise din casa principală. A fost puțină conversație și chiar și asta a dispărut în timp ce capetele se întoarseră spre cei doi străini.

— Mulţumesc, spuse Pearl, pentru atenţie. Aș vorbi cu sergentul Gesler și

cu caporalul Stormy...

„Sunt Gesler”, a spus un bărbat solid, cu pielea de bronz, de unde s-a întins pe o canapea de pluș. — Cel care sforăie sub mătăsurile alea este Stormy. Și dacă vii din Oblat spune-i că vom plăti... până la urmă.

Zâmbind, Pearl îi făcu semn lui Lostara să-l urmeze și se îndreptă spre sergent. — Nu sunt aici să-ți spun datoriile. Mai degrabă, aș vrea să vorbesc cu tine în privat... despre ultimele tale aventuri.

'Este corect. Și tu cine ești în amprenta copitei lui Fener?

— Aceasta este o chestiune imperială, spuse Pearl, cu privirea căzând spre Stormy. — Îl vei trezi sau eu? În plus, însoțitorul meu dorește să vorbească cu soldatul pe nume Pella.

Zâmbetul lui Gesler era rece. — Vrei să-mi trezești caporalul? Mergi drept înainte. Cât despre Pella, el nu este aici momentan.

Pearl oftă și păși pe marginea patului. O clipă de studiu asupra mormanului de mătăsuri scumpe care îl îngroapă pe caporalul sforăit, apoi Gheara se întinse și aruncă învelișurile.

Mâna care s-a pocnit de tibia dreaptă a lui Pearl – la jumătatea distanței dintre genunchi și gleznă – era suficient de mare încât să se închidă aproape complet în jurul membrului. Valoarea care a urmat l-a lăsat pe Lostara căscată.

Sus. Perla țipând. Sus, în timp ce Stormy se ridica din pat ca un urs împins din hibernare, un vuiet rostogolindu-i din plămâni.

Dacă camera ar fi conținut un tavan de înălțime normală - în loc de câteva simple traverse care acoperă spațiul de sub acoperișul stabil, dintre care niciuna nu ar fi fost, din fericire, direct deasupra capului - Pearl l-ar fi lovit cu putere, în timp ce a fost ridicat în aer. de acea singură mână strânsă în jurul tibiei lui. Ridicat, apoi aruncat.

Gheara zbârnâi, brațele zvâcnindu-se, genunchii ridicându-i-se peste cap, învârtindu-se, picioarele eliberându-se când mâna lui Stormy îi dădu drumul. A coborât cu putere pe un umăr, respirația lăsându-i plămânii într-un mormăit. Stătea întins nemișcat, trăgându-și picioarele în sus, în trepte, într-o poziție ondulată.

Caporalul stătea acum în picioare, cu părul zdruncinat, cu barba roșie în dezordine, uitarea somnului dispărându-i din ochi ca ace de pin într-un foc - un foc care se aprindea rapid în furie. — Am spus că nimeni nu mă trezește! urlă el, cu mâinile uriașe întinse de ambele părți și strângându-se de aer, parcă dornic să închidă gâturile ofensatoare. Ochii lui albaștri strălucitori se fixară brusc asupra lui Pearl, care abia acum se mișca pe mâini și genunchi, cu capul în jos. — Acesta este ticălosul? întrebă Stormy, făcând un pas mai aproape.

Lostara i-a blocat calea. Mormăind, Stormy se opri.

— Lasă-i în pace, caporale, spuse Gesler de pe canapea. „Fopul ăla pe care tocmai l-ai aruncat este o Gheară. Și o privire mai clară la acea femeie din fața ta îți va spune că este o Lamă Roșie, sau a fost și probabil că se poate apăra foarte bine. Nu este nevoie să intri într-o ceartă pentru somnul pierdut.

Pearl se ridica în picioare, masându-i umărul, respirația profundă și tremurândă.

Mâna pe mâna sabiei ei, Lostara se uită fix în ochii lui Stormy. „Ne întrebam”, a spus ea conversațional, „care dintre voi este cel mai bun povestitor.

Însoțitorul meu de aici ar dori să audă o poveste. Desigur, va fi plata pentru privilegiu. Poate că datoriile tale față de acest Oblat pot fi... îngrijite, ca o dovadă a aprecierii noastre.

Stormy se încruntă și se uită înapoi la Gesler.

Sergentul se ridică încet de pe canapea. — Păi, fetiță, caporalul de aici e mai bine cu cei înfricoșători... pentru că le spune atât de rău că nu mai sunt atât de înfricoșători. Din moment ce ești atât de amabil cu... uh, recenta noastră împingere a Domnului la degete, eu și caporalul vă vom țese o poveste, dacă pentru asta sunteți aici. La urma urmei, nu suntem timizi. De unde ar trebui să începem? M-am nascut-'

— Nu atât de devreme, interveni Lostara. Restul îl voi lăsa pe seama lui Pearl – deși poate cineva i-ar putea aduce ceva de băut pentru a-i ajuta să se recupereze. El vă poate sfătui de unde să începeți. Între timp, unde este Pella?

— E în spate, spuse Gesler.

'Mulțumesc.'

În timp ce se îndrepta spre ușa îngustă și joasă din partea din spate a grajdurilor, un alt sergent ieși să urce alături de ea. — O să te escortez, spuse el.

Un alt blestemat de veteran Falari. Și ce-i cu oasele degetelor ? — Este posibil să mă pierd, sergent? întrebă ea în timp ce deschidea ușa. La șase pași mai departe era peretele din spate al proprietății. O grămadă de gunoi de grajd uscat la soare erau întinse împotriva ei. Așezat pe unul dintre ei era un tânăr soldat. La poalele unei grămezi din apropiere zăceau doi câini, amândoi adormiți, unul uriaș și teribil de cicatrici, celălalt minuscul – un mârâit de păr și un nas de pug.

— Posibil, răspunse sergentul. El i-a atins brațul în timp ce ea se apropie de Pella, iar ea îl privi cu o privire întrebătoare. — Ești cu una dintre celelalte legiuni? el a intrebat.

'Nu.'

'Ah.' Se uită înapoi la grajduri. — Proaspăt desemnată servitoarei Gheara.

— Slujitoare?

— Da. Omul are nevoie de... învățare. Se pare că a ales bine în tine, cel puțin.

— Ce vrei, sergent?

'Nu contează. Te las acum.

Ea l-a privit intrând din nou în grajduri. Apoi, ridicând din umeri, se întoarse și se îndreptă spre Pella.

Niciun câine nu s-a trezit la apropierea ei.

Doi saci mari de pânză încadrau soldatul, cel din dreapta soldatului umplut aproape de spargere, celălalt poate o treime plin. Băiatul însuși era cocoșat, ținând în mână o sculă mică de cupru pe care o folosea pentru a găuri o gaură într-un os deget.

Sacii, și-a dat seama Lostara, conțineau sute de astfel de oase.

— Pella.

Tânărul ridică privirea, clipi. 'Te cunosc?'

'Nu. Dar poate că avem o cunoştinţă.

'Oh.' Și-a reluat munca.

— Ai fost gardian în mine...

— Nu chiar, răspunse el fără să ridice privirea. — Am fost în garnizoană la una dintre aşezări. Skullcup. Dar apoi a început rebeliunea. Cincisprezece dintre noi au supraviețuit primei nopți, fără ofițeri. Am ramas in afara drumului si pana la urma ne-am indreptat catre Dosin Pali. A durat patru nopți și am putut vedea orașul arzând pentru primele trei. Nu a mai rămas mult când am ajuns. O navă comercială Malazan a apărut cam în aceeași oră cu noi și, în cele din urmă, ne-a dus aici la Aren.

— Skullcup, spuse Lostara. — Era un prizonier acolo. O fată tânără...

— Sora lui Tavore, vrei să spui. Felisin.'

I s-a tăiat respirația.

„Mă întrebam când mă va găsi cineva despre asta. Sunt arestat, atunci? El a ridicat privirea.

'Nu. De ce? Crezi că ar trebui să fii?

S-a întors la munca lui. 'Probabil. La urma urmei, i-am ajutat să scape. Noaptea Răscoalei. Totuși, nu știu dacă au reușit vreodată. Le-am lăsat provizii, așa cum am putut găsi. Plănuiau să se îndrepte spre nord, apoi spre vest... peste deșert. Sunt destul de sigur că nu am fost singurul care i-a ajutat, dar nu am aflat niciodată cine sunt ceilalți.

Lostara se ghemui încet până când ajunse la nivelul ochilor lui. — Atunci nu doar Felisin. Cine era cu ea?

— Baudin, un bărbat al naibii de înspăimântător, ăla, dar ciudat de loial lui Felisin, totuși… El ridică capul și îi întâlni privirea. — Ei bine, ea nu a fost una care să răsplătească loialitatea, dacă știi ce vreau să spun. Oricum. Baudin și Heboric.

— Heboric? Cine este?'

— A fost odată preot al lui Fener, totul tatuat cu blana mistrețului. Nu aveau mâini - fuseseră tăiate. Oricum, ei trei.

— Dincolo de deșert, murmură Lostara. — Dar coasta de vest a insulei nu are... nimic.

— Ei bine, atunci se așteptau la o barcă, nu-i așa? A fost planificat, nu? Oricum, atât de departe pot duce povestea. În rest, întreabă-l pe sergentul meu. Sau Stormy. Sau Adevărul.

'Adevăr? Cine este el?'

— El este cel care tocmai a apărut în pragul ușii în spatele tău... vino să aducă mai multe oase. A ridicat vocea. — Nu trebuie să ezită, Truth. De fapt, această femeie drăguță de aici are câteva întrebări pentru tine.

Inca unul cu pielea ciudata . Ea îl studie pe tânărul înalt, care se apropie cu prudență, purtând un alt sac bombat de pânză din care cobora nisip într-un nor prăfuit. *Hood ia-mă, un băiat drăgălaș... deși acel aer de vulnerabilitate mi-ar pune nervii în cele din urmă* . Ea se îndreptă. — Aș ști de Felisin, spuse ea, strecurând niște fier de călcat în tonul ei.

Suficient pentru a sesiza Pella, iar el îi aruncă o privire ascuțită.

Ambii câini se treziseră la sosirea Adevărului, dar niciunul nu se ridicaseră de unde zăceau - pur și simplu și-au fixat ochii pe băiat.

Truth lăsă jos geanta și trecu brusc la atenție. Culoarea i-a crescut pe față.

Farmecele mele. Nu Pella își va aminti această zi. Nu Pella care va găsi pe cineva căruia să se închine . — Povestește-mi despre ce s-a întâmplat pe țărmul

de vest al insulei Otataral. Întâlnirea a avut loc așa cum era planificat?

— Aşa cred, răspunse Truth după o clipă. „Dar noi nu făceam parte din acel plan – pur și simplu ne-am găsit în aceeași barcă cu Kulp și Kulp era cel care căuta să le adune.

'Kulp? Magul de cadre de la Seventh?

— Da, el. Fusese trimis de Duiker...

— Istoricul imperial? *Doamne, ce potecă întortocheată este aceasta* ? — Și de ce ar avea vreun interes să-l salveze pe Felisin?

— Kulp a spus că a fost nedreptatea, răspunse Truth. — Dar ai înțeles greșit – nu Felisin a vrut să ajute Duiker. Era Heboric.

Pella vorbi cu o voce joasă, destul de diferită de ceea ce auzise de la el cu câteva clipe mai devreme. — Dacă Duiker va fi considerat un fel de trădător... ei bine, fată, ar fi bine să te gândești de două ori. Aceasta este Aren, la urma urmei. Orașul care privea. Asta l-a văzut pe Duiker aducându-i pe refugiați în siguranță. El a fost ultimul care a trecut pe poartă, spun ei. Emoția care îi călărea cuvintele era acum crudă. — Și Pormqual l-a *arestat* !

Un fior undă prin Lostara. — Știu, spuse ea. „Blistig ne-a eliberat Lamele Roșii din închisori. Eram pe zid când Pormqual își avea armata acolo pe câmpie. Dacă Duiker căuta să-l elibereze pe Heboric, un coleg de studii, ei bine, nu mă plâng de asta. Drumul pe care ne aflăm este al lui Felisin.

Truth dădu din cap la asta. — Tavore te-a trimis, nu-i așa? Tu și Gheara aia dinăuntru, ascultând pe Gesler și pe Stormy.

Lostara închise pentru scurt timp ochii. „Mi-e teamă că îmi lipsește subtilitatea lui Pearl. Această misiune era menită să fie... secretă.

— Bine cu mine, spuse Pella. — Și tu, Adevărul?

Băiatul înalt dădu din cap. — Oricum nu contează. Felisin a murit. Toate sunt. heboric. Kulp. Toți au murit. Gesler tocmai spunea partea aceea.

'Înțeleg. Cu toate acestea, vă rog să nu spuneți nimic nimănui. Ne vom îndeplini sarcina, chiar dacă doar să-i adunăm oasele. Oasele lor, adică.

— Ar fi un lucru bun, spuse Truth oftând.

Lostara a făcut să plece, dar Pella făcu un semn să-i atragă atenția. 'Aici.' Îi întinse osul degetului prin care făcuse o gaură. — Ia asta pentru tine. Purtați-l la vedere.

'De ce?'

Pella se încruntă. — Tocmai ne-ai cerut o favoare...

'Foarte bine.' Ea a acceptat obiectul îngrozitor.

Pearl a apărut în prag. — Lostara, strigă el. — Ai terminat aici?

'Eu sunt.'

— E timpul să pleci, atunci. Ea putea vedea după expresia lui că și lui i se spusese despre moartea lui Felisin. Deși probabil mai detaliat decât puținul pe care Adevărul spusese.

În tăcere, și-au reluat traseul prin grajduri, în complex, apoi spre poartă. Ușa s-a deschis când au ajuns, iar soldatul pe nume Maybe le-a făcut semn să iasă. Atenția lui Lostara a fost atrasă de balotul de paie, care părea să clătinească, topindu-se în mod ciudat acolo unde se ghemui, dar Pearl îi făcu pur și simplu semn să continue.

În timp ce se apropiau de moșie, Gheara a scos un blestem ușor, apoi a

spus: „Am nevoie de un vindecător”.

— Abia se observă șchiopătarea ta, observă Lostara.

— Ani de disciplină, draga mea. Aș prefera să țip. Ultima oară când am suferit o asemenea forță folosită împotriva mea a fost cu acel demon Semk, acel evlavie. Cei trei – Gesler, Stormy și Truth – sunt mai multe ciudate la ei decât doar pielea lor.

— Vreo teorie?

— Au trecut printr-un luptă de foc – și cumva au supraviețuit, deși se pare că Felisin, Baudin și Heboric nu au făcut-o. Deși soarta lor reală rămâne necunoscută. Gesler presupune pur și simplu că au murit. Dar dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit cu acei paznici de coastă din acel labirin, atunci de ce nu la fel și cu cei care au fost spălați peste bord?

'Imi pare rau. Nu mi s-au spus detaliile.

— Trebuie să facem o vizită la o anumită navă sechestrată. Voi explica pe drum. A, și data viitoare nu vă oferi să plătiți datoria altcuiva... până când aflați cât de mare este.

Și data viitoare, lăsați acea atitudine pompoasă la ușile grajdurilor . 'Foarte bine.'

— Și încetează să preiei controlul.

Ea aruncă o privire spre el. — M-ai sfătuit să-mi folosesc farmecul, Pearl. Nu sunt vina mea dacă am mai multă calitate decât tine.

'Într-adevăr? Lasă-mă să-ți spun că caporalul a fost norocos că ai pășit între noi.

A vrut să râdă, dar a împins-o înapoi. — E clar că nu ai observat arma de sub patul bărbatului.

'Armă? Îmi pasă-'

— Era o sabie de cremene cu două mâini. Arma unui T'lan Imass, Pearl. Probabil cântărește la fel de mult ca mine.

Nu mai spuse până ce au ajuns la *Silanda* .

Dana navei era bine păzită, totuși permisiunea clar pentru Pearl și Lostara fusese acordată mai devreme, pentru că cei doi au fost făcuți cu mâna pe puntea răvășită a vechiului dromon, apoi lăsați în mod deliberat singuri, nava însăși eliberată de toate celelalte.

Lostara cercetă zona în mijlocul navei. Cicatrice de flacără și pătat de noroi. O movilă piramidală ciudată înconjura catargul principal, drapată într-o prelată. Au fost montate pânze și cearceșfi noi, luate în mod clar dintr-o varietate de alte nave.

Stând lângă ea, privirea lui Pearl căzu asupra movilei acoperite, iar el scoase un mormăit ușor. — Recunoști această navă? el a intrebat.

— Recunosc că este o navă, răspunse Lostara.

'Înțeleg. Ei bine, este un dromon Quon din stilul vechi, pre-imperial. Dar o mare parte din lemn și armături sunt de la Drift Avalii. Știi ceva despre Drift Avalii?

— Este o insulă mitică în largul coastei Quon Tali. O insulă în *derivă* , populată de demoni și spectre.

— Nu este mitic și într-adevăr derivă, deși modelul pare să descrie un fel de cerc clătinat. Cât despre demoni și spectre... ei bine... se îndreptă spre prelata,

aproape nimic atât de înspăimântător. A tras învelișul înapoi.

Capete tăiate, bine îngrămădite, toate îndreptate spre exterior, cu ochii clipind și fixându-se pe Pearl și Lostara. Licărirea sângelui umed.

— Dacă spui asta, a grămăit Lostara, dându-se înapoi.

Chiar și Pearl părea surprinsă, de parcă ceea ce dezvăluise nu era în totalitate ceea ce se așteptase. După o clipă lungă, se întinse în jos și atinse cu vârful degetului sângele acumulat. 'Inca cald…'

— B-dar asta e imposibil.

— Mai imposibil decât blestemații de lucruri să fie încă conștienți – sau cel puțin vii? Se îndreptă şi se îndreptă spre ea, apoi îi făcu semn expansiv. — Această navă este o piatră. Sunt straturi peste straturi de vrăjitorie, înmuiate chiar în lemn, în cadru. Se coboară asupra ta cu greutatea a o mie de mantii.

— Da? Nu simt asta.

El o privi în gol, apoi se înfruntă încă o dată cu mormanul de capete tăiate. — Nici demoni, nici spectre, după cum vezi. Tiste Andu, majoritatea. Câțiva marinari Quon Talian. Haide, hai să mergem să examinăm cabinele căpitanului-magia se prăbușește în valuri din camera aceea.

— Ce fel de magie, Pearl?

Începuse deja să meargă spre trapă. Un gest disprețuitor. — Kurald Galain, Tellann, Kurald Emurlahn, Rashan... Se opri brusc și se întoarse. — Rashan. Totuși, nu simți nimic?

Ea a ridicat din umeri. — Mai sunt... capete... acolo, Pearl? Dacă da, cred că aș prefera să nu...

— Urmează-mă, se răsti el.

Înăuntru, lemn negru, aerul gros ca și cum ar fi învăluit de amintiri de violență. Un cadavru cu pielea cenușie, cu aspect barbar, prins de scaunul căpitanului cu o suliță masivă. Alte cadavre, întinse ici și colo ca și cum ar fi fost apucate, rupte apoi aruncate deoparte.

O strălucire plictisitoare, fără sursă, pătrundea în încăperea joasă și înghesuită. Cu excepția unor pete ciudate pe podea, mânjite cu, Lostara a văzut, praf otataral. — Nu Tiste Andu, mormăi Pearl. — Acestea trebuie să fie Tiste Edur. Oh, sunt o mulțime de mistere aici. Gesler mi-a povestit despre echipajul care conducea vâslele sub corpurile fără cap. Bietul aceia de Tiste Andu de pe punte. Acum, mă întreb cine i-a ucis pe acești Edur...

— Cum ne conduc toate astea mai departe pe urmele lui Felisin, Pearl?

— A fost aici, nu-i așa? Martor la toate acestea. Căpitanul de aici avea un fluier, înșirat la gât, care era folosit pentru a direcționa canoșii. A dispărut, vai.

— Și fără fluierul ăsta, nava asta stă aici.

Pearl dădu din cap. — Păcat, nu-i așa? Imaginează-ți o navă cu un echipaj pe care nu trebuie să-l hrănești niciodată, care nu are nevoie niciodată de odihnă, care nu se revoltă niciodată.

— Îl poţi avea, spuse Lostara, întorcându-se înapoi spre prag. „Urăsc navele. Intotdeauna am. Și acum îl las pe acesta.

— Nu văd niciun motiv să nu vă alătur, spuse Pearl. — La urma urmei, avem o călătorie în față.

'Noi facem? Unde?'

„ *Silanda* a călătorit în lupte între locul unde a fost găsit de Gesler și unde a

reapărut în acest tărâm. Din câte am înțeles, acea călătorie a traversat continentul, de la nordul Mării Otataral până la Golful Aren. Dacă Felisin, Heboric și Baudin ar fi sărit, s-ar fi putut foarte bine să fi reapărut pe uscat undeva pe acel traseu.

— Să se regăsească în mijlocul revoltei.

„Având în vedere ceea ce pare să fi dus la asta, ar fi putut considera că este o opțiune mult mai puțin îngrozitoare".

— Până când o bandă de raiders a dat peste ei.

Compania a 9-a a căpitanului Keneb a fost chemată să se adune în trei adunări succesive pe terenul de paradă. Nu fusese nicio avertizare prealabilă, pur și simplu sosirea unui ofițer care comanda soldaților să continue la timp dublu.

Echipele 1, 2 și 3 au fost primele. Erau infanterie grea, treizeci de soldați în total, încărcați cu armuri de cântare și brațe și mănuși de lanț, scuturi de zmeu, săbii lungi cântărite, sulițe înjunghiătoare legate la spate, cârme cu vizor și obraji protejate cu cozi de homar, ziduri și etichete de porc la curelele lor.

Urmatorii au fost marinarii. Echipele 4, 5 și 6 ale lui Ranal. În urma lor se afla grosul trupelor companiei, infanterie medie, echipele 7 până la 24. Doar puțin mai puțin blindat decât infanteriei grele, s-a numărat printre ei și soldați pricepuți în folosirea arcului scurt, a arcului lung și a suliței. Fiecare companie a fost menită să funcționeze ca o unitate discretă, autonomă și care se sprijină reciproc.

În timp ce stătea în fața echipei sale, Strings a studiat al 9-lea. Prima lor adunare ca o forță separată. Ei așteptau sosirea Adjunctului în rânduri precise, spunând puțin, nici unul în uniformă sau fără arme.

Amurgul se apropia cu pași repezi, aerul se răcea din milă.

Locotenentul Ranal se plimbase de ceva vreme pe lungimea celor trei echipe de marinari, înainte și înapoi, cu pașii încetini, cu o strălucire de transpirație pe obrajii săi și bărbieriți. Când s-a oprit în cele din urmă, a fost chiar înaintea lui Strings.

— Bine, sergent, şuieră el. — Este ideea ta, nu-i așa?

— Domnule?

— Nenorocitele alea de oase ale degetelor! Au apărut primii în echipa ta, ca și cum nu aș fi observat asta. Și acum am auzit de la căpitan că se răspândește în fiecare legiune. Mormintele sunt jefuite în tot orașul! Și o să-ți spun asta... S-a apropiat foarte mult și a continuat în șoaptă aspră. — Dacă Adjunctul întreabă cine este responsabil pentru această ultimă scuipă în față din cauza a ceea ce sa întâmplat ieri, nu voi ezita să o îndrug către tine.

— Scuipa-i în față? Locotenente, ești un idiot furios. Acum, un grup de ofițeri tocmai au apărut la poarta principală. Vă sugerez să vă luați locul, domnule.

Cu fața întunecată de furie, Ranal sa întors și a luat poziția în fața celor trei echipe.

Adjunctul a condus drumul, anturajul ei în urmă.

Căpitanul Keneb o aștepta. Strings și-a amintit de bărbat de la prima adunare dezastruoasă. Un Malazan. Se știa că fusese garnizonat în interiorul țării, că și-a văzut partea de luptă când compania lor fusese depășită. Apoi zborul

spre sud, înapoi la Aren. Era destul în asta pentru a-l determina pe Strings să se întrebe dacă omul nu luase calea lașului. În loc să moară împreună cu soldații săi, el fusese primul în destramă. Până la urmă, așa mulți ofițeri au supraviețuit echipelor lor. Ofițerii nu valorau prea mult, în ceea ce îl privea pe sergent.

Adjunctul vorbea acum cu bărbatul, apoi căpitanul se dădu înapoi și salută, invitându-l pe Tavore să se apropie de trupe. Dar, în schimb, se apropie cu un pas de bărbat, întinse mâna și atinse ceva încleștat în jurul gâtului lui Keneb.

Ochii lui Strings se măriră uşor. *Asta e un os al degetului blestemat* .

Mai multe cuvinte între bărbat și femeie, apoi Adjunctul dădu din cap și se îndreptă spre echipe.

Singură, pașii ei înceti, fața lipsită de expresie.

Strings văzu sclipirea recunoașterii în timp ce ea scana echipele. El însuși, apoi Cuttle. După un moment lung, în care l-a ignorat în totalitate pe locotenentul Ranal, s-a întors în cele din urmă către bărbat. 'Locotenent.'

'Adjunct.'

— Se pare că există o proliferare de echipamente nestandard pentru soldații tăi. Mai mult aici decât în oricare dintre celelalte companii pe care le-am analizat.

— Da, adjunct. Împotriva ordinelor mele și îl cunosc pe omul responsabil...

— Fără îndoială, răspunse ea. — Dar nu mă interesează asta. Aș sugera, totuși, să se stabilească o anumită uniformitate pentru acele... bibelouri. Poate de la centura de șold, vizavi de teacă. În plus, au existat plângeri din partea cetățenilor lui Aren. Cel puțin, gropile și mormintele jefuite ar trebui să fie readuse la starea lor inițială... atât cât este posibil, desigur.

Confuzia lui Ranal era evidentă. — Desigur, adjunct.

— Și s-ar putea să observați, de asemenea, adăugă Adjunctul sec, că sunteți singurul purtând o... uniformă nestandardă a Armatei a Paisprezecea, în acest moment. Vă sugerez să corectați asta cât mai curând posibil, locotenente. Acum, vă puteți demite echipele. Și la ieșire, transmite-i instrucțiunile mele căpitanului Keneb că poate trece la mutarea infanteriei mijlocii a companiei în prim-plan.

— Da, adjunct. O dată.' A salutat. Strings o privi întorcându-se în anturajul ei. *Oh, bine făcut, fetiță* .

Pieptul lui Gamet era plin de durere în timp ce îl studia pe Adjunct care se întorcea cu pași mari spre locul în care așteptau el și ceilalți. O emoție înverșunată. Oricine i-a venit ideea merita... ei bine, un sărut al naibii, așa cum ar fi spus Cuttle. *Au transformat prevestirea* .

S-a întors!

Și văzu focul reaprins în ochii lui Tavore când ea ajungea la ei.

— Pumnul Gamet.

'Adjunct?'

— Armata a Paisprezecea necesită un standard.

— Da, chiar da.

S-ar putea să ne inspirăm de la soldații înșiși.

— Am putea face asta, adjunct.

'Te vei ocupa de asta? La timp pentru plecarea noastră mâine?

'Eu voi.'

De la poartă sosi un mesager călare. Călărea greu și s-a retras brusc când l-a văzut pe Adjunct.

Gamet îl privi pe bărbat descălecând și apropiindu-se. *Doamne, nu vești rele... nu acum...*

— Raport, a cerut Adjunctul.

— Trei nave, Adjunct, icni mesagerul. — Tocmai am intrat şchiopătând în port.

'Continua.'

'Voluntari! Războinici! Cai și câini! E haos la docuri!'

'Câți?' întrebă Gamet.

— Trei sute, Pumn.

— De unde, pe numele lui Hood, sunt ei?

Privirea mesagerului s-a îndepărtat brusc de ei – spre locul în care stăteau Nil și Nether. — Wickans. Întâlni încă o dată privirea lui Tavore. 'Adjunct! Clanul Corbului. *Cioara! Al lui Coltaine* !

CAPITOLUL NOUĂ

Noaptea vin fantomele
În râurile de durere,
Pentru a îndepărta nisipul
Sub picioarele unui bărbat

G'danii zicand

Cele două cuțite lungi erau atârnate într-un ham de piele decolorat, cusut în modele învolburate de Pardu. Atârnau de un cui de pe unul dintre stâlpii de colț ai magazinului, sub o coafură elaborată din pene a unui șaman Kherahn. Masa lungă din fața tarabei cu baldachin era aglomerată cu obiecte ornamentate din obsidian, jefuite dintr-un mormânt, fiecare proaspăt binecuvântat în numele zeilor, spiritelor sau demonilor. În partea stângă, în spatele mesei și flancând proprietarul fără dinți care stătea cu picioarele încrucișate pe un scaun înalt, se afla un dulap înalt cu ecran.

Clientul corpulent, cu pielea întunecată, a stat în picioare examinând armele obsidiane pentru o vreme, înainte ca o mișcare ușoară a mâinii drepte să-i semnaleze un interes pentru vânzător.

— Suflarea demonilor! strigă bătrânul, lovind cu degetul noduros diverse lame de piatră în succesiune confuză. — Și ăștia, sărutați de Mael, vezi cum le-au netezit apele? Am mai multe-'

— Ce se află în cabinet? a bubuit clientul.

— Ah, ai un ochi ascuțit! Ești Cititor, probabil? Ai simțit mirosul haosului, atunci? Decks, înțeleptul meu prieten! Punți! Și o, nu s-au trezit! Da, totul din nou. Totul este în flux...

"Deck of Dragons este *mereu* în flux..."

— Ah, dar o casă nouă! Oh, văd surpriza ta de asta, prietene! O casa noua. Putere mare, se spune. Cutremur până la rădăcinile lumii!

Bărbatul cu fața lui se încruntă. — O altă casă nouă, nu-i așa? Un cult local al impostorilor, fără îndoială...

Dar bătrânul clătina din cap, cu ochii trecând pe lângă clientul său singuratic, scrutând cu suspiciune mulțimea pieței, așa cum era ea. Apoi s-a aplecat înainte. — Nu mă ocup de acestea, prietene. Oh, sunt la fel de loial lui Dryjhna ca și următorul, nu pretindeți altfel! Dar Deck-ul nu permite nicio părtinire, nu-i așa? Oh, nu, ochi și minte înțelepți echilibrate sunt necesare. Intr-adevar. Acum, de ce sună noua Casă de adevăr? Lasă-mă să-ți spun, prietene. Mai întâi, o nouă carte Nealiniată, o carte care indică faptul că un Maestru comandă acum pachetul. Un arbitru, da? Și apoi, răspândindu-se ca un foc de miriște, noua Casă. Sanctionat? Indecis. Dar nu respins din mână, oh, nu, nu respins. Și Cititorii - modelele! Casa va fi sancționată - niciun Cititor nu se îndoiește de asta!'

— Și cum se numește această casă? a întrebat clientul. 'Ce tron? Cine

pretinde că o conduce?

— Casa Lanțurilor, prietene. La celelalte întrebări ale tale, nu există decât confuzie în răspuns. Ascendenții concurează. Dar îți voi spune asta: Tronul unde va sta Regele - Tronul, prietene, este *crăpat* .

— Vrei să spui că această casă aparține celui înlănțuit?

— Da. Dumnezeul infirm.'

— Ceilalţi trebuie să-l atace cu înverşunare, murmură bărbatul, cu expresia gânditoare.

— Ai crede, dar nu așa. Într-adevăr, ei sunt atacați! Vrei să vezi noile cărți?

„S-ar putea să mă întorc mai târziu și să fac chiar acest lucru”, a răspuns bărbatul. — Dar mai întâi, lasă-mă să văd cuțitele alea săraci de pe acel post.

— Bietele cuțite! Aaii! Nu sărac, oh, nu! Bătrânul se răsuci pe scaun, întinse mâna și luă brațul de arme. El rânji, cu limba cu vene albastră săgeată între gingiile roșii. — Ultima dată deținut de un ucigaș de fantome Pardu! A scos unul dintre cuțite din teacă. Lama era înnegrită, încrustată cu un model de șarpe argintiu pe lungimea ei.

— Asta nu este Pardu, mârâi clientul.

— Deținut, am spus. Chiar ai un ochi ascuțit. Ei sunt Wickan. Pradă de la Lanțul de Câini.

— Lasă-mă să-l văd pe celălalt.

Bătrânul a scos din teacă a doua lamă.

Ochii lui Kalam Mekhar se măriră involuntar. Recăpătându-și rapid calmul, ridică privirea către proprietar – dar bărbatul văzuse și dădea din cap.

— Da, prietene. Da...'

Întreaga lamă, de asemenea neagră, avea un model cu pene, iar incrustația era argintie cu nuanțe de chihlimbar – *acea pată de chihlimbar... aliată cu otataral. Clanul Crow. Dar nu o armă a unui războinic josnic. Nu, acesta a aparținut cuiva important* .

Bătrânul înfășă din nou cuțitul Crow, bătu pe celălalt cu un deget. — Investit, acesta. Cum să provoci otataralul? Simplu. Magie bătrână.

'Mai mare. Vrăjitoria Wickan nu este Bătrân...

— Oh, dar acest războinic Wickan, acum mort, avea un prieten. Vezi, aici, ia cuțitul în mână. Strânge ochii la acest semn, acolo, la bază, vezi, coada șarpelui se înfășoară în jurul lui...

Cuțitul lung era uimitor de greu în mâna lui Kalam. Crestele degetelor din mâner erau prea mari, dar Wickan-ul compensase acest lucru cu curele de piele mai groase. Ștampila imprimată în metalul din centrul cozii bucle era complicată, aproape de necrezut, având în vedere dimensiunea mâinii care trebuie să fi înscris-o. *Fenn. Thelomen Toblakai. Wickanul avea într-adevăr un prieten. Și mai rău, cunosc semnul acela. Știu exact cine a investit această armă. Doamne de mai jos, în ce cicluri ciudate pătrund eu aici* ?

Nu avea rost să facem troc. Au fost dezvăluite prea multe. — Spune-ți prețul, oftă Kalam.

Zâmbetul bătrânului se lărgi. — După cum vă puteți imagina, un set prețuit – cel mai valoros premiu al meu.

— Cel puțin până când fiul războinicului mort Crow vine să-l colecteze – deși mă îndoiesc că va fi interesat să-ți plătească în aur. Voi moșteni acel vânător

răzbunător, așa că stăpânește-ți lăcomia și numește prețul.

'O mie doua sute.'

Asasinul a pus o pungă mică pe masă și l-a privit pe proprietar care slăbește sforile și se uită înăuntru.

— Există un întuneric în aceste diamante, spuse bătrânul după o clipă.

„Acea umbră le face atât de valoroase și știi asta.”

— Da, chiar da. Jumătate din ceea ce este în interior va fi suficient.

— Un vânzător ambulant cinstit.

— O raritate, da. În zilele noastre, loialitatea plătește.

Kalam îl privi pe bătrân numărând diamantele. — Se pare că pierderea comerțului imperial a fost dureroasă.

'Foarte. Dar situația aici în G'danisban este de două ori, prietene.

'De ce, mă rog?'

— Desigur, toată lumea este la B'ridys. Asediul.'

— B'ridys? Vechea cetate de munte? Cine e ascuns acolo?

— Malazani. Ei s-au retras din fortărețele lor din Ehrlitan, aici și Pan'potsun-au fost urmăriți până în dealuri. Oh, nimic mai măreț ca Lanțul de Câini, dar câteva sute au reușit.

— Și încă mai rezistă?

— Da. B'ridys este așa, vai. Totuși, nu mai mult, pariez. Acum am terminat, prietene. Ascunde bine punga aceea și fie ca zeii să treacă vreodată în umbra ta.

Kalam se strădui să-și păstreze rânjetul de pe față în timp ce aduna armele. — Și cu dumneavoastră, domnule. *Și așa vor fi, prietene. Mult mai aproape decât v-ați dori* .

Merse o mică distanţă pe strada pieţei, apoi făcu o pauză pentru a regla clemele hamului de arme. Fostul proprietar nu avea volumul lui Kalam. Pe de altă parte, puțini au făcut-o. Când termină, se strecură în ham, apoi își trase încă o dată mantaua de telaba. Arma mai grea îi ieșea de sub brațul stâng.

Asasinul a continuat pe străzile în mare parte goale din G'danisban. Două cuțite lungi, ambele Wickan. Același proprietar? Necunoscut. Erau complementare într-un sens, adevărat, dar diferența de greutate ar provoca pe oricine ar încerca să lupte folosind ambele în același timp.

În mâna lui Fenn, armă mai grea ar fi puțin mai mult decât un zgomot. Designul era clar Wickan, ceea ce înseamnă că investiția fusese o favoare sau în plată. *Mă pot gândi la un Wickan care ar fi putut câștiga asta? Ei bine, Coltaine, dar purta un singur cuțit lung, fără model. Acum, dacă aș ști mai multe despre acel blestemat Thelomen Toblakai ...*

Desigur, Înaltul Mag pe nume Bellurdan Skullcrusher era mort.

Cicluri într-adevăr. Și acum această Casă a Lanțurilor. Nenorocitul de Dumnezeu infirm...

Ai naibii de prostule, Cotillion. Ai fost acolo la ultimul Chaining, nu-i așa? Ar fi trebuit să-i bagi un cuțit în nenorocit acolo și atunci.

Acum, mă întreb, a fost și Bellurdan acolo?

La naiba, am uitat să întreb ce s-a întâmplat cu ucigașul ăla de la Pardu...

Drumul care şerpuia spre sud-vest din G'danisban fusese uzat până la pietruiala de dedesubt. În mod clar, asediul durase atât de mult încât micul oraș

care îl hrănea era din ce în ce mai slab. Cei asediați se duceau probabil mai rău. B'ridys fusese sculptat într-o stâncă, o tradiție de lungă durată în odhanurile din jurul Deșertului Sfânt. Nu exista o abordare formală, construită - nici măcar trepte, nici mânere, tăiate în piatră - și tunelurile din spatele fortificaţiilor ajungeau adânc. În acele tuneluri, izvoarele furnizează apă. Kalam văzuse B'ridys doar din exterior, abandonată de multă vreme de locuitorii săi inițiali, sugerând că izvoarele se secaseră. Și în timp ce astfel de fortărețe conțineau camere vaste de depozitare, erau puține șanse ca malazanii care fugiseră în el să fi găsit acele camere aprovizionate.

Probabil că bieții nenorociți mureau de foame.

Kalam a mers pe drum în amurgul care se aduna. Nu a văzut pe nimeni altcineva pe șină și a bănuit că trenurile de aprovizionare nu vor pleca din G'danisban decât în toamna nopții, pentru a-și scuti animalele de tracțiune de căldură. Deja, drumul începuse să urce, răsucindu-se pe laturile dealurilor.

Asasinul își lăsase calul cu Cotillion în Tărâmul Umbrei. Pentru sarcinile de urmat, stealth, nu viteza, s-ar dovedi cea mai mare provocare a lui. În plus, Raraku era dur cu caii. Majoritatea surselor de apă din periferie ar fi fost de mult murdare, în așteptarea armatei Adjunctului. Știa totuși câteva secrete, care, în mod necesar, ar fi fost păstrate nepătate.

Acest pământ, și-a dat seama Kalam, era în sine un pământ asediat – iar inamicul încă nu sosise. Sha'ik apropiase Vârtejul, o tactică care îi sugera asasinului un anumit element de frică. Dacă, desigur, Sha'ik nu juca în mod deliberat împotriva așteptărilor. Poate că pur și simplu a căutat să-l atragă pe Tavore într-o capcană, în Raraku, unde puterea ei era cea mai puternică, unde forțele ei cunoșteau pământul în timp ce inamicul nu.

Dar există cel puțin un bărbat în armata lui Tavore care îl cunoaște pe Raraku. Și ar fi al naibii de bine să vorbească când va veni momentul.

Noaptea sosise, stelele strălucind deasupra capului. Kalam continua. Încărcat sub un pachet plin de mâncare și burdufuri, el a continuat să transpire în timp ce aerul se răcea. Ajungând pe vârful unui alt deal, a deslușit strălucirea taberei asediatorilor sub silueta zdrențuită a orizontului. De pe faleza în sine nu era deloc lumină.

El a continuat.

Era miezul dimineții până să ajungă în tabără. Corturi, vagoane, gropi de foc cu inele de piatră, așezate la întâmplare într-un semicerc aspru, în fața stâncii care se ridica, cu cetatea înnegrită de fum. Mormane de gunoi au înconjurat zona, gropile de latrine revărsând și mirosind la căldură. În timp ce se îndrepta pe pistă, Kalam studie situația. El a considerat că erau aproximativ cinci sute de asediatori, mulți dintre ei – având în vedere uniformele lor – făceau inițial parte din garnizoanele Malazan, dar de sânge local. Nu a fost nici un atac de ceva vreme. Turnuri de lemn improvizate așteptau într-o parte.

Fusese observat, dar nu i s-a ridicat nicio provocare și nici nu i s-a acordat mult interes când a ajuns la marginea taberei. Un alt luptător a venit să-i omoare pe Malazani. Purtându-și propria mâncare, asigurându-se că nu va împovăra pe nimeni altcineva și, prin urmare, binevenit.

După cum sugerase vânzătorul ambulant din G'danisban, răbdarea atacatorilor se sfârşise. Pregătirile erau în curs pentru un impuls final. Probabil

nu în această zi, ci în următoarea. Schelele fuseseră lăsate neîngrijite pentru că frânghiile prea lungi se uscaseră, lemnul se despicase. Echipajele de lucru începuseră reparațiile, dar fără grabă, mișcându-se încet în căldura înervantă. În tabără exista un aer de dizolvare pe care nici măcar anticipația nu l-a putut ascunde.

Focurile s-au răcit aici. Acum, ei plănuiesc doar un atac ca să poată trece cu asta, ca să poată pleca acasă.

Asasinul a observat un grup mic de soldați în apropierea centrului semi-cercului de unde părea că veneau ordinele. Un bărbat în special, îmbrăcat în armura unui locotenent din Malazan, stătea cu mâinile pe șolduri și era ocupat să aranjeze o jumătate de duzină de sapatori.

Muncitorii rătăciră cu o clipă înainte de sosirea Kalam, îndreptându-se neîncetat spre turnuri.

Locotenentul l-a observat. Ochii întunecați se mijiră sub marginea cârmei. Pe calota aceea era o creastă. Regimentul Ashok.

Staționat în Genabaris cu câțiva ani în urmă. Apoi trimis înapoi la... Ehrlitan, cred. Hood putrezește nenorociții, aș fi crezut că ar fi rămas loiali.

— Ai venit să-l vezi pe ultimul dintre ei tăindu-i gâtul? întrebă locotenentul cu un rânjet dur. 'Bun. Ai aspectul unui om organizat și experimentat, iar Beru știe că am prea puțini dintre ei aici în această gloată. Numele dumneavoastră?'

— Ulfas, răspunse Kalam.

— Sună Barghast.

Asasinul a ridicat din umeri în timp ce își lăsa rucsacul jos. — Nu ești primul care crede asta.

— Vă veți adresa mie ca *domnule* . Asta dacă vrei să faci parte din această luptă.

— Nu ești primul care crede că... domnule.

— Sunt căpitanul Irriz.

Căpitan ... în uniformă de locotenent. Te-ai simțit neapreciat în regiment, nu-i așa ? — Când începe atacul, domnule?

'Dornic? Bun. Mâine în zori. A mai rămas doar o mână acolo sus. Nu ar trebui să dureze mult odată ce pătrundem la intrarea pe balcon.

Kalam ridică privirea spre cetate. Balconul era puțin mai mult decât un pervaz proeminent, iar ușa dincolo era mai îngustă decât umerii unui bărbat. — Au nevoie doar de o mână, mormăi el, apoi adăugă, domnule.

Irriz se încruntă. — Tocmai ai intrat și ești deja expert?

'Scuzati-ma domnule. Pur și simplu o observație.

— Ei bine, tocmai a sosit un mag. Spune că poate să bată o gaură acolo unde se află acea ușă. O gaură mare. Ah, iată că vine acum.

Femeia care se apropia era tânără, uşoară şi palidă. Și Malazan. La zece pași, pașii ei s-au clătinat, apoi s-a oprit, cu ochii căprui deschis ațintiți acum asupra lui Kalam. — Ține acea armă în teacă când ești lângă mine, spuse ea târâtor. — Irriz, fă-l pe nenorocitul ăla să stea departe de noi.

— Sinn? Ce-i în neregulă cu el?'

'Gresit? Nimic, probabil. Dar unul dintre cuțitele lui este o armă otatarală.

Avariția bruscă din ochii căpitanului, în timp ce îl studia pe Kalam, îi trimise un fior ușor prin asasin. 'Intr-adevar. Și unde ai venit după asta, Ulfas?

— L-am luat de la Wickan pe care l-am ucis. Pe lanțul de câini.

S-a făcut brusc tăcere. Fețele se întoarseră să-l privească pe Kalam din nou. Îndoiala a pâlpâit pe chipul lui Irriz. 'Erai acolo?'

— Da. Ce-i cu asta?

Erau gesturi cu mâinile de jur împrejur, rugăciuni șoptite. Fiorul din Kalam a devenit brusc mai rece. *Doamne, ei își exprimă binecuvântări... dar nu asupra mea. Ei binecuvântează Lanțul de Câini. Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo, pentru ca aceasta să se fi născut* ?

— Atunci de ce nu ești cu Sha'ik? întrebă Irriz. — De ce te-ar fi lăsat Korbolo să pleci?

— Pentru că, se răsti Sinn, Korbolo Dom este un idiot, iar Kamist Reloe chiar mai rău. Personal, sunt uimit că nu și-a pierdut jumătate din armată după Cădere. Ce soldat adevărat ar suporta ce s-a întâmplat acolo? Ulfas, nu-i așa? I-ai părăsit pe Ucigatorii lui Korbolo, da?

Kalam a ridicat pur și simplu din umeri. — M-am dus să caut o luptă mai curată.

Râsul ei era strident și se răsuci într-o piruetă batjocoritoare în praf. 'Și ai venit *aici?* Oh, prostule! E așa de amuzant! Îmi vine să țip, e atât de amuzant!'

Mintea ei este ruptă . „Nu văd nimic amuzant în ucidere”, a răspuns el. — Deși mi se pare ciudat că ești aici, aparent atât de dornic să-i omori pe ceilalți Malazan.

Fața i s-a întunecat. — Motivele mele sunt ale mele, Ulfas. Irriz, aș vorbi cu tine în privat. Vino.'

Kalam își menținu expresia impasibilă în timp ce căpitanul tresări la tonul imperios. Apoi ofițerul renegat dădu din cap. — Mă voi alătura ție într-o clipă, Sinn. Se întoarse spre asasin. — Ulfas. Vrem să-i luăm pe cei mai mulți în viață, să ne dea sport. Pedeapsa pentru a fi atât de încăpățânat. Îl vreau mai ales pe comandantul lor. El este numit Kindly...

— Îl cunoașteți, domnule?

Irriz zâmbi. „Eram a treia companie în Ashok. Vă rugăm să conduceți al 2-lea.' Făcu un semn către cetate. — Sau ce a mai rămas din el. Acesta este un argument personal pentru mine și de aceea intenționez să câștig. Și de asta îi vreau pe nenorociții ăia în viață. Răniți și dezarmați.

Sinn aștepta cu nerăbdare. Acum ea a spus: „Există un gând. Ulfas, cu cuțitul lui otataral, poate face ca magul lor să fie inutil.

Irriz zâmbi. — Atunci, mai întâi în breșă. E acceptabil pentru tine, Ulfas?

Primul intrat, ultimul ieşit . — Nu va fi prima dată, domnule.

Căpitanul s-a alăturat apoi lui Sinn și cei doi au plecat.

Kalam se uită după ei. *Căpitane Cu amabilitate. Nu v-am cunoscut niciodată, domnule, dar de ani de zile sunteți cunoscut ca cel mai rău ofițer din întreaga armată Malazan. Și, se pare acum, și cel mai încăpățânat* .

Excelent. Aș putea folosi un astfel de bărbat.

Găsi un cort gol pentru a-și depozita echipamentul gol, deoarece o groapă de latrină zgâriase partea apropiată a peretelui cu crustă de nisip și acum înmuia pământul sub singurul covor al podelei de-a lungul spatelui. Kalam își puse geanta lângă clapeta din față, apoi se întinse aproape de ea, închidendu-și mintea și simțurile departe de duhoare.

În câteva momente dormea.

S-a trezit în întuneric. Tabăra de dincolo era tăcută. Alunecând din telaba lui, asasinul se ridică ghemuit și începu să-și înfășoare bretele în jurul hainelor largi. Când a terminat, și-a tras mănuși de piele fără degete, apoi și-a înfășurat o cârpă neagră în jurul capului până când i-au rămas doar ochii descoperiți. A ieşit afară.

Câteva gropi de foc mocnit, două corturi la vedere încă strălucind de lumina lămpii. Trei paznici așezați într-un pichet improvizat cu fața la cetate – la vreo douăzeci de pași distanță.

Kalam a pornit, ocolind în tăcere groapa latrinei și apropiindu-se de schelele scheletice ale turnurilor de asediu. Ei nu postaseră nici un paznic acolo. *Irriz a fost probabil un locotenent rău, iar acum este un căpitan și mai rău* . S-a apropiat.

Licărirea vrăjitoriei de la baza unuia dintre turnuri l-a înghețat pe loc. După un moment lung, fără suflare, un al doilea fulger stins, dansând în jurul unuia dintre accesoriile de susținere.

Kalam se aşeză încet să privească.

Sinn a trecut de la amenajare la acomodare. Când a terminat cu cel mai apropiat turn, a trecut la următorul. Au fost trei în total.

Când lucra la ultima armătură de la baza celui de-al doilea turn, Kalam se ridică și alunecă înainte. În timp ce se apropia de ea, scoase din teacă lama otatarală.

El a zâmbit la blestemul ei blând. Apoi, când a înțeles-o, ea s-a învârtit.

Kalam ridică o mână care rămânea, ridică încet cuțitul, apoi îl înveli încă o dată. S-a căptuşit lângă ea. — Fată, șopti el în Malazan, acesta este un cuib urât de șerpi în care să te joci.

Ochii i s-au mărit, strălucind ca niște bazine în lumina stelelor. — Nu eram sigură de tine, răspunse ea încet. Brațele ei subțiri s-au strâns în jurul ei. — Încă nu sunt. Cine eşti tu?'

— Doar un om care se furișează la turnuri... pentru a slăbi toate suporturile. Așa cum ați făcut. Toți, în afară de unul, adică. Al treilea este cel mai bine făcut-Malazan, de fapt. Vreau să-l păstrez intact.

— Atunci suntem aliați, spuse ea, încă îmbrățișându-se.

Ea este foarte tânără . — Ai arătat mai devreme abilități excelente de actorie. Și ai o îndemânare surprinzătoare ca mag, deci...

— Numai magie minore, mă tem. Eram educat.

— Cine a fost instructorul tău?

— Fayelle. Cine este acum cu Korbolo Dom. Fayelle, care și-a alunecat cuțitul pe gâtul tatălui și al mamei mele. Care a mers și la vânătoare pentru mine. Dar am scăpat și nici cu vrăjitoria ei nu m-a putut găsi.

— Și asta va fi răzbunarea ta?

Rânjetul ei era un mârâit tăcut. — Abia am început răzbunarea, Ulfas. O vreau. Dar am nevoie de soldați.

— Căpitane Cu amabilitate și companie. Ai menționat un mag în acea fortăreață. Ai luat legătura cu el?

Ea clătină din cap. — Nu am această îndemânare.

— Atunci de ce crezi că căpitanul ți se va alătura în cauza ta?

— Pentru că unul dintre sergenții lui este fratele meu, ei bine, fratele meu vitreg. Nu știu dacă mai trăiește, totuși...

Își puse o mână pe umărul ei, ignorând tresărirea care răspundea. — În regulă, fată. Vom lucra împreună la asta. Ai primul tău aliat.

'De ce?'

A zâmbit nevăzut în spatele pânzei. — Fayelle este cu Korbolo Dom, da? Ei bine, am o întâlnire în așteptare cu Korbolo. Și cu Kamist Reloe. Deci, vom lucra împreună pentru a-l convinge pe Căpitanul Kindly. De acord?'

'De acord.'

Ușurarea din vocea ei i-a făcut o scăldare prin asasin. Fusese singură mult prea mult timp în căutarea ei mortală. Având nevoie de ajutor... dar fără nimeni în preajma căruia să se poată apela. Încă un orfan în această rebeliune blestemată de Hood. Și-a amintit prima vedere a acelor oi treisprezece sute de copii pe care îi salvase fără să vrea în toate acele luni în urmă, când a traversat ultima dată acest pământ. *Și acolo, în acele chipuri, era adevărata groază a războiului. Acei copii trăiseră când păsările carii au coborât pentru a le arunca ochii* ... Un fior îl străbătu.

'Ce s-a întâmplat? Păreai departe.

Îi întâlni privirea. — Nu, fată, mult mai aproape decât crezi.

— Ei bine, mi-am făcut deja cea mai mare parte a muncii în noaptea asta. Irriz și războinicii săi nu vor valorifica prea mult în dimineața.

'Oh? Și ce ai plănuit pentru mine?

— Nu eram sigur. Speram că, cu tine în față, vei fi ucis repede. Magul căpitanului Kindly nu s-ar apropia de tine – le-ar lăsa soldaților cu arbalete.

— Și ce zici de această gaură pe care trebuia să o arunci în stâncă?

— Iluzie. Mă pregătesc de zile întregi. Cred că o pot face.

Curajos și disperat . — Ei bine, fetiță, eforturile tale par să le fi depășit cu mult pe ale mele în ambiție. Intenționam un mic haos și nu mult mai mult. Ai menționat că Irriz și oamenii lui nu ar valora prea mult. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Le-am otrăvit apa.

Kalam se albi în spatele măștii. 'Otravă? Ce fel?'

— Tralb.

Asasinul nu spuse nimic o clipă lungă. Apoi, „Cât de mult?”

Ea a ridicat din umeri. — Tot ce avea vindecătorul. Patru fiole. A spus odată că a folosit-o pentru a opri tremorurile, cum ar fi bătrânii afectați.

Da. O picătură . 'Când?'

'Nu cu mult timp în urmă.'

— Deci, este puțin probabil să fi băut cineva încă.

— Cu excepția unui paznic sau doi.

— Așteaptă aici, fetiță. Kalam a pornit, tăcut în întuneric, până când a ajuns în vizorul celor trei războinici care aveau echipajul pichetului. Mai devreme, erau așezați. Nu mai era cazul. Dar era o mișcare, joasă până la pământ – se strecură mai aproape.

Cele trei siluete făceau spasme, se zvârcoliau, cu membrele smucind. Spuma le înghesuia gura și sângele plecase din ochii lor bombați. Se făcuseră singuri. O piele de apă zăcea în apropiere, într-un petic de nisip umed care

dispărea rapid sub un covor de capemoths.

Asasinul și-a desenat autocolantul de porc. Ar trebui să fie atent, deoarece a intra în contact cu sânge, scuipat sau orice alt fluid înseamnă a invita o soartă similară. Războinicii erau condamnați să sufere așa pentru ceea ce pentru ei ar fi o veșnicie - încă aveau să aibă spasme până în zori și vor continua să facă asta până când fie inimile lor cedau, fie mureau din cauza deshidratării. Îngrozitor, cu Tralb a fost adesea cel din urmă mai degrabă decât primul.

A ajuns la cel mai apropiat. Am văzut recunoașterea în ochii cu scurgeri ai bărbatului. Kalam ridică cuțitul. Ușurare răspunse gestului. Asasinul a împins arma cu lamă îngustă în ochiul stâng al gardianului, înclinată în sus. Corpul s-a înțepenit, apoi s-a așezat cu un oftat spumos. A repetat rapid sarcina înspăimântătoare cu ceilalți doi. Apoi și-a curățat meticulos cuțitul în nisip. Capemoths, cu aripile zguduite, coborau pe scena. Li s-a alăturat rapid rhizanul de vânătoare. Aerul s-a umplut de sunetul scârțâit de exoschelete.

Kalam se îndreptă spre tabără. Ar trebui să gătească butoaiele. Acești războinici ar putea fi dușmani ai imperiului, dar meritau o moarte mai milostivă decât aceasta.

Un zgomot slab l-a învârtit.

O frânghie se desfășurase pe stânca de pe balconul de piatră. Cifrele au început să coboare, tăcute și rapide.

Aveau observatori.

Asasinul a așteptat.

Trei în total, nici unul înarmat cu mai mult de pumnale. Pe măsură ce se apropiau, unul s-a oprit încă la o duzină de pași distanță.

Omul principal s-a întocmit înaintea asasinului. — Și tu, pe numele lui Hood, cine ești? şuieră el, aurul fulgerându-i din dinţi.

„Un soldat Malazan”, a fost răspunsul șoptit al lui Kalam. — Este magul tău care atârnă acolo? Am nevoie de ajutorul lui.

— El spune că nu poate...

'Știu. Cuțitul meu lung otataral. Dar nu trebuie să se apropie – tot ce trebuie să facă este să golească butoaiele de apă din tabără.

'Pentru ce? Există un izvor la nu cincizeci de pași în jos – pur și simplu vor primi mai mulți.

— Ai un alt aliat aici, spuse Kalam. — Ea a murdărit apa cu Tralb – ce crezi că i-a chinuit pe bietii ăștia?

Al doilea bărbat mormăi. 'Ne întrebam. Nu este plăcut, ce sa întâmplat cu ei. Totuși, nu este mai puțin decât meritau. Eu zic să lași apa în pace.

— De ce să nu duci problema căpitanului cu amabilitate? El este cel care ia deciziile pentru tine, nu?

Bărbatul se încruntă.

Însoțitorul lui a vorbit. — Nu de asta suntem aici. Suntem aici să te recuperăm. Și dacă mai este unul, o luăm și pe ea.

'A face ceea ce?' întrebă Kalam. Era pe cale să spună *Foame? Mor de sete* ? dar apoi și-a dat seama că niciun soldat dinaintea lui nu arăta deosebit de slăbit, nici uscat. — Vrei să stai acolo pentru totdeauna?

— Ne convine bine, se răsti al doilea soldat. „Putem pleca oricând. Sunt rute înapoi. Dar întrebarea este, atunci ce? Unde mergem? Întregul pământ este

în căutarea sângelui Malazan.

— Care este ultima veste pe care ai auzit-o? întrebă Kalam.

— Nu am auzit deloc. Nu de când am renunțat la Ehrlitan. Din câte putem vedea, Șapte orașe nu mai fac parte din Imperiul Malazan și nu va veni nimeni să ne ia. Dacă ar fi existat, ar fi venit de mult.

Asasinul îi privi pe cei doi soldați o clipă, apoi oftă. — În regulă, trebuie să vorbim. Dar nu aici. Lasă-mă să iau fetița, vom merge cu tine. Cu condiția ca magul tău să-mi facă favoarea pe care am cerut-o.

— Nici măcar un târg suficient, spuse al doilea soldat. — Ia-ne pe Irriz. Vrem o mică aşezare cu caporalul ăla zburlit de muscă.

'Caporal? Nu știai, acum e căpitan. Îl vrei. Amenda. Magul tău distruge apa din acele butoaie. O să-i trimit fetei în felul tău - fii amabil cu ea. Toți vă întoarceți în sus. S-ar putea să trec un timp.

Putem trăi cu această înțelegere.

Kalam dădu din cap și se întoarse spre locul în care lăsase Sinn.

Nu își părăsise poziția, deși, în loc să se ascundă, dansa sub unul dintre turnuri, se învârtea în nisip, cu brațele plutind, cu mâinile fluturând ca aripi de capemoth.

Asasinul șuieră în semn de avertizare când se apropia. Ea s-a oprit, l-a văzut și s-a grăbit. — Ai durat prea mult! Am crezut că ai murit!'

Și așa ai dansat ? — Nu, dar cei trei paznici sunt. Am luat legătura cu soldații din cetate. Ne-au invitat în interior, condițiile par adaptabile acolo sus. Am fost de acord.

— Dar ce rămâne cu atacul de mâine?

„Va eșua. Ascultă, Sinn, ei pot pleca oricând, nevăzuți - putem fi în drum spre Raraku de îndată ce îl putem convinge pe Kindly. Acum, urmează-mă și în liniște.

S-au întors acolo unde aşteptau cei trei imperiali Malazan.

Kalam se încruntă la magul echipei, dar acesta zâmbi în schimb. 'Este gata. Ușor când nu ești prin preajmă.

'Foarte bine. Acesta este Sinn, este și un mag. Continuați, toți.

— Doamnă, noroc cu tine, îi spuse unul dintre soldați lui Kalam.

Fără să răspundă, asasinul s-a întors și s-a strecurat înapoi în tabără. S-a întors în propriul său cort, a intrat și s-a ghemuit lângă geanta lui pentru truse. Scotocind în ea, scoase punga cu diamante și alese unul la întâmplare.

O clipă de studiu atent, ținând-o aproape în întuneric. Umbre tulburi înotau în piatra tăiată. *Feriți-vă de umbrele purtătoare de cadouri* . A întins mâna afară și a târât în una dintre pietrele plate folosite pentru a ține pereții cortului și a așezat diamantul pe suprafața ei prăfuită.

Fluierul de os pe care i-l dăduse Cotillion era încleștat pe o curele în jurul gâtului. L-a tras și l-a pus la buze. ' *Suflați puternic și îi veți trezi pe toți. Suflați ușor și direct asupra unuia în special și îl veți trezi singur pe acela* . Kalam spera că zeul știe despre ce vorbea. *Mai bine dacă acestea nu ar fi jucăriile lui Shadowthrone* ... Se aplecă înainte până când fluierul era la doar o lățime de mână de diamant.

Apoi a suflat ușor prin ea.

Nu se auzea niciun sunet. Încruntat, Kalam scoase fluierul de pe buze și îl

examină. A fost întrerupt de un zgomot moale.

Diamantul se prăbușise în praf strălucitor.

Din care se ridica o umbră învolburată.

Așa cum mă temeam. Azalan . Dintr-un teritoriu din Tărâmul Umbrei care se învecinează cu cel al Aptorienilor. Rareori văzut și niciodată mai mult de unul odată. Tăcut, aparent incapabili de limbaj – cum le-a comandat Shadowthrone era un mister.

Învârtindu-se, umplând cortul, coborând pe toate cele șase membre, creasta spinoasă a spatelui său masiv și cocoș zgâriind de țesătură de fiecare parte a stâlpului de creastă. Ochi albaștri, prea umani, clipiră la Kalam de sub o sprânceană cu pielea neagră, fulgerătoare și înclinată. Gură largă, buza inferioară ieșind ciudat ca într-o bufă veșnică, fante duble pentru un nas. O coamă de păr subțire, negru-albăstrui, atârna în șuvițe, cu vârfurile periând podeaua cortului. Nu a existat nicio indicație despre sexul său. Un ham complicat îi încrucișa trunchiul uriaș, împânzit cu o varietate de arme, dintre care nici una nu părea de folos practic.

Azaleanul nu avea picioare ca atare – fiecare anexă se termina într-o mână largă, plată, cu degete scurte. Patria acestor demoni era o pădure, iar aceste creaturi trăiau în mod obișnuit în baldachinul încâlcit deasupra capului, aventurându-se în josul pădurii numai atunci când erau chemate.

Convocat... pentru a fi apoi închis în diamante. Dacă aș fi eu, aș fi destul de enervat până acum.

Demonul a zâmbit brusc.

Kalam îşi întoarse privirea, gândindu-se cum să-şi încadreze cererea. *Ia-l pe căpitanul Irriz. În viață, dar tăcut. Alătură-te cu mine la frânghie* . Ar trebui să existe niște explicații de făcut și cu o fiară care nu posedă limbaj...

Azaleanul se întoarse brusc, nările zvâcnindu-se. Capul lat și ghemuit se aplecă pe gâtul său lung, cu mușchi gros. Până la peretele din spate al cortului de la bază.

Unde urina din groapa latrinei pătrunsese.

Un pocnet ușor, apoi demonul se învârti și ridică un membru din spate. Două penisuri au căzut la vedere dintr-un pliu de carne.

Fluxuri gemene ajungeau până la covorul ud.

Kalam s-a tăvăluit din cauza duhoarei, pe spate, prin clapă și afară în aerul rece al nopții, unde a rămas, pe mâini și în genunchi, bâzâit.

O clipă mai târziu demonul a apărut. Și-a ridicat capul pentru a testa aerul, apoi a răsărit în umbră – și a dispărut.

În direcția cortului căpitanului.

Kalam a reușit o plină de aer purificator, și-a ținut încet tremurul sub control. — În regulă, pui, icni el încet, cred că mi-ai citit gândurile. După o clipă, se ridică ghemuit, întinse mâna pe spate, ținând respirația în cort, pentru a-și recupera rucsacul, apoi se clătină spre stâncă.

O privire înapoi arăta aburi sau fum care ieșeau de la intrarea cortului său, un trosnet șoptător crescând încet din interiorul acestuia.

Doamne, cine are nevoie de o fiolă de Tralb?

Se îndreptă repede spre locul unde frânghia încă atârna sub balcon.

O explozie de flăcări a izbucnit de unde fusese cortul lui.

Cu greu un eveniment care să treacă neobservat. Şuierând un blestem, Kalam a sprintat spre frânghie.

Din tabără s-au ridicat strigăte. Apoi țipete, apoi țipete, fiecare terminându-se într-un țipăit ciudat stricat.

Asasinul s-a oprit pe stâncă, și-a închis ambele mâini pe frânghie și a început să urce. Era la jumătatea drumului spre balcon când peretele de calcar s-a cutremurat brusc, umfland praf. Au plouat pietricele. Iar o formă uriașă era acum lângă el, agățată de stânca crudă și curbată. Ascuns sub un braț era Irriz, inconștient și îmbrăcat în lenjerie de pat. Azaleanul părea să curgă pe perete, mâinile strângând panglicile ondulate de umbră de parcă ar fi fost trepte de fier. În câteva momente, demonul a ajuns la balcon și s-a balansat peste buză și a dispărut din vedere.

Iar marginea de piatră gemu.

Crăpăturile şerpuiră în jos.

Kalam s-a uitat în sus și a văzut întregul balcon lăsându-se, trăgându-se de perete.

Mocasinii i-au alunecat sălbatic în timp ce încerca să-și treacă drumul într-o parte. Apoi văzu mâini lungi, neumane, care se închid pe buza marginii de piatră. Scăderea a încetat.

H-cum pe numele lui Hood -

Asasinul a reluat cataratul. Câteva clipe mai târziu ajunse la balcon și se trase peste margine.

Azaleanul era complet întins peste el. Două mâini strânseră de margine. Alți trei țineau umbre pe faleza de deasupra ușii mici.

Umbrele se dezlănțuiau de la demon ca niște straturi de piele, forme vag umane care se întindeau pentru a ține balconul de perete și erau sfâșiate de încordarea imensă. În timp ce Kalam s-a împrăștiat pe suprafața sa, un sunet de zdrobire și zdrobire a venit de unde balconul se îmbina cu perete și a lăsat o lățime de mână de-a lungul cusăturii.

Asasinul s-a lansat înspre ușa îngropată, unde a văzut o față în întuneric, răsucită de groază - magul echipei. 'Retrage-te!' şuieră Kalam. — Este un prieten! Magul întinse mâna și strânse antebrațul lui Kalam. Balconul s-a lăsat de sub asasin, chiar dacă acesta a fost târât pe coridor.

Ambii bărbați s-au prăbușit pe spate, peste corpul culcat al lui Irriz. Totul s-a zguduit când de dedesubt se auzi un bubuit extraordinar. Ecourile au încetat să se estompeze.

Azaleanul a intrat de sub piatra buiandrugului. Rânjind. La mică distanţă, pe coridor, se ghemuia o echipă de soldaţi. Sinn avea un braț înfășurat în jurul unuia dintre ei - fratele ei vitreg, a presupus Kalam în timp ce își recăpăta încet picioarele.

Unul dintre soldații pe care asasinul îi întâlnise mai devreme înainta, trecând pe lângă asasin și, cu mai multă dificultate, azalanul, ieși înapoi spre margine. După o clipă, a sunat înapoi. — Tot liniștit acolo jos, sergent. Tabăra e o mizerie, totuși. Nu văd pe nimeni despre... Celălalt soldat de dinainte se încruntă. — Nimeni, Bell?

'Nu. De parcă toți au fugit.

Kalam nu a oferit nimic, deși avea suspiciunile lui. *Era ceva în toate acele*

umbre în posesia demonului ...

Magul de echipă se dezlegase de Irriz și îi spuse acum asasinului: „Este un prieten al naibii de înfricoșător pe care îl ai acolo. Și nu este imperial. Tărâmul Umbrei?

— Un aliat temporar, răspunse Kalam ridicând din umeri.

— Cât de temporar?

Asasinul îl înfruntă pe sergent. — Irriz a fost livrat – ce ai de gând să faci cu el?

— Încă nu m-am hotărât. Fetița de aici spune că te numești Ulfas. Ar fi corect? Un nume Genabackan Barghast? Nu a existat un șef de război cu acest nume? Ucis la Blackdog.

— Nu eram pe cale să-i spun lui Irriz numele meu adevărat, sergent. Sunt un Bridgeburner. Kalam Mekhar, gradul de caporal.

A fost liniște.

Apoi magul a oftat. — Nu ai fost scos în afara legii?

— O simulare, una dintre planurile împărătesei. Dujek a avut nevoie de mână liberă pentru o vreme.

— În regulă, spuse sergentul. — Nu contează dacă spui adevărul sau nu. Am auzit de tine. Sunt sergentul Cord. Magul companiei de aici este Ebron. Acesta este Bell și caporalul Shard.

Caporalul era fratele vitreg al lui Sinn, iar chipul tânărului era gol, fără îndoială amorțit de șocul apariției bruște a lui Sinn.

— Unde este căpitanul, cu amabilitate?

Cordul tresări. — Restul companiei, ceea ce a mai rămas, este mai jos. Am pierdut căpitanul și locotenentul acum câteva zile.

'Pierdut? Cum?'

— Au căzut într-un puţ de puţ. Înecat. Sau așa a aflat Ebron, odată ce a coborât și a examinat situaţia mai atent. Curge rapid, un râu subteran. Au fost măturați, bieții nenorociți.

— Și cum cad doi oameni într-un puț de puț, sergent?

Bărbatul și-a dezvelit dinții de aur. — Îmi imaginez că explorez. Acum, caporale, se pare că te depășesc. De fapt, sunt singurul sergent rămas. Acum, dacă nu ești scos în afara legii, atunci ești totuși un soldat al imperiului. Și ca soldat al imperiului...'

— Mă ai acolo, mormăi Kalam.

„Deocamdată, vei fi atașat de vechea mea echipă. Ai vechime față de caporalul Shard, așa că vei fi la conducere.

— Foarte bine, și care este complementul echipei?

— Shard, Bell și Limp. L-ai cunoscut pe Bell. Limp e jos. Și-a rupt piciorul într-o alunecare de stâncă, dar se remediază repede. Sunt cincizeci și unu de soldați în total. A doua companie, Regimentul Ashok.

— Se pare că asediatorii tăi au plecat, observă Kalam. — Lumea nu a fost complet nemișcată cât ai fost închis aici, sergent. Cred că ar trebui să-ți spun ce știu. Există alternative pentru a aștepta aici, indiferent cât de confortabil ar fi, până când vom muri cu toții de bătrânețe... sau de accidente de înec.

— Da, caporale. Îți vei face raportul. Și dacă vreau să cer sfaturi despre ce să fac în continuare, vei fi primul la rând. Acum, destul cu opiniile. E timpul să

mergi mai jos și îți sugerez să găsești o lesă pentru acel blestemat de demon. Și spune-i să nu mai zâmbească.

— Va trebui să o spui singur, sergent, spuse Kalam târâtor.

Ebron spuse brusc: — Imperiul Malazan nu are nevoie de aliați din Tărâmul Umbrei – scăpați de el!

Asasinul aruncă o privire spre mag. — După cum am spus mai devreme, au venit schimbări, Mage. Sergent Cord, sunteți binevenit să încercați să aruncați un guler în jurul gâtului acestui azalan. Dar ar trebui să-ți spun mai întâi - chiar dacă nu îmi ceri sfatul - că, deși acele tărtăcuțe ciudate, tigăi și bețișoare cu noduri legate de curele fiarei nu arată ca niște arme, acest azalan tocmai a luat viața peste cinci sute de războinici rebeli. Și cât a durat asta? Poate cincizeci de bătăi ale inimii. Face ceea ce cer? Acum, aceasta este o întrebare care merită să ne gândim, nu crezi?

Cord îl studie pe Kalam un timp lung. 'Tu ma ameninti?'

— Am lucrat singur de ceva vreme, sergent, răspunse asasinul cu voce joasă, pielea mea a devenit subțire. Îți iau echipa. Chiar voi urma ordinele tale, cu excepția cazului în care se întâmplă să fie idioți. Dacă aveți o problemă cu toate astea, discutați cu propriul meu sergent data viitoare când îl vedeți. Acesta ar fi Whiskyjack. În afară de Împărăteasa însăși, el este singurul bărbat căruia îi răspund. Vrei să te folosești de mine? Amenda. Serviciile mele vă sunt disponibile... pentru o perioadă.

— Are o misiune secretă, mormăi Ebron. — Pentru împărăteasa, cred eu. Probabil că s-a întors în Gheara – de acolo a început, la urma urmei, nu-i așa?

Cord părea gânditor, apoi ridică din umeri și se întoarse. „Acest lucru mă doare capul. Să coborâm mai jos.

Kalam l-a privit pe sergent împingându-se între grupul de soldați care se înghesuiau pe coridor. *Ceva îmi spune că nu mă voi bucura atât de mult* .

Sinn a dansat un pas.

O sabie încețoșată de fier întunecat se ridica de-a lungul orizontului, o lamă masivă, învinețită, care pâlpâi pe măsură ce se umfla din ce în ce mai mult. Vântul căzuse și părea că insula din calea vârfului sabiei nu se apropia. Cutter se îndreptă până la catargul singuratic și începu să tacheze vela zburătoare. — Mă duc să mă ocup de mătură pentru o vreme, spuse el. — Vrei să iei motocul?

Cu o ridicare din umeri, Apsalar se muta spre pupa.

Furtuna încă zăcea în spatele insulei Drift Avalii, peste care atârna un mal aparent permanent, imobil, de nori grei. În afară de o linie de țărm în creștere abruptă, părea să nu existe un teren înalt; pădurea de cedri, brazi și sequoii părea de nepătruns, cu trunchiurile mereu acoperite de întuneric.

Cutter s-a uitat la insulă încă o clipă, apoi a măsurat ritmul furtunii care se apropia. Se aşeză pe banca din spatele catargului şi strânse măturaţiile. — S-ar putea să reușim, spuse el, în timp ce scăpa lamele de vâsle în apa tulbure și trase.

— Insula o va spulbera, răspunse Apsalar.

Își miji ochii asupra ei. Era pentru prima dată în câteva zile când ea se aventurase să facă o declarație fără o încurajare considerabilă din partea lui. — Ei bine, poate că am traversat un ocean al naibii, dar încă nu înțeleg nimic despre mare. De ce ar trebui o insulă fără un singur munte să spargă acea furtună?

„O insulă normală nu ar face”, a răspuns ea.
'Ah văd.' A tăcut. Cunoștințele ei proveneau din amintirile lui Cotillion, părând să adauge încă un strat mizeriei lui Apsalar. Zeul era cu ei încă o dată, o prezență bântuitoare între ei. Cutter îi povestise despre vizita spectrală, despre cuvintele lui Cotillion. Suferința ei – și furia abia strânsă – păreau să provină din recrutarea de către zeu a lui Cutter însuși.
Alegerea noului său nume o displăcuse încă de la început și faptul că acum devenise, de fapt, un servitor al zeului patron al asasinilor părea să o rănească profund. Fusese naiv, părea acum în retrospectivă, să fi crezut că o astfel de dezvoltare îi va apropia.
Apsalar nu era mulțumită de propria cale – o realizare care îi zguduise pe Daru. Nu tragea nicio plăcere sau satisfacție din propria eficiență rece și brutală ca ucigaș. Cutter își imaginase odată că competența este o recompensă în sine, că acea îndemânare își crea propria justificare, creându-și propria foame și din acea foame o anumită plăcere. O persoană era atrasă de propria ei competență – în Darujhistan, la urma urmei, obiceiurile sale de hoț nu fuseseră rezultatul necesității. Nu suferise nicio foamete pe străzile orașului, nicio prădare de către realitățile sale mai crude. Furase doar din plăcere și pentru că se pricepea la asta. Un viitor ca maestru hoț păruse un scop demn, notorietatea imposibil de distins de respect.
Dar acum, Apsalar încerca să-i spună că competența nu este o justificare. Acea necesitate își cerea propria cale și nu se găsea nicio virtute în inima ei.
Se trezise în război subtil cu ea, armele tăcerii și expresiile voalate.
El a mormăit la măturări. Mările deveneau agitate. — Ei bine, sper că ai dreptate, spuse el. — Ne-am descurcă cu adăpostul... deși din ceea ce a spus Frânghia, vor fi probleme printre locuitorii din Drift Avalii.
— Tiste Andu, spuse Apsalar. — Al lui Anomander Rake. I-a stabilit acolo, pentru a păzi Tronul.
— Îți amintești că Dancer-sau Cotillion a vorbit cu ei?
Ochii ei întunecați se îndreptară spre ai lui pentru o clipă, apoi își întoarse privirea. „A fost o scurtă conversație. Acești Tiste Andu cunosc izolarea de mult prea mult timp. Stăpânul lor i-a lăsat acolo și nu s-a mai întors niciodată.
'Nu?'
„Există... complicații. Tărmul din față nu oferă nicio imagine de bun venit.
A tras vâslele înapoi și s-a răsucit pe scaun.
Linia țărmului era o gresie gri plictisitoare, uzată de valuri în straturi și rafturi ondulate. — Ei bine, putem întocmi destul de ușor, dar înțeleg ce vrei să spui. Nu există loc în care să-l tragă pe runner în sus, iar legarea lui riscă să fie lovită de valuri. Orice sugestii?'
Furtuna – sau insula – trăgea respirația, trăgând vela. Se închideau repede pe coasta stâncoasă.
Zgomotele cerului erau acum mai aproape, iar Cutter putea să vadă vârfurile clătinitoare arătând sosirea unui vânt puternic și înverșunat, întinzând norii deasupra insulei în vârle lungi și răsucite.
— Nu am nicio sugestie, răspunse în cele din urmă Apsalar. — Există un alt curent de îngrijorare.
Și putea vedea acum. Insula a plutit într-adevăr, neacostat pe fundul mării.

În jurul gresiei se învârteau vârtejuri. Apa a fost trasă sub, aruncată înapoi afară, clocotind de-a lungul țărmului. — Beru să ne ajute, mormăi Cutter, asta nu va fi ușor. S-a grăbit spre prova.

Apsalar aruncă alergătorul pe un curs paralel cu țărm. — Căutați un raft până la apă, strigă ea. — S-ar putea să reuşim să târăm barca pe ea.

Cutter nu a spus nimic la asta. Ar fi nevoie de patru sau mai mulți oameni puternici pentru a gestiona o astfel de sarcină... *dar cel puțin am ajunge la țărm dintr-o bucată* . Curenții au tras de carenă, aruncând ambarcațiunea dintr-o parte în alta. O privire în urmă îl arătă pe Apsalar chinuindu-se să stabilească timonei.

Gresia gri plictisitoare a dezvăluit, în nenumăratele sale rafturi și modulații, o istorie a nivelului mării în continuă schimbare. Cutter nu avea idee cum poate pluti o insulă. Dacă vrăjitoria era responsabilă, atunci puterea ei era vastă și totuși, se părea, departe de a fi perfectă.

'Acolo!' strigă el brusc, arătând înainte, unde ondulațiile coastei coborau până la o întindere plată, la o lățime de abia o mână deasupra apei agitate.

— Pregătește-te, îi spuse Apsalar, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

Urcându-se de-a lungul proei, cu o frânghie în mâna stângă, Cutter se pregăti să sară pe raft. Pe măsură ce se apropiau, putu să vadă că marginea de piatră era subțire, adânc decupată.

S-au închis rapid. Cutter sări.

A aterizat cu picioarele pătrate, genunchii flectați în ghemuire.

Se auzi un trosnet ascuțit, apoi piatra cădea sub picioarele lui mocasin. Apa rece îi mătura gleznele. Dezechilibrat, Daru a aruncat înapoi cu un țipăit. În spatele lui, barca s-a repezit înăuntru pe valul care s-a prăbușit în urma raftului care se scufunda. Cutter s-a scufundat în apă adâncă, chiar dacă corpul încrustat se rostogoli peste el.

Curenții l-au tras în jos în întuneric de gheață. Călcâiul său stâng se izbi de stânca insulei, impactul atenuat de o coajă groasă de alge marine.

Jos, o scădere îngrozitor de rapidă în adânc.

Apoi peretele de stâncă a dispărut și a fost tras de curenții de sub insulă.

Un vuiet i-a umplut capul, sunetul apei curgătoare. Ultimul său fulger de aer se împuținea până la nimic în piept. Ceva i-a lovit cu ciocanul în lateral - o bucată din carena alergătorului, epava fiind târâtă de curenți - barca lor se răsturnase. Ori Apsalar se afla undeva în apa învolburată cu el, ori reușise să sară pe gresie solidă. Spera că acesta din urmă nu se vor îneca amândoi, căci înecul era tot ce-i mai rămânea.

Îmi pare rău, Cotillion. Sper că nu te-ai așteptat prea mult de la mine ...

A lovit încă o dată piatra, a fost rostogolit de-a lungul ei, apoi curentul l-a tras în sus și l-a scuipat deodată.

Se zgudui cu membrele, zgâiind apa nemișcată, cu pulsul bătându-i în cap. Dezorientat, panica care l-a cuprins ca focul de sălbăticie, a întins mâna pentru ultima oară.

Mâna lui dreaptă a plonjat în aer rece.

O clipă mai târziu, capul lui a spart suprafața.

Aer înghețat și amar i se revărsa în plămâni, dulce ca mierea. Nu era nicio lumină, iar sunetele gâfâirii lui nu returnau niciun ecou, părând să dispară într-o imensitate necunoscută.

Cutter l-a strigat pe Apsalar, dar nu a primit niciun răspuns.

El devenea rapid amorțit. Alegând o direcție aleatorie, a pornit.

Și s-a lovit rapid de un zid de piatră, gros de vegetație umedă și sclipitoare. Întinse mâna, găsi doar puritate. A înotat de-a lungul ei, membrele lui slăbindu-se, o lasitate mortală năvălindu-l. S-a luptat mai departe, simțind că voința i se scurge.

Apoi, mâna lui întinsă s-a plesnit pe suprafața plană a unui pervaz. Cutter a aruncat ambele brațe pe piatră. Picioarele lui, amorțite de frig, l-au tras de el. Gemeind, a căutat să se târască afară din apă, dar puterea îi scădea. Cu degetele scoțând urme prin slime, el s-a scufundat încet înapoi.

O pereche de mâini închise, câte una pe fiecare umăr, pentru a strânge materialul îmbibat într-o strângere tare ca fierul. S-a simțit ridicat din apă, apoi a căzut pe margine.

Plângând, Cutter zăcea nemișcat. Fiori îl zguduiau.

În cele din urmă, un zgomot de trosnet slab a ajuns, părând să vină din toate părțile. Aerul se încălzește, o strălucire ternă se ridică încet.

Daru s-a rostogolit pe o parte. Se așteptase să-l vadă pe Apsalar.

În schimb, deasupra lui stătea un bătrân, extraordinar de înalt, cu părul alb lung și dezordonat, cu barbă albă, deși pielea lui era neagră ca abanosul, cu ochii de un chihlimbar profund și strălucitor - singura sursă, își dădu seama Cutter cu un șoc de lumina.

Peste tot în jurul lor, algele marine se uscau, se zboară, în timp ce valuri de căldură radiau de la străin.

Pervazul avea doar câțiva pași lățime, o singură buză de piatră alunecoasă flancată de pereți verticali care se întindeau în lateral.

Senzația se întorcea pe picioarele lui Cutter, hainele lui aburind acum în căldură. S-a zbătut într-o poziție șezând. — Mulţumesc, domnule, spuse el în Malazan.

— Ambarcațiunea ta a împânzit bazinul, a răspuns bărbatul. — Presupun că vei dori o parte din epavă recuperată.

Cutter se răsuci să privească apă, dar nu văzu nimic. „Am avut un tovarăș...”

— Ai ajuns singur. Este probabil ca tovarășul tău să se fi înecat. Un singur curent aduce victime aici. Restul duc doar la moarte. Pe insulă însăși, nu există decât un singur palier și nu l-ați găsit. Puține cadavre în ultimul timp, desigur, având în vedere distanța noastră față de terenurile ocupate. Și sfârșitul comerțului.

Cuvintele îi erau opritoare, parcă folosite rar, și stătea stânjenit.

S-a înecat? Mai probabil ea a ajuns pe mal. Nu pentru Apsalar finalul ignobil care aproape m-a luat. Apoi din nou ... Ea nu era încă nemuritoare, la fel de supusă indiferenței crude a lumii ca oricine. A alungat gândul pentru moment.

— Ești recuperat?

Cutter ridică privirea. 'Cum m-ai găsit?'

O ridicare din umeri. — Este sarcina mea. Acum, dacă poți merge, este timpul să pleci.

Daru se ridică în picioare. Hainele lui erau aproape uscate. — Aveţi daruri neobişnuite, observă el. — Mă numesc... Cutter.

— Poţi să-mi spui Darist. Nu trebuie să amânăm. Însăși prezența vieții în acest loc riscă trezirea lui.

Bătrânul Tiste Andu s-a întors spre zidul de piatră. La un gest, a apărut o ușă, dincolo de care erau scări de piatră care duceau în sus. — Ceea ce a supraviețuit distrugerii ambarcațiunii tale te așteaptă deasupra, Cutter. Vino.'

Daru a pornit după bărbat. 'Trezire? Cine s-ar putea trezi?

Darist nu răspunse.

Treptele erau uzate și alunecoase, ascensiunea abruptă și aparent interminabilă. Apa rece îi furase puterea lui Cutter, iar pasul lui devenea din ce în ce mai lent. Darist se opri din nou și din nou să-l aștepte, fără să spună nimic, cu expresia închisă.

Au ieșit în cele din urmă pe un hol plan, care trecea, de-a lungul pereților, stâlpi de cedri cu piele aspră. Aerul era mucegăit și umed sub parfumul ascuțit al lemnului. Nu era nimeni altcineva la vedere. — Darist, întrebă Cutter în timp ce mergeau pe culoar, suntem încă sub nivelul solului?

— Suntem, dar nu vom merge mai sus deocamdată. Insula este atacată.

'Ce? De cine? Dar Tronul?

Darist se opri și se răsuci, strălucirea din ochii lui s-a adâncit cumva. — O întrebare neadresată neglijent. Ce te-a adus, om, la Drift Avalii?

Cutter ezită. Nu s-a pierdut dragostea între actualii conducători ai Umbrei și Tiste Andu. Nici Cotillion nu sugerase nici pe departe un contact real cu Copiii Întunericului. La urma urmei, au fost plasați aici pentru a se asigura că adevăratul Tron al Umbrei rămâne neocupat. — Am fost trimis de un mag – un savant, ale cărui studii îl făcuseră să creadă că insula – și tot ceea ce conținea – era în pericol. El caută să descopere natura acelei amenințări.

Darist rămase tăcut pentru o clipă, cu fața cărnită lipsită de expresie. Apoi a spus: „Cum se numește acest savant?”

— Uh, Baruk. Il cunosti? Locuiește în Darujhistan...

„Ceea ce se află în lumea dincolo de insulă nu mă interesează”, a răspuns Tiste Andu.

Și de asta, bătrâne, ești în mizeria asta. Cotillion avea dreptate . — Tiste Edur s-au întors, nu-i așa? Pentru a revendica Tronul Umbrei. Dar Anomander Rake a fost cel care te-a lăsat aici, însărcinat cu...

— El încă trăiește, nu-i așa? Dacă fiul favorit al Mamei Întuneric este nemulțumit de modul în care ne-am descurcat această sarcină, atunci trebuie să vină să ne spună el însuși. Nu un mag uman te-a trimis aici, nu-i așa? Îngenunchezi înaintea Purtătorului Dragnipurului? Atunci își reînnoiește pretențiile la sângele Tiste Andu? A renunțat la sângele lui draconian?

„Nu aș ști...”

— Apare acum ca un bătrân, mai în vârstă decât mine? Ah, văd după fața ta adevărul. El nu a. Ei bine, poți să te întorci la el și să-i spui...

'Aștepta! Eu nu servesc Rake! Da, l-am văzut în persoană, și nu cu mult timp în urmă, și părea destul de tânăr la acea vreme. Dar nu am îngenuncheat în fața lui - Hood știe, era prea ocupat la momentul respectiv, în orice caz! Prea ocupat să lupte cu un demon pentru a discuta cu mine! Dar ne-am intersectat. Nu știu despre ce vorbești, Darist. Îmi pare rău. Și cu siguranță nu sunt în nicio poziție să-l găsesc și să-i spun orice vrei să-i spun.

Tiste Andu îl mai studie pe Cutter o clipă, apoi se răsuci și reluă călătoria.

Daru îl urmă, cu gândurile sălbatice de confuzie. Un lucru era să accepte acuzația unui zeu, dar cu cât a călătorit mai departe pe această cale înspăimântătoare, cu atât el însuși se simțea mai neînsemnat. Argumente între Anomander Rake și acești Tiste Andu din Drift Avalii... ei bine, asta nu era treaba lui. Planul fusese să se strecoare pe această insulă și să rămână nevăzuți. Pentru a determina dacă Edur găsiseră într-adevăr acest loc, deși ce ar face Cotillion cu o astfel de cunoaștere era o presupunere a oricui.

Dar la asta ar trebui să mă gândesc, presupun. La naiba, Cutter-Crokus ar fi avut întrebări! Mowri știe că ar fi ezitat mult mai mult înainte de a accepta târgul lui Cotillion. Dacă a acceptat deloc ! Această nouă persoană impunea un anumit sentiment de strictețe – crezuse că îi va aduce mai multă libertate. Dar acum începea să pară că cel cu adevărat liber fusese Crokus.

Nu că libertatea ar asigura fericirea. Într-adevăr, a fi liber însemna să trăiești în absență. A responsabilităților, a loialităților, a presiunilor pe care așteptarea le-a impus. *Ah, mizeria mi-a pătat părerile. Mizeria și amenințarea unei adevărate dureri, care se apropie, dar nu, trebuie să fie în viață. Undeva mai sus. Pe o insulă atacată* ... — Darist, te rog, așteaptă o clipă.

Silueta înaltă se opri. — Nu văd niciun motiv să vă răspund la întrebări.

— Sunt îngrijorat... pentru tovarășul meu. Dacă e în viață, e undeva deasupra noastră, la suprafață. Ai spus că ești atacat. Mi-e teamă pentru ea...

— Simțim prezența unor străini, Cutter. Deasupra noastră, sunt Tiste Edur. Dar nimeni altcineva. S-a înecat, acest tovarăș al tău. Nu are rost să păstrezi speranța.

Daru se aşeză brusc. I se simțea rău, cu inima bâlbâindu-i de suferință. Și disperare.

— Moartea nu este o soartă neplăcută, spuse Darist deasupra lui. „Dacă era prietenă, îți va lipsi compania ei, iar aceasta este adevărata sursă a durerii tale – întristarea ta este pentru tine. Cuvintele mele s-ar putea să vă nemulțumească, dar vorbesc din experiență. Am simțit moartea multora dintre rudele mele și plâng spațiile din viața mea în care au stat cândva. Dar astfel de pierderi servesc doar la ușurarea propriei mele dispariții iminente.

Cutter se uită la Tiste Andu. — Darist, iartă-mă. Poate că ești bătrân, dar ești și un prost al naibii. Și încep să înțeleg de ce Rake te-a lăsat aici, apoi a uitat de tine. Acum, te rog să taci. S-a împins în picioare, simțindu-se scobit în interior, dar hotărât să nu se predea în fața disperării care amenința să-l copleșească. *Pentru că cedarea este ceea ce a făcut acest Tiste Andu* .

— Furia ta mă lasă nevătămat, spuse Darist. Se întoarse și făcu semn către ușile duble din față. „Prin aici vei găsi un loc de odihnă. Salvarea voastră vă așteaptă și acolo.

— Nu-mi spui nimic despre bătălia de mai sus?

— Ce să-ți spun, Cutter? Am pierdut.'

'Pierdut! Cine a mai rămas printre voi?

— Aici, în Fortă, unde stă Tronul, sunt doar eu. Acum, cel mai bine odihnește-te. Vom avea companie destul de curând.

Urletele de furie au reverberat prin oasele lui Onrack, deși știa că tovarășul

lui nu putea auzi nimic. Acestea erau strigătele spiritelor – două spirite, prinse în două dintre statuile falnice și bestiale care se ridicau pe câmpie în fața lor.

Acoperirea norilor de deasupra capului se rupsese, dispăruse rapid în fire subțiri. Trei luni călăreau pe ceruri și erau doi sori. Lumina curgea cu nuanțe schimbătoare în timp ce lunile se legănau pe legăturile lor invizibile. O lume ciudată, tulburătoare, reflectă Onrack.

Furtuna a fost petrecută. Aşteptaseră la subsolul unui mic deal în timp ce acesta se zvârnea în jurul statuilor uriaşe, vântul urlând din cursa lui sălbatică prin străzile pline de moloz ale oraşului ruinat aflat dincolo. Și acum aerul abură.

— Ce vezi, T'lan Imass? Întrebă Trull de unde stătea cocoșat, cu spatele la edificii.

Ridicând din umeri, T'lan Imass se întoarse de la studiul lung al statuilor. — Sunt mistere aici... despre care bănuiesc că știi mai multe decât mine.

Tiste Edur ridică privirea cu o expresie ironică. — Asta pare puțin probabil. Ce știi despre Câinii Umbrei?

'Foarte putin. Logroșii s-au intersectat cu ei o singură dată, cu mult timp în urmă, pe vremea Primului Imperiu. Şapte la număr. Slujind un stăpân necunoscut, dar înclinat spre distrugere.

Trull a zâmbit ciudat, apoi a întrebat: — Primul Imperiu uman sau al tău?

— Știu puțin despre imperiul uman cu acest nume. Am fost atrași în inima lui o singură dată, Trull Sengar, ca răspuns la haosul Soletaken și D'ivers. Câinii nu și-au făcut apariția în timpul acelui măcel. Onrack se uită înapoi la câinele masiv de piatră din fața lor. „Se crede”, spuse el încet, „de către cei care aruncă bonete, că a crea o icoană a unui spirit sau a unui zeu înseamnă a-i surprinde esența în acea icoană. Chiar și așezarea pietrelor prescrie izolare. Așa cum o colibă poate măsura limitele puterii pentru un muritor, tot așa sunt și spiritele și zeii pecetluiți într-un loc ales de pământ, piatră sau lemn... sau un obiect. În acest fel puterea este înlănțuită și astfel devine gestionabilă. Spune-mi, Tiste Edur este de acord cu această noțiune?

Trull Sengar se ridică în picioare. — Crezi că am ridicat aceste statui uriașe, Onrack? De asemenea, bonecasterii tăi cred că puterea începe ca un lucru lipsit de formă și, prin urmare, dincolo de control? Și că să sculptezi o icoană – sau să faci un cerc de pietre – forțează de fapt ordinea asupra acelei puteri?

Onrack îşi înclină capul, tăcu o vreme. — Atunci trebuie să ne facem propriii zei și spirite. Această credință cere formă, iar modelarea aduce viață. Totuși, Tiste Edur nu au fost modelate de Mother Dark? Nu te-a *creat zeița* ta?

Zâmbetul lui Trull se lărgi. — Mă refeream la aceste statui, Onrack. Ca să-ți răspund-nu știu dacă mâinile care le-au modelat au fost Tiste Edur. În ceea ce privește Mama Întunecată, s-ar putea ca, creându-ne, ea a separat pur și simplu ceea ce nu era separat înainte.

'Atunci sunteți umbrele lui Tiste Andu? Sfâșiat de mila zeiței tale mame?

— Dar Onrack, suntem cu toţii eliberaţi.

— Doi dintre câini sunt aici, Trull Sengar. Sufletele lor sunt prinse în piatră. Și încă un lucru de notat: aceste asemănări nu aruncă umbre.

— Nici câinii înșiși.

— Dacă nu sunt decât niște reflecții, atunci trebuie să existe Câini de întuneric, din care au fost smulși, insistă Onrack. — Cu toate acestea, nu se știe

despre așa ceva... T'lan Imass tăcu brusc.

Trull râse. — Se pare că știi mai multe despre Primul Imperiu uman decât ai indicat prima dată. Cum se numea acel împărat tiran? Nu conteaza. Ar trebui să mergem mai departe, până la poartă...

— Dessimbelackis, şopti Onrack. — Fondatorul Primului Imperiu uman. A dispărut de mult până la momentul dezlănțuirii Ritualului Bestiei. Se credea că... a virat.

— D'ivers?

— Da.

— Și fiarele numărate?

'Șapte.'

Trull se uită la statui, apoi făcu un gest. „Nu noi le-am construit noi. Nu, nu sunt sigur, dar în inima mea nu simt... nicio empatie. Sunt de rău augur și brutali pentru ochii mei, T'lan Imass. Câinii Umbrei nu sunt demni de închinare. Sunt într-adevăr nelegați, sălbatici și mortali. Pentru a le comanda cu adevărat, trebuie să stai în Tronul Umbrei - ca stăpân al tărâmului. Dar mai mult decât atât. Mai întâi trebuie să adunați fragmentele disparate. Să-l facă pe Kurald Emurlahn să fie întreg încă o dată.

— Și asta e ceea ce caută rudele tale, răbufni Onrack. — Posibilitatea mă deranjează.

Tiste Edur studia T'lan Imass, apoi ridică din umeri. — Nu ți-am împărtășit suferința față de perspectiva – nu la început. Și într-adevăr, dacă ar fi rămas... pură, poate că aș fi în continuare alături de frații mei. Dar o altă putere acționează în spatele vălului în toate acestea - nu știu cine sau ce, dar aș rupe acel văl deoparte.

'De ce?'

Trull păru surprins de întrebare, apoi tremura. — Pentru că ceea ce a făcut din poporul meu este o urâciune, Onrack.

T'lan Imass a pornit spre golul dintre cele mai apropiate două statui.

După o clipă, Trull Sengar îl urmă. „Îmi imaginez că știi puțin despre cum este să-ți vezi rudele căzând în dizolvare, să vezi că spiritul unui întreg popor devine corupt, să te lupți la nesfârșit să-și deschidă ochii – așa cum ai tăi au fost deschisi de orice claritate ți-a oferit șansa. .'

— Adevărat, răspunse Onrack, pașii lui bătând pe pământul îmbibat.

— Nici nu este o simplă naivitate, continuă Tiste Edur, şchiopătând în urma lui Onrack. „Negarea noastră este intenționată, indiferența noastră studiată în mod convenabil stăpânindu-se la cele mai josnice dorințe ale noastre. Suntem un popor cu viață lungă, care acum îngenunchează în fața intereselor pe termen scurt...

— Dacă ţi se pare neobişnuit, mormăi T'lan Imass, atunci rezultă că cel din spatele vălului are nevoie de tine doar pe termen scurt – dacă într-adevăr puterea ascunsă manipulează Tiste Edur.

— Un gând interesant. S-ar putea să ai dreptate. Întrebarea este atunci, odată ce acest obiectiv pe termen scurt este atins, ce se va întâmpla cu oamenii mei?

— Lucrurile care depășesc utilitatea lor sunt aruncate, a răspuns Onrack.

'Abandonat. Da-'

— Dacă, desigur, continuă T'lan Imass, atunci ar reprezenta o amenințare pentru cel care le exploatase atât de mult. Dacă da, atunci răspunsul ar fi să-i anihilăm odată ce nu mai sunt de folos.

— Există un sunet neplăcut de adevăr în cuvintele tale, Onrack.

— În general, sunt neplăcut, Trull Sengar.

„Deci învăț. Spui că sufletele a doi câini sunt închise în aceștia... care din nou?

— Acum mergem între ei.

— Ce caută ei aici, mă întreb?

— Piatra a fost modelată pentru a le cuprinde, Trull Sengar. Nimeni nu întreabă spiritul sau zeul, atunci când icoana este modelată, dacă dorește să fie captivată. ei? Nevoia de a face astfel de vase este nevoia unui muritor. Faptul că cineva poate sta cu ochii pe lucrul pe care îl venerează este o afirmare a controlului în cel mai rău caz sau, în cel mai bun caz, iluzia că cineva poate negocia asupra propriei soarte.

— Și ți se pare că aceste noțiuni sunt destul de jalnice, Onrack?

— Majoritatea noțiunilor mi se par jalnice, Trull Sengar.

— Aceste fiare sunt prinse pentru eternitate, crezi? Aici merg când sunt distruși?

Onrack ridică din umeri. „Nu am răbdare cu aceste jocuri. Aveți propriile cunoștințe și suspiciuni, dar nu le-ați vorbi. În schimb, cauți să descoperi ceea ce știu eu și ceea ce simt despre aceste spirite prinse în capcană. Nu-mi pasă nimic de soarta acestor câini ai umbrei. Într-adevăr, mi se pare regretabil că – dacă acești doi au fost uciși în alt tărâm și așa au ajuns aici – să rămână doar cinci, pentru că asta îmi diminuează șansele de a-l ucide pe unul singur. Și cred că mi-ar plăcea să ucid un Câine al Umbrei.

Râsul lui Tiste Edur a fost aspru. — Ei bine, nu voi nega că încrederea contează foarte mult. Chiar și așa, Onrack din Logros, nu cred că ai pleca de la o întâlnire violentă cu un Hound.

T'lan Imass se opri și se îndreptă spre Trull Sengar. „Există piatră și există piatră”.

— Mă tem că nu înțeleg...

Ca răspuns, Onrack și-a dezvelit sabia obsidiană. Se îndreptă spre cea mai apropiată dintre cele două statui. Laba anterioară a creaturii era ea însăși mai înaltă decât T'lan Imass. Își ridică arma cu două mâini, apoi aruncă o lovitură în piatra întunecată și neacoperită.

O crăpătură străpungătoare a rupt aerul.

Onrack se clătină, cu capul înclinat pe spate, în timp ce fisurile se iviră prin imensul edificiu.

Părea să tremure, apoi a explodat într-un nor falnic de praf.

Strigând, Trull Sengar sări înapoi, frământându-se în timp ce praful ondulat se rostogoli în afară pentru a-l înghiți.

Norul şuiera în jurul lui Onrack. Se îndreptă, apoi căzu într-o poziție de luptă când o formă mai întunecată apăru prin ceața cenușie învolburată.

O a doua contuzie a tunat - de data aceasta în spatele Imasului T'lan - în timp ce cealaltă statuie a explodat. Întunericul a coborât în timp ce norii gemeni au șterse cerul, închizând orizonturile la cel mult o duzină de pași din toate

părțile.

Fiara care a apărut înaintea lui Onrack era la fel de înaltă la umăr ca înălțimea completă a lui Trull Sengar. Pielea lui era incoloră, iar ochii îi ardeau negri. Un cap lat, plat, urechi mici...

Leșin prin întunericul cenușiu, ceva din lumina celor doi sori, și care se reflecta din luni, se întindea în jos, pentru a arunca sub Câine o zeci de umbre.

Fiara își dezvăluia colții de mărimea colților, buzele curgându-se pe spate într-un mârâit tăcut care scotea la iveală gingiile roșii ca sângele.

Houndul a atacat.

Lama lui Onrack era neclară la miezul nopții, fulgerând pentru a săruta gâtul gros și musculos al creaturii – dar leagănul tăia doar aerul prăfuit. T'lan Imass simți fălcile enorme strânse în jurul pieptului lui. A fost smuls din picioare. Oasele s-au spart. O zguduire sălbatică care i-a smuls sabia din mâini, apoi a navigat prin întunericul granular...

Pentru a fi prins cu o slefuire de o a doua pereche de fălci.

Oasele brațului stâng s-au sfărâmat în zeci de bucăți în pielea întinsă de piele uscată, apoi i-a fost ruptă în întregime din corp.

Încă un zguduit, apoi a fost aruncat încă o dată în aer. Să se prăbușească într-o grămadă așchiată pe pământ, unde s-a rostogolit o dată, apoi a rămas nemișcat.

Se auzi un tunet în craniul lui Onrack. Se gândea să cadă în praf, dar pentru prima dată nu avea nici voința, nici, se părea, capacitatea de a face acest lucru.

Puterea i-a fost răpită – Legământul fusese încălcat, smuls din trupul lui. El era acum, își dădu seama, ca rudele lui căzute, cei care suferiseră atât de multă distrugere fizică încât încetaseră să mai fie una cu T'lan Imass.

El zăcea nemișcat și simți călcarea grea a unuia dintre câini în timp ce se ridica pentru a sta deasupra lui. Un bot de praf și cioburi l-a înghiontat, împins la coastele rupte ale pieptului. Apoi ridicată. Îi ascultă respirația, sunetul ca valurile care călăresc o maree în peșteri, îi simțea prezența ca o greutate în aerul umed.

După o clipă lungă, Onrack și-a dat seama că fiara nu mai planează peste el. Nici nu putea auzi zgomotele grele prin pământul ud. De parcă ea și tovarășul său pur și simplu ar fi dispărut.

Apoi zgârietura de cizme aproape, o pereche de mâini trăgându-l pe spate.

Trull Sengar se uită la el. — Nu știu dacă mă mai auzi, mormăi el. — Dar dacă e vreo consolare, Onrack din Logros, aceia nu erau Câini de Umbră. Oh, nu, într-adevăr. Ei erau cei adevărați. Câinii Întunericului, prietene. Mi-e teamă să mă gândesc ce ai eliberat aici...”

Onrack reuși să răspundă, cuvintele lui o zguduială blândă. — Atât de mult pentru recunoştinţă.

Trull Sengar l-a târât pe T'lan Imass zdrobit până la un zid jos de la marginea orașului, unde l-a sprijinit pe războinic într-o poziție așezată. — Aș fi vrut să știu ce altceva aș putea face pentru tine, spuse el, dându-se înapoi.

„Dacă rudele mele ar fi prezenți”, a spus Onrack, „ar îndeplini riturile necesare. Ei mi-au despărțit capul de corpul meu și ar găsi pentru el un loc potrivit, astfel încât să pot privi eternitatea. Ei ar dezmembra cadavrul fără cap și ar împrăștia membrele. Mi-ar lua arma, ca să o returneze la locul nașterii mele.

'Oh.'

„Desigur, nu poți face astfel de lucruri. Astfel, sunt forțat să continui, în ciuda stării mele actuale.' Cu asta, Onrack se ridică încet, oasele rupte măcinandu-se și scârțâind, așchiile căzând.

Trull mormăi: — Ai fi putut să faci asta înainte să te târăsc.

— Regret cel mai mult pierderea unui braț, spuse T'lan Imass, studiind mușchii rupti ai umărului său stâng. — Sabia mea este cea mai eficientă atunci când sunt strâns cu două mâini. Se clătină spre locul unde arma zăcea în noroi. O parte din piept i s-a prăbușit când s-a aplecat să-l recupereze. Îndreptându-se, Onrack îl înfruntă pe Trull Sengar. „Nu mai sunt în stare să simt prezența porților”.

„Ar trebui să fie destul de evidente”, a răspuns „Tiste Edur”. — Mă aştept aproape de centrul oraşului. Suntem o pereche, nu-i așa?

— Mă întreb de ce nu te-au ucis câinii.

— Păreau dornici să plece. Trull a pornit pe strada chiar vizavi, urmat de Onrack. — Nici măcar nu sunt sigur că m-au observat – norul de praf era gros. Spune-mi, Onrack. Dacă ar fi fost și alți T'lan Imass aici, atunci ți-ar fi făcut toate acele lucruri? În ciuda faptului că rămâi... funcțional?

— La fel ca tine, Trull Sengar, sunt acum tuns. Din Ritual. Din genul meu. Existența mea este acum fără sens. Ultima sarcină care mi-a rămas este să-i caut pe ceilalți vânători, să fac ceea ce trebuie făcut.

Strada era acoperită cu nămol gros și umed. Clădirile joase de pe ambele părți, smulse deasupra nivelului solului, erau acoperite în mod similar, netezind fiecare margine - ca și cum orașul ar fi fost în proces de topire. Nu exista o arhitectură grandioasă, iar molozurile de pe străzi s-au arătat a fi puțin mai mult decât cărămizi ars. Nu era niciun semn de viață nicăieri.

Au continuat, cu ritmul chinuitor de lent. Strada s-a lărgit încet, formând un vast hol flancat de piedestale care țînuseră cândva statui. Arborii și copacii smulși din rădăcină au stricat priveliștea, toți un gri uniform care a căpătat treptat o nuanță nepământească sub soarele albastru, acum dominant, care, la rândul său, a pictat o lună mare de culoarea magenta.

La capătul îndepărtat era un pod, peste ceea ce fusese cândva un râu, dar acum era plin de nămol. O masă încâlcită de detritus urcase pe o parte a podului, vărsând bucăți pe alee. Printre gunoi zăcea o cutie mică.

Trull se îndreptă spre el când ajungeau la pod. S-a ghemuit. — Pare bine sigilat, spuse el, întinzând mâna pentru a desprinde clema, apoi ridicând capacul. 'E ciudat. Arată ca oale de lut. Cei mici…'

Onrack a urcat alături de Tiste Edur. — Sunt muniții Moranth, Trull Sengar.

Tiste Edur ridică privirea. — Nu cunosc astfel de lucruri.

'Arme. Exploziv când lutul se sparge. În general sunt aruncate. Pe cât se poate. Ai auzit de Imperiul Malazan?

'Nu.'

'Uman. Din tărâmul meu natal. Aceste muniții aparțin acelui imperiu.

— Ei bine, asta este într-adevăr îngrijorător, căci de ce sunt ei aici?

'Nu stiu.'

Trull Sengar închise capacul și ridică cutia. — Deși aș prefera o sabie, aceștia vor trebui să facă. Nu am fost încântat să fiu dezarmat atât de mult timp.

— Există o structură dincolo de un arc.

Îndreptându-se, Tiste Edur dădu din cap. — Da. Este ceea ce căutăm.
Au continuat.
Arcul stătea pe piedestale în centrul unui pătrat pietruit. Apele de inundație duseseră nămol până la gura ei, unde se uscase în creste ciudate, zimțate. Pe măsură ce cei doi călători s-au apropiat, au descoperit că lutul era dur. Deși poarta nu s-a manifestat într-un mod vizibil, o căldură pulsatorie se rostogoli din spațiul de sub arc.
Stâlpii structurii erau neîmpodobiți. Onrack studie edificiul. — Ce simţi din asta? întrebă T'lan Imass după o clipă.
Trull Sengar clătină din cap, apoi se apropie. Se opri la îndemâna pragului porţii. — Nu pot să cred că acest lucru este acceptabil – căldura care se revarsă din el este opăritoare.
— Posibil o secție, sugeră Onrack.
— Da. Și nici un mijloc pentru noi să-l spulberăm.
'Neadevărat.'
Tiste Edur se uită înapoi la Onrack, apoi se uită în jos la cutia ascunsă sub brațul lui. — Nu înțeleg cum un exploziv banal ar putea distruge o sală.
— Vrăjitoria depinde de tipare, Trull Sengar. Distruge tiparul și magia eșuează.
— Foarte bine, hai să încercăm chestia asta.
S-au retras la douăzeci de pași de poartă. Trull a deschis cutia și a tras cu prudență una dintre sferele de lut. Și-a ațintit privirea pe poartă, apoi a aruncat muniția.
Explozia a declanșat o conflagrație coruscantă din portal. Focuri albe și aurii au izbucnit sub arc, apoi violența s-a restabilit pentru a forma un zid auriu învolburat.
— Asta este labelul în sine, spuse Onrack. — Secția este spartă. Totuși, nu o recunosc.
— Nici eu, mormăi Trull, închizând încă o dată cutia de muniție. Apoi capul i se ridică brusc. — Urmează ceva.
'Da.' Onrack rămase tăcut pentru o clipă lungă. El ridică brusc sabia. — Fugi, Trull Sengar, înapoi peste pod. *Fugi* !'
Tiste Edur s-a învârtit și a început să alerge.
Onrack a continuat să dea înapoi câte un pas. Putea simţi puterea celor de cealaltă parte a porții, o putere brutală și străină. Fusese observată spargerea secției, iar emoția care trecea prin barieră era una de indignare indignată.
O privire rapidă peste umăr arătă că Trull Sengar trecuse podul și nu se mai vedea acum. Încă trei pași și Onrack avea să ajungă el însuși pe pod. Și acolo, el și-a luat poziție. Se aștepta să fie distrus, dar intenționa să cumpere timp pentru tovarășul său.
Poarta sclipi, orbitor de strălucitor, apoi patru călăreți au trecut în galop. Călărit pe cai albi, cu membre lungi, cu coame sălbatice de culoarea ruginii. Îmbrăcărați cu smalț, războinicii se potriveau cu monturile lor - cu pielea palidă și înaltă, cu fețele ascunse în cea mai mare parte în spatele vizierelor tăiate, apărătoarelor pentru obraji și bărbie. Scimitarele curbate care păreau să fi fost sculptate din fildeș erau ținute în pumni cu mănuși. Părul lung argintiu curgea de sub cârme.

Au mers direct spre Onrack. Canter la galop. Galop pentru a încărca.

Bătrânul T'lan Imass și-a lărgit poziția, și-a ridicat sabia obsidiană și a rămas gata să-i întâmpine.

Călăreții nu puteau să vină la el decât pe podul îngust câte doi și chiar și atunci era clar că pur și simplu intenționau caii lor să coboare Onrack. Dar T'lan Imass luptase în slujba Imperiului Malazan, în Falar și în șapte orașe – și se confruntase cu războinici cai în multe bătălii. Cu o clipă înainte ca cei din față să ajungă la el, Onrack sări înainte. Între cele două monturi. Ignorând sabia care se învârtea din stânga lui, T'lan Imass și-a tăiat lama în secțiunea mediană a celuilalt războinic.

Două lame de fildeș l-au lovit simultan, cea din stânga lui spărgând claviculă și tăindu-i adânc omoplatul, apoi într-un jet de cioburi de os. Cimitarul din dreapta lui i-a tăiat o parte laterală a feței, smulgându-l de la tâmplă până la baza maxilarului.

Onrack a simțit propria sa lamă de obsidian mușcând adânc în armura războinicului. Smaltul s-a spart.

Apoi ambii atacatori trecuseră pe lângă el, iar cei doi rămași au sosit.

T'lan Imass s-a ghemuit și și-a poziționat sabia orizontal deasupra capului. O pereche de lame de fildeș ciocăniră peste ea, impacturile tunând prin cadrul bătut al lui Onrack.

Acum toți trecuseră pe lângă el, ieșind în sală pentru a-și învârti caii, cu capetele cu viziere întoarse spre războinicul singuratic care supraviețuise cumva atacurilor lor.

Copitele bătând în pietruirile acoperite de lut, cei patru războinici strânseră frâu, armele coborând. Cel a cărui armură fusese spulberată de sabia obsidiană a lui Onrack era aplecat înainte, cu un braț lipit de stomac. Pe flancul calului său stropiră stropi de sânge.

Onrack s-a scuturat și bucăți de os sfărâmat au căzut pentru a lovi pe pământ. Apoi și-a așezat propria armă, a îndreptat spre pământ și a așteptat în timp ce unul dintre călăreți își ducea calul înainte.

O mână cu mănuși se întinse pentru a trage viziera în sus, dezvăluind trăsături care erau uimitor de asemănătoare cu ale lui Trull Sengar, în afară de pielea albă, aproape luminoasă. Ochi de argint rece fixați cu dezgust asupra T'lan Imass. — Vorbești, Neînsuflețit? Poți înțelege limbajul purității?

— Nu pare mai pur decât oricare altul, răspunse Onrack.

Războinicul se încruntă. „Nu iertăm ignoranța. Ești un slujitor al Morții. Nu există decât o singură necesitate atunci când ai de-a face cu o creatură ca tine, și aceasta este anihilarea. Stați gata.

— Nu servesc pe nimeni, spuse Onrack, ridicând încă o dată sabia. 'Atunci vino.'

Dar rănitul ridică o mână. — Stai, Enias. Această lume nu este a noastră și nici acest sălbatic fără moarte nu este unul dintre infractorii pe care îi căutăm. Într-adevăr, așa cum trebuie să simți, niciunul dintre ei nu este aici. Acest portal nu a fost folosit de milenii. Trebuie să ne ducem căutarea în altă parte. Dar mai întâi, am nevoie de vindecare. Războinicul descălecă cu grijă, cu un braț încă apăsat pe secțiunea mediană. — Orenas, ascultă-mă.

— Dă-mi voie să distrug mai întâi chestia asta, Seneschal...

'Nu. Vom tolera existența lui. Poate că va avea răspunsuri pentru noi, care să ne ghideze mai departe în căutarea noastră. În caz contrar, îl putem distruge mai târziu.

Cel pe nume Orenas a alunecat jos de pe cal și s-a apropiat de seneshal.

Enias și-a apropiat calul mai mult de T'lan Imass, ca și cum ar fi încă atent la o luptă. Și-a dezvăluit dinții. — Nu a mai rămas mult din tine, Neînsuflețit. Acestea sunt scorurile colților? Pieptul tău a fost în fălcile vreunei fiare, cred. Același care ți-a furat brațul? Prin ce vrăjitorie te agăți de existență?

— Sunteţi de sânge Tiste, observă Onrack.

Chipul bărbatului s-a răsucit într-un rânjet. „Teste sânge? Doar printre liosani sângele Tiste este pur. Te-ai încrucișat cu verii noștri viciați, atunci. Sunt puțin mai mult decât paraziți. Nu mi-ai răspuns la întrebări.

„Știu de Tiste Andu, dar încă nu-i cunosc. Născuți din întuneric, au fost primii...

'Primul! Oh, într-adevăr. Și atât de tragic de imperfect. Lipsit de sângele purificator al Tatălui Lumină. Sunt o creație cea mai sordidă. Tolerăm Edur, pentru că ei conțin ceva din Tatăl, dar Andu-moartea prin mâinile noastre este singura milă pe care o merită. Dar m-am săturat de grosolănia ta, Neînsuflețit. Ți-am pus întrebări și încă nu ai răspuns la una.

'Da.'

'Da? Ce inseamna asta?'

„Sunt de acord că nu le-am răspuns. Nici nu mă simt obligat să o fac. Tipul meu are multă experiență cu creaturile arogante. Deși această experiență este singulară: ca răspuns la aroganța lor, am proclamat război veșnic, până când au încetat să mai existe. Întotdeauna am crezut că T'lan Imass ar trebui să caute un nou inamic. La urma urmei, nu există lipsă de remarcat printre ființele arogante. Poate că tu, Tiste Liosan, ești suficient de numeroși pe tărâmul tău pentru a ne amuza pentru o vreme. Războinicul se holbă, parcă șocat, fără cuvinte.

În spatele lui, unul dintre însoțitorii săi a râs. — Nu are nicio valoare să conversezi cu creaturi mai mici, Enias. Ei vor căuta să te încurce cu minciuni, să te îndepărteze de calea dreaptă.'

— Acum văd, răspunse Enias, otrava de care m-ai avertizat de mult, Malachar.

— Vor mai urma, frate tânăr, pe drumul pe care trebuie să-l urmăm. Războinicul se îndreptă spre Onrack. — Te numeşti T'lan Imass, da?

— Sunt Onrack, din Logros T'lan Imass.

— Mai sunt și alții de genul tău în acest tărâm ruinat, Onrack?

'Dacă nu am răspuns la întrebările fratelui tău, de ce să-ți imaginez că aș răspunde la ale tale?'

Chipul lui Malachar se întunecă. — Joacă astfel de jocuri cu tânărul Enias, dar nu cu mine...

— Am terminat cu tine, Liosan. Onrack își înveli sabia și se îndepărtă.

'Ai terminat cu noi! Seneshal Jorrude! Dacă Orenas și-a încheiat slujirea, vă cer cu umilință atenția. Cel Neînsuflețit caută să fugă.

— Te aud, Malachar, bubui senescalul, înaintând cu pași mari. — Stai, Neînsuflețit! Încă nu v-am eliberat. Ne vei spune ce dorim să știm, sau vei fi distrus aici și acum.

Onrack l-a înfruntat încă o dată pe Liosan. — Dacă asta a fost o amenințare, patosul ignoranței tale dovedește o distragere amuzantă. Dar m-am săturat de asta și de tine.

Patru cimitare de fildeș ridicate amenințător.

Onrack scoase din nou sabia.

Și ezită, cu privirea atrasă de ceva dincolo de ei. Simțind o prezență în spatele lor, războinicii s-au întors.

Trull Sengar stătea la cincisprezece pași, cu cutia de muniții la picioarele lui. Era ceva ciudat în zâmbetul lui. — Pare o luptă inegală. Prietene Onrack, ai nevoie de ajutor? Ei bine, nu trebuie să răspundeți, pentru că a sosit. Și pentru asta, îmi pare rău.

Praful se învârtea în sus în jurul Tiste Edur. O clipă mai târziu, patru T'lan Imass stăteau pe pavajul noroios. Trei aveau arme pregătite. A patra siluetă stătea la un pas în spate și în dreapta lui Trull. Acesta era masiv dezosat, cu brațele disproporționat de lungi. Blana care călărea pe umerii ei era neagră, devenind argintiu în timp ce se ridica pentru a înconjura capul turnatorului de os într-o glugă stricată.

Onrack a lăsat vârful sabiei să se odihnească încă o dată pe pavajul noroios. Cu legătura lui, născută din Ritual, acum întreruptă, nu putea comunica cu acești T'lan Imass decât vorbind cu voce tare. — Eu, Onrack, te salut, Bonecaster, și te recunosc ca din Logros, așa cum am fost cândva. Tu ești Monok Ochem. Unul dintre mulți aleși să vâneze renegații, care, la fel ca și cei din propria mea vânătoare, și-au urmat urmele în acest tărâm. Din păcate, eu singur din vânătoarea mea am supraviețuit inundației. Privirea i se îndreptă spre cei trei războinici. Liderul clanului, cu trunchiul și membrele strâns înfășurate în pielea exterioară a unui dhenrabi și o sabie de silex gri denticulată în mâini, era Ibra Gholan. Cei doi rămași, amândoi înarmați cu topoare de calcedonie cu mâna osoasă și cu lamă dublă, erau din clanul lui Ibra, dar de altfel neștiuți de Onrack. — Și eu te salut, Ibra Gholan, și mă supun comenzii tale.

Bonecaster Monok Ochem a înaintat cu un pas greoi, frământat. — Ai eșuat Ritualul, Onrack, spuse cu bruscitate caracteristică, și așa trebuie distrus.

— Acest privilegiu va fi contestat, răspunse Onrack. „Acești războinici cai sunt Tiste Liosan și m-ar considera prizonierul lor, să se descurce cu ei cum vor”.

Ibra Gholan le făcu semn celor doi războinici să i se alăture și cei trei se îndreptară spre Liosan.

Seneshalul a vorbit. — Ne eliberăm prizonierul, T'lan Imass. El este al tău. Cearta noastră cu tine s-a încheiat și așa vom pleca.

T'lan Imass se opri, iar Onrack le simți dezamăgirea.

Comandantul liosan îl privi pe Trull pentru o clipă, apoi spuse: „Edur, vrei să călătorești cu noi? Avem nevoie de un servitor. O simplă plecăciune va răspunde la onoarea invitației noastre.

Trull Sengar clătină din cap. — Ei bine, asta este o premieră pentru mine. Din păcate, voi însoți T'lan Imass. Dar recunosc neplăcerile pe care ți le va cauza acest lucru și, prin urmare, sugerez să alterni în rolul de servitor cu ceilalți. Sunt un susținător al lecțiilor de smerenie, Tiste Liosan, și simt că printre voi este o oarecare nevoie.

Senescalul zâmbi rece. — Îmi voi aminti de tine, Edur. S-a învârtit. — Pe caii tăi, fraţilor. Acum părăsim acest tărâm.

vorbi Monok Ochem. — S-ar putea să vi se pară mai dificil decât vă imaginați.

„Nu am fost niciodată tulburați de astfel de eforturi”, a răspuns seneshalul. — Există bariere ascunse în acest loc?

— Acest warren este un fragment sfărâmat al lui Kurald Emurlahn, spuse bonecasterul. — Cred că oamenii tăi au rămas izolați mult prea mult timp. Nu știi nimic despre celelalte tărâmuri, nimic despre Porțile Rănite. Nimic din Ascendenți și războaiele lor...

— Noi servim doar un Ascendent, se răsti senescalul. „Fiul Tatălui Lumină. Domnul nostru este Osric.

Monok Ochem îşi înclină capul. — Și când a umblat Osric ultima oară printre voi?

Toți cei patru Liosan tresăriră vizibil.

Pe tonul său lipsit de influență, bonecasterul a continuat: „Stăpânul tău, Osric, Fiul Tatălui Lumină, se numără printre concurenții din celelalte tărâmuri. Nu s-a întors la tine, Liosan, pentru că nu poate face asta. Într-adevăr, el este incapabil să facă mare lucru în acest moment.

Senescalul a făcut un pas înainte. — Ce-l chinuie pe domnul nostru?

Monok Ochem ridică din umeri. — O soartă destul de comună. El e pierdut.'

'Pierdut?'

— Sugerez să lucrăm împreună pentru a împleti un ritual, spuse bonecasterul, și astfel să creăm o poartă. Pentru aceasta, vom avea nevoie de Tellann, de propriul tău tărâm, Liosan, și de sângele acestui Tiste Edur. Onrack, ne vom ocupa de distrugerea ta odată ce ne vom întoarce pe tărâmul nostru.

— S-ar părea oportun, răspunse Onrack.

Ochii lui Trull se măriseră. Se uită fix la bonecaster. — Ai spus, sângele meu?

— Nu toate, Edur... dacă totul decurge conform planului.

CAPITOLUL ZECE

Tot ceea ce se sparge trebuie aruncat chiar dacă tunetul credinței revine ecouri care se stinge mereu.
Preludiu la Anomandaris

Pescar

Ziua în care fețele din stâncă s-au trezit a fost sărbătorită printre teblori printr-un cântec. Karsa Orlong știa acum că amintirile oamenilor lui erau lucruri întortocheate. Predat uitării când era neplăcut, înflorind într-un foc de glorie când era eroic. Înfrângerea fusese transformată în victorie în țesutul fiecărei povești.

Și-ar fi dorit ca Bairoth să mai trăiască, ca tovarășul său sagaș să facă mai mult decât să-și bântuie visele sau să stea în fața lui ca un lucru din piatră cioplită grosier, în care unele cicatrici întâmplătoare ale dalții lui aruncaseră o expresie batjocoritoare, aproape batjocoritoare.

Bairoth i-ar fi putut spune multe din ceea ce trebuia să știe în acest moment. În timp ce familiaritatea lui Karsa cu poiana sacră a patriei lor era cu mult mai mare decât cea a lui Bairoth sau a lui Delum Thord și astfel se asigura că asemănările posedau o oarecare acuratețe, războinicul a simțit că ceva esențial lipsea din cele șapte fețe pe care le cioplise în copacii de piatră. Poate că lipsa lui de talent îl trădase, deși nu părea să fie cazul sculpturilor lui Bairoth și Delum. Energia vieții lor părea să emane din statuile lor, parcă s-ar fi contopit cu propria memorie a lemnului pietrificat. La fel ca în toată pădurea, în care se simțea că copacii nu așteptau decât venirea primăverii, a renașterii sub roata stelelor, părea că cei doi războinici teblori nu așteptau decât rândul sezonului.

Dar Raraku a sfidat fiecare sezon. Raraku însuși era etern în caracterul său important, așteptând perpetuu renașterea. Răbdare în piatră, în nisipurile agitate, mereu murmurătoare.

Deșertul Sfânt părea, în mintea lui Karsa, un loc perfect pentru cei șapte zei ai Teblorului. Era posibil, reflectă el în timp ce se plimba încet înaintea fețelor pe care le cioplise în bolovani, ca ceva din acel sentiment sardonic să-i fi otrăvit mâinile. Dacă da, defectul nu era vizibil pentru ochii lui. Pe chipurile zeilor nu exista nimic care să permită expresia sau comportamentul – amintirea lui era de piele întinsă peste os lat și robust, de sprâncene care se proiectau ca niște creste, aruncând ochii în umbră adâncă. Pomeți lați și plati, o falcă grea, fără bărbie... o bestialitate atât de diferită de trăsăturile Teblor...

Se încruntă, oprindu-se să stea în fața lui Urugal pe care, ca și în cazul celorlalți șase, îl sculptase la nivel cu propriii ochi. Șerpii se alunecau peste picioarele lui prăfuite și goale, singura lui companie din poiană. Soarele începuse să coboare, deși căldura rămânea puternică.

După un lung moment de contemplare, Karsa a vorbit cu voce tare. — Bairoth Gild, uită-te cu mine la zeul nostru. Spune-mi ce este în neregulă. Unde

am gresit? Acesta a fost cel mai mare talent al tău, nu-i așa? Văzând atât de clar fiecare pas greșit al meu. S-ar putea să vă întrebați: ce am căutat să obțin cu aceste sculpturi? Ai întreba asta, pentru că este singura întrebare la care merită răspuns. Dar nu am un răspuns pentru tine... ah, da, aproape te aud râzând de răspunsul meu patetic. *nu am nici un raspuns* . — Poate, Bairoth, mi-am imaginat că îți dorești compania lor. Marii zei Teblori, care s-au trezit într-o zi.'

În mintea șamanilor. Treziți în visele lor. Acolo, și acolo singur. Cu toate acestea, acum știu aroma acelor vise și nu seamănă cu nimic cu cântecul. Nimic.

Găsise această poiană căutând singurătate și singurătatea îi inspirase creațiile artistice. Cu toate acestea, acum că a terminat, nu se mai simțea singur aici. Își adusese propria viață în acest loc, moștenirile faptelor sale. Încetase să mai fie un refugiu, iar nevoia de a vizita s-a născut acum din momeala eforturilor lui, atragându-l iar și iar înapoi. Să se plimbe printre șerpii care veneau să-l întâmpine, să asculte șuieratul nisipurilor plutind pe vântul geamăt din deșert, nisipurile care soseau în poiană să mângâie copacii și fețele de piatră cu atingerea lor fără sânge.

Raraku a oferit iluzia că timpul stă nemișcat, universul ținându-și respirația. O vanitare insidiosa. Dincolo de peretele furios al Vârtejului, clepsidrile încă erau întoarse. Armatele s-au adunat și și-au început marșul, sunetul cizmelor, scuturilor și echipamentului lor un zgomot și un vuiet mortal. Și, pe un continent îndepărtat, Teblorii erau un popor aflat sub asediu.

Karsa continuă să se uite la faţa de piatră a lui Urugal. *Tu nu ești Teblor. Cu toate acestea, pretinzi că ești zeul nostru. Te-ai trezit, acolo, în stâncă, cu atâta timp în urmă. Dar înainte de acea oră? Unde ai fost atunci, Urugal? Tu și cei șase însoțitori groaznici ai tăi* ?

Un chicotit blând de peste luminiș îl aduse pe Karsa în jur.

— Și care dintre nenumăratele tale secrete este acesta, prietene?

— Leoman, bubui Karsa, a trecut mult timp de când nu ai părăsit groapa ta.

Îndreptându-se înainte, războinicul din deșert aruncă o privire spre șerpi. — Eram înfometat după companie. Spre deosebire de tine, înțeleg. Făcu un semn către buloanele sculptate. 'Acestea sunt ale tale? Văd doi Toblakai - ei stau în acei copaci ca și cum ar fi vii și la câteva momente de la pași înainte. Mă deranjează să îmi amintesc că sunteți mai mulți dintre voi. Dar ceilalți?

— Zeii mei. El a observat expresia uluită a lui Leoman și a elaborat: „Fețele din stâncă. În patria mea, ei împodobesc o stâncă, cu faţa spre o poiană puţin diferită de aceasta.

"Toblakai-"

— Încă mă cheamă, continuă Karsa, întorcându-se pentru a studia încă o dată chipul bestial al lui Urugal. 'Când dorm. Este așa cum spune Ghost Hands: sunt bântuit.

— Prin ce, prietene? Ce vă cer... zeii... de la voi?

Karsa îi aruncă o privire lui Leoman, apoi ridică din umeri. — De ce m-ai căutat?

Leoman a făcut să spună un lucru, apoi a ales altul. — Pentru că răbdarea mea s-a terminat. Au fost știri despre evenimente legate de malazani. Înfrângeri îndepărtate. Sha'ik și câțiva ei favoriți sunt foarte entuziasmați... dar nu reușesc nimic. Aici așteptăm legiunile Adjunctului. Într-un lucru Korbolo Dom are

dreptate - marșul acelor legiuni ar trebui contestat. Dar nu așa cum ar fi vrut el. Fără bătălii campate. Nimic atât de dramatic sau de precipitat. În orice caz, Toblakai, Mathok mi-a dat permisiunea să călăresc cu o companie de războinici – iar Sha'ik a condescendent să ne permită dincolo de Vârtej.

Karsa a zâmbit. 'Intr-adevar. Și ești liber să-l hărțuiești pe Adjunct? Ah, m-am gândit la fel de mult. Trebuie să cercetezi, dar nu mai departe de dealurile dincolo de Vârtej. Ea nu vă va permite să călătoriți spre sud. Dar măcar vei face ceva și pentru asta sunt mulțumit pentru tine, Leoman.

Războinicul cu ochi albaștri se apropie. „Odată dincolo de Vârtej, Toblakai...”

„Totuși ea va ști,” a răspuns Karsa.

— Și așa îi voi provoca nemulțumirea. Leoman rânji. „Nu este nimic nou în asta. Și ce rămâne cu tine, prietene? Ea te numește garda ei de corp, dar când ți-a permis ultima oară să intri în prezența ei? În cortul ăla blestemat al ei? Ea renaște într-adevăr, pentru că nu mai este așa cum a fost cândva...

— Ea este Malazan, spuse Toblakai.

'Ce?'

— Înainte să devină Sha'ik. Știi asta la fel de bine ca mine...

'A renăscut! Ea a devenit voința zeiței, Toblakai. Tot ceea ce era ea înainte de acea vreme este fără sens...

„Așa se spune, „a bubuit Karsa. „Totuși amintirile ei rămân. Și acele amintiri sunt cele care o înlănțuiesc așa. Ea este prinsă de frică, iar această frică se naște dintr-un secret pe care nu îl va împărtăși. Singura altă persoană care știe acel secret este Ghost Hands.

Leoman se uită lung la Karsa, apoi se aşeză încet, ghemuit. Cei doi bărbați erau înconjurați de șerpi, zgomotul alunecării pe nisip un curent subtire. Coborând o mână, Leoman a privit cum un gât evazat începea să se împletească în brațul lui. — Cuvintele tale, Toblakai, șoptesc înfrângere.

Ridicând din umeri, Karsa se îndreptă spre locul în care trusa lui de instrumente aștepta la baza unui copac. „Acești ani m-au servit bine. Compania ta, Leoman. Bătrânul Sha'ik. Odată am jurat că Malazanii sunt dușmanii mei. Cu toate acestea, din ceea ce am văzut despre lume de atunci, acum înțeleg că ei nu sunt mai cruzi decât orice alt locuitor de ses. Într-adevăr, ei singuri par să profeseze un simț al dreptății. Oamenii din șapte orașe, care îi disprețuiesc atât de mult și le doresc să plece, nu caută nimic mai mult decât puterea pe care malazanii le-au luat-o. Puterea pe care o foloseau pentru a-și teroriza propriul popor. Leoman, tu și oamenii tăi faci război împotriva dreptății și nu este războiul meu.

'Justiţie?' Leoman își dezveli dinții. — Te aștepți să-ți provoc cuvintele, Toblakai? Nu o să. Sha'ik Reborn spune că nu există loialitate în mine. Poate că are dreptate. Am văzut prea multe. Totuși, aici rămân - te-ai întrebat vreodată de ce?

Karsa scoase o daltă și un ciocan. „Lumina se estompează – și asta face umbrele mai adânci. Este lumina, îmi dau seama acum. Acesta este ceea ce este diferit la ei.

— Apocalipticul, Toblakai. Dezintegrare. Anihilare. Tot. Fiecare om... locuitor. Cu ororile noastre întortocheate - tot ceea ce ne comitem unul asupra

celuilalt. Depredarile, cruzimile. Pentru fiecare gest de bunătate și compasiune, există zece mii de acte de brutalitate. Loialitate? Da, nu am niciunul. Nu pentru genul meu, și cu cât ne distrugem mai repede, cu atât lumea va fi mai bună.

— Lumina, spuse Karsa, îi face să pară aproape umani.

Oricât de distras era, Toblakai nu a observat ochii îngustați ai lui Leoman și nici lupta de a rămâne tăcut.

Nu se pășește între un om și zeii săi.

Capul șarpelui s-a ridicat în fața feței lui Leoman și a plutit acolo, zvâcnind limba.

— Casa Lanțurilor, mormăi Heboric, cu expresia acrișă la cuvinte.

Bidithal tremura, deși era greu de spus dacă din frică sau plăcere. 'Hoţ. Consort. The Unbound - acestea sunt interesante, da? Pentru toată lumea ca spulberată...

— De unde au venit aceste imagini? întrebă Heboric. Privind pur și simplu cartonașele din lemn cu picturile lor lăcuite - încețoșate așa cum erau - umplea gâtul fostului preot cu bilă. *Simt... defecte. În fiecare și în fiecare. Nu este o întâmplare, nici o greșeală a mâinii care le-a periat* .

— Nu există nicio îndoială, a spus L'oric ca răspuns la întrebarea sa, veridicitatea lor. Puterea care emană de la ei este o duhoare vrăjitorie. Nu am asistat niciodată la o naștere atât de viguroasă în Deck. Nici măcar Shadow nu a simțit...

'Umbră!' se răsti Bidithal. „Acei înșelători nu ar putea niciodată să dezvăluie adevărata putere a acestui tărâm! Nu, aici, în această nouă casă, tema este pură. Imperfecțiunea este sărbătorită, răsucirea șansei haotice distruge pe toți...

'Tăcere!' șuieră Sha'ik, cu brațele strânse în jurul ei. — Trebuie să ne gândim la asta. Nimeni nu vorbește. Lasă-mă să mă gândesc!'

Heboric o studie o clipă, strâmbându-se din ochi pentru a o aduce în atenție, deși stătea lângă el. Cărțile din noua Casă sosiseră în aceeași zi cu vestea înfrângerii Malazanului asupra Genabackis. Și timpul de atunci fusese unul de discordie aprinsă între comandanții lui Sha'ik, suficient pentru a-i atenua plăcerea de a auzi despre supraviețuirea fratelui ei Ganoes Paran, iar acum o ducea la o distragere neobișnuită.

Casa Lanțurilor a fost împletită în destinele lor. O intruziune insidioasă, o infecție împotriva căreia nu avuseseră nicio șansă să se pregătească. Dar a fost un inamic sau o sursă potențială pentru o putere reînnoită? Se părea că Bidithal era ocupat să se convingă că acesta din urmă era atras, fără îndoială, în această direcție de nemulțumirea lui crescândă față de Sha'ik Reborn. L'oric, pe de altă parte, părea mai înclinat să împărtășească îndoielile lui Heboric; în timp ce Febryl a fost unic în a păstra tăcerea asupra întregii chestiuni.

Aerul din cort era aproape, acru de transpirația umană. Heboric nu voia altceva decât să plece, să scape de toate acestea, dar simțea pe Sha'ik agățat de el, o strângere spirituală la fel de disperată ca orice simțise de la ea înainte.

— Arată încă o dată noul Unaligned.

Da. Pentru a mia oară.

Încruntat, Bidithal cercetă prin Deck, apoi scoase cartea, pe care o puse în

centrul covorașului din păr de capră. — Dacă vreunul dintre noii veniți este îndoielnic, râse bătrânul, acesta este acesta. Master of the Deck? Absurd. Cum se poate controla incontrolabilul?

A fost liniște.

Incontrolabilul? Cum ar fi Vârtejul însuși?

În mod clar, Sha'ik nu prinsese insinuarea. „Ghost Hands, aș vrea să iei această carte, să o simți, să cauți să simți ce poți din ea”.

— Tu faci această cerere din nou și din nou, Aleasă, oftă Heboric. — Dar vă spun că nu există nicio legătură între puterea mâinilor mele și Puntea Dragonilor. Nu-ți sunt de nici un ajutor...

— Atunci ascultă cu atenție și o voi descrie. Nu contează mâinile tale - te întreb acum ca un preot cândva, ca un cărturar. Asculta. Fața este ascunsă, dar indică...

— Este ascuns, îl întrerupse Bidithal pe un ton batjocoritor, pentru că cardul nu este altceva decât proiecția dorinței cuiva.

— Închide-mă din nou și vei regreta, Bidithal, spuse Sha'ik. — Te-am auzit destul despre acest subiect. Dacă gura ta se deschide din nou, îți voi smulge limba. Ghost Hands, voi continua. Cifra este puțin peste medie în înălțime. Există o dungă purpurie a unei cicatrici – sau poate sânge – pe o parte a feței – o rană, da? El-da, sunt sigur că este un bărbat, nu o femeie-el stă pe un pod. Din piatră, străpunsă de crăpături. Orizontul este plin de flăcări. Se pare că el și podul sunt înconjurați, ca și cum ar fi adepți sau servitori...

— Sau gardieni, a adăugat L'oric. — Iertare, Aleasă.

— Gardieni. Da, o posibilitate bună. Au aspect de soldați, nu-i așa?

„Pentru ce”, a întrebat Heboric, „sunt aceşti gardieni? Poți să vezi pământul pe care stau?

— Bones, există multe detalii fine acolo, Ghost Hands. Cum ai știut?'

— Descrie acele oase, te rog.

'Inuman. Foarte larg. O parte a unui craniu este vizibilă, cu bot lung, cu colți îngrozitor. Poartă rămășițele unui fel de cască...

'O cască? Pe craniu?

'Da.'

Heboric a tăcut. A început să se legăne, dar era doar de la distanță conștient de mișcare. În capul lui creștea un strigăt fără sursă, un strigăt de durere, de angoasă.

— Maestrul, spuse Sha'ik, cu vocea tremurândă, stă ciudat. Brațele întinse, îndoite la coate, astfel încât mâinile să depindă, departe de corp - este cea mai ciudată postură...

— Are picioarele împreună?

— Aproape imposibil.

De parcă ar forma un punct . Plictisitor și îndepărtat până la urechile sale, Heboric a întrebat: „Și cu ce poartă?”

— Mătăsuri strânse, din felul în care strălucesc. Negru.'

'Altceva?'

— Există un lanţ. Îi taie trunchiul, de la umărul stâng până la șoldul drept. Este un lant robust, fier forjat negru. Pe umeri sunt niște discuri de lemn, ca niște epoleți, dar mari, câte o mână de fiecare...

— Câţi în total?
— Patru. Știi ceva acum, Ghost Hands. Spune-mi!'
— Da, murmură L'oric, ai gânduri despre asta...
— El minte, mârâi Bidithal. „A fost uitat de toată lumea – chiar și de zeul său – și acum încearcă să inventeze o nouă importanță”.
Febryl vorbi într-o râpă batjocoritoare. — Bidithal, prostule. El este un om care atinge ceea ce nu putem simți și vede la ce suntem orbi. Vorbește mai departe, Ghost Hands. De ce sta acest Stăpân așa?
— Pentru că, spuse Heboric, este o sabie.
Dar nu orice sabie. El este o singură sabie, mai presus de toate, și taie rece. Acea sabie este ca natura proprie a acestui om. El își va despica propria cale. Nimeni nu-l va conduce. El stă acum în mintea mea. Îl văd. Îi văd fața. Oh, Sha'ik...
— Un maestru de punte, spuse L'oric, apoi oftă. — O piatră de ordin… în opoziție cu Casa Lanțurilor – totuși el stă singur, gardieni sau nu, în timp ce slujitorii Casei sunt mulți.
Heboric zâmbi. 'Singur? El a fost întotdeauna așa.
— Atunci de ce zâmbetul tău este cel al unui om rupt, Ghost Hands?
Mă întristesc pentru umanitate. Această familie, deci în război cu ea însăși . — La asta, L'oric, nu voi răspunde.
— Acum voi vorbi doar cu Mâinile Fantomei, a spus Sha'ik. Dar Heboric clătină din cap. „Am terminat de vorbit, deocamdată, chiar și cu tine, Alesul. Voi spune asta și nimic mai mult: ai încredere în Stăpânul Punții. El va răspunde Casei Lanțurilor. El va răspunde.
Simțindu-se străvechi dincolo de ani, Heboric se ridică în picioare. Se auzi o mişcare lângă el, apoi mâna tânărului Felisin se aşeză pe antebraţul lui. A lăsat-o să-l conducă din cameră.
Afară sosise amurgul, marcat de strigătele caprelor care erau conduse în țarcuri. Spre sud, chiar dincolo de periferia orașului, bubuia tunetul copitelor de cai. Kamist Reloe și Korbolo Dom absentaseră de la întâlnire pentru a supraveghea exercițiile trupelor. Antrenamentul desfășurat în stilul Malazan, despre care Heboric a trebuit să recunoască a fost singura expresie de strălucire a renegatului Fist de până acum. Pentru prima dată, o armată Malazan avea să-și întâlnească meciul în toate lucrurile, cu excepția munițiilor Moranth. Tactica și dispunerea forțelor ar fi identice, asigurându-se că numai numerele vor decide ziua. Amenințarea cu munițiile avea să i se răspundă cu vrăjitorie, pentru că Armata Vârtejului poseda un grup complet de Înalți Magi, în timp ce Tavore nu avea – din câte știau ei – niciunul. Spionii din Aren observaseră prezența celor doi copii Wickan, Nil și Nether, dar ambii, s-a susținut, fuseseră complet distruși de moartea lui Coltaine.
Dar de ce ar avea nevoie de magi? Ea poartă o sabie otatarală, până la urmă. Chiar și așa, influența ei negativă nu poate fi extinsă asupra întregii ei armate. Dragă Sha'ik, s-ar putea să-ți învingi sora până la urmă.
— Unde te-ai duce, Ghost Hands? întrebă Felisin.
— La mine acasă, fată.
— Nu asta am vrut să spun.
Și-a înclinat capul. 'Nu stiu-'

„Dacă într-adevăr nu o faci, atunci ți-am văzut calea înainte de tine și mi-e greu să cred. Trebuie să pleci de aici, Ghost Hands. Trebuie să-ți retragi calea, altfel ce bântuie te va ucide...

— Și asta contează? Fată-'

— Privește o clipă dincolo de tine, bătrâne! Ceva este conținut în tine. Prins în carnea ta de muritor. Ce se va întâmpla când carnea voastră scădea?

A tăcut o clipă lungă, apoi a întrebat: „Cum poți fi atât de sigur de asta? Moartea mea ar putea pur și simplu să anuleze riscul de evadare – ar putea închide portalul, la fel de etanș ca înainte...

— Pentru că nu există întoarcere. Este aici - puterea din spatele acelor mâini fantomatice ale tale - nu otataralul, care se estompează, se estompează mereu...

' *Se estompează?* '

'Da, estompând! Visele și viziunile tale nu s-au înrăutățit? Nu ti-ai dat seama de ce? Da, mama mi-a spus – pe Insula Otataral, în deșert – statuia aceea. Heboric, o întreagă insulă de otataral a fost creată pentru a conține acea statuie, pentru a o ține prizonieră. Dar i-ai dat un mijloc de a scăpa - acolo, prin mâinile tale. Trebuie să te întorci!

'Suficient!' mârâi el, aruncându-i mâna departe. — Spune-mi, ți-a spus și ea despre ea însăși în acea călătorie?

— Ceea ce era înainte nu mai contează...

— Oh, dar da, fată! Conteaza!'

'Ce vrei să spui?'

Tentația a ajuns aproape să-l copleșească. *Pentru că ea este Malazan! Pentru că este sora lui Tavore! Pentru că acest război nu mai este al Vârtejului - a fost furat, răsucit de ceva mult mai puternic, de legăturile de sânge care ne leagă pe toți în lanțurile cele mai aspre și mai strânse! Ce șansă o zeiță furioasă împotriva asta* ?

În schimb, nu a spus nimic.

— Trebuie să începi călătoria, spuse Felisin cu voce joasă. — Dar știu, nu se poate face singur. Nu. Voi merge cu tine...

El se îndepărtă clătinând la cuvintele ei, clătinând din cap. A fost o idee îngrozitoare, o idee înspăimântătoare. Totuși, brutal de perfect, un coșmar al sincronicității.

'Asculta! Nu trebuie să fim doar tu și cu mine – voi găsi pe altcineva. Un războinic, un protector loial...

'Suficient! Gata cu asta!' *Totuși, o va îndepărta de Bidithal și de dorințele lui îngrozitoare. O va îndepărta ... de furtuna care vine* . — Cu cine altcineva ai vorbit despre asta? el a cerut.

— Nimeni, dar m-am gândit... Leoman. Ar putea alege pentru noi pe cineva din oamenii lui Mathok...

— Nici un cuvânt, fată. Nu acum. Nu încă.'

Mâna ei îl prinse din nou de antebraț. — Nu putem aștepta prea mult, Ghost Hands.

— Nu încă, Felisin. Acum, du-mă acasă, te rog.

— Vrei să vii cu mine, Toblakai?

Karsa și-a târât privirea de pe chipul de piatră al lui Urugal. Soarele apusese cu bruscitatea lui caracteristică, iar stelele deasupra capului erau strălucitoare. Șerpii începuseră să se împrăștie, împinși în pădurea ciudat de tăcută în căutarea hranei. — Ai să alerg alături de tine și de caii tăi mici, Leoman? Nu există monturi Teblor pe acest pământ. Nimic care să se potrivească cu mărimea mea...

— Se montează Teblor? De fapt, prietene, te înșeli în asta. Ei bine, nu aici, adevărat, așa cum spui. Dar la vest, în Jhag Odhan, există cai sălbatici care se potrivesc cu statura ta. Sălbatic acum, în orice caz. Sunt cai Jhag crescuți cu mult timp în urmă de către Jaghut. S-ar putea foarte bine ca monturile tale Teblor să fie de aceeași rasă – până la urmă au existat Jaghut pe Genabackis.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

Leoman și-a coborât mâna dreaptă la pământ și a privit cum gâtul se desfăcea pe lungimea brațului său. — Într-adevăr, este prima dată când ai menționat că tu, Teblor, ai posedat cai. Toblakai, nu știu practic nimic din trecutul tău. Nimeni de aici nu o face. Nu ești un om locuitor. Tu și cu mine, am călătorit vreodată pe jos, nu-i așa?

— Jhag Odhan. Asta e dincolo de Raraku.

— Da. Loviți spre vest prin Vârtej și veți ajunge la stânci, țărmul spart al mării antice care a umplut cândva acest deșert. Continuați până ajungeți într-un mic oraș - Lato Revae. Imediat la vest se întinde vârful Munților Thalas. Ocoliți marginea lor de sud, mereu spre vest, până ajungeți la râul Ugarat. Există un vad la sud de Y'Ghatan. De cealaltă parte, loviți spre vest și sud și vest, timp de două săptămâni sau mai mult, și vă veți găsi în Jhag Odhan. Oh, există ceva ironie în asta - au fost cândva trupe nomazi de Jaghut acolo. De aici și numele. Dar acești Jaghut au căzut. Fuseseră predați atât de mult timp încât erau puțin mai mult decât sălbatici.

— Și sunt încă acolo?

'Nu. Logros T'lan Imass i-a măcelărit. Nu cu mult timp în urmă.'

Karsa își dezveli dinții. 'T'lan Imass. Un nume din trecutul Teblorilor.

— Mai aproape de atât, mormăi Leoman, apoi se îndreptă. „Cereți permisiunea lui Sha'ik pentru a călători în Jhag Odhan. Ai face o priveliște impresionantă pe câmpul de luptă, călare pe un cal Jhag. Oamenii tăi au luptat călare sau pur și simplu i-au folosit pentru transport?

Karsa a zâmbit în întuneric. — Voi face cum spui, Leoman. Dar călătoria va dura mult - nu mă aștepta. Dacă tu și cercetașii tăi sunteți încă dincolo de Vârtej la întoarcerea mea, voi merge să vă găsesc.

'De acord.'

— Dar Felisin?

Leoman a tăcut pentru o clipă, apoi a răspuns: „Ghost Hands a fost trezit la... amenințare”.

Karsa rânji. — Și ce valoare va fi asta? Ar trebui să-l ucid pe Bidithal și să termin cu asta.

— Toblakai, mai mult decât tine îl tulbură pe Ghost Hands. Nu cred că va rămâne mult mai mult în tabără. Și când va pleca, va lua copilul cu el.

„Și aceasta este o opțiune mai bună? Ea nu va deveni mai mult decât doica lui.

— Pentru o vreme, poate. Voi trimite pe cineva cu ei, desigur. Dacă Sha'ik

nu ar avea nevoie de tine – sau măcar crede că are – te-aș întreba.

— Nebunie, Leoman. Am călătorit o dată cu Ghost Hands. Nu voi mai face asta.

— El deține adevăruri pentru tine, Toblakai. Într-o zi, va trebui să-l cauți. Poate chiar trebuie să-i ceri ajutorul.

'Ajutor? Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Tu rostești cuvinte neplăcute. Nu-i voi mai auzi.

Rânjetul lui Leoman era vizibil în întuneric. — Ești așa cum ești întotdeauna, prietene. Atunci când vei călători în Jhag Odhan?

— Voi pleca mâine.

— Atunci, cel mai bine ar fi să-i dau veste lui Sha'ik. Cine știe, s-ar putea chiar să fie condescendentă să mă vadă în persoană, după care aș putea foarte bine să reușesc să pun capăt distracției ei cu această Casă a Lanțurilor...

'Acest ce?'

Leoman flutură o mână disprețuitoare. — Casa Lanţurilor. O nouă putere în Deck of Dragons. Despre asta vorbesc ei zilele astea.

— Lanțuri, mormăi Karsa, întorcându-se pentru a se uita la Urugal. — Nu-mi plac atât de mult lanțurile.

— Ne vedem dimineață, Toblakai? Înainte să pleci?

'Vei.'

Karsa l-a ascultat pe bărbat îndepărtându-se cu pași mari. Mintea lui era un vârtej. Lanţuri. L-au bântuit, îl bântuiseră de când el, Bairoth și Delum au plecat din sat. Poate chiar înainte de atunci. Triburile și-au modelat propriile lanțuri, până la urmă. La fel ca rudenia și tovarășii și poveștile cu lecțiile lor de onoare și sacrificiu. *Și lanțuri de asemenea între Teblori și cei șapte zei ai lor. Între mine și zeii mei. Lanțuri din nou, acolo în viziunile mele - morții pe care i-am ucis, sufletele Ghost Hands spune că le trag în urma mea. Eu sunt - tot ceea ce sunt - a fost modelat de astfel de lanțuri* .

Această casă nouă - este a mea?

Aerul din poiană era brusc rece, amarnic. O cursă finală, zdrobitoare, când ultimul dintre șerpi a fugit din poiană. Karsa a clipit din ochi și a văzut chipul indurat al lui Urugal... *trezindu -se* .

O prezență, acolo, în găurile întunecate ale ochilor feței.

Karsa auzi un vânt urlet, umplându-i mintea. O mie de suflete gemând, tunetul pocnit al lanțurilor. Mârâind, el s-a pregătit înaintea atacului, și-a fixat privirea pe chipul zvârcolit al zeului său.

„Karsa Orlong. Am așteptat mult pentru asta. Trei ani, modelarea acestui loc sacru. Ai pierdut atât de mult timp cu cei doi străini - prietenii tăi căzuți, cei care au eșuat acolo unde tu nu ai făcut-o. Acest templu nu trebuie sfințit prin sentimentalism. Prezența lor ne jignește. Distruge-i în noaptea asta.

Cele șapte fețe erau toate treze acum, iar Karsa simțea greutatea respectului lor, o presiune mortală în spatele căreia se pândea ceva... avid, întunecat și plin de bucurie.

„De mâna mea”, i-a spus Karsa lui Urugal, „te-am adus în acest loc. De mâna mea, ați fost eliberat din închisoarea voastră de stâncă din ținuturile Teblor-da, eu nu sunt nebunul care credeți că sunt. M-ai călăuzit în asta și acum ai venit. Primele tale cuvinte sunt de pedeapsă? Atenție, Urugal. Orice sculptură

de aici poate fi spulberată de mâna mea, dacă aș alege.
Le-a simțit furia, zguduindu-l, căutând să-l ofilească sub atac, totuși stătea în fața lui nemișcat și neclintit. Războinicul Teblor care avea să se prepeleze înaintea zeilor săi nu mai era.
— Ne-ai adus mai aproape, a răpit în cele din urmă Urugal. — Suficient de aproape pentru a simți locația exactă a ceea ce ne dorim. Și acum trebuie să pleci, Karsa Orlong. Ați întârziat călătoria atât de lungă, călătoria voastră către noi înșine și pe calea pe care v-am pus-o înainte. Te-ai ascuns prea mult timp în compania acestui spirit meschin care nu face altceva decât să scuipe nisip.
„Această cale, această călătorie – până la ce scop? Ce cauți?
— La fel ca tine, războinică, căutăm libertatea.
Karsa a tăcut. *Avid într-adevăr* . Apoi a vorbit. — Trebuie să călătoresc spre vest. În Jhag Odhan.
Le simți șocul și entuziasmul, apoi corul de suspiciune care se revărsa din cei șapte zei.
'Vest! Într-adevăr, Karsa Orlong. Dar de unde știi asta? *Pentru că, în sfârșit, sunt fiul tatălui meu* . — Voi pleca cu zorii, Urugal. Și voi găsi pentru tine ceea ce îți dorești. Simțea prezența lor dispărând și știa instinctiv că acești zei nu erau atât de aproape de libertate pe cât voiau ei să creadă. Nici la fel de puternic.
Urugal numisese acest luminiș un templu, dar era unul contestat, iar acum, când cei Șapte s-au retras și au dispărut brusc, Karsa s-a întors încet de la fețele zeilor și i-a privit pe cei pentru care acest loc fusese în adevăr. sfințit. Prin propriile mâini ale lui Karsa. În numele acelor lanțuri un muritor putea purta cu mândrie.
— Loialitatea mea, spuse încet războinicul Teblor, a fost deplasată. Am slujit numai gloriei. Cuvinte, prieteni. Și cuvintele pot purta falsă noblețe. Deghizarea adevărurilor brutale. Cuvintele din trecut, care l-au îmbrăcat atât de mult pe Teblor în haine de erou - asta am servit. În timp ce adevărata glorie era înaintea mea. Langa mine. Tu, Delum Thord. Și tu, Bairoth Gild.
Din statuia de piatră a lui Bairoth se ivi o voce îndepărtată și obosită. — Condu-ne, conducător de război.
Karsa tresări. *Visez asta* ? Apoi s-a îndreptat. — Ți-am atras spiritele în acest loc. Ai călătorit în urma celor Șapte?
„Am parcurs tărâmurile goale”, a răspuns Bairoth Gild. — Gol, dar nu eram singuri. Ne așteaptă pe toți străini, Karsa Orlong. Acesta este adevărul pe care l-ar ascunde de tine. Suntem chemați. Noi suntem aici.'
— Niciunul, auzi vocea lui Delum Thord de pe cealaltă statuie, nu te poate învinge în această călătorie. Îl conduci pe inamicul în cerc, sfidezi orice predicție și, astfel, oferi marginea voinței tale. Am căutat să urmăm, dar nu am putut.
— Cine, căpetenie de război, întrebă Bairoth, cu vocea mai îndrăzneaţă, acum este inamicul nostru?
Karsa se ridică în fața celor doi războinici Uryd. — Fiți martori la răspunsul meu, prieteni. Martor.'
Delum a spus: „Te-am eșuat, Karsa Orlong. Cu toate acestea, ne inviti să mergem cu tine încă o dată.
Karsa și-a respins dorința de a țipa, de a dezlănțui un strigăt de război – de parcă o astfel de provocare ar putea forța înapoi întunericul care se apropia. Nu

putea să-și înțeleagă propriile impulsuri, emoțiile torenţiale amenințând să-l cuprindă. Se uită la asemănarea sculptată a prietenului său înalt, conștientizarea acelor trăsături nemarginate - Delum Thord înainte de Forkassal - Forkrul Assail pe nume Calm - pe o potecă de munte pe un continent îndepărtat, l-a distrus atât de casual.

vorbi Bairoth Gild. — Te-am eșuat. Ne ceri acum să mergem cu tine?

— Delum Thord. Bairoth Gild. Vocea lui Karsa era răgușită. — Eu sunt cel care te-am dezamăgit. Aș fi încă o dată conducătorul tău de război, dacă mi-ai permite asta.

Un lung moment de tăcere, apoi Bairoth a răspuns: „În sfârșit, ceva de așteptat”.

Atunci Karsa aproape căzu în genunchi. Durerea, dezlănțuită în sfârșit. La sfârșit, timpul lui de singurătate. Penitența lui a fost împlinită. Călătoria să înceapă din nou. *Dragă Urugal, vei fi martor. Oh, cum vei fi martor* .

Vatra era puțin mai mult decât o mână de cărbuni pe moarte. După ce Felisin Younger a plecat, Heboric rămase nemișcat în întuneric. A trecut puțin timp, apoi a strâns o grămadă de bălegar uscat și a reconstruit focul. Noaptea îl înghețase – până și mâinile pe care nu le vedea erau reci, ca niște bucăți grele de gheață la capătul încheieturilor.

Singura călătorie care se afla în fața lui era una scurtă și trebuia să o parcurgă singur. El era orb, dar în asta nu mai orb decât oricine altcineva. Prăpastia morții, indiferent dacă a fost văzută prima dată de departe sau descoperită cu următorul pas, a fost întotdeauna o surpriză. O promisiune a încetării bruște a întrebărilor, dar nu existau răspunsuri care să aștepte dincolo. Încetarea ar trebui să fie suficientă. *Și așa trebuie să fie pentru fiecare muritor. Chiar dacă suntem flămânzi de rezoluție. Sau, și mai delirante: răscumpărarea* .

Acum, după tot acest timp, a reușit să-și dea seama că fiecare cale în cele din urmă, inevitabil, s-a împuținat într-o singură linie de pași. Acolo, ducând chiar la margine. Apoi... dispărut. Și astfel, el s-a confruntat doar cu ceea ce se confrunta fiecare muritor. Singurătatea morții și darul final al uitării care era indiferența.

Zeii erau bineveniți să se ceartă asupra sufletului lui, să-și lămurească și să se răstoarne peste sărbătoarea meschină. Și dacă muritorii l-au întristat, doar pentru că murind îi scuturase din iluzia unității care a mângâiat călătoria vieții. Unul mai puțin pe potecă.

O zgârietură la intrarea clapei, apoi pielea a fost scoasă deoparte și cineva a intrat.

— Ai face din casa ta un rug, Ghost Hands? Vocea era a lui L'oric.

Cuvintele Înaltului Mag l-au tresărit pe Heboric și-a dat seama brusc de sudoarele care i se scurgeau pe față, de rafale de căldură înverșunată de pe vatra acum furioasă. Fără să se gândească, alimentase flăcările cu bucată după bucată de bălegar.

— Am văzut strălucirea greu de ratat, bătrâne. Cel mai bine las-o acum, lasă-o să se stingă.

— Ce vrei, L'oric?

— Îți recunosc reticența de a vorbi despre ceea ce știi. La urma urmei, nu

are nicio valoare să-i dăruiești Bidithal sau Febryl cu astfel de detalii. Și așa că nu voi cere să-ți explici ce ai simțit cu privire la acest Stăpân al Punții. În schimb, ofer un schimb și tot ce spunem va rămâne între noi doi. Nimeni altcineva.'

'De ce să am încredere în tine? Ești ascuns, chiar și pentru Sha'ik. Nu dai niciun motiv pentru care ești aici. În cadrul ei, în acest război.

— Numai asta ar trebui să-ţi spună că nu sunt ca ceilalţi, răspunse L'oric.

Heboric rânji. — Asta te câștigă mai puțin decât ai putea crede. Nu poate exista niciun schimb pentru că nu poți să-mi spui nimic despre care aș fi interesat să aud. Schemele lui Febryl? Omul e un prost. Perversiunile lui Bidithal? Într-o zi, un copil își va strecura un cuțit între coaste. Korbolo Dom și Kamist Reloe? Ei luptă împotriva unui imperiu care este departe de a fi mort. Nici nu vor fi tratați cu onoare când vor fi aduși în sfârșit în fața împărătesei. Nu, sunt criminali și pentru asta sufletele lor vor arde pentru veșnicie. Vârtejul? Acea zeiță are disprețul meu și acel dispreț nu face decât să crească. Deci, ce ai putea să-mi spui, L'oric, că aș prețui?

— Singurul lucru care te-ar putea interesa, Heboric Light Touch. La fel cum mă interesează acest Master of the Deck. Nu te-aș păcăli cu schimbul. Nu, ți-aș spune tot ce știu despre Mâna de Jad, care se ridică din nisipurile otatarale - Mâna pe care ai atins-o și care acum îți bântuie visele.

— De unde ai putut să le știi pe astea... El a tăcut. Transpirația de pe fruntea lui era acum rece.

— Și cum, replică L'oric, poți simți atât de multe dintr-o simplă descriere a cărții Maestrului? Să nu punem la îndoială aceste lucruri, altfel ne prindem într-o conversație care va supraviețui lui Raraku însuși. Deci, Heboric, să încep?

'Nu. Nu acum. Sunt prea obosit pentru asta. Mâine, L'oric.

— Întârzierea se poate dovedi... dezastruoasă. După o clipă, Înaltul Mag a oftat. 'Foarte bine. Văd epuizarea ta. Permite-mi, cel puțin, să-ți prepar ceaiul.

Gestul de bunătate a fost neașteptat, iar Heboric își lăsă capul în jos. — L'oric, promite-mi asta... că, când va veni ultima zi, vei fi departe de aici.

— O promisiune dificilă. Permite-mi să mă gândesc la asta. Acum, unde este hen'bara?

— Atârnat dintr-o pungă deasupra oală.

— Ah, desigur.

Heboric ascultă zgomotele pregătirii, foșnetul capetelor de flori din pungă, stropul de apă în timp ce L'oric umplea oala. — Știai, murmură Înaltul Mag în timp ce lucra, că unele dintre cele mai vechi tratate academice despre warrens vorbesc despre un triumvirat. Rashan, Thyr și Meanas. De parcă cei trei ar fi toți strâns legați unul de celălalt. Și apoi, la rândul său, căutați să le legați de Warrens Bătrâni corespunzători.

Heboric mormăi, apoi dădu din cap. — Toate aromele aceluiași lucru? aș fi de acord. Tiste warrens. Kurald asta și Kurald asta. Versiunile umane nu pot să nu se suprapună, să devină confuze. Nu sunt un expert, L'oric, și se pare că știi mai multe despre asta decât mine.

— Ei bine, cu siguranță se pare că există o insinuare reciprocă de teme între Întuneric și Umbră și, probabil, Lumină. O confuzie între cei trei, da. Însuși Anomander Rake a susținut o revendicare de proprietate asupra Tronului

Umbrei, până la urmă...

Mirosul ceaiului preparat îi smulse mintea lui Heboric. 'El are?' murmură el, doar de departe interesat.

— Ei bine, într-un fel. A pus rude să-l păzească, probabil de la Tiste Edur. Ne este foarte greu pentru noi muritorii să înțelegem istoriile Tiste, pentru că sunt un popor atât de longeviv. După cum bine știți, istoria omenirii este întotdeauna marcată de anumite personalități, ridicându-se de la o anumită calitate sau notorietate pentru a spulbera status quo-ul. Din fericire pentru noi, astfel de bărbați și femei sunt puțini și toți în cele din urmă mor sau dispar. Dar printre Tiste... ei bine, acele personalități nu dispar niciodată, sau așa se pare. Ei acționează și acționează din nou. Ele persistă. Alege cel mai rău tiran pe care îl poți din cunoștințele tale despre istoria omenirii, Heboric, apoi imaginează-l ca fiind practic nemuritor. În mintea ta, adu-l pe tiranul ăla înapoi iar și iar și iar. Cum, făcând asta, ți-ai imagina istoria noastră atunci?

— Mult mai violent decât cel al lui Tiste, L'oric. Oamenii nu sunt Tiste. Într-adevăr, n-am auzit niciodată de un tiran Tiste...

— Poate că am folosit cuvântul greșit. Mă refeream doar – în context uman – la o personalitate cu o putere sau un potențial devastator. Uită-te la acest Imperiu Malazan, născut din mintea lui Kellanved, un om singur. Dacă ar fi fost etern?

Ceva din gândurile lui L'oric îl trezise pe Heboric. 'Etern?' A lătrat în râs. — Poate că e la asta. Există un detaliu pe care l-ați putea lua în considerare, poate mai relevant decât orice altceva care a fost spus aici. Și adică, Tiste nu mai sunt izolați în uneltirile lor. Există oameni acum, în jocurile lor, oameni care nu au răbdarea lui Tiste și nici îndepărtarea lor legendară. Warrens lui Kurald Galain și Kurald Emurlahn nu mai sunt puri, nepătați de prezența umană. Meanas și Rashan? Poate că ei demonstrează ușile atât în Întuneric, cât și în Umbră. Sau poate că problema este mai complexă chiar și atât - cum se poate spera cu adevărat să se separe temele Întuneric și Lumină de Umbră? Ei sunt, după cum au spus acei savanți, un triumvirat interdependent. Mamă, tată și copil - o familie care se ceartă mereu... abia acum socrii și nepoții se alătură.

A așteptat un răspuns de la L'oric, curios de cum fuseseră primite comentariile sale, dar nu a primit niciunul. Fostul preot ridică privirea, se strădui să se concentreze asupra Înaltului Mag...

— care stătea nemișcat, cu o ceașcă într-o mână, cu inelul vasului în cealaltă. Nemișcat și privindu-l pe Heboric.

— L'oric? Iartă-mă, nu-ți pot discerne expresia...

— Ei bine, nu poţi, a răpit Înaltul Mag. — Aici am căutat să ridic avertismentul că Tiste se amestecă în treburile umane – pentru ca tu apoi să dai un avertisment în direcția opusă. De parcă nu noi trebuie să ne îngrijorăm, ci Tiste înșiși.

Heboric nu spuse nimic. O suspiciune ciudată, șoptătoare, îl străbătu o clipă, ca și cum ar fi gâdilat de ceva din vocea lui L'oric. După o clipă, a respins-o. Prea scandalos, prea absurd pentru a distra.

L'oric turnă ceaiul.

Heboric oftă. — Se pare că mi se va refuza vreodată ajutorul acelei băuturi. Spune-mi, atunci, despre gigantul de jad.

— Ah, și în schimb vei vorbi despre stăpânul punții?
„În unele lucruri îmi este interzis să detaliez...”
— Pentru că au legătură cu trecutul secret al lui Sha'ik?
— Colțul lui Fener, L'oric! Cine din acest cuib de șobolani ar putea asculta conversația noastră chiar acum? Este o nebunie să vorbești...
— Nimeni nu ascultă, Heboric. M-am asigurat de asta. Nu sunt neglijent cu secretele. Știu o mare parte din istoria ta recentă încă de la început...
'Cum?'
„Am convenit să nu discutăm despre surse. Ideea mea este că nimeni altcineva nu știe că ești Malazan sau că ești un evadat din minele otatarale. Cu excepția lui Sha'ik, desigur. De când a scăpat cu tine. Astfel, prețuiesc intimitatea - cu cunoștințele mele și cu gândurile mele - și sunt mereu vigilent. Oh, au existat sonde, căutări vrăjitorii – o întreagă menajerie de vrăji, în timp ce diverși locuitori încearcă să țină evidența rivalilor. Așa cum se întâmplă în fiecare noapte.
— Atunci absența ta va fi detectată...
— Dorm liniştit în cortul meu, Heboric, în ceea ce priveşte acele misiuni. La fel și tu în cortul tău. Fiecare singur. Inofensiv.'
— Atunci ești mai mult decât un meci pentru vrăjitoriile lor. Ceea ce te face mai puternic decât oricare dintre ei. A auzit cât a văzut ridicarea din umeri a lui L'oric, iar după o clipă fostul preot a oftat. — Dacă doriți detalii despre Sha'ik și acest nou Stăpân al Puntei, atunci trebuie să fim noi trei cei care ne întâlnim. Și pentru ca asta să se întâmple, va trebui să-i dezvălui Aleasului mai mult din tine decât ți-ai dori.
— Spune-mi asta, cel puțin. Acest nou Maestru a fost creat în urma dezastrului Malazan de pe Genabackis. Sau negi asta? Podul ăla pe care stă - a fost din, sau este într-un fel înrudit cu, Bridgeburners. Și acei gardieni fantomatici sunt tot ce a mai rămas din Arzătoare de Poduri, pentru că au fost distruși în Pannion Domin.
— Nu pot fi sigur de toate acestea, răspunse Heboric, dar ceea ce sugerezi pare probabil.
— Așadar, influența Malazan crește mereu, nu doar în lumea noastră mondenă, ci în toate labele și acum în Puntea Dragonilor.
— Faci greșeala atât de mulți dintre dușmanii imperiului, L'oric. Presupuneți că tot ceea ce este Malazan este în forță unitar, în intenție și în scop. Lucrurile sunt mult mai complicate decât îți imaginezi. Nu cred că acest stăpân de punte este vreun servitor al împărătesei. Într-adevăr, îngenunchează înaintea nimănui.
— Atunci de ce gardienii Bridgeburner?
Heboric a simțit că întrebarea era una de bază, dar a decis că va juca împreună. — Unele loialități îl sfidează pe Hood însuși...
— Ah, adică era soldat în acea companie ilustră. Ei bine, lucrurile încep să aibă sens.
'Sunt?'
— Spune-mi, ai auzit de un Spiritwalker pe nume Kimloc?
— Numele este vag familiar. Dar nu de aici. Karakarang? Rutu Jelba?
— Acum rezident în Ehrlitan. Istoria lui nu este relevantă aici, dar cumva

trebuie să fi intrat în contact recent cu un Bridgeburner. Nu există altă explicație pentru ceea ce a făcut. Le-a dat un cântec, Heboric. Un cântec *Tanno* și, curios, începe aici. În Raraku. Raraku, prietene, este locul de naștere al Bridgeburners. Știți ce semnificație are un astfel de cântec?

Heboric se întoarse, înfruntă vatra și căldura ei uscată și nu spuse nimic.

— Desigur, continuă L'oric după o clipă, această semnificație s-a diminuat oarecum, din moment ce Bridgeburners nu mai există. Nu poate exista sfințire...'

— Nu, presupun că nu, murmură Heboric.

„Pentru ca cântecul să fie sfințit, un Bridgeburner ar trebui să se întoarcă la Raraku, la locul de naștere al companiei. Și asta nu pare probabil acum, nu-i așa?

— De ce este necesară întoarcerea Bridgeburner la Raraku?

— Vrăjitoria Tanno este... eliptică. Cântecul trebuie să fie ca un șarpe care își mănâncă coada. Song of the Bridgeburners al lui Kimloc este momentan fără sfârșit. Dar a fost cântat și așa trăiește. L'oric ridică din umeri. „Este ca o vrajă care rămâne activă, așteaptă rezolvarea.”

— Spune-mi despre gigantul de jad.

Înaltul Mag dădu din cap. A turnat ceaiul și a așezat ceașca în fața lui Heboric. „Primul a fost găsit adânc în minele otatarale...”

— *Primul* !

— Da. Iar contactul s-a dovedit, pentru acei mineri care s-au aventurat prea aproape, fatal. Sau, mai degrabă, au dispărut. Fără să nu lase urmă. Au fost descoperite secțiuni din alte două - toate cele trei vene sunt acum sigilate. Giganții sunt... intruși în lumea noastră. Din alt tărâm.

— Ajunge, mormăi Heboric, doar pentru a fi înfăşurat în lanţuri de otataral.

— Ah, atunci nu ești fără știința ta. Într-adevăr, se pare că sosirea lor a fost, de fiecare dată, anticipată. Cineva, sau ceva, se asigură că amenințarea pe care o impun acești giganți este negata...

Dar Heboric a clătinat din cap și a spus: „Nu, cred că te înșeli, L'oric. Însuși trecerea - portalul prin care vine fiecare gigant - este cea care creează otataralul.

'Esti sigur?'

'Desigur că nu. Există prea multe mistere în jurul naturii otataralului pentru a fi sigur de ceva. A fost un savant - uit numele ei - care a sugerat odată că otataralul este creat prin anihilarea a tot ceea ce este necesar pentru ca vrăjitoria să funcționeze. Ca zgura cu tot minereul ars. Ea a numit-o drenarea absolută a energiei - energia care există pe drept în toate lucrurile, fie că sunt animate sau nu.

— Și avea ea o teorie despre cum s-ar putea întâmpla asta?

— Poate că amploarea vrăjitoriei dezlănțuite – o vrajă care devorează atot energia cu care se hrănește.

— Dar nici măcar zeii nu puteau folosi o asemenea magie.

— Adevărat, dar cred că este totuși posibil... prin ritual, așa cum ar putea realiza un cadru sau o armată de vrăjitori muritori.

— În maniera Ritualului lui Tellann, L'oric dădu din cap. — Da.

— Sau, spuse Heboric încet în timp ce întindea mâna spre ceașcă, chemarea Zeului schilodit...

L'oric era nemişcat, privind fix la fostul preot tatuat. Nu spuse nimic mult timp, în timp ce Heboric sorbea din ceaiul hen'bara. El a vorbit în cele din urmă.

— Foarte bine, am o ultimă informație pe care ți-o voi spune - acum văd nevoia, nevoia foarte mare de a face asta, deși va... dezvălui multe despre mine.

Heboric stătea și ascultă și, în timp ce L'oric continua să vorbească, limitele colibei sale slăbite s-au estompat până la neînsemnătate, căldura vetrei nu mai ajungea la el, până când singura senzație rămasă îi veni din mâinile lui fantomatice. Împreună, acolo, la capetele încheieturilor sale, au devenit greutatea lumii.

Răsăritul soarelui a spălat toate tonurile din cer spre est. Karsa și-a verificat pentru ultima oară proviziile, alimentele și burdufurile de apă, obiectele și accesoriile suplimentare necesare supraviețuirii într-un tărâm fierbinte și arid. O trusă complet diferită de ceea ce purtase pe toată durata vieții. Chiar și sabia era diferită – lemnul de fier era mai greu decât lemnul de sânge, cu muchia mai aspră, deși aproape – dar nu chiar – la fel de tare. Nu a tăiat aerul cu ușurința sabiei lui de lemn de sânge uns. Cu toate acestea, îi servise destul de bine. A aruncat o privire spre cer; Culorile zorilor dispăruseră aproape în întregime, acum, albastrul chiar deasupra dispărând în spatele prafului suspendat.

Aici, în inima lui Raraku, Zeița Vârtejului furase culoarea propriului foc al soarelui, lăsând peisajul palid și mortal. *Incolor, Karsa Orlong* ? Vocea fantomatică a lui Bairoth Gild era plină de umor ironic. *Nu asa. Silver, prietene. Și argintul este culoarea uitării. De haos. Argintul este atunci când ultimul sânge este spălat de pe lamă -*

— Gata cu cuvintele, mârâi Karsa.

Leoman a vorbit din apropiere. — Abia am sosit, Toblakai, încă nu vorbesc. Nu-mi dorești rămas bun?

Karsa se îndreptă încet, punându-și rucsacul peste un umăr. — Cuvintele nu trebuie rostite cu voce tare, prietene, pentru a fi nedorite. Dar mi-am răspuns propriilor gânduri. Că ești aici îmi face plăcere. Când am început prima mea călătorie, cu mult timp în urmă, nimeni nu a venit să depună martori.'

— L-am întrebat pe Sha'ik, răspunse Leoman de unde stătea la zece paşi distanţă, tocmai ce trecuse prin golul potecii din peretele jos, prăbuşit - cărămizile de noroi, a văzut Karsa, erau pe partea lor umbrită acoperită cu rhizan, agăţate de aripile s-au contractat, colorația lor pestriță făcându-le aproape identice cu cărămizile ocru. — Dar ea a spus că nu mi se va alătura în dimineața asta. Și mai ciudat, părea că ea știa deja de intențiile tale și doar aștepta vizita mea.

Ridicând din umeri, Karsa îl înfruntă pe Leoman. — Un martor al unuia este suficient. Acum putem rosti cuvintele noastre de despărțire. Nu te ascunde prea mult în groapa ta, prietene. Și când pleci cu războinicii tăi, ține-te de comenzile Alesului – prea multe lovituri de la cuțitul mic pot trezi ursul, indiferent cât de adânc doarme.

— De data aceasta este un urs tânăr și slab, Toblakai.

Karsa clătină din cap. — Am ajuns să-i respect pe malazani și să mă tem că nu-i vei trezi la ei înșiși.

— Voi lua în considerare cuvintele tale, răspunse Leoman. — Și acum cere să-l consideri pe al meu. Ai grijă de zeii tăi, prietene. Dacă trebuie să îngenunchezi în fața unei puteri, mai întâi privește-o cu ochi limpezi. Spune-mi,

ce ți-ar spune rudele tăi la despărțire?

„Fie ca tu să ucizi o mie de copii.” '

Leoman se albi. — Călătorie bine, Toblakai.

'Va trebui.'

Karsa știa că Leoman nu putea nici să vadă, nici să simtă că era flancat acolo unde stătea, la golul potecii din zid. Delum Thord în stânga, Bairoth Gild în dreapta. Războinici Teblori, cu ulei de sânge mânjit în tonuri purpurie, nici măcar Vârtejul nu i-a putut eradica, și au făcut un pas înainte în timp ce Teblorul se învârtea pe cale să înfrunte poteca de vest.

' *Condu-ne. Condu-ți morții, conducător de război.* '

Râsul batjocoritor al lui Bairoth clacă și trosni ca cioburi de oală care se sparge sub mocasinii lui Karsa Orlong. Teblorul se strâmbă. Ar fi, se pare, un preț aprig pentru onoare.

Cu toate acestea, își dădu seama după o clipă, dacă trebuie să fie fantome, era mai bine să le conduci decât să fii urmărit de ele. — *Dacă așa ai vedea tu, Karsa Orlong* . În depărtare se ridica peretele învolburat al Vârtejului. Ar fi bine, reflectă Teblorul, să revadă lumea dincolo de ea, după toate aceste luni. El a pornit, spre vest, pe măsură ce s-a născut ziua.

— A plecat, spuse Kamist Reloe în timp ce se așeza pe perne.

Korbolo Dom îl privi pe mag, expresia lui goală trădând nimic din disprețul pe care îl simțea pentru bărbat. Vrăjitorii nu aveau locul războiului. Și a arătat adevărul atunci când a distrus Lanțul de Câini. Chiar și așa, erau nevoi de contemplat, iar Reloe era cea mai mică dintre ele. — Asta mai rămâne doar Leoman, bubui el de unde stătea întins pe perne și perne.

— Cine pleacă cu șobolanii lui în câteva zile.

— Își va avansa acum Febryl planurile?

Magul a ridicat din umeri. — Este greu de spus, dar există o avidență distinctă în privirea lui în această dimineață.

Aviditatea. Intr-adevar. Un alt Mag Înalt, un alt deținător nebun de puteri mai bine lăsat neexploatat. „Există unul care rămâne, care poate ne prezintă cea mai mare amenințare dintre toate, și acesta este Ghost Hands”.

Kamist Reloe rânji. — Un prost orb, năucitor. Știe măcar că ceaiul hen'bara este el însuși sursa țesăturii subțiere dintre lumea lui și tot ceea ce ar fugi? În curând, mintea lui va dispărea complet în coșmaruri și nu trebuie să ne mai preocupăm de el.

— Are secrete, mormăi Korbolo Dom, aplecându-se în faţă pentru a strânge un castron cu smochine. Cu mult peste cei dăruiți de Vârtej. Febryl merge cu capul, fără a-și ține seama de propria ignoranță. Când bătălia cu armata Adjunctului va fi în cele din urmă alăturată, succesul sau eșecul va fi hotărât de Ucigatorii Câini - de armata mea. Otataralul lui Tavore va învinge Vârtejul – sunt sigur de asta. Tot ceea ce vă cer, de la dumneavoastră, de la Febryl și de la Bidithal, este că nu sunt obstrucționat în a comanda forțele, în a modela acea bătălie.

— Amândoi suntem conștienți, mârâi Kamist, că această luptă depășește cu mult Vârtejul.

— Da, așa se întâmplă. Dincolo de toate cele șapte orașe, Mage. Nu pierde

din vedere scopul nostru final, tronul care ne va aparține într-o zi.

Kamist Reloe ridică din umeri. — Acesta este secretul nostru, vechi prietene. Trebuie doar să procedăm cu prudență și tot ceea ce ni se opune va dispărea probabil chiar sub ochii noștri. Febryl o ucide pe Sha'ik, Tavore o ucide pe Febryl, iar noi o distrugem pe Tavore și armata ei.

— Și apoi să devii salvatorul lui Laseen, în timp ce zdrobim total această rebeliune. Doamne, jur că voi vedea întregul pământ gol de viață dacă va fi nevoie. O întoarcere triumfătoare la Unta, o audiență cu Împărăteasa, apoi cuțitul bătut. Și cine ne va opri? Ghearele sunt gata să taie Ghearele. Whiskyjack și Bridgeburners nu mai există, iar Dujek rămâne la un continent distanță. Cum merge preotul Jhistal?

— Mallick călătorește fără opoziție, mereu spre sud. Este un om deștept, un om înțelept și își va juca rolul la perfecțiune.

Korbolo Dom nu a răspuns la asta. Îl disprețuia pe Mallick Rel, dar nu-și putea nega utilitatea. Totuși, omul nu era unul de încredere... ceea ce High Pumnul Pormqual ar fi atestat, dacă prostul ar mai trăi. — Trimite după Fayelle. Aș vrea o companie de femei acum. Lasă-mă, Kamist Reloe.

Înaltul Mag ezită, iar Korbolo se încruntă.

— Există problema, șopti Kamist, despre L'oric...

— Atunci ai de-a face cu el! se răsti Korbolo. — Pleacă!

Aplecându-și capul, Înaltul Mag ieși înapoi din cort.

Vrăjitorii. Dacă ar putea găsi o modalitate de a distruge magia, Napanul nu ar ezita. Stingerea puterilor care puteau măcelări o mie de soldați într-o clipă ar întoarce soarta muritorilor înșiși muritorilor, iar acest lucru nu putea decât să fie un lucru bun. Moartea warrens, dizolvarea zeilor ca amintire a lor și amestecul lor au dispărut încet, ofilirea oricărei magii... lumea ar aparține atunci unor oameni precum Korbolo însuși. Iar imperiul pe care l-ar modela nu ar permite nicio ambiguitate, nicio ambivalență.

Voința lui fără opoziție, Napanul ar putea pune capăt, odată pentru totdeauna, zgomotului disonant care a afectat atât de mult omenirea - acum și de-a lungul istoriei sale.

Voi aduce ordine. Și din acea unitate, vom scăpa lumea de orice altă rasă, de orice alt popor, vom învinge și vom zdrobi orice viziune discordantă, pentru că în cele din urmă nu poate exista decât un singur mod, un singur mod de a trăi, de a conduce acest tărâm. Și calea aceea îmi aparține.

Un soldat bun știa bine că succesul se găsește în planificarea atentă, în pași trepți.

Opoziţia avea un mod de a se da deoparte pe cont propriu. *Acum ești la picioarele lui Hood, Whiskyjack. Unde te-am dorit mereu. Tu și blestemata ta companie, hrănești viermi într-o țară străină. Nu a mai rămas nimeni care să mă oprească, acum ...*

CAPITOLUL XI

Acesta a fost un drum pe care ea nu a primit-o bine.
Rebeliunea Sha'ik

Tursabaal

Respirația cailor pătrundea în aerul rece al dimineții. Tocmai sosise zorii, aerul nu dădea de înțeles despre căldura pe care ziua următoare avea să o furnizeze. Învelit în blănurile unui bhederin, sudoarea veche făcând căptușeala cârmei sale moale ca atingerea unui cadavru, Pumnul Gamet stătea nemișcat pe montura lui Wickan, cu privirea ațintită asupra Adjunctului.

Dealul chiar la sud de Erougimon, unde murise Coltaine, ajunsese să fie cunoscut drept Căderea. Nenumărate cocoașe de pe vârf și versanți indicau unde fuseseră îngropate cadavrele, pământul presărat cu metal deja acoperit cu ierburi și flori.

Furnicile colonizaseră tot acest deal, sau cel puțin așa părea. Pământul roia de ei, trupurile lor roșii și negre acoperite de praf, dar sclipind totuși, în timp ce își puneau la îndeplinire sarcinile zilnice.

Gamet, Adjunctul și Tene Baralta plecaseră din oraș înainte de zori. În afara porților dinspre vest, armata începuse să se agite. Marșul avea să înceapă în această zi. Călătoria spre nord, la Raraku, la Sha'ik și Vârtejul. La răzbunare.

Poate că zvonurile l-au atras pe Tavore aici la Fall, dar deja Gamet regreta decizia ei de a-l aduce cu el. Locul ăsta nu i-a arătat nimic din ce ar fi vrut să vadă. Nici, bănuia el, Adjunctul nu era foarte mulțumit de ceea ce găsiseră.

Impletituri pătate de roșu, țesute în lanțuri, drapate peste vârf și înfășurate în jurul cioturilor gemene ale crucii care stătuseră cândva acolo. Cranii de câini înghesuite cu hieroglife indescifrabile priveau de-a lungul crestei prin prize goale. Pene de corb atârnau de săgețile rupte, împinse în poziție verticală. Bannerele zdrențuite zăceau prinse de pământ pe care erau pictate diferite reprezentări ale unui cuțit lung Wickan spart. Icoane, fetișuri, o masă de detritus pentru a marca moartea unui singur om.

Și totul era cald în furnici. Ca niște păstrători fără minte ai acestui pământ acum sfințit.

Cei trei călăreți stăteau în șele lor în tăcere.

În cele din urmă, după mult timp, Tavore vorbi. — Tene Baralta. Fără inflexiune.

— Da, adjunct?

„Cine-cine este responsabil pentru... pentru toate acestea? Malazani din Aren? Lamele voastre roșii?

Tene Baralta nu a răspuns imediat. În schimb, a descălecat și a pășit înainte, cu ochii în pământ. Lângă unul dintre craniile de câine se opri și se ghemui. — Adjunct, aceste cranii – runele de pe ele sunt Khundryl. Arătă spre cioturile de lemn. — Lanțurile țesute, Kherahn Dhobri. Un gest către pârtie. — Bannerele...

necunoscute, probabil Bhilard. Pene de cioara? Mărgelele de la tulpini sunt Semk.

— *Semk* ! Gamet nu putea să-și ascundă neîncrederea din voce. — De cealaltă parte a râului Vathar! Tene, trebuie să fii în eroare...

Marele războinic ridică din umeri. Se îndreptă și făcu semn către dealurile zbârcite chiar la nord de ele. „Pelerinii vin doar noaptea-nevăzuți, așa că o vor avea. Ei se ascund acolo, chiar și acum. Aşteptând noaptea.

Tavore și-a dres glasul. — Semk. Bhilard - aceste triburi au luptat împotriva lui. Și acum vin să se închine. Cum este aceasta? Explică, te rog, Tene Baralta.

— Nu pot, adjunct. El a privit-o, apoi a adăugat: — Dar, din câte am înțeles, asta este... modest, în comparație cu ceea ce se întinde pe Calea Aren.

S-a lăsat din nou liniște, deși Gamet nu a avut nevoie să o audă vorbind pentru a cunoaște gândurile lui Tavore.

Aceasta este calea pe care o luăm acum. Trebuie să mergem, pas cu pas, pe moștenirea. Noi? Nu. Tavore. Singur. — Ăsta nu mai este războiul lui Coltaine! îi spuse ea lui Temul. Dar se pare că rămâne doar atât. Și acum își dă seama, în adâncul sufletului ei, că va păși pe umbra acelui bărbat... până la Raraku.

— Mă veți părăsi amândoi acum, spuse Adjunctul. — Mă voi alătura cu tine pe Calea Aren.

Gamet ezită, apoi spuse: — Adjunct, Clanul Crow încă pretinde dreptul de a călărețui în frunte. Nu-l vor accepta pe Temul ca comandant.'

— Mă voi îngriji de dispoziţia lor, a răspuns ea. — Deocamdată, du-te. Îl privi pe Tene Baralta legănându-se înapoi pe cal. Au schimbat o privire, apoi amândoi și-au făcut roată monturile și au pornit la galop de-a lungul căii care ducea la poarta de vest.

Gamet cercetă pământul plin de stânci care se rostogoli pe sub copitele calului său. Aici a fost locul în care istoricul Duiker i-a condus pe refugiați spre oraș - tocmai acest teren gol. Unde, în cele din urmă, bătrânul acela și-a tras frâul iapei obosite și loiale - iapa pe care acum o călărea Temul - și a privit cum ultimul din sarcina lui era ajutat să treacă prin poartă.

După care, s-a spus, a intrat în cele din urmă în oraș.

Gamet se întrebă ce-i trecuse prin minte bărbatului în acel moment. Știind că Coltaine și rămășițele din Seventh erau încă acolo, luptând cu acțiunea lor disperată de ariergarda. Știind că au realizat imposibilul.

Duiker îi livrase pe refugiați.

Doar ca să ajungă împușcat pe un copac. Gamet își dădu seama că era mai presus de el să înțeleagă profunzimea acelei trădări.

Un cadavru nu s-a mai recuperat. Fără oase depuse.

— Sunt atât de multe, a bubuit Tene Baralta lângă Gamet.

'Atat de mult?'

— Ca să răspund, Gamet. Într-adevăr, ia cuvinte din gât, dar tăcerea pe care o lasă în urmă - acea tăcere *țipă* .

Nemulțumit de recunoașterea lui Tene, Gamet nu spuse nimic.

— Te rog, amintește-mi, continuă Lama Roșie, că Tavore este egal cu această sarcină.

Este chiar posibil ? 'Ea este.' *Ea trebuie să fie. Altfel suntem pierduți* .

— Într-o zi, Gamet, va trebui să-mi spui ce a făcut ea, ca să-ți câștigi

loialitatea pe care o arăți.

Doamne, ce răspuns să dau la asta? La naiba, Tene, nu poți vedea adevărul în fața ta? Ea nu a făcut... nimic. Te implor. Lăsați un bătrân la credința lui .

— Doriți-vă orice doriți, mârâi Gesler, dar credința este pentru proști.

Strings i-a curățat praful din gât și a scuipat pe marginea pistei. Ritmul lor era chinuitor de lent, cele trei echipe urmand vagonul incarcat cu proviziile lor. 'Ce vrei sa spui?' îl întrebă pe sergentul de lângă el. „Un soldat nu știe decât un adevăr, și acel adevăr este că, fără credință, ești deja la fel de bun ca mort. Credință în soldatul de lângă tine. Dar și mai important - și oricât de delirant ar fi în adevăr - este credința că nu poți fi ucis. Aceia doi și aceia doi singuri – sunt picioarele care susțin fiecare armată.

Bărbatul cu pielea de chihlimbar a mormăit, apoi a făcut cu mâna către cel mai apropiat dintre copacii care mărginesc Aren Way. — Uită-te acolo și spune-mi ce vezi – nu, nu fetișurile alea – naibii de Hood – dar ce se mai vede sub toată mizeria asta. Găurile de vârf, petele întunecate de bilă și sânge. Întreabă-l pe fantoma soldatului care era pe acel copac – întreabă-l pe acel soldat despre credință.

„O credință trădată nu distruge însăși noțiunea de credință”, a replicat Strings. — De fapt, face exact opusul...

— Poate pentru tine, dar există unele lucruri pe care nu le poți ocoli cu cuvinte și idealuri înalte, Fid. Și asta se reduce la cine este în acea avangardă undeva în față. Adjunctul. Care tocmai a pierdut o ceartă cu acea haită de Wickan. Ai avut noroc – ai avut Whiskyjack și Dujek. Știți cine a fost ultimul meu comandant - înainte să fiu condamnat la paza de coastă? Korbolo Dom. Aș jura că acel bărbat a avut un altar pentru Whiskyjack în cortul lui, dar nu și Whiskyjack-ul pe care îl știi. Korbolo l-a văzut altfel. Potenţial neîmplinit, asta a văzut el.

Strings aruncă o privire spre Gesler. Stormy și Tarr mergeau în pas în spatele celor doi sergenți, suficient de aproape ca să-i audă, deși niciunul nu se aventurase un comentariu sau o opinie. „Potențial neîmplinit? Pe numele lui Beru despre ce vorbești?

'Nu eu. Korbolo Dom. „Dacă ticălosul ar fi fost destul de dur”, obișnuia să spună, „ar fi putut lua tronul blestemat. Ar fi trebuit.” În ceea ce îl privește pe Dom, Whiskeyjack l-a trădat, ne-a trădat pe toți – și asta e ceva pe care renegatul Napan nu îl va ierta.

— Păcat pentru el, mârâi Strings, din moment ce sunt șanse mari ca împărăteasa să trimită toată armata genabackană la timp pentru bătălia finală. Dom își poate duce plângerile la Whiskyjack însuși.

— Un gând plăcut, râse Gesler. — Dar ideea mea a fost că ai avut comandanți demni de credința pe care ai pus-o în ei. Cei mai mulți dintre noi, ceilalți, nu aveam acest lux. Deci avem un sentiment diferit despre toate acestea. Asta e, asta e tot ce încercam să spun.

Calea Aren a trecut pe ambele părți. Transformat într-un templu vast, în aer liber, fiecare copac aglomerat cu fetișuri, cârpe împletite în lanțuri, figuri pictate pe scoarța aspră, ca să aproximeze soldații care odată se zvârcoliseră acolo pe țepi înfipți de războinicii lui Korbolo Dom. Majoritatea soldaților din față și din

spatele lui Strings mergeau în tăcere. În ciuda întinderii vaste și goale de cer albastru deasupra capului, drumul era apăsător.

Se vorbise despre tăierea copacilor, dar una dintre primele comenzi ale Adjunctului la sosirea în Aren fusese să interzică acest lucru. Strings se întrebă dacă acum regreta decizia ei.

Privirea lui se îndreptă către unul dintre noile standarde ale lui Paisprezecelea, abia vizibil prin norii de praf răscolit din față. Ea înțelesese totul cu oasele degetelor suficient de bine, înțelesese răsturnarea prevestirii. Noul standard a atestat bine acest lucru. O siluetă murdară, cu membre subțiri, ținând un os în sus, detaliile în nuanțe de culori brune care abia erau vizibile pe câmpul galben ocru, marginea o împletitură împletită din magenta imperială și gri închis. O siluetă sfidătoare care stă în fața unei furtuni de nisip. Faptul că standardul s-ar putea aplica la fel de ușor pentru armata lui Sha'ik a Apocalipsei a fost o coincidență curioasă. *De parcă Tavore și Sha'ik - cele două armate, forțele din opoziție - ar fi într-un fel oglindirea celuilalt* .

Au fost multe... întâmplări ciudate în toate astea, ciugulind și zvârcolindu-se sub pielea lui Strings ca niște larve de muscă bot și părea într-adevăr că se simțea ciudat de febril pe tot parcursul zilei. Din adâncul minții lui se ridicau ocazional melodii dintr-un cântec abia auzit, un cântec bântuitor care îi înțepa carnea. Și mai ciudat, melodia era complet necunoscută.

Reflecții în oglindă. Poate nu doar Tavore și Sha'ik. Dar Tavore și Coltaine? Iată-ne, inversând calea pe acel drum îmbibat de sânge. Și a fost acel drum care a dovedit Coltaine pentru majoritatea celor pe care i-a condus. Vom vedea la fel și cu călătoria noastră? Cum îl vom vedea pe Tavore în ziua în care vom sta în fața Vârtejului? Și cum rămâne cu propria mea întoarcere? Pentru Raraku, deșertul care m-a văzut distrus doar pentru a se ridica încă o dată, misterios reînnoit-o reînnoire care persistă, deoarece pentru un bătrân nici nu arăt și nici nu mă simt bătrân. Și așa rămâne pentru noi toți, Arzătorii de Bridge, de parcă Raraku ar fi furat ceva din mortalitatea noastră și l-a înlocuit cu... cu altceva.

S-a uitat înapoi pentru a-și verifica echipa. Niciunul nu era în urmă, ceea ce era un semn bun. Se îndoia că vreunul dintre ei era în forma necesară călătoriei în care se aflau acum. Primele zile s-au dovedit cele mai dificile, înainte ca marșul în armură completă și armele să devină a doua natură - nu că s-ar fi dovedit vreodată o a doua natură confortabilă - acest pământ era ucigaș de fierbinte și uscat, iar câțiva vindecători minori din fiecare dintre companii. și-ar aminti acest marș ca pe un coșmar aparent nesfârșit de a scăpa de prosternarea și deshidratare.

Nu exista încă nicio modalitate de a măsura valoarea echipei sale. Koryk avea cu siguranță aspectul, natura pumnului trimis cu poștă de care avea nevoie fiecare echipă. Și încăpățânarea trăsăturilor blocate ale lui Tarr a lăsat să se înțeleagă o voință care nu poate fi îndepărtată ușor. Era ceva la fetiță, Smiles, care îi amintea prea mult lui Strings de Sorry – frigul necruțător al ochilor ei aparținea ai unui criminal, iar el se întrebă de trecutul ei. Bottle avea toată nădejdea timidă a unui tînăr mag, probabil un versat în câteva vrăji de la un oarecare warren minor. Desigur, sergentul nu avea nicio grijă pentru ultimul soldat din echipa sa. Cunoscuse bărbați ca Cuttle toată viața. O versiune mai

burlieră, mai mizerabilă a lui Hedge. Să-l ai pe Cuttle acolo a fost ca... să te întorci acasă.

Testarea ar veni și probabil ar fi brutală, dar i-ar tempera pe cei care au supraviețuit.

Ieșeau de pe Calea Aren, iar Gesler făcu semn către ultimul copac din stânga lor. — Acolo l-am găsit, spuse el pe un ton scăzut.

'OMS?'

— Duiker. Nu ne-am lăsat, din moment ce flăcăul - Adevărul - era atât de plin de speranță. Data viitoare când am ieșit, totuși, trupul istoricului dispăruse. Furat. Ai văzut piețele din Aren – bucățile de carne ofilite despre care vânzătorii pretind că i-au aparținut lui Coltaine, sau Bult sau Duiker. Cuțitele lungi sparte, bucățele de pelerină cu pene...

Strings rămase gânditor o clipă, apoi oftă. — L-am văzut pe Duiker doar o dată, și asta la distanță. Doar un soldat pe care împăratul a decis că merită să fie școlarizat.

— Într-adevăr, un soldat. Stătea în prima linie cu toți ceilalți. Un bătrân nenorocit cu sabia scurtă și scutul lui.

— În mod clar, ceva despre el i-a atras atenția lui Coltaine – până la urmă, Duiker a fost cel pe care Coltaine l-a ales să conducă refugiații.

— Bănuiesc că nu soldatul lui Duiker l-a decis pe Coltaine, Strings. Era că el era istoricul imperial. A vrut ca povestea să fie spusă și spusă corect.

— Ei bine, s-a dovedit că Coltaine și-a spus propria poveste – nu avea nevoie de un istoric, nu-i așa?

Gesler a ridicat din umeri. 'Cum spui. Nu am fost în compania lor mult timp, doar cât să luăm o navă plină de răniți. Am vorbit puțin cu Duiker și cu căpitanul Lull. Și apoi Coltaine și-a rupt mâna, dându-mă cu pumnul în față...

— El ce? Strings râse. — Fără îndoială că ai meritat...

Stormy vorbi în spatele lor. — I-a rupt mâna, da, Gesler. Și nasul tău, de asemenea.

„Mi s-a rupt nasul de atâtea ori încât o fac din instinct”, a răspuns sergentul. — Nu a fost un pumn.

Stormy pufni. — Te-a aruncat la pământ ca pe un sac de napi! Pumnul acela a rivalizat cu cel al lui Urko, când el...

— Nici măcar aproape, spuse Gesler târâtor. — L-am văzut odată pe Urko lovind cu pumnul în lateralul unei case din cărămidă. Trei lovituri, nu mai mult de patru, oricum, și toată treaba s-a răsturnat într-un nor de praf. Nenorocitul ăla din Napan ar putea lovi cu pumnul.

— Și asta e important pentru tine? a întrebat Strings.

Încuviințarea lui Gesler a fost serioasă. — Singurul mod în care orice comandant îmi va câștiga vreodată respectul, Fid.

— Plănuiți să testați Adjunct-ul în curând?

'Poate. Bineînțeles, voi face plăți, ea fiind născută nobilă și tot.

Odată dincolo de poarta răvășită a lui Aren Way și de ruinele abandonate ale unui sat mic, ei puteau vedea acum pe flancurile lor seti și Wickan, o priveliște reconfortantă pentru Strings. Raidul și lunetistul puteau începe oricând, acum că armata lăsase în urmă zidurile din Aren. Majoritatea triburilor, dacă zvonurile erau adevărate, uitaseră convenabil armistițiile pe care le

câștigaseră de la Imperiul Malazan. Vechile căi nu făceau altceva decât să doarmă neliniștit sub suprafața unor astfel de popoare.

Peisajul din față și din ambele părți era explodat de soare și rupt, un loc în care chiar și caprele sălbatice creșteau slabe și aporite. Mormanele de moloz, cu vârful plat, care marcau orașele moarte de mult timp, erau vizibile la fiecare orizont. Drumuri străvechi înălțate, acum în mare parte demontate, îmbinau dealurile și crestele accidentate.

Corzile îi ștergeau sudoarea de pe frunte. — Oricât suntem de verzi, era timpul să sune...

Claxoanele sunau de-a lungul lungimii trenului masiv. Mișcarea încetă și strigătele echipajelor de apă s-au ridicat în aerul prăfuit în timp ce se grăbeau după butoaie. Strings se legăna și îi studia echipa – erau deja pe pământ, așezați sau întinși, cu tricourile cu mâneci lungi întunecate de sudoare.

Printre echipele lui Gesler și Borduke, reacția la pauză fusese identică, iar magul lui Borduke, Balgrid - ușor supraponderal și evident neobișnuit cu armura pe care o purta - părea palid și tremurând. Vindecătorul acelui echipă, un om tăcut și mic pe nume Lutes, se îndrepta deja spre el.

— O vară Seti, spuse Koryk, oferindu-i lui Strings un zâmbet carnivor. „Când pășunile sunt împinse în praf de către turme, când pământul de sub picioare clacă ca metalul spart”.

— Hood te ia, se răsti Smiles. — Pământul acesta este plin de lucruri moarte dintr-un motiv.

„Da”, a răspuns semisângele Seti, „doar cei duri supraviețuiesc. Sunt triburi din belșug acolo – au lăsat destule semne în trecere.

— Ai văzut asta, nu? a spus Strings. 'Bun. Acum ești cercetașul echipei.

Rânjetul alb al lui Koryk se lărgi. — Dacă insisti, sergent.

— Dacă nu este noapte, a adăugat Strings. — Atunci va fi Smiles. Și Bottle, presupunând că vasul lui este potrivit.

Bottle se încruntă, apoi dădu din cap. — Destul de bine, sergent.

— Atunci, care este rolul lui Cuttle? Au cerut zâmbete. — Stai întins ca un marsuin pe plajă?

Marsuin pe plajă? Ai crescut lângă mare, nu-i așa ? Strings aruncă o privire spre soldatul veteran. Bărbatul dormea. *Obișnuiam să fac asta, în vremurile în care nu se aștepta nimic de la mine, când nu eram responsabil de un lucru al naibii. Mi-e dor de acele zile* . — Sarcina lui Cuttle, răspunse Strings, este să vă țină pe ceilalți în viață când nu sunt în apropiere.

— Atunci de ce nu este el caporal? Smiles a vrut să știe, un set beligerant la trăsăturile ei mici.

— Pentru că este un sapat și nu vrei un sapat pentru un caporal, fetiță. *Desigur, și eu sunt un sapator. Cel mai bine păstrează asta pentru mine ...*

Trei soldați din infanteriei companiei au sosit cu oi de apă.

— Bea-l încet, îi spuse Strings. Gesler îi atrase privirea de la câțiva pași depărtare, lângă căruță, iar Strings se îndreptă spre el. Borduke li sa alăturat.

— Ei bine, asta e curios, mormăi Gesler. — Magul bolnăvicios al lui Borduke, Meanas al lui Warren. Și magul meu este Tavos Pond și este același. Acum, Strings, băiatul tău, Bottle...

'Inca nu sunt sigur.'

— Și el este Meanas, mârâi Borduke, trăgându-și de barbă într-un gest obișnuit pe care Strings știa că va ajunge să-l enerveze. — Balgrid a confirmat-o. Toți sunt Meanas.

'Cum am spus.' Gesler oftă. 'Curios.'

— Asta ar putea fi folosit, spuse Strings. „Pune-i pe toți trei să lucreze la ritualuri – iluziile sunt al naibii de utile, când sunt făcute corect. Rapid Ben ar putea trage câteva - cheia este în detalii. Ar trebui să-i tragem pe toți împreună în seara asta...

— Ah, spuse o voce de dincolo de căruţă, iar locotenentul Ranal păşi în vizor, toţi sergenţii mei la un loc. Convenabil.'

— Vino să mănânci praf cu noi ceilalți? întrebă Gesler. — Al naibii de generos din partea ta.

— Să nu crezi că n-am auzit de tine, rânji Ranal. — Dacă ar fi fost alegerea mea, ai fi fost unul dintre băieții care poartă acele piese de apă, Gesler...

— Ți-ar fi sete dacă aș fi, a răspuns sergentul.

Fața lui Ranal se întunecă. — Căpitanul Keneb vrea să știe dacă există magi în echipele tale. Adjunctul are nevoie de un număr de ceea ce este disponibil.

'Nici unul-'

— Trei, îl întrerupse Strings, ignorând privirea lui Gesler. — Toate minore, așa cum era de așteptat. Spune-i căpitanului că vom fi buni pentru acțiuni ascunse.

— Păstrează-ți părerile pentru tine, Strings. Trei, ai spus. Foarte bine.' S-a învârtit și a plecat.

Gesler rotunjit pe șiruri. — Am putea pierde magii aceia...

— Nu vom face. Găsește-te ușor cu locotenentul, Gesler, cel puțin deocamdată. Băiatul nu știe nimic despre a fi ofițer pe teren. Imaginați-vă, le spuneți sergenților să-și păstreze opiniile tăcute. Cu norocul lui Oponn, Keneb îi va explica câteva lucruri locotenentului, în cele din urmă.

— Presupunând că Keneb e mai bine, mormăi Borduke. Și-a pieptănat barba. „Zvonurile spun că el a fost singurul din compania lui care a supraviețuit. Și știi ce înseamnă probabil asta.

— Să așteptăm și să vedem, îl sfătui Strings. — E puțin devreme să încep să șlefuiești cuțitele...

— Slefuind cuțitele, spuse Gesler, acum vorbești o limbă pe care o înțeleg. Sunt pregătit să aștept și să văd, așa cum sugerați, Fid. Pentru acum. În regulă, să-i adunăm pe magi în seara asta și, dacă se pot înțelege fără să se ucidă unul pe altul, atunci s-ar putea să ne aflăm cu un pas sau doi înainte.

Au sunat claxonele pentru a anunța reluarea marșului. Soldații au gemut și au înjurat în timp ce se cățărau din nou în picioare.

Prima zi de călătorie era terminată și lui Gamet i se părea că parcurseseră o distanță jalnică și jalnică de Aren. De așteptat, desigur. Armata era departe de a-și găsi picioarele.

La fel si eu . Șaua dureroasă și amețită din cauza căldurii, Pumnul a privit dintr-o ușoară înălțare de-a lungul liniei de marș, în timp ce tabăra prinse încet contur. Buzunare de ordine în mijlocul unei mări haotice de mișcare. Războinicii cai Seti și Wickan au continuat să treacă cu mult dincolo de pichetele din

periferie, mult prea puțini la număr, totuși, pentru a-i oferi mult confort. *Și acei Wickan-bunici și bunici unul și toți. Hood știe, aș fi putut foarte bine să fi încrucișat lamele cu unii dintre acei bătrâni războinici. Acei vechi, ei nu au fost niciodată stabiliți cu ideea de a fi în Imperiu* . Au fost aici din alt motiv. Pentru memoria lui Coltaine. Și copiii... ei bine, ei erau hrăniți cu otrava singulară a bătrânilor luptători plini de povești despre gloria trecută. *Și așa, cei care nu au cunoscut niciodată teroarea războiului și cei care au uitat. O pereche groaznică…*

Se întinse pentru a-și ușura îndoirile coloanei vertebrale, apoi se forța să se miște. În jos de pe creastă, de-a lungul marginii șanțului plin de moloz, până unde stătea cortul de comandă al Adjunctului, cu pânza curată, Wickanii lui Temul stând de pază în jurul lui.

Temul nu era la vedere. Gamet îi era milă de flăcău. Se lupta deja cu o jumătate de duzină de lupte, fără lama scoasă, și pierdea. *Și nu e nimic al naibii de lucru pe care niciunul dintre noi să-l poată face în privința asta* .

S-a apropiat de intrarea cortului, s-a zgâriat la clapă și a așteptat.

— Intră, Gamet, strigă vocea Adjunctului din interior.

Ea stătea în genunchi în camera anterioară în fața unei cutii lungi de piatră și tocmai punea capacul la loc când el a pășit prin intrare. O privire de moment - sabia ei otatarală - apoi capacul era la loc. — E niște ceară înmuiată – acolo în oala aia de deasupra brazierului. Adu-o, Gamet.

El a făcut asta și a privit cum ea peria îmbinarea dintre capac și bază, până când recipientul a fost complet etanș. Apoi s-a ridicat și a măturat nisipul bătut de vânt de pe genunchi. — M-am săturat deja de acest nisip pernicios, mormăi ea.

Ea l-a studiat pentru o clipă, apoi a spus: — Este vin udat în spatele tău, Gamet. Turnați-vă puțin.

— Mă uit la nevoie, adjunct?

'Tu faci. Ah, știu bine, ai căutat o viață liniștită când te-ai alăturat casei noastre. Și iată că te-am târât într-un război.

Se simți înfrânându-se şi rămase drept. — Sunt egal cu asta, adjunct.

'Te cred. Oricum, toarnă-ți niște vin. Așteptăm vești.

S-a răsucit în căutarea ulciorului de lut, a găsit-o și a trecut cu pași mari. — Știri, adjunct?

Ea dădu din cap, iar el văzu îngrijorarea pe trăsăturile ei simple, o revelație de moment de la care se întoarse în timp ce turna o ceașcă de vin. *Nu-mi arată cusături, fetiță. Trebuie să-mi păstrez certitudinea* .

— Vino să stai lângă mine, îi spuse ea, cu o urgență bruscă în ton.

I s-a alăturat. S-au îndreptat spre spațiul liber din centrul camerei.

Unde a înflorit un portal, răspândindu-se spre exterior ca un lichid care pătează o foaie de tifon, cenușiu tulbure, oftând o gură de aer stătut și mort. A apărut o siluetă înaltă, îmbrăcată în verde. Trăsături ciudate, unghiulare, jupuiesc nuanța marmurei de praf de cărbune; gura lată a bărbatului avea aspectul de a arăta un perpetuu jumătate de zâmbet, dar el nu zâmbea acum.

Se opri pentru a-și scoate praful gri de pe mantie și jambiere, apoi își ridică capul și întâlni privirea lui Tavore. — Adjunct, salutări de la împărăteasa. Și eu, desigur.

'Joben. Simt că misiunea ta aici va fi una neplăcută. Pumnul Gamet, vrei să torni oaspetelui nostru niște vin?

'Desigur.' *Zei de jos, blestemul de stăpân al Ghearei* . Își aruncă privirea spre propria sa ceașcă, apoi i-o oferi lui Topper. — Încă trebuie să sorb. Aici.'

Bărbatul înalt și-a înclinat capul în semn de mulțumire și a acceptat ceașca.

Gamet se duse acolo unde aștepta ulciorul.

— Ai venit direct de la împărăteasă? îl întrebă Tavore pe Stăpânul Ghearelor.

— Am, și înainte de asta, de peste ocean... de la Genabackis, unde mi-am petrecut o seară cea mai mohorâtă în compania Înaltului Mag Tayschrenn. Te-ar șoca să știi că el și cu mine ne-am îmbătat în noaptea aceea?

Capul lui Gamet se întoarse la asta. În mintea lui părea o imagine atât de improbabilă, încât a fost într-adevăr șocat.

Adjunctul a părut la fel de uluit, apoi s-a întărit vizibil. — Ce veste ai să-mi spui?

Topper înghiți o gură mare de vin, apoi se încruntă. 'Adăpate. Ei bine. Pierderi, Adjunct. Pe Genabackis. Pierderi teribile...'

Zăcând nemișcat într-o depresiune ierboasă la treizeci de pași dincolo de focul echipei, Bottle închise ochii. Își auzea strigându-i numele. Strings - care se numea Fid de către Gesler - îl dorea, dar magul nu era pregătit. Nu încă. A avut o conversație diferită de ascultat și gestionarea asta, fără a fi detectat, nu a fost o sarcină ușoară.

Bunica lui din orașul Malaz ar fi fost mândră. Nu contează blestemații ăia de *warrens, copile, magia profundă este mult mai veche. Amintiți-vă, căutați rădăcinile și viricile, rădăcinile și viricile. Căile prin pământ, pânza invizibilă țesută de la o creatură la alta. Fiecare creatură – pe pământ, pe pământ, în aer, în apă – toate sunt legate. Și este în interiorul tău, dacă ai fost trezit, iar spiritele de dedesubt, ai fost trezit, copile! Înăuntrul tău, deci, să călărească acele cârce.* '

Și le-a călărit, deși nu și-a renunțat fascinației personale pentru warrens, în special pentru Meanas. Iluzii... jucându-se cu acele cârcei, cu acele rădăcini ale ființei, răsucindu-le și legându-le în noduri înșelătoare care păcăleau ochii, atingerea, care înșela toate simțurile, acum acesta era un joc care merita jucat...

Dar pentru moment, se cufundase în vechile căi, în căile nedetectabile – dacă cineva era atent, adică. Călărind scânteile de viață ale capemoths, ale rhizanului, ale greierilor și puricilor chigger, ale muștelor de sânge rătăcitoare. Creaturi lipsite de minte dansând pe peretele cortului, auzind, dar neînțelegând tremurul sonor al cuvintelor care veneau de cealaltă parte a peretelui acelui cort.

Înțelegerea era sarcina lui Bottle. Și așa a ascultat. În timp ce noul venit vorbea, întrerupt nici de Adjunct, nici de Fist Gamet. Ascultat și înțeles.

Strings îi aruncă o privire asupra celor doi magi așezați. — Nu-l simţi?

Ridicarea din umeri a lui Balgrid era sfioasă. — E acolo, ascuns în întuneric undeva.

— Și pune la cale ceva, a adăugat Tavos Pond. — Dar nu putem spune ce.

— E ciudat, mormăi Balgrid.

Strings pufni și se întoarse cu pași mari spre Gesler și Borduke. Ceilalți

membri ai echipei preparau ceai la micul foc pe care îl făcuseră într-o parte a cărării. Sforăiturile lui Cuttle erau puternice din cortul de dincolo. — Nenorocitul a dispărut, spuse Strings.

Gesler mormăi. — Poate că a părăsit, iar dacă este cazul, Wickanii îl vor vâna și se vor întoarce cu capul pe o suliță. Nu va fi...

'El este aici!'

S-au întors să-l vadă pe Bottle așezându-se lângă foc. Corzi ștampilate peste. — Pe numele lui Hood, unde ai fost? el a cerut.

Bottle ridică privirea, sprâncenele ridicându-se încet. — Nimeni altcineva nu a simțit asta? Aruncă o privire spre Balgrid și Tavos Pond, care se apropiau amândoi. — Portalul acela? Cel care s-a deschis în cortul Adjunctului? S-a încruntat la expresiile goale de pe fețele celorlalți doi magi, apoi a întrebat cu o voce ascuțită: „Voi doi ați stăpânit încă să ascunde pietricele? Să faci să dispară monedele?

Strings se coborî în faţa lui Bottle. — Ce au fost toate astea despre un portal?

— Vești proaste, sergent, răspunse tânărul. „Totul a fost fault pe Genabackis. Armata lui Dujek a fost în mare parte distrusă. Bridgeburners anihilati. Whiskyjack e mort...

'Mort!'

— Ia-ne Hood!

— Whiskyjack? Zei de jos!'

Blestemele au devenit mai elaborate, împreună cu postulații de neîncredere, dar Strings nu le mai auzi. Mintea îi era amorțită, de parcă un incendiu i-ar fi sfâșiat peisajul interior, dogorind pământul sterp. A simțit o mână grea așezându-și pe umăr și l-a auzit vag pe Gesler murmurând ceva, dar după o clipă l-a scuturat pe bărbat, s-a ridicat și a intrat în întunericul dincolo de tabără.

Nu știa cât timp, sau cât de departe a mers. Fiecare pas era lipsit de sens, lumea din afara corpului său nu ajungea până la el, rămânând dincolo de uitarea ofilită a minții lui. Abia când o slăbiciune bruscă i-a luat picioarele, s-a afundat pe ierburile slăbite și incolore.

Zgomotul plânsului, venind de undeva din față, un sunet de disperare pură care străpunse ceața și zvâcni în piept. Ascultă strigătele zdrențuite, tresări să audă cum păreau smulse dintr-un gât strâns, ca un baraj desfăcut în cele din urmă de un potop de durere.

Se scutură, devenind din nou conștient de împrejurimile lui. Pământul de sub fulgiul subțire de iarbă era tare și cald sub genunchii lui. Insectele bâzâiau și zburau prin întuneric. Doar lumina stelelor lumina deșeurile care se întindeau în toate părțile. Armata din tabără era cu ușurință la o mie sau mai mulți pași în spatele lui. Strings trase aer în piept, apoi se ridică. S-a îndreptat încet spre sunetul plânsului.

Un băiat, slăbit-nu, al naibii de slăbit, ghemuit, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor, cu capul în jos. O singură pană de corb atârna de o bandă de piele simplă. La câțiva pași mai departe stătea o iapă, purtând o șa Wickan, un sul de velin zdrențuit atârnând de corn. Calul trăgea calm de iarbă, cu hăţurile atârnându-i.

Strings l-a recunoscut pe tânăr, deși pentru moment nu-și putea aminti

numele. Dar Tavore îl pusese la comanda Wickanilor.

După o clipă lungă, sergentul a înaintat, fără să facă nici un efort să tacă, și s-a așezat pe un bolovan la o jumătate de duzină de pași de flăcău.

Capul lui Wickan se ridică brusc. Vopsea de război striată de lacrimi a făcut o plasă răsucită a feței sale înguste. Venom a fulgerat în ochii lui întunecați și el a șuierat, o mână desfăcându-și cuțitul lung în timp ce se clătină în picioare.

— Relaxează-te, mormăi Strings. „Sunt în brațele durerii în această noapte, deși probabil dintr-un motiv complet diferit. Niciunul dintre noi nu se aștepta la companie, dar iată-ne.

Wickanul ezită, apoi puse arma înapoi în teacă și făcu să plece.

— Stai puțin, călăreț. Nu e nevoie să fugi.

Tânărul se întoarse, gura răsucindu-se într-un mârâit.

'Înfruntă-mă. Îți voi fi martor în noaptea asta și numai noi vom ști despre asta. Dă-mi cuvintele tale de întristare, Wickan, și te voi asculta. Hood știe că mi-ar fi de folos acum.

— Nu fug de nimeni, a răpit războinicul.

'Știu. Am vrut doar să-ți atrag atenția.

'Cine eşti tu?'

'Nimeni. Și așa voi rămâne, dacă vrei. Nici nu-ți voi cere numele...

— Eu sunt Temul.

'Ei bine. Deci curajul tău mă pune în locul meu. Numele meu este Fiddler.

— Spune-mi, vocea lui Temul a fost brusc aspră, iar el s-a șters furios la față, ai crezut că durerea mea este un lucru nobil? Am plâns pentru Coltaine? Pentru rudele mele căzute? Nu am. Mila mea a fost pentru mine! Și acum poți să pleci. Proclamă-mă, am terminat cu poruncile, căci nu pot să-mi poruncesc...

— Ușor acolo, nu am de gând să proclam nimic, Temul. Dar pot ghici din motivele tale. Acei Wickans șifonați ai Corbului, cred eu. Ei și supraviețuitorii care au plecat de pe nava de răniți a lui Gesler. Nu te vor accepta ca lider, nu-i așa? Și așa, ca și copiii, te tocesc la fiecare pas. Sfidează-te, afișând o privire batjocoritoare față de tine, apoi șoptind la spate. Și unde te lasă asta? La urma urmei, nu îi poți provoca pe toți...

— Poate că pot! Va trebui!'

— Ei bine, asta nu le va mulţumi. Numerele singure vă vor învinge priceperea marțială. Deci tu vei muri, mai devreme sau mai târziu, și ei vor câștiga.

— Nu-mi spui nimic din ce să nu știu, Lăutar.

'Știu. Îți reamintesc doar că ai motive întemeiate să te batjocorești cu privire la nedreptate, la prostia celor pe care i-ai conduce. Am avut odată un comandant, Temul, care s-a confruntat cu același lucru cu care te confrunți. Era responsabil de o grămadă de copii. Copii urâți la asta.

— Și ce a făcut?

— Nu prea mult și a ajuns cu un cuțit în spate. Urmă un moment de tăcere, apoi Temul lătră în râs. Fiddler dădu din cap. — Da, nu sunt unul pentru povești cu lecții de viață, Temul. Mintea mea se aplecă spre alegeri mai practice.

'Ca?'

— Ei bine, mi-aș imagina că Adjunctul își împărtășește frustrarea. Ea vrea ca tu să conduci și te-ar ajuta să faci asta, dar nu ca să pierzi fața. E prea

deșteaptă pentru asta. Nu, cheia aici este devierea. Spune-mi, unde sunt caii lor acum?

Temul se încruntă. — Caii lor?

— Da. Aș crede că cei din Seti s-ar putea descurca fără Clanul Crow pentru o zi, nu crezi? Sunt sigur că Adjunctul ar fi de acord - acei Seti sunt tineri, în general, și netestați. Au nevoie de cameră pentru a se regăsi. Atunci, din punct de vedere militar, există motive întemeiate să-i țină pe Wickan de caii să vină mâine. Lasă-i să meargă cu noi ceilalți. Cu excepția succesiunii dumneavoastră loiale, desigur. Și cine știe, o zi ar putea să nu fie suficientă. Ar putea ajunge să fie trei, sau chiar patru.

Temul vorbi încet, gânditor. „Pentru a ajunge la caii lor, ar trebui să fim liniștiți…"

— O altă provocare pentru Seti, sau așa sunt sigur că adjunctul ar observa. Dacă trebuie să fie copii rudele tale, atunci ia-le jucăriile preferate - caii. Greu să arăți înalt și imperios când scuipi praf în spatele unui vagon. În orice caz, ar fi bine să te grăbești, ca să nu-l trezești pe Adjunct...

— Poate că doarme deja...

— Nu, nu este, Temul. Sunt sigur de asta. Acum, înainte de a pleca, răspunde-mi la o întrebare, te rog. Ai un pergament atârnat de șaua iepei tale. De ce? Ce este scris pe el?

— Calul a aparținut lui Duiker, răspunse Temul, întorcându-se către animal. „Era un om care știa să citească și să scrie. Am călărit cu el, Lăutar. Se întoarse cu o privire urâtă. — Am călărit cu el!

— Și sulul?

Tânărul Wickan flutură o mână. „Bărbații precum Duiker au purtat astfel de lucruri! Într-adevăr, cred că i-a aparținut cândva, a fost cândva chiar în mâinile lui.

— Și pana pe care o porți... pentru a-l onora pe Coltaine?

— Pentru a-l onora pe Coltaine, da. Dar asta pentru că trebuie. Coltaine a făcut ceea ce era de așteptat să facă. Nu a făcut nimic care să depășească abilitățile sale. Îl onorez, da, dar Duiker... Duiker era diferit. Se încruntă și clătină din cap. — Era bătrân, mai în vârstă decât tine. Totuși a luptat. Când nici măcar nu se aștepta să lupte de la el - știu că este adevărat, căci îi cunoșteam pe Coltaine și Bult și i-am auzit vorbind despre asta, despre istoric. Am fost acolo când Coltaine i-a atras pe ceilalți împreună, cu excepția lui Duiker. Lull, Bult, Chenned, Tocator. Și toate au spus adevărat și cu certitudine. Duiker avea să conducă refugiații. Coltaine i-a dat chiar și piatra adusă de comercianți...

'Piatra? Ce piatră?

„Să poarte la gât o piatră salvatoare, a numit-o Nil. Un vânător de suflete, eliberat de departe. Duiker îl purta, deși nu îi plăcea, pentru că era destinat lui Coltaine, ca să nu se piardă. Desigur, noi, cei de la Wickan, știam că nu va fi pierdut. Știam că corbii vor veni după sufletul lui. Bătrânii care au venit, care mă urmăresc așa, vorbesc despre un copil născut din trib, un copil cândva gol, apoi umplut, pentru că au venit corbii. Au venit.'

— Coltaine a renăscut?

— A renascut.

— Și trupul lui Duiker a dispărut, mormăi Strings. — Din copac.

'Da! Și așa îi păstrez calul pentru el, pentru când se va întoarce. Am călărit cu el, Lăutarule!

— Și s-a uitat la tine și la mâna ta de războinici pentru a-i păzi pe refugiați. Pentru tine, Temul, nu doar Nil și Nether.

Ochii întunecați ai lui Temul se întăriră în timp ce studia Strings, apoi dădu din cap. — Acum merg la Adjunct.

— Doamna te atrage, comandante.

Temul a ezitat, apoi a spus: — În noaptea asta... ai văzut...

— N-am văzut nimic, răspunse Strings.

Un încuviințare bruscă din cap, apoi flăcăul se legăna pe iapă, cu hăițele într-o mână cu degete lungi și cicatrice de cuțit.

Strings îl privea călând în întuneric. Stătea nemișcat pe bolovan o vreme, apoi își coborî încet capul în mâini.

Cei trei erau așezați acum, în strălucirea felinarului din camera cortului. Povestea lui Topper s-a terminat și se părea că nu mai rămânea decât tăcerea. Gamet se uită la ceașcă, văzu că era goală și întinse mâna spre ulcior. Doar pentru a constata că și el era gol.

Chiar dacă epuizarea îl trăgea, Gamet știa că nu avea să plece, nu încă. Tavore i se spusese, mai întâi, eroismul fratelui ei, apoi moartea lui. *Nici un singur Bridgeburner nu a mai rămas în viață. Tayschrenn însuși le-a văzut trupurile, a asistat la înmormântarea lor în Moon's Spawn. Dar fetiță, Ganoes s-a răscumpărat, și-a răscumpărat numele de familie. A făcut cel puțin atât* . Dar acolo probabil că cuțitul a săpat cel mai adânc. Ea făcuse sacrificii îngrozitoare, până la urmă, pentru a reînvia onoarea familiei. Totuși, tot timpul, Ganoes nu a fost un renegat; nici nu fusese responsabil pentru moartea lui Lorn. La fel ca Dujek, ca Whiskeyjack, haiducia lui nu era altceva decât o înșelăciune. Nu existase nicio dezonoare. Astfel, sacrificiul tânărului Felisin s-ar fi putut, în cele din urmă, să se fi dovedit... *inutil* .

Și mai erau. Dezvăluiri tulburătoare. A fost, explică Topper, speranța împărătesei de a debarca Oștii lui Onearm pe coasta de nord, la timp pentru a da o lovitură dublă Armatei Apocalipsei. Într-adevăr, tot timpul aștepta ca Dujek să-și asume comanda generală. Gamet putea înțelege gândirea lui Laseen – a pune soarta prezenței imperiale în Șapte orașe în mâinile unui Adjunct nou, tânăr și netestat, era mult prea mult o întindere a credinței.

Deși Tavore crezuse că împărăteasa făcuse tocmai asta. Acum, pentru a găsi această măsură de încredere atât de lipsită... zeilor, asta fusese într-adevăr o noapte al naibii de Hood.

Dujek Onearm încă venea, cu puține trei mii rămase în gazda lui, dar avea să sosească târziu și, după evaluările neiertătoare ale lui Topper și Tayschrenn, spiritul bărbatului era rupt. Prin moartea celui mai vechi prieten al său. Gamet se întrebă ce se mai întâmplase în acel ţinut îndepărtat, în acel imperiu de coşmar numit Pannion.

A meritat, împărăteasă? A meritat pierderea devastatoare ? Topper spusese prea multe, decise Gamet. Detaliile despre planurile lui Laseen ar fi trebuit filtrate printr-un agent mai circumspect, mai puțin afectat emoțional. Dacă adevărul era atât de important, la urma urmei, atunci ar fi trebuit să fie prezentat

pentru Adjunct cu mult înainte de acum - când conta de fapt. Pentru a-i spune lui Tavore că împărăteasa nu avea încredere în ea, apoi urmează cu afirmația brutală că ea era acum ultima speranță a imperiului pentru șapte orașe... ei bine, puțini erau bărbații sau femeile care nu ar fi legănați în genunchi de asta.

Expresia Adjunctului nu a dezvăluit nimic. Ea și-a dres glasul. — Foarte bine, Topper. Mai sunt?

Ochii cu formă ciudată ai Stăpânului Ghearei se măriră pentru moment, apoi clătină din cap și se ridică. 'Nu. Vrei să-i transmit un mesaj împărătesei?

Tavore se încruntă. 'Un mesaj? Nu, nu există niciun mesaj. Ne-am început marșul spre Deșertul Sfânt. Nu mai trebuie spus nimic.

Gamet îl văzu pe Topper ezit, apoi Clawmaster spuse: — Mai este ceva, Adjunct. Probabil că în armata voastră sunt închinători ai lui Fener. Nu cred că adevărul despre… căderea zeului… poate fi ascuns. Se pare că Tigrul Verii este stăpânul războiului, acum. O armată nu face bine să plângă; într-adevăr, durerea este anatema pentru o armată, așa cum știm cu toții. Se poate dovedi o perioadă de adaptare dificilă - ar fi bine să anticipăm și să ne pregătim pentru dezertări...

— Nu vor fi dezertări, spuse Tavore, afirmația plată făcându-l pe Topper la tăcere. — Portalul slăbește, Clawmaster, chiar și o cutie de bazalt nu poate bloca în întregime efectele sabiei mele. Dacă ai pleca în noaptea asta, îți sugerez să faci asta acum.

Topper se uită la ea. — Suntem grav răniți, adjunct. Și doare. Împărăteasa spera că veți fi precaut și nu veți face acțiuni precipitate. Nu suferi distragere a atenției în marșul tău spre Raraku - vor exista încercări de a te scoate de pe potecă, de a te epuiza cu lupte și urmăriri...

— Ești un Clawmaster, spuse Tavore, cu un ton brusc de fier. — Îl voi asculta sfatul lui Dujek, căci este soldat, comandant. Până când va sosi el, îmi voi urma propriile instincte. Dacă împărăteasa este nemulțumită, este binevenită să mă înlocuiască. Acum, asta e tot. La revedere, Topper.

Încruntat, Clawmaster se învârti și păși fără ceremonie în Warrenul Imperial. Poarta s-a prăbușit în urma lui, lăsând doar un miros acru de praf.

Gamet scoase un oftat lung, se împinse cu prudență de pe scaunul de tabără șocat. — Ai durerea mea, Adjunct, pentru pierderea fratelui tău.

— Mulțumesc, Gamet. Acum, dormi puțin. Și treci pe...

— Cortul lui T'amber, da, Adjunct.

Ea a înclinat o sprânceană. — Asta e dezaprobarea pe care o aud?

'Este. Nu sunt singurul care are nevoie de somn. Ia-ne Hood, nici măcar n-am mâncat în noaptea asta.

— Până mâine, Pumn.

El a dat din cap. — Da. Noapte bună, adjunct.

Când Strings s-a întors, era doar o singură siluetă așezată la focul în scădere.

— Ce faci, Cuttle?

'Mi-am dormit. Mâine, sergent, o să-ți tragi picioarele.

— Nu cred că o să-mi vină odihna în noaptea asta, mormăi Strings, aşezându-se cu picioarele încrucişate în faţa saperului corpulent.

— Totul este departe, răbufni Cuttle, aruncând o ultimă bucată de bălegar

pe flăcări.
— Dar se simte aproape.
— Cel puțin nu mergi pe urmele însoțitorilor tăi căzuți, Lăutar. Dar chiar și așa, totul este departe.
— Ei bine, nu sunt sigur ce vrei să spui, dar o să te cred pe cuvânt.
— Apropo, mulțumesc pentru muniție.
Corzile mormăiră. — E cel mai al naibii de lucru, Cuttle. Întotdeauna găsim mai multe și sunt menite să fie folosite, dar în schimb le adunăm, nu spunem nimănui că le avem, în cazul în care ne ordonă să le folosim...
— Nenorociţii.
— Da, nenorociţii.
— Le voi folosi pe cele pe care mi le-ai dat, mărturisi Cuttle. — Odată m-am târât sub picioarele lui Korbolo Dom. Nici pe mine nu mă deranjează să merg la Hood în același timp.
— Ceva îmi spune că asta a făcut Hedge, în ultimul său moment. Îi arunca întotdeauna prea aproape - acel bărbat avea atâtea bucăți de lut în el, încât ai fi putut face un rând de oale din interiorul lui. El clătină încet din cap, cu ochii pe focul pe moarte. — Mi-aș fi dorit să fiu acolo. Asta e tot. Whiskyjack, Trotts, Mallet, Picker, Quick Ben-'
— Quick nu a murit, spuse Cuttle. — Au fost mai multe după ce ai plecat – am auzit din cortul meu. Tayschrenn l-a făcut pe vrăjitorul tău un Înalt Mag.
— Ei bine, asta nu mă surprinde, de fapt. Că ar supraviețui, cumva. Mă întreb dacă Paran era încă căpitanul companiei...
'El a fost. A murit cu ei.
— Fratele Adjunctului. Mă întreb dacă se întristează în noaptea asta.
— A te întreba este o pierdere de timp, Lăutar. Avem băieți și fete care au nevoie de îngrijire, chiar aici. Războinicii lui Korbolo Dom știu să lupte. Bănuiesc că vom fi biciuiți și trimiși înapoi cu coada între picioare – și va fi un alt lanț, în timp ce ne clătinam înapoi spre Aren, doar că de data asta nici nu ne vom apropia.
— Ei bine, asta e o predicție încurajatoare, Cuttle.
— Nu contează. Atâta timp cât îl ucid pe trădătorul Napan – și pe magul lui, dacă se poate.
— Și dacă nu te poți apropia?
— Atunci îi iau cât mai multe cu mine. Nu mă întorc, Fid, nu din nou.
— Îmi voi aminti asta dacă va sosi momentul. Dar ce zici să avem grijă de acești recruți ai noștri, Cuttle?
— Ei bine, asta e plimbarea, nu-i așa? Acest marș. Îi livrăm la acea bătălie, facem atât de mult, dacă putem. Apoi vedem ce fel de fier au în mână.
— Fier, zâmbi Strings. „A trecut mult timp de când nu am auzit ultima dată această zicală. Din moment ce căutăm răzbunare, o să-l vrei fierbinte, mă aștept.
— Te aștepți greșit. Uită-te la Tavore, nu va fi nicio căldură din partea ei. În asta e la fel ca Coltaine. Este evident, Fiddler. Fierul de călcat trebuie să fie rece. Rece. Ne răcim suficient, cine știe, s-ar putea să ne câștigăm un nume.
Corzi se întinseră peste foc și bătură în osul degetului care atârna de cureaua lui Cuttle. — Am început, cred.
— S-ar putea să avem asta, sergent. Ei și standardele. Un început. Ea știe ce

este în ea, dă-i asta. Ea știe ce este în ea.

— Și este pentru noi să o scoatem la vedere.

— Da, Fid, asta este. Acum pleaca. Acestea sunt orele pe care le petrec singur.

Dând din cap, sergentul se ridică în picioare. — Se pare că s-ar putea să dorm până la urmă.

— Este conversația mea sclipitoare în ce te-ai făcut.

'Asa a fost.'

În timp ce Strings se îndrepta spre micul lui cort, ceva din cuvintele lui Cuttle i se întoarse. *Fier. Fier rece. Da, este în ea. Și acum ar fi mai bine să caut și să caut din greu... să-l găsesc în mine* .

CARTEA A TREIA

CEVA ÎNCĂLCĂ

Arta lui Rashan se găsește în tensiunea care leagă jocurile luminii, totuși aspectul ei este unul de disipare - crearea umbrei și a întunericului, deși în acest caz întunericul nu este absolut, așa cum este aspectul anticului. warren, Kurald Galain. Nu, acest întuneric este particular, pentru că există, nu prin absența luminii, ci în virtutea faptului că este văzut.

Misterele lui Rashan - discursul unui nebun

Untural din Lato Revae

CAPITOLUL DOISprezece

Lumină, umbră și întuneric - Acesta este un război fără sfârșit.

Pescar

Argintiu strălucitor, armura stătea deasupra unui suport în formă de T. Uleiul picurase din ciucurii zdrențuiți până la genunchi, formând un bazin pe podeaua de dedesubt. Mânecile nu erau largi, dar păreau destinate a fi purtate aproape strânse. Avusese multă utilizare și, acolo unde erau reparate, inelele păreau a fi un fier mai închis, pătat de carbon.

Lângă ea, pe un cadru de fier de sine stătător, cu cârlige orizontale, aștepta o sabie cu două mâini, cu teaca paralelă direct sub ea pe o altă pereche de cârlige. Sabia era extraordinar de subțire, cu vârful lung, conic, cu muchii pe ambele părți, cu două caneluri. Suprafața sa era de un albastru uleios, pete ciudat, magenta și argintiu. Mânerul era rotund în loc de plat, cu benzi în intestin, pomul era o singură sferă mare, alungită, de hematită lustruită. Teacă era din lemn negru, cu bandă la vârf și la gură de argint, dar fără împodobire. Centura de ham atașată de ea era din zale mici, aproape delicate, negre.

Mănuși de lanț așteptau pe un raft de lemn de pe peretele din spatele armurii. Cârma de fier teribil de lângă ei era puțin mai mult decât o calotă într-o cușcă de bare împânzite, barele întinzându-se în jos ca o mână masivă, degetele noduroase curbate până la nasul, obrajii și liniile maxilarului. O coadă de homar din lanț depindea de marginea gâtului ușor evazată.

Stând chiar la intrarea în camera modestă, cu tavanul jos, Cutter a privit cum Darist începea pregătirile pentru a-și îmbrăca echipamentul marțial. Tineretului Daru îi era greu să se convingă că arme și armuri atât de frumoase - care au văzut în mod clar decenii, dacă nu secole, de folosire - ar putea aparține acestui bărbat cu părul argintiu, care se purta ca un cărturar absent, al cărui ochii de chihlimbar păreau să păstreze o privire perpetuă de distragere confuză sub strălucirea strălucitoare. Care s-a mișcat încet ca și cum ar proteja oasele fragile-

Totuși am experimentat puterea bătrânului Tiste Andu. Și există o atenție la fiecare mișcare a lui pe care ar trebui să o recunosc - pentru că am văzut-o ultima oară pe un alt Tiste Andu, la un ocean distanță. O trăsătură rasială? Poate, dar șoptește ca un cântec de amenințare, înfipt adânc în măduva oaselor mele.

Darist stătea în fața armurii sale, parcă încremenit într-o contemplare uluită – de parcă ar fi uitat cum să o îmbrace.

— Aceste Tiste Edur, Darist, spuse Cutter. 'Cât de multe sunt acolo?'

„Vom supraviețui atacului care urmează, este întrebarea ta? Puțin probabil, este răspunsul meu. Cel puțin cinci nave au supraviețuit furtunii. Doi au ajuns la malul nostru și au reușit să aterizeze. Ar fi fost mai mulți, dar au fost angajați de o flotă Malazan care i-a lovit întâmplător. Am asistat la ciocnirea de la Stâncile Purahl... Tiste Andu îi aruncă încet o privire înapoi către Cutter. — Rudele tale

umane s-au descurcat mult mai bine decât au anticipat, fără îndoială, Edur.

— O bătălie pe mare între Malazani și Tiste Edur? Când a fost asta?'

— Poate acum o săptămână. Nu existau decât trei droni de război Malazan, dar fiecare a reușit să-și găsească companie înainte de a se arunca în adâncuri. A existat un mag priceput printre oameni - schimbul de vrăjitorie a fost impresionant...

„Tu și rudele tale ai *privit!* De ce nu ai ajutat? Trebuie să fi știut că Edur căutau această insulă!

Darist a pășit spre armură, a ridicat-o aparent fără efort din cadrul ei. „Nu mai părăsim această insulă. De multe decenii, ne menținem decizia de a rămâne izolați.

'De ce?'

Tiste Andu nu a dat niciun răspuns. Și-a strecurat costumul de poștă peste umeri. Sunetul pe care îl scotea în timp ce curgea în jos era ca un lichid. Apoi întinse mâna spre sabie.

— Se pare că s-ar sparge cu primul bloc al unei arme mai grele.

'Nu va. Există multe nume pentru această sabie specială. Darist o ridică eliberată de cârlige. — Creatorul a numit-o Răzbunare. T'an Arcs, în limba noastră. Dar eu îl numesc K'orladis.

'Care înseamnă?'

'Jale.'

Un fior slab se răspândi prin Cutter. — Cine a fost creatorul ei?

'Fratele meu.' A învelit sabia, și-a strecurat brațele prin hamul de lanț. Apoi întinse mâna spre mănuși. — Înainte de a găsi una mai potrivită firii sale. Darist se întoarse, cu privirea călătorind pe lungimea lui Cutter, din cap până în picioare, apoi înapoi. — Ai pricepere cu acele cuțite ascunse în persoana ta?

— Unii, deși nu îmi face plăcere să vărs sânge.

— Pentru ce altceva sunt? întrebă Tiste Andu în timp ce punea cârma. Cutter ridică din umeri, dorind să aibă un răspuns la acea întrebare. — Ai de gând să te lupți cu Edur?

— Din moment ce ei caută tronul, da.

Darist își înclină încet capul. „Totuși, aceasta nu este bătălia ta. De ce ai alege să împrumuți această cauză?

— Pe Genabackis, patria mea, Anomander Rake și adepții săi au ales să lupte împotriva Imperiului Malazan. Nu a fost bătălia lor, dar acum au reușit să fie așa.

Fu surprins să vadă un zâmbet ironic răsucind trăsăturile uzate ale lui Tiste Andu sub degetele strâmbe de fier ale gardienilor.

'Asta e interesant. Foarte bine, Cutter, alătură-te mie, deși îți spun acum că va dovedi ultima ta luptă.

'Sper ca nu.'

Darist îl conduse din cameră, din nou în holul larg, apoi printr-o arcada îngustă, cu rame de lemn negru. Pasajul dinăuntru părea a fi un tunel printr-o singură bucată de lemn, ca miezul scobit al unui trunchi masiv de copac răsturnat. Se întinse în întuneric, înclinându-se ușor în sus.

Cutter mergea în spatele Tiste Andu, sunetul armurii omului blând ca șuieratul ploii pe o plajă. Tunelul s-a încheiat brusc cu o întoarcere în sus,

tavanul deschizându-se pentru a dezvălui un puț vertical. O scară aspră de rădăcini urca spre un mic disc de lumină palid.

Ascensiunea lui Darist a fost lentă și măsurată, Cutter nerăbdător pe treptele de dedesubt până când l-a lovit gândul că ar putea muri în curând, moment în care o lașiune surdă s-a instalat în mușchii lui și a devenit o luptă să țină pasul cu vechiul Tiste Andu.

În cele din urmă, au ieșit pe o podea de plăci plină de frunze. Lumina soarelui străpungea puțuri de praf de la ferestrele cu fante și golurile din acoperiș deasupra capului – furtuna părea să fi ratat cu totul acest loc. Un zid se prăbușise în cea mai mare parte și spre acesta a mers Darist.

Cutter a urmat. — Un fel de întreținere ar fi putut face acest lucru defensibil, mormăi el.

— Aceste structuri de suprafață nu sunt Andu, sunt Edur și erau în ruină când am ajuns noi.

— Cât de aproape sunt?

— Ei trec prin pădure, lucrând în interior. Precaut. Ei știu că nu sunt singuri.

— Câți poți simți?

— Această primă petrecere numără poate un scor. Ne vom întâlni cu ei în curte, permițându-ne suficient spațiu pentru jocul cu sabia, totuși permițându-ne un zid căruia să ne putem pune spatele în ultimele momente.

— Respirație, Darist, dacă îi alungăm, probabil vei muri de șoc.

Tiste Andu aruncă o privire înapoi către Daru, apoi făcu un semn. 'Urmați-mă.'

O jumătate de duzină de camere ruinate similare au fost străbătute înainte de a ajunge în curte. Pereții zăbreliți cu viță de vie erau de două ori mai mari decât un om, cu vârful zdrențuit. Frescele decolorate au fost lăsate să se alăture sub vegetație. Vizavi de intrarea interioară prin care au pășit cu pași mari era o poartă arcuită, dincolo de care o dâră de ace de pin, rădăcini șerpuitoare și bolovani acoperiți de mușchi se înfășura în umbra copacilor uriași.

Cutter a considerat curtea lăţime de douăzeci de paşi, adâncime de douăzeci şi cinci. — E prea mult loc aici, Darist, spuse el. „Vom fi flancați...”

— Voi comanda centrului. Rămâi în urmă, pentru cei care ar putea într-adevăr să încerce să treacă de mine.

Cutter și-a amintit de lupta lui Anomander Rake cu demonul de pe strada Darujhistan. Stilul de luptă cu două mâini pe care Fiul Întunericului îl folosea necesita mult spațiu și acum se părea că Darist va lupta într-un mod similar – dar lama sabiei era, în mintea lui Cutter, mult prea subțire pentru astfel de leagăne înverșunate. — Este vrăjitorie investită în acea lamă a ta? el a intrebat.

— Nu așa cum se știe în mod obișnuit investiția, răspunse Tiste Andu, scoțând arma și înfășurând ambele mâini în jurul mânerului, una sus sub mâner, cealaltă chiar deasupra pomului. „Puterea Grief constă în intenția concentrată în crearea sa. Sabia cere o voință singulară a celui care o poartă. Cu o asemenea voință, nu poate fi învinsă.

— Și tu ai acel testament singular?

Darist coborî încet vârful la pământ. „Dacă aș fi, om, asta n-ar fi ultima ta zi în această parte a porții lui Hood. Acum, vă sugerez să trageți armele. Edur au

descoperit calea și acum se apropie.

Cutter descoperi că mâinile îi tremurau în timp ce scotea cuțitele de frunte. Avea încă patru, câte două sub fiecare braț, înveliți în piele și liniștiți în bucle de curele, pe care acum le-a scos. Acești patru au fost cântăriți pentru aruncare. Odată gata, și-a ajustat strânsoarea cuțiților din mâini, apoi a trebuit să-și usuce palmele și să repete sarcina.

O șoaptă blândă de sunet îl făcu să se uite în sus, pentru a vedea că Darist alunecase într-o poziție de luptă, deși vârful sabiei încă se sprijinea pe lespezi.

Și Cutter a văzut altceva. Dezordinea de frunze și resturile de pe lespezi erau în mișcare, târându-se parcă împinse de un vânt nevăzut, adunându-se spre capătul porții din curte și ieșind în grămada de pereții de ambele părți.

— Ține-ți ochii tăiați, spuse Darist pe un ton scăzut.

Despicat?

În întuneric dincolo de poartă, se auzi o mișcare furtivă, apoi trei siluete au pășit în vedere sub arc.

La fel de înalt ca Darist, pielea lor de o paloare întunecată. Păr lung și castaniu, înnodat și mârâit de fetișuri. Colierele din gheare și canini concurau cu barbaria armurii lor de piele grosolan tăbăcită, cusute cu benzi articulate de bronz. Coifele lor, tot de bronz, aveau forma unor cranii de urs sau de lup.

Printre ei, nu era nimic din măreția naturală evidentă în Darist sau în Anomander Rake. O distribuție mult mai brutală, aceștia Edur. Cimitarurile cu lame negre cu vârfuri grele erau în mâinile lor, cu scuturi rotunde acoperite cu piele de focă pe antebrațe.

Au ezitat înaintea lui Darist, apoi cel din centru mârâi ceva într-o limbă pe care Cutter nu putea înțelege.

Tiste Andu, cu părul argintiu, a ridicat din umeri, nu a spus nimic.

Edur a strigat ceva ce era clar o cerere. Apoi și-au pregătit armele și și-au rotit scuturile.

Cutter putea vedea mai mulți dintre războinicii sălbatici adunați pe poteca dincolo de poartă.

Cei trei au pășit din arcadă, întinși pentru a forma o ușoară poziție de clește - Edur central, cu un pas mai departe decât însoțitorii săi de ambele părți.

— Ei nu știu cum vei face asta, murmură Cutter. „Nu au luptat niciodată împotriva...”

Flancării au înaintat la unison perfect.

Sabia lui Darist s-a pocnit în sus și, cu acea mișcare, o rafală aprigă de vânt se ridică în curte, iar aerul din jurul celor trei Edur s-a umplut brusc de frunze și praf.

Cutter a privit cum Tiste Andu ataca. Lama sa înclinat orizontal, vârful amenințându-l pe Edur din dreapta, dar atacul propriu-zis a fost cu pom, împotriva războinicului din stânga. O încețoșare laterală pentru a se închide, apoi pomul a lovit scutul ridicat rapid, împărțindu-l în jumătate. Mâna stângă a lui Darist a alunecat de pe pom și a pocnit sabia războinicului, chiar dacă Tiste Andu a căzut într-o ghemuire, trăgând marginea Grief în fața adversarului său.

Părea că nu exista deloc contact, totuși sângele a țâșnit dintr-o ruptură care a început deasupra claviculei stângi a lui Edur și a coborât în linie dreaptă până în picioare.

Genuflexiunea a devenit o mișcare de răsărit înapoi care l-a aterizat pe Darist la doi pași în spate, lama lui deja șuierând pentru a-i respinge pe ceilalți doi războinici, amândoi care săriră alarmați.

Rănitul Edur s-a mototolit într-o baltă de sânge și, în timp ce a căzut, Cutter a văzut că Grief tăiase claviculă și fiecare coastă din cușcă pe partea stângă.

Războinicii de dincolo de arcadă au țipat strigăte de luptă și au urcat în curtea biciuită de vânt.

Singura lor șansă de reușită era să se apropie de Darist, la îndemâna bărbatului, să închidă și să murdărească acea lamă care șoptește, iar lui Edur nu îi lipsea nimic în curaj.

Cutter a văzut o altă tăietură, apoi un al treilea a luat pomul de pe partea laterală a cârmei sale, iar bronzul s-a prăbușit în interior mult prea adânc – membrele războinicului s-au zguduit cu mișcări stranii smucitoare când a căzut pe lespele.

Ambele cuțite de conducere erau în mâna stângă a lui Daru, iar dreapta sa ajungea la un cuțit de aruncare. A trimis arma să arunce cu mâna pe spate, a văzut-o scufundându-se până la mâner într-o orbită a lui Edur – și a știut că vârful se trântise de interiorul craniului bărbatului din spate. L-a aruncat pe al doilea și a jurat în timp ce un scut a ridicat să-l ia.

În furtuna frunzelor care se învârte, sabia lui Darist părea să fie peste tot deodată, blocând atac după atac, apoi un Edur s-a aruncat înainte să se lupte și a reușit să înfășoare ambele brațe în jurul picioarelor lui Tiste Andu.

Un scimitar s-a izbit. Din umărul drept al lui Darist era un strop de sânge. Pomul lui Grief a lovit cârma războinicului care se luptă, iar Edur s-a lăsat. Un alt leagăn s-a tăiat în șoldul lui Tiste Andu, lama sărind înapoi din os. Darist se clătina.

Cutter se repezi înainte în timp ce Edurul rămas se închise. Prin frunze care se învârtesc, zgomotând, în aerul liniştit din centru. Daru învățase deja că confruntarea directă, frontală, nu era o tactică ideală atunci când lupta cu cuțitele. A ales un Edur a cărui atenție era concentrată exclusiv pe Darist și, prin urmare, a fost întors ușor - războinicul l-a văzut la periferie și a reacționat rapid.

O tăietură din spate a scimitarului, urmată de scutul care se rotește.

Cutter a lovit cuțitul stâng în lamă, pentru a intercepta o treime din drum în jos de la vârf. Simultan, el a oprit - a lovit leagănul cu celălalt cuțit al său, la jumătatea distanței de-a lungul antebrațului bărbatului - vârful armei lui lovind pielea și înjunghiind între oase cu ambele margini. Mânerul celeilalte arme a lui a intrat apoi în contact cu scimitarra – și a lovit arma dintr-o mână amorțită.

Mormăitul lui Edur a fost puternic și a înjurat în timp ce, trăgând de cuțit, Cutter a trecut pe lângă el. Lama a ezitat să se elibereze și a târât după ea brațul înțepat. Picioarele războinicului s-au încurcat și a căzut într-un genunchi.

Chiar și în timp ce își ridică scutul, cuțitul liber al lui Cutter s-a aruncat peste el, trăgându-l prin gât.

Marginea scutului s-a trosnit puternic de încheietura ieșită din mână a lui Daru, aproape slăbind cuțitul, dar el a reușit să-și păstreze strânsoarea.

Un alt remorcher și celălalt cuțit s-au eliberat de antebrațul lui Edur.

Un scut l-a lovit cu o lovitură de corp din stânga lui, ridicându-l pe Cutter în sus, mocasinii lui părăsind plăcile. El s-a răsucit și l-a lovit pe atacator și a ratat.

Impactul scutului îi transformase partea stângă într-o masă de durere zgomotătoare. A lovit pământul și s-a pliat într-un sul.

Ceva a bătut în urmărire, a sărit o dată, apoi de două ori, iar când Daru și-a recăpătat picioarele, capul decapitat al lui Edur a trosnit puternic de tibia dreaptă.

Agonia acestei ultime lovituri - în mod absurd pentru mintea lui - a copleșit totul până acum. A strigat un blestem, a sărit înapoi cu un picior.

Un Edur îl grăbea.

Un cuvânt mai rău ieșit din Cutter. A aruncat cuțitul din mâna stângă. Shield se ridică să-l întâmpine, războinicul scăzând de la vedere.

Făcând o grimasă, Cutter se aruncă după armă – în timp ce Edur rămânea orb – și înjunghie deasupra scutului. Cuțitul s-a scufundat în spatele claviculei stângi a bărbatului, încolțind un gheizer de sânge în timp ce acesta l-a scos înapoi.

Acum se auzeau strigăte în curte – și deodată părea că luptele erau peste tot, din toate părțile. Cutter se dădu înapoi un pas pentru a vedea că sosise un alt Tiste Andu – și, în mijlocul lor, Apsalar.

Trei Edur erau la pământ în urma ei, toți zvârcolindu-se în mijlocul sângelui și al bilei.

Restul, cu excepția rudelor lor care căzuseră în mâinile lui Apsalar, Cutter și Darist, se retrăgeau, înapoi prin arcadă.

Apsalar și tovarășii ei Tiste Andu au urmărit doar până la poartă.

Încet, vântul care se învârtea s-a diminuat, fragmentele de frunze coborând ca cenușa.

Cutter se uită în sus și îl văzu pe Darist încă în picioare, deși se sprijinea de un perete lateral, cu rama lui lungă și slabă învelită în sânge, cârma dispărută, părul matusit și atârnându-i peste față, picurând. Sabia Grief a rămas în cele două mâini ale lui, arătând încă o dată pe lespezi.

Unul dintre noii Tiste Andu s-a mutat la cei trei Edur pe moarte zgomotoasă și le-a tăiat gâtul fără ceremonie. Când a terminat, ea și-a ridicat privirea pentru a studia Apsalar pentru o clipă lungă.

Cutter și-a dat seama că toți rudele lui Darist erau cu părul alb, deși niciunul nu era într-adevăr la fel de bătrân, păreau foarte tineri, în aparență nu mai bătrâni decât Daru însuși. Erau înarmați și blindați la întâmplare și nimeni nu își ținea armele cu ceva asemănător cu familiaritatea. Privirile rapide și nervoase au fost aruncate către poartă - apoi către Darist.

Întinzându-și cuțitele Kethra, Apsalar se apropie de Cutter. — Îmi pare rău că am întârziat.

Clipi, apoi ridică din umeri. — Credeam că te-ai înecat.

— Nu, am ajuns la țărm destul de ușor, deși totul a mers cu tine. Atunci a existat o căutare vrăjitorie, dar am ocolit asta. Ea dădu din cap către tineri. — Am găsit aceștia tabărați la distanță destul de mare în interior. S-au... ascuns.

— Ascunzându-se. Dar Darist a spus...

— Ah, deci acesta este Darist. Andarist, ca să fiu mai precis. Ea întoarse o privire gânditoare spre străvechiul Tiste Andu. — A fost din porunca lui. Nu i-a vrut aici... pentru că îmi imaginez că se aștepta să moară.

— Și așa vor fi, mârâi Darist, ridicând în cele din urmă capul pentru a-i întâlni ochii. — I-ai condamnat pe toţi, pentru că Edur îi va vâna acum cu

seriozitate – vechile uri, reaprinse încă o dată.

Părea neafectată de cuvintele lui. — Tronul trebuie protejat.

Darist a dezvăluit dinții pătați de roșu, cu ochii strălucind în semi-umbră. „Dacă dorește cu adevărat să fie protejat, atunci poate să vină aici și să o facă singur”.

Apsalar se încruntă. 'OMS?'

Cutter a răspuns: „Fratele său, desigur. Anomander Rake.

Fusese o presupunere, dar expresia lui Darist era toată afirmația necesară. Fratele *mai mic* al lui Anomander Rake . În venele lui, nimic din sângele draconian al Fiului Întunericului. Și în mâinile lui, o sabie pe care producătorul ei o socotise insuficientă, în comparație cu Dragnipur. Dar numai această cunoaștere a fost abia o șoaptă - furtuna întortocheată și întunecată a tot ceea ce exista între cei doi frați era o epopee pe care niciunul dintre bărbați nu era probabil să o vorbească vreodată, sau așa bănuia Cutter.

Iar fulgiul de nemulțumiri amare s-a dovedit și mai înnodat decât și-ar fi imaginat Daru, pentru că atunci s-a dezvăluit că tinerii erau, unul și toți, rude apropiate cu nepoții Anomander. Părinții lor moșteniseră defectul tatălui lor, foamea de a rătăci, de a dispărea în ceață, de a modela lumi private în locuri uitate, izolate. „ *Căutarea loialității și onoarei* ”, spusese Darist, cu un rânjet, în timp ce Phaed – tânăra care arătase milă victimelor lui Apsalar – îi lega rănile.

O sarcină care nu este făcută rapid. Darist – *Andarist* – fusese tăiat de cel puțin duzină de ori, de fiecare dată lanțul greu de despărțire al scimitarului coboară apoi până la os, în diferite locuri de pe corp. Cum reușise să stea drept, cu atât mai puțin să continue lupta, a dezmințit afirmația sa anterioară că voința lui nu era suficient de pură pentru a se potrivi cu sabia, Grief. Acum, că încăierarea fusese suspendată, forța care îl trase pe bătrânul războinic s-a risipit rapid. Brațul său drept era incapabil; rana de la șold l-a târât pe lespele – și nu se putea ridica din nou fără ajutor.

Au fost nouă Tiste Edur morți. Retragerea lor fusese probabil declanșată de dorința de a se regrupa, mai degrabă decât de a fi apăsată din greu.

Mai rău, nu erau decât o petrecere în avans. Cele două nave chiar lângă țărm erau masive: fiecare putea să țină cu ușurință două sute de războinici. Sau așa a judecat Apsalar, după ce a cercetat intrarea în care erau ancorați.

„Sunt o mulțime de epave în apă”, a adăugat ea, „și ambele nave Edur au aspectul de a fi fost într-o luptă...”

— Trei droni de război Malazan, spuse Cutter. — O întâlnire întâmplătoare. Darist spune că malazanii și-au dat seama bine despre ei înșiși.

Stăteau așezați pe niște dărâmături prăbușite, la o duzină de pași de Tiste Andu, privindu-i pe tineri care plutesc și se agitau peste Darist. Cutter îl durea partea stângă și, deși nu se uita sub haine, știa că vânătăile se răspândeau. S-a străduit să ignore disconfortul și a continuat să privească Tiste Andu.

— Nu sunt ceea ce mă așteptam, spuse el încet. „Nici măcar școlarizat în arta luptei...”

'Adevărat. Dorința lui Darist de a-i proteja s-ar putea dovedi fatală.

— Acum că Edur știu că există. Nu face parte din planul lui Darist.

Apsalar ridică din umeri. — Li s-a dat o sarcină.

A tăcut, gândindu-se la acea afirmație bruscă. Întotdeauna crezuse că o

capacitate singulară de a provoca moartea a generat o anumită înțelepciune - a fragilității spiritului, a mortalității sale - așa cum cunoștea și experimentase de prima mână cu Rallick Nom în Darujhistan. Dar Apsalar nu a dezvăluit nimic dintr-o asemenea înțelepciune; cuvintele ei erau dure cu judecată, adesea complet disprețuitoare. Se concentrase și făcuse din ea o armă... *sau un mijloc de autoapărare* .

Nu intenționase ca niciunul dintre cei trei Edur pe care i-a doborât să moară repede. Cu toate acestea, părea că nu simțea nicio plăcere, așa cum ar face un sadic. *Este mai degrabă ca și cum ar fi fost instruită să facă asta... antrenată ca torționar. Cu toate acestea, Cotillion-Dancer-nu a fost un torționar. Era un asasin. Așadar, de unde vine șira vicioasă? Aparține propriei ei naturi?* Un gând neplăcut, tulburător.

Și-a ridicat brațul stâng, cu prudență, tresărind. Următoarea lor luptă ar fi probabil una scurtă, chiar și cu Apsalar alături.

— Nu ești în stare să lupți, observă ea.

— Nici Darist, a replicat Cutter.

— Sabia îl va purta. Dar vei dovedi o răspundere. Nu aș fi distras dacă te protejez.

'Ce sugerezi? Mă sinucid acum, așa că nu-ți stau în cale?

Ea clătină din cap - ca și cum sugestia ar fi fost, pe față, în întregime rezonabilă, doar că nu era ceea ce avea în minte - și vorbi cu voce joasă. — Mai sunt și alții pe insulă. Mă ascund bine, dar nu suficient de bine pentru a scăpa de observația mea. Vreau să mergi la ei. Vreau să le ceri ajutorul.

— Cine sunt aceştia?

— Tu însuți i-ai identificat, Cutter. Malazans. Supraviețuitori, aș presupune, din cei trei droni de război. Există unul de putere printre ei.

Cutter aruncă o privire spre Darist. Tinerii îl mutaseră pe bătrân, astfel încât acesta stătea cu spatele lipit de perete de lângă ușa interioară, vizavi de poartă. Capul îi era coborât, bărbosul bărbie la piept, și doar ridicarea și căderea slabă a pieptului indicau că încă mai trăia. 'În regulă. Unde le voi găsi?

Pădurea era plină de ruine. Fărâmițată, acoperită de mușchi, adesea puțin mai mult decât grămezi supraîncărcate, dar pentru Cutter i-a fost evident în timp ce mergea de-a lungul potecii înguste și slabe pe care i-o descrisese Apsalar că această pădure se ridicase din inima unui oraș mort - un oraș uriaș. dominată de clădiri masive. Bucăți de statuare zăceau împrăștiate ici și colo, figuri de statură enormă, construite în secțiuni și fixate împreună cu o substanță sticloasă pe care nu o recunoștea. Deși în mare parte acoperit de mușchi, el bănuia că figurile erau Edur.

O întuneric apăsătoare a cuprins tot ce zăcea sub baldachinul pădurii. Câțiva copaci vii prezentau scoarță ruptă și, în timp ce scoarța era neagră, lemnul neted și umed de dedesubt era roșu sânge. Însoțitorii căzuți au dezvăluit că purpuriul fioros s-a înnegrit de moarte. Copacii răniți în poziție verticală îi aminteau lui Cutter de Darist, de pielea neagră a lui Tiste Andu și de tăieturile roșii adânci care o tăiau.

A descoperit că tremura în aerul umed în timp ce mergea. Brațul lui stâng era acum complet inutil și, deși își luase cuțitele - inclusiv pe cel cu vârful rupt -

se îndoia că va fi capabil să lupte mult dacă va fi nevoie.

Își putea distinge destinația direct în față. O movilă de dărâmături, piramidală și deosebit de mare, cu vârful scăldată de soare. Pe flancurile ei erau copaci, dar cei mai mulți erau morți în strânsoarea de viță de vie. O gaură căscată de întuneric impenetrabil căscă din partea cea mai apropiată de Cutter.

A încetinit, apoi, la douăzeci de pași de peșteră, s-a oprit. Ceea ce era pe cale să facă a fost împotriva oricărui instinct. — Malazani! strigă el, apoi tresări la propria sa voce. *Dar Edur se apropie de Tron - nimeni din apropiere să mă audă. sper* . „Știu că ești înăuntru! Aș vorbi cu tine!

Pe marginile de flancare ale peșterii au apărut figurine, câte două pe fiecare parte, cu arbalete armate și antrenate pe Cutter. Apoi, din centru, au ieșit încă trei, două femei și un bărbat. Femeia din stânga a făcut un gest și a spus: „Apropiați-vă, mâinile întinse pe o parte”.

Cutter ezită, apoi întinse mâna dreaptă. — Mă tem că brațul meu stâng nu se ridică.

— Vino înainte. S-a apropiat.

Vorbitorul era înalt, musculos. Părul ei era lung, pătat de roșu. Ea purta piele tăbăcită. O sabie lungă avea teacă la șold. Pielea ei avea o nuanță de bronz adânc. Cutter a considerat că ea era cu zece sau mai mulți ani mai în vârstă decât el și a simțit un fior trecând prin el când își ridică privirea și îi întâlni ochii înclinați, aurii.

Cealaltă femeie era neînarmată, mai în vârstă, iar toată partea dreaptă, capul, fața, trunchiul și piciorul, era îngrozitor de arsă – carnea fuzionată cu bucăți de îmbrăcăminte, stricată și topită de ravagiile unui atac vrăjitor. Era o minune că stătea în picioare sau chiar era în viață.

Bărbatul stătea cu un pas înapoi de cei doi. Cutter a ghicit că era Dal Honese, cu pielea întunecată, părul negru și ondulat pe cap, tuns scurt, deși ochii lui erau, în mod incongru, de un albastru profund. Trăsăturile lui erau chiar suficiente, deși încrucișate de cicatrici. Purta un haberk răvășit, o sabie lungă simplă la centură și o expresie atât de închisă încât putea fi fratele lui Apsalar.

Marinii de flancare erau în armură completă, cârmați și cu vizor. — Sunteți singurii supraviețuitori? întrebă Cutter. Prima femeie se încruntă.

— Am puţin timp, continuă Daru. 'Noi avem nevoie de ajutorul tau. Edur ne asaltează...

— Edur?

Cutter clipi, apoi dădu din cap. — Navigatorii cu care te-ai luptat. Tiste Edur. Ei caută ceva pe această insulă, ceva de mare putere și am prefera să nu le cadă în mâinile lor. Și de ce ar trebui să ajuți? Pentru că, dacă va *cădea* în mâinile lor, Imperiul Malazan este probabil terminat. De fapt, la fel este și întreaga umanitate...

Femeia arsă a chicotit, apoi a izbucnit într-un acces de tuse care i-a spumat gura cu bule roșii. După un moment lung, femeia și-a revenit. „Oh, să fiu din nou tânăr! Întreaga umanitate, nu-i așa? De ce nu întreaga lume?

— Tronul Umbrei este pe această insulă, spuse Cutter.

La asta, omul Dal Honese tresări ușor.

Femeia arsă dădea din cap. — Da, da, da, cuvinte adevărate. Simțul lucrurilor vine-într-un potop! Tiste Edur, Tiste Edur, o flotă plecată în căutare, o

flotă de departe, iar acum au găsit-o. Ammanas și Cotillion sunt pe cale să fie uzurpați, și cum rămâne cu asta? Tronul Umbrei - ne-am luptat cu Edur pentru *asta?* Oh, ce risipă – navele noastre, pușcașii marini – propria mea viață, pentru *Tronul Umbrei* ? Ea a tușit încă o dată.

— Nu bătălia noastră, mârâi cealaltă femeie. — Nici măcar nu căutam o luptă, dar proștii nu erau interesați să vorbească efectiv, să facă schimb de emisari – Hood știe, aceasta nu este insula noastră, nici în Imperiul Malazan. Uită-te în altă parte...

— Nu, bubui Dal Honese.

Femeia se întoarse surprinsă. — Am fost destul de clari, Călător, în recunoştinţa noastră faţă de tine pentru că ne-ai salvat vieţile. Dar asta cu greu vă permite să vă asumați comanda...

— Tronul nu trebuie revendicat de Edur, spuse bărbatul pe nume Călător. — Nu vreau să-ți provoc comanda, căpitane, dar flăcăul vorbește fără exagerare când descrie riscurile... pentru imperiu și pentru întreaga umanitate. Îți place sau nu, Warren of Shadow are acum aspect uman...” zâmbi strâmb, „și se potrivește bine naturii noastre”. Zâmbetul a dispărut. „Această bătălie este a noastră – o confruntăm acum sau o confruntăm mai târziu”.

— Reclami această luptă în numele Imperiului Malazan? întrebă căpitanul.

— Mai mult decât știi, a răspuns Traveler.

Căpitanul îi făcu semn unuia dintre pușcașii ei de marina. — Gentur, dă-i pe ceilalți aici, dar lasă-l pe Mudslinger cu răniții. Atunci pune echipele să numere certurile – vreau să știu ce avem.

Marinul numit Gentur și-a desarmat arbaleta apoi s-a strecurat înapoi în peșteră. Câteva momente mai târziu au apărut alți soldați, șaisprezece în total, când se numără pe cei care ieșiseră inițial.

Cutter se apropie de căpitan. „Există o putere printre [textul lipsă] la femeia arsă – care se apleca și scuipa sânge tulbure. — Este o vrăjitoare?

Căpitanul îi urmă privirea și se încruntă. — Este, dar e pe moarte. Puterea pe care...

Aerul a reverberat într-o comoție cerebrală îndepărtată și Cutter s-a rotit. „Au atacat din nou! Cu magie de data asta, urmează-mă! Fără să privească înapoi, Daru a pornit pe potecă. Auzi un blestem slab în spatele lui, apoi căpitanul a început să strige ordine.

Cărarea ducea direct în curte și, din cauza detonațiilor tunătoare care bătea din nou și din nou, Cutter a considerat că trupa nu va avea nicio dificultate să găsească locul de luptă - nu le-ar aștepta. Apsalar era acolo, și Darist și o mână de tineri Tiste Andu neantrenați – nu aveau prea puțină apărare împotriva vrăjitoriei. Dar Cutter a crezut că a făcut-o.

El a alergat mai departe prin întuneric, cu mâna dreaptă închisă în jurul brațului stâng dureros, căutând să-l țină pe loc, deși fiecare pas împovărat îi arunca durere în piept.

A apărut cel mai apropiat perete al curții. Culorile se jucau sălbatic în aer, zvârnind copacii din toate părțile, roșu intens și magenta și albastru, un haos învolburat. Valurile de comoții creșteau în frecvență, bătând în curte. În afara arcadei nu era niciun Edur – un semn de rău augur. Cutter a alergat spre deschidere. Mișcarea din dreapta lui i-a atras atenția și a văzut o altă companie

de Edur, care venea de pe o potecă de coastă, dar încă la șaizeci de pași distanță. *Malazanii vor avea de-a face cu aceștia... Queen of Dreams ajută-i* . Poarta era în fața lui și a prins prima vedere ce se întâmpla în curte.

Patru Edur stăteau la rând în centru, cu spatele la el. Câteva duzini sau mai mulți războinici Edur așteptau pe fiecare flanc, cu scimitars pregătiți. Valuri de magie s-au rostogolit din cele patru, pulsand, devenind din ce in ce mai puternice – si fiecare s-a scurs peste lespezi intr-o furtuna de culori, ca sa bata pe Darist.

Care stătea singur, la picioarele lui un Apsalar mort sau inconștient. În spatele lui, trupurile împrăștiate ale nepoților lui Anomander Rake. Cumva, Darist încă își ținea sabia drept – deși era o masă de sânge mărunțiș, cu oase vizibile prin epava pieptului. Stătea în fața valurilor care se prăbușeau, dar nu voia să facă niciun pas înapoi, chiar dacă l-au sfâșiat. Sabia Grief era alb fierbinte, metalul cântând o notă teribilă, ascuțită, care devenea din ce în ce mai tare și mai pătrunzătoare cu fiecare clipă care trecea.

— Orb, şuieră Cutter în timp ce se închidea, am nevoie de tine *acum!* '

Umbrele înfloriră în jurul lui, apoi patru labe grele se loviră pe lespele, iar prezența care se profilează a Ogarului a fost brusc lângă el.

Unul dintre Edur se întoarse. Ochii neoameni s-au mărit când l-a văzut pe Blind, apoi vrăjitorul a rupt ceva pe un ton aspru, poruncitor.

Cursa înainte a lui Blind se opri într-un alunecare de gheare. Și Câinele se înghesui.

'Beru fd!' Cutter a înjurat, zâmbind să scoată un cuțit...

Curtea s-a umplut brusc de umbre, un sunet ciudat de trosnet rupând aerul...

Iar o a cincea figură se afla acum printre cei patru vrăjitori Edur, îmbrăcați în gri, înmănuși, cu fața ascunsă într-o glugă aspră. În mâinile ei, o frânghie, care părea să se zvârcolească cu o viață proprie. Cutter a văzut-o rupt pentru a lovi un vrăjitor într-un ochi, iar când frânghia a ieşit înapoi, a urmat un flux de sânge şi creier tocat. Magia vrăjitorului s-a stins și Edur s-a răsturnat.

Frânghia era prea rapidă pentru a fi urmată, în timp ce purtătorul ei se mișca printre cei trei magi rămași, dar în traseul său răsucit un cap s-a prăbușit de pe umeri, intestinele s-au vărsat dintr-o ruptură căscată și orice ar fi căzut ultimul vrăjitor s-a întâmplat într-o neclaritate care nu a lăsat nimic. rezultat evident, cu excepţia faptului că Edur era mort înainte să lovească pământul.

S-au auzit strigăte din partea războinicilor Edur și au convergit din ambele părți.

Atunci au început țipetele. Frânghia izbucni din mâna dreaptă a lui Cotillion; în stânga lui era un cuțit lung, care părea să nu facă altceva decât să lingă și să atingă pe toți cei de care se apropia – dar rezultatul a fost devastator. Aerul era o ceață de sânge suspendat în jurul zeului patron al asasinilor și înainte ca Cutter să-și tragă a patra suflare de la începutul bătăliei, s-a terminat, iar în jurul lui Cotillion nu mai erau decât cadavre.

O ultimă pocnitură a frânghiei a biciuit sânge peste un perete, apoi zeul și-a aruncat gluga pe spate și s-a întors spre Blind. A deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o încă o dată. Un gest furios, iar umbrele s-au extins pentru a-l înghiți pe Ogarul tremurător. Când s-au risipit o clipă mai târziu, Blind dispăruse.

Se auzi un zgomot de luptă dincolo de curte și Cutter se întoarse. —

Malazanii au nevoie de ajutor! îi strigă el lui Cotillion.

— Nu, nu, mârâi zeul.

Amândoi se învârtiră cu un zgomot puternic, pentru a-l vedea pe Darist zăcând nemișcat lângă Apsalar, cu sabia întinsă în apropiere, căldura ei aprinzând frunzele pe care zăcea.

Fața lui Cotillion căzu, parcă cu o întristare bruscă și profundă. „Când termină acolo”, îi spuse lui Cutter, „călăuzește-l către această sabie. Spune-i numele.

'El?'

O clipă mai târziu, cu o analiză finală a haosului din jurul lui, Cotillion a dispărut.

Cutter se repezi spre Apsalar. El a îngenuncheat lângă ea. Hainele ei erau crocante, fumul urcându-se în cârce în aerul acum nemișcat. Focul îi străbătuse părul, dar numai pentru o clipă, se părea, căci îi mai rămăsese destule; nici chipul ei nu era ars, deși o pătură roșie lungă, deja bășică, era vizibilă într-o tăietură diagonală pe gât. Smucituri slabe ale membrelor ei - efectele ulterioare ale atacului vrăjitor - i-au arătat că încă mai trăia.

A încercat să o trezească, nu a reușit. O clipă mai târziu a ridicat privirea, a ascultat. Zgomotele luptei încetaseră și acum un singur set de cizme se apropia încet, scrâșnind pe pământul pârjolit.

Cutter se ridică încet și se îndreptă spre arcadă.

Călătorul a intrat în vizor. O sabie ruptă la trei sferturi din lungimea lamei era într-o mână cu mănușă. Deși stropit cu sânge, părea nerănit. Se opri pentru a studia scena din curte.

Cumva, Cutter știa fără să întrebe că era ultimul rămas în viață. Cu toate acestea, sa mișcat totuși să privească prin arcada. Malazanii erau toți în jos, nemișcați. Înconjurându-i într-un inel se aflau cadavrele a jumătate de sută sau mai mult de Tiste Edur. Pe poteca care se apropia de poiană zăceau alții plini de certuri.

I-am chemat pe acei Malazani la moarte. Căpitanul ăla, cu ochi frumoși … S-a întors acolo unde Călător a umblat printre Tiste Andu căzut. Și întrebarea pe care a pus-o venea dintr-un gât îngust. — Ai spus adevărat, Călător?

Bărbatul aruncă o privire.

— Această bătălie, a explicat Cutter. — A fost cu adevărat o bătălie Malazan?

Răspunsul din umeri al Călătorului îl înfiora pe Daru. „Unele dintre acestea sunt încă în viață”, a spus el, făcându-i semn către Tiste Andu.

— Și sunt răniți în peșteră, a subliniat Cutter.

A privit cum bărbatul mergea spre locul unde zăceau Apsalar și Darist. — Este o prietenă, spuse Cutter.

Traveller mormăi, apoi își aruncă sabia ruptă deoparte și trecu peste Darist. Întinse mâna spre sabie.

'Atent-'

Dar bărbatul și-a închis mâna cu mănușă pe mâner și a ridicat arma.

Cutter a oftat, a închis ochii pentru o clipă lungă, apoi i-a deschis și a spus: „Se numește Răzbunare... sau Durere. Puteți alege care vi se potrivește cel mai bine.

Călătorul se întoarse, întâlni ochii lui Cutter. — Nu îți dorești asta pentru tine?

Daru clătină din cap. — Cere ca cel care îl poartă să aibă o voință singulară. Nu sunt pentru acea sabie și nici, cred, nu voi fi vreodată.

Călătorul studie lama din mână. — Răzbunare, murmură el, apoi dădu din cap și se ghemui pentru a scoate teaca de pe corpul lui Darist. — Bătrânul ăsta, cine era?

Cutter ridică din umeri. — Un gardian. A fost numit andarist. Și acum a plecat, așa că Tronul este fără protector...

Călătorul se îndreptă. „Voi rămâne aici o vreme. După cum ai spus, există răniți de îngrijit... și cadavre de îngropat.

'Voi ajuta-'

'Nu este nevoie. Zeul care a pășit prin acest loc a vizitat corăbiile Edur - la bord sunt mici ambarcațiuni și provizii. Ia-ți femeia și părăsește această insulă. Dacă mai mult Edur șansează această locație, prezența ta nu va face decât să mă împiedice.

— Cât timp ai de gând să stai aici, în rolul lui Andarist?

— Suficient de mult pentru a-i face onoare.

Din Apsalar se auzi un geamăt, atrăgându-l pe Cutter spre ea. A început să se bată, parcă ar fi avut febră.

— Du-o din acest loc, spuse Traveler. — Efectele vrăjitoriei persistă.

El a ridicat privirea, a întâlnit acei ochi – și a văzut acolo întristarea, prima emoție care încă nu fusese dezvăluită de la bărbat. — Te-aș ajuta să îngropi...

„Nu am nevoie de ajutor. Nu va fi prima dată când voi îngropa tovarăși. Merge. Ia-o.'

O ridică în brațe. Bataia ei s-a linistit si a oftat de parca s-ar fi scufundat intr-un somn adanc si linistit. Apoi stătu o clipă să-l studieze pe Călător.

Bărbatul s-a întors. — Mulțumește-i lui Dumnezeu, muritorule, mârâi el, cu spatele încă la Cutter, pentru sabie...

O masă alungită a podelei de piatră căzuse, până în apa neagră a râului subteran. În jurul găurii căscate se afla un mănunchi de sulițe, în jurul căruia era legată o frânghie care ajungea în apă, șerpuind în timp ce curentul trăgea de ea. Aerul camerei groase era rece și umed.

Kalam s-a ghemuit la margine și a studiat apa învolburată de dedesubt pentru o clipă lungă.

— Fântâna, spuse sergentul Cord de unde stătea lângă asasin.

Kalam a mormăit, apoi a întrebat: — Ce anume l-a inspirat pe căpitan și pe locotenent să coboare acolo?

— Dacă te uiți suficient de mult, cu torțele dispărute din această cameră, vei vedea o strălucire. E ceva întins pe fund, poate de două ori înălțimea unui bărbat în adâncime.

'Ceva?'

— Arată ca un bărbat... totul în armură. Întins vultur răspândit.

— Așa că scoateți torțele. Vreau sa vad asta.'

— Ai spus ceva, *caporale* ? Prietenul tău demon a dispărut, a dispărut.

Kalam oftă. — Demonii vor face asta și, în acest caz, ar trebui să fii

recunoscător pentru asta. Chiar acum, sergent, sunt de părere că ați fost cu toții închiși în acest munte de mult prea mult timp. Mă gândesc că poate ți-ai pierdut mințile. Și am reconsiderat și cuvintele tale despre poziția mea în compania ta și am luat o decizie și asta este. Își întoarse capul și își fixă privirea în ochii lui Cord. — Nu sunt *în* compania ta, Cord. Sunt un Bridgeburner. Ești regimentul Ashok. Și dacă asta nu este suficient pentru tine, îmi reînvie vechiul statut... de Gheară, Lider al unei mâini. Și, ca atare, sunt depășit în domeniu doar de Clawmaster Topper, Adjunct și Împărăteasa însăși. Acum, scoateți blestemele de torțe de aici!

Cord zâmbi brusc. — Vrei să preiei comanda acestei companii? Bine, o poți avea. Deși vrem să avem de-a face noi înșine cu Irriz. Întinse mâna pentru a strânge prima dintre torțele care pulverizau pe peretele din spatele lui.

Schimbarea bruscă de atitudine a lui Cord îl tresări pe Kalam, apoi îl umplu de suspiciune. *Până când dorm, adică. Doamne mai jos, eram mult mai bine pe cont propriu. Unde s-a dus acel blestemat de demon, oricum* ? — Și când ai făcut asta, sergent, întoarce-te la ceilalți și începe pregătirile – plecăm de aici.

— Dar căpitanul şi locotenentul?

'Ce parere ai despre ei? Au fost măturați și fie s-au înecat, fie au fost aruncați liber într-o groapă de apă. Oricum, ei nu sunt cu noi acum și mă îndoiesc că se vor întoarce...

— Tu nu știi că...

— Au plecat de prea mult timp, Cord. Dacă nu s-ar îneca, ar fi trebuit să ajungă la suprafață undeva aproape. Îți poți ține respirația doar atât de mult timp. Acum, destul cu această discuție, pornește.

— Da... domnule.

Câte o lanternă în fiecare mână, Cord urcă scările. Întunericul a cuprins rapid camera.

Kalam aşteptă ca ochii să se acomodeze, ascultând paşii sergentului din ce în ce mai slabi.

Şi acolo, în sfârşit, mult mai jos, figura strălucitoare, nedesluşită, ondulind sub apa care se repezi.

Asasinul a luat frânghia și a încolăcit-o într-o parte. Se jucaseră aproximativ douăzeci de brațe, dar mănunchiul de sulițe ținea mult mai mult. Apoi scoase o bucată mare de piatră de pe marginea zdrențuită și legă de ea capătul înmuiat și rece ca gheața al frânghiei.

Cu norocul lui Oponn, stânca era suficient de grea pentru a se scufunda mai mult sau mai puțin drept în jos. A verificat încă o dată nodurile, apoi l-a împins de pe margine.

S-a prăbușit, târând frânghia încolăcită cu ea. Lăncile pocniră strâns, iar Kalam privi în jos. Piatra era suspendată pe toată lungimea frânghiei – o distanță pe care Kalam și, fără îndoială, căpitanul și locotenentul o consideraseră suficientă pentru a intra în contact cu silueta. Dar nu a făcut-o, deși părea aproape. *Adică e un mare nenorocit. Bine... hai să vedem cât de mare* . A apucat sulițele și a început să ridice și să rostogolească mănunchiul, jucând lungimi din ce în ce mai mari.

O pauză pentru a studia progresul pietrei, apoi mai mult joc din frânghie.

În cele din urmă, a ajuns la figura - dată fiind înclinarea bruscă a liniei, în

timp ce curentul a slăbit. Kalam se uită încă o dată în jos. — Respiraţia lui Hood! Stânca se întindea pe pieptul figurii... iar distanța făcea ca piatra aceea să pară mică.

Silueta blindată era enormă, de cel puțin trei ori înălțimea unui bărbat. Căpitanul și locotenentul fuseseră înșelați de cântar. Probabil că este fatal.

Își miji ochii, întrebându-se de strălucirea ciudată, apoi apucă frânghia pentru a recupera piatra...

Și, mult mai jos, o mână masivă a fulgerat în sus și s-a închis pe ea - și a tras.

strigă Kalam când a fost tras în jos în torent. În timp ce se scufunda în apa înghețată, își ridică mâna în încercarea de a apuca mănunchiul de sulițe.

S-a auzit o tragere aprigă, iar sulițele au izbucnit cu un sunet exploziv de așchiere direct deasupra capului.

Asasinul încă se ținea de frânghie, chiar dacă curentul îl mătura. A simțit că este tras în jos.

Frigul era amorțitor. Urechile i-au spart.

Apoi fu atras aproape de o pereche de pumni uriași îmbrăcați în lanț, apropiați și față în față cu grilajul larg al cârmei creaturii. În întunericul învolburat de sub acea grilă, sclipirea unui chip bestial putrezit, cea mai mare parte a cărnii în fâșii fluturate de curent. Dinți lipsiți de buze -

Și creatura a vorbit în mintea lui Kalam. *Ceilalți doi m-au scăpat... dar pe tine te voi avea . mi-e atât de foame ...*

Foame ? răspunse Kalam. *Încearcă asta* .

A înfipt ambele cuțite lungi în pieptul creaturii.

Un burduf tunet și pumnii sări în sus, împingându-l pe Kalam mai tare și mai repede decât crezuse că este posibil. Ambele arme smuciră – aproape că îi rupseră strânsoarea mâinilor, dar el ținu. Curentul nu a avut timp să-l prindă, când a fost aruncat în sus, trăgând înapoi prin gaura dintr-un gheizer de apă care exploda. Pervazul i-a prins unul dintre picioare și i-a smuls cizma. A lovit tavanul jos de piatră al camerei, scoțându-și ultima suflare din plămâni, apoi a căzut.

A aterizat pe jumătate pe marginea gropii și aproape a fost dus înapoi în râu, dar a reușit să se învârtească, strângând cu gheare pentru a recăpăta podeaua, îndepărtându-se de gaură. Apoi rămase întins nemișcat, amorțit, cu cizma întinsă lângă el, până când a reușit să tragă un plămân zdrențuit de aer rece.

A auzit niște picioare pe scări, apoi Cord a izbucnit în cameră și a derapat până la oprire chiar deasupra lui Kalam. Sabia sergentului era într-o mână, o torță aprinsă în cealaltă. Se uită în jos la asasin. 'Ce a fost acel zgomot? Ce s-a întâmplat? Unde sunt blestematele sulițe...

Kalam se rostogoli pe o parte și se uită în jos peste pervaz.

Torentul spumant era de impenetrabil - opac roșu de sânge. — Oprește-te, gâfâi asasinul.

'Oprește ce? Uită-te la apa aceea! *Opreste ce* ?

— Încetează... să mai scoți... din fântâna asta...

A trecut mult timp până când fiorii i-au părăsit corpul, pentru a fi înlocuiți cu nenumărate dureri de la ciocnirea cu tavanul camerei. Cord plecase, apoi se întorsese cu alții din compania lui, precum și cu Sinn, purtând pături și alte torțe.

A fost o oarecare dificultate în a scoate cuțitele lungi din mâinile lui Kalam. Despărțirea a scos la iveală faptul că mânerele au pârjolit cumva palmele și degetele asasinului.

— Frig, mormăi Ebron, asta a făcut. Ars de frig. Cum ai spus că arată chestia aia?

Kalam, înghesuit în pături, ridică privirea. — Ca ceva care ar trebui să fie mort cu mult timp în urmă, Mage. Spune-mi, cât de multe știi despre B'ridys, această fortăreață?

— Probabil mai puţin decât tine, răspunse Ebron. „M-am născut în Karakarang. Era o mănăstire, nu-i așa?

— Da. Unul dintre cele mai vechi culte, dispărut de mult.' Un vindecător de echipă s-a ghemuit lângă el și a început să aplice un unguent amorțitor pe mâinile asasinului. Kalam și-a rezemat capul de perete și a oftat. — Ai auzit de cei fără nume?

Ebron pufni. — Am spus Karakarang, nu-i așa? Cultul Tanno pretinde o descendență directă din cultul celor fără nume. Spiritwalkers spun că puterile lor, de cântec și altele asemenea, au apărut din tiparele originale pe care cei fără nume le-au modelat în ritualurile lor - acele modele se presupune că traversează întregul subcontinent și puterea lor rămâne până astăzi. Vrei să spui că această mănăstire a aparținut celor fără nume? Da, desigur că ești. Dar nu erau demoni, oare...

— Nu, dar aveau obiceiul să-i înlănţuiască. Cel din piscină este probabil nemulțumit de ultima sa întâlnire, dar nu atât de nemulțumit pe cât ai putea crede.

Ebron se încruntă, apoi păli. „Sângele – dacă bea cineva apă contaminată cu asta…”

Kalam dădu din cap. „Demonul ia sufletul acelei persoane... și face schimbul. Libertate.'

— Nu doar oameni, nici! şuieră Ebron. „Animale, păsări-insecte! Orice!'

— Nu, cred că va trebui să fie mai mare decât o pasăre sau o insectă. Și când scapă...

— Va veni să te caute, șopti magul. Se întoarse brusc spre Cord. — Trebuie să plecăm de aici. Acum! Mai bine...

— Da, mârâi Kalam, depărtează-te cât poţi de mine. Ascultă - Împărăteasa și-a trimis noul Adjunct, cu o armată - va avea loc o bătălie, în Raraku. Adjunctul are puțin mai mult decât recruți. S-ar descurca cu compania ta, chiar și oricât de bătută este...

— Mărşăluiesc din Aren?

Kalam dădu din cap. — Și probabil că au început deja. Asta îți dă poate o lună... de a rămâne în viață și de necaz...

— Ne descurcăm, a spus Cord.

Kalam aruncă o privire spre Sinn. — Ai grijă, fată.

'Eu voi. Cred că o să-mi fie dor de tine, Kalam.

Asasinul a vorbit cu Cord. — Lasă-mi proviziile. Mă voi odihni aici încă o vreme. Așa că nu ne încrucișăm, mă voi îndrepta spre vest de aici, ocolind marginea de nord a Vârtejului... pentru o vreme. În cele din urmă, voi încerca să o încalc și să-mi fac drum în Raraku însuși.

— Noroc doamnei pentru tine, răspunse Cord, apoi făcu un semn. — Toți ceilalți, să mergem. La scară, sergentul aruncă o privire înapoi spre asasin. — Demonul ăla... crezi că i-a luat pe căpitan și pe locotenent?

'Nu. S-a spus altfel.

— Ți-a vorbit?

— În mintea mea, da. Dar a fost o scurtă conversație.

Cord rânji. — Ceva îmi spune că, cu tine, toate sunt scurte.

O clipă mai târziu, iar Kalam era singur, încă zdruncinat de valuri de fior incontrolabil. Din fericire, soldații lăsaseră câteva torțe. Era păcat, reflectă el, că demonul azalan dispăruse. *Serios pacat* .

Era amurg când asasinul a ieșit din crăpătura îngustă a stâncii, vizavi de stâncă, care era calea secretă de evadare a mănăstirii. Momentul a fost orice altceva decât plăcut. Demonul s-ar putea să fie deja liber, s-ar putea să-l vâneze deja – în orice formă i-ar fi dat soarta. Noaptea ce urma nu promitea să fie plăcută.

Semnele ieșirii companiei erau evidente pe pământul prăfuit din fața fisurii, iar Kalam observă că plecaseră spre sud, precedându-l cu patru sau mai multe ore. Mulțumit, își puse rucsacul pe umăr și, ocolind aflorimentul care era cetatea, se îndreptă spre vest. Bhok'arala sălbatic a ținut pasul cu el pentru o vreme, zbârnâind de-a lungul stâncilor și scotând strigătele lor ciudat de jale pe măsură ce se aduna noaptea. Stelele apăreau deasupra capului printr-o peliculă încețoșată de praf, atenuând strălucirea argintie ambientală a deșertului până la ceva mai mult ca fierul pătat. Kalam și-a croit drum încet, evitând ridicările unde ar fi vizibil de-a lungul orizontului.

A înghețat la un țipăt îndepărtat spre nord. Un enkar'al. Rar, dar destul de banal. *Cu excepția cazului în care blestemata a aterizat recent să bea dintr-o baltă cu apă însângerată* . Bhok'arala se împrăştiaseră la acel strigăt şi nu erau văzuţi nicăieri. Nu era niciun vânt pe care Kalam să-l poată detecta, dar știa că sunetul se transmitea departe în nopți ca acestea și, mai rău, uriașele reptile înaripate puteau detecta mișcarea de sus... iar asasinul avea să facă o masă bună.

Blesind pentru sine, Kalam se îndreptă spre sud, spre locul în care zidul solid de nisip învolburat al Vârtejului se ridica, la trei și jumătate, poate patru mii de pași distanță. Își strânse curelele rucsacului, apoi întinse cu prudență mâna după cuțite. Efectele unguentului se estompeau, pulsurile gemene pulsatile de durere crescând încet. Își pusese mănușile și mănușile fără degete – riscând pericolul de infecție – dar chiar și aceste bariere nu făcuseră nimic pentru a diminua durerea arzătoare când își închise mâinile pe arme și le smulsese.

Apoi porni în jos pe pantă, mișcându-se cât de repede a îndrăznit. O sută de bătăi ale inimii mai târziu a ajuns la tigaia cu vezicule a bazinului lui Raraku. Vârtejul era un vuiet stins înainte, atrăgând constant un flux de aer rece spre el. Și-a fixat privirea pe peretele acela îndepărtat și întunecat, apoi a început să alerge.

Cinci sute de pași. Curelele haitei îi zdrobeau telaba de pe umerii lui, purtându-se până la lanțul ușor de dedesubt. Rezervele lui îl încetineau, dar fără ele, știa el, era ca și mort aici, în Raraku. Își ascultă respirația crescândă.

O mie de pași. Pe palme i se rupseră vezicule, înmuiându-i interiorul mănușilor, făcând strânsoarele cuțitelor lungi alunecoase, nesigure. Acum trăgea

în plămâni mari de aer nocturn, o senzație de arsură instalându-i în coapse și gambe.

Au mai rămas două mii de pași, în măsura în care putea judeca. Vuietul era aprig, iar foile de nisip se biciuiau în jurul lui din spate. Putea simți în aer furia zeiței.

Mii cinci sute rămase-

O liniște bruscă - de parcă ar fi intrat într-o peșteră - apoi se învârtea prin aer, conținutul rucsacului său desprins și învârtindu-se de rămășițele mărunțite pe spate. Umplându-i urechile, ecourile unui sunet - un impact zguduitor - pe care nici măcar nu-l auzise. Apoi a lovit pământul și s-a rostogolit, cuțitele zburându-i din mâini. Spatele și umerii îi erau ude, acoperite cu sânge cald, armura cu lanț sfărâmată de ghearele enkar'alului.

O lovitură batjocoritoare, pentru toate pagubele cauzate. Creatura i-ar fi putut smulge mai ușor capul.

Și acum o voce familiară i-a pătruns în craniu: „ *Da, aș fi putut să te ucid pe loc, dar asta mă mulțumește mai mult. Fugi, muritorule, spre zidul acela salvator de nisip* .

— Te-am eliberat, mârâi Kalam, scuipând sânge și mizerie. — Și aceasta este recunoştinţa ta?

' *Ai livrat durere. Inacceptabil. Nu sunt unul care să simtă durere. Eu doar il livrez.* '

— Ei bine, spuse asasinul în timp ce se ridică încet în mâini și în genunchi, mă mângâie să știu în aceste, ultimele mele clipe, că nu vei trăi mult în această lume nouă cu această atitudine. Te voi aștepta de cealaltă parte a porții lui Hood, Demon.

Gheare enorme s-au pocnit în jurul lui, vârfurile lor trecând prin lanț - unul în partea inferioară a spatelui, alte trei în abdomen - și a fost ridicat de la sol.

Apoi aruncat încă o dată prin aer. De data aceasta a coborât de la o distanță de cel puțin trei ori înălțimea lui, iar când a lovit întunericul i-a explodat în minte.

Și-a revenit conștiința și el s-a trezit întins pe tigaia crăpată, pământul chiar sub el noroios de propriul său sânge. Stelele înotau sălbatic deasupra capului, iar el nu se putea mișca. O reverberație profundă zgomotătoare a răsunat în spatele craniului său, ieșind din coloana vertebrală.

' *Ah, trezește-te încă o dată. Bun. Să reluăm acest joc?* '

— Cum vrei, Demon. Din păcate, nu mai sunt o jucărie. Mi-ai rupt spatele.

' *Eroarea ta a fost de a ateriza cu capul înainte, muritore.* '

'Scuzele mele.' Dar amorțeala se stingea – simțea o senzație de furnicături, răspândindu-se prin membre. — Coboară și termină, Demon.

A simțit pământul tremurând când enkar'alul se așeză pe pământ undeva în stânga lui. Pași grei și bătători în timp ce creatura se apropia.

- *mi numele tău, muritor. Este cel puțin ce pot face, să știu numele primei mele ucideri după atâtea mii de ani* .

— Kalam Mekhar.

' *Și ce fel de creatură ești? Semeni cu Imass ...*

— Ah, deci ai fost închis cu mult înaintea celor fără nume, atunci.

— *Nu știu nimic despre cei fără nume, Kalam Mekhar* . Putea simți acum

enkar'al-ul lângă el, o prezență masivă, care se profilează, deși asasinul își ținea ochii închiși. Apoi a simțit răsuflarea carnivorului său coborând asupra lui și a știut că fălcile reptilei se deschideau larg.

Kalam s-a rostogolit și a băgat pumnul drept în gâtul creaturii.

Apoi a eliberat pumnul de nisip îmbibat de sânge, pietriș și pietre pe care le ținuse.

Și a înfipt pumnalul din cealaltă mână adânc între oasele pieptului.

Capul uriaș s-a smucit pe spate, iar asasinul s-a rostogolit în direcția opusă, apoi și-a revenit pe picioare. Mișcarea îi luă toate senzațiile din picioare și se prăbuși încă o dată la pământ, dar în interval văzuse unul dintre cuțitele lui lungi, culcat în pământ, la vreo cincisprezece pași distanță.

Enkar'alul se batea acum, sufocându-se, ghearele smulgând pământul albit în panica lui frenetică.

Senzația i-a revenit în picioare, iar Kalam a început să se târască pe pământul uscat. Spre cuțitul lung. *Lama șarpelui, cred. Cât de potrivit* .

Totul se cutremură și asasinul se răsuci pentru a vedea că creatura sărise, aterizând cu picioarele întinse chiar în spatele lui – unde fusese cu o clipă în urmă. Sângele plângea din ochii săi reci, care sclipeau în semn de recunoaștere – înainte ca panica să-i copleșească din nou. Sânge și spumă măruntă ieșiră dintre fălcile zimțate.

A reluat să se târască înainte și, în sfârșit, a reușit să-și ridice picioarele și să reușească să se târască.

Apoi cuțitul era în mâna lui dreaptă. Kalam se întoarse încet, cu capul înotând, și începu să se târască înapoi. — Am ceva pentru tine, gâfâi el. — Un vechi prieten, vino să salut.

Enkar'alul s-a zvârlit și a aterizat puternic pe o parte, rupând oasele uneia dintre aripi în acest proces. Lovitură de coadă, picioare care lovesc, ghearele care se deschid și se închid cu spasme, capul lovindu-se în mod repetat de pământ.

— Amintește-ți numele meu, Demon, continuă Kalam, târându-se până la capul fiarei. Își trase genunchii sub el, apoi ridică cuțitul cu ambele mâini. Punctul a plutit peste gâtul zvârcolit, s-a ridicat și a coborât până în timp cu mișcarea lui. — Kalam Mekhar... cel care ți-a rămas în gât. A împins cuțitul în jos, lovind cu pumnul prin pielea groasă de pietricele și sângele unei jugulare tăiate a stropit în exterior.

Kalam se dădu înapoi, abia la timp pentru a evita fântâna mortală și căzu într-un alt rol.

De trei ori, pentru a termina în sfârșit pe spate încă o dată. Paralizia fură din nou prin el.

Se uită în sus la stelele care se învârteau... până când întunericul le devoră.

În vechea fortăreață care funcționase cândva ca mănăstire pentru Cei Fără Nume, dar era veche chiar și atunci - creatorii ei uitați de mult - era doar întuneric. La nivelul cel mai de jos era o singură cameră, cu podeaua ruptă deasupra unui râu subteran.

În adâncurile de gheață, înlănțuit de vrăjitoria bătrânului de roca de bază, zăcea un războinic masiv, blindat, Thelomen Toblakai, curat de sânge, care cunoștea blestemul posesiunii demonice, o posesie care și-a devorat propriul

sentiment de a fi nobil războinic. încetase să mai existe cu mult, cu mult timp în urmă.

Cu toate acestea, corpul se zvârcoli în lanțurile sale magice. Demonul a dispărut, a fugit cu revărsarea sângelui care nu ar fi trebuit să existe niciodată, dată fiind starea de degradare a creaturii, totuși existase, iar râul o măturase spre libertate. Spre o gaură îndepărtată, unde un taur enkar'al - o fiară în floarea sa - se ghemuise să bea.

Enkar'alul fusese singur de ceva vreme - nici măcar stropii altora de acest fel nu puteau fi găsit nicăieri în apropiere. Deși nu simțise trecerea timpului, decenii trecuseră de fapt de când și-a întâlnit ultima dată tipul său. Într-adevăr, fusese sortit – dat un curs normal al vieții – să nu se mai împerecheze niciodată. Odată cu moartea sa, dispariția enkar'alului oriunde la est de Jhag Odhan ar fi fost completă.

Însă acum sufletul îi făcea furie într-un corp ciudat, gelid - fără aripi, fără inimi care tunet, fără parfum încărcat de pradă de extras din aerul nopții al deșertului. Ceva a oprit-o, iar închisoarea se dovedea o cale rapidă către nebunia fără minte.

Mult mai sus, cetatea era tăcută și întunecată. Aerul rămase din nou nemișcat, împiedicând suspinele slabe de la curenții care curgeau din camerele exterioare.

Furie și teroare. Fără răspuns, decât prin promisiunea eternității.

Sau așa ar fi rămas.

Dacă Tronurile Fiarei ar fi rămas neocupate.

Dacă zeii lup treziți nu ar fi cunoscut o nevoie urgentă... de un campion.

Prezența lor a pătruns în sufletul creaturii, a calmat-o cu viziuni ale unei lumi în care existau enkar'al pe cerul noroios, unde masculii de tauri își blocau fălcile în căldura acerbă a sezonului de reproducere, femelele înclinând în cercuri mult deasupra. Viziuni care au adus pace sufletului prins în capcană - deși odată cu ea a venit și o întristare profundă, pentru că trupul care îl îmbrăca acum era... *greșit* .

Un timp de serviciu, atunci. Recompensa - să se alăture rudelor săi pe cerul altui tărâm.

Fiarele nu erau străine de speranță și nici nu erau străine de lucruri precum recompense.

În plus, acest campion avea să guste sânge... și în curând.

Deocamdată, totuși, a existat o șaviță de legături vrăjitoare de desfăcut...

Membre înţepenite ca moartea. Dar inima a muncit.

O umbră alunecând peste chipul lui Kalam îl trezi. A deschis ochii.

Fața încrețită a unui bătrân plutea deasupra lui, înotând în spatele valurilor de căldură. Dal Honese, fără păr, cu urechi proeminente, cu expresia încruntă. 'Te cautam!' a acuzat, la Malazan. 'Unde ai fost? Ce faci întins aici? Nu știi că e *cald* ?

Kalam închise din nou ochii. 'Mă cauți?' A scuturat din cap. — Nimeni nu mă caută, continuă el, forțându-și ochii să deschidă încă o dată, în ciuda strălucirii care se ridica din pământ în jurul celor doi bărbați. — Ei bine, nu mai mult, adică...

'Idiot. Nebun de căldură. Prost, dar poate ar trebui să cânt, chiar să încurajez? Îl va înșela asta? Probabil. O schimbare de tactică, da. Tu! Ai ucis acest enkar'al? Impresionant! Minunat! Dar miroase. Nimic mai rău decât un enkar'al putrezit, cu excepția faptului că te-ai greșit. Din fericire pentru tine, prietenul tău care urinează m-a găsit, apoi m-a condus aici. Oh, și este marcat și enkar'al-ul, ce duhoare! Pielea sfârâitoare! Oricum, te va purta. Da, înapoi la locuința mea bântuită...

— Pe numele lui Hood, cine ești? întrebă Kalam, luptându-se să se ridice.

Deși paralizia dispăruse, avea crustă de sânge uscat, rănile înțepate ardeau ca cărbunii, fiecare os simțindu-i casant.

'Pe mine? Voi nu ştiţi? Nu recunoașteți însăși faimositatea care emană din mine? Famositate? Trebuie să existe un astfel de cuvânt. L-am folosit! Faptul de a fi celebru. Desigur. Cel mai devotat servitor al Umbrei! Cel mai mare protopop Iskaral Pust! Doamne pentru bhok'arala, nenorocirea păianjenilor, Maestru înșelător al tuturor Soletaken-ului și D'ivers-ului lumii! Și acum, salvatorul tău! Cu condiția să ai ceva pentru mine, adică ceva de livrat. Un fluier de os? O geantă mică, probabil? Dăruit ție într-un tărâm întunecat, de un zeu și mai umbră? O geantă, prostule, plină cu diamante întunecate?

— Tu ești acela, nu-i așa? Kalam gemu. — Zeii ne ajută. Da, am diamantele... Încercă să se ridice, întinzându-şi mâna spre punga bătută sub centură, şi zări o clipă demonul azalan, care curgea printre umbre în spatele preotului, până când uitarea îl găsi.

Când s-a trezit din nou, stătea întins pe o platformă de piatră ridicată, care semăna în mod suspect cu un altar. Lămpile cu ulei pâlpâiau de pe pervazurile de pe pereți. Camera era mică, aerul acre.

Fuseseră aplicate unguente vindecătoare – și probabil și vrăjitorie – lăsându-l să se simtă revigorat, deși articulațiile îi rămâneau înțepenite, de parcă nu s-ar fi mișcat de ceva vreme. Îmbrăcămintea îi fusese îndepărtată, o pătură subțire înțepenită de murdărie întinsă peste el. Îl durea gâtul de o sete furioasă.

Asasinul s-a ridicat încet, uitându-se la bătăturile purpurie în care ghearele lui enkar'al se aruncaseră, apoi aproape că a sărit la un zgomot zgomotos pe podea - un bhok'aral, aruncând o singură privire, absurd de vinovată, peste un umăr nodur o o clipă înainte de a ieși prin prag.

Un ulcior cu apă prăfuit și o ceașcă de lut zăceau pe un covor de trestie pe podeaua de piatră. Aruncând pătura deoparte, Kalam se îndreptă spre ea.

O floare de umbre într-un colț al camerei i-a atras atenția în timp ce turna o ceașcă, așa că nu a fost surprins să-l vadă pe Iskaral Pust stând acolo când umbrele se stingeau.

Preotul era cocoșat, privind nervos la prag, apoi se îndrepta în vârful picioarelor spre asasin. — Acum totul mai bine, da?

— Este nevoie să şopteşti? întrebă Kalam.

Bărbatul tresări. 'Liniște! Soția mea!'

'Ea doarme?'

Fața mică a lui Iskaral Pust era atât de asemănătoare cu cea a unui bhok'aral, încât asasinul se întreba de liniile de sânge ale bărbatului - *nu, Kalam, nu fi ridicol* - „Doarme? a pufnit preotul. 'Ea *nu* doarme niciodată! Nu, prostule, ea *vânează!* '

— Vânătoare? Ce vânează ea?

'Nu ce. OMS. Ea mă vânează, desigur. Ochii îi străluceau în timp ce se uita la Kalam. — Dar m-a găsit? Nu! Nu ne-am văzut de luni de zile! Hee Hee!' Își înălța capul mai aproape. — Este o căsnicie perfectă. Niciodată nu am fost mai fericit. Ar trebui să încerci.'

Kalam îşi turnă încă o ceaşcă. — Trebuie să mănânc... Dar Iskaral Pust dispăruse. S-a uitat în jur, uluit.

Pe coridor din afară se apropiară de picioarele sandale, apoi o bătrână cu părul sălbatic sări înăuntru prin prag. Dal Honese – deloc surprinzător. Era acoperită de pânze de păianjen. Se uită cu privirea. 'Unde este el? A fost aici, nu-i așa? Îl simt mirosul! Nenorocitul a fost aici!

Kalam ridică din umeri. — Uite, mi-e foame...

— Arăt apetisant? se răsti ea. O privire rapidă și apreciativă către Kalam. — Aminteşte-ţi! Ea a început să cerceteze camera mică, adulmecând în colțuri, ghemuindu-se pentru a privi în ulcior. — Cunosc fiecare cameră, fiecare ascunzătoare, mormăi ea, clătinând din cap. 'De ce nu? Când am virat, am fost peste tot...

— Ești un Soletaken? Ah, păianjeni...

— O, nu ești un deștept și lung!

— De ce să nu virezi din nou? Atunci ai putea căuta...

'Dacă aș vira, *eu aș* fi cel vânat! O, nu, bătrâna Mogora nu e proastă, n-o să cadă de asta! Îl voi găsi! Te uiți!' Ea a fugit din cameră. Kalam oftă. Cu noroc, șederea lui cu acești doi ar fi una scurtă.

Vocea lui Iskaral Pust îi șopti la ureche. 'A fost cât pe ce!'

Pomeții și creasta orbitală au fost ambele spulberate, piesele care au rămas ținute pe loc de fâșii de tendon și mușchi ofilit. Dacă Onrack ar fi posedat ceva mai mult decât o pepiță micșorată și mumificată pentru un ochi, ar fi fost smulsă de scimitarul de fildeș al lui Tiste Liosan.

Nu a existat, desigur, niciun efect asupra vederii sale, pentru că simțurile lui existau în focul fantomatic al Ritualului Tellann - aura nevăzută plutind în jurul corpului său stricat, arzând de amintiri de plenitudine, de vigoare. Chiar și așa, tăierea brațului său stâng a creat un sentiment ciudat, stânjenitor de conflict, ca și cum rana ar fi sângerat atât în lumea formei rituale de fantomă, cât și în lumea fizică. O scurgere de putere, de sine, lăsându-l pe războinicul T'lan Imass cu gânduri vag confuze, o stare de rău de efemeră... *subțire* .

Stătea nemișcat, privindu-și rudele pregătindu-se pentru ritual. Era în afara lor, acum, nemaiputând să-și unească spiritul cu al lor. Din acest fapt tulburător a apărut, în mintea lui Onrack, o schimbare ciudată de perspectivă. Acum le vedea doar fizicul - formele-fantomă erau invizibile vederii lui.

Cadavre ofilite. îngrozitor. Lipsit de maiestate, o batjocură de tot ce a fost cândva nobil . Datoria și curajul fuseseră animate și asta era tot ce erau T'lan Imass și fuseseră de sute de mii de ani. Cu toate acestea, fără alegere, virtuți precum datoria și curajul au fost transformate în cuvinte goale, fără valoare. Fără mortalitate, plutind ca o sabie nevăzută deasupra capului, sensul nu avea nicio relevanță, indiferent de natura sau chiar de motivația din spatele unui act. Orice act.

Onrack credea că în sfârșit vedea, când își fixă privirea asupra rudei lui de altădată, ceea ce vedeau toți cei care nu erau T'lan Imass, când priveau acești războinici îngrozitori, strigoi.

Un trecut dispărut care refuză să cadă în praf. Amintiri brutale de rectitudine și intransigență, de un jurământ ridicat la nebunie.

Și așa am fost văzut. Poate cum sunt încă văzut. De Trull Sengar. Prin aceste Tiste Liosan. Prin urmare. Cum, atunci, să mă simt? Ce ar trebui să simt? Și când au contat sentimentele ultima dată?

Trull Sengar vorbi lângă el. — Dacă ai fi altcineva, m-aș risca să te citesc ca fiind atent, Onrack. Stătea pe un perete jos, cu cutia de muniții Moranth la picioarele lui.

Tiste Lioșan a așezat o tabără în apropiere, o linie de pichetă întinsă și bastionuri de dărâmături construite, la trei pași între fiecare cort de o persoană, cai într-un coard de frânghie trasat - în total, precizia și sârguința aproape de obsesiv.

— Dimpotrivă, continuă Trull după o clipă, cu ochii ațintiți asupra lui Liosan, poate că cei tăi sunt într-adevăr mari gânditori. Rezolvatori ai fiecărui mister vast. Posesorii tuturor răspunsurilor corecte... dacă aș putea pune întrebările potrivite. Oricât de recunoscător sunt pentru compania ta, Onrack, recunosc că te găsesc enorm de frustrant.

— Frustrant. Da. Noi suntem.'

— Și tovarășii tăi intenționează să demonteze ceea ce a mai rămas din tine odată ce ne întoarcem pe tărâmul nostru natal. Dacă aș fi în locul tău, aș alerga spre orizont chiar acum.

— Fugi? Onrack se gândi la idee, apoi dădu din cap. — Da, asta au făcut renegaţii - cei pe care îi vânăm. Și da, acum îi înțeleg.

„Au făcut mai mult decât pur și simplu să fugă”, a spus Trull. — Au găsit pe cineva sau pe altcineva căruia să-i slujească, să-i mărturisească loialitatea... în timp ce în acest moment, cel puțin, această opţiune nu îți este disponibilă. Dacă, desigur, nu-i alegi pe acei Liosan.

'Sau tu.'

Trull îi aruncă o privire uluit, apoi zâmbi. 'Amuzant.'

— Desigur, a adăugat Onrack, Monok Ochem ar considera un astfel de lucru drept o crimă, care nu se deosebește de cea care a fost comisă de renegați.

T'lan Imass aproape că își terminaseră pregătirile. Tornătorul de oase înscrisese un cerc, de douăzeci de pași, în noroiul uscat cu o coastă de bhederin ascuțită, apoi avea semințe împrăștiate și nori de spori de praf în interiorul inelului. Ibra Gholan și cei doi războinici ai săi ridicaseră echivalentul unei pietre de observare - o bucată alungită de cărămizi ars cu mortar de pe un zid prăbușit de clădire - la o duzină de pași în afara cercului și făceau ajustări constante sub jocul confuz al luminii de la cei doi sori. , sub instrucțiunile lui Monok Ochem.

— Nu va fi ușor, observă Trull, privindu-l pe T'lan Imass mișcând piatra verticală, așa că presupun că mă pot aștepta să-mi păstrez sângele pentru o vreme mai mult.

Onrack îşi înclină încet capul deformat pentru a studia Tiste Edur. — Tu ești cel care ar trebui să fugi, Trull Sengar.

— Bonecaster-ul tău a explicat că au nevoie doar de o picătură sau două.

Bonecasterul meu ... Nu mai . — Adevărat, dacă totul merge bine.

— De ce nu ar trebui?

— Tiste Liosan. Kurald Thyrllan - acesta este numele pe care i-au dat warren-ul lor. Senescalul Jorrude nu este un vrăjitor. El este un preot războinic.

Trull se încruntă. — La fel este și pentru Tiste Edur, pentru oamenii mei, Onrack...

— Și, ca atare, seneshalul trebuie să îngenuncheze în fața puterii sale. În timp ce un vrăjitor comandă puterea. Abordarea ta este grea, Trull Sengar. Presupuneți că un spirit benign vă oferă această putere. Dacă acel spirit este uzurpat, s-ar putea să nu-l știi. Și apoi, devii o victimă, un instrument, manipulat pentru a servi unor scopuri necunoscute.

Onrack a tăcut și l-a privit pe Tiste Edur... în timp ce o paloare mortală fura viața din ochii lui Trull, în timp ce expresia devenea una de revelație îngrozită. *Așa că răspund la o întrebare pe care încă nu o puneai. Din păcate, asta nu mă face atotștiutor* . „Duhul care îi acordă seneshalului puterea sa poate fi corupt. Nu există nicio modalitate de a ști... până nu este dezlănțuit. Și chiar și atunci, spiritele maligne sunt foarte pricepute să se ascundă. Cel pe nume Osseric este... pierdut. Osric, așa cum îl cunosc oamenii. Nu, nu cunosc sursa cunoștințelor lui Monok Ochem în această chestiune. Astfel, mâna din spatele puterii seneshalului *nu este probabil* Osseric, ci o altă entitate, ascunsă în spatele înfățișării și a numelui lui Osseric. Totuși, acești Tiste Liosan procedează pe nesimțite.

Era clar că Trull Sengar era, pentru moment, incapabil să comenteze sau să pună întrebări, așa că Onrack a continuat pur și simplu – întrebându-se de stingerea bruscă a propriei sale reticențe – „Seneshalul a vorbit despre propria lor vânătoare. În urmărirea infractorilor care au trecut prin lăcașul lor de foc. Dar acești infractori nu sunt renegații pe care îi vânăm. Kurald Thyrllan nu este un luptă sigilat. Într-adevăr, se află aproape de propriul nostru Tellann - pentru că Tellann trage din el. Focul este viață și viața este foc. Focul este războiul împotriva frigului, ucigașul de gheață. Este mântuirea noastră. Bonecasters l-au folosit pe Kurald Thyrllan. Probabil ca au si altii. Nu s-a luat niciodată în considerare faptul că astfel de incursiuni ar trebui să dovedească un motiv de dușmănie în rândul liosanilor. Căci părea că nu *există Tiste Liosan* .

— Monok Ochem se gândește la asta, acum. Nu poate să nu ia în considerare acest lucru. De unde sunt aceste Liosan? Cât de îndepărtată - cât de îndepărtată - casa lor? De ce sunt acum treziți la resentimente? Ce caută acum cel ascuns în spatele înfățișării lui Osseric? Unde-'

'Stop! Te rog, Onrack, oprește-te! Trebuie să mă gândesc... Am nevoie... Trull se ridică brusc, aruncând un gest disprețuitor către T'lan Imass, apoi plecă cu pași mari.

— Cred, spuse liniştit Onrack în timp ce se uita la Tiste Edur, că voi reveni la reticenţă.

O bucată mică de cărămidă cu mortar fusese acum poziționată în centrul inelului; vârful său era inscripționat cu tăieturi și caneluri de către turnător de os, iar Onrack și-a dat seama că Monok Ochem discernuse deja modelele cerești ale celor doi sori și numeroasele luni care se învârteau deasupra capului.

Culorile s-au jucat constant peste acest peisaj în nuanțe de sânge moroce,

ocazional copleșite de un albastru profund care a acoperit totul într-o strălucire rece, aproape metalică. În momentul de față domina magenta, un ton strident ca de conflagrație reflectată. Cu toate acestea, aerul a rămas nemișcat și umed, veșnic gânditor.

O lume caldă în umbră. Câinii pe care Onrack îi eliberase din neatenție din închisorile lor de piatră aruncaseră zeci de ei. Războinicul bătut se întrebă unde plecaseră cele două fiare. Era destul de sigur că ei nu se mai aflau în acest tărâm, în acest loc cunoscut sub numele de Nascent.

Umbra și spiritul s-au reunit... fiarele posedaseră ceva... neobișnuit. De parcă fiecare ar fi formată din două puteri distincte, două aspecte legate între ele. Onrack îi dezlănțuise acei câini, dar, la o a doua analiză, poate că nu i-a eliberat. *Umbra din întuneric. Ceea ce este aruncat... din ceea ce l-a aruncat* . Războinicul își coborî privirea pentru a-și studia propriile umbre multiple. A existat tensiune între el și ei? În mod clar, a existat o legătură. Dar el era stăpânul, iar ei sclavii lui.

Sau așa părea... *rudele mele tăcute. Tu precede. Tu urmezi. Te străduiești pe flancurile mele. Strângeți-vă sub mine. Lumea ta își găsește forma din oasele și carnea mea. Cu toate acestea, lățimea și lungimea voastră aparțin Luminii. Sunteți puntea dintre lumi, dar nu puteți fi plimbat* . Fără substanță, atunci. Doar percepția.

— Onrack, ești închis pentru noi.

Și-a ridicat privirea. Monok Ochem stătea în fața lui. — Da, Bonecaster. Sunt închis pentru tine. Te îndoiești de mine?

— Ți-aș cunoaște gândurile.

— Sunt... nesubstanțiale.

Monok Ochem își înclină capul. 'Cu toate acestea.'

Onrack rămase tăcut o clipă lungă. — Bonecaster. Rămân legat de calea ta.

— Cu toate acestea, ești despărțit.

— Rudele renegate trebuie găsite. Ele sunt... umbrele noastre. Acum stau între tine și ei și așa te pot ghida. Acum știu unde să caut, semnele să caut. Distruge-mă și vei pierde un avantaj în vânătoarea ta.

— Te negociezi pentru... persistență?

— Da, Bonecaster.

— Spune-ne, atunci, calea pe care au luat-o renegaţii.

— Voi... când va deveni relevant.

'Acum.'

'Nu.'

Monok Ochem se uită în jos la războinic, apoi se îndepărtă și se întoarse în cerc.

Tellann comanda acel loc acum. Din noroi izbucniseră flori de tundră, împreună cu lichen și mușchi. Muștele negre roiau la înălțimea gleznelor. La o duzină de pași mai departe stăteau cei patru Tiste Liosan, cu armura lor emailată strălucind în strania lumină magenta.

Trull Sengar îl privea dintr-o poziție aflată la cincisprezece pași în stânga lui Onrack, cu brațele strâns încrucișate în jurul lui, cu o expresie bântuită pe chipul lui slab.

Monok Ochem se apropie de seneshal. — Suntem gata, Liosan.

Jorrude dădu din cap. — Atunci îmi voi începe rugăciunile, preot strigoi. Și vor exista dovezi că Maestrul nostru, Osric, este departe de a fi pierdut pentru noi. Îi vei cunoaște puterea.

Bonecasterul nu a spus nimic.

— Și când, a întrebat Trull, să încep să pulveresc sânge? Care dintre voi are plăcerea să mă rănească?

— Alegerea este a ta, răspunse Monok Ochem.

'Bun. Eu aleg Onrack - el este singurul aici în care sunt pregătit să am încredere. Îmi cer scuze celor dintre voi care s-ar putea supăra din cauza asta.

— Acea sarcină ar trebui să fie a mea, spuse senescalul Jorrude. „Sângele se află în inima puterii lui Osric...”

Onrack a observat singurul ușor tresărire din partea turnatorului de os, iar războinicul dădu din cap pentru sine. Multe răspunsuri cu acele cuvinte. — Și într-adevăr, continuă Jorrude, va trebui să vărs și eu unele din ale mele.

Dar Trull Sengar clătină din cap. 'Nu. Onrack... sau nimeni. Și apoi și-a desfășurat brațele, dezvăluind câte o minge de lut în fiecare mână.

Se auzi un pufnit din partea lui Jorrude, iar liosanul pe nume Enias mârâi: „Dă-mi voie să-l ucid, Seneschal. Mă voi asigura că sângele Edur nu va lipsi.

„Faceți așa și vă garantez aceeași lipsă”, a răspuns Trull, „în ceea ce privește sângele lui Liosan. Bonecaster, recunoști aceste muniții?

„Sunt cunoscuți de malazani ca înjurători”, a răspuns Ibra Gholan, liderul clanului. „Una va fi suficientă, având în vedere proximitățile noastre colective”.

Trull zâmbi spre războinicul T'lan Imass. — Nici măcar pielea aceea de dhenrabi de pe umerii tăi nu te va ajuta prea mult, nu-i așa?

— Adevărat, răspunse Ibra Gholan. „Deși armura nu este complet ineficientă, o astfel de valoare se dovedește invariabil lipsă”.

Monok Ochem se întoarse către seneshal. „Sunt de acord cu stipulația”, a spus el. — Începe-ți rugăciunile, Liosan.

— Asemenea comenzi nu trebuie să le rostești, mârâi Jorrude. Se uită cu privirea la Trull. — Tu, Edur, ai multe de învățat. Vom crea această poartă și apoi va veni o socoteală.

Trull Sengar ridică din umeri. 'Cum doriți.'

Ajustându-și mantia pătată de sânge, seneshalul intră cu pași mari în centrul cercului. Apoi se lăsă în genunchi, cu bărbia aşezată pe piept, închizând ochii strălucitori, argintii.

Blackflies formau un nor zumzet în jurul lui. Orice legătură a existat între Jorrude și zeul său s-a dovedit atât puternică, cât și rapidă. Focul de aur a pâlpâit în viață ici și colo dincolo de circumferința cercului. Restul de trei Tiste Liosan s-au intors in propria tabara si au inceput sa faca bagajele.

Monok Ochem a intrat în cerc, urmat de cei doi membri ai clanului Haran Epal și Olar Shayn. Liderul clanului l-a înfruntat pe Onrack și i-a spus: „Păzește-ți tovarășul aproape, dacă vrei să supraviețuiască. Aderă la această preocupare singulară, Onrack. Indiferent la ce ai putea fi martor.

— O voi face, răspunse Onrack. În multe chestiuni esențiale, și-a dat seama războinicul, nu avea nevoie de o legătură a sufletelor cu rudele lui... pentru a le cunoaște mintea. Se îndreptă spre Trull Sengar. — Urmează-mă, îi spuse el. — Acum trebuie să intrăm în cerc.

Tiste Edur se încruntă, apoi dădu din cap. — Atunci, ia cutia de muniții. Am mâinile pline.

Trull avea curele fixate la cutie. Onrack a luat-o apoi și-a condus însoțitorul în cerc.

Cei trei liosani terminaseră de spart tabăra și acum își înșeau caii albi.

Incendiile au continuat să pâlpâie în interiorul și în afara existenței la periferie, niciunul suficient de mare pentru a reprezenta o amenințare. Dar Onrack putea simți apropierea zeului Liosan. Sau cel puțin straturile cele mai exterioare ale deghizării sale. Prevăzut, neîncrezător - nu în seneshal, desigur - dar pentru ca acest lucru să funcționeze, spiritul ascuns ar trebui să ajungă chiar la marginea acestui tărâm.

Și când Jorrude și-a oferit propriul sânge, puntea de putere dintre el și zeul său va fi completă.

Zgomotul copitelor de cai anunta sosirea celorlalti trei liosani, cei patru monturi in remorca.

Onrack scoase de sub blănuri putrede un mic cuțit obsidian în formă de semilună, cu o singură tăiș pe linia curbată spre interior, și i-l întinse lui Trull. — Când vă dau astfel de instrucțiuni, Trull Sengar, tăiați-vă. Câteva picături vor fi suficiente.

Tiste Edur se încruntă. 'Am crezut că ești-'

„Nu aș fi distras, în momentul traversării”.

— Distras?

'Nu spune nimic. Fii atent la tine.

Încruntându-se adânc, Trull s-a ghemuit ca să-i aducă pe cei doi împușcători în cutie, a mai pus capacul încă o dată și a pus mașina peste un umăr, apoi se îndreptă și acceptă lama de piatră.

Flăcările creșteau acum, neîntrerupte imediat dincolo de inelul înscris. Kurald Thyrllan, dar ascendentul care îl modela a rămas nevăzut. Onrack se întrebă de natura sa. Dacă aceste Liosan ar fi fost vreun indiciu, s-a găsit susținere din puritate, de parcă așa ceva ar fi fost chiar posibil. Intransigenţă. *Simplitate* .

Simplitatea sângelui, o șoaptă de detaliu a antichității, a originilor primordiale. Un spirit, deci, în fața căruia s-au închinat cândva o mână de sălbatici. Au existat multe astfel de entități, cândva, născute din acea afirmare primitivă a sensului obiectului, înțeles modelat de simboluri și semnificații, zgârieturi pe fețele de stâncă și în adâncurile peșterilor.

Nu au lipsit... dar triburile s-au stins, au fost distruse, au fost devorate de vecini mai puternici. Limbajul secret al zgârieturilor, peșterile cu imaginile lor pictate care s-au însuflețit la bătăi de tobe - acele mai misterioase catedrale ale tunetului... toate pierdute, uitate. Și odată cu dispariția secretelor, la fel și spiritele înseși s-au diminuat, de obicei în uitare.

Că unii au zăbovit nu a fost surprinzător pentru Onrack. Chiar și până la uzurparea credinței unui nou trib. Ceea ce era nou pentru războinic, ridicându-se ca o strângere în gâtul deshidratat, era sentimentul de... patos.

În numele purității, liosanii se închină zeului lor. În numele... nostalgiei, zeul se închină la ceea ce a fost și nu se va mai întoarce niciodată.

Vărsarea de sânge a fost cel mai mortal dintre jocuri.

După cum este pe cale să se vadă.

Un strigăt aspru din partea seneshalului, iar flăcările s-au ridicat într-un zid din toate părțile, răvășind cu o putere nestăpânită. Jorrude deschisese palma stângă. În cerc, s-a înălțat un vânt învolburat, încărcat cu mirosurile unui dezgheț de primăvară într-un climat nordic.

Onrack se întoarse spre Trull. 'Acum.'

Tiste Edur tăie lama de obsidian peste marginea mâinii stângi, apoi se uită în jos, neîncrezător, la tăietura limpede, carnea bine despărțită, înspăimântător de adâncă.

Sângele a apărut o clipă mai târziu, răsărind, rădăcini roșii năvălindu-se și ramificandu-se pe antebrațul lui cu pielea cenușie.

Poarta părea să se deschidă, înconjurând grupul din cerc. Din el se întindeau tuneluri în spirală, fiecare părând să ducă în eternitate. Un vuiet de haos pe flancuri, foc cenușiu miasmic în spațiile dintre portaluri. Onrack întinse mâna să-l prindă pe un Trull Sengar care se zguduie. Sângele îi ieșea din mâna stângă, de parcă întregul corp al lui Edur ar fi fost strâns de o presiune nevăzută, dar neînduplecată.

Onrack aruncă o privire peste el pentru a-l vedea pe Monok Ochem stând singur, cu capul înclinat pe spate, în timp ce vânturile lui Tellann biciuiau blana cu vârful argintiu în jurul capului său fără coif. Dincolo de bonecaster, o privire momentană a lui Ibra Gholan, Olar Shayn și Haran Epal dispărând într-un tunel de foc.

Însoțitorii seneshalului alergau acum spre corpul înclinat și inconștient al stăpânului lor.

Mulțumit de faptul că ceilalți erau ocupați – temporar fără atenție – Onrack l-a târât pe Trull până când trupurile lor au intrat în contact, T'lan Imass reușind o îmbrățișare cu un singur braț. — Ţine-te de mine, a răpit el. — Trull Sengar, ține-te de mine, dar eliberează-ți mâna stângă.

Degetele strânse de mantia zdrențuită a lui Onrack începură să se târască din ce în ce mai mult. T'lan Imass a renunțat la îmbrățișarea cu un singur braț și și-a rupt mâna pentru a se apropia de cea a lui Trull. Sângele mușcă ca un acid în carnea care uitase durerea. Onrack aproape că și-a smuls strânsoarea în agonia bruscă și copleșitoare, dar apoi și-a strâns strânsoarea și s-a aplecat aproape de Tiste Edur. ' *Ascultă! Eu, Onrack, cândva din Logros, dar acum străin de Ritual, mărturisesc serviciul lui Trull Sengar de la Tiste Edur. Promit să-ți apăr viața. Acest jurământ nu poate fi retras. Acum, conduce-ne de aici!* '

Mâinile lor încă blocate, pecetluite pentru moment de un flux de sânge încetinit, Onrack l-a tras pe Trull de jur împrejur până s-au confruntat cu unul dintre tunelurile în spirală. Apoi s-au aruncat înainte.

Onrack văzu roata Bonecaster în fața lor. Dar distanța era prea mare, iar ritualul începuse deja să se destrame.

Apoi Monok Ochem a virat în forma lui Soletaken. O neclară, apoi o fiară uriașă, uriașă, a tunat în urmărire.

Onrack a căutat să-și smulgă strânsoarea de pe Trull pentru a ajunge la sabia lui, pentru a-i bloca pe Soletaken și astfel să-i asigure scăparea lui Trull – dar Edur se întoarse, văzuse și nu voia să plece. În schimb, a tras, cu putere. Onrack se împletici înapoi.

Knuckles loviră în pământ – maimuța care devenise Monok Ochem era, în ciuda faptului că era slăbită de moarte, enormă. Piele petetă cenușie și neagră, smocuri de păr negru cu vârf argintiu pe umerii largi și pe ceafă, o față cu ochii înfundați și ofilit, fălcile întinse largi pentru a scoate la iveală caninii, emitând un vuiet adânc și zgârietor.

Apoi Monok Ochem a dispărut pur și simplu. Înghițit de un val de haos.

Onrack s-a împiedicat de ceva, s-a prăbușit pe un teren împodobit, pietrișul derapând sub el. Lângă el, în genunchi, era Trull Sengar.

Căderea le rupsese strânsoarea, iar Tiste Edur se uita în jos la mâna lui stângă – unde nu mai rămăsese decât o cicatrice subțire, albă.

Un singur soare a apus asupra lor, iar Onrack a știut că s-au întors în tărâmul său natal.

T'lan Imass se ridică încet în picioare. — Trebuie să părăsim acest loc, Trull Sengar. Rudele mele vor urmări. Poate că rămâne doar Monok Ochem, dar nu se va ceda.

Trull ridică capul. „Rămășițe? Ce vrei să spui? Unde s-au dus ceilalți?

Onrack privi de sus la Tiste Edur. — Liosanii au întârziat să-și dea seama. Întoarcerea lui Tellann a reușit să alunge toată conștientizarea de la seneshal. Erau complet nepregătiți. Ibra Gholan, Olar Shayn și Haran Epal au intrat în labelul lui Kurald Thyrllan.

'A intrat în? De ce?'

Onrack reuși să ridice din umeri unilateral. — S-au dus, Trull Sengar, să-l omoare pe zeul Liosan.

Puțin mai mult decât oase și resturi de armură, ceea ce fusese cândva o armată zăcea în cenușa groasă, cenușie, înconjurând o groapă în pantă abruptă. Nu exista nicio modalitate de a spune dacă armata se confruntase spre exterior - apărând un fel de intrare subterană - sau spre interior, căutând să împiedice o scăpare.

Lostara Yil stătea până la glezne în cenușa urmei. Privind-o pe Pearl mergând cu prudență printre oase, întinzându-se din când în când pentru a trage un obiect liber pentru o privire mai atentă. Gâtul îi era crud, ura ei față de Warrenul Imperial se adâncea cu fiecare clipă care trecea.

„Peisajul este neschimbat”, remarcase Pearl, „dar niciodată la fel. Am mers pe această cale înainte, chiar pe această cale. Atunci nu erau ruine. Și nici un morman de oase sau o gaură în pământ.

Și fără vânturi care să mute cenușa.

Dar oasele și alte obiecte mai mari au avut o modalitate de a se ridica la suprafață, în cele din urmă. Sau așa era adevărat în nisip - de ce ar trebui să fie cenușa diferită? Cu toate acestea, unele dintre acele ruine erau masive. Întinderi vaste de lespezi, nepătate, lipsite chiar de praf. Turnuri înalte, înclinate, ca cioturile putrezite ale colților. Un pod care nu întinde nimic, cu pietrele sale atât de precis așezate încât un vârf de cuțit nu putea fi alunecat între ele.

Plecându-și praful din mâinile înmănușate, Pearl se ridică cu pași mari. — Într-adevăr, curios.

Lostara a tușit, a scos spută gri. — Doar găsește-ne o poartă și scoate-ne de aici, râpă ea.

— Ah, ei bine, despre asta, draga mea, zeii ne zâmbesc. Am găsit o poartă și este una vie.

Ea se încruntă la el, știind că el căuta întrebarea inevitabilă de la ea, dar nu avea chef să o pună.

— Vai, vă cunosc gândurile, continuă Pearl după o clipă, cu un rânjet rapid ironic. Arătă înapoi spre groapă. — Acolo jos... din păcate. Astfel, rămânem cu o alegere groaznică. Continuați și riscați să vă scuipi plămânii în căutarea unei porți mai ușor de abordat. Sau faceți pasul, parcă.

— Îmi lași alegerea?

'De ce nu? Acum, aștept. Care va fi?

Și-a tras eșarfa peste gură și nas încă o dată, și-a strâns curelele rucsacului, apoi a plecat... spre groapă.

Pearl a căzut în pas. „Curaj și prostie, distincția se dovedește atât de des problematică...”

— Cu excepția retrospecției. Lostara s-a eliberat cu piciorul de o cutie toracică care i-a stricat pasul, apoi a înjurat norii de cenușă și praf rezultați. — Cine erau aceşti soldaţi blestemati? Tu stii?'

— S-ar putea să am puteri extraordinare de observație și o inteligență insondabilă, fetiță, dar nu pot citi când nu se vede nimic. Cadavrele. Uman, din câte îmi dau seama. Singurul detaliu pe care îl pot oferi este că au dus această luptă până la genunchi în această cenușă... adică...

— Că orice stăpânit pe acest tărâm sa întâmplat deja, intervin Lostara. „Adică, fie au supraviețuit evenimentului, fie au fost intrusi... ca noi.

— Foarte posibil să iasă chiar de la poarta de care ne apropiem acum.

— Să încrucișăm lamele cu cine?

Pearl a ridicat din umeri. 'Nu am nici o idee. Dar am câteva teorii.

— Bineînţeles că da, se răsti ea. — Ca toți bărbaţii, urăști să spui că nu știi și să lași așa. Ai un răspuns la fiecare întrebare, iar dacă nu inventezi unul.

— O acuzație scandaloasă, draga mea. Nu este o chestiune de a inventa răspunsuri, este mai degrabă un exercițiu de presupunere. Este o diferenta-'

— Asta spui tu, nu ceea ce trebuie să ascult. Tot timpul. Cuvinte fără sfârșit. Există măcar un om care crede că pot fi prea multe cuvinte?

— Nu știu, răspunse Pearl.

După o clipă, ea îi aruncă o privire, dar el privea atent înainte.

Au ajuns la marginea pantei și s-au oprit, privind în jos. Coborârea avea să fie perfidă, oase amestecate, săbii zimțate de putrezire și o adâncime necunoscută de cenuşă și praf. Gaura de la bază avea o diametru de vreo zece pași, căscat negru.

— Sunt păianjeni în deșert, mormăi Lostara, care construiesc astfel de capcane.

— Puțin mai mic, cu siguranță.

Se întinse în jos și luă un os al coapsei, momentan surprinsă de greutatea lui, apoi îl aruncă în jos pe pantă. O bufnitură.

Apoi cenușa strânsă sub cizme a dispărut. Și au coborât, printre explozii de praf, cenușă și așchii de oase. Un șuierat de papură – orb, sufocat – apoi cădeau printr-o ploaie uscată. Să aterizeze puternic pe încă o pantă care i-a prăbușit într-o avalanșă hohotitoare, cu ecou.

A fost o coborâre prin oase cioplite și bucăți de fier și părea fără sfârșit.

Lostara nu a putut să tragă respirația – se înecau în praf gros, alunecă și se rostogoleau, scufundându-se și izbucnind din nou. Jos, jos prin întuneric absolut. O coliziune bruscă, zguduitoare, cu ceva - posibil lemn - apoi o suprafață ofilit, șifonată, care părea plăcută, și încă o dată.

Încă o bătaie și o răsturnare.

Apoi s-a rostogolit peste plăci, împinsă de un val de cenușă și detritus, ajungând în cele din urmă să se oprească zgomotos, plat pe spate, un flux de aer rece urcându-i pe partea stângă - unde a întins mâna, bâjbâind, apoi în jos. , până unde ar fi trebuit să fie podeaua. Nimic. Stătea întinsă pe margine și ceva îi spunea că, dacă ar fi făcut această ultimă coborâre, Hood singur ar fi salutat-o la încheierea ei.

Tușind de puțin mai sus pe panta din dreapta ei. Un ghiont slab în timp ce oasele îngrămădite și cenușa de pe acea parte se mișcau.

Un alt astfel de ghiont, și ea ar fi împinsă peste margine. Lostara și-a dat capul spre stânga și a scuipat, apoi a încercat să vorbească. Cuvântul a ieșit subțire și răgușit. — Nu.

O altă tuse, apoi, „Nu ce?”

'Mutare.'

'Oh. Asta nu sună bine. Nu e bine, nu-i așa?

'Nu e bine. Încă un pervaz. Încă o picătură... pe aceasta cred că pentru totdeauna.

— Folosirea judicioasă a warren-ului meu pare potrivită în acest moment, nu crezi?

'Da.'

— O clipă, atunci. O sferă plictisitoare de lumină a apărut, suspendată deasupra lor, iluminarea ei luptându-se în norii învolburați de praf.

S-a apropiat mai mult – a devenit mai mare. Luminat.

Dezvăluind tot ce era deasupra lor.

Lostara nu spuse nimic. Pieptul ei se contractase de parcă nu ar fi vrut să mai respire. Inima ei a tunat. Lemn. O cruce în formă de X, înclinată peste ele, înaltă ca o clădire cu patru etaje. Sclipirea unor vârfuri enorme, cu sâmburi.

Și bătut în cuie pe cruciform-

- un dragon.

Aripile întinse, întinse larg. Membrele posterioare înțepate. Lanțuri înfășurate în jurul gâtului, ținându-și capul masiv în formă de pană în sus, de parcă s-ar fi uitat spre cer.

— la o mare de stele marcate ici și colo cu vârtejuri de ceață strălucitoare.

— Nu e aici... șopti Pearl.

'Ce? E chiar deasupra...

'Nu. Ei bine, da. Dar... uită-te cu atenție. Este închis într-o sferă. Un tărâm de buzunar, un tărâm în sine...

— Sau la intrare, sugeră ea. 'Sigila-'

— O poartă. Regina Viselor, cred că ai dreptate. Chiar și așa, puterea ei nu ajunge la noi... mulțumesc spiritelor și zeilor și demonilor și ascendenților și...

— De ce, Pearl?

— Pentru că, fetiță, acel dragon este aspectat.

— Credeam că toţi sunt.
— Da. Mă tot întrerupi, Lostara Yil. Aspectat, spuneam. Dar nu la un labirin. zeilor! nu pot să înțeleg...
— La naiba, Pearl!
— Otataral.
'Ce?'
— Otataral. Aspectul ei este otataral, femeie! *Acesta este un dragon otataral* .
Niciunul nu a vorbit o vreme. Lostara începu să se îndepărteze de margine, schimbând greutatea treptat, înghețând la fiecare creștere a fluxului de praf care se strecoară sub ea.
Întorcându-și capul, o distinge pe Pearl. Își dezvăluise destul din labele sale pentru a se trage în sus, plutind ușor deasupra pantei. Privirea lui a rămas fixată asupra dragonului răstignit.
— Ajutor aici... mârâi Lostara.
El tresări, apoi se uită în jos la ea. 'Dreapta. Cele mai sincere scuze ale mele, fetiță. Aici, îmi voi extinde warrenul...
Se simțea ridicată în aer.
— Nu te zbate, fată. Relaxează-te și vei pluti lângă mine, apoi vei pivota în picioare.
Ea s-a forțat să crească nemișcat, dar rezultatul a fost unul de imobilitate rigidă.
Pearl chicoti. — Îi lipsește harul, dar va fi suficient.
După o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, ea era lângă el, plutind drept.
— Încearcă să te relaxezi din nou, Lostara.
Ea se uită la el, dar el se uita încă o dată în sus. Fără tragere de inimă, ea îi urmă privirea.
— E încă în viață, știi, șopti Pearl.
— Cine ar fi putut face asta?
„Oricine a fost, avem multe pentru care să-i mulțumim lui, ei... sau lor. Chestia asta devorează magia. Mănâncă lupte.
„Toate vechile legende ale dragonilor încep cu afirmația că ei sunt esența vrăjitoriei. Atunci cum ar putea să existe acest lucru?
„Natura caută întotdeauna un echilibru. Forțele luptă spre simetrie. Acest dragon răspunde oricărui alt dragon care a existat vreodată sau va exista vreodată.
Lostara tuși și scuipă încă o dată, apoi tremura. — Warrenul Imperial, Pearl. Ce a fost înainte de a fi... transformat în scrum?
El a aruncat o privire spre ea, cu ochii mijiți. A ridicat din umeri și a început să-și spele praful de pe haine. „Nu văd nicio valoare în a zăbovi în acest loc îngrozitor...”
— Ai spus că aici era o poartă – sigur că nu *aia* …
'Nu. Dincolo de acea margine. Bănuiesc că ultima dată când a fost folosit a fost de către oricine sau orice a bătut acest dragon în cuie pe cruce. În mod surprinzător, nu au sigilat poarta din spatele lor.
'Neglijent.'
— Mai degrabă un încrezător suprem, aș crede. Ne vom face coborârea

puțin mai ordonată de data asta, ai de acord? Nu trebuie să te miști, lasă-mi asta.

— În principiu, disprețuiesc această sugestie, Pearl, dar ceea ce urăsc mai mult este că nu văd de ales.

— Nu te-ai săturat încă de oase goale, fetiță? Un simplu zâmbet dulce ar fi fost suficient.

L-a fixat cu o privire de oțel.

Pearl oftă. — O încercare bună, fată. Vom lucra la asta.

În timp ce pluteau peste margine, Lostara ridică privirea pentru ultima oară, dar nu spre dragon, mai degrabă spre peisajul stelar de dincolo. — Ce crezi despre cerul acela de noapte, Pearl? Nu recunosc constelațiile... și nici nu am văzut vreodată acele vârtejuri strălucitoare pe niciun cer de noapte pe care l-am privit.

El a mormăit. — Ăsta-i un cer străin – cât se poate de străin. O gaură care duce în tărâmuri extraterestre, nenumărate lumi ciudate pline cu creaturi de neimaginat...

— Chiar nu știi, nu-i așa?

— Desigur că nu! se răsti el.

— Atunci de ce nu ai spus asta?

„A fost mai distractiv să faci conjecturi creativ, desigur. Cum poate un bărbat să fie obiectul interesului unei femei dacă el își mărturisește mereu ignoranța?

— Vrei să fiu interesat de tine? De ce nu ai spus așa? Acum mă voi agăța de fiecare cuvânt al tău, desigur. Să mă uit și eu cu adorație în ochii tăi?

El a aruncat spre ea o privire mohorâtă. — Bărbații chiar nu au nicio șansă, nu-i așa?

— O îngâmfare tipică să fi gândit altfel, Pearl.

Cădeau ușor prin întuneric. A urmat globul vrăjitor de lumină, dar la o oarecare distanță, pătat și leșin în spatele prafului suspendat.

Lostara privi în jos, apoi își ridică capul și închise ochii, luptându-se cu vertijul. Ea a întrebat printre dinți: „Cât de mult ne scufundăm, crezi?”

'Nu știu.'

— Ai fi putut să dai un răspuns mai bun decât atât! Când el nu răspunse, ea se uită la el prin ochi tăiați. Părea pozitiv deprimat. 'Bine?' a cerut ea.

— Dacă acestea sunt adâncurile disperării, fetiță, aproape am ajuns.

După cum sa dovedit, încă o sută de bătăi ale inimii au trecut înainte să ajungă la podeaua încărcată cu praf. Sfera de lumină a sosit la scurt timp mai târziu, luminând zona înconjurătoare.

Podeaua era stâncă solidă, neuniformă și plină de încă mai multe oase. Nu se vedeau ziduri.

Magia care îi coborase încet s-a risipit. Pearl făcu doi pași, apoi făcu un gest și, de parcă ar fi aruncat deoparte un curent invizibil, contururile sclipitoare ale unei porți apăru în fața lor. Gheara mormăi.

'Acum ce?' întrebă Lostara.

„Thyr. Sau, pentru a fi mai precis, Bătrânul Warren din care a derivat Thyr. Nu-mi amintesc numele. Kurald ceva. Tiste. Nu Edur, nu Andu, ci celălalt. Și... adăugă el cu voce scăzută, ultimele lucruri care l-au folosit au lăsat urme.

Lostara se uită în jos la prag. Oarecum ascuns, dar totuși vizibil. *Dragonii* .

— Pot distinge cel puţin trei seturi, spuse ea după o clipă.

— Mai mult ca șase, poate mai mult. Acele două seturi – arătă el – au fost ultimii care au plecat. Nenorociți mari. Ei bine, asta răspunde la întrebarea cine sau ce a fost capabil să-l supună pe Dragonul Otataral. Alți dragoni, desigur. Chiar și așa, nu ar fi putut fi ușor.

„Thyr, ai spus. O putem folosi?

— O, îmi imaginez că da.

— Ei bine, ce mai aşteptăm?

El a ridicat din umeri. — Urmează-mă, atunci.

Rămânând aproape, ea căzu cu pas în spatele lui.

Au trecut cu pași mari pe poartă.

Și sa împiedicat într-un tărâm de foc de aur.

Furtuni sălbatice pe toate orizonturile, un cer furios, orbitor.

Stăteau pe un petic ars de cristale strălucitoare, trecerea trecută de căldură imensă luând pietrele cu muchii ascuțite cu nenumărate culori. Alte astfel de petice erau vizibile ici și colo.

Imediat înaintea lor se ridica un stâlp, în formă de piramidă alungită, ofilit și copt, cu doar suprafața îndreptată spre ei îmbrăcată netedă. Pe ea fuseseră sculptate cuvinte într-o limbă necunoscută.

Aerul ardea în plămânii lui Lostarei, iar ea era udă de sudoare.

Dar a fost, pentru moment, supraviețuitor.

Pearl se apropie de stâlp.

— Trebuie să plecăm de aici! strigă Lostara.

Furtunile de foc erau asurzitoare, dar ea era sigură că a auzit-o și a ales să o ignore.

Lostara tolera rar să fie ignorată. Ea a mers după el. 'Ascultă la mine!'

— Nume! Se întoarse spre ea. 'Numele! Cei care l-au închis pe Dragonul Otataral! Sunt toți aici!

Un vuiet din ce în ce mai mare i-a atras atenția și se întoarse cu fața la dreapta, pentru a vedea un zid de flăcări rostogolindu-se spre ei. 'Perla!'

Se uită, vizibil albită. Făcu un pas înapoi, iar piciorul ia derapat de sub el, lăsându-l puternic pe spate. În gol, s-a întins sub el și, când și-a adus înapoi mâna înmănușată, era pătată de sânge.

'Ai-'

'Nu!' Se cățăra în picioare – și acum amândoi văzură dâra de sânge, tăind peste petice, dispărând în flăcările de pe cealaltă parte.

— Ceva are probleme! spuse Pearl.

— La fel și noi dacă nu ne mișcăm!

Furtuna de foc a umplut acum jumătate din cer - căldura...

El o apucă de braț și s-au aruncat în jurul stâlpului...

— într-o cavernă strălucitoare. Acolo unde sângele stropise, curgea să picteze pereții și tavanul și unde bucățile sfărâmate ale unui războinic deshidratat zăceau aproape la picioarele lor.

Un T'lan Imass.

Lostara se uită la el. Blana de lup putrezită de culoarea deșertului, un topor cu două lame rupte, din silex maro-roșcat, ascuns aproape în întregime sub o baltă de sânge. Orice ar fi atacat atacase. Pieptul războinicului era zdrobit.

Ambele brațe fuseseră smulse de la umeri. Iar T'lan Imass fusese decapitat. O clipă de căutare a găsit capul, întins pe o parte.

— Pearl-hai să plecăm de aici.

El a dat din cap. Apoi a ezitat.

'Acum ce?'

— Întrebarea ta preferată, mormăi el. Apoi s-a grăbit să ridice capul tăiat. S-a confruntat cu ea încă o dată. 'În regulă. Sa mergem.'

Peștera ciudată s-a încețoșat, apoi a dispărut.

Și stăteau pe un raft de stâncă albit de soare, cu vedere la un bazin pietros care cunoștea cândva un pârâu.

Pearl îi zâmbi. 'Acasă.' Ridică capul îngrozitor în fața lui și îi vorbi. — Știu că mă auzi, T'lan Imass. Îți voi găsi crocul unui copac pentru locul tău de odihnă final, cu condiția să primesc niște răspunsuri.

Răspunsul războinicului răsună ciudat, vocea groasă și opritoare. — Ce vrei să ştii?

Pearl a zâmbit. 'Asa e mai bine. În primul rând, numele tău.

„Olar Shayn, de la Logros T'lan Imass. Din clanul lui Ibra Gholan. Născut în anul șarpelui cu două capete...

— Olar Shayn. Pe numele lui Hood, ce făceai în acel warren? Pe cine încercai să omori?

— Nu am încercat; am reusit. Rănile aduse au fost mortale. Va muri, iar rudele mele vor urmări să depună martori.

'Aceasta? Ce, mai exact?

— Un zeu fals. Nu știu mai mult decât atât. Mi s-a poruncit să-l ucid. Acum, găsește-mi un loc demn de odihnă, muritorule.

'Eu voi. De îndată ce găsesc un copac.

Lostara și-a șters transpirația de pe frunte, apoi s-a dus să se așeze pe un bolovan. — Nu are nevoie de un copac, Pearl, spuse ea oftând. — Acest cornizor ar trebui să funcționeze.

Gheara legănă capul tăiat astfel încât să fie îndreptat spre bazin și spre vederea de dincolo. — Este destul de plăcut, Olar Shayn?

'Este. Spune-mi numele tău și vei cunoaște recunoştinţa mea veşnică.'

'Etern? Presupun că nici asta nu este o exagerare, nu-i așa? Ei bine, eu sunt Pearl, iar însoțitorul meu redutabil este Lostara Yil. Acum, hai să găsim un loc sigur pentru tine, nu?

— Bunătatea ta este neașteptată, Pearl.

— Întotdeauna este și întotdeauna va fi, răspunse el, cercetând marginea.

Lostara se uită la însoțitorul ei, surprinsă de cât de bine se potriveau sentimentele ei cu cele ale lui T'lan Imass. — Pearl, știi exact unde suntem?

El a ridicat din umeri. — Mai întâi, fetiță. Aș aprecia dacă mi-ați permite să savurez momentul meu milostiv. Ah! Iată locul, Olar Shayn!

Lostara închise ochii. De la cenuşă şi praf... la nisip. Cel puțin era acasă. Acum, tot ce a rămas a fost să găsesc urmele unei fete Malazan care a dispărut cu luni în urmă. — Nimic în asta, șopti ea.

— Ai spus ceva, fată?

Ea a deschis ochii și l-a studiat acolo unde el stătea ghemuit cu pietre de ancorare în jurul capului tăiat al războinicului strigoi. — Nu știi unde suntem,

nu?

El a zambit. — Crezi că acesta este un moment pentru niște presupuneri creative?

Gânduri de crimă au trecut prin ea, nu pentru prima dată.

CAPITOLUL 13

Nu este neobișnuit să vezi labelele lui Meanas și Rashan ca rudele cele mai apropiate. Totuși, jocurile iluziei și jocurile umbrelor nu sunt jocuri de lumină? La un moment dat, așadar, noțiunea de distincție între aceste warrens încetează să mai aibă sens. Meanas, Rashan și Thyr. Doar cei mai fanatici dintre practicanții dintre acești warrens ar obiecta la acest lucru. Aspectul pe care toți trei îl împărtășesc este ambivalența; jocurile lor jocurile ambiguității. Totul este înșelăciune, totul este înșelăciune. Printre ei, nimic-nimic-nu este așa cum pare.

O analiză preliminară a Warrens

Konoralandas

Mii cinci sute de războinici din deșert se adunaseră la marginea de sud a orașului ruinat, cu caii lor albi fantomatici prin norii de praf de chihlimbar, strălucirea vestelor cu lanț și a cântarilor solzi fulgerând din când în când de sub telabe aurii. Cinci sute de monturi de rezervă i-au însoțit pe atacatori.

Korbolo Dom stătea lângă Sha'ik și Ghost Hands pe o platformă acoperită de intemperii care fusese cândva fundația unui templu sau a unei clădiri publice, permițându-le o vedere clară asupra războinicilor care se adună.

Renegatul Napan a privit, inexpresiv, cum Leoman of the Flails se îndrepta pentru un ultim cuvânt cu Alesul. El însuși nu s-ar deranja cu vreo binecuvântare falsă, pentru că ar prefera mult ca Leoman să nu se mai întoarcă niciodată. Și dacă trebuie, atunci nu în triumf în niciun caz. Și, deși fața lui plină de cicatrici nu dezvăluia nimic, știa bine că Leoman nu avea nicio iluzie cu privire la sentimentele lui Korbolo pentru el.

Erau aliați numai în măsura în care amândoi îl slujeau pe Sha'ik. Și chiar și asta era mult mai puțin sigur decât ar fi putut părea în exterior. Nici Malazanul nu credea că Aleasa a fost înșelată cu privire la ciudă și dușmănie care exista între generalii ei. Ignoranța ei exista doar în planurile care se instalau încet, treptat, pentru a-și atinge propria moarte. Korbolo era sigur.

Altfel, ar fi acţionat cu mult înainte de acum.

Leoman făcu frâu înaintea platformei. 'Unul ales! Am pornit acum și, când ne întoarcem, vă vom spune despre armata Malazan. Dispozitia lor. Rata lor de marș...

— Dar nu, spuse Sha'ik cu severitate, curajul lor. Fără angajamente, Leoman. Prima sângerare a armatei ei va fi aici. De mâna mea.

Cu gura apăsată într-o linie subțire, Leoman dădu din cap, apoi spuse: — Triburi vor fi făcut raiduri asupra lor, Aleasă. Probabil începe o ligă dincolo de zidurile Arenului. Vor fi deja sângerați...

„Nu pot să văd astfel de schimburi minore ca să facă o diferență în nici un caz”, a răspuns Sha'ik. — Acele triburi își trimit războinici aici – sosesc zilnic. Forțele tale ar fi cele mai mari pe care ar trebui să le facă față - și nu voi avea asta. Nu mai argumenta acest lucru, Leoman, altfel îți interzic să părăsești

Raraku!

— După cum spui, Alesul, a spus Leoman. Ochii lui albaștri surprinzătoare se fixară pe Mâinile Fantomei. — Dacă ai nevoie de ceva, bătrâne, caută Mathok.

Sprâncenele lui Korbolo se ridicară.

— Un lucru ciudat de spus, comentă Sha'ik. — La urma urmei, Ghost Hands se află sub protecția *mea* .

— Numai cerințe minore, desigur, spuse Leoman, care s-ar putea dovedi distragătoare, Aleas. La urma urmei, ai o armată de pregătit...

— O sarcină, interveni Korbolo, pe care Alesul mi-a încredinţat-o, Leoman.

Războinicul din deșert a zâmbit pur și simplu. Apoi și-a adunat frâiele. — Fie ca Vârtejul să te păzească, Aleasă.

— Și tu, Leoman.

Bărbatul s-a întors la războinicii cai care îi așteptau.

Fie ca oasele tale să devină albe și ușoare ca pene, Leoman al Bielor . Korbolo se îndreptă spre Sha'ik. — El te va neasculta, Aleasă.

— Bineînţeles că o va face.

Napanul clipi, apoi privirea i se îngustă. — Atunci ar fi o nebunie să-i cedezi zidul de nisip.

Ea se îndreptă spre el, cu ochii întrebători. — Atunci ţi-e frică de armata Adjunctului? Nu mi-ai spus iar și iar cât de superior ne-ai făcut forțele? În disciplină, în ferocitate? Aceasta nu este gazda Onearm cu care te vei confrunta. Este o masă zdruncinată de recruți și, chiar dacă ar fi cunoscut întărirea într-o implicare minoră sau două, ce șanse au ei împotriva ucigașilor tăi? Cât despre Adjunct... las-o în seama mea. Astfel, ceea ce face Leoman cu cei cinci sute de lupi ai săi deșert este, într-adevăr, fără relevanță. Sau îți revizuiești acum toate opiniile, Korbolo Dom?

— Desigur că nu, Aleas. Dar un lup ca Leoman ar trebui să rămână în lesă.

'Leagă? Cuvântul pe care l-ați fi folosit mai degrabă este *ucis* . Nu un lup, ci un câine nebun. Ei bine, el nu va fi ucis, și dacă într-adevăr este un câine nebun, atunci unde mai bine să-l trimiți decât împotriva Adjunctului?

— Tu ești mai înțelept în aceste moduri decât mine, Aleasă.

Ghost Hands pufni la asta și chiar și Sha'ik zâmbi. Sângele s-a fierbinte brusc în fața lui Korbolo.

— Febryl te așteaptă în cortul tău, spuse Sha'ik. — Devine nerăbdător cu întârzierea ta, Korbolo Dom. Nu trebuie să mai rămâi aici.

De la căldură la gheață. Malazanul nu avea încredere în el însuși să vorbească și, la valul dispreţuitor al Alesului, aproape că tresări. După un moment, a reușit să-și găsească vocea: „Atunci ar fi bine să aflu ce vrea”, a spus el.

— Fără îndoială că o consideră importantă, murmură Sha'ik. „Este un defect în rândul bărbaților în vârstă, cred, acea fragilă importanță de sine. Vă sfătuiesc să-l liniștiți, Korbolo Dom, și să încetiniți să-i bată inima.

— Sfat bun, Aleasă. Cu un ultim salut, Korbolo se îndreptă spre treptele platformei.

Heboric oftă în timp ce pașii lui Napan se stingeau în urma lor. — Bietul

nenorocit a fost lăsat să se clatine. Atunci i-ai panica să joace actorie? Cu Leoman plecat acum? Și Toblakai la fel? În cine mai are încredere, fată?

'Încredere? Îți imaginezi că am încredere în altcineva decât în mine, Heboric? Oh, poate că bătrânul Sha'ik știa că se încrede... în Leoman și Toblakai. Dar când se uită la mine, văd un impostor - eu văd destul de bine, așa că nu încerca să argumentezi altfel.

— Și ce zici de mine? întrebă Heboric.

— Ah, Ghost Hands, acum ajungem la asta, nu-i așa? Foarte bine, voi vorbi clar. Nu pleca. Nu mă lăsa, Heboric. Nu acum. Ceea ce te bântuie poți aștepta încheierea bătăliei care urmează. Când se va termina, voi extinde puterea Vârtejului înapoi până la marginea Insulei Otataral. În acea zonă, călătoria ta va fi practic fără efort. Altfel, oricât de voinic ești, mă tem că nu vei supraviețui plimbării lungi, lungi.

Se uită la ea, deși efortul i-a câștigat puțin mai mult decât o neclaritate în care stătea ea, învăluită în telaba ei albă. — Există ceva despre care nu știi, fată?

— Vai, mult prea mult, bănuiesc. L'oric, de exemplu. Un adevărat mister, acolo. Pare capabil să se oprească chiar și cu magia Bătrânului Vârtejului, evitând toate eforturile mele de a-i discerne sufletul. Și totuși, cred că ți-a dezvăluit multe.

— Cu încredere, Alesul. Îmi pare rău. Tot ce pot să-ți ofer este: L'oric nu este inamicul tău.

— Ei bine, asta înseamnă mai mult pentru mine decât poate îți dai seama. Nu dușmanul meu. Atunci asta îl face aliatul meu?

Heboric nu spuse nimic.

După o clipă, Sha'ik oftă. 'Foarte bine. El rămâne, deci, un mister în cele mai importante detalii. Ce puteți să-mi spuneți despre explorările lui Bidithal ale vechiului său warren? Rashan.'

Și-a înclinat capul. — Ei bine, răspunsul la asta, Ales, depinde în parte de propriile tale cunoștințe. Din Warrenul zeiței, fragmentul Warren-ului tău *bătrân , acesta este Vârtejul.*

— Kurald Emurlahn.

El a dat din cap. 'Intr-adevar. Și ce știi despre evenimentele care l-au văzut sfâșiat?

— Puțin, cu excepția faptului că adevărații săi conducători încetaseră să mai existe, lăsându-l astfel vulnerabil. Faptul relevant este însă acesta: Vârtejul este cel mai mare fragment din acest tărâm. Și puterea ei crește. Bidithal s-ar vedea pe sine ca primul și penultimul său Mare Preot. Ceea ce nu înțelege este că nu există un astfel de rol de luat. Eu sunt Marea Preoteasa. Eu sunt Alesul. Sunt singura manifestare muritoare a Zeiței Vârtejului. Bidithal l-ar învălui pe Rashan în Vârtej sau, dimpotrivă, ar folosi Vârtejul pentru a curăța Tărâmul Umbrei de conducătorii săi falși. Ea făcu o pauză, iar Heboric simți că ridică din umeri. — Acei conducători falși au comandat odată Imperiul Malazan. Prin urmare. Suntem cu toții aici, ne pregătim pentru o confruntare singulară. Cu toate acestea, ceea ce fiecare dintre noi caută din acea bătălie este în contradicție. Provocarea este, așadar, să convingi toate acele motive disparate într-un singur efect reciproc triumfător.

— Asta, respiră Heboric, este o provocare, fetiţă.

— Și așa că am nevoie de tine, Ghost Hands. Am nevoie de secretul pe care îl deții...
— Despre L'oric nu pot spune nimic...
— Nu *așa* secret, bătrâne. Nu, secretul pe care îl caut este în *mâinile tale* .
El a inceput. 'Mainile mele?'
— Gigantul acela de jad pe care l-ai atins – învinge otataralul. Distrugându-l. Trebuie să descopăr cum. Am nevoie de un răspuns la otataral, Heboric.
„Dar Kurald Emurlahn este Bătrân, Sha'ik-sabia Adjunctului-”
„Voi anihila avantajul pe care îl dețin în Înalții mei Magi. Gândi! Ea știe că nu poate nega Vârtejul cu sabia ei... așa că nici nu va încerca! Nu, în schimb ea îmi va provoca înalții Magi. Scoateți-le de pe câmp. Ea va căuta să mă izoleze...
— Dar dacă nu poate învinge Vârtejul, ce contează asta?
— Pentru că Vârtejul, la rândul său, nu o poate învinge! Heboric a tăcut. Nu auzise asta înainte, dar după o clipă de gândire, a început să aibă sens. Kurald Emurlahn ar putea fi Bătrân, dar era și în bucăți. Slăbită, ruptă de Rashan, un warren care era într-adevăr vulnerabil la efectele otataralei. Puterea sabiei Adjunctului și cea a Zeiței Vârtejului lui Sha'ik s-ar anula efectiv reciproc.
Lăsând rezultatul în mâinile armatelor înseși. Și acolo, otataralul ar tăia prin vrăjitoria Înalților Magi. *La rândul său, lăsând totul în seama lui Korbolo Dom. Și Korbolo știe asta și are propriile sale ambiții. Doamne, fetiță, ce mizerie* . — Vai, Alesule, mormăi el, nu te pot ajuta, căci nu știu de ce eșuează otataralul din mine. Am, totuși, un avertisment. Puterea gigantului de jad nu este una care trebuie manipulată. Nici de mine, nici de tine. Dacă Zeița Vârtejului încearcă să o uzurpe, va face mai mult decât să sufere în încercare – probabil că va fi ștearsă.
„Atunci trebuie să câștigăm cunoștințe fără a oferi o oportunitate”.
— Și cum, numele lui Hood, propui să obții asta?
— Aș vrea să-mi dai răspunsul la asta, Heboric.
eu ? „Atunci suntem pierduți. Nu am control asupra acelei puteri extraterestre. Nu înțeleg deloc asta!
— Poate că nu încă, răspunse ea, cu o încredere înfiorătoare în voce. — Dar te apropii din ce în ce mai mult, Heboric. De fiecare dată când bei ceai de hen'bara.'
Ceaiul? Ceea ce mi-ai dat ca să scap de coșmarurile mele? Apelând la cunoștințele lui Sha'ik Elder despre deșert, ai spus. Un dar al compasiunii, m-am gândit. Un cadou ... Simțea că ceva se prăbușește în el. *O cetate în deșertul inimii mele, ar fi trebuit să știu că va fi o fortăreață de nisip* .
S-a îndepărtat, făcându-se nesimțit de strat peste strat de orbire. Amorțit de lumea exterioară, de orice spunea Sha'ik acum, de căldura brutală a soarelui deasupra capului.
Stau?
Se simțea că nu mai poate pleca.
Lanţuri. Ea mi-a făcut o casă de lanțuri...

Felisin Younger a venit la marginea gropii și a privit în jos. Soarele părăsise podeaua, lăsând doar întuneric dedesubt. Nu era nicio licărire de vatră, confirmând că nimeni nu venise să-și stabilească reședința în locuința lui Leoman.

Un sunet de zgârietură în apropiere o făcu să se întoarcă. Odinioară stăpânul de sclavi al lui Toblakai se târase la vedere în jurul fundației unui zid. Pielea îi era plină de vezicule de soare în praf și excremente, cioturile de la capetele brațelor și picioarelor plângând un lichid galben, opac. Primele semne de lepră i-au afectat articulațiile de la cot și genunchi. Ochii cu rame roșii se fixară pe Felisin și bărbatul îi oferi un zâmbet înnegrit. — Ah, copile. Vedeți-mă umilul vostru slujitor. războinicul lui Mathok...

— Ce ştii despre asta? a cerut ea.

Zâmbetul s-a lărgit. — Aduc vestea. Vedeți-mă umilul vostru slujitor. Servitorul umil al tuturor. Mi-am pierdut numele, știai asta? Am știut o dată, dar a fugit de mine. Mintea mea. Dar fac ceea ce mi se spune. aduc vestea. războinicul lui Mathok. Nu te poate întâlni aici. Nu avea să fie văzut. Înţelegi? Acolo, peste piață, în ruina scufundată. El așteaptă.

Ei bine, se gândi ea, secretul avea sens. Evadarea lor din tabără a cerut acest lucru, deși Heboric Ghost Hands era de departe cea mai probabil să fie supravegheată. Și el intrase în cortul lui cu câteva zile în urmă și refuzase toți vizitatorii. Chiar și așa, ea a apreciat prudența lui Mathok.

Deși nu știa că stăpânul de sclavi al lui Toblakai făcea parte din conspirația lor. — Templul scufundat?

'Da, acolo. Vezi-mă slujitorul tău umil. Merge. El așteaptă. Ea porni peste piața pietruită. Sute de săraci ai lagărului se stabiliseră aici, sub adăposturi cu frunze de palmier, fără nici un efort de organizare – întinderea mirosea a pis și fecale, șiroaie de mizerie urâtă curgând peste pietre. Tuse, rugăciuni mormăite și binecuvântări au urmat-o în timp ce se îndrepta spre ruină.

Pereții fundației templului erau înalți; înăuntru, un set abrupt de scări de piatră ducea la podeaua subterană. Unghiul soarelui scăzuse suficient pentru a face zona de dedesubt în întuneric.

Felisin se opri în vârful scărilor și se uită în jos, căutând să pătrundă în întuneric. 'Ești acolo?' ea a sunat.

Un sunet slab de la capătul îndepărtat. Indiciu de mișcare.

Ea a coborât.

Podeaua de nisip era încă caldă. Bâjbâind, ea înainta.

La mai puțin de zece pași de peretele din spate și în sfârșit îl putea distinge. Era aşezat cu spatele la piatră. Strălucirea unui cârmă, armură de solzi pe piept.

— Ar trebui să aşteptăm noaptea, spuse Felisin, apropiindu-se. „Atunci mergem spre cortul Ghost Hands". A sosit momentul - nu se mai poate ascunde. Cum te numești?'

Nu a existat niciun răspuns.

Ceva negru și sufocant s-a ridicat pentru a-i prinde gura și a fost ridicată de la pământ. Întunericul curgea ca niște șerpi în jurul ei, ținându-i brațele și legându-i picioarele zdruncinate. O clipă mai târziu, atârna nemișcată, suspendată ușor deasupra podelei de nisip.

Un vârf de deget nodur i-a periat obrazul și ochii i s-au mărit în timp ce o voce îi șopti la ureche. „Cel mai dulce copil. Războinicul fioros al lui Mathok a simțit mângâierea lui Rashan cu puțin timp în urmă, vai. Acum, sunt doar eu. Numai umilul Bidithal, aici să vă ureze bun venit. Aici să bei toată plăcerea din trupul tău prețios, lăsând nimic altceva decât amărăciune, nimic altceva decât

locuri moarte înăuntru. Este necesar, înțelegi. Mâinile lui încrețite o mângâiau, o smulgeau, o ciupeau, o smulgeau. — Nu-mi face nicio plăcere neplăcută în ceea ce trebuie să fac. Copiii Vârtejului trebuie să fie sterpi, copile, pentru a face din ei reflexe perfecte ale zeiței însăși - o, nu știai asta, nu-i așa? Zeița nu poate crea. Doar distruge. Sursa furiei ei, fără îndoială. Așa trebuie să fie și cu copiii ei. Datoria mea. Sarcina mea. Nu ai nimic de făcut acum decât să te predai.

Predare. Trecuse mult timp de când fusese forțată ultima oară să se predea, să dea tot ce era în ea. De mult timp de când lăsase întunericul să devoreze tot ceea ce era. Cu ani în urmă, ea nu cunoscuse amploarea pierderii, pentru că nu existase nimic care să ofere un contrast cu mizeria, foamea și abuzul.

Dar toate acestea se schimbaseră. Ea descoperise, sub aripa protectoare a lui Sha'ik, noţiunea de inviolaţie.

Și acea noțiune a fost acum pe care Bidithal a început să o distrugă.

Întinsă pe palierul din vârful scărilor, creatura care fusese cândva stăpân de sclavi pe Genabackis a zâmbit la cuvintele lui Bidithal, apoi zâmbetul s-a larg la strigătele ei înăbușite.

Copilul favorit al lui Karsa Orlong era în mâinile acelui bătrân bolnav. Și tot ce i s-ar fi făcut nu putea fi anulat.

Bătrânul bolnav fusese amabil cu ofertele lui de cadouri. Nu doar revenirea iminentă a mâinilor și picioarelor lui, ci și promisiunea de răzbunare împotriva Teblorului. Își va găsi numele încă o dată. El știa că o va face. Și odată cu ea, confuzia avea să dispară, orele de teroare oarbă nu l-ar mai năpădi și bătăile din mâinile celorlalți din această piață aveau să înceteze. Ar trebui, pentru că el ar fi stăpânul lor.

Ar plăti pentru ceea ce au făcut. Toată lumea ar plăti. De îndată ce și-a găsit numele.

Acum era plâns. Râsul deznădejdii propriu-zis, acele zgârieturi.

Fetița aceea nu l-ar mai privi cu dezgust. Cum a putut ea? Acum era ca el. A fost o lecție bună. Eliberat cu răutate – chiar și stăpânul de sclavi putea să vadă asta, să-și imagineze cel puțin și să tresară la imaginile pe care le-a evocat în capul lui. Dar totuși, o lecție bună.

Timpul să părăsim, pași se apropiau de jos. S-a alunecat înapoi în lumina zilei, iar sunetul pe care îl scotea peste pietriș, cioburi de oală și nisip amintea în mod ciudat de lanțuri. Lanțuri târându-se în urma lui.

Deși nu fusese nimeni martor la asta, o strălucire ciudată inundase cortul lui L'oric la scurt timp după amiază. Momentan, apoi totul a fost normal încă o dată.

Acum, când în cele din urmă se apropia amurgul, un al doilea fulger de lumină a izbucnit pentru scurt timp, apoi a dispărut, din nou neobservat.

Înaltul Mag trecu clătinându-se prin poarta improvizată, de moment, a warrenului. Era udat în sânge. Se împletici cu povara pe podeaua acoperită cu piele, apoi se lăsă în genunchi, trăgând fiara deformată în brațe, o singură mână roșie trăgându-se eliberată pentru a-și mângâia părul des și măturat.

scâncetele sale de durere încetaseră. Din fericire, pentru că fiecare strigăt blând frânsese din nou inima lui L'oric.

Înaltul Mag își coborî încet capul, în cele din urmă lovit de durerea pe care

fusese forțat să o rețină în timpul eforturilor sale disperate și ineficiente de a-l salva pe demonul antic. Era plin de dezgust de sine și și-a blestemat propria automulțumire. Prea mult timp despărțite, prea lungă procedură de parcă celelalte tărâmuri nu ar prezenta niciun pericol pentru ele.

Și acum familiarul lui era mort, iar moartea oglindită din interiorul lui părea vastă. Și crescând, devorându-și sufletul precum boala face carnea sănătoasă. Era fără putere, căci furia se domolise.

Mângâi fața plină de sânge a fiarei, întrebându-se din nou cum urâțenia ei - acum atât de nemișcată și lipsită de durere - ar putea totuși să declanșeze izvoare neprofundate de dragoste din el. — Ah, prietene, eram mai mult decât știam oricare dintre noi. Nu... știai, nu-i așa? Astfel, tristețea veșnică din ochii tăi, pe care am văzut-o dar am ales să o ignor, de fiecare dată când am vizitat-o. Eram atât de sigur de înșelăciune, vezi. Atât de încrezători încât am putea merge mai departe, nedetectați, păstrând iluzia că tatăl nostru era încă cu noi. Eram... Se mototoli atunci și nu mai putu vorbi o vreme.

Eșecul fusese al lui și numai al lui. Era aici, prinzându-se în aceste jocuri meschine, când ar fi trebuit să-și păzească spatele familiarului - așa cum făcuse pentru el timp de secole după secole.

Oh, a fost aproape în orice caz - un T'lan Imass mai puțin, iar rezultatul s-ar fi putut dovedi diferit - *nu, acum te minți singur, L'oric. Prima lovitură cu toporul făcuse paguba, provocase rana mortală. Tot ce s-a întâmplat după aceea s-a născut dintr-o furie pe moarte. O, iubitul meu nu era un slab, iar purtătorul acelei secure de piatră a plătit pentru ambuscadă. Și știi asta, prietene, pe al doilea l-am lăsat împrăștiat printre incendii. Doar liderul clanului mi-a scăpat. Dar îl voi vâna. Asta jur* .

Dar încă nu. El a forțat claritatea în gândurile sale, în timp ce greutatea familiarului acolo unde se așeza pe coapsele lui s-a diminuat încet, însăși substanța lui scăzând. Kurald Thyrllan era neapărat, acum. Cum reușiseră T'lan Imass să pătrundă în Warren rămânea un mister, dar făcuseră acest lucru, ducând la bun sfârșit sarcina pe care și-au propus-o cu brutalitatea lor legendară.

Liosanul ar fi simțit moartea? Poate doar senescalii, la început. Le-ar vorbi despre asta celorlalți? *Nu dacă se opresc, măcar o clipă, și se gândesc la asta* . Desigur, ei fuseseră tot timpul victimele înșelăciunii. Osric dispăruse – zeul lor dispăruse – iar Kurald Thyrllan era pregătit pentru uzurpare. Și, în cele din urmă, acei senescali și-ar fi dat seama că, dacă ar fi fost cu adevărat Osric în spatele puterii care le-a răspuns rugăciunilor, atunci trei războinici T'lan Imass nu ar fi fost de ajuns - nici pe departe de ajuns. *Tatăl meu este multe lucruri, dar slab nu se numără printre ele* .

Lucrul ofilit, de mărimea unei păsări, care îi fusese familiar, a alunecat pe podeaua cortului. L'oric se uită la el, apoi se înfășoară încet în propriile brațe. *Am nevoie de... Am nevoie de ajutor. Însoțitorii tatălui. Care? Anomander Rake? Nu. Un însoțitor, da, uneori, dar niciodată prietenul lui Osric. Lady Envy? Doamne, nu! Caladan Brood... dar el își poartă propriile poveri, în aceste zile. Astfel, dar unul a mai rămas* ...

L'oric închise ochii și a chemat-o pe Regina Viselor. — După numele tău adevărat, T'riss, aș vorbi cu tine. În numele tatălui meu Osric, ascultă-mi rugăciunea...

În mintea lui s-a format încet o scenă, un loc necunoscut pentru el. O grădină formală, cu pereți înalți, cu o piscină circulară în centru. Bănci de marmură așteptau sub umbra vegetației din jur. Plăcile din jurul piscinei erau ondulate cu nisip fin, alb.

S-a trezit apropiindu-se de piscină, privind în jos în suprafața oglinzită.

Unde înotau stele în întuneric de cerneală.

— Asemănarea este acolo.

Se întoarse la vocea lichidă și văzu o femeie așezată acum pe marginea piscinei. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, cu părul auriu și lung. O față în formă de inimă, palidă, ochii de un gri deschis. Ea nu se uita la el, ci privirea ei lângă pe suprafața nepătată a piscinei. — Deși, adăugă ea, cu un zâmbet vag, ai făcut bine să-ți ascunzi trăsăturile Liosan.

— Suntem pricepuți în astfel de lucruri, Regina Viselor.

Ea dădu din cap, încă fără să-i întâlnească privirea. — La fel ca toţi Tiste. Anomander a petrecut odată aproape două secole sub masca unui bodyguard regal... uman, așa cum ai obținut tu.

— Stăpână, spuse L'oric, tatăl meu...

— Doarme. Cu toții am făcut demult alegerile noastre, L'oric. În spatele nostru, cărările noastre se întind, lungi și uzate adânc. Există un patos amar în perspectiva reluării lor. Cu toate acestea, pentru cei dintre noi care rămân... treji, se pare că nu facem altceva decât atât. O retrasare nesfârșită a căilor, totuși fiecare pas pe care îl facem este înainte, căci calea s-a dovedit a fi un cerc. Totuși – și aici este adevăratul patos – cunoașterea nu ne încetinește niciodată pașii.

„Prost cu ochii mari”, spun malazanii.

„Oarecum aspre, dar suficient de precis”, a răspuns ea. A ajuns la apă cu o mână cu degete lungi.

L'oric îl privi dispărând sub suprafaţă, dar scena din jurul lor părea să se trezească, o uşoară turbulenţă, un indiciu de ondulaţii. — Regina viselor, Kurald Thyrllan și-a pierdut protectorul.

'Da. Tellann și Thyr au fost mereu apropiați și acum mai mult ca niciodată.

O declarație ciudată... la care va trebui să se gândească mai târziu. „Nu pot să o fac singur...”

'Nu, nu poti. Calea ta este pe cale să devină plină, L'oric. Și așa ai venit la mine, în speranța că voi găsi un... protector potrivit.

'Da.'

„Disperarea ta te îndeamnă să ai încredere... acolo unde nu s-a câștigat încrederea...”

— Ai fost prietenul tatălui meu!

'Prieten? L'oric, eram prea puternici ca să cunoaștem prietenia. Eforturile noastre mult prea acerbe. Războiul nostru a fost cu haosul însuși și, uneori, unul cu celălalt. Ne-am luptat pentru a modela tot ce va urma. Și unii dintre noi am pierdut acea bătălie. Nu înțelege greșit, nu am avut nicio dușmănie profundă pentru tatăl tău. Mai degrabă, era la fel de insondabil ca noi ceilalți – o uimire pe care o împărtășeam cu toții, poate singurul lucru pe care îl împărtășeam.

— Nu vei ajuta?

'Eu nu am spus asta.'

El a așteptat.

Ea a continuat să-și țină mâna sub suprafața liniștită a bazinului, încă nu și-a ridicat capul și să-i întâlnească ochii. — Va dura ceva timp, murmură ea. — Actuala... vulnerabilitate... va exista în interval. Am pe cineva în minte, dar modelarea către oportunitate rămâne îndepărtată. Nici nu cred că alegerea mea vă va mulțumi. Între timp…'

'Da?'

Ea a ridicat din umeri. „Am avut cea mai mare speranță ca entitățile potențial interesate să rămână distrase corespunzător."

El văzu expresia ei schimbându-se brusc, iar când vorbi din nou, tonul era urgent. — Întoarce-te pe tărâmul tău, L'oric! Un alt cerc a fost închis – teribil de închis. Și-a tras mâna din piscină.

L'oric gâfâi.

Era plină de sânge.

Ochii i s-au deschis brusc și a rămas în genunchi în cort încă o dată. Noaptea sosise, iar sunetele de afară erau tăcute, liniștite, un oraș care se aşeza la masa de seară. Totuși, știa el, sa întâmplat ceva oribil. A rămas nemișcat, căutând în exterior. Puterile lui – atât de slăbite, atât de tremurătoare – „Zei de jos!" Un vârtej de violență, înnodat pe sine, radiind valuri de agonie – o siluetă, mică, răsucită spre interior, îmbrăcată în haine mărunțite, îmbibate cu sânge, târându-se prin întuneric.

L'oric se ridică în picioare, cu capul învârtindu-se de angoasă.

Apoi a fost afară și a fugit brusc.

Îi găsi urmele, o potecă mânjită prin nisip și praf, dincolo de ruine, în pădurea pietrificată. Spre, știa instinctiv, poiana sacră care fusese modelată de Toblakai.

Dar acolo nu ar exista ajutor pentru ea. Un alt lăcaș al zeilor falși. Și Toblakai a plecat, să încrucișeze lamele cu propria sa soartă.

Dar ea era fără gânduri clare. Era doar durere, năvălindu-se spre instinctele de zbor. Se târa ca orice creatură pe moarte.

A văzut-o la marginea poianei, mică, rătăcită, trăgându-se înainte în trepte chinuitoare.

L'oric se întinse lângă ea, o mână întinzându-se pentru a se aşeza în ceafă, pe părul încântat de transpiraţie. Ea tresări cu un țipăit, cu degetele gheare de brațul lui. — Felisin! El a plecat! Este L'oric. Ești în siguranță cu mine. În siguranță, acum...

Dar totusi a cautat sa scape.

„Voi apela la Sha'ik..."

— Nu, țipă ea, strângându-se strâns pe nisip. 'Nu! Are nevoie de el! Încă are nevoie de el! Cuvintele ei au fost tocite de buzele rupte, dar totuși de înțeles.

L'oric se lăsă înapoi, mut de groază. Nu doar o creatură rănită, atunci. O minte suficient de limpede ca să cântărească, să calculeze, să se lase deoparte... „Va ști, fetiță, nu se poate abține să nu știe".

'Nu! Nu dacă mă ajuți. Ajută-mă, L'oric. Doar tu, nici măcar Heboric! Ar căuta să-l omoare pe Bidithal, iar asta nu poate fi.

— Heboric? *Vreau* să-l ucid pe Bidithal!

— Nu trebuie. Nu poţi. El are putere...

Văzu tremurul trecând prin ea la asta.

L'oric a ezitat, apoi a spus: „Am unguente vindecătoare, elixire... dar va trebui să stai ascuns o vreme”.

— Aici, în templul lui Toblakai. Aici, L'oric.

„Voi aduce apă. Un cort.'

'Da!'

Furia care ardea în el se contractase într-un miez încins. Se străduia să-l controleze, hotărârea lui sporadic slăbită de îndoielile că face ceea ce trebuie. Asta a fost... monstruos. Ar exista un răspuns la asta. Ar trebui să existe un răspuns la asta.

Și mai monstruos, își dădu seama cu un fior, toți cunoscuseră riscul. *Știam că o vrea. Totuși nu am făcut nimic* .

Heboric zăcea nemișcat în întuneric. Avea un vag sentiment că îi era foame, sete, dar rămânea îndepărtat. Ceaiul Hen'bara, în cantități suficiente, a îndepărtat nevoile lumii exterioare. Sau așa descoperise el.

Mintea lui plutea pe o mare învolburată și părea eternă. El aștepta, încă aștepta. Sha'ik voia adevăruri. Ea le-ar primi. Și apoi a terminat, a terminat cu ea.

Și probabil gata cu viața, de asemenea.

Așa să fie. Îmbătrânise decât se așteptase vreodată, iar aceste săptămâni și luni suplimentare dovediseră că nu meritau efortul. Își condamnase propriul zeu la moarte, iar acum Fener nu avea să-l întâmpine când în cele din urmă s-a eliberat de carne și oase. Nici Hood nu ar ajunge la asta.

Nu părea că se va trezi din asta – băuse mult mai mult din ceai decât băuse vreodată și îl băuse fierbinte, când era cel mai puternic. Și acum plutea pe o mare întunecată, un lichid invizibil cald pe pielea lui, abia ținându-l sus, curgându-i peste membre și piept, în jurul feței.

Gigantul de jad era binevenit la el. Pentru sufletul lui și pentru tot ceea ce a mai rămas din zilele sale ca om muritor. Vechile daruri ale vederii supranaturale dispăruseră de mult, viziunile secretelor ascunse de majoritatea ochilor - secretele antichității, ale istoriei - au dispărut de mult. Era bătrân. Era orb.

Apele i-au alunecat pe față.

Și se simți alunecând în jos, printre o mare de stele care se învârteau în întuneric, dar erau ascuțite cu o claritate bruscă. Pe ceea ce părea o distanță mare, sfere mai plictisitoare înotau, îngrămădindu-se în jurul stelelor de foc, iar înțelesul l-a lovit cu o lovitură de ciocan. *Stelele, sunt ca soarele. Fiecare stea. Fiecare stea. Și acele sfere - sunt lumi, tărâmuri, fiecare diferită și totuși aceeași* .

Abyss nu era atât de gol pe cât crezuse el că este. *Dar... unde locuiesc zeii? Aceste lumi - sunt lăucite? Sau sunt warrens pur și simplu pasaje care le leagă* ?

Un obiect nou, crescând în viziunea lui pe măsură ce se apropia. O sclipire de verde tulbure, cu membrele rigide, dar ciudat de contorsionat, trunchiul răsucit ca și cum ar fi fost prins în acțiunea de a se întoarce. Gol, învârtindu-se capăt peste capăt, lumina stelelor jucându-și pe suprafața de jad ca niște margele de ploaie.

Și în spatele ei, altul, acesta rupt - un picior și un braț rupte curat, dar însoțindu-i pe restul în navigația sa tăcută, aproape pașnică, prin gol.

Apoi altul.

Primul gigant a trecut pe lângă Heboric și a simțit că putea pur și simplu să întindă o mână pentru a-i peria suprafața flexibilă în timp ce trecea, dar știa că era, de fapt, mult prea îndepărtat pentru asta. Fața i-a apărut la vedere. Prea perfect pentru om, cu ochii deschiși, o expresie prea ambiguă pentru a fi citită, deși Heboric credea că detectează resemnare în ea.

Acum erau zeci, toate ieșind din ceea ce părea un singur punct din adâncurile cerneale. Fiecare afișând o postură unică; unele atât de zdrobite încât să fie puțin mai mult decât o mulțime de fragmente și cioburi, altele complet nepătate. Ieșind din întuneric. O armată.

Dar neînarmat. Gol, aparent fără sex . Exista o perfecțiune în ei - proporțiile lor, suprafețele lor impecabile - care îi sugera fostului preot că uriașii nu ar fi putut fi niciodată în viață. Erau construcții, statui în adevăr, deși nu erau două la fel ca postură sau expresie.

Uimit, i-a privit întorcându-se. Îi trecu prin minte că putea să se întoarcă, să vadă dacă pur și simplu se împuținеau până la un alt punct, departe în spatele lui, ca și cum ar fi întins lângă un râu etern de piatră verde.

Mișcarea lui a fost fără efort.

În timp ce se învârtea, văzu...

— și a strigat.

Un strigăt care nu scotea niciun sunet.

O rană imensă, imposibil de vastă, cu căpți roșii a tăiat întunericul, supurând flăcări de-a lungul marginilor ei zdrențuite. Furtuni cenușii de haos s-au învăluit în spirală în vârste.

Iar uriașii au coborât în gura lui. Unul dupa altul. A disparea. Revelația i-a umplut mintea.

Astfel, Dumnezeul schilod a fost coborât în lumea noastră. Prin aceasta... această înțepătură groaznică. Și acești giganți... urmează. Ca o armată în spatele comandantului ei.

Sau o armată în urmărire.

Toți giganții de jad apăreau undeva în propriul său tărâm? Asta părea imposibil. Ar fi prezenți în nenumărate locații, dacă ar fi așa. Prezent și inevitabil vizibil. Nu, rana era enormă, uriașii diminuându-se în pete înainte de a ajunge la uitarea care aștepta. O astfel de rană ar putea înghiți mii de lumi. Zeci, sute de mii.

Poate că tot ce a fost martor aici a fost doar halucinații, crearea unei febre induse de hen'bara.

Cu toate acestea, claritatea era aproape dureroasă, viziunea atât de brutal... *ciudată* ... încât a crezut că este adevărată, sau cel puțin produsul a ceea ce mintea lui putea înțelege, putea da formă statuilor și rănilor, furtunilor și sângerării, un mare eternă de stele și lumi...

O clipă de concentrare și se întoarse încă o dată. Pentru a face față acestei progresii nesfârșite.

Și apoi se îndrepta spre cel mai apropiat gigant.

Nu era altceva decât trunchi și cap, cu membrele tăiate și învârtite în urma lui.

Masa a crescut rapid înaintea lui, prea repede, prea uriaș. O panică bruscă îl cuprinse pe Heboric. Putea să vadă *în* acel corp, ca și cum lumea din jad s-ar fi

adaptat la a lui. Dovezile în acest sens au fost îngrozitoare – și înfiorătoare.

Cifre. Corpuri ca ale lui. Oameni, mii și mii, toți prinși în statuie. Prinși în capcană... și țipând, fețele lor s-au răsucit de groază.

O mulțime de fețe acelea s-au îndreptat brusc spre el. Gurile deschise în strigăte tăcute - de avertisment, sau de foame, sau de frică - nu era nicio modalitate de a spune. Dacă țipau, nici un sunet nu ajungea la el.

Heboric și-a adăugat propriul țipăt tăcut și s-a hotărât cu disperare să se îndepărteze, din calea statuii. Căci credea că înțelege, acum – erau prizonieri, prinși în carnea de piatră, prinși într-un chin necunoscut.

Apoi trecu, aruncat în valul turbulent al trecerii trupului rupt. Învârtindu-se capăt peste cap, a surprins un fulger de mai mult jad, chiar în fața lui.

O mana.

Un deget, aruncat în jos de parcă ar fi vrut să-l zdrobească.

A țipat când a lovit.

Nu simți niciun contact, dar întunericul dispăru pur și simplu, iar marea era verde smarald, rece ca moartea.

Și Heboric s-a trezit în mijlocul unei mulțimi de siluete care se zvârcoliau și urlă.

Sunetul era asurzitor. Nu era loc de mișcare – membrele îi erau prinse în el. Nu putea respira.

Un prizonier.

Se auziră voci care răcneau prin craniul lui. Prea mulți, în limbi pe care nu le putea recunoaște, cu atât mai puțin să înțeleagă. Asemenea valurilor de furtună care se prăbușesc pe un țărm, sunetul îl ciocănea, crescând și coborând, ritmul accelerându-se când o strălucire slabă roșiatică a început să păteze verdele. Nu se putea întoarce, dar nu avea nevoie, să știe că rana era la câteva momente de la înghițirea lor pe toate.

Apoi un șir de cuvinte a ajuns prin tumult, aproape ca și cum i-ar fi șoptit la ureche, și le-a înțeles.

— Ai venit de acolo. Ce vom găsi, fără mâner? Ce se află dincolo de tăietură?

Apoi a vorbit o altă voce, mai tare, mai imperioasă: — Ce zeu stăpânește acum mâinile tale, bătrâne? Spune-mi! Nici măcar fantomele lor nu sunt aici – cine se ține de tine? Spune-mi!'

— Nu există zei, a întrerupt o a treia voce, aceasta de sex feminin.

— Așa *spui* ! a venit încă un altul, plin de ciudă. — În lumea ta goală, sterp, mizerabilă!

„Zeii sunt născuți din credință, iar credința este moartă. L-am ucis, cu inteligența noastră vastă. Ai fost prea primitiv...

„Uciderea zeilor nu este greu. Cea mai ușoară crimă dintre toate. Nici nu este o măsură a inteligenței. Nici măcar de civilizație. Într-adevăr, indiferența cu care sunt date astfel de lovituri mortale este propria sa formă de ignoranță.

— Mai mult ca uitarea. La urma urmei, nu *zeii sunt cei* care sunt importanți, ci ieșirea în afara sinelui este cea care dăruiește un muritor virtuți...

— Îngenunchea înaintea ordinii? prost orb...

'Ordin? Vorbeam de compasiune...

'Bine, atunci haide! Ieși în afara ta, Leandris! Nu, mai bine încă. Ieși *afară* .

— Numai cel nou poate face asta, Cassa. Și ar fi bine să fie rapid în privința asta.

Răsucindu-se, Heboric reuși să se uite în jos, să-și zărească antebrațul stâng, încheietura mâinii, mâna care nu era acolo. *Un zeu. Un zeu i-a luat. Eram orb la asta - mâinile fantome ale jadului m-au făcut orb la asta* -

Își înclină capul pe spate, în timp ce țipetele și țipetele se ridicau brusc mai sus, asurzitoare, amorțitoare. Lumea a devenit roșie, roșul sângelui...

Ceva i-a tras de brate. Greu. O singura data. De două ori.

Întuneric.

Heboric deschise ochii. A văzut deasupra lui pânza incoloră a cortului său. Aerul era rece.

Un sunet abia uman i-a scăpat și se rostogoli pe o parte sub pături, strângându-se strâns într-o minge. Fiori îl tremurau.

Un *zeu. Un zeu m-a găsit. Dar care zeu* ?

Era noapte, poate doar un clopoțel din zori. Tabăra de afară era tăcută, ferind urletele îndepărtate, pline de durere, ale lupilor din deșert.

După un timp, Heboric se mai agita o dată. Focul de bălegar era stins. Nu fuseseră aprinse felinare. Trase deoparte păturile și se ridică încet. Apoi s-a uitat la mâinile lui, neîncrezător.

Au rămas fantomatici, dar otataralul dispăruse. Puterea jadului a rămas, pulsand încet. Cu toate acestea, acum erau frânturi negre prin el. Grăburi ciudate – aproape lichide – îi întindeau pe dosul mâinilor, apoi îl urcau în sus, schimbând unghiul în timp ce continuau în sus pe antebrațe.

Tatuajele lui fuseseră transformate.

Și, în acest întuneric adânc, putea vedea. Neomenesc de ascuțit, fiecare detaliu clar ca și cum afară ar fi fost zi.

Capul i se răsuci la un sunet și o mișcare – dar era pur și simplu un rhizan, luminat ca o frunză pe acoperișul cortului. *Un rhizan? Pe acoperișul cortului* ? Stomacul lui Heboric bubui de foame bruscă.

S-a uitat din nou la tatuajele lui. *Am găsit un nou zeu. Nu că aș fi căutat unul. Și știu cine. ce* .

Amărăciunea îl umplea. — Ai nevoie de un Destriant, Treach? Deci pur și simplu... ai luat unul. I-a furat propria viață. Desigur, nu prea multă viață, dar totuși, am deținut-o. Așa recrutați adepți? Slujitori? Pe Abyss, Treach, ai multe de învățat despre muritori.

Furia a dispărut. Au fost cadouri, până la urmă. Un fel de schimb. Nu mai era orb. Și mai extraordinar, putea să *audă* de fapt sunetele vecinilor care dormeau în corturile și iurtele lor.

Și acolo, leșin în aerul aproape nemișcat... miros de... violență. Dar era departe. Sângele fusese vărsat cu ceva timp mai devreme în noapte. O dispută internă, probabil. Ar trebui să învețe singur să filtreze o mare parte din ceea ce i-au spus simțurile proaspăt însuflețite.

Heboric mormăi pe sub răsuflare, apoi se încruntă. — În regulă, Treach. Se pare că amândoi avem ceva de învățat. Dar mai întâi... ceva de mâncare. Si bea.'

Când se ridică de pe covorașul de dormit, mișcarea a fost surprinzător de fluidă, deși a trecut ceva timp până când Heboric a observat în sfârșit absența durerilor, a forței și a pulsațiilor surde ale articulațiilor.

Era mult prea ocupat să-și umple burta.

Uitate, misterele uriașilor de jad, nenumăratele suflete închise din interiorul lor, rana zdrențuită din Abis.

Am uitat, de asemenea, acel tremur slab, cu miros de sânge, al violenței îndepărtate...

Înflorirea unor simțuri le-a luat cu forța pe altele. Lăsându-l fericit fără să-și dea seama de nou-găsirea lui unică. Două adevăruri pe care le știa de mult nu au apărut, de ceva vreme, să-l tulbure.

Niciun dar nu a fost cu adevărat curat în dăruire.

Iar natura se străduiește mereu pentru echilibru. Dar echilibrul nu era o simplă noțiune. Reparația nu a fost găsită pur și simplu în lumea fizică. A avut loc un echilibru mult mai sumbru... între trecut și prezent.

Ochii lui Felisin Younger s-au deschis. Ea dormise, dar la trezire a descoperit că durerea nu dispăruse și oroarea a ceea ce îi făcuse el a rămas și ea, deși în mintea ei devenise ciudat de rece.

În aria ei limitată de vedere, aproape de nisip, un șarpe i s-a strecurat în vedere direct în fața feței ei. Apoi și-a dat seama ce o trezise - mai erau șerpi care se strecurau peste trupul ei. Zeci din ele.

poiana lui Toblakai. Și-a amintit acum. Ea se târase aici. Și L'oric o găsise, doar ca să pornească din nou. Să aducă medicamente, apă, lenjerie de pat, un cort. Încă nu se întorsese.

În afară de alunecarea șoaptă a șerpilor, poiana era tăcută. În această pădure, ramurile nu s-au mișcat. Nu erau frunze care să fluture în vântul răcoros și slab. Sângele uscat în pliurile pielii usturǎ în timp ce ea se ridică încet. Durerile ascuțite i-au izbucnit sub burta, iar rana crudă în care el tăiase carnea - acolo, între picioarele ei - ardea puternic.

„ Voi aduce acest ritual poporului nostru, copile, când voi fi Marele Preot al Vârtejului. Toate fetele vor ști asta, în lumea mea nou formată. Durerea va trece. Toate senzațiile vor trece. Nu trebuie să simți nimic, pentru că plăcerea nu aparține tărâmului muritorilor. Plăcerea este calea cea mai întunecată, deoarece duce la pierderea controlului. Și nu trebuie să avem asta. Nu printre femeile noastre. Acum, te vei alătura celorlalți, cei pe care i-am corectat deja ...

Două astfel de fete sosiseră atunci, purtând instrumentele de tăiere. Îi murmuraseră încurajare și cuvinte de bun venit. Din nou și din nou, pe tonuri evlavioase, vorbiseră despre virtuțile care rezultau din rănire. Proprietatea. Loialitate. O dospire a poftelor, ofilirea dorinței. Toate lucrurile bune, i-au spus ei. Pasiunile erau blestemul lumii. Într-adevăr, nu au fost pasiunile care i-au ademenit propria mamă să plece, care au fost responsabile pentru propriul ei abandon? Momeala plăcerii o furase pe mama lui Felisin... departe de îndatoririle maternității...

Felisin se aplecă și scuipă în nisip. Dar gustul cuvintelor lor nu avea să dispară. Nu era de mirare că bărbații puteau gândi astfel de lucruri, puteau face astfel de lucruri. Dar că femeile puteau la fel de bine... asta era într-adevăr un lucru amar de acceptat.

Dar s-au înșelat. Merge pe drumul greșit. O, mama m-a abandonat, dar nu pentru îmbrățișarea vreunui iubit. Nu, Hood a fost cel care a îmbrățișat-o.

Bidithal ar fi Marele Preot, nu-i așa? Prost. Sha'ik avea să-i găsească un loc în tâmpla ei – sau cel puțin un loc pentru craniul lui. O ceașcă de os în care să te pipi, poate. Și acea vreme nu a întârziat să vină.

Încă... prea lung. Bidithal ia fete în brațe în fiecare noapte. El face o armată, o legiune de răniți, lipsiți. Și vor fi dornici să-și împartă pierderea plăcerii. Ei sunt oameni, până la urmă, și este natura umană să transforme pierderea într-o virtute. Pentru ca ea să fie trăită, ca să fie justificată.

O sclipire de lumină surdă o distrase, iar ea ridică privirea. Fețele sculptate din copacii din jurul ei străluceau. Lumină cenușie sângerândă, vrăjitorie. În spatele fiecăruia era... o prezență. *zeii lui Toblakai* . — Bine ai venit, stricat. Vocea era zgomotul bolovanilor de calcar măcinat împreună. — Mă numesc Ber'ok. Răzbunarea roiește în jurul tău, cu o asemenea putere încât să ne trezească. Nu suntem nemulțumiți de citație, copile.

— Tu ești zeul lui Toblakai, mormăi ea. — N-ai nimic de-a face cu mine. Nici eu nu te vreau. Pleacă, Ber'ok. Tu și restul plecați.

„V-am alina durerea. Voi face din tine responsabilitatea mea specială. Cauți răzbunare? Atunci o vei avea. Cel care te-a rănit și-ar lua puterea zeiței deșertului pentru sine. El ar uzurpa întregul fragment de warren și îl va răsuci în propriul său coșmar. Oh, copile, deși ai putea crede altfel, acum, rănirea nu contează. Pericolul constă în ambiția lui Bidithal. Un cuțit trebuie băgat în inima lui. Ți-ar plăcea să fii acel cuțit?

Ea nu a spus nimic. Nu exista nicio modalitate de a spune care dintre fețele sculptate îi aparțineau lui Ber'ok, așa că nu putea decât să privească de la una la alta. O privire către cei doi războinici Toblakai complet redați a dezvăluit că nu posedau nicio emanație, că erau gri și lipsiți de viață în întunericul dinainte de zori.

„Slujește-ne”, murmură Ber’ok, „și noi, la rândul nostru, te vom servi. Dă-ne repede răspunsul tău, vine cineva.

Ea observă lumina clătinitoare a felinarului de pe potecă. L'oric. 'Cum?' a întrebat ea pe zei. — Cum mă vei servi?

— Ne vom asigura că moartea lui Bidithal este într-o manieră egală cu crimele sale și că va fi... la timp.

— Și cum să fiu eu cuțitul?

— Copil, răspunse calm zeul, ești deja.

CAPITOLUL 14

Teblorii și-au câștigat de multă vreme reputația de ucigași de copii, măcelari ai neputincioșilor, ca demoni muritori predați Nathii într-un blestem cu totul nemeritat. Cu cât Teblorii sunt șterse mai repede din forțele lor montane, cu atât mai devreme amintirea lor va începe în sfârșit să se estompeze. Până când Teblor nu este decât un nume folosit pentru a speria copiii, ne vedem cauza clară și singulară.
Cruciada din 1147

Ayed Kourbourn

Lupii au străbătut ceața aproape luminiscentă, cu ochii strălucind când și-au îndreptat capetele masive în direcția lui. De parcă ar fi fost un elan, zbătându-se prin zăpada adâncă, uriașele fiare țineau pasul pe ambele părți, fantomatice, cu răbdarea implacabilă a prădătorilor care erau.

Deși era puțin probabil ca aceste fiare de munte să fi vânat vreodată un războinic Teblor. Karsa nu se așteptase să găsească zăpadă, mai ales că traseul lui îl ducea de-a lungul umărului nordic al lanțului crestat – era norocos că nu va trebui să urce prin nicio trecătoare. În dreapta lui, la mai puțin de două leghe distanță, încă mai vedea nisipurile ocru ale bazinului deșertului și știa bine că acolo jos, soarele ardea fierbinte - același soare care îl privea acum, un glob neclar de foc rece. .

Zăpada era adâncă până la tibie, încetinindu-i alergarea constantă. Cumva, lupii au reușit să alerge pe suprafața sa crustă, întărită de vânt, aruncând doar ocazional o labă. Ceața care învăluie vânătorii și prada era de fapt cristale de zăpadă, strălucind de lumină strălucitoare și orbitoare.

Undeva la vest, i se spusese lui Karsa, șirul munților se va sfârși. În dreapta lui avea să fie mare, un pasaj îngust și șifonat de dealuri în față și în stânga lui. Peste acele dealuri, apoi spre sud, ar exista un oraș. Lato Revae. Teblorul nu avea niciun interes să o viziteze, deși ar fi trebuit să-l ocolească. Cu cât a lăsat mai devreme pământurile civilizate în urmă, cu atât mai bine. Dar erau două puncte de trecere a râului la distanță, cu săptămâni de călătorie între acum și atunci.

Deși alerga singur pe pantă, simțea prezența celor doi însoțitori ai săi. Cel mult spirite fantomă, dar poate nimic mai mult decât sinele fracturat din propria sa minte. Bairoth Gild sceptic. Stolid Delum Thord. Fațete ale propriului său suflet, pentru a putea persista în acest dialog al îndoielii de sine. Poate, atunci, nimic mai mult decât o răsfăț. Sau așa s-ar părea, dacă nu ar fi nenumăratele margini de sânge ale comentariului lui Bairoth Gild. Uneori, Karsa se simțea ca și cum ar fi fost din nou un sclav, cocoșat sub o flagelare nesfârșită. Ideea că își dădea asta lui însuși era dincolo de contemplare.

— *Nu în întregime, lider de război, dacă ți-ai scuti doar un moment pentru a-ți privi propriile gânduri.* '

— Nu acum, Bairoth Gild, răspunse Karsa. — Îmi lipsește respirația așa cum este.

„ *Altitudine, Karsa Orlong* ”, se auzi vocea lui Delum Thord. Deși nu *simți asta, cu fiecare pas către vest cobori. În curând vei lăsa zăpada în urmă. Poate că Raraku a fost cândva o mare interioară, dar era o mare așezată în poala munților înalți. Întreaga ta călătorie de până acum, conducător de război, a fost o coborâre ...*

Karsa nu putea să scutească de acest gând decât un mormăit. Nu *simțise* nicio coborâre anume, dar orizonturile jucau jocuri înșelătoare pe acest pământ. Deșertul și munții au mințit vreodată, descoperise de mult.

— *Când zăpada dispare* , murmură Bairoth Gild, *lupii vor ataca* .

'Știu. Acum stai liniștit – văd stânca goală în față. La fel și vânătorii săi. Numărau cel puțin o duzină, mai înalți la umăr decât cei din patria lui Karsa și îmbrăcați în tonuri de brun, gri și alb pete. Teblorii priviră cum patru dintre fiare alergau înainte, câte două de fiecare parte, îndreptându-se spre stânca expusă.

Mârâind, Karsa își desfăcu sabia de lemn. Aerul rece și amar îi lăsase mâinile ușor amorțite. Dacă capătul vestic al Deșertului Sfânt ar fi ținut vreo sursă de apă, el nu s-ar fi urcat la aceste înălțimi, dar nu avea nici un rost să ghicească acea decizie acum.

Respirațiile gâfâind ale lupilor se auzeau de fiecare parte și în spatele lui.

să *aibă o bază sigură, lider de război. Apoi, din nou, la fel și tu. Feriți-vă de cei trei din urma voastră - ei vor lovi primii, probabil cu un pas sau doi înainte de a ajunge la stâncă.* '

Karsa și-a dezvăluit dinții la sfatul inutil al lui Bairoth. El știa bine ce vor face aceste fiare și când.

O bătaie bruscă de labe, rafale de zăpadă răsărind în aer și toți lupii treceau în fugă pe lângă o Karsa surprinsă. Ghearele zăngăneau pe stânca dezgolită, apă stropind din topirea soarelui, iar fiarele se învârtiră pentru a forma un semicerc înaintea Teblorului.

Își încetini pașii, pregătindu-și arma. Pentru o dată, chiar și Bairoth Gild a fost redus la tăcere – fără îndoială, la fel de nesigur ca și el însuși.

O voce răpită și gâfâită a străinului șuieră prin mintea lui Karsa: „ *Ne-a plăcut asta, Toblakai. Ai alergat fără pauză trei nopți și aproape patru zile. Faptul că suntem impresionați ar fi o subestimare tragică. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Vezi flancurile noastre pline? Ne-ai epuizat. Și uită-te la tine - respiri adânc și este roșu în jurul ochilor, totuși ești pregătit, fără nicio clătinare în picioare sau de sabia ciudată din mâini. Acum ne vei face rău, războinicul* ?

Karsa clătină din cap. Limba era Malazan. — Atunci ești ca un Soletaken. Dar mulți, nu unul. Acesta ar fi... D'ivers? L-am ucis pe Soletaken - această blană de pe umerii mei este o dovadă suficientă pentru asta, dacă te îndoiești de mine. Atacați-mă dacă vreți, iar când vă voi ucide pe toți, voi avea o mantie pe care până și zeii o vor invidia.

„ *Nu mai suntem interesați să te ucidem, războinic. Într-adevăr, vă apropiem acum pentru a transmite un avertisment* .

— Ce fel de avertisment?

„ *Ești pe urmele cuiva* ”.

Karsa a ridicat din umeri. — Doi bărbați, amândoi grei, deși unul este mai înalt. Ei merg unul lângă altul.

' *Cot la cot, da. Și ce îți spune asta* ?

— Nici unul nu conduce, nici nu urmează.

te *călărește pe umeri, Toblakai. Despre tine este un aer de amenințare - un alt motiv pentru care nu te vom traversa. Puterile luptă pentru sufletul tău. Prea multe. Prea mortal. Dar țineți cont de avertismentul nostru: dacă treceți pe unul dintre acei călători... lumea va ajunge să regrete. Lumea, războinică ...*

Karsa ridică din umeri a doua oară. — Nu sunt interesat să mă lupt cu nimeni în acest moment, D'ivers. Deși, dacă sunt la rândul meu încrucișat, atunci nu eu sunt cel care răspunde pentru orice regret pe care lumea le trăiește atunci. Acum, am terminat cu cuvintele. Îndepărtați-vă de calea mea, sau vă omor pe toți.

Lupii au ezitat. Spune - *le că Ryllandaras a căutat să te descurajeze. Înainte să faci ultimul tău act viu unul care vede această lume distrusă .*

I-a privit făcând roată și coborând panta.

Râsul lui Bairoth Gild era un tunet slab în mintea lui. Karsa dădu din cap. „Nimeni nu ar accepta vina pentru ceea ce nu s-a întâmplat încă”, a hohotit el. „Acest lucru, în sine, constituie un avertisment curios de puternic.”

' *Într-adevăr, crești în tine, Karsa Orlong. Ce vei face?* '

Karsa și-a dezvăluit dinții când și-a pus sabia peste un umăr îmbrăcat în blană. — Da, Bairoth Gild? Desigur, aș întâlni acești călători grozavi.

De data aceasta, Bairoth Gild nu a râs.

Tulpini de apă topită curgeau peste stânca fragilă de sub mocasinii lui Karsa. În față, coborârea a continuat într-un labirint aglomerat de mese de gresie, cu vârfurile nivelate acoperite de gheață și zăpadă. În ciuda soarelui strălucitor de la mijlocul după-amiezii pe cerul fără nori, canalele înguste și răsucite dintre mese au rămas în umbră adâncă.

Dar zăpada de sub picioare dispăruse și deja simțea o nouă căldură în aer. Părea să nu coboare decât o singură cale, și era la fel de mult un pârâu cât o potecă. Având în vedere lipsa semnelor, Teblorul nu putea decât să presupună că cei doi străini dinaintea lui au luat același drum.

Acum se mișca mai încet, cu picioarele grele de oboseală. Adevărul epuizării sale nu fusese ceva ce avea să le dezvăluie lupilor D'ivers, dar acea amenințare era în spatele lui acum. Era aproape de colaps - nu era ideal dacă era pe cale să încrucișeze lamele cu un demon care distruge lumea.

Totuși picioarele lui îl purtau înainte, ca de la sine. Parcă sortit.

, *Karsa Orlong, își poartă propriul impuls.* '

— Te-ai întors în cele din urmă să mă urmărească încă o dată, Bairoth Gild? Cel puțin, ar trebui să rostiți sfaturi. Acest Ryllandaras, acest D'ivers-cuvintele portentoase, da?

— *În mod absurd, conducător de război. Nu există puteri în această lume – sau oricare alta – care să reprezinte o astfel de amenințare absolută. Vorbite prin curentele frenetice ale fricii. Probabil de natură personală - cine merge înainte a avut de-a face cu cel pe nume Ryllandaras, iar cei D'ivers au avut de suferit în urma întâlnirii.* '

— Probabil că ai dreptate, Bairoth Gild. Delum Thord, ai tăcut mult timp. Care sunt gandurile tale?'

„ *Sunt tulburat, conducător de război. The D'ivers a fost un demon puternic, până la urmă. Să ia atât de multe forme, dar să rămână una. Să vorbești în mintea ta ca un zeu ...*

Karsa se strâmbă. — Un zeu... sau o pereche de fantome. Nu un demon, Delum Thord. Noi Teblorii suntem prea neglijenți cu acest cuvânt. Forkrul Assail. Soletaken. D'ivers. Nimeni nu este demoni în adevăr, pentru că nimeni nu a fost chemat în această lume, nimeni nu aparține altui tărâm decât acesta. Ei nu sunt, de fapt, cu nimic diferiti de noi, Teblori, sau de cei de la șes. Nu este diferit de rhizan și capemoths, de cai și câini. Ei sunt toți din această lume, Delum Thord.

— După *cum spui tu, conducător de război. Dar noi, Teblorii, nu am fost niciodată simpliști în utilizarea cuvântului. Demon se referă, de asemenea, la comportament și în acest fel toate lucrurile pot fi demonice. Cel pe nume Ryllandaras ne-a vânat și, dacă nu l-ai fi epuizat, ar fi atacat, în ciuda cuvintelor tale contrare* .

Karsa se gândi, apoi dădu din cap. — Adevărat, Delum Thord. Recomandați prudență. Acesta a fost întotdeauna felul tău, așa că nu sunt surprins. Totuși, nu voi ignora cuvintele tale pentru asta.

— *Desigur, Karsa Orlong.* '

O ultimă întindere de lumină solară, apoi Teblorul era în umbră. Scurgerea i-a cuprins gleznele în timp ce pista se îngusta, picioarele devenind perfide. Încă o dată își putea vedea respirația.

O scurtă urcare spre stânga lui trecea printr-un fel de margine largă, ieșită din umbră și părând uscată. Karsa se legănă de pe potecă și se cățără pe malul erodat al rigolei până când reuși să se tragă pe el. S-a îndreptat. La urma urmei, nu este o margine naturală. Un drum, care mergea paralel cu defileul, pe măsură ce încingea prima masă din stânga lui. Însuși peretele mesei părea să fi fost netezit o dată, cu mult timp în urmă, la o înălțime de două ori mai mare decât a lui Karsa. Imagini pictografice slabe erau vizibile pe ea, cu sâmburi și făcute incolore de secole. O procesiune de figuri, fiecare la scară la cea a unui locuitor de pământ, cu capul gol și purtând altceva decât o pânză. Își țineau mâinile sus deasupra capului, cu degetele întinse de parcă s-ar prinde de aerul gol.

Drumul în sine era zăbrelit în crăpături, bătut de stânci care se prăbușeau neîncetat din mese. În ciuda acestui fapt, părea că drumul era făcut dintr-o singură bucată de piatră, deși desigur că era imposibil. Ridicată și șifonată, s-a înfășurat de-a lungul curbei peretelui mesei, apoi s-a îndepărtat pe o rampă de felul, încețoșată în depărtare, care probabil ducea în câmpie. Orizontul chiar în față și în dreapta lui Karsa era tăiat scurt de turnuri de piatră, deși știa că, dincolo de ele, se întindeau apele Mării Longshan.

Oboseala l-a forțat pe Teblor să se așeze încet pe drum, scoțându-și rucsacul și așezându-se lângă peretele de stâncă al mesei. Călătoria fusese lungă, dar știa că drumul lui înainte era încă mai lung. Și, se părea, va merge vreodată singur. *Căci aceste fantome rămân doar atât. Poate, în adevăr, nu mai mult decât conjurarea minții mele* . Un gând neplăcut.

Și-a lăsat capul pe spate pe piatra aspră, încălzită de soare.

Ochii lui clipiră spre întuneric.

— Te-ai trezit încă o dată, conducător de război? Ne întrebam dacă somnul tău se va dovedi etern. Sunt sunete înainte - le auzi? Oh, au călătorit departe, dar așa e cu acest pământ, nu-i așa? Totuși... pietrele sunt mutate, cred. Aruncat. Prea lent, prea regulat pentru a fi o cădere de stânci. Cei doi străini, s-ar putea concluziona. '

Karsa se ridică încet, întinzându-se pentru a-i ușura mușchii răniți și înfrigurați. Auzea zgomotul constant al pietrelor lovind piatra, dar Bairoth Gild avea dreptate – erau distante. Războinicul s-a ghemuit lângă rucsac și a scos alimente și o vezică de apă topită.

Era aproape de zori. Oricine ar fi lucrat undeva înainte, începuse devreme.

Karsa și-a luat timp să-și întrerupă postul, iar când a terminat în sfârșit și gata să-și reia călătoria, cerul era roz spre est. O examinare finală a stării sabiei și a accesoriilor de pe armura lui, apoi a fost din nou în mișcare.

Zgomotul constant al pietrelor a continuat până la jumătatea dimineții. Drumul ocoli mesa pe o distanță care era mai lungă decât socotise el inițial, dezvăluind rampa din față a fi masivă, laturile ei abrupte, câmpia sub o treime de legă sau mai mult mai jos. Chiar înainte ca drumul să părăsească mesa, se deschidea într-o întindere asemănătoare unui raft și aici, așezat în zidul mesei, era fața unui oraș. Alunecări de stâncă îngropaseră jumătate din ea, iar crestele răspândite ale alunecărilor secundare se aflau deasupra celei principale.

Înaintea unuia dintre aceste tobogane mai mici stăteau o pereche de corturi.

La trei sute de pași de ei, Karsa se opri.

La toboganul secundar era o siluetă, curățând stâncile cu un ritm constant, aproape obsesiv, aruncând în spatele lui bucăți uriașe de gresie pentru a sări și a se rostogoli pe sala plată. În apropiere, așezat pe un bolovan, se afla o altă siluetă și unde prima era înaltă – mai înaltă decât un locuitor de câmpie de departe – aceasta era impresionant de lată la umeri, cu pielea întunecată, cu coama grea. Un sac mare de piele era lângă el, iar el roade un picior din spate înnegrit de fum – restul micului ied de munte era încă scuipat pe o frigărui uriașă deasupra unei vatre căptușite cu piatră, lângă corturi.

Karsa studie scena o vreme, apoi, ridicând din umeri, se îndreptă spre cele două figuri.

Se afla la mai puțin de douăzeci de pași înainte ca bărbatul uriaș și barbar așezat pe bolovan să-și rotească capul.

Și făcu un gest cu coada în mână. 'Ajută-te. Chestia al naibii de lângă mi-a făcut creier, căzând de pe stâncă, așa că mă simt obligat să-l mănânc. Amuzant, asta. Îi vezi mereu, cățărându-se și cățărându-se acolo sus, așa că crezi în mod natural că nu fac niciodată un pas greșit. Ei bine, o altă amăgire s-a spulberat.

Vorbea un dialect din deșert, o limbă de șes, totuși nu era un șes. Canini mari, groși, păr pe umeri ca perii de mistreț, o față cu oase grele, lată și plată. Ochi de nuanța stâncilor de gresie din jurul lor.

La cuvintele lui, însoțitorul străinului a încetat să mai arunce cu pietre și s-a îndreptat, iar acum o privea curios pe Karsa.

Teblorul a fost la fel de sincer în timp ce îi întoarse privirea. Aproape la fel de înalt ca el, deși mai slab. Piele cenușie, cu nuanțe verzi. Canini inferiori suficient de mari pentru a fi colți. Un arc lung se apleca în apropiere, împreună

cu o tolbă și un ham cu curele de piele de care era atașată o sabie cu teacă. Primele arme pe care le văzuse încă Karsa - pentru că cealaltă părea să fie complet neînarmată, fără cuțitul gros de vânătoare de la centură.

Examinarea reciprocă a continuat încă o clipă, apoi războinicul cu colți și-a reluat săpătura, dispărând din vedere în timp ce intră cu pași mari în cavitatea pe care o curățase în căderea stâncii. Karsa se uită înapoi la celălalt bărbat. Care a gesticulat din nou cu piciorul de capră.

Teblorul s-a apropiat. Și-a lăsat rucsacul lângă vatră și a scos un cuțit, apoi a tăiat o bucată de carne și s-a întors acolo unde stătea celălalt. — Vorbești limba triburilor, spuse Karsa, dar nu ți-am mai văzut niciodată genul. Nici cea a însoțitorului tău.

— Și ești o priveliște la fel de rară, Thelomen Toblakai. Mă numesc Mappo, dintre oamenii cunoscuți ca Trell, care provin de la vest de Jhag Odhan. Însoțitorul meu hotărât este Icarium, un Jhag...

— Icarium? Este un nume comun, Mappo? Există o figură în legendele tribului meu care poartă numele așa.

Ochii ocru ai lui Trell se mijiră pentru moment. 'Uzual? Nu în modul în care întrebi. Numele apare cu siguranță în poveștile și legendele a nenumărați oameni.

Karsa se încruntă la pedanteria ciudată, dacă asta era. Apoi s-a ghemuit în fața lui Mappo și a rupt o gură de carne fragedă.

— Dintr-o dată, mi-a trecut prin minte, spuse Mappo, cu un zâmbet pâlpâind pe trăsăturile lui bestiale, că această întâlnire întâmplătoare este unică... în moduri prea numeroase pentru a fi enumerate. Un Trell, un Jhag și un Thelomen Toblakai... și fiecare dintre noi este probabil singurul dintre felurile noastre din toate cele șapte orașe. Și mai extraordinar, cred că vă știu doar prin reputație, desigur. Sha'ik are un bodyguard... un Thelomen Toblakai, cu o vestă blindată din scoici pietrificate și o sabie de lemn...

Karsa a dat din cap, înghițind ultima carne din gură înainte de a răspunde: „Da, sunt în slujba lui Sha'ik. Acest fapt te face dușmanul meu?

— Nu decât dacă alegi să fii, a răspuns Mappo, „și aș sfătui să nu faci asta”.

— La fel și toată lumea, mormăi Karsa, întorcându-se la masă.

— Ah, deci nu ești la fel de ignorant despre noi cum ai spus prima dată.

— O zeci de lupi mi-au vorbit, a explicat Karsa. — S-a spus puțin, cu excepția avertismentului în sine. Nu știu ce vă face pe voi doi atât de periculoși și nici nu îmi pasă prea mult. Împiedicați-mă în călătoria mea și vă voi ucide. Este la fel de simplu.

Mappo dădu încet din cap. — Și avem motive să vă împiedicăm?

— Nu decât dacă alegi să ai, a răspuns Karsa.

Trell a zâmbit. — Așadar, cel mai bine este să nu învățăm nimic unul de la altul, atunci.

— Da, asta ar fi cel mai bine.

— Vai, a oftat Mappo, Icarium știe deja tot ce are nevoie de la tine și doar el știe ce intenționează, deși este deja hotărât.

— Dacă crede că mă cunoaşte, mârâi Karsa, se înşeală singur.

— Ei bine, să luăm în considerare chestiunea. Pe umerii tăi este blana unui Soletaken. Unul pe care se întâmplă să îl cunoaștem amândoi - ai ucis o fiară

formidabilă, acolo. Din fericire, nu era prieten de-al nostru, dar s-a luat măsura priceperii tale marțiale. În continuare, ești bântuit de fantome, nu doar de cei doi rude care și acum plutesc în spatele tău. Dar fantomele celor pe care i-ai ucis în viața ta scurtă, dar în mod clar teribilă. Sunt îngrozitor de numeroși, iar ura lor față de tine este o foame palpabilă. Dar cine își poartă morții în așa fel? Doar unul care a fost blestemat, cred. Și vorbesc din experiență îndelungată; blestemele sunt lucruri oribile. Spune-mi, Sha'ik ți-a vorbit vreodată despre convergență?

'Nu.'

„Când blestemele se ciocnesc, ai putea spune. Defectele și virtuțile, multele fețe ale obsesiei fatidice, de scop singular. Puterile și voințele sunt adunate, ca și cum una ar trebui prin natură să caute anihilarea celuilalt. Astfel, tu și Icarium sunteți acum aici și suntem la câteva momente dintr-o convergență îngrozitoare și este soarta mea să asist. Neajutorat până la nebunia disperată. Din fericire, de dragul meu, am cunoscut acest sentiment înainte.

Karsa mâncase în timpul cuvintelor lui Mappo. Acum își examină osul din mâini, apoi îl aruncă deoparte, își șterse palmele de blana albă de urs a mantiei și se îndreptă. — Ce altceva ați mai descoperit tu și Icarium despre mine, Mappo?

— Încă câteva lucruri. Ryllandaras te-a evaluat și a concluzionat că nu dorea să-și adauge skin-urile la colecția ta. El este mereu înțelept, este Ryllandaras. O zeci de lupi, ai spus? Puterea lui a crescut, deci, un mister atât de rău augur, cât și de curios, având în vedere haosul din inima lui. Ce altceva? Ei bine, restul aleg să nu le dezvălui.

Karsa mormăi. A dezlegat mantia ursului și a lăsat-o să cadă la pământ, apoi și-a desfăcut sabia și s-a întors cu fața la alunecarea de stâncă.

Un bolovan a ieșit din cavitate, de o dimensiune și o greutate care l-ar stresa chiar și pe Bairoth Gild. Pământul s-a cutremurat când a lovit și a sărit și s-a rostogolit până la o oprire prăfuită.

— Mă va face acum să aștept? mârâi Karsa.

Ca și cum ca răspuns, Icarium a ieșit din peșteră, lovindu-și praful din mâinile cu degete lungi. — Tu nu ești Fenn, spuse el. — Într-adevăr, cred că ești Teblor, un fiu al triburilor căzute din Laederon. Ai călătorit departe, războinicul, ca să-ți întâlnești sfârșitul.

— Dacă ești atât de nerăbdător, mârâi Karsa, încetează-ți cuvintele.

Expresia lui Jhag deveni tulburată. 'Dornic? Nu. Nu sunt niciodată dornic. Acesta este un moment de patos, cred. Prima dată când am simțit așa ceva, ceea ce este ciudat. Se întoarse către însoțitorul său. — Am mai cunoscut astfel de momente ca acesta, Mappo Runt?

— Da, prietene. Avem.'

— Ah, ei bine, atunci povara amintirii este numai a ta.

— Așa cum a fost întotdeauna, Icarium.

— Mă întristesc pentru tine, prietene.

Mappo dădu din cap. — Știu că faci. Acum, cel mai bine scoate-ți sabia, Icarium. Acest Teblor evidențiază frustrare și nerăbdare.

Jhag s-a dus la arma lui. — Ce va fi din asta, Mappo?

Trell clătină din cap. — Nu știu, dar sunt plin de groază.

— Atunci mă voi strădui să fiu eficient, astfel încât să diminuez durata

disconfortului tău.

— În mod clar, imposibil, mormăi Karsa, având în vedere dragostea ta pentru cuvinte. Și-a pregătit sabia. — Mai departe, atunci, am un cal de găsit.

Sprâncenele lui Icarium se ridicară fracționat, apoi își scoase sabia. O armă neobișnuită, cu un singur tăiș și care arată veche. S-a apropiat.

Atacul lui Jhag a fost o licărire de mișcare, mai rapid decât orice văzuse Karsa înainte, totuși sabia lui fulgeră să-l întâmpine. Lamele s-au ciocnit.

Se auzi un chic ciudat *și* Karsa se trezi ținând nimic mai mult decât un mâner.

Furia a explodat în el și a făcut un pas înainte, cu pumnul său uriaș lovind în fața lui Icarium. Jhag-ul a fost aruncat înapoi, lăsându-și picioarele, sabia lui roată cărucior pentru a zbuciuma pe panta căderii de stânci. Icarium a aterizat cu o lovitură puternică și nu s-a mișcat.

— Nenorocitul mi-a rupt sabia... începu Karsa, întorcându-se spre Mappo.

Lumină albă a detonat în craniul lui.

Și nu știa mai mult.

Mappo se uită în jos la Thelomen Toblakai nemișcat, observând ridicarea și coborârea lentă a pieptului uriașului. Ridicându-și buzduganul, aruncă o privire spre locul în care zăcea Icarium, văzu o mână ridicându-se încet de la pământ, zvâcnindu-se, apoi așezându-se încă o dată.

Trell oftă. — Mai bine decât aș fi putut spera, cred.

S-a întors înapoi și și-a dus arma în sacul mare de piele, apoi a pornit să lovească tabăra.

Durere puternică în spatele ochilor, un zgomot de vuiet, ca al unui râu care năvăli printr-un canal îngust. Karsa gemu.

Trecu ceva timp până când în cele din urmă se împinge pe mâini și genunchi.

Era zori... din nou.

— Nu spune nimic, Bairoth Gild, mormăi el. — Nici tu, Delum Thord. Pot ghici bine ce s-a întâmplat. Nenorocitul ăla de Trell m-a lovit din spate. Da, nu m-a omorât, dar într-o zi își va dori să fi făcut-o.

O privire lentă și precautã în jur a confirmat că era singur. Sabia lui ruptă fusese poziționată lângă el, mânerul și lama una lângă alta, cu un mănunchi legat de flori deșert deasupra lor.

Lovitura în cap îl făcu greață și descoperi că tremura odată ce reușise să se ridice în picioare. Și-a desfășurat cârma crestă și a aruncat-o deoparte. Sângele uscat îi macula părul și îi acoperi ceafa.

— *Cel puțin acum ești bine odihnit, Karsa Orlong.* '

— Ești mai puțin amuzat decât ai vrea să cred, Bairoth Gild. Cel numit Icarium. El este cel din legendele noastre, nu-i așa?

tu *singur dintre teblorii vii ai încrucișat lamele cu el.* '

— Mi-a rupt sabia.

Nu a existat niciun răspuns la asta. Karsa a început să se pregătească să-și reia călătoria, îmbrăcând încă o dată mantia de urs, apoi punând rucsacul pe umăr. A lăsat bucățile de sabie de lemn și buchetul lor și a pornit pe drumul care

cobora. Apoi făcu o pauză, îndreptându-și mai degrabă atenția către cavitatea pe care Icarium o săpase în alunecare.

Eforturile lui Jhag descoperiseră parțial o statuie, ruptă ici și colo, cu ceea ce rămânea fisurat de crăpături, dar totuși de recunoscut. O construcție grotesc, la fel de înalt ca Karsa, făcută dintr-o piatră neagră, granulată.

Un câine cu șapte capete.

Fusese complet îngropat de cădere și, prin urmare, nu ar fi dezvăluit niciun semn că ar exista sub dărâmături. Cu toate acestea, Icarium o găsise, deși motivele lui pentru a descoperi monstruozitatea erau încă de neînțeles. — Cred că a trăit prea mult, murmură Karsa.

A ieșit înapoi din cavitate, apoi a coborât pe drum.

Șase zile mai târziu, orașul Lato Revae mult în spatele lui, Teblorii zăceau întinși în umbra unui copac guldindha la marginea unui crâng, uitându-se la o pereche de drover care își îndreptau turma de capre spre un corral prăfuit. Un sat mic se întindea dincolo, cu clădirile sale joase acoperite cu frunze de palmier, aerul de deasupra lui încețos de fum și praf de bălegar.

Soarele avea să apune în curând și își putea relua călătoria. Aşteptase ziua, nevăzut. Aceste ținuturi dintre Lato Revae și râul Mersin erau relativ aglomerate, în comparație cu tot ce văzuse până acum, amintindu-i că călătoriile sale, de la aterizarea lui la Ehrlitan, fuseseră în mare parte printr-o sălbăticie neîntreruptă. Pan'potsun Odhan - Deșertul Sfânt însuși - era o lume practic abandonată de civilizație.

Dar aici, șanțurile de irigații înfășurau câmpia. Fântânile, crângurile și satele erau din belșug și erau mai multe drumuri decât văzuse el până acum, chiar și în ținuturile Nathii. Majoritatea erau piste prăfuite, întortocheate la nivelul solului, situate de obicei între șanțuri. Până acum, singurele excepții au fost șinele imperiale, înălțate și drepte și suficient de substanțiale pentru a permite două vagoane să treacă una pe lângă cealaltă, cu spațiu liber. Aceste drumuri din Malazan au avut de suferit în ultimul an - în ciuda valorii lor evidente, bolovanii de fundație fuseseră săpați, marcajele de ligă smulse. Dar șanțurile de lângă ele erau adânci și largi, iar Karsa folosise acele șanțuri pentru a rămâne ascunse de vedere în timp ce se îndrepta spre sud-vest.

Satul din față stătea ghemuit pe o răscruce de căi Malazan, iar deasupra acoperișurilor joase din apropierea centrului se înălța un turn pătrat și ghemuit. Pereții săi de calcar erau pătați în negru, dârele se aprinseră din fante de săgeți și ferestre. Când soarele s-a așezat în cele din urmă dincolo de orizont, din turn nu a apărut nicio lumină.

Deși era probabil să existe soldați rebeli ai Apocalipsei staționați în sat, având în vedere plasarea sa strategică la răscruce, Karsa nu avea niciun interes să inițieze contactul. A lui a fost o călătorie privată, dacă nu pentru niciun motiv decât că a ales să o facă așa. În orice caz, părea că rebeliunea nu a fost la fel de acerbă aici; fie asta, fie setea nestăpânită de sânge se domolise de mult. Nu fuseseră distrugeri pe scară largă a fermelor și câmpurilor, nici măcelări pe străzile satului și orașului. Karsa se întrebă dacă au existat atât de mulți comercianți și proprietari de pământ Malazan atât de departe de vest, sau dacă garnizoanele fuseseră chemate toate în orașele mari, precum Kayhum, Sarpachiya și Ugarat – colegii lor necombatanți care îi însoțeau. Dacă da, atunci

nu i-a ajutat.

Nu-i plăcea să fie fără arme, cu excepţia sabiei scurte Malazan pe care o folosea ca cuţit, învelită la șold. Dar nu exista lemn potrivit în această regiune. Se spunea că ar fi copaci de lemn de fier în Jhag Odhan și va aștepta până atunci.

Coborârea rapidă în noapte era încheiată. Războinicul Teblor s-a agitat și-a adunat rucsacul, apoi a pornit de-a lungul marginii crângului guldindha. Unul dintre drumurile imperiale ducea în direcția pe care o căuta, probabil artera principală care leagă Lato Revae de Orașul Sfânt Ugarat. Dacă vreun pod peste râul Mersin ar fi supraviețuit revoltei, ar fi fost cel construit de Malazan pe acel drum.

Ocoli satul pe latura de nord, prin boabe până la genunchi, pământul moale de la irigarea din noaptea precedentă. Karsa a presupus că apa venea din râu undeva în față, deși nu-și putea imagina cum era reglat debitul. Noțiunea de viață petrecută la cultivarea câmpurilor era respingătoare pentru războinicul Teblor. Recompensele păreau să fie exclusiv proprietarilor de pământ înalt, în timp ce muncitorii înșiși aveau doar o existență minimă, îmbătrâniți prematur și uzați de truda neîncetată. Iar distincția dintre statutul înalt și cel scăzut s-a născut din agricultura însăși - sau așa i se părea lui Karsa. Bogăția era măsurată în controlul asupra altor oameni, iar strânsoarea acelui control nu i se putea permite niciodată să se slăbească. Ciudat, deci, că această răzvrătire nu avusese nimic de-a face cu asemenea inechități, că, în adevăr, fusese puțin mai mult decât o luptă între cei care aveau să fie la conducere.

Cu toate acestea, cea mai mare parte a suferinței coborase asupra celor de jos, asupra oamenilor de rând. Ce contează culoarea gulerului din jurul gâtului unui bărbat, dacă lanțurile legate de ele erau identice?

Mai bine să lupte împotriva neputinței, în ceea ce îl privea. Această Apocalipsă îmbibată de sânge a fost inutilă, o explozie greșită de furie care, când a trecut, a lăsat lumea neschimbată.

A trecut printr-un șanț, a trecut printr-o margine îngustă de tufiș și s-a trezit la marginea unei gropi de mică adâncime. Douăzeci de pași lățime și cel puțin treizeci de pași lățime. Deșeurile orașului au fost îngrămădite aici, fără a reuși în totalitate să acopere masa de oase de joasă.

Iată, deci, Malazanii. La fel de îmblânzit și zdrobit ca pământul însuși. Bogăția de carne, aruncată înapoi în pământ. Karsa nu avea nicio îndoială că rivalii lor în statut erau cei mai tare în îndemnarea morții lor.

„ Și așa, încă o dată, Karsa Orlong, ni se oferă adevărurile locuitorilor de jos .” Vocea fantomatică a lui Bairoth Gild era palpabil de amară. Pentru *fiecare virtute pe care o îmbrățișează, o mie de răutăți egoiste le contrazic evlavia. Cunoaște-i, conducător de război, căci într-o zi ei vor fi dușmanii tăi.* '

— Nu sunt un prost, Bairoth Gild. Nici eu nu sunt orb.

vorbi Delum Thord. Un loc de *bântuire se află în față, Karsa Orlong. La fel de vechi ca propriul nostru sânge. Cei care locuiesc aici o evită și l-au evitat întotdeauna .*

— *Nu în întregime* , interveni Bairoth. Frica i - *a inspirat uneori. Locul este avariat. Cu toate acestea, puterea Bătrânului persistă. Cărarea vă face semn – veți merge pe ea, conducător* de război?

Karsa și-a făcut drum în jurul gropii. Putea să vadă ceva în față, lucrări de

pământ înălțându-se pentru a sparge planeitatea câmpiei din jur. Tuguri alungite, lespezile de piatră care le formau vizibile pe alocuri, deși erau în mare parte acoperite cu tufișuri spinoase și smocuri de iarbă galbenă. Movilele formau un inel neregulat în jurul unui deal mai mare, circular, cu vârful plat, deși ușor înclinat, ca și cum o parte s-ar fi așezat în timp. Se ridicau în unghiuri de la vârf niște pietre în picioare, un zeci sau mai mult.

Pietre de la curățarea câmpurilor din apropiere fuseseră aruncate în acest loc odinioară sfânt, în jurul tumurilor, îngrămădite pe panta dealului central, împreună cu alte resturi: scheletele de lemn ofilite ale plugurilor de boi, frunze de palmier de pe acoperișuri, grămezi de cioburi de oală. și oasele vitelor măcelărite.

Karsa s-a strecurat între două tumuri și a urcat pe panta centrală. Cea mai apropiată piatră în picioare îi ajungea abia până la talie. Simbolurile negre îl înghesuiau, scuipatul și vopseaua cărbune relativ recentă. Teblorii a recunoscut diferite semne, cum ar fi fost folosite ca o limbă secretă, maternă în timpul ocupației Malazan. — Cu greu un loc de frică, mormăi el. Jumătate dintre pietre au fost fie spulberate, fie răsturnate, iar Karsa din urmă a remarcat că erau, de fapt, mai înalte decât el, atât de adânc că fuseseră ancorate în dealul artificial. Vârful însuși era cu gropi și neuniform.

' *Oh, acestea sunt semnele fricii, Karsa Orlong, nu te îndoi de asta. Această profanare. Dacă acesta era un loc fără putere, răspunsul ar fi fost indiferența.* '

Karsa mormăi, pășind cu grijă pe pământul perfid în timp ce se apropia de centrul nominal al inelului de piatră. Patru plăci mai mici fuseseră înclinate împreună acolo, iarba sârbă oprindu-se la un pas de toate părțile, lăsând doar pământ gol pătat cu bucăți de cărbune.

Și fragmente, remarcă Karsa în timp ce se ghemuia, de os. A luat unul și l-a studiat în lumina stelelor. Dintr-un craniu, la scară de jos, deși ceva mai robust, marginea exterioară a orbitei. *Gros... ca cel al zeilor mei* ... — Bairoth Gild. Delum Thord. Simți vreunul dintre voi prezența unui spirit sau a unui zeu aici?

— *Nu* , a răspuns Delum Thord.

a vorbit Bairoth. Un șaman a *fost îngropat aici, conducător de război. Capul i-a fost tăiat și lăsat fix în vârful celor patru pietre cardinale. Cine a spulberat-o a făcut-o atât de mult după aceea. secole. Poate milenii. Ca să nu mai vadă. Nu mai privesc* .'

— Atunci de ce este acest loc de valoare pentru mine?

Pentru *modul prin care se oferă, Warleader.* '

— Calea prin ce, Bairoth Gild?

, în Jhag Odhan. Un traseu în lumea viselor. O călătorie de luni va deveni una de zile, dacă alegeți să o plimbați. Ea trăiește încă, pentru că a fost folosită nu cu mult timp în urmă. De către o armată. '

— Și cum pot merge pe această potecă?

Delum Thord a răspuns: „ *Te putem conduce, Karsa Orlong. Căci, ca și cel îngropat odată aici, noi nu suntem nici morți, nici în viață. Lordul Hood nu poate găsi spiritele noastre, pentru că sunt aici cu tine. Prezența noastră se adaugă la ura zeului morții față de tine, conducător de război* .

'Ură?'

' *Pentru ceea ce ai luat și nu i-ai da. Nu voi. Ai deveni propriul tău Păzitor*

al Sufletelor? Deci acum trebuie să se teamă. Când a cunoscut Hood ultima dată un rival? '

Karsa se încruntă și scuipă pe pământ. „Nu am niciun interes să fiu rivalul lui. Aș rupe lanțurile astea. Te-aș elibera chiar și pe tine și pe Bairoth Gild.

Am prefera să nu o faci, conducător de război . '

— Poate că tu și Bairoth Gild sunteți singuri în acest sentiment, Delum Thord.

— *Ce-i cu asta* ? se răsti Bairoth.

Karsa nu spuse nimic, pentru că începuse să înțeleagă alegerea care urma, cândva în viitor. *Să-mi alung dușmanii... Trebuie să-mi dau deoparte și prietenii. Și așa vine Hood și așteaptă. Pentru ziua care trebuie să vină* .

„ Tu ascunde-ți gândurile acum, Karsa Orlong. Acest nou talent nu ne face plăcere. '

— Sunt un conducător de război, mârâi Karsa. — Nu este sarcina mea să vă mulţumesc. Regreți acum că îl urmărești?

— *Nu, Karsa Orlong. Nu încă* .'

— Du-mă pe această potecă în lumea viselor, Delum Thord.

Aerul s-a răcit brusc, mirosul amintindu-i lui Karsa de poienițele înclinate de pe versanții înalți ai munților, când a sosit primăvara, mirosul de lichen și mușchi însuflețiți, înmuiați. Și înaintea lui, acolo unde fuseseră terenuri agricole înmuiate de noapte cu o clipă în urmă, acum era tundra, sub un cer înnorat.

În fața lui se întindea o potecă largă, întinzându-se pe pământul ondulat, unde lichenul fusese zdrobit, mușchii dăruiți deoparte și călcați în picioare. După cum spusese Bairoth Gild, o armată trecuse pe aici, deși după semne părea că călătoria lor fusese doar cu o clipă în urmă - se aștepta pe jumătate să vadă capătul acelei coloane solemne la orizont îndepărtat, dar nu era nimic. Pur și simplu o întindere goală, fără copaci, care se întinde pe toate părțile. A înaintat, în urma armatei.

Această lume părea atemporală, cerul neschimbător. Ocazional, turmele apăreau, prea îndepărtate pentru a distinge genul de fiare, rostogolindu-se de-a lungul dealurilor, apoi alunecând din vedere în timp ce coborau în văi. Păsările zburau în formațiune de vârf de săgeată, o rasă ciudată cu gât lung deasupra capului, toate zburând constant înapoi pe drumul pe care venise Karsa. În afară de scâncetul insectelor care roiau în jurul Teblorului, din peisaj emana o tăcere ciudată, ireală.

Așadar, o lume de vis, așa cum obișnuiau să viziteze bătrânii tribului său, căutând semne și prevestiri. Scena nu semăna cu ceea ce văzuse Karsa când, în delir, se trezise în fața zeului său, Urugal.

El a continuat.

În cele din urmă, aerul s-a răcit, iar înghețul a strălucit printre lichen și mușchi de ambele părți ale potecii late. Mirosul de gheață putredă a umplut nasul lui Karsa. Încă o mie de pași l-au adus la prima măturare de zăpadă plină de pământ, umplând o vale puțin adâncă din dreapta lui. Apoi s-au spart bucăți de gheață, pe jumătate îngropate în pământ de parcă ar fi căzut din cer, multe dintre ele mai mari decât un vagon de câmpie. Pământul însuși era mai zdrobit aici, ruloarea blândă făcând loc rigolelor și canalelor de drenaj cu pereți ascuțiți, dealurilor în sus, dezvăluind gresie cu benzi sub coaja înghețată și groasă de

turbă. Fisurile din piatră străluceau cu gheață verzuie.

vorbi Bairoth Gild. „ *Suntem acum la granița unui nou warren, conducător de război. Un warren ostic al armatei care a sosit aici. Și așa, s-a purtat un război* .

— Cât de departe am călătorit, Bairoth Gild? În lumea mea, mă apropii de Ugarat? Sarpachiya?

Râsul fantomei era ca un bolovan rostogolit peste pietriș. Ei sunt în *spatele tău acum, Karsa Orlong. Te apropii de pământul cunoscut sub numele de Jhag Odhan* .

Părea că nu mai mult de o jumătate de zi de călătorie în această lume de vis.

Semnele trecerii armatei au devenit mai puțin distincte, pământul înghețat sub picioare tare și acum constând în mare parte din pietre rotunjite. În față, o câmpie împânzită cu plăci uriașe plate de stâncă neagră.

Câteva clipe mai târziu, Karsa se muta printre ei.

Sub pietre erau cadavre. Fixat în jos.

„ *Le vei elibera, Karsa Orlong?* '

— Nu, Delum Thord, nu o voi face. Voi trece prin acest loc, fără să deranjez nimic.

' *Totuși, aceștia nu sunt Forkrul Assail. Mulți sunt morți, pentru că nu aveau puterea pe care soții lor o aveau cândva. În timp ce alții rămân în viață și nu vor muri mult timp. Sute, poate mii de ani. Karsa Orlong, nu mai crezi în milă?* '

— Convingerile mele sunt ale mele, Delum Thord. Nu voi desface ceea ce nu înțeleg și asta este tot.

A călătorit mai departe și în curând a lăsat în urmă câmpia cumplită.

În fața lui se întindea acum un câmp de gheață, rupt de crăpături, cu bazine de apă reflectând cerul argintiu. Pe ea erau împrăștiate oase, de la sute, poate mii de figuri. Oase de un tip pe care le mai văzuse. Unii încă înveliți în piele și mușchi ofilit. Printre ele zăceau cioburi de arme de piatră, împreună cu fragmente de blană, cârme cu coarne și piei sfâșiate și putrezite.

Războinicii căzuți au format un semicerc vast în jurul unui turn jos, cu pereți pătrați. Pietrele sale bătute erau căptușite cu gheață zdrobită, ușa ei era căscată, interiorul întunecat.

Karsa își croi drum peste câmp, mocasinii scârțâind prin gheață și zăpadă.

Ușa turnului era suficient de înaltă pentru a-i permite Teblorilor să treacă fără să se lase. Înăuntru se afla o singură cameră. Mobilierul spart și piesele mai multor războinici căzuți au aglomerat podeaua de piatră. Din centru se ridica o scară în spirală care părea făcută în întregime din fier.

Din ceea ce a putut determina din epavă, mobilierul era de o scară mai potrivită pentru un Teblor, mai degrabă decât pentru un ses.

Karsa și-a făcut drum pe scara acoperită cu gheață.

Mai sus era un singur nivel, o cameră cu tavan înalt care ținea cândva rafturi de lemn pe toți cei patru pereți. suluri rupte, cărți legate rupte, fiole și borcane de lut care conțin diverse amestecuri înțepătoare zdrobite sub picioare, o masă mare despicată în jumătate și împinsă de un perete și pe un spațiu liber de pe podea...

Karsa coborî de pe palier și privi în jos.

— Thelomen Toblakai, bine ai venit în umila mea locuință.

Karsa se încruntă. — Am încrucișat lamele cu una ca tine. A fost numit Icarium. Ca tine, dar mai puțin.

— Pentru că este un semisânge, desigur. În timp ce eu nu sunt. Jaghut, nu Jhag.

Ea zăcea întinsă cu vulturi într-un inel de pietre cât un pumn. Pe pieptul ei se odihnea o piatră mai mare, din care căldura se ridica în valuri. Aerul din cameră era un amestec învolburat de abur și ger suspendat.

— Ești prins în vrăjitorie. Armata te căuta, dar nu te-a ucis.

„ *Nu* ar putea fi mai precis. Nu imediat, în orice caz. Dar, în cele din urmă, acest ritual Tellann va distruge acest nucleu al lui Omtose Phellack, ceea ce va duce, la rândul său, la moartea lui Jhag Odhan - chiar și acum, pădurea de nord se strecoară pe câmpii, în timp ce de la sud deșertul pretinde din ce în ce mai mult din odhan. asta era casa mea.

— Refugiul tău.

Și-a descoperit colții într-un zâmbet asemănător. — Printre Jaghut, ei sunt acum unul și același, Thelomen Toblakai.

Karsa se uită în jur, studiind epava. Nu a văzut nicio armă; nici femeia nu purta armură. — Când acest nucleu al lui Omtose Phellack moare, și tu vei muri, da? Totuși ai vorbit doar despre Jhag Odhan. De parcă propria ta moarte ar fi mai puțin importantă decât cea a acestui pământ.

„Este *mai* puțin important. Pe Jhag Odhan, trecutul încă trăiește. Nu doar printre rudele mele decăzute, Jhag, cei puțini care au reușit să scape de Logros T'lan Imass. Există fiare străvechi care se plimbă pe pământurile fără copaci lângă foile de gheață. Fiare care s-au stins peste tot, mai ales pe sulițele lui T'lan Imass. Dar nu existau Imass în Jhag Odhan. După cum ai spus, un refugiu.

— Fiare. Inclusiv caii Jhag?

Îi privi ochii ciudați îngustându-se. Pupilele erau verticale, înconjurate în gri sidefat. — Caii pe care i-am crescut cândva să călărească. Da, au devenit sălbatici în odhan. Deși au rămas puțini, pentru că Trell vin din vest să-i vâneze. In fiecare an. Îi alungă de pe stânci. Așa cum fac cu multe dintre celelalte fiare.

— De ce nu ai căutat să-i oprești?

— Pentru că, dragă războinic, mă *ascundeam* .

— O tactică care a eșuat.

— Un grup de cercetători a lui T'lan Imass m-a descoperit. Pe majoritatea le-am distrus, dar unul a scăpat. Din acel moment, am știut că armata lor va veni, în cele din urmă. Desigur, și-au luat timp pentru asta, dar timpul este ceea ce au din abundență.

— Un grup de cercetători? Câți ai distrus?

'Șapte.'

— Și rămășițele lor sunt printre cei din jurul acestui turn?

Ea a zâmbit din nou. — Aș crede că nu, Thelomen Toblakai. Pentru T'lan Imass, distrugerea este un eșec. Eșecul trebuie pedepsit. Metodele lor sunt... elaborate.

— Dar războinicii care zac dedesubt și cei din jurul turnului?

— Căzut, dar nu în eșec. La urma urmei, aici zac.

— Dușmanii ar trebui uciși, mârâi Teblorul, „nu închiși”.

„Nu aș contrazice acest sentiment”, a răspuns Jaghut.
— Nu simt nimic rău de la tine.
„A trecut mult timp de când nu am auzit acest cuvânt. Chiar și în războaiele cu T'lan Imass, acel cuvânt nu avea loc.
— Trebuie să răspund la nedreptate, a hohotit el.
— Cum vrei tu.
„Nevoia copleșește orice precauție. Delum Thord ar zâmbi.
— Cine este Delum Thord?
Nerăspunzând, Karsa își desfăcu rucsacul, apoi își aruncă mantia de urs și păși spre inelul de pietre.
— Stai înapoi, războinică! şuieră Jaghut. — Acesta este High Tellann...
— Și eu sunt Karsa Orlong, din Teblori, mârâi războinicul. A lovit cu piciorul în cele mai apropiate pietre.
Flacără arzătoare s-a ridicat și a înghițit Karsa. El a mârâit și a împins-o prin ea, întinzându-și ambele mâini pentru a lua lespedea de piatră, mormăind în timp ce o ridica de pe pieptul femeii. Flăcările l-au năvălit, căutând să-i smulgă carnea din oase, dar mârâitul lui pur și simplu s-a adâncit. Pivot, aruncând placa uriașă într-o parte. Unde a lovit un zid și s-a spulberat.
Flăcările au murit.
Karsa se scutură, apoi se uită din nou în jos.
Inelul era acum rupt. Ochii lui Jaghut erau mari în timp ce ea se uita la el, mișcarea care îi răscoli membrele.
— Niciodată înainte, oftă ea, apoi clătină din cap ca neîncrezătoare. — Ignoranță, șlefuită într-o armă. Extraordinar, Thelomen Toblakai.'
Karsa se ghemui lângă rucsacul lui. 'Ți-e foame? Însetat?'
A întârziat să se ridice. T'lan Imass o dezbrăcase, lăsând-o goală, dar părea neafectată de aerul rece amar care umplea acum camera. Deși părea tânără, el bănuia că era orice altceva decât. Îi simți ochii privindu-l în timp ce pregătea masa.
— Ai încrucișat săbiile cu Icarium. A existat vreodată o singură concluzie la un astfel de lucru nefast, dar faptul că ești aici este dovada că ai reușit cumva să-l eviți.
Karsa a ridicat din umeri. — Fără îndoială că ne vom relua dezacordul data viitoare când ne vom întâlni.
— Cum ai ajuns să fii aici, Karsa Orlong?
— Caut un cal, Jaghut. Călătoria a fost lungă și am fost făcută să înțeleg că această lume de vis o va scurta.
— Ah, războinicii-fantomă care plutesc în spatele tău. Chiar și așa, îți asumi un risc grav călătorind cu Tellann Warren. Îți datorez viața mea, Karsa Orlong. S-a urcat cu prudență în picioare. — Cum pot să vă răsplătesc?
El s-a îndreptat spre ea și a fost surprins – și încântat – să vadă că aproape se potrivește cu el în înălțime. Părul ei era lung, maro întunecat, legat la spate. A studiat-o o clipă, apoi a spus: „Găsește-mi un cal”.
Sprâncenele ei subțiri se ridicară fracționat. — Asta e tot, Karsa Orlong?
— Poate încă ceva – cum te cheamă?
— Asta ai întreba?
'Nu.'

— Aramala.

Dădu din cap și se întoarse încă o dată la pregătirea mesei. — Aș ști tot ce poți să-mi spui, Aramala, despre cei șapte care te-au găsit primii.

'Foarte bine. Dacă pot să întreb ceva pe rând. Ai trecut printr-un loc în drumul tău aici, unde Jhag fusese... închis. Desigur, îi voi elibera pe cei care au supraviețuit.

'Desigur.'

— Sunt semi-sânge.

— Da, așa mi s-a spus.

— Nu te întrebi ce este cealaltă jumătate?

El ridică privirea, apoi se încruntă încet.

Ea a zâmbit. — Cred că sunt multe lucruri pe care trebuie să-ţi spun.

Ceva mai târziu, Karsa Orlong a ieşit din turn. A mers mai departe, reluând traseul armatei de unde a început din nou dincolo de pământul înghețat al lui Omtose Phellack.

Când în cele din urmă a ieșit din luptă, în căldura după-amiezii târzii în lumea nașterii sale, s-a trezit pe marginea unei creaste de dealuri bătute. Făcând o pauză, aruncă o privire în spatele lui și reuși să distingă, chiar la marginea orizontului, un oraș – probabil Sarpachiya – și licărirea unui râu vast.

Dealurile din față formau o coloană vertebrală, o trăsătură a pământului despre care bănuia că apare doar pe hărțile locale. Nu existau ferme pe zonele joase înaintea lui, nici turme pe versanții ei frânți.

T'lan Imass reapăruse în acest loc înaintea lui, deși trecerea lor mai departe, în acele dealuri, nu lăsa niciun semn, pentru că trecuseră decenii în această lume de atunci. Era pe marginea Jhag Odhanului.

Amurgul sosise când ajunse la poalele dealurilor și începu să-și croiască drum în sus pe panta acoperită de intemperii. Stânca expusă de aici avea o înfățișare bolnavă, ca și cum ar fi suferită de un fel de decădere nefirească. Bucăți din el s-au prăbușit sub picioarele lui în timp ce urca.

Vârful era puțin mai mult decât o creastă, la mai puțin de trei pași în diametru, încrustă de piatră putredă și iarbă moartă. Dincolo, pământul a căzut brusc, formând o vale largă marcată de mese de gresie scufundate, cu benzi, care se ridicau de la bază. Partea opusă a văii, la cinci mii sau mai mult de pași, era o stâncă abruptă de stâncă de culoarea ruginii.

Karsa nu-și putea imagina forțele naturale care ar fi putut crea un astfel de peisaj. Mesele de dedesubt s-au născut din eroziune, de parcă inundațiile ar fi străbătut valea, sau poate vânturi înverșunate răzbăteau pe canale – mai puțin dramatice și cerând perioade de timp mult mai mari. Sau întreaga vale ar fi putut s-ar fi aflat cândva la nivelul dealurilor din jur, doar pentru a suferi o prăbușire subterană. Aflorimentele degradate au sugerat un fel de proces de leșiere care afectează regiunea.

Îşi croi drum în jos pe panta abruptă.

Și a descoperit repede că era alveolat cu peșteri și gropi. Mine, dacă grohotișul de grohotiș calcret care ieșea din ele era vreun indiciu. Dar nu staniu sau cupru. Cremene. Vene imense din materialul maro sticlos zăceau la vedere ca niște răni brute pe versantul dealului.

Ochii lui Karsa se îngustară asupra meselor din față. Benzile din gresie erau toate înclinate brusc și nu toate în același unghi. Capelele lor nu arătau nimic din formațiunea de platou plat la care s-ar putea aștepta; în schimb, erau zimțate și rupte. Fundul văii însuși – din câte putea vedea în mijlocul meselor ghemuite – părea a fi pietriș cu muchii ascuțite. Spune fulgii din minerit.

În această vale unică, o întreagă armată și-ar fi putut modela armele din piatră...

Și cremenul din acest loc era departe de a fi epuizat.

Vocea lui Bairoth Gild îi umplu capul. „ *Karsa Orlong, tu încerci adevărurile așa cum un lup singuratic înconjoară un elan de taur* .”

Karsa mormăi, singurul lui răspuns. Putea vedea, pe stânca de cealaltă parte, mai multe peșteri, acestea săpate în peretele abrupt. Ajungând la fundul văii umbrite, porni spre ei. Pietrișul de sub picioare era gros, mișcându-se trădător, marginile ascuțite tăindu-se în tălpile de piele ale mocasinilor. Aerul mirosea a praf de calcar.

Se apropie de o gura mare de peșteră, situată la o treime din stâncă. O pantă largă de sâmburi ducea până la îndemâna ei, deși se mișca în mod amenințător sub Teblor în timp ce el urca în sus. În cele din urmă a reușit să se urce pe podeaua neuniformă.

Cu peretele stâncii orientat spre nord-est și soarele călare deja pe orizont, în peșteră nu era nicio lumină ambientală. Teblorul își puse rucsacul și scoase un felinar mic.

Pereții erau din calcar calcinat, înnegriți din generație după generație de fum de lemn, tavanul înalt și aproximativ bombat. La zece pași mai încolo, pasajul s-a diminuat rapid pe măsură ce tavanul, pereții și podeaua convergeau. Ghemuită, Karsa se strecură prin punctul de sufocare.

Dincolo era o vastă cavernă. Pe peretele de vizavi se vedea slab o proiecție monolitică de silex solid, pur, care ajungea aproape până la tavan. Nișe adânc îngropate fuseseră plictisite în pereții de flancare. O fisură deasupra centrului camerei tăiate sângera o lumină cenușie din amurgul de afară. Direct sub ea era o grămadă de nisip și din acea movilă creștea un copac înnodat și răsucit – un guldindha, nu mai înalt decât genunchiul Teblorului, cu frunzele sale de o nuanță de verde mai adâncă decât era de obicei. Acea lumina zilei putea atinge două treimi din această stâncă a fost ea însăși un miracol... *dar acest copac* ...

Karsa se îndreptă spre una dintre nișe și întinse lanterna în ea. O altă cavernă se întindea dincolo. Și era plin cu arme de cremene. Unele erau rupte, dar majoritatea erau întregi. Săbii, topoare cu două lame cu tije de os, sute și sute acoperind podeaua. Următoarea nișă conținea aceeași, ca și cea de după aceea. Douăzeci și două de camere laterale în total. *Armele morților. Armele celor eșuați* . În fiecare peșteră de pe această stâncă, știa el, va găsi același lucru.

Dar niciunul dintre ceilalți nu era important pentru el. Aşeză felinarul lângă stâlpul de cremene, apoi se îndreptă. „Urugal cel țesut, Beroke Vocea moale, Kahlb vânătorul tăcut, Thenik cel zdrobit, Siballe cel negăsit, Halad uriașul, Imroth cel crud. Fețe în stâncă, zeii Teblorului. Eu, Karsa Orlong din Tribul Uryd al Teblorului, v-am adus în acest loc. Ai fost rupt. Separat. Fără arme. Am făcut cum mi-ai poruncit să fac. Te-am adus în acest loc.

Raspa spartă a lui Urugal a răspuns: „Ai găsit ceea ce ne-a fost luat, Karsa

Orlong. Ți-ai *eliberat* zeii.

Teblorul a privit fantoma din Urugal care se conturează încet înaintea lui. Un războinic ghemuit, cu oase grele, mai scund decât un locuitor de pământ, dar mult mai lat. Oasele membrelor lui erau despicate, acolo unde Karsa putea vedea între curelele întinse de piele și ascundele care le legau, care *îl ținea împreună* . Mai multe curele i-au traversat pieptul.

— Karsa Orlong, ne-ai găsit armele.

Războinicul ridică din umeri. — Dacă într-adevăr se numără printre miile din camerele de dincolo.

'Sunt. *Nu* ne-au dezamăgit.

— Dar Ritualul a făcut-o.

Urugal îşi înclină capul. Cele șase rude ai lui luau formă în jurul lui. — Înțelegi, atunci.

'Fac.'

— Formele noastre fizice se apropie, Karsa Orlong. Au călătorit departe, lipsiți de spirit, ținuți doar de voința noastră...

— Și cel pe care îl slujești acum, mârâi Teblorul.

'Da. Cel pe care îl servim acum. Te-am îndrumat pe rând, lider de război. Și acum va veni răsplata ta, pentru ceea ce ne-ai dat.

Siballe cel Negăsit a vorbit acum. — Am adunat o armată, Karsa Orlong. Toți copiii au sacrificat înaintea Fețelor din Stâncă. Sunt în viață, lider de război. Au fost pregătiți. Pentru dumneavoastră. O armată. Oamenii tăi sunt atacați. Cei de la ses trebuie alungați, armatele lor trebuie anihilate. Vei doborî împreună cu legiunile tale, în pământurile lor și vei culege distrugeri asupra pământenilor de jos.'

'Va trebui.'

— Cei Şapte Zei ai Teblorului, spuse Urugal, trebuie să devină acum Opt.

Cel numit Halad – cel mai mare dintre cei șapte de departe, uriaș, bestial – a făcut un pas înainte. — Acum trebuie să modelezi o sabie, Karsa Orlong. Din piatră. Minele de afară vă așteaptă - vă vom ghida în cunoștință...

— Nu este nevoie, spuse Karsa. „Am învățat multele inimi de piatră. Cunoașterea este a mea și la fel va fi a mea sabia. Cei pe care îi modelezi sunt suficient de bine pentru felul tău. Dar eu sunt Teblor. Eu sunt Thelomen Toblakai.' Cu acestea, se răsuci și se îndreptă către stâlpul monolitic de cremene.

— Acel spate te va învinge, spuse Halad în spatele lui. „Pentru a trage o lamă suficient de lungă pentru o sabie, trebuie să lovi de sus. Examinați cu atenție această venă și veți vedea că, oricât de pură este, curgerea pietrei este neiertătoare. Nimeni din felul nostru nu a reușit vreodată să scoată un fulg mai lung decât înălțimea noastră. Spatul dinaintea ta nu mai poate fi lucrat; deci abandonul ei. Loviți și se va sparge. Și acel eșec vă va păta următoarele eforturi și va slăbi astfel vrăjitoria creației.

Karsa stătea în fața stâlpului de silex maro, aproape negru.

— Trebuie să faci un foc la baza lui, spuse Halad. „Lăsat să ardă fără încetare un număr de zile și nopți. Există puțină pădure în valea de dedesubt, dar în Jhag Odhan de dincolo, turmele de bhederin au călătorit în mulțimile lor. Foc, Karsa Orlong, apoi apă rece...

'Nu. Tot controlul se pierde cu această metodă, T'lan Imass. Semenii tăi nu

sunt unici în a cunoaște adevărurile de piatră. Această sarcină este a mea și numai a mea. Acum, destule cuvinte.

— Numele pe care ni l-ai dat, a răpit Urugal, de unde ai ajuns la asemenea cunoștințe?

Karsa se întoarse, cu fața răsucindu-se într-un rânjet. — Prostul Teblor. Sau așa ai crezut. Deci ne-ai vrea. Thelomen Toblakai căzut, dar cel care a căzut se poate ridica din nou, Urugal. Astfel, ai fost cândva T'lan Imass. Dar acum, tu ești Nelegatul. Zâmbetul a devenit un mârâit. — De la rătăcire la ţinere. De la cală la *casă* .

Războinicul s-a cățărat pe spatul de silex. Cocoțat pe vârful ei, și-a scos sabia scurtă Malazan. O clipă de examinare a suprafeței pietrei, apoi se aplecă pentru a studia întinderea aproape verticală a cremenei impecabile care ajungea până la podeaua peșterii. Întoarcând sabia, Karsa începu să zgârie partea de sus a stâlpului, la o lățime de o mână înăuntru de marginea ascuțită. Putea vedea urmele loviturilor vechi - T'lan Imass încercase, în ciuda cuvintelor lui Halad, dar nu reușise.

Karsa a continuat să greșească suprafața unde avea să lovească. În mintea lui, a vorbit. *Bairoth Gild. Delum Thord. Ascultă-mă, când nimeni altul nu poate. Într-o zi, îmi voi rupe lanțurile, voi elibera sufletele care mă urmăresc acum. N-ai fi printre ei, sau așa ai spus. Nici nu mi-aș dori îmbrățișarea lui Hood asupra ta. Am luat în considerare dorințele tale în acest sens. Și am creat o alternativă ...*

, Delum Thord și cu mine înțelegem intenția ta. Geniul tău nu reușește să mă uimească, Karsa Orlong. Doar cu acordul nostru vei reuși. Și așa ne dai cuvinte și iată că ne găsim drumul forțat. Îmbrățișarea lui Hood ... sau ceea ce cauți .

Karsa clătină din cap. *Nu doar eu, Bairoth Gild. Dar tu însuți. O negi* ?

— Nu, conducător de război. Noi nu facem. Astfel, acceptăm ceea ce oferiți .' Karsa știa că doar el putea vedea fantomele prietenilor săi în acest moment, deoarece păreau să se dizolve, reduse la voință pură, care apoi se scurgea în cremene. Cursat, pentru a găsi o formă, o formă de coeziune...

Așteptând... A măturat praful și mizeria de pe suprafața aspră, apoi a închis ambele mâini în jurul strângerii stupefiante a sabiei scurte. Ridică arma sus, fixându-și privirea asupra platformei de lovire răvășite, apoi dădu pomul în jos. Un pocnet ciudat -

Apoi Karsa sări înainte, cu sabia scurtă aruncată deoparte, în jos prin aer, învârtindu-se în timp ce cădea. Genunchii i s-au flectat pentru a absorbi impactul, chiar dacă și-a ridicat mâinile pentru a intersecta sulița de silex care se răsturna.

O suliță aproape la fel de înaltă ca însuși Teblorul.

A căzut de pe stâlp, un ciob turtit, și s-a așezat în mâinile lui. O lins cald pe palme și dintr-o dată sângele îi curgea pe antebrațe. Karsa se dădu repede înapoi, coborând lama pe podea. Când și-a îndepărtat mâinile, a văzut că fuseseră tăiate până la os. *Bairoth inteligent, să-mi beau sângele pentru a pecetlui târgul* .

— Tu... ne depășești, șopti Halad.

Karsa se duse la rucsacul lui și scoase un pachet de pansamente de câmp și o trusă de cusut. Desigur, nu ar fi nicio infecție și s-ar vindeca rapid. Totuși, ar

trebui să închidă tăieturile înainte de a putea spera să înceapă lucrul la marginile lamei uriașe și să scoată un fel de prindere.

— Vom pune arma, anunţă Urugal în spatele lui. — Ca să nu poată fi spart.

Karsa dădu din cap.

— Te vom face al optulea zeu al Teblorului.

„Nu”, a răspuns el în timp ce începea să lucreze la mâna stângă. — Nu sunt ca tine, Urugal. Eu nu sunt nelegat. Tu însuți ai închis lanțurile în jurul meu. Cu propriile tale mâini, ai avut grijă ca sufletele celor pe care i-am ucis să mă urmărească veșnic. Mi-ai modelat bântuirea, Urugal. Sub un astfel de blestem, nu pot fi niciodată dezlegat.

— Totuşi, este loc pentru tine, spuse Urugal, în Casa Lanţurilor.

— Da. Cavaler al Lanțurilor, campion al Zeului Infirm.

— Ai învățat multe, Karsa Orlong.

Se uită în jos la mâinile lui însângerate. — Am, T'lan Imass. După cum vei fi martor.

CAPITOLUL cincisprezece

De câte ori, dragă călător, vei merge pe același drum?

Kayessan

La nord, praful armatei imperiale a ascuns dealurile din Vathar, acoperite de păduri. Era după-amiaza târziu, cea mai fierbinte parte a zilei, când vântul a încetat și stâncile radiau ca niște pietre plate pe o vatră. Sergentul Strings rămase nemișcat sub mantia lui de ploaie ocru, întins întins în timp ce studia ținuturile din sud-vest. Transpirația îi curgea pe față și i se înțepa barba roșie ca de fier.

După o clipă lungă în care studia masa de războinici cai care ieșise din odhanul prăfuit în urma lor, Strings ridică o mână înmănușată și făcu un gest.

Ceilalți din echipa sa se ridicară din locurile lor de ascundere și se întoarseră de pe creastă. Sergentul i-a urmărit până când au ajuns din nou la acoperire, apoi a alunecat în jur și a urmat-o.

Încălțăminte nesfârșite cu raiders în ultimele săptămâni, începând chiar în afara Dojal, cu ciocniri mai aprinse cu triburile Kherahn Dhobri la Tathimon și Sanimon... dar nimic ca armata care îi urmărește acum. Trei mii de războinici, cel puțin, dintr-un trib pe care nu-l mai văzuseră până acum. Nenumărate standarde barbare se ridicau deasupra gazdei, sulițe înalte acoperite cu serpentine zdrențuite, coarne, coarne și cranii. Strălucirea armurii de solzi de bronz era vizibilă sub telabe și blănuri negre, precum și - mai prolifică - o armură ciudată cenușie, care era prea flexibilă pentru a fi altceva decât ascunsă. Cârmele, din câte putea vedea Strings cu depărtare, păreau a fi elaborate, multe dintre ele cu aripi de corb, din piele și bronz.

Strings alunecă în jos până unde aștepta echipa lui. Încă nu s-au angajat în luptă corp la corp, experiența lor totală de a lupta puțin mai mult decât să tragă cu arbalete și să țină ocazional o linie. *Până acum ... foarte bine* . Sergentul îl înfruntă pe Smiles. — În regulă, s-a stabilit: urcă-te pe calul ăla mizerabil de jos, fetiță, și călărește la locotenent. Se pare că avem o ceartă.

Transpirația urmăse niște șuvițe prin praful care îi învelieşte fața. Ea a dat din cap, apoi a plecat.

— Bottle, du-te la poziția lui Gesler și pune-l să-i transmită lui Borduke. Vreau o întâlnire. Repede, înainte ca cercetașii lor să ajungă aici.

— Da, sergent.

După o clipă, Strings și-a scos pielea de apă și i-a dat-o caporalului Tarr, apoi l-a bătut pe Cuttle pe umăr și cei doi s-au întors spre creastă.

S-au așezat unul lângă altul pentru a relua studiul armata de dedesubt.

— Aceştia ne-ar putea mutila, mormăi sergentul. — Apoi, din nou, călăresc atât de strâns încât mă face să mă întreb...

Cuttle mormăi, cu ochii subțiri până la fante. — Ceva îmi roade degetele aici, Fid. Ei știu că suntem aproape, dar nu sunt pregătiți pentru luptă. Ar fi trebuit să se țină până noaptea, apoi să lovească de-a lungul liniei noastre. Și

unde sunt cercetașii lor, oricum?

— Ei bine, străinii ăia...

— Mult prea aproape. Triburile locale de aici știu mai bine...

O împrăștiere bruscă de pietre și Strings și Cuttle s-au răsucit – pentru a vedea călăreți urcând creasta de ambele părți ale lor, iar alții galopând la vedere pe panta din spate, apropiindu-se de echipa lui.

'Capita ia-ne! Unde...

Au răsunat strigăte de război, armele fluturând în aer, totuși războinicii cai au tras frâu, ridicându-se în etrieri în timp ce înconjurau echipa.

Încruntat, Strings se ridică în picioare. O privire înapoi către armata de dedesubt a arătat o avangardă care urca panta la galop. Sergentul întâlni privirea lui Cuttle și ridică din umeri.

Sapatorul a făcut o grimasă ca răspuns.

Însoțiți de călăreții de pe creastă, cei doi soldați și-au coborât drum spre locul în care stăteau Tarr și Koryk. Amândoi aveau arbaletele încărcate, deși nu mai erau antrenate pe membrii tribului care își învârteau monturile într-un cerc în jurul lor. Mai jos pe creasta Strings i-a văzut pe Gesler și echipa sa, împreună cu Bottle; și propria lor companie de războinici cai.

— Cuttle, mormăi sergentul, te-ai ciocnit cu ăștia undeva la nord de râul Vathar?

'Nu. Dar cred că știu cine sunt ei.

Niciunul dintre acești cercetași nu purta armură de bronz. Pielea cenușie de sub mantiile și blănurile lor de culoarea deșertului arăta ciudat de reptiliană. Aripi de cioara le fusesera fixate pe antebrate, ca niste aripioare cu spate. Fețele lor erau palide după standardele locale, neobișnuit prin faptul că erau bărbos și cu mustață lungă. Tatuajele cu lacrimi negre curgeau de-a lungul obrajilor lor deteriorați.

În afară de lănci, teci de lemn acoperite cu blană erau atârnate pe spate, ținând tulwar cu lame grele. Toți aveau cercei cu picioare de corb atârnând de sub cârmă.

Avangarda tribului a ajuns pe creasta de deasupra lor și s-a oprit, deoarece, pe partea opusă, apărea o companie de ofițeri Wickans, Seti și Malazan.

Beru fend, Adjunctul e cu ei . De asemenea, Fist Gamet, Nil, Nether și Temul, precum și căpitanul Keneb și locotenentul Ranal.

Cele două forțe călare se înfruntau unul cu celălalt de o parte și de alta a rigolei puțin adânci, iar Strings îl văzu pe Temul trecând vizibil, apoi se aplecă pentru a vorbi cu Adjunct. O clipă mai târziu, Tavore, Gamet și Temul au mers înainte.

Din avangarda tribului, un singur călăreț a început coborârea pe panta din spate. Un căpetenie, bănui Strings. Bărbatul era imens; doi tulwari erau legați de un ham care îi traversa pieptul, unul dintre ei rupt chiar deasupra mânerului. Lacrimile negre tatuate pe obrajii lui largi păreau să fi fost înfipte în carne. Coborî destul de aproape de locul unde stăteau Strings și Cuttle și se opri lângă ei.

El a dat din cap spre grupul care se apropia și a întrebat pe Malazan aspru: „Aceasta este femeia simplă care te conduce?

Strings tresări, apoi dădu din cap. — Adjunct Tavore, da.

— Ne-am întâlnit pe Kherahn Dhobri, spuse şeful, apoi zâmbi. — Nu te vor mai hărţui, Malazan.

Tavore și ofițerii ei au sosit, oprindu-se la cinci pași depărtare. A vorbit Adjunctul. — Vă urez bun venit, șef de război al Khundrylului. Sunt adjunctul Tavore Paran, comandantul Armatei a Paisprezecea a Imperiului Malazan.

— Eu sunt Gall, iar noi suntem Lacrimile Arse ale Khundrylului.

— Lacrimile arse?

Bărbatul a făcut un gest de durere. — Blackwing, liderul Wickanilor. Am vorbit cu el. Războinicii mei au căutat să provoace, să vadă cine erau cei mai mari războinici dintre toți. Am luptat din greu, dar am fost umiliți. Blackwing este mort, clanul său distrus, iar Ucigatorii lui Korbolo Dom dansează pe numele lui. La asta trebuie să se răspundă și așa am venit. Trei mii, toți cei care au luptat pentru Blackwing prima dată. Suntem schimbați, Adjunct. Suntem altfel decât am fost cândva. Ne întristăm pierderea noastră și așa vom rămâne pierduți pentru totdeauna.

— Cuvintele tale mă întristează, Gall, răspunse Tavore, cu vocea tremurândă.

Ai grijă acum, fetiță...

— Ne-am alătura ție, a răpit șeful de război Khundryl, pentru că nu avem unde să mergem. Pereții iurtelor noastre arată ciudat ochilor noștri. Chipurile soțiilor, soților, copiilor noștri – toți cei pe care i-am iubit cândva și care ne-au iubit cândva – străini, acum. La fel ca însuși Blackwing, suntem ca niște fantome în această lume, în acest pământ care a fost cândva casa noastră.

— Te-ai alătura nouă, pentru a lupta sub comanda mea, Gall?

'Ne-ar.'

„În căutarea răzbunării împotriva lui Korbolo Dom”,

A scuturat din cap. — Asta va veni, da. Dar căutăm să reparăm.

Se încruntă sub cârmă. 'Amenda? După socoteala lui Temul ai luptat cu curaj, și bine. Fără mijlocirea ta, Lanțul de Câini ar fi căzut la Sanimon. Refugiații ar fi fost măcelăriți...

— Cu toate acestea, apoi ne-am dus înapoi pe pământurile noastre, Adjunct. Ne-am gândit doar să ne lingăm rănile. În timp ce Lanțul mergea mai departe. La mai multe bătălii. Până la bătălia finală. Plângea în adevăr acum și un sunet ascuțit și ciudat se ridica de la ceilalți războinici cai prezenți. — Ar fi trebuit să fim acolo. Asta e tot.'

Adjunctul nu spuse nimic o clipă lungă.

Strings i-a scos cârma și i-a șters transpirația de pe frunte. A aruncat o privire înapoi în susul pantei și a văzut o linie solidă de Khundryl pe creastă. Tăcut. Aşteptare.

Tavore și-a dres glasul. — Gal, șeful de război al Lacrimilor Arse... Armata a Paisprezecea vă urează bun venit.

Răspunsul a zguduit pământul sub picioare. Strings se răsuci și întâlni privirea lui Cuttle. *Trei mii de veterani ai acestui deșert blestemat de Hood. Regina Viselor, avem o șansă. În cele din urmă, se pare că avem o șansă* . Nu trebuia să vorbească cu voce tare pentru a ști că Cuttle a înțeles, pentru că bărbatul dădu încet din cap.

Dar Gall nu era terminat. Fie că și-a dat seama de toată măsura următorului

său gest - nu, avea să concluzioneze Strings în cele din urmă, nu ar fi putut - chiar și așa... Șeful de război și-a adunat frâiele și a călărit înainte, pe lângă Adjunct. Și-a oprit calul înaintea lui Temul, apoi a descălecat.

Trei pași înainte. Sub ochii a peste trei sute de Wickans și a cinci sute de Seti, corpulentul Khundryl - ochii săi cenușii ațintiți asupra Temul - se opri. Apoi și-a desfăcut tulwarul rupt și i-a întins-o tânărului Wickan.

Temul era palid când se întinse să accepte.

Gall făcu un pas înapoi și se lăsă încet într-un genunchi. — Nu suntem Wickan, spuse şeful de război, dar jur că asta ne vom *strădui* să fim. Și-a lăsat capul în jos.

Temul stătea neclintit, zbătându-se vizibil sub un asediu de emoţii, iar Strings și-a dat seama brusc că flăcăul nu știa să răspundă, nu știa ce să facă.

Sergentul făcu un pas, apoi îşi înclină cârma în sus, de parcă ar fi vrut să o pună la loc. Temul a surprins fulgerul mișcării, chiar dacă arăta pe cale să descălece, și a încremenit când a întâlnit ochii lui Strings.

O scuturare usoara a capului. *Rămâi în şa, Temul* ! Sergentul întinse mâna și își atinge propria gură. *Vorbi. Răspunde cu cuvinte, băiete* !

Comandantul se aşeză încet înapoi în şa, apoi se îndreptă. „Gall of the Burned Tears”, a spus el, cu un tremur în voce, „Blackwing vede prin ochii fiecărui Wickan de aici. Vede, și răspunde. Creştere. În numele lui Blackwing, eu, Temul din Clanul Corbului, te accept... Lacrimile Arse... ale Clanului Corbului, ale Wickanilor. A luat apoi bucla de piele de care era legat tulwarul rupt și a coborât-o peste umăr.

Odată cu zgomotul unui val rostogolindu-se pe o șuviță de plajă de o legă, armele au fost scoase din teacă de-a lungul crestei, un salut exprimat doar de fier.

Un fior undui prin Strings.

— Respiraţia lui Hood, mormăi Cuttle pe sub răsuflare. — Este mult mai înfricoșător decât au fost strigătele lor de război.

Da, la fel de de rău augur ca zâmbetul lui Hood . Se uită înapoi la Temul și văzu pe Wickan privindu-l. Sergentul coborî încă o dată cârma pe cap, apoi zâmbi și dădu din cap. *Perfect, băiete. Nu m-aș fi putut descurca mai bine* .

Iar acum, Temul nu mai era singur, înconjurat de lupi artritici luptători care tot nu-i acceptau comanda. Acum, băiatul l-a avut pe Gall și trei mii de războinici cu sânge pentru a-și susține cuvântul. *Și asta e ultima. Gall, dacă aș fi un om religios, aș arde o aripă de corb în numele tău în seara asta. Hood ia-mă, s-ar putea să o fac oricum* .

„Gall of the Burned Tears”, anunță Adjunctul. — Vă rugăm să ni se alăture la cartierul nostru de comandă. Putem discuta despre dispoziția forțelor tale la o masă - o masă modestă, din păcate...

Khundryl se îndreptă în cele din urmă. S-a confruntat cu Adjunctul. 'Modest? Nu. Ne-am adus propria noastră mâncare și în această noapte va fi un ospăț – nici un soldat nu va rămâne fără măcar o gură de bhederin sau mistreț! S-a învârtit și și-a scanat alaiul până l-a spionat pe cel pe care îl căuta. „Imrahl! Trageți-vă carcasa înapoi la vagoane și aduceți-le înainte! Și găsește-i pe cei două sute de bucătari și vezi dacă s-au trezit încă! Și dacă nu au, le voi avea capetele!

Războinicul pe nume Imrahl, o siluetă străveche și zgârietă, care părea să

înoate sub o armură arhaică de bronz, răspunse cu un zâmbet larg și înfiorător, apoi își întoarse calul și-l aruncă în galop în sus, în sus pe pantă.

Gall se răsuci și ridică ambele mâini înspre cer, aripile corbilor atașate de antebrațe părând să se deschidă sub ele. — Lasă-i pe Ucigatorii de Câini să se înghesuie! urlă el. — Lacrimile arse au început vânătoarea!

Cuttle se aplecă aproape de Strings. — Asta e o problemă rezolvată – băiatul Wickan e în sfârşit pe teren solid. O rană cusută închisă, doar pentru a vedea o altă rană deschisă.

'O alta?' *Oh. Da, destul de adevărat. Fantoma aceea a lui Wickan Fist continuă să se ridice, iar și iar. Biata fata* .

— De parcă moștenirea lui Coltaine nu i-ar fi urmat deja călcâiele... dacă scuzați jocul de cuvinte, continuă sapatorul. „Totuși, ea îi pune o față curajoasă...”

Nici o alegere . Strings s-a confruntat cu echipa lui. — Adunați-vă echipamentul, soldaților. Avem pichete de ridicat... înainte să mâncăm. La gemetele lor el se încruntă. — Și considerați-vă norocoși că lipsa acelor cercetași nu este de bun augur pentru capacitățile noastre, nu-i așa?

I-a privit cum își adună echipamentul. Gesler și Borduke se apropiau cu propriile lor echipe. Cuttle mormăi lângă sergent. — În cazul în care ți-a scăpat mintea, Fid, spuse el, jos, nici *noi* nu i-am văzut pe nenorociți.

„Ai dreptate”, a răspuns Strings, „mi-a scăpat complet din minte. Huh, iată din nou. Plecat.'

Cuttle și-a zgâriat perii de pe falca grea. — Ciudat, despre ce vorbeam?

— Bhederin și mistreț, cred. Carne proaspătă.'

'Dreapta. Îmi face gura apă la acest gând.

Gamet se opri în afara cortului de comandă. Războiul a continuat fără încetare, în timp ce Khundryl rătăceau prin tabără, răcnind cântecele lor barbare. Fuseseră scoase ulcioare cu lapte fermentat, iar Pumnul era sumbru sigur că mai mult de o burtă de carne pe jumătate carbonizată, pe jumătate crudă, se întorsese prematur pe pământ, dincolo de foc, sau ar fi făcut-o în scurtul timp care mai rămânea înainte de zori.

Marșul de a doua zi fusese înjumătățit, la comanda Adjunctului, deși chiar și mersul cu cinci clopote era de natură să-i facă pe majoritatea soldaților să regrete excesele din această noapte.

Sau poate nu.

A privit un marin din propria legiune trecând pe lângă el, o femeie Khundryl călare pe el, cu picioarele înfășurate în jurul taliei, cu brațele în jurul gâtului. Era goală, marinele aproape. Țesind, perechea a dispărut în întuneric.

Gamet oftă, strângându-și mantia mai strâns, apoi se întoarse și se apropie de cei doi Wickan care stăteau de pază în afara cortului Adjunctului.

Erau din Corb, cu părul cărunt și arătau mizerabil. Recunoscând Pumnul, pășiră de fiecare parte a intrării. Trecu printre ei, aplecându-se pentru a se strecura printre clapete.

Toți ceilalți ofițeri plecaseră, lăsând doar Adjunct și Gall, acesta din urmă întins pe un scaun de lemn masiv, cu aspect antic, care venise pe vagoanele Khundryl. Șeful de război își scosese cârma, dezvăluind o masă de păr creț, lung

și negru și strălucitor de grăsime. Nuanța de la miezul nopții era colorată, bănuia Gamet, pentru că bărbatul văzuse cel puțin cincizeci de veri. Vârfurile mustaței îi stăteau pe piept și părea pe jumătate adormit, cu o ulcior prins de mânerul de lut într-o mână imensă. Adjunctul stătea în apropiere, cu ochii îndreptați spre un brazier, parcă s-ar fi pierdut în gânduri.

Dacă aș fi artist, aș picta această scenă. Acest moment precis, și lăsați privitorul să se întrebe . S-a îndreptat cu pași mari spre masa cu hărți, unde mai aștepta un ulcior de vin. — Armata noastră este beată, Adjunct, murmură el în timp ce turna o ceașcă plină.

— La fel ca noi, bubui Gall. — Armata ta este pierdută.

Gamet aruncă o privire spre Tavore, dar nu a avut nicio reacție pe care să o evalueze. Trase aer în piept, apoi se înfruntă cu Khundryl. — Încă nu avem o bătălie majoră, șef de război. Astfel, încă nu ne cunoaștem pe noi înșine. Asta e tot. Nu suntem pierduți...

— Nu am găsit încă, termină Gall, dezvăluind dinții. Luă o înghițitură lungă din ulcior.

— Atunci, regreţi decizia ta de a ni te alătura? întrebă Gamet.

— Deloc, Pumn. Șamanii mei au citit nisipurile. Au învățat multe despre viitorul tău. Armata a Paisprezecea va cunoaște o viață lungă, dar va fi o viață neliniștită. Ești condamnat să cauți, destinat să *vânezi vreodată* ... ceea ce nici măcar tu nu știi și nici, poate, nu vei ști vreodată. Ca nisipurile în sine, rătăcind pentru eternitate.

Gamet se încruntă. — Nu vreau să jignesc, șef de război, dar am puțină încredere în divinație. Nici un muritor - niciun *zeu - nu* poate spune că suntem sortiți condamnați sau destinați. Viitorul rămâne necunoscut, singurul lucru asupra căruia nu putem forța un model.

Khundryl mormăi. — Modele, sânul vital al șamanilor. Dar nu ei singuri, nu? Deck of Dragons - nu sunt folosiți pentru divinație?

Gamet ridică din umeri. — Sunt unii care dețin multe magazine în Deck, dar eu nu sunt unul dintre ei.

— Nu vezi modele în istorie, Pumn? Ești orb la ciclurile prin care suferim cu toții? Privește acest deșert, acest pustiu pe care îl traversezi. Al tău nu este primul imperiu care l-ar revendica. Și cum rămâne cu triburile? Înainte de Khundryl, înainte de Kherahn Dhobri și Tregyn, au fost Sanid și Oruth, iar înaintea lor au fost alții ale căror nume au dispărut. Priviți la orașele ruinate, la vechile drumuri. Trecutul sunt toate modele, iar acele modele rămân sub picioarele noastre, chiar dacă stelele de deasupra își dezvăluie propriile modele – pentru că stelele la care privim în fiecare noapte nu sunt decât o iluzie din trecut. Ridică din nou ulciorul și îl studie o clipă. „Astfel, trecutul se află sub și deasupra prezentului, Pumn. Acesta este adevărul pe care îl îmbrățișează șamanii mei, oasele de care viitorul se lipește ca un mușchi.

Adjunctul se întoarse încet să-l studieze pe șeful de război. — Vom ajunge mâine la Vathar Crossing, Gall. Ce vom găsi?

Ochii lui Khundryl străluciră. — Asta trebuie să decizi, Tavore Paran. Este un loc al morții și îți va spune cuvintele sale - cuvinte pe care noi ceilalți nu le vom auzi.

'Ai fost acolo?' ea a intrebat. El a dat din cap, dar nu a mai adăugat nimic.

Gamet bău o gură de vin. Era o ciudățenie în această noapte, în acest moment aici, în cortul Adjunctului, care i-a lăsat pielea târâtă. Se simțea deplasat, ca un nebun care tocmai se împiedicase în compania savanților. Războală din tabăra de dincolo se stingea și, în zori, știa el, va fi liniște. Uitarea beată a fost, de fiecare dată, o mică moarte temporară. Hood a mers pe unde stătea cândva sinele, iar urma trecerii zeului a îmbolnăvit carnea de muritor după aceea.

Și-a pus paharul pe masa cu hărți. — Dacă mă ierți, mormăi el, aerul de aici este prea... aproape.

Niciunul nu a răspuns în timp ce se întorcea la clapă.

Afară, în stradă, dincolo de cei doi paznici nemișcați Wickan, Gamet făcu o pauză și ridică privirea. *Lumină străveche, nu-i așa? Dacă da, atunci modelele pe care le văd... s-ar putea să fi murit cu mult timp în urmă. Nu, nu trebuie să ne gândim la asta. Este unul dintre acele adevăruri care nu au nicio valoare, pentru că nu oferă altceva decât dislocare* .

Și nu avea nevoie de combustibil pentru acel foc rece. Era prea bătrân pentru acest război. *Hood știe, nu mi-a plăcut prea mult prima dată* . La urma urmei, răzbunarea aparținea tinerilor. Epoca în care emoțiile ardeau cel mai tare, când viața era suficient de ascuțită pentru a fi tăiată, suficient de fioroasă pentru a arde sufletul.

A tresărit de trecerea unui câine mare de vite. Capul în jos, mușchii unduindu-se sub o piele pestriță cusute literalmente cu nenumărate cicatrici, fiara tăcută căptușită pe culoarul dintre rândurile de corturi. O clipă mai târziu și a dispărut în întuneric.

— Am început să-l urmăresc, spuse o voce în spatele lui.

Gamet se întoarse. — Căpitane Keneb. Sunt surprins să vă găsesc încă treaz.

Soldatul a ridicat din umeri. — Mistrețul ăla nu stă prea bine în intestine, domnule.

— Mai probabil că laptele fermentat pe care l-a adus Khundryl... cum se numește din nou?

— Urtathan. Dar nu, am mai experimentat acea bere și așa că am ales să o evit. Vin dimineața, bănuiesc că trei sferturi din armată își vor da seama de o înțelepciune similară.

— Și sfertul rămas?

'Mort.' El a zâmbit la expresia lui Gamet. — Îmi pare rău, domnule, nu vorbeam în întregime serios.

Pumnul îi făcu semn căpitanului să-l însoțească și au început să meargă. — De ce îl urmărești pe acel câine, Keneb?

— Pentru că îi cunosc povestea, domnule. A supraviețuit Lanțului de Câini. De la Hissar la Căderea din afara Arenului. L-am văzut căzând aproape la picioarele lui Coltaine. Țeapă de sulițe. Nu ar fi trebuit să supraviețuiască asta.

— Atunci cum a fost?

— Gesler.

Gamet se încruntă. — Sergentul din marina legiunei noastre?

— Da, domnule. L-a găsit, precum și un alt câine. Ce s-a întâmplat atunci habar n-am. Dar ambele fiare s-au vindecat din ceea ce ar fi trebuit să fie răni de

moarte.

„Poate un vindecător…”

Keneb dădu din cap. — Poate, dar niciunul dintre paznicii lui Blistig – am făcut întrebări. Nu, există încă un mister de rezolvat. Nu doar câinii, ci și Gesler însuși, și caporalul său, Stormy și un al treilea soldat - nu ați observat pielea lor ciudat de nuanțe? Sunt Falari, totuși Falari au pielea palidă, iar un bronz deșert nu arată deloc așa. Curios, de asemenea, Gesler a fost cel care a livrat *Silanda* .

— Crezi că au făcut un pact cu un zeu, căpitane? Astfel de culte sunt interzise în armata imperială.'

— Nu pot să răspund la asta, domnule. Nici nu am dovezi suficiente pentru a formula o asemenea acuzație împotriva lor. Până acum, am păstrat echipa lui Gesler și alții câțiva ca ariergarda coloanei.

Pumnul mormăi. — Această veste este tulburătoare, căpitane. Nu aveți încredere în propriii soldați. Și aceasta este prima dată când îmi spui despre asta. Te-ai gândit să-l confrunți direct cu sergentul?

Ajunseseră la marginea taberei. Înaintea lor se întindea o linie întreruptă de dealuri; în dreapta lor, pădurea întunecată a lui Vathar.

La întrebările lui Gamet, Keneb a oftat și a dat din cap. — Ei, la rândul lor, nu au încredere în mine, Pumn. Există un zvon în compania mea... că mi-am abandonat ultimii soldați, în momentul revoltei.

Și tu, Keneb ? Gamet nu spuse nimic.

Dar părea că căpitanul a auzit totuși întrebarea tăcută. „Nu am făcut-o, deși nu voi nega că unele dintre deciziile pe care le-am luat atunci ar putea să pună la îndoială loialitatea mea față de imperiu”.

— Ar fi bine să explici asta, spuse Gamet încet.

„Am avut o familie cu mine. Am căutat să-i salvez și pentru o vreme nimic altceva nu a contat. Domnule, companii întregi au trecut la rebeli. Nu știai în cine să ai încredere. Și după cum sa dovedit, comandantul meu...

— Nu mai spune asta, căpitane. M-am razgandit. Nu vreau să știu. Familia ta? Ai reușit să-i salvezi?

— Da, domnule. Cu ajutorul în timp util din partea unui Bridgeburner proscris...

'A *ce?* Cine, în numele lui Hood?

— Caporal Kalam, domnule.

'El este aici? În șapte orașe?

'El a fost. În drum, cred, spre Împărăteasa. Din câte am înțeles, avea câteva probleme pe care voia să le ridice cu ea. În persoană.'

— Cine altcineva știe toate astea?

— Nimeni, domnule. Am auzit povestea că Bridgeburners au fost distruși. Dar pot să vă spun că Kalam nu era printre ei. A fost aici, domnule. Și despre unde se află acum, poate că numai împărăteasa știe.

În iarbă, la vreo douăzeci de pași distanță, era o mișcare. *Acel câine. Hood știe ce e de gând* . — În regulă, căpitane. Ține-l pe Gesler în spate deocamdată. Dar la un moment dat, înainte de bătălie, va trebui să-l testăm. Trebuie să știu dacă este de încredere.

— Da, domnule.

— Fiara ta rătăcește acolo.

'Știu. In fiecare noapte. Parcă ar fi căutat ceva. Cred că ar putea fi Coltaine. Îl caut pe Coltaine. Și îmi frânge inima, domnule.

— Ei bine, dacă este adevărat, căpitane, că câinele îl caută pe Coltaine, recunosc că sunt surprins.

— Ce vrei să spui, domnule?

— Pentru că nenorocitul e aici. Ar trebui să fii orb, mut și surd ca să-ți fie dor de el, căpitane. Noapte bună.' S-a întors și a plecat cu pași mari, simțind nevoia să scuipe, dar știa că gustul amar din gură nu îl va părăsi atât de ușor.

Focul era mort de mult. Înfășurat în mantia lui, Strings stătea în fața ei, privind, dar fără să văd, cărămizile stratificate de cenușă care erau tot ce mai rămăsese din bucățile de bălegar. Lângă el zăcea câinele de popor Hengese, despre care Truth spunea că îl chema Roach. Osul pe care l-a roade creatura era mai mare decât el și avea acei dinți de os și pofta de mâncare, ar fi cel care mănâncă chiar acum.

Companie mulțumită, deci, să bată joc de această noapte mizerabilă. Formele acoperite ale echipei sale zăceau nemișcate din toate părțile. Fuseseră prea epuizați pentru a se îmbăta, după ce ridicaseră pichetele, apoi stăteau primul ceas, iar burta plină îi târâseră repede în somn. Destul de bine, gândi el, vor fi printre puținii scutiți de ravagiile mahmurelii peste câteva clopote. Chiar și Cuttle nu se trezise încă, așa cum era obiceiul lui – sau poate avea ochii deschiși acolo unde zăcea cu spatele la vatră.

Nu a contat. Singurătatea pe care o suferea Strings nu putea fi atenuată de companie, nici așa cum ar putea găsi aici, în orice caz. Nici gândurile lui nu erau de genul pe care le-ar împărtăși de bunăvoie.

Scuipaseră praf aproape de când a început marșul. Nu era locul pentru marinari, cu excepția cazului în care o urmărire masivă amenința spatele coloanei, ceea ce nu era cazul. Nu. Keneb îi pedepsea, iar Strings habar n-avea de ce. Chiar și locotenentul, care reușise cumva să evite să fie efectiv prezent pentru a comanda echipele, era nesigur în ceea ce privește motivațiile căpitanului. *Deși nu nemulțumit, desigur. Apoi, din nou, cum poate Ranal să spere să-și dobândească reputația stelară cu soldații săi tușind tot praful din al Paisprezecelea* ?

Și chiar îmi pasă de ceva?

Aerul nopții mirosea a bilă, de parcă însăși Poliel ar fi pândit în tabără. Achiziția bruscă a trei mii de veterani făcuse mult pentru a-i ridica moralul pe al Paisprezecelea - Strings spera că nu va exista nicio prevestire după aceea.

Bine atunci, haideți să luăm în considerare problema în discuție. Armata asta are șansa ei, acum. Nu are nevoie de nenorociți ca mine. De ce aș vrea să mă întorc oricum în Raraku? L-am urât prima dată. Nu sunt atât de tânăr și prost - nu sunt ceea ce am fost cândva. Chiar credeam că pot recuceri ceva în acel deșert sfânt? Ce anume? Ani pierduți? Acel impuls de încărcare care aparține tinerilor? Soldaților ca Smiles și Koryk și Bottle and Tan. M-am alăturat pentru răzbunare, dar nu-mi umple burta așa cum obișnuia – Hood știe, nimic nu mai face. Nu răzbunare. Nu loialitate. Nici măcar prietenie. La naiba, Kalam, ar fi trebuit să mă convingi să nu fac asta. Chiar acolo, în orașul Malaz. Ar fi trebuit să mă numești prost în față.

Câinele de vite al lui Gesler a apărut în vizor.
Roach mârâi, iar fiara mai mare se opri, încercând cu nasul aerul, apoi se așeză la câțiva pași. Câinele s-a întors la roadă.
— Vino, atunci, Gesler, mormăi Strings.
A apărut sergentul, cu un ulcior într-o mână. Se aşeză vizavi, studie o clipă ulciorul, apoi scoase un sunet dezgustat şi îl aruncă. — Nu mă mai pot îmbăta, spuse el. — Nu eu, nu Stormy sau Truth. Suntem blestemati.
— Mă pot gândi la blesteme mai rele, mormăi Strings.
— Ei bine, și eu pot, dar totuși. Ce este cu adevărat rău este că nu pot dormi. Niciunul dintre noi nu poate. Eram la Vathar Crossing - acolo am atras *Silanda* pentru a aștepta Lanțul de Câini. Unde am primit un pumn bine și tare. La naiba, dar asta m-a surprins. Oricum, nu aștept cu nerăbdare să-l mai văd. Nu după ce sa întâmplat acolo.
— Atâta timp cât podul nu a fost măturat, răspunse Strings.
Gesler mormăi.
Nici unul nu a vorbit o vreme, apoi: — Te gândești să alergi, nu-i așa, Fid?
Se încruntă.
Gesler dădu încet din cap. — E rău când le pierzi. Prieteni, vreau să spun. Te face să te întrebi de ce ești încă aici, de ce nenorocitul de sac de sânge, mușchi și oase continuă să meargă. Deci fugi. Atunci ce? Nimic. Nu ești aici, dar oriunde te-ai afla, tot ești acolo.
Strings se strâmbă. — Ar trebui să înțeleg asta? Ascultă, nu este doar ceea ce sa întâmplat cu Bridgeburners. Este vorba despre a fi soldat. Despre să faci asta din nou. Mi-am dat seama că nici măcar nu mi-a plăcut prea mult de prima dată. Trebuie să vină un moment, Gesler, când nu mai este locul potrivit pentru a fi sau lucrul potrivit de făcut.
— Poate, dar nu l-am văzut încă. Se reduce la ceea ce ești bun. Nimic altceva, Fid. Nu mai vrei să fii soldat. Bine, dar ce vei face în schimb?
— Am fost ucenic ca zidar, odată...
— Iar ucenicii au zece ani, Lăutar. Nu sunt oase scârțâite ca tine. Uite, un soldat are un singur lucru de făcut, și acesta este soldatul. Vrei să se termine? Ei bine, urmează o bătălie. Ar trebui să vă ofere o mulțime de oportunități. Aruncă-te pe o sabie și gata. Gesler făcu o pauză și lovi cu degetul în Strings. — Dar nu asta e problema, nu? Pentru că acum ai o echipă și ești responsabil pentru ei. *Asta* nu-ți place și asta te face să te gândești să alergi.
Corzile s-au ridicat. — Merge să-ți mângâie câinele, Gesler. A plecat în întuneric.
Iarba era umedă sub picioare în timp ce își făcea drum printre pichete. Au auzit provocări în surdină, la care el a răspuns, iar apoi a ieșit dincolo de tabără. Deasupra lor, stelele începuseră să se retragă pe măsură ce cerul se lumina. Capemoths se învârteau în nori învolburați spre dealurile împădurite din Vathar, ocazional rhizan scufundându-se prin ei, peste care explodau spre exterior, doar pentru a se reforma odată ce pericolul trecuse.
Pe creastă, la trei sute de pași în fața sergentului, stăteau o jumătate de duzină de lupi din deșert. Își făcuseră urletul pentru noapte, iar acum zăboveau din curiozitate, sau poate pur și simplu așteptând plecarea armatei, ca să poată coborî în bazin și să culeagă resturile.

Corzile s-au oprit la un cântat slab, junghi, jale și șocant, care părea să emane dintr-o depresiune chiar de această parte a crestei. O auzise în alte nopți, întotdeauna dincolo de tabără, dar nu fusese înclinat să investigheze. Nu era nimic atrăgător la acea muzică subțire, atonală.

Dar acum îl chema. Cu voci familiare. Inima durea brusc, s-a apropiat.

Depresiunea era groasă de ierburi îngălbenite, dar un cerc fusese aplatizat în centru. Cei doi copii Wickan, Nil și Nether, erau așezați acolo, unul față în față, cu spațiul dintre ei ocupat de un castron lat, de bronz.

Indiferent ce l-a umplut, a desenat fluturi, un scor în prezent, dar se adunau mai mulți.

Strings a ezitat, apoi a făcut să plece.

— Apropie-te, strigă Nil cu vocea lui plină de trestie. — Repede, soarele răsare!

Încruntat, sergentul se apropie. Când ajunse la marginea depresiunii, se opri brusc alarmat. Fluturi roiau în jurul lui, o frenezie galben pal umplându-i ochii, împotrivindu-i pielea ca o mie de respirații. S-a învârtit pe loc, dar nu a văzut nimic dincolo de masa de aripi fâlfâitoare.

'Mai aproape! Te vrea aici! Vocea înaltă a lui Nether. Dar Strings nu a putut face un alt pas. Era învăluit, iar în acel giulgiu galben, era o... *prezență* .

Și a vorbit. Bridgeburner . *Raraku te așteaptă. Nu te întoarce acum* .

'Cine eşti tu?' Corzi cerute. 'Cine vorbește?'

„ Sunt din acest pământ, acum. Ceea ce eram înainte nu contează. sunt trezit . Suntem *treziți. Du-te să te alături rudelor tale. În Raraku, unde te va găsi. Împreună, trebuie să o ucideți pe zeiță. Trebuie să-l eliberezi pe Raraku de pata care se află pe el* .

'Rudele mele? Pe cine voi găsi acolo?

Cântecul rătăcește, Bridgeburner . *Își caută o casă. Nu te întoarce.* '

Deodată prezența a dispărut. Fluturii se ridicau spre cer, învârtindu-se și învârtindu-se în lumina soarelui. Mai sus, tot mai sus...

Mâini mici s-au strâns de el și el a privit în jos. Nether se uită la el, cu faţa plină de panică. La doi pași în spatele ei stătea Nil, cu brațele înfășurate în jurul lui, cu ochii plini de lacrimi.

Nether țipa. 'De ce tu? Am sunat și am sunat! *De ce tu* !?'

Scuturând din cap, Strings o împinse. — Eu–nu știu!

'Ce a spus el? Spune-ne! Avea un mesaj pentru noi, da? Ce a spus el?'

'Pentru dumneavoastră? Nimic, fetiță-de ce, cine în numele lui Hood crezi că a fost?

— Sormo E'nath!

— Vrăjitorul? Dar el... Strings făcu încă un pas înapoi. — *Opreste-te de cântatul ăla blestemat* !

Soţii Wickan se holbară.

Și Strings și-a dat seama că niciunul nu cânta – nici nu ar fi putut să fie – pentru că a continuat, umplându-i capul.

Nether a întrebat: „Ce cântat, soldat?”

El clătină din nou din cap, apoi se întoarse și se întoarse spre tabără. Sormo nu avea cuvinte pentru ei. Nici el. Nici nu voia să le vadă fețele - disperarea lor neputincioasă, dorul lor după o fantomă care dispăruse - dispăruse pentru

totdeauna. *Nu era Sormo E'nath. Asta era altceva – Hood știe ce. — Suntem treziți. Ce inseamna asta? Și cine mă așteaptă în Raraku? Rudele mele, nu am niciuna, cu excepția zeilor Arzătoare de Bridge de mai jos! Rapid Ben? Kalam? Una, sau ambele* ? Voia să țipe, chiar dacă doar pentru a reduce la tăcere cântecul care îi șopti prin cap, muzica înspăimântătoare, dureros de *incompletă* , care îi roadea mintea.

Raraku, se părea, încă nu terminase cu el. Corzile zburau în tăcere. *La naiba cu toate astea* !

Spre nord, prin coroanele înfumurate ale taberei, dealurile învelite din Vathar păreau să desfășoare lumina aurie a soarelui. Pe creasta din spatele lui, lupii au început să urle.

Gamet se aşează înapoi în şa când calul său începea coborârea spre râu. Nu trecuse suficient de mult pentru ca pământul să înghită în întregime victimele măcelului care avusese loc aici. Oasele albite străluceau în noroiul nisipos al țărmului. Fragmente de pânză, bucăți de piele și fier. Iar vadul în sine abia era de recunoscut. Rămășițele unui pod plutitor erau îngrămădite pe el în amonte și pe această barieră se îngrămădeseră mai multe detritus. Vagoane scufundate, pline de apă, copaci, iarbă și stuf, acum ancorate de nămol, o masă uriașă, înclinată, care formase un fel de pod. Pentru ochiul Pumnului, se părea că toată treaba era la câteva momente de la dezlănțuire.

Cercetașii o traversaseră pe jos. Gamet a putut vedea o zeci de Seti mânjiți cu noroi pe partea opusă, făcându-și drum în sus pe panta abruptă.

Pădurile de pe ambele maluri ale râului erau o masă de culoare, ramurile lor împodobite cu fâșii de pânză, cu împletituri și oase umane pictate care se răsuceau în vânt.

Mesh'arn tho'ledann. Ziua Sângelui Pur . În amonte, pe ambele maluri cât putea vedea, stâlpi lungi fuseseră înfipți în noroi în unghiuri, astfel încât atârnau deasupra apei în vârtej. De ele atârnau cadavrele de oi și capre. De la unii încă s-a scurs sângele, în timp ce alții erau bine în putregai, clocotind de muște, capemoths și păsări caraioare. Pete mici albe au plouat din animalele sacrificate, la care peștii roiau și a trecut o clipă până când Gamet și-a dat seama ce erau acele pete-virmi, care cădeau în râu.

Căpitanul Keneb și-a tras calul alături de al lui Gamet, când se apropiară de bancă. — Asta nu leagă noroiul acela, nu-i așa? Oh, puțin mâl și nisip, dar mai ales...

— Sânge, da, mormăi Gamet.

Îl urmau pe Adjunct, care era flancat de Nil și Nether. Cei trei au ajuns la malul apei și și-au oprit monturile. În spatele lui Gamet și Keneb, companiile din fața Legiunii a 10-a se aflau pe pantă, la vedere râul și podul lui zdrențuit.

— Acele sacrificii, crezi că au fost făcute pentru a ne primi bun venit, Pumn? Nu pot să-mi imaginez că un astfel de sacrificare ar avea loc – turmele ar fi distruse în cel mai scurt timp.

— Unii sunt aici de ceva vreme, observă Gamet. — Dar trebuie să ai dreptate, căpitane.

— Deci am traversa un râu de sânge. Dacă aceste blestemate de triburi consideră că acest gest este unul onorabil, atunci Regina le-a furat mintea.

Această noțiune de a vedea lumea metaforic m-a condus vreodată la distragerea atenției. Nativul din șapte orașe vede totul diferit. Pentru ei, peisajul este animat – nu doar vechea noțiune de spirite, ci într-un alt mod, mult mai complicat.

Gamet aruncă o privire spre bărbat. — Merită să facem un studiu, căpitane?

Keneb tresări, apoi zâmbi pe jumătate, adăugând o ridicare ciudat de descurajată din umeri. „Dialogul respectiv vorbea despre rebeliune și numai despre rebeliune – luni și luni înainte ca aceasta să se întâmple în cele din urmă. Dacă ne-am fi obosit să citim acele semne, Pumn, am fi putut fi mai bine pregătiți.

Se așezaseră în spatele Adjunctului și a celor doi Wickan. La cuvintele lui Keneb, Tavore îşi întoarse calul şi se îndreptă spre căpitan. — Uneori, spuse ea, cunoștințele nu sunt suficiente.

— Scuze, adjunct, spuse Keneb.

Tavore îşi fixă privirea plată asupra lui Gamet. — Adu înainte pumnul pumnul. Vom avea nevoie de sapatori și muniție. Vom traversa un vad, nu un pod de detritus ținut pe loc de sânge.

— Da, adjunct. Căpitane, dacă vrei să-mi fii alături...

Și-au tras caii și și-au făcut drum înapoi în sus pe pantă. Aruncând o privire spre Keneb, Gamet văzu că bărbatul zâmbea. — Ce te distrează, căpitane?

— Muniţii, domnule. Sapiii vor plânge.

— Atâta timp cât ei nu distrug vadul în sine, voi fi bucuros să le îmbrățișez reconfortant.

— Nu i-aș lăsa să audă o astfel de promisiune, domnule.

— Nu, presupun că ai dreptate.

Au ajuns în primele rânduri ale Legiunii a 10-a și Gamet a făcut semn cu un mesager. Pe măsură ce călărețul se apropia, Fist Tene Baralta s-a alăturat femeii și cei doi au ajuns împreună.

— Sapitori? întrebă Lama Roșie.

Gamet dădu din cap. — Da.

Tene Baralta dădu din cap și îi spuse mesagerului: „Dă cuvântul locotenenților de marină. Adjunctul necesită ceva demolare. Imediat.'

— Da, domnule, răspunse ea, făcându-și calul.

Au privit-o galope înapoi de-a lungul liniei, apoi Lama Roșie se înfruntă cu Gamet. — Vor vedea asta ca pe o insultă. Această punte de sânge este destinată ca o binecuvântare.

— Ea știe asta, Tene Baralta, răspunse Gamet. — Dar poziţia este mult prea perfidă. Asta ar trebui să fie evident, chiar și pentru observatorii noștri ascunși.

Bărbatul mare a ridicat din umeri, armura zgomotând odată cu mișcarea. — Poate o vorbă liniștită pentru Gall din Khundryl, un călăreț trimis să-i găsească pe acei observatori, pentru a se asigura că nu are loc nicio neînțelegere.

— O sugestie bună, răspunse Gamet.

— Atunci mă voi ocupa de asta.

Lama Roșie a plecat.

— Iartă-mă dacă sunt prea înainte, Pumn, murmură Keneb, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat mi se pare tocmai lucrul pe care Adjunctului i-ar dispărea cel mai mult.

— Crezi că nu-i place inițiativa dintre ofițerii ei, căpitane?

— N-aș presupune...

— Tocmai ai făcut-o.

— Ah, ei bine, vă înțeleg punctul de vedere. Scuzele mele, Pumn.

— Niciodată să nu-ți ceri scuze când ai dreptate, Keneb. Așteaptă aici echipele. El a pornit spre locul în care Adjunctul încă stătea călare pe calul ei, la malul țărmului.

Nil și Nether descălecaseră și acum erau în genunchi, cu capetele plecate, în apa noroioasă.

Gamet a putut vedea, la sosire, furia strâns înfrânată a lui Tavore. *Da, se agață încă de lanțuri și se pare că eliberarea este ultimul lucru pe care l-ar face... având în vedere posibilitatea de a alege. Ei bine, eu am fost cel care a menționat inițiativa* . — Văd că copiii se joacă în noroi, Adjunct.

Capul ei s-a răsucit și ochii i s-au îngustat.

Gamet a continuat: „Îți sfătuiesc să le atribuim un îngrijitor, ca să nu se rănească în exuberanța lor. La urma urmei, Adjunct, mă îndoiesc că împărăteasa a vrut să -i *mamă* , nu-i așa?

— Ei bine, nu, trase ea după o clipă. — Ei urmau să fie magii mei.

— Da, deci mă întreb, le-ai instruit să comunice cu fantomele? Caută ei să liniștească spiritele râului?

— Nu, din nou, Pumn. De fapt, habar n-am ce fac.

— Sunt de părere că vă dovediți o mamă mult prea permisivă, domnule adjunct.

'Intr-adevar. Atunci îți dau permisiunea să acționezi în locul meu, Pumn.

Nil și Nether nu erau în niciun caz neștiutori de conversația din spatele lor, dar niciunul nu și-a schimbat poziția. Cu un oftat puternic, Gamet descălecă și se îndreptă spre linia de plutire noroioasă.

Apoi s-au întins și și-au închis o mână pe cămășile lor de piele, chiar în spatele gâtului lor, și i-a smuls pe cei doi Wickan în picioare.

Târâituri puternice, apoi furie șuierătoare când Pumnul îi zgudui pe amândoi pentru o clipă, apoi îi întoarse până se înfruntară pe Adjunct. — Asta ar fi făcut o bunică Wickan. Știu, oarecum mai dur decât este stilul Malazan de parenting. Din nou, acești doi copii nu sunt Malazan, nu-i așa? Le-a pus jos.

— Poate că e prea târziu, Pumn, spuse Tavore, dar ți-aș aminti că acești doi copii sunt și vrăjitori.

— Încă nu am văzut niciun semn, adjunct. Dar dacă vor să mă blesteme, atunci așa să fie.

Pentru moment, însă, niciunul nu părea înclinat să facă acest lucru. Furia făcuse loc unui lucru care semăna foarte mult cu o îmbufnat.

Tavore și-a dres glasul. — Nu, Nether, cred că va fi nevoie ca reprezentanții armatei noastre să caute triburile locale din această pădure, pentru a le asigura că suntem conștienți de semnificația din spatele gestului lor. Cu toate acestea, trebuie să asigurăm trecerea în siguranță prin acest vad.

— Adjunct, Fist Tene Baralta a sugerat ceva similar, dar folosind Khundryl.

— Atunci, poate reprezentanţi ai ambilor. Către Wickan: „Raportați-l lui Fist Tene Baralta”.

Gamet i-a urmărit pe frați schimbând o privire, apoi Nil îi spuse Adjunctului: — Cum vrei.

Nether îi aruncă lui Gamet o privire despărțită de venin în timp ce se îndreptau.

— Roagă-te să nu fii nevoit să plătești pentru asta, spuse Tavore când nu au rămas la îndemână.

Gamet ridică din umeri.

— Și data viitoare, cereți-i lui Tene Baralta să-mi aducă personal sugestiile sale.

— Da, adjunct.

Cuttle and Strings s-au repezit înapoi de pe țărm. Înmuiați și înveliți în noroi cu cruste de sânge, ei nu au putut totuși să-și ascundă rânjetele de pe față. O dublare a plăcerii prin faptul că munițiile veniseră din magazinele lui Foureenth, nu din ale lor. Douăsprezece biscuiți care ar conduce exploziile pe orizontală, trei răvășitoare plasate la mică adâncime în detritus pentru a slăbi epava.

Și o mână goală de bătăi ale inimii înainte ca totul să se extindă.

Restul armatei se trase înapoi în vârful pantei de pe această parte; cercetaşii Seti de pe partea opusă nu erau văzuţi nicăieri. Lăsând doar cei doi sapatori...

— alergând ca nebunii.

Un *bâzâit tunător i-a* trimis pe ambii bărbați să zboare. Nisip, noroi, apă, urmate de o ploaie de moloz.

Mâinile deasupra capetelor, stăteau nemișcați o clipă lungă, cu singurul sunet care le ajungea zgomotul de apă care mătura peste vadul degajat. Apoi Strings sa uitat la Cuttle, pentru a-l găsi privind în urmă.

Poate că doi înjurătoare ar fi făcut.

Au făcut un schimb de semne din cap, apoi s-au urcat în picioare.

Vadul era într-adevăr liber. Apa de dincolo fierbea de zgârieturi, coborând acum spre Marea Dojal Hading.

Corzile îi ștergeau noroiul de pe față. — Crezi că am făcut găuri, Cuttle?

— Nimic care să înece pe cineva, aș pariez. Bine că nu ai fugit, adăugă Cuttle într-un murmur, în timp ce călăreții coborau panta în spatele lor.

Strings îi aruncă bărbatului o privire. — Ce *nu* auzi?

— Nu este o întrebare la care să pot răspunde, nu-i așa, Fid?

Primul călăreț a sosit - colegul lor, poate, din echipa a 6-a. „Plat și curat”, a spus el, „dar l-ai lăsat prea aproape – ce rost are să faci o explozie mare când îți bagi fața în murdărie când se stinge?”

— Alte comentarii strălucitoare de făcut, poate? Cuttle mârâi, periându-se – un gest care în mod clar nu avea nicio șansă de un succes măsurabil. — Dacă nu, atunci vă rugăm să mergeți acolo și să verificați dacă nu există găuri.

— Încet, adăugă Strings. — Lasă-ți calul să-și găsească propriul ritm.

Poate că sprâncenele lui s-au ridicat. 'Într-adevăr?' Apoi și-a împins montura înainte.

Strings se holba la soldat. — Urăsc nenorociţii satirici ca el.

— Soții Wickan îl vor jupui de viu dacă îi rupe picioarele calului.

— Asta are sunetul unei ceartă în devenire.

Cuttle se opri în eforturile sale inutile de a se curăţa, apoi se încruntă. 'Ce?'

'Nu contează.'

Ranal și Keneb au urcat. — Frumos, spuse căpitanul. 'Cred.'

— Ar trebui să fie în regulă, răspunse Strings. — Atâta timp cât nimeni nu începe să tragă cu săgeți în noi.

— Am grijă, sergent. Ei bine, pentru echipa ta, privilegiul de a trece prima.

— Da, domnule.

Ar fi trebuit să existe plăcere, într-o sarcină bine făcută, dar Strings nu simți nimic în afară de goana inițială care urmase imediat detonării. Cântecul rupt a șoptit în mintea lui, o supărare zăcând sub fiecare gând.

— Calea de urmat pare clară, mormăi Cuttle.

Da. Nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

Pământul se înălța abrupt pe partea de nord a râului Vathar, cu o clădire fără copaci înălțându-se peste poteca dinspre vest. Traversarea armatei a continuat în timp ce Adjunctul și Gamet urcau poteca caprelor spre vârful Butte. Soarele era jos pe cer - a doua zi întreagă la vad - și râul a fost topit de șuvoaiele groaznice de lumină din stânga lor, deși această parte a proeminenței stâncii era în umbră adâncă.

Noroiul care acoperea picioarele îmbrăcate în piele ale lui Gamet se usca până la o piele rigidă, cu zăbrele, care a vărsat praf în timp ce se cățăra în urma lui Tavore. Respira greu, lenjeria lui era udată de sudoare.

Au ajuns pe vârf, ieșind din nou în lumina soarelui. Un vânt puternic și fierbinte a măturat stânca sterp și plată. Un inel de pietre pe un raft inferior, pe ceea ce trecea pentru partea sub subsol, marca locul unde fusese odată construită o vatră sau un foc de pază, posibil pe vremea Lanțului Câinilor.

Adjunctul își șterse praful de pe mănuși, apoi se îndreptă spre marginea de nord. După o clipă, Gamet îl urmă.

Orașul Ubaryd era vizibil, de culoare neagră și învelit în fum, la nord-est. Dincolo de ea strălucea Marea Dojal Hading. Portul orașului era plin de corăbii.

— Amirale Nok, spuse adjunctul.

— Atunci l-a reluat pe Ubaryd.

— Unde ne vom aproviziona, da. Apoi a arătat spre nord. — Iată, Gamet. O vezi?'

El miji, întrebându-se la ce ar fi trebuit să privească peste vastul pustiu care era Ubaryd Odhan. Apoi respirația șuieră printre dinți.

Un zid de foc de roșu la orizont, de parcă un al doilea soare ar fi apus.

— Vârtejul, spuse Tavore.

Brusc, vântul a fost mult mai rece, împingându-se cu putere împotriva lui Gamet unde stătea el.

— Dincolo de ea, continuă Adjunctul, ne aşteaptă inamicul. Spune-mi, crezi că Sha'ik va contesta abordarea noastră?

„Ar fi o proastă să nu facă”, a răspuns el.

— Ești sigur de asta? Ar prefera să nu se confrunte cu recruți fără sânge?

— Este un pariu imens, Adjunct. Numai marșul va fi împietrit pe al Paisprezecelea. Dacă aș fi ea, aș prefera să mă confrunt cu un inamic obosit de luptă și învinețit. Un inamic împovărat de răniți, cu o lipsă de săgeți, cai și altele. Și până la acel moment al întâlnirii finale, aș fi învăţat și eu ceva despre tine, Adjunct. Tactica ta. Așa cum este, Sha'ik nu are cum să-ți ia măsura.

'Da. Curios, nu-i așa? Ori îmi este indiferentă, ori simte că mi-a luat deja măsura – ceea ce desigur este imposibil. Chiar și presupunând că are spioni în armata noastră, până acum nu am făcut altceva decât să mă asigur că defilăm într-un mod organizat.

Spioni? Doamne de jos, nici măcar nu m-am gândit la asta!

Niciunul nu a vorbit o vreme, fiecare pierdut în propriile gânduri în timp ce privea spre nord.

Soarele disparea în stânga lor.

Dar Vârtejul a ținut propriul foc.

CAPITOLUL ȘAISISE

Puterea are voce, iar acea voce este Cântecul Spiritwalkerului Tanno.

Kimloc

S-a trezit cu o înghițitură slabă și umedă pe partea lui. ochii s-au deschis încet, cu capul înclinat în jos, pentru a vedea un cățeluș bhok'aral, petice, cu un fel de infecție a pielii, încovoiat pe stomac.

Kalam se ridică, înăbușind dorința de a apuca creatura de gât și de a o arunca împotriva unui perete. Compasiunea nu era considerată, desigur. Mai degrabă, a fost faptul că acest templu subteran găzduia sute, poate chiar mii de bhok'arala, iar creaturile posedau o structură socială complexă - dăuna acestui pui și Kalam s-ar putea găsi sub un roi de masculi de tauri. Și oricât de mici erau fiarele, aveau câini care să rivalizeze cu ai unui urs. Chiar și așa, s-a luptat să-și stăpânească repulsia în timp ce a împins ușor puiul pestriț.

Miouna jalnic și se uită la el cu ochi uriași și lichidi.

— Nici măcar nu încerca, mormăi asasinul, scăpându-se de blănuri și ridicându-se. Petele de piele mucegăită îi acopereau stomacul, iar cămașa subțire de lână era umezită de nasul care curgea puiului. Kalam scoase cămașa și o aruncă într-un colț al camerei mici.

Nu-l mai văzuse pe Iskaral Pust de peste o săptămână. În afară de senzațiile ocazionale de furnicături la vârful degetelor de la mâini și de la picioare, era mai mult sau mai puțin recuperat de atacul demonului enkar'al. Kalam livrase diamantele și acum se frământa să plece.

Din hol răsunau cântece slabe. Asasinul clătină din cap. *Poate într-o zi Mogora o să-și înțeleagă bine, dar între timp... zeilor de jos, râpă* ! S-a îndreptat cu pași mari la rucsacul lui zdrențuit și a scotocit înăuntru până a găsit o cămașă de rezervă.

În afara ușii lui se auzi un zgomot brusc și se întoarse la timp să vadă că s-a deschis. Mogora stătea încadrată în prag, cu o găleată de lemn într-o mână și un mop în cealaltă. 'A fost aici? Chiar acum? A fost aici? Spune-mi!'

— Nu l-am văzut de zile întregi, răspunse Kalam.

— Trebuie să cureţe bucătăria!

— Asta e tot ce faci, Mogora? Urmează după umbra lui Iskaral Fust?

' *Toate* !' Cuvântul era un țipăt. Ea s-a năpustit spre el, cu mopul împins înainte ca o armă. „Sunt *singurul* care folosește bucătăria? Nu!'

Kalam făcu un pas înapoi, ștergându-și scuipatul de pe față, dar femeia Dal Honese înainta.

'Și *tu!* Crezi că mesele tale ajung de la sine? Crezi că zeii umbrei pur și simplu îi evocă din aer? Te- *am* invitat aici? Ești oaspetele meu? Sunt eu slujba ta?

"Doamne ferește..."

'Liniște! Eu vorbesc, nu tu!' Ea înfipse mopul și găleata în mâinile lui

Kalam, apoi, spionând puiul bhok'aral ghemuit pe pătuț, s-a lăsat ghemuit de prădător și s-a apropiat mai mult, cu degetele agățate. — Iată, murmură ea. — Lasă-ți pielea peste tot, vrei? Nu pentru mult timp!

Kalam i-a pășit în cale. — Ajunge, Mogora. Pleacă de-aici.'

— Nu fără animalul meu de companie.

'Animal de companie? Ai de gând să-i storci gâtul, Mogora!

'Asa de?'

A pus mopul și găleata jos. *Nu pot să cred asta. Apăr un bhok'aral stricat... de o vrăjitoare D'ivers* .

Era mișcare în prag. făcu un gest Kalam. — Uită-te în spatele tău, Mogora. Faceți rău acestui cățeluș și va trebui să-i faceți *față* .

Se răsuci, apoi şuieră. 'Gunoi! Iskaral naște-intotdeauna spionaj! Așa se ascunde, folosindu-le!

Cu un țipăt ululator, ea intră în prag. Bhok'arala adunată acolo a țipat ca răspuns și s-a împrăștiat, deși Kalam a văzut o săgeată între picioarele ei și a sărit pe patuț. A luat puiul sub un braț, apoi a pornit spre coridor.

strigătele tânguitoare ale Mogorei s-au diminuat în timp ce își continua urmărirea.

— Hee hee.

Kalam se întoarse.

Iskaral Pust a ieșit din umbră în colțul îndepărtat. Era acoperit de praf, un sac întins peste un umăr osos.

Asasinul se încruntă. — Am așteptat destul de mult în această manieră, preote.

— Într-adevăr, ai făcut-o. Își înclină capul, trăgând de una dintre puținele fire de păr care îi mai rămăseseră pe pate. — Am terminat și el poate pleca, da? Ar trebui să fiu amabil, deschis, împrăștiind praf de aur pentru a-i marca calea în lumea așteptării. Nu va bănui nimic. El va crede că pleacă din proprie voință. Exact cum ar trebui să fie. Iskaral Pust zâmbi brusc, apoi întinse sacul. — Iată, câteva diamante pentru tine. Cheltuiește-le ici și colo, cheltuiește-le peste tot! Dar ține minte, trebuie să spargi Vârtejul – în inima lui Raraku, da?

— Asta este intenția mea, mârâi Kalam, acceptând sacul și îndesându-l în propriul său rucsac. — Nu procedăm cu scopuri încrucișate, preot, deși îmi dau seama că ai prefera să facem, având în vedere mintea ta perversă. Chiar și așa... sparge Vârtejul... fără a fi detectat. Cum mă voi descurca?

— Cu ajutorul muritorului ales de Shadowthrone. Iskaral Pust, Mare Preot și Stăpân al Rașanului și Meanasului și al Thyrului! Vârtejul este o zeiță, iar ochii ei nu pot fi peste tot. Acum, colectează-ți rapid bunurile. Trebuie să plecăm! Ea se întoarce, iar eu am făcut o altă mizerie în bucătărie! Grabă!'

Au ieșit din lăcașul de umbră de sub un aflorimentmare, la lumina zilei, la mai puțin de o sută de pași de zidul furibund al Vârtejului. După trei pași înainte, Kalam întinse mâna și îl apucă pe preot de braț și îl întoarse.

— Cântul acela? De unde, pe numele lui Hood, vine cântecul acela, Iskaral? L-am auzit la mănăstire și am crezut că e Mogora...

— Mogora nu știe să cânte, prostule! Nu aud nimic, nimic altceva decât vânturile sălbatice și șuieratul nisipurilor! Esti suparat! Este supărat? Da, posibil. Nu, probabil. Soarele i-a fript creierul în acel craniu gros. O dizolvare treptată,

dar desigur că nu, desigur că nu. Este melodia Tanno, asta este. Chiar și așa, probabil că este încă supărat. Două probleme complet separate. Cântecul. Și nebunia lui. Distincte, fără legătură, ambele la fel de confuze din tot ceea ce planifică stăpânii mei. Sau potențial așa. Potenţial. Nu există nicio certitudine, nu în acest tărâm blestemat, mai ales nu aici. Neliniștit Raraku. Neliniştit!'

Cu un mârâit, Kalam l-a împins pe bărbat și a început să meargă spre zidul Vârtejului. După o clipă, a urmat Iskaral Pust.

— Spune-mi cum o să ne descurcăm, preote.

— Este simplu, într-adevăr. Ea va cunoaște încălcarea. Ca o înjunghiere de cuțit. Asta nu poate fi evitat. Deci, direcție greșită! Și nu există nimeni mai bun în direcția greșită decât Iskaral Pust!

Ajunseră la mai puțin de douăzeci de pași de zidul clocotitor de nisip. Nori învolburați de praf i-au cuprins. Iskaral Pust se apropie, dezvăluind un rânjet plin de mizerie. — Ține-te bine, Kalam Mekhar! Apoi a dispărut.

O formă masivă se profila peste asasin, iar el a fost brusc adunat într-un roi de arme.

Azaleanul.

Alergând, acum, curgând mai repede decât orice cal de-a lungul marginii Zidului Vârtejului. Demonul l-a ascuns pe Kalam sub trunchi, apoi a plonjat.

Un vuiet tunet umplu urechile asasinului, nisipul zvâcnindu-i pe piele. A strâns ochii.

Mai multe bufnituri, iar azalanul alerga pe nisip plin. În față se întindeau ruinele unui oraș.

Focul a izbucnit sub demon, o cărare de flăcări răvășind în urma lui.

Telul ridicat al orașului mort se ridică în fața lor. Azaleanul nici măcar nu încetini, roiind pe zidul zdrențuit. Se profila o fisură, nu suficient de mare pentru demon, dar suficientă pentru Kalam.

A fost aruncat în crăpătură în timp ce azalanul curgea peste ea. Aterizare puternic printre dărâmături și cioburi de oală. Adânc în umbra fisurii.

Tunete brusc deasupra capului, scuturând stânca. Apoi din nou și din nou, părând să coase o potecă înapoi spre peretele de nisip. Detonațiile au încetat atunci și a rămas doar vuietul Vârtejului.

Cred că a reușit să iasă. ticălos rapid .

Asasinul a rămas nemișcat o vreme, întrebându-se dacă șiretlicul a reușit. Oricum ar fi, ar aștepta noaptea înainte de a se aventura.

Nu mai putea auzi cântecul. *Ceva pentru care să fii recunoscător* .

Pereții fisurii au scos la iveală strat peste strat de cioburi de oală pe o parte, o porțiune scufundată și înălțată de stradă pietruită pe cealaltă și flancul peretelui interior al unei clădiri - tencuiala ciobită și cicatrice - pe ultimul. Dărâmăturile de sub el erau libere și se simțeau adânci.

Verificându-și armele, Kalam se așeză să aștepte.

Apsalar în brațe, Cutter ieși de pe poartă. Greutatea femeii a trimis valuri de durere prin umărul lui învinețit și nu a crezut că o va putea purta mult timp.

La treizeci de pași în față, la marginea poianei unde convergeau cele două poteci, zăceau zeci de cadavre. Și în mijlocul lor stătea Cotillion.

Cutter se apropie de zeul umbră. Tiste Edur stătea îngrămădit într-un inel în

jurul unui loc clar din stânga, dar atenția lui Cotillion părea să se concentreze asupra unui corp în special, întins la picioarele lui. Pe măsură ce Daru se apropia, zeul s-a așezat încet, ghemuit, întinzându-și mâna pentru a îndepărta părul de pe fața cadavrului.

Era vrăjitoarea bătrână, a văzut Cutter, cea care fusese arsă. *Cel pe care îl credeam sursa puterii în partidul Malazan. Dar nu a fost ea. Era Călător* . Se opri la câţiva paşi distanţă, scos scurt de expresia lui Cotillion, privirea devastată care îl făcu să pară brusc cu douăzeci de ani mai bătrân. Mâna înmănușată care măturase părul pe spate mângâia acum fața pârjolită a moartei.

— Ai cunoscut-o? întrebă Cutter.

— Hawl, răspunse el după o clipă. — Credeam că Surly le-a scos pe toate. Niciunul din comanda Gârgăi nu a mai rămas. Am crezut că e moartă.

'Ea este.' Apoi a închis gura. *Un lucru al naibii de mizerabil de spus* -

— I-am făcut buni să se ascundă, continuă Cotillion, cu ochii încă ațintiți asupra femeii care zăcea în iarba însângerată și călcată în picioare. — Se pare că este suficient de bun pentru a se ascunde chiar și de mine.

— Ce crezi că făcea ea aici?

Cotillion tresări uşor. — Întrebare greșită, Cutter. Mai degrabă, de ce era cu Traveller? Ce face Talonul? Și Traveller... zeilor, știa el cine era ea? Bineînțeles că a făcut-o, ea este în vârstă și nu este bine, dar chiar și așa...

— Ai putea doar să-l întrebi, murmură Cutter, mormăind în timp ce-și muta greutatea lui Apsalar în brațe. — La urma urmei, e în curte în spatele nostru.

Cotillion se întinse până la gâtul femeii și ridică la vedere ceva înșirat pe un tanga. Un fel de gheare pătată de galben. L-a desprins, l-a studiat o clipă, apoi s-a răsucit și l-a aruncat spre Cutter.

L-a lovit în piept, apoi a căzut să se întindă în poala lui Apsalar.

Daru s-a uitat la el pentru o clipă, apoi a ridicat privirea și a întâlnit ochii zeului.

— Du-te la nava Edur, Cutter. Vă trimit pe voi doi la alt... agent al nostru.

'A face ceea ce?'

'A astepta. În cazul în care este nevoie de tine.

'Pentru ce?'

„Pentru a-i ajuta pe alții să-l doboare pe Stăpânul Gârghei”.

— Știi unde este el sau ea?

Îl ridică pe Hawl în brațe și se îndreptă. — Am o suspiciune. Acum, în sfârșit, o suspiciune cu privire la toate acestea. Se întoarse, silueta fragilă ținută ușor în brațe și îl studie pe Cutter pentru o clipă. Un zâmbet de moment, slab. — Uită-te la noi doi, spuse el, apoi se îndepărtă și începu să meargă spre poteca din pădure.

Cutter se uită după el.

Apoi a strigat: „Nu este la fel! Nu este!' *noi nu suntem* -

Umbrele pădurii l-au înghițit pe zeu.

Cutter șuieră un blestem, apoi se întoarse către poteca care ducea în jos la țărm.

Zeul Cotillion a mers mai departe până a ajuns într-o mică poiană de pe o parte a cărării. Și-a dus povara în centrul ei și a pus-o ușor jos.

O mulțime de umbre s-au transformat în opus, până când forma vagă și nesubstanțială a Shadowthrone s-a rezolvat încet. Pentru o schimbare, zeul nu a spus nimic mult timp.

Cotillion îngenunche lângă trupul lui Hawl. — Călătorul este aici, Ammanas. În ruinele Edur.'

Ammanas mormăi încet, apoi ridică din umeri. — Nu va avea niciun interes să răspundă la întrebările noastre. Nu a făcut-o niciodată. Încăpăţânat ca orice Dal Honese.

— Ești Dal Honese, observă Cotillion.

'Exact.' Ammanas alunecă fără zgomot înainte până când se afla de cealaltă parte a cadavrului. — Ea este, nu-i aşa?

'Este.'

— De câte ori trebuie să moară adepții noștri, Cotillion? întrebă zeul, apoi oftă. — Apoi, din nou, ea a încetat în mod clar să mai fie adeptă cu ceva timp în urmă.

— A crezut că am plecat, Ammanas. Împăratul și Dansatorul. Plecat. Mort.'

— Și, într-un fel, avea dreptate.

— Într-un fel, da. Dar nu în cel mai important mod.

'Care este?'

Cotillion ridică privirea, apoi se strâmbă. — Era o prietenă.

— Ah, cel mai important mod. Ammanas a tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat: „Vrei să urmărești asta?”

„Văd puține alegeri. Talon pune la cale ceva. Trebuie să-i oprim...

'Fără prieten. Trebuie să ne asigurăm că ele *eșuează* . Ai găsit un... traseu?

'Mai mult decat atat. Mi-am dat seama cine se ocupă de toată treaba.

Capul cu glugă al lui Shadowthrone se înclină ușor. — Și acolo merg acum Cutter și Apsalar?

'Da.'

— Sunt suficiente?

Cotillion clătină din cap. „Am alți agenți disponibili. Dar Apsalar aș fi relativ aproape, în caz că ceva nu merge bine.

Ammanas dădu din cap. 'Deci unde?'

— Raraku.

Deși nu putea să-l vadă, Cotillion știa că chipul tovarășului său se despica într-un rânjet larg. — Ah, dragă Rope, cred că a venit timpul să-ți spun mai multe despre propriile mele eforturi...

— Diamantele pe care le-am dat lui Kalam? Mă întrebam despre acestea.

Ammanas făcu un semn către cadavrul lui Hawl. — Să o luăm acasă, adică acasă. Și apoi trebuie să vorbim... pe larg.

Cotillion dădu din cap.

— În plus, adăugă Shadowthrone în timp ce se îndreptă, călătorul fiind atât de aproape mă face nervos.

O clipă mai târziu, poiana era goală, excluzând câteva umbre fără sursă care se împuțineau rapid în nimic.

Cutter ajunse la țărm de gresie. Patru alergători fuseseră trase pe raftul plat și granulat de stâncă. Ancorați în golful de dincolo erau doi droni mari, ambii

grav avariați.

În jurul alergătorilor, echipamentele erau împrăștiate, iar doi copaci uriași fuseseră doborâți și târâți aproape, probabil menționați să înlocuiască catargele rupte. Butoaiele care conţineau peşte sărat fuseseră smulse, în timp ce alte butoaie stăteau la rând în apropiere, umplute cu apă proaspătă.

Cutter îl lăsă pe Apsalar jos, apoi se apropie de unul dintre alergători. Erau la vreo cincisprezece pași de la prova la pupa, cu bârna largă, cu un catarg netrecut și o vâslă de cârmă montată lateral. Erau două oarlocks într-o parte. Tunnelurile erau aglomerate cu sculpturi răvășite.

O criză de tuse bruscă de la Apsalar îl răsuci.

Ea se ridică, scuipă pentru a-și drese glasul, apoi își înfășura brațele în jurul ei, în timp ce tremurul o cuprinse.

Cutter se întoarse repede lângă ea.

— D-Darist?

'Mort. Dar la fel sunt toți Edur. A fost unul printre malazani...

— Cel al puterii. l-am simțit. Așa... *furie!* '

Cutter s-a dus la cel mai apropiat butoi de apă și a găsit un călnic. L-a scufundat plin și s-a întors. — El se numea Călător.

— Îl cunosc, şopti ea, apoi se cutremură. — Nu amintirile mele. Al dansatorului. Dansatorul îl cunoștea. L-a cunoscut bine. Erau... trei. Nu au fost niciodată doar ei doi – știai asta? Niciodată doar Dancer și Kellanved. Nu, *el* era acolo. Aproape de la bun început. Înainte de Tayschrenn, înainte de Dujek, chiar înainte de Surly.

— Ei bine, nu are nicio diferență acum, Apsalar, spuse Cutter. — Trebuie să părăsim această insulă blestemată – Călătorul o poate avea, în ceea ce mă priveşte. Ești suficient de recuperat încât să mă ajuți să pun unul dintre acești alergători în apă? Avem și o recompensă în provizii...

'Unde mergem?'

El a ezitat.

Ochii ei întunecați s-au aplatizat. 'Cotilion.'

— O altă sarcină pentru noi, da.

— Nu merge pe această cale, Crokus.

Se încruntă. — M-am gândit că ai aprecia compania. El i-a oferit căruciorul.

L-a studiat o clipă lungă, apoi a acceptat încet.

— Dealurile Pan'potsun.

— Știu, spuse Lostara târâtor.

Pearl a zâmbit. — Desigur că ai face-o. Și acum, în sfârșit, descoperi motivul pentru care te-am întrebat...

'Așteptaţi un minut. N-ai fi putut să știi unde ar duce această potecă...

— Ei bine, adevărat, dar am încredere în înclinația naturii oarbe pentru cicluri. În orice caz, există un oraș îngropat în apropiere?

'Din apropiere? Adică, în afară de cea pe care stăm noi? Ea a fost încântată să-i vadă falca căzând. — Ce credeai că sunt toate aceste dealuri cu vârful plat, Claw?

Și-a desfăcut mantia. — Atunci din nou, acest loc se va potrivi foarte bine.

'Pentru ce?'

El îi aruncă o privire sardonică. — Ei bine, dragă, un ritual. Trebuie să găsim o potecă, una vrăjitorie, și este veche. Ți-ai imaginat că vom rătăci fără direcție prin acest pustiu, în speranța că vom găsi ceva?

— Ciudat, am crezut că asta am făcut de zile întregi.

— Tocmai am ajuns la o oarecare distanță între noi și blestemul ăla de cap Imass, răspunse el, mergând spre o porțiune plată de piatră, unde începu să o dea cu piciorul liber de moloz. — Îi puteam simți ochii neomeni asupra noastră pe tot drumul peste valea aceea.

— El și vulturii, da. Ea și-a înclinat capul pe spate și a studiat cerul fără nori. — Încă cu noi, de fapt. Nenorocitele alea de păsări. Nesurprinzător. Suntem aproape fără apă, cu și mai puțină mâncare. Într-o zi sau două vom avea probleme serioase.

— Voi lăsa astfel de griji banale cu tine, Lostara.

— Adică, dacă totul eșuează, poți oricând să mă ucizi și să mă mănânci, nu? Dar dacă decid să te omor mai întâi? Obsedat ca sunt de grijile banale.

Gheara se așeză într-o poziție cu picioarele încrucișate. — Aici a devenit mult mai rece, nu crezi? Un fenomen localizat, bănuiesc. Deși mi-aș imagina că o anumită măsură de succes în ritualul pe care sunt pe cale să-l pun în aplicare ar trebui să încingă oarecum lucrurile.

— De-ar fi doar entuziasmul neîncrederii, mormăi Lostara, mergând spre marginea telefoanelor şi privind spre sud-vest, spre locul unde peretele roşu al Vârtejului tăia o tăietură curbă peste deşert. În spatele ei, auzi cuvinte în surdină, rostite într-o limbă necunoscută de ea. *Probabil farfurie. Am văzut destui magi la lucru ca să știu că nu au nevoie de cuvinte... nu decât dacă fac spectacol* . Pearl făcea probabil exact asta. Era unul pentru ipostaze, chiar și în timp ce afecta indiferența față de publicul său. *Un bărbat care își caută numele în volumele de istorie. Un rol crucial asupra căruia pivotează soarta imperiului* .

Ea se întoarse în timp ce el plesnea praful din mâini și îl văzu ridicându-se, cu o încruntare tulburată pe chipul lui prea frumos.

— Nu a durat mult, spuse ea.

'Nu.' Până și el părea surprins. „Am fost într-adevăr norocos. Un spirit pământesc local a fost ucis... în apropiere. Printr-o confluență de destine îngrozitoare, o victimă întâmplătoare. Fantoma ei persistă, ca un copil care caută părinți pierduți, și așa ar vorbi oricărui străin care se întâmplă pe acolo, cu condiția ca acel străin să fie pregătit să asculte.

Lostara mormăi. — În regulă, și ce avea de spus?

— Un incident groaznic - ei bine, *incidentul* teribil, cel care a ucis spiritul - ale cărui detalii mă fac să trag concluzia că există o legătură...

— Bine, îl întrerupse ea. — Mai departe, pierdem timpul.

El a tăcut, aruncându-i o privire rănită care ar fi putut foarte bine să fie sinceră. *Am pus întrebarea, ar trebui măcar să-l las să răspundă* .

Un gest, iar el își croia drum pe partea abruptă și treptă a telefonului.

Și-a pus rucsacul pe umăr și a urmat-o.

Ajungând la bază, Gheara o conduse în jurul flancului său și direct spre sud printr-un plat pietros. Lumina soarelui a sărit de pe suprafața sa albită cu o strălucire aprigă, orbitoare. Cu excepția câtorva furnici care se grăbesc sub

picioare, nu era niciun semn de viață pe această întindere de pământ ofilit. Pietrele mici zăceau în grupuri alungite ici și colo, ca și cum ar descrie țărmurile unui lac pe moarte, un lac care se împuținase într-o împrăștiere de bazine, lăsând doar sare cu crustă.

Au mers mai departe după-amiaza, până când o creastă de dealuri a devenit vizibilă la sud-vest, cu o altă masă masivă ridicându-se în stânga ei. Apartamentul a început să formeze un bazin vizibil care părea să continue între cele două formațiuni. Cu amurgul la doar câteva clipe distanță, au ajuns la baza uniformă a acelei coborâri, mesele se profilează în stânga lor, dealul spart în față și în dreapta lor.

În centrul acestui apartament se aflau epava căruței unui negustor, înconjurată de pământ pârjolit, unde cenusa albă se învârtea în mici vârtejuri care păreau incapabile să meargă nicăieri.

Perla conducând, au pășit în ciudatul cerc ars.

Cenușa era umplută cu oase minuscule, arse albe și cenușii de o căldură intensă, scârțâind sub picioare. Uimit, Lostara se ghemui pentru a le studia. — Păsări? se întrebă ea cu voce tare.

Privirea lui Pearl era asupra căruței sau, poate, a ceva chiar dincolo de el. La întrebarea ei, el clătină din cap. — Nu, fată. Șobolani.

Ea a văzut un craniu minuscul întins la picioarele ei, confirmând cuvintele lui. — Există un fel de șobolani, în zonele stâncoase...

El a aruncat o privire spre ea. — Aceştia sunt-au-D'ivers. O persoană deosebit de neplăcută pe nume Gryllen.

— A fost ucis aici?

'Eu nu cred acest lucru. Poate că rănit grav. Pearl se apropie de un morman mai mare de cenușă și se ghemui să-l măture.

Lostara se apropie.

Descoperea un cadavru, nimic altceva decât oase – iar oasele acelea erau toate îngrozitor de roade.

— Sărmanul ticălos.

Pearl nu spuse nimic. A întins mâna în scheletul prăbușit și a ridicat în vedere o mică bucată de metal. — Topit, mormăi el după o clipă, dar aș spune că este un sigiliu Malazan. Cadru de mag.

Mai erau patru mormane similare cu cea care ascunsese oasele mestecate. Lostara s-a dus la cel mai apropiat și a început să dea cenușa cu piciorul.

— Acesta este întreg! şuieră ea, văzând carne înnegrită de foc.

Pearl a venit. Împreună, au îndepărtat cadavrul de la șolduri în sus. Îmbrăcămintea îi fusese în mare parte arse, iar focul străbătuse pielea, dar părea incapabil să facă mai mult decât să ardă suprafața.

Când Gheara a măturat ultima cenușă de pe fața cadavrului, ochii i s-au deschis.

Blestemând, Lostara sări înapoi, cu o mână măturându-și sabia de teacă.

— E în regulă, spuse Pearl, chestia asta nu merge nicăieri, fetiță.

În spatele pleoapelor încrețite și prăbușite ale cadavrului, erau doar gropi căscate. Buzele i se dezlipeseră pe spate de uscare, lăsând-o cu un rânjet îngrozitor, înnegrit.

'Ce ramane?' a întrebat-o Pearl. — Mai poţi vorbi?

Sunete slabe răzbăteau din el, forțând-o pe Pearl să se apropie.
'Ce a spus?' întrebă Lostara.
Gheara îi aruncă o privire înapoi. „El a spus: „Mă numesc Clam și am murit de o moarte teribilă”. '
— Niciun argument acolo...
— Și apoi a devenit un hamal strigoi.
— Pentru Gryllen?
— Da.
Și-a învelit tulwarul. — Asta pare o profesie deosebit de neplăcută după moarte.
Sprâncenele lui Pearl s-au ridicat, apoi a zâmbit. — Vai, nu vom primi mult mai mult de la draga bătrână Clam. Nici celelalte. Vrăjitoria care îi ține animat dispare. Înseamnă că Gryllen este fie mort, fie e foarte departe. În orice caz, amintiți-vă de Warren de foc - a fost dezlănțuit aici, într-un mod ciudat. Și ne-a lăsat o urmă.
— E prea întuneric, Pearl. Ar trebui să tabărăm.
'Aici?'
Ea îşi reconsideră, apoi se încruntă în întuneric. — Poate că nu, dar totuși sunt obosit și, dacă căutăm semne, vom avea nevoie de lumină în orice caz.
Pearl ieși din cercul de cenușă. Un gest și o sferă de lumină s-au format încet în aer deasupra lui. — Poteca nu duce departe, cred. O ultimă sarcină, Lostara. Atunci vom găsi unde să tabărăm.
— O, foarte bine. Continuă, Pearl.
Oricare ar fi semnele pe care le-a urmat, ele nu erau vizibile pentru Lostara. Și mai ciudat, părea a fi unul de țesut, rătăcitor, un detaliu care îl avea pe Gheara încruntat, pașii lui ezitant, precauți. După prea mult timp, abia se mișca deloc, avansând cu cele mai mici trepte. Și a văzut că fața lui era plină de mărgele de sudoare.
Ea își mușcă din nou întrebările, dar își scoase încet sabia încă o dată.
Apoi, în cele din urmă, au ajuns la un alt cadavru.
Respirația șuieră din Pearl și el se lăsă în genunchi în fața corpului mare și ars.
Ea a așteptat până când respirația lui a încetinit, apoi și-a dres glasul și a spus: „Ce tocmai sa întâmplat, Pearl?
— Hood era aici, şopti el.
— Da, văd bine că...
— Nu, nu înțelegi. Întinse mâna spre cadavru, mâna închizându-se într-un pumn deasupra pieptului său lat, apoi lovi cu pumnul.
Corpul era pur și simplu o coajă. S-a prăbușit cu un scrâșnet de praf sub lovitură.
El se uită înapoi la ea. — Hood a fost *aici* . Însuși zeul, Lostara. A venit să-l ia pe acest om - nu doar sufletul lui, ci și carnea - tot ceea ce fusese infectat de lăcașul focului - vârnicul luminii, pentru a fi mai precis. Doamne, ce aș face acum pentru un Deck of Dragons. A avut loc o schimbare în... gospodăria lui Hood.
— Și care este semnificația tuturor acestor lucruri? ea a intrebat. — Credeam că îl căutăm pe Felisin.

— Nu te gândești, fată. Amintește-ți povestea lui Stormy. Și a Adevărului. Felisin, Heboric, Kulp și Baudin. Am găsit ce a mai rămas din Kulp la căruța lui Gryllen. Și acesta - gestul lui a fost aprig - este Baudin. Nenorocitul Talon - deși dovada nu e la gâtul lui, vai. Îți amintești pielea lor ciudată? Gesler, Stormy, Adevărul? Același lucru sa întâmplat și cu Baudin, aici.

— Ai numit asta o infecție.

— Ei bine, nu știu ce este. Warrenul i-a *schimbat* . Nu se poate spune în ce fel.

— Deci, am rămas cu Felisin și Heboric Light Touch.

El a dat din cap.

— Atunci cred că ar trebui să vă spun ceva, continuă Lostara. „Poate să nu fie relevant…”

— Hai, fată.

Se întoarse cu fața spre dealurile din sud-vest. — Când l-am urmărit pe acel agent al lui Sha'ik... în acele dealuri...

— Kalam Mekhar.

— Da. Și l-am luat în ambuscadă pe Sha'ik la vechiul templu de la vârf - pe poteca care duce în Raraku...

— După cum ai descris.

Ea i-a ignorat nerăbdarea. — Am fi văzut toate astea. Astfel, evenimentele în care tocmai ne-am lovit aici au avut loc după ambuscadă.

'Ei bine, da.'

Ea oftă și își încrucișă brațele. — Felisin și Heboric sunt în armata Apocalpysei, Pearl. În Raraku.'

— Ce te face atât de sigur?

Ea a ridicat din umeri. — Unde altfel ar fi? Gândește-te, omule. Ura lui Felisin față de Imperiul Malazan trebuie să fie mistuitoare. Nici Heboric nu ar avea prea multă dragoste pentru imperiul care l-a închis și l-a condamnat. Erau disperați, după atacul lui Gryllen. După ce Baudin și Kulp au murit. Disperat și probabil rănit.

Dădu încet din cap, îndreptându-se din ghemuială lângă cadavru. — Un lucru pe care nu mi l-ai explicat niciodată, Lostara. De ce a eșuat ambuscadă?

— Nu a fost. L-am ucis pe Sha'ik, aș jura. O ceartă în frunte. Nu am putut recupera cadavrul din cauza gardienilor ei, care au dovedit prea mult pentru compania noastră. Am ucis-o, Pearl.

— Atunci cine, în numele lui Hood, comandă Apocalipsa?

'Nu știu.'

— Poți să-mi arăți acest loc de ambuscadă?

— Dimineața, da. Te pot duce chiar acolo. Se uită pur și simplu la ea, chiar dacă sfera de lumină de deasupra lor începea să se clătească, apoi dispăru în cele din urmă cu un oftat slab.

Amintirile lui se treziseră. Ceea ce se afla în T'lan Imass, stratificat, indurat de nenumăratele secole, era un peisaj pe care Onrack îl putea citi încă o dată. Și așa, ceea ce văzu în fața lui acum... dispăruseră mesele de la orizont, turnurile de gresie sculptate de vânt, nisipul batut de vânt și panglicile albe de coral de pământ. Au dispărut cheile, arroyos și albiile moarte ale râurilor, câmpurile

plantate și șanțurile de irigare. Chiar și orașul de la nord, chiar la marginea orizontului, agățat ca o tumoare de vastul râu șerpuit, a devenit nesubstanțial, efemer pentru ochiul minții lui.

Și tot ceea ce vedea acum era așa cum fusese... atât de mult timp în urmă.

Valurile înnorate ale mării interioare, rostogolindu-se ca făgăduința eternității, de-a lungul unui țărm de pietriș care se întindea spre nord, neîntrerupt până la munții care aveau să fie numiți într-o zi Thalas, și spre sud, până să cuprindă rămășița cunoscută acum sub numele de Marea Clatar. Recifele de corali și-au dezvăluit tepii de piele de rechin la o șaseme de legă dincolo de plajă, peste care au dispărut de mult pescărușii și păsările cu cioc lung.

Erau siluete care mergeau de-a lungul șuviței. Clanul lui Renig Obar, a venit să facă schimb cu fildeș de balenă și ulei de dhenrabi din țările lor natale din tundra și părea că aduseseră cu ei vânturile răcoroase... sau poate că vremea nepotrivită care venise în aceste clime calde sugera ceva mai întunecat. Un Jaghut, ascuns într-un stăpân, frământând ceaunul lui Omtose Phellack. Mult mai mult din asta și recifele ar muri și, odată cu ei, toate creaturile care depindeau de ei.

O suflare de neliniște flutura prin Onrack care era în carne și oase. Dar se făcuse deoparte. Nu mai era un bonecaster pentru clanul său - Absin Tholai era cu mult superior în artele ascunse, până la urmă și mai înclinat către ambiția înfometată necesară printre cei care urmau Calea lui Tellann. Prea des, Onrack își găsise mintea atrasă de alte lucruri.

La frumusețea crudă, așa cum a văzut-o înaintea lui acum. Nu era unul pentru luptă, pentru ritualuri de distrugere. Întotdeauna era reticent să danseze în adâncurile adânci ale peșterilor, unde tobele bătea și ecourile se rostogoleau prin carne și oase, ca și cum cineva s-ar afla în calea unei turme de ranag-o turmă ca cea pe care a suflat-o Onrack. pe pereții peșterii din jurul lor. Gura îi amără de scuipat, cărbune și ocru, dosul mâinilor pătate acolo unde îi blocaseră stropii de pe buze, definind formele de pe piatră. Arta a fost făcută în singurătate, imagini modelate fără lumină, pe pereți nevăzuți, când restul clanului dormea în cavernele exterioare. Și era un adevăr simplu, că Onrack devenise priceput în vrăjitoria vopselei din acea dorință de a fi separat, de a fi singur.

Într-un popor în care singurătatea era cât mai aproape de o crimă. Unde să se despart era să slăbesc. Acolo unde însăși ruperea viziunii în componentele sale - de la vedere la observare, de la reînvierea memoriei și remodelarea ei dincolo de îndemâna ochiului, pe ziduri de piatră - a cerut o înclinație cu margini fine, potențial mortală.

Un sărac bonecaster. Onrack, nu ai fost niciodată ceea ce trebuia să fii. Și când ai încălcat legământul nescris și ai pictat o imagine adevărată a unui Imass muritor, când ai prins în timp acea femeie drăguță și întunecată, acolo, în cavernă, nimeni nu trebuia să găsească... ah, atunci ai căzut în mânia rudelor. . De Logros însuși și Prima Sabie.

Dar își aminti expresia de pe chipul tânăr al lui Onos T'oolan, când se uitase pentru prima dată la tabloul surorii sale. Uimire și uimire, și o renaștere a unei iubiri durabile – Onrack era sigur că văzuse așa ceva în fața Primei Sabie, era sigur că și alții, deși, desigur, nimeni nu vorbea despre asta. Legea fusese încălcată și i se va răspunde cu severitate.

Nu a știut niciodată dacă Kilava fusese ea însăși să vadă tabloul; nu știuse niciodată dacă ea fusese furioasă sau văzuse suficient pentru a înțelege sângele propriei inimi care intrase în acea imagine.

Dar asta este ultima amintire la care vin acum.

— Tăcerile tale, mormăi Trull Sengar, îmi fac mereu fiori, T'lan Imass.

— Cu o noapte înainte de Ritual, răspunse Onrack. — Nu departe de locul ăsta unde stăm acum. Trebuia să fiu alungat din tribul meu. Am comis o crimă la care nu exista un alt răspuns. În schimb, evenimentele au eclipsat clanurile. Patru tirani Jaghut se ridicaseră și formaseră un compact. Ei au căutat să distrugă acest pământ, așa cum au făcut-o.

Tiste Edur nu spuse nimic, întrebându-se poate ce anume fusese distrus. De-a lungul râului erau șanțuri de irigare și fâșii de culturi verzi bogate care așteptau rândul sezonului. Drumuri și ferme, templu ocazional și numai spre sud-vest, de-a lungul acelui orizont, creasta ruptă a stâncilor fără copaci strică scena.

— Eram în cavernă, în locul crimei mele, continuă Onrack după o clipă. — În întuneric, desigur. Ultima mea noapte, m-am gândit, printre cei de la fel. Deși, în adevăr, eram deja singur, alungat din tabără în acest ultim loc de singurătate. Și apoi a venit cineva. O atingere. Un corp, cald. Moale dincolo de credință – nu, nu, soția mea, ea fusese printre primele care mă fereau, pentru ceea ce făcusem, pentru trădarea pe care o însemnase. Nu, o femeie necunoscută de mine în întuneric...

A fost ea? Nu voi sti niciodata. Ea a plecat dimineața, a plecat de la noi toți, chiar dacă Ritualul a fost proclamat și clanurile s-au adunat. Ea a sfidat apelul - nu, mai oribil încă, își ucisese rudele, toți, cu excepția lui Onos însuși. Reuşise să o alunge - cea mai adevărată măsură a extraordinarei sale pricepere marţiale.

A fost ea? Era sânge nevăzut pe mâinile ei? Acea pulbere uscată, mărunțită, pe care am găsit-o pe propria mea piele, despre care credeam că provine din castronul de vopsea răsturnat. A fugit din Onos... la mine, în peștera mea rușinoasă.

Și pe cine am auzit în pasajul de dincolo? În mijlocul dragostei noastre, a venit cineva peste noi și a văzut ce eu însumi nu am putut?

— Nu mai trebuie să spui, Onrack, spuse Trull încet.

Adevărat. Și dacă aș fi trup de muritor, m-ai vedea plângând și astfel spun ceea ce tocmai ai spus. Astfel, durerea mea nu este pierdută în ochii tăi, Trull Sengar. Și totuși te întrebi de ce mi-am proclamat jurământul...

— Urma renegaților este... proaspătă, spuse Onrack după o clipă.

Trull zâmbi pe jumătate. — Și îți place să ucizi.

— Arta găsește noi forme, Edur. Sfidează să fie redus la tăcere. T'lan Imass se întoarse încet spre el. „Desigur, schimbările au venit la noi. Nu mai sunt liber să urmăresc această vânătoare... decât dacă vrei la fel.

Trull s-a strâmbat, a cercetat ținuturile din sud-vest. — Ei bine, nu este la fel de invitant un prospect ca odinioară, îți spun. Dar, Onrack, acești renegați sunt agenți în trădarea poporului meu și vreau să descopăr cât pot de mult despre rolul lor. Prin urmare, trebuie să le găsim.

— Și vorbește cu ei.

— Vorbește cu ei mai întâi, da, și apoi îi poți ucide.

— Nu mai cred că sunt capabil de asta, Trull Sengar. Sunt prea grav afectat. Chiar și așa, Monok Ochem și Ibra Gholan ne urmăresc. Vor fi de ajuns.

Capul lui Tiste Edur se întoarse la asta. — Doar ei doi? Ești sigur?

— Puterile mele sunt diminuate, dar da, cred că da.

'Cat de aproape?'

'Nu conteaza. Ei își rețin dorința de răzbunare împotriva mea... ca să-i conduc la cei pe care i-au vânat de la bun început.

— Ei bănuiesc că te vei alătura renegaţilor, nu-i aşa?

— Rude rupte. Da, o fac.

— Și tu vrei?

Onrack studie Tiste Edur o clipă. — Numai dacă o faci, Trull Sengar.

Erau chiar la marginea terenului cultivat și, prin urmare, era relativ ușor să evitați contactul cu oricare dintre locuitorii locali. Drumul singuratic pe care l-au traversat era gol de viață în ambele direcții, cât au putut vedea. Dincolo de câmpurile irigate, peisajul natural accidentat s-a reafirmat. Smocuri de iarbă, întinderi de pietriș netezit de apă care urmăresc rigole și râpe uscate, ocazional copac guldindha.

Dealurile din față erau cu dinți de ferăstrău, partea din față strânsă cu gheare în stânci apropiate.

Acele dealuri erau unde T'lan Imass rupsese calotele de gheață, primul loc de sfidare. Pentru a proteja locurile sfinte, peșterile ascunse, carierele de silex. Unde, acum, au fost puse armele celor căzuți.

Arme pe care acești renegați le-ar revendica . Nu exista nicio proveniență pentru vrăjitoria care a investit acele lame de piatră, cel puțin în ceea ce privește Tellann. Aveau să hrănească pe cei care le țineau, cu condiția să fie rude cu creatorii – sau chiar făcuți chiar de acele mâini cu mult timp în urmă. Imass, deci, de vreme ce arta printre popoarele muritoare era de mult pierdută. De asemenea, găsirea acelor arme le-ar oferi renegaților libertatea lor finală, rupând puterea lui Tellann din corpurile lor.

— Ai vorbit despre trădarea clanului tău, spuse Trull Sengar în timp ce se apropiau de dealuri. — Acestea par a fi amintiri vechi, Onrack.

— Poate că suntem destinați să ne repetăm crimele, Trull Sengar. Amintirile s-au întors la mine - tot ceea ce credeam că s-a pierdut. Nu știu de ce.'

— Despărțirea Ritualului?

'Eventual.'

— Care a fost crima ta?

„Am prins o femeie în timp. Sau așa părea. I-am pictat asemănarea într-o peșteră sacră. Acum cred că, făcând acest lucru, am fost responsabil pentru crimele teribile care au urmat, pentru că ea a părăsit clanul. Ea nu a putut să se alăture Ritualului care ne-a făcut nemuritori, pentru că de mâna mea ea devenise deja așa. Ea știa asta? Acesta a fost motivul pentru care a sfidat-o pe Logros și Prima Sabie? Nu există răspunsuri la asta. Ce nebunie i-a furat mintea, ca să-și omoare ruda cea mai apropiată, ca, într-adevăr, să caute să-l omoare pe Prima Sabie, propriul ei frate?

— O femeie, nu partenerul tău, atunci.

'Nu. Era un bonecaster. Un Soletaken.

— Totuşi ai iubit-o.

O ridicare din umeri. — Obsesia este propria ei otravă, Trull Sengar.
O potecă îngustă de capre ducea în lanț, abruptă și șerpuitoare în urcușul său. Au început să urce.
— Aș obiecta, spuse Tiste Edur, la această noțiune de a fi sortiți să ne repetă greșelile, Onrack. Nu se învață lecții? Experiența nu duce la înțelepciune?
— Trull Sengar. Tocmai i-am trădat pe Monok Ochem și Ibra Gholan. L-am trădat pe T'lan Imass, pentru că am ales să nu-mi accept soarta. Astfel, aceeași infracțiune ca și cea pe care am comis-o cu mult timp în urmă. Întotdeauna mi-a fost foame de singurătate de la felul meu. Pe tărâmul Nascentului, eram mulțumit. Cum eram în peșterile sacre care se află în față.
'Conţinut? Și acum, în acest moment?
Onrack a tăcut o vreme. — Când amintirile s-au întors, Trull Sengar, singurătatea este o iluzie, pentru că fiecare tăcere este umplută de o căutare zgomotoasă a sensului.
— Pari mai... muritor cu fiecare zi care trece, prietene.
— Defectuos, vrei să spui.
Tiste Edur mormăi. 'Chiar și așa. Totuși, uită-te la ce faci acum, Onrack.
'Ce vrei să spui?'
Trull Sengar se opri pe potecă și se uită la T'lan Imass. Zâmbetul lui era trist. — Te întorci acasă.

La mica distanta erau campati Tiste Liosan. Batut, dar viu. Ceea ce era, reflectă Malachar, cel puțin ceva.
Stele ciudate străluceau deasupra capului, lumina lor clătinând, parcă plină de lacrimi. Peisajul care se întindea sub ei părea un pustiu fără viață de stâncă și nisip.
Focul pe care îl făcuseră în subsolul unei mese cocoașe atrăsese molii ciudate de mărimea unor păsări mici, precum și o mulțime de alte creaturi zburătoare, inclusiv șopârle înaripate. Un roi de muște coborâse peste ei mai devreme, mușcându-i rău înainte de a dispărea la fel de repede cum veniseră. Și acum, acele mușcături păreau să se *târască* , de parcă insectele ar fi lăsat ceva în urmă.
În mintea lui Malachar, exista un aer de... nedorit pe acest tărâm. S-a zgâriat la unul dintre nodulii de pe braț, șuieră când a simțit ceva zvârcolindu-se sub pielea fierbinte. Întorcându-se înapoi la foc, și-a studiat senescalul.
Jorrude îngenunche lângă vatră, cu capul în jos - o poziție care nu se schimbase de ceva vreme - și neliniștea lui Malachar se adânci. Enias stătea ghemuit lângă seneshal, gata să se miște dacă încă o criză de angoasă îl copleși pe stăpânul său, dar acele ședințe tulburătoare soseau din ce în ce mai rar. Orenas a rămas să păzească caii, iar Malachar știa că stătea cu sabia scoasă în întunericul dincolo de lumina focului.
Într-o zi, știa el, avea să fie o contabilitate cu T'lan Imass. Tiste Liosan continuase ritualul cu buna credinta. Fuseseră prea deschise. *Nu ai încredere niciodată într-un cadavru* . Malachar nu știa dacă un asemenea avertisment a fost găsit în textul sacru din Viziunile lui Osric. Dacă nu, ar vedea că s-a adăugat la înțelepciunea adunată a Tiste Liosan. *Când ne întoarcem. Dacă ne întoarcem* .
Jorrude se îndreptă încet. Fața lui era devastată de durere. „The Guardian

este mort”, anunță el. „Tărâmul nostru este atacat, dar frații și surorile noștri au fost avertizați și chiar acum călăresc la porți. Tiste Liosan va tine. Până la întoarcerea lui Osric, vom rezista. S-a rotit încet pentru a se înfrunta pe rând pe fiecare dintre ei, inclusiv pe Orenas care a apărut în tăcere din întuneric. — Pentru noi, o altă sarcină. Cel pe care ni s-a desemnat să îl finalizăm. Pe acest tărâm, undeva, vom găsi infractorii. Hotii Focului. Am căutat și ei nu au fost niciodată mai aproape de simțurile mele. Ei sunt în această lume și îi vom găsi.

Malachar a așteptat, pentru că știa că sunt mai multe.

Jorrude a zâmbit apoi. 'Fratii mei. Nu știm nimic despre acest loc. Dar acesta este un dezavantaj care se va dovedi temporar, pentru că am simțit și prezența unui vechi prieten al Tiste Liosan. Nu departe. Îl vom căuta – prima noastră sarcină – și îl vom ruga să ne familiarizeze cu rigorile acestui pământ.

— Cine este acest vechi prieten, Seneschal? întrebă Enias.

— Creatorul timpului, frate Enias.

Malachar dădu încet din cap. *Un prieten cu Tiste Liosan intr-adevar. Ucigașul celor Zece Mii*. *Icarium* .

— Orenas, spuse Jorrude, pregăteşte-ne caii.

CAPITOLUL Șaptesprezece

Șapte fețe în stâncă
Șase fețe se întoarseră către Teblor
Unul rămâne Negăsit
Mamă a tribului fantomelor
copiii Teblori ni s-a spus
a se întoarce
Rugăciunea de dăruire a mamei

printre Teblori

Karsa Orlong nu era străin de piatră. cuprul brut scos din excursii, cositor și împerecherea lor care era bronz, astfel de materiale își aveau locul. Dar lemnul și piatra erau cuvintele mâinilor, modelarea sacră a voinței.

Fulgi paraleli, lungi și subțiri, așchii translucide s-au îndepărtat cu pumnul de lamă, lăsând ondulații care se întind peste, de la margine la coloana ondulată. Fulgi mai mici îndepărtați de pe marginile duble, mai întâi pe o parte, apoi răsturnând lama între lovituri, înainte și înapoi, pe toată lungimea.

A lupta cu o astfel de armă ar necesita schimbări ale stilului cu care Karsa era cel mai familiar. Lemnul s-a îndoit, a alunecat cu ușurință peste marginile scutului, a sărit fără efort de-a lungul lamelor de sabie. Muchiile zimțate ale acestei săbii de silex s-ar comporta diferit și el ar trebui să se ajusteze, mai ales având în vedere greutatea și lungimea ei masivă.

Mânerul s-a dovedit cel mai provocator. Flint nu a apreciat rotunjimea și cu cât mânerul devenea mai puțin unghiular, cu atât platformele lovitoare erau mai puțin stabile. Pentru pom, a lucrat piatra într-o formă de diamant supradimensionat, fracturată în trepte. Fracturile de trepte aproape în unghi drept ar fi în mod normal privite ca defecte periculoase, invitând să se concentreze asupra energiilor spulberante, dar zeii promiseseră că vor face arma indestructibilă, așa că Karsa și-a respins grija instinctivă. Ar aștepta până găsește materiale potrivite pentru o mâneră încrucișată.

Habar n-avea cât timp a trecut în timpul fabricării sabiei. Toate celelalte considerații au dispărut pentru el - nu a simțit nici foame, nici sete și nu a observat când pereții cavernei au devenit alunecoși de condens, pe măsură ce temperatura crește mereu, până când atât el, cât și piatra au fost înveliți în sudoare. De asemenea, nu ținea seama de focul din vatra căptușită cu bolovani care ardea neîncetat, nealimentat, flăcările pâlpâind în culori ciudate.

Sabia a poruncit tuturor. Sentimentul fantomelor sale însoțitoare a rezonat de la lama în vârful degetelor, apoi de-a lungul fiecărui os și mușchi al corpului său. Bairoth Gild, a cărui ironie tăioasă părea să fi infuzat cumva arma, la fel ca loialitatea acerbă a lui Delum Thord – acestea erau cadouri neașteptate, o contorsionare misterioasă de teme, de aspecte, care au impregnat o personalitate în sabie.

Printre legende au fost cântece care sărbătoreau armele prețuite și eroii Teblori care le mânuiau. Karsa susținuse întotdeauna că noțiunea de arme care posedă voințe proprii era puțin mai mult decât îngâmfarea unui poet. Și acei eroi care și-au trădat lamele și au suferit astfel finaluri tragice, ei bine, în fiecare poveste, Karsa nu a avut nicio dificultate în a cita alte defecte, mai evidente, în acțiunile lor, suficiente pentru a explica decesul eroului.

Teblorul nu a transmis niciodată armele moștenitorilor – toate bunurile îl însoțeau pe cel care murise, pentru ce valorează o fantomă lipsită de tot ce dobândise în viața ei de muritor?

Sabia de silex care și-a găsit formă în mâinile lui Karsa nu semăna așadar cu nimic despre care știa sau auzise înainte. Stătea pe pământ în fața lui, ciudat de gol, în ciuda pielii pe care o înfășurase în jurul mânerului. Fără mâner, fără teacă. Masiv și brutal, dar frumos în simetria sa, în ciuda dungilor de sânge lăsate de mâinile lui sfâșiate.

A devenit conștient de căldura arzătoare din cavernă și a ridicat încet privirea.

Cei șapte zei stăteau în fața lui într-o semilună turtită, flăcările vetrei pâlpâind peste trupurile lor zdrobite și rupte. Aveau arme care să se potrivească cu cea care stă acum în fața lui, deși reduse pentru a se potrivi formelor lor ghemuite.

— Ai venit în adevăr, a observat Karsa.

Cel pe care îl cunoștea ca Urugal a răspuns: „Avem. Acum suntem eliberați de legăturile Ritualului. Lanțurile, Karsa Orlong, sunt rupte.

Un altul a vorbit cu o voce joasă și răgușită. — Warren of Tellann ți-a găsit sabia, Karsa Orlong. Gâtul zeului era stricat, rupt, capul căzut pe un umăr și abia ținut în loc de mușchi și tendoane. „Nu se va sparge niciodată”.

Karsa mormăi. — Sunt arme sparte în cavernele de dincolo.

— Vrăjitorie bătrână, răspunse Urugal. — Warrens inimici. Oamenii noștri au purtat multe războaie.

— Într-adevăr, tu, T'lan Imass, a spus războinicul Teblor. — Am mers pe scări făcute din rudele tale. Am văzut oamenii tăi, căzuți într-un număr atât de mare încât să sfideze înțelegerea. El a scanat cele șapte creaturi care stăteau în fața lui. — Ce bătălie te-a luat?

Urugal a ridicat din umeri. — Nu are nicio însemnătate, Karsa Orlong. O luptă de demult, un inamic acum praf, un eșec cel mai bine uitat. Am cunoscut războaie dincolo de număr și ce au realizat ele? Jaghut au fost condamnați la dispariție - noi, dar am grăbit inevitabilul. Alți dușmani s-au anunțat și au stat în calea noastră. Am fost indiferenți față de cauzele lor, niciuna dintre acestea nu a fost suficientă pentru a ne abate. Și așa i-am măcelărit. Iar si iar. Războaie fără sens, războaie care nu au schimbat practic nimic. A trăi înseamnă a suferi. A exista - așa cum facem noi - înseamnă a *rezista* .

„Asta este tot ce s-a învățat, Karsa Orlong”, a spus femeia T’lan Imass, cunoscută sub numele de Siballe. — În totalitatea sa. Piatra, marea, pădurea, orașul - și fiecare creatură care a trăit vreodată - toate au aceeași luptă. Ființa rezistă neființei. Războaie de ordine împotriva haosului dizolvării, al dezordinei. Karsa Orlong, acesta este singurul adevăr demn, cel mai mare dintre toate adevărurile. La ce se închină zeii înșiși, decât perfecțiunea? Victoria de neatins

asupra naturii, asupra incertitudinii naturii. Există multe cuvinte pentru această luptă. Ordinea împotriva haosului, structura împotriva dizolvării, lumina împotriva întunericului, viața împotriva morții. Dar toate înseamnă același lucru.

T'lan Imass cu gâtul rupt a vorbit în șoaptă, cuvintele lui o cântare zgomotătoare. — Ranag-ul a căzut şchiop. Este îndepărtat de turmă. Totuși merge mai departe în urma lui. Căutând protecția turmei. Timpul se va vindeca. Sau slăbește. Două posibilități. Dar ranagul șchiop nu știe decât speranță încăpățânată. Căci aceasta este natura sa. L-au văzut și acum se închid. Prada este încă puternică. Dar singur. Cei cunosc slăbiciunea. Ca un parfum pe vântul rece. Ei aleargă cu ranagul care se poticnește. Și alungă-l de turmă. Totuși, este o speranță încăpățânată. Își face standul. Capul coborât, coarnele gata să zdrobească coastele, să trimită inamicul în zbor. Dar ay sunt deștepți. Încercuiește-te și atacă, apoi pleacă. Iar si iar. Războaiele foamei cu speranțe încăpățânate. Până se epuizează ranagul. Sângerare. uluitoare. Apoi, toți atacă deodată. Cefata. Picioarele. Gât. Până când ranagul este târât în jos. Și speranța încăpățânată cedează, Karsa Orlong. Ea cedează, așa cum trebuie întotdeauna, pentru a opri inevitabilitatea.

Teblorul își dezveli dinții. — Cu toate acestea, noul tău stăpân ar găzdui fiara aceea șchiopătă. I-ar oferi un refugiu.

— Treci podul înainte să-l construim noi, Karsa Orlong, spuse Urugal. — Se pare că Bairoth Gild te-a învățat cum să gândești, înainte ca el însuși să eșueze și să moară. Ești într-adevăr demn de numele de Conducător de război.

„Perfecțiunea este o iluzie”, a spus Siballe. „Astfel, muritorii și nemuritorii deopotrivă luptă pentru ceea ce nu poate fi realizat. Noul nostru maestru caută să schimbe paradigma, Karsa Orlong. O a treia forță, pentru a schimba pentru totdeauna războiul etern dintre ordine și dizolvare.

— Un maestru care cere închinarea imperfecțiunii, mârâi Teblorul.

Capul lui Siballe scârțâi într-un semn din cap. 'Da.'

Karsa și-a dat seama că îi era sete și s-a dus la rucsacul lui, scoțând o oală de apă. A băut adânc, apoi s-a întors la sabia lui. Își închise ambele mâini în jurul strângerii și o ridică în fața lui, studiindu-i lungimea ondulată.

„O creație extraordinară”, a spus Urugal. „Dacă armele Imass ar putea avea un zeu...”

Karsa a zâmbit către T'lan Imass pe care o îngenunchese înainte, într-o poiană îndepărtată, într-o vreme a tinereții – când lumea pe care o vedea era atât simplă, cât și... perfectă. — Nu sunteţi zei.

„Suntem”, a răspuns Urugal. „A fi zeu înseamnă a avea închinători”.

— Pentru a-i ghida, a adăugat Siballe.

— Vă înşelaţi, amândoi, spuse Karsa. „A fi zeu înseamnă a cunoaște povara credincioșilor. Ai protejat? Tu nu ai. Ai oferit confort, alinare? Ai fost stăpânit de compasiune? Chiar și milă? Pentru Teblori, T'lan Imass, ai fost stăpâni de sclavi, dornici și flămând, făcând cereri aspre și așteptând sacrificii crude - toate pentru a-ți hrăni propriile dorințe. Ai fost lanțurile nevăzute ale Teblorilor. Ochii i se fixară pe Siballe. — Iar tu, femeie, Siballe cea Negăsită, ai fost cea care a luat copii.

— Copii imperfecți, Karsa Orlong, care altfel ar fi murit. Și nu regretă darurile mele.

— Nu, mi-aș imagina că nu. Regretul rămâne la mamele și tații care i-au predat. Oricât de scurtă ar fi viața unui copil, dragostea părinților este o putere care nu trebuie refuzată. Și știi asta, Siballe, este imun la imperfecțiune. Vocea îi era aspră până la urechile lui, zgâriind dintr-un gât strâns. „ *Închinați-vă imperfecțiunii* ” , ați spus. O metaforă pe care ai făcut-o realitate cerând ca acești copii să fie sacrificați. Cu toate acestea, ați fost – și rămâneți – fără să vă amintiți de cel mai important dar care vine din închinare. Nu înțelegeți ce este. Dar nici asta nu este cea mai mare crimă a ta. Nu. Atunci ne-ai dat propriile poveri. Și-a mutat privirea. — Spune-mi, Urugal, ce au făcut Teblorii ca să merite asta?

— Poporul tău a uitat...

'Spune-mi.'

Urugal a ridicat din umeri. 'Ai eșuat.'

Karsa s-a uitat la zeul bătut, incapabil să vorbească. Sabia tremura în mâinile lui. O ținuse în sus în tot acest timp și acum, în cele din urmă, greutatea lui amenința să-i tragă brațele în jos. Își aținti ochii pe armă, apoi coborî încet vârful pentru a se odihni pe podeaua de piatră.

„Și noi am eșuat, odată, cu mult timp în urmă”, a spus Siballe. „Astfel de lucruri nu pot fi anulate. Astfel, vă puteți preda ei, și astfel suferiți sub chinul ei etern. Sau poți alege să te eliberezi de povara. Karsa Orlong, răspunsul nostru pentru tine este simplu: a eșua înseamnă a dezvălui un defect. Înfruntă această revelație, nu-i întoarce spatele, nu face jurăminte goale de a nu-ți repeta niciodată greșelile. E gata. *Sărbătorește-o* ! Acesta este răspunsul nostru și, într-adevăr, este răspunsul pe care ni l-a arătat Dumnezeul schilodit.

Tensiunea se scurse de pe umerii lui Karsa. A tras aer în piept, a eliberat-o încet. 'Foarte bine. Vă dau acum răspunsul meu și ție și zeului schilod.

Piatra ondulată nu făcea nicio trecere tăcută prin aer. În schimb, a răcnit, ca niște ace de pin care explodau în flacără. Sus, deasupra capului lui Karsa, învârtindu-se într-un cerc de alunecare care apoi s-a aruncat în jos și peste.

Marginea luând-o pe Siballe între umărul stâng și gât. Oasele s-au spart în timp ce lama masivă a străbătut, în diagonală, peste piept, tăind coloana vertebrală, în jos și prin cutia toracică, măturandu-i chiar deasupra șoldului drept.

Ea ridicase propria sabie pentru a o intercepta la un moment dat, iar aceasta se sfărâmase, aruncând cioburi și așchii în aer – Karsa nici măcar nu simțise impactul.

A biciuit lama uriașă într-un arc curbat în urma lui, ridicând-o pentru a se ridica, brusc nemișcată, deasupra capului său.

Forma ruinată care era Siballe s-a prăbușit în bucăți zgomotătoare pe podeaua de piatră. T'lan Imass fusese tăiat în jumătate.

Cei șase rămași își ridicaseră propriile arme, dar niciunul nu sa mișcat să atace.

mârâi Karsa. — Atunci, haideți.

— Acum ne vei distruge pe ceilalți? întrebă Urugal.

— Armata ei de copii găsiți mă va urma, mârâi Teblorul, ridicându-i-o pe Siballe. Apoi se ridică încă o dată privirea. — Vei părăsi poporul meu, părăsi poiana. Ai terminat cu noi, T'lan Imass. Te-am livrat aici. te-am eliberat. Dacă vei mai apărea vreodată înaintea mea, te voi distruge. Urmează visele bătrânilor

tribale și voi veni să te vânez. Și nu mă voi lăsa. Eu, Karsa Orlong, din Uryd, din Teblor *Thelomen Toblakai* , declar. Făcu un pas mai aproape, iar cei șase T'lan Imass tresăriră. — Ne-ai folosit. M *-ai* folosit . Și, pentru recompensa mea, ce tocmai ai oferit?

'Am căutat-'

— Ai oferit un *nou set de lanțuri* . Acum, părăsește acest loc. Ai tot ce ti-ai dorit. Ieși.'

Cei șase T'lan Imass se îndreptară spre gura peșterii. O ocluzie momentană a luminii soarelui care se revarsă în caverna din față, apoi au dispărut.

Karsa îşi coborî sabia. Se uită în jos la Siballe.

— Neaşteptat, spuse ea.

Războinicul mormăi. — Am auzit că tu, T'lan Imass, ești greu de ucis.

— Imposibil, Karsa Orlong. Noi... persistăm. Mă lași aici?

— Nu trebuie să existe uitare pentru tine?

„Odată, cu mult timp în urmă, o mare a înconjurat aceste dealuri. O asemenea mare m-ar elibera de uitarea despre care vorbești. Mă întorci la o soartă - și la o pedeapsă - de care am petrecut milenii căutând să scap. Presupun că este suficient de potrivit.

— Dar noul tău stăpân, acest Zeu Infirm?

„M-a abandonat. S-ar părea că există niveluri acceptabile de imperfecțiune și niveluri inacceptabile de imperfecțiune. Mi-am pierdut utilitatea.

— Un alt zeu care nu înțelege nimic despre ceea ce înseamnă să fii zeu, bubui Karsa, apropiindu-se de rucsacul lui.

— Ce vei face acum, Karsa Orlong?

— Mă duc în căutarea unui cal.

— Ah, un cal Jhag. Da, pot fi găsite la sud-vest de aici, pe odhan. Rar. S-ar putea să cauți de multă vreme.

Teblorul a ridicat din umeri. A slăbit sforile care închideau gura pachetului și s-a dus spre prăbușirea care era Siballe. El a ridicat partea ei care conținea capul, umărul și brațul drept.

'Ce faci?'

— Ai nevoie de restul?

'Nu. Ce-'

Karsa își împinse capul, umărul și brațul în rucsacul lui, apoi trase din nou sforile. Ar avea nevoie de un ham și o teacă pentru sabie, dar asta ar trebui să aștepte. Ridică din umeri în curelele haitei, apoi se îndreptă și aplecă sabia peste umărul drept.

O ultimă privire în jur.

Vatra încă răvălea de un foc vrăjitor, deși acum începuse să pâlpâie mai repede, de parcă și-ar fi consumat ultimul combustibil nevăzut. S-a gândit să dea pietriș peste el pentru a-l stropi, apoi a ridicat din umeri și s-a întors spre gura peșterii.

Când a ajuns la intrare, două siluete s-au ridicat brusc în fața lui, blocând lumina.

Sabia lui Karsa se biciui în calea lui, partea plată a lamei tunetând împotriva ambelor figuri, trimițându-le să zboare de pe margine.

— Dă-te din calea mea, mârâi războinicul, ieșind în lumina soarelui.

Nu a scutit niciunul dintre intrus de o altă privire în timp ce porni de-a lungul potecii, unde aceasta înclina spre sud-vest.

Trull Sengar gemu, apoi deschise ochii. Își ridică capul, tresărind la nenumăratele dureri ascuțite care îi apăsau pe spate. Acea sabie de silex îl aruncase pe o groapă de așchii de piatră... deși nefericitul Onrack fusese cel care luase greul loviturii. Chiar și așa, îl durea pieptul și se temea că îi erau vânătăi coastele, dacă nu crăpate.

T'lan Imass își recăpăta stânjenit picioarele la o duzină de pași distanță.

Trull a scuipat și a spus: „Dacă aș fi știut că ușa este închisă, aș fi bătut primul. A fost un Thelomen Toblakai blestemat.

Tiste Edur văzu capul lui Onrack răsucindu-se pentru a se uita din nou la peșteră.

'Ce este?' întrebă Trull. — Coboară să ne termine?

— Nu, răspunse T'lan Imass. „În acea peșteră... Warren of Tellann zăbovește...”

— Ce-i cu asta?

Onrack a început să urce pe toboganul de stâncă spre gura cavernei.

Şuierându-şi frustrarea, Trull s-a căţărat în sus şi l-a urmat, încet, făcând o pauză la fiecare câţiva paşi, până când a putut să-şi găsească din nou respiraţia.

Când a intrat în peșteră, a scos un strigăt de alarmă. Onrack stătea în interiorul unui foc, flăcările de culoarea curcubeului îl cuprinse. Iar T'lan Imass ținea, în mâna sa dreaptă, rămășițele sfărâmate ale altuia de acest fel.

Trull a făcut un pas înainte, apoi picioarele i-au derapat de sub el și a căzut greu pe un pat de așchii de cremene ascuțite. Durerea i-a tuns din coaste și a trecut ceva timp până să mai poată respira încă o dată. Înjurându-se, se rostogoli pe lateral, cu grijă, apoi se urcă cu grijă. Aerul era fierbinte ca o forja.

Apoi caverna se întunecă brusc – focul ciudat se stinsese.

O pereche de mâini s-au închis pe umerii lui Trull.

— Renegaţii au fugit, spuse Onrack. — Dar sunt aproape. Vino.'

— Corect, continuă, prietene.

Cu o clipă înainte de a apărea în lumina soarelui, un șoc brusc a trecut prin Trull Sengar. *O pereche de mâini* .

Karsa ocoli partea văii, croindu-și drum de-a lungul a ceea ce trecea ca o potecă. Nenumărate alunecări de stânci îl îngropaseră la fiecare zece pași și ceva, forțându-l să treacă peste pietriș nesigur și mișcător, ridicând nori de praf în urma lui.

La o a doua analiză, și-a dat seama că unul dintre cei doi străini care îi blocaseră ieșirea din peșteră fusese un T'lan Imass. Nu este surprinzător, deoarece întreaga vale, cu toate carierele, minele și mormintele ei, era un loc sfânt pentru ei... presupunând că orice ar putea fi sfânt pentru creaturile care erau strigoi. Și celălalt- *deloc uman. Dar totuși familiar. Ah, ca cei de pe navă. Cei cu pielea cenușie pe care i-am ucis* .

Poate că ar trebui să-și refacă traseul. La urma urmei, sabia lui nu bea încă sânge adevărat. Cu excepția lui, desigur.

În față, poteca tăiată brusc în sus, din vale. L-au hotărât gândurile de a fi

nevoit să repete această rută perfidă și murdară de praf. Și-ar păstra sângerarea sabiei pentru dușmani mai demni. Și-a făcut drum în sus.

Era clar că cei șase T'lan Imass nu luaseră această rută. Noroc pentru ei. Își pierduse răbdarea cu vorbele lor nesfârșite, mai ales când faptele pe care le-au făcut strigau mai tare, suficient de tare încât să le copleșească justificările patetice. Ajunse pe creastă și se trase pe un teren plan. Priveliștea care se întindea spre sud-vest era la fel de neîmblânzită ca orice loc pe care Karsa nu-l vedea încă din Șapte orașe. Nu erau evidente semne de civilizație – nicio dovadă că acest pământ ar fi fost vreodată spart. Ierburile înalte de prerie fluturau în vântul fierbinte, acoperind dealuri joase, ondulate, care continuau până la orizont. Pâlcuri de copaci joase, stufoase, umpleau bazinele, pâlpâind în verde și gri prăfuit în timp ce vântul le scutura frunzele.

Jhag Odhan . El a știut, dintr-o dată, că acest pământ îi va capta inima cu strigătul ei primar de sirenă. Amploarea lui... se potrivea cu a lui, în moduri pe care nu le putea defini. *Thelomen Toblakai a cunoscut acest loc, l-a plimbat înaintea mea* . Un adevăr, deși nu era în stare să explice cum știa că este așa.

Și-a ridicat sabia. — Bairoth Delum, așa că te numesc. Martor. Jhag Odhan. Deci, spre deosebire de forturile noastre montane. Vântului ăsta îi dau numele - vezi cum se grăbește să perie iarba, să se rostogolească pe deal și printre copaci. Dau acestui pământ numele tău, Bairoth Delum.

Vântul acela cald cânta împotriva lamei ondulate a sabiei cu cadență gemetă.

Un fulger de mișcare în iarbă, la o mie de pași distanță. Lupi, cu blană de culoarea mierii, cu membre lungi, mai înalți decât toți cei pe care îi văzuse vreodată. Karsa a zâmbit.

El a pornit.

Ierburile ajungeau chiar sub pieptul lui, pământul sub picioare strâns între rădăcinile înnodate. Creaturi mici foșneau continuu din calea lui și el tresări ocazional căprioare – o rasă mică, care nu ajungea mai sus de genunchi, care șuiera ca o săgeată între tulpini în timp ce fugea.

Unul s-a dovedit că nu era suficient de rapid pentru a evita lama lui de coasă, iar Karsa avea să mănânce bine în această noapte. Astfel, setea de fecioară a sabiei lui s-a născut din necesitate, nu din furia luptei. Se întrebă dacă fantomele cunoscuseră neplăcere la un început atât de ignobil. Ei și-au renunțat la capacitatea de a comunica cu el la intrarea în piatră, deși imaginația lui Karsa nu avea nicio dificultate în a găsi comentariul sarcastic al lui Bairoth, dacă ar fi căutat-o. Înțelepciunea măsurată a lui Delum era mai dificilă, dar apreciată cu atât mai mult pentru asta.

Soarele și-a măturat arcul uniform pe cerul fără nori în timp ce el mergea mai departe. Spre amurg, văzu turme de bhederin spre vest și, la două mii de pași în față, o turmă de antilope dungate s-a ridicat pe vârful unui deal pentru a-l urmări o vreme, înainte de a se învârti ca una și a dispărut din vedere.

Orizontul apusean era o conflagrație de foc când a ajuns la locul unde stătuseră.

Acolo unde îl aștepta o siluetă.

Ierburile fuseseră turtite într-un cerc modest. Un brazier cu trei picioare ghemuit în centru, plin cu bucăți de bălegar de bhederin strălucitoare de

portocaliu, care nu scoau fum. În spatele lui era un Jaghut. Îndoit și slăbit până la slăbire, purtând piei și piei zdrențuite, păr lung și gri atârnând în șuvițe peste o sprânceană încrețită și încrețită, ochii de culoarea ierbii din jur.

Jaghut-ul ridică privirea când Karsa se apropia, oferindu-i lui Teblor ceva între o grimasă și un zâmbet, cu colții lui îngălbeniți sclipind. — Ai făcut o mizerie din pielea aceea de cerb, Toblakai. O voi lua, totuși, în schimbul acestui foc de bucătărie.

— De acord, răspunse Karsa, aruncând cadavrul lângă brazier.

'Aramala m-a contactat și așa am venit să te cunosc. I-ai făcut un serviciu nobil, Toblakai.

Karsa îşi puse rucsacul jos şi se ghemui în faţa brazierului. — Nu sunt loial față de T'lan Imass.

Jaghut a întins mâna peste cap și a adunat căprioarele. Un cuțit mic i-a fulgerat în mână și a început să taie chiar deasupra copitelor mici ale animalului. — O expresie a recunoştinţei lor, după ce a luptat alături de ei împotriva tiranilor. La fel și eu, deși am avut norocul să scap cu puțin mai mult decât o coloana vertebrală ruptă. Mâine, te voi conduce la unul mult mai puțin norocos decât Aramala sau mine.

Karsa mormăi. — Caut un cal Jhag, nu o prezentare pentru prietenii tăi.

Vechiul Jaghut chicoti. — Cuvinte tocite. Thelomen Toblakai într-adevăr. Uitasem și așa mi-am pierdut aprecierea. Cel la care te voi duce va striga cailor sălbatici și ei vor veni.

— O abilitate singulară.

— Da, și numai a ei, pentru că, în mare, prin mâna ei și prin voința ei au luat naștere caii.

— Un crescător, atunci.

— Un fel, încuviinţă Jaghut amiabil din cap. A început să desprindă pielea de căprioară. — Cei câțiva dintre rudele mele căzute încă în viață vor aprecia foarte mult această piele, în ciuda daunelor provocate de sabia ta de piatră îngrozitoare. Căprioarele aras sunt flotă și deștepte. Nu folosesc niciodată același trail-ha, nici măcar nu *fac* trasee! Și astfel nu se poate sta la pândă. Nici capcanele nu sunt de nici un folos. Și când sunt urmăriți, unde se duc? De ce, în turmele de bhederin, sub însăși fiarele. Intelept, am spus. Foarte isteț.'

„Sunt Karsa Orlong, din Uryd-”

'Da da stiu. Din îndepărtatul Genabackis. Puțin diferit de rudele mele căzute, Jhag. Ignorând istoria ta mare și nobilă...

— Mai puțin ignorant decât am fost cândva.

'Bun. Mă numesc Cynnigig, iar acum ești și mai puțin ignorant.

Karsa a ridicat din umeri. — Numele nu înseamnă nimic pentru mine.

— Sigur că nu, e al meu. Am fost infam? Nu, deși odată am aspirat să fiu. Ei bine, pentru o clipă sau două. Dar apoi m-am răzgândit. Tu, Karsa Orlong, ești destinat infamiei. Poate că ai reușit deja, înapoi în țara ta.

'Nu cred. Fără îndoială că sunt considerat mort și nimic din ceea ce am făcut nu este cunoscut familiei mele sau tribului meu.

Cynnigig a tăiat o coadă și a aruncat-o pe flăcări. Din focul șuierat și scuipat se ridică un nor de fum. — Deci s-ar putea să crezi, dar aș risca altfel. Cuvântul călătorește, indiferent de bariere. În ziua în care te vei întoarce, vei

vedea.

— Nu-mi pasă de faimă, spuse Karsa. „Am făcut odată…”

'Și apoi?'

'M-am răzgândit.'

Cynnigig râse din nou, mai tare de data aceasta. — Am adus vin, tânărul meu prieten. În pieptul acela, da, acolo.

Karsa se îndreptă și se îndreptă spre el. Cufărul era masiv, mărginit de fier și cu scânduri groase, suficient de robust pentru a-l provoca chiar și pe Karsa, dacă ar fi ales să-l ridice. — Ăsta ar trebui să aibă roți și un tren de boi, mormăi Teblorul în timp ce se ghemui în fața lui. — Cum l-ai adus cu tine?

'Nu eu am. M-a adus.

Jocuri cu cuvinte . Încruntat, Karsa ridică capacul.

O singură carafă de cristal stătea în centru, flancată de o pereche de pahare de lut ciobite. Culoarea roșu intens a vinului strălucea prin cristalul transparent, scăldând interiorul altminteri gol al cufărului cu o nuanță caldă, apusului. Karsa se uită în jos pentru o clipă, apoi mormăi. — Da, văd că ți se potrivește, cu condiția să te ghemuiești. Tu și vinul și brazierul...

— Brazierul! Ar fi o călătorie fierbinte!

Încruntarea lui Teblor s-a adâncit. — Neaprins, desigur.

— Ah, da, desigur. Încetează-te, atunci, și toarnă-ne niște vin. Sunt pe cale să întorc carnea aici.

Karsa se întinse, apoi îi smulse mâna înapoi. — E *frig* acolo!

„Prefer vinul meu rece, chiar și roșu. Prefer totul rece, de fapt.

Făcând o grimasă, Teblorul ridică carafa și cele două pahare. — Atunci trebuie să te fi purtat cineva aici.

— Doar dacă crezi tot ce-ţi spun. Și tot ce vezi, Karsa Orlong. O armată T'lan Imass a mărșăluit pe aici, nu cu mult timp în urmă. M-au găsit? Nu de ce? Eram ascuns în piept, desigur. Au găsit cufărul? Nu, pentru că era o piatră. Au observat stânca? Poate. Dar atunci, a fost doar o piatră. Acum, știu la ce te gândești și ai avea exact dreptate. Vrăjitoria despre care vorbesc nu este Omtose Phellack. Dar de ce aș căuta să-l angajez pe Omtose Phellack, când acesta este chiar mirosul pe care T'lan Imass l-a vânat? Oh nu. Există vreo lege cosmică conform căreia Jaghut poate folosi doar Omtose Phellack? Am citit o sută de mii de ceruri de noapte și încă nu am văzut-o scris acolo - o, multe alte legi, dar nimic nu se apropie de aceea, nici în detaliu, nici în intenție. Evitându-ne astfel recursul sângeros de a găsi un Forkrul Assail pentru a judeca și credeți-mă, o astfel de adjudecare este invariabil sângeroasă. Rareori, într-adevăr, cineva este mulțumit. Mai rar încă că cineva rămâne în viață. Există dreptate în așa ceva, vă întreb? Oh, da, poate cea mai pură dreptate dintre toate. În orice zi, cel vătămat și cel vătămat puteau sta unul în hainele celuilalt. Niciodată o chestiune de bine și rău, în adevăr, pur și simplu una de a decide cine greșește cel mai puțin. înțelegi...

— Ceea ce înțeleg, intervin Karsa, este mirosul de carne arsă.

'Ah, da. Rare sunt momentele mele de discurs...

'N-am avut nici o idee.'

'-ceea ce nu se poate spune despre această carne. Bineînțeles că nu ai vrea, din moment ce tocmai ne-am cunoscut. Dar te asigur că am puține șanse să

vorbesc...
— Acolo în pieptul tău.
Cynnigig rânji. 'Exact. Ai esenta. Exact. Thelomen Toblakai într-adevăr.'
Karsa îi întinse lui Jaghut un pahar plin cu vin. — Vai, mâna mea a încălzit ceva.
„Voi suferi degradarea, mulțumesc. Aici, ajută-te la căprioară. Cărbunele este bun pentru tine, știai asta? Curăță tractul digestiv, încurcă viermii, vă înnegrește excrementele. Negru ca al ursului de pădure. Recomandat dacă ești urmărit, pentru că îi va păcăli pe cei mai mulți, cu excepția celor care au făcut un studiu al excrementelor, desigur.
— Și astfel de oameni există?
'Nu am nici o idee. Ies rar. Ce imperii s-au ridicat doar pentru a cădea dincolo de Jhag Odhan? Pompozitate sufocată de praf, acestea sunt cicluri fără sfârșit printre creaturile cu viață scurtă. Nu mă întristesc pentru propria mea ignoranță. De ce ar trebui? A nu sti ce am ratat inseamna ca nu pierd ceea ce nu stiu. Cum as putea? Vezi? Aramala căuta mereu astfel de cunoștințe inutile și uite unde a ajuns-o. La fel și Phyrlis, pe care o vei întâlni mâine. Nu poate vedea niciodată dincolo de frunzele din fața feței sale, deși se străduiește neîncetat să facă acest lucru, de parcă panorama vastă ar oferi altceva decât târâșul insectelor a timpului. Imperii, tronuri, tirani și eliberatori, o sută de mii de tomuri pline cu versiuni ale acelorași întrebări, puse iar și iar. Răspunsurile le vor oferi mângâierea promisă? Nu cred. Iată, mai gătește, Karsa Orlong, și bea mai mult vin - vezi că carafa nu se golește niciodată. Deștept, nu-i așa? Acum, unde eram?
— Rareori ieși afară.
'Intr-adevar. Ce imperii s-au ridicat doar pentru a cădea dincolo de Jhag Odhan? Pompozitate sufocată...
Ochii lui Karsa se îngustă la Jhag Odhan, apoi întinse mâna după vin.

Un copac singuratic stătea pe un pământ care era vârful unui deal care, la rândul său, se învecina cu un deal mai mare. Adăpostit de vânturile predominante, devenise vast, cu coaja subțire și decojită de parcă ar fi fost pielea incapabilă de a reține lățimea musculară de dedesubt. Din trunchiul masiv, înnodat, se întindeau ramuri la fel de groase ca și coapsa lui Karsa. Treimea sa superioară era cu frunze groase, formând baldachine largi, turtite, de verde praf.
— Pare vechi, nu-i așa? spuse Cynnigig în timp ce urcau spre ea, Jaghut mergând cu un mers cârlig, lateral. — Habar n-ai câți ani, tânărul meu prieten. Nici o idee. Nu îndrăznesc să vă dezvălui adevărul vechimii sale. Ati mai vazut asa ceva? Nu cred. Poate că amintește de guldindha, așa cum se găsește ici și colo peste odhan. Amintește, așa cum un ranag amintește de o capră. Mai mult decât o simplă chestiune de statură. Nu, este într-adevăr o chestiune de antichitate. O specie de bătrân, acest copac. Un puieț când o mare interioară șuiera suspine sărate peste acest pământ. Zeci de mii de ani, te întrebi? Nu. Sute de mii. Odată, Karsa Orlong, aceștia au fost copacii dominanti în cea mai mare parte a lumii. Toate lucrurile își cunosc timpul și, când acel timp a trecut, ele dispar...
— Dar acesta nu a făcut-o.
— Nu s-ar putea face o observație mai ascuțită. Și de ce, întrebi?

— Nu mă deranjez, pentru că știu că îmi vei spune în orice caz.

— Bineînţeles că voi avea, pentru că sunt de un tip util, o tendinţă naturală. Motivul, tânărul meu prieten, va fi evident în curând.

S-au cățărat peste ultima înălțime și au ajuns pe pământul plat, veșnic umbriți sub baldachin și atât de liber de iarbă. Copacul și toate ramurile lui, văzu acum Karsa, erau înfășurate în pânze de păianjen care rămăsese cumva complet translucide, oricât de gros țesute, dezvăluite doar printr-o reflexie pâlpâitoare. Iar sub acel giulgiu strălucitor, chipul unui Jaghut se uita înapoi la el.

— Phyrlis, spuse Cynnigig, acesta este cel despre care vorbea Aramala, cel care caută un cal demn.

Trupul femeii Jaghut a rămas vizibil ici și colo, dezvăluind că într-adevăr copacul crescuse în jurul ei. Cu toate acestea, un singur arbore de lemn a ieșit din spatele claviculei drepte, reunindu-se cu trunchiul principal de-a lungul capului.

— Să-i spun povestea ta, Phyrlis? Desigur, trebuie, chiar dacă numai pentru remarcabilitatea sa.

Vocea ei nu ieșea din gură, ci suna fluidă și blândă în capul lui Karsa. — *Desigur că trebuie, Cynnigig. Este natura ta să nu lași niciun cuvânt nespus.* '

Karsa a zâmbit, pentru că era prea multă afecțiune în ton pentru a da cuvintelor orice margine.

— Prietenul meu Thelomen Toblakai, o poveste extraordinară, pentru care explicațiile adevărate rămân peste noi toți, începu Cynnigig, așezându-se cu picioarele încrucișate pe pământul pietros. „Draga Phyrlis era un copil – nu, un prunc, încă alăptează de la sânul mamei ei – când o trupă de T'lan Imass i-a dat jos. A urmat soarta obișnuită. Mama a fost ucisă, iar Phyrlis a fost tratată în mod obișnuit - scuipat pe o suliță, cu sulița ancorată în pământ. Nimeni nu ar fi putut prezice ce a urmat atunci, nici Jaghut, nici T'lan Imass, pentru că a fost fără precedent. Acea suliță, lucrată din lemn nativ, a luat tot ce a putut din spiritul de viață al lui Phyrlis și astfel a renăscut. Rădăcinile s-au întins pentru a strânge roca de bază, ramurile și frunzele au răsărit din nou și, în schimb, spiritul de viață al pădurii l-a răsplătit pe copil. Împreună, deci, au crescut, scăpând de soarta lor relativă. Phyrlis reînnoiește copacul, copacul îl reînnoiește pe Phyrlis.

Karsa lăsă vârful sabiei în jos și se sprijini de ea. — Cu toate acestea, ea a fost făuritoarea cailor Jhag.

, *Karsa Orlong. Din sângele meu a venit longevitatea lor. Caii Jhag se înmulțesc rar, insuficient pentru a-și crește, sau chiar pentru a-și menține numărul, dacă nu ar fi atât de longevi.* '

— Știu, pentru Teblori – propriul meu popor, care locuiește în munții din nordul Genabackis – întrețin turme de cai trebuie să fie Jhag.

' *Dacă da, atunci sunt mulțumit. Ei sunt vânați până la dispariție aici, pe Jhag Odhan.* '

'Vânat? De cine?'

— De rudele tale îndepărtate, Thelomen Toblakai. Trell. '

Karsa tăcu o clipă, apoi se încruntă. — Cum ar fi cel cunoscut sub numele de Mappo?

' *Da într-adevăr. Mappo Runt, care călătorește cu Icarium. Icarium, care poartă săgeți făcute din ramurile mele. Care, de fiecare dată când mă vizitează,*

nu-și amintește nimic de întâlnirea anterioară. Cine îmi cere, iar și iar, duramenul meu, ca să-și facă din el un mecanism de măsurare a timpului, pentru că numai duramenul meu poate supraviețui tuturor celorlalte construcții. '

— Și-i mulțumiți? întrebă Karsa.

' *Nu, pentru că m-ar ucide. În schimb, mă târguiesc. Un ax puternic pentru un arc. Ramuri pentru săgeți* .'

— Atunci nu ai mijloace să te aperi?

lui *Icarium, nimeni nu a făcut-o, Karsa Orlong.* '

Războinicul Teblor mormăi. — Am avut o ceartă cu Icarium, pe care niciunul dintre noi nu a câștigat-o. Își bătu sabia de piatră. „Arma mea era din lemn, dar acum o mânuiesc pe aceasta. Data viitoare când ne întâlnim, nici măcar trădarea lui Mappo Trell nu îl va salva pe Icarium.

Amândoi Jaghut au tăcut pentru o clipă lungă, iar Karsa și-a dat seama că Phyrlis vorbea cu Cynnigig, pentru că el văzu expresia lui răsucindu-se de alarmă. Ochii ocru se ridicară momentan spre Teblor, apoi se îndepărtară din nou.

În cele din urmă, Cynnigig a oftat lung și a spus: „Karsa Orlong, ea cheamă acum la cea mai apropiată turmă - turma singuratică pe care o știe s-a apropiat de această zonă ca răspuns la prima ei chemare. Ea sperase la mai multe dovezi, probabil, despre cât de puțini cai Jhag au mai rămas.

— Câţi capete sunt în turma asta?

Nu pot spune, Karsa Orlong . Număr de obicei nu mai mult de o duzină. Cei care se apropie acum sunt probabil ultimii rămasi în Jhag Odhan. '

Karsa își ridică brusc privirea în timp ce zgomotul copitelor răsuna, bubuind prin pământ sub picioare. — Mai mult de o duzină, cred, murmură el.

Cynnigig se căţără în picioare, tresărind de efort. Mișcare în valea de dedesubt. Karsa se întoarse. Pământul tremura, acum vuietul tunetelor din toate părțile. Copacul din spatele lui se cutremură de parcă ar fi fost lovit de o furtună bruscă. În mintea lui, Teblorul îl auzi pe Phyrlis strigând.

Caii au venit în sutele lor. Cenușiu ca fierul, mai mare chiar decât pe cei crescuți de tribul lui Karsa. Flux, aruncând coame negre. Armăsari, aruncându-și capetele pe spate și răsturnându-se pentru a elibera un spațiu în jurul lor. Iepe cu spatele lat, mânji care se întrec pe flancuri. Sute în mii.

Aerul s-a umplut de praf, ridicându-se în vânt și tirbușonând spre cer, de parcă ar fi încercat însuși Vârtejul.

Mai mulți cai sălbatici au ajuns în vârful dealului de deasupra lor, iar tunetul a căzut brusc în timp ce fiecare fiară se opri, formând un vast inel de fier îndreptat spre interior. Tăcere, norul de praf rostogolindu-se, prăbușindu-se în vânt.

Karsa s-a confruntat din nou cu copac. — Se pare că nu trebuie să-ți faci griji că sunt aproape de dispariție, Phyrlis. Nu am văzut niciodată atât de mulți mânji și pui de un an într-o turmă. Nici nu am mai văzut vreodată o turmă de această mărime. Trebuie să fie zece, cincisprezece mii de capete – și nici măcar nu îi putem vedea pe toți.

Phyrlis părea incapabil să răspundă. Crengile copacului încă tremurau, crengile zdrăngănind în aerul fierbinte.

— Vorbești adevărat, Karsa Orlong, răzgâi Cynnigig, cu privirea

înfiorătoare asupra lui Thelomen Toblakai. — Turmele s-au adunat – iar unele au ajuns într-adevăr departe ca răspuns la chemare. Dar nu și cel al lui Phyrlis. Nu, nu ca răspuns la apelul ei. Dar ca răspuns la al tău, Karsa Orlong. Și la aceasta, nu avem niciun răspuns. Dar acum, trebuie să alegi. Dând din cap, se întoarse să studieze caii.

Orlong *, ai vorbit mai devreme despre o armă de lemn. Ce fel de lemn?* '

— Ironwood, singura alegere care mi-a rămas. În patria mea, folosim lemn de sânge.

— *Și ulei de sânge* ?

'Da.'

' *Frecat în lemn. Ulei de sânge, vă pătează mâinile. Îl pot mirosi, Karsa Orlong* ...

— Dar nu am niciunul.

' *Nu pe tine. În tine. Îți curge în vene, Karsa Orlong. Bloodwood nu a existat în Jhag Odhan de zeci de mii de ani. Cu toate acestea, acești cai își amintesc. Acum, trebuie să alegi.* '

— Lemn de sânge și ulei de sânge, spuse Cynnigig. — Aceasta este o explicație insuficientă, Phyrlis.

' *Da, este. Dar este tot ce am.* '

Karsa i-a lăsat la ceartă și, lăsându-și sabia înfiptă drept în pământ, a coborât spre caii care așteptau. Armăsarii au aruncat din cap la apropierea lui, iar Teblorul a zâmbit, având grijă să nu-și arate dinții, știind că îl vedeau ca pe un prădător și pe ei înșiși ca pe o pradă. *Deși m-ar putea ucide cu ușurință. Printre asemenea numere nu aș avea nicio șansă* . Văzu un armăsar care domina în mod clar printre toți ceilalți, având în vedere spațiul larg din jurul lui și comportamentul său provocator, și trecu pe lângă el, murmurând: „Nu tu, mândru. Turma are nevoie de tine mai mult decât mine. A spionat un alt armăsar, acesta tocmai intră la maturitate, și și-a îndreptat drum spre el. Încet, apropiindu-se într-un unghi, astfel încât calul să-l poată vedea.

O coamă și o coadă de culoare albă, nu neagră. Cu membre lungi, mușchi care se ondula sub pielea lui elegantă. Ochi cenușii.

Karsa se opri la un pas depărtare. Întinse încet mâna dreaptă, până când vârfurile degetelor i se așezără pe puntea tremurătoare a fiarei. A început să aplice presiune. Armăsarul a rezistat, făcând un pas înapoi. Împinse capul mai în jos, testând flexibilitatea gâtului. Încă mai departe, gâtul înclinându-se, până când bărbia calului aproape că s-a odihnit în spațiul dintre oasele pieptului.

Apoi și-a retras presiunea, menținând contactul în timp ce armăsarul își îndrepta încet gâtul.

— Te numesc Havok, şopti el.

Și-a mișcat mâna în jos până când vârfurile degetelor i s-au odihnit, cu palma în sus, sub bărbie, apoi a mers încet înapoi, conducând armăsarul afară din turmă.

Armăsarul dominant a țipat atunci și turma a explodat din nou în mișcare. În afară, împrăștiindu-se în grupuri mai mici, tunând prin ierburile înalte. Înconjurând dealurile gemene, la vest și la sud, iarăși în inima Jhag Odhan.

Tremuratul lui Havok dispăruse. Fiara a mers în ritmul lui Karsa în timp ce acesta a dat înapoi pe versantul dealului.

Când se apropia de vârf, Cynnigig vorbi în spatele lui. — Nici măcar un Jaghut nu ar putea liniști atât de mult un cal Jhag, Karsa Orlong, așa cum ai făcut tu. Thelomen Toblakai, da, tu, Teblori, ești într-adevăr asta, totuși ești și unic printre felul tău. Thelomen Toblakai războinici cai. Nu credeam că este posibil așa ceva. Karsa Orlong, de ce nu au cucerit Teblorii tot Genabackis?

Karsa aruncă o privire înapoi către Jaghut. — Într-o zi, Cynnigig, vom face.

— Și tu ești cel care îi va conduce?

'Eu sunt.'

„Am asistat, deci, la nașterea infamiei”.

Karsa se mișcă alături de Havok, mâna lui trecând pe lungimea gâtului încordat. *Martor? Da, sunteți martor. Chiar și așa, ceea ce voi modela eu, Karsa Orlong, nu vă puteți imagina* .

Nimeni nu poate.

Cynnigig stătea la umbra copacului care conținea Phyrlis, fredonând încet. Se apropia amurg. Thelomen Toblakai dispăruse, cu calul ales. Se sărise pe spatele ei și plecase fără să fie nevoie de șa sau chiar frâiele. Turmele dispăruseră, lăsând priveliștea la fel de goală ca înainte.

Jaghut cu spatele îndoit a scos o bucată înfășurată din căprioara aras gătită cu o seară înainte și a început să o taie în felii mici. — Un cadou pentru tine, dragă soră.

„ Înțeleg ”, a răspuns ea. — *Ucis de sabia de piatră* ?

— Da.

, deci, pentru a-mi hrăni spiritul. '

Cynnigig dădu din cap. Făcu o pauză pentru a gesti neglijent cu cuțitul. — Te-ai descurcat bine, ascund rămășițele.

Fundațiile supraviețuiesc, desigur . Zidurile Casei. Pietrele de ancoră din colțurile curții - toate sub mantia mea de pământ. '

— T'lan Imass, nebun și neatenționat, să aducă o suliță în terenul unei Case Azath.

— *Ce știau ei despre case, Cynnigig? Creaturi din peșteri și corturi ascunse. În plus, era deja pe moarte și era de ani de zile. Rănită mortal. Oh, Icarium era în genunchi când a dat în cele din urmă lovitura de moarte, delirios de nebunie. Și tovarășul lui Toblakai nu ar fi profitat de această ocazie pentru a-l lăsa inconștient ...*

— Și-ar fi eliberat tatăl. Cynnigig dădu din cap în jurul unei guri de carne. S-a ridicat și a mers spre copac. — Aici, soră, spuse el, oferindu-i o felie.

' *Este ars.* '

— Mă îndoiesc că te-ai fi putut descurca mai bine.

' *Adevărat. Haide, împinge-l în jos, nu voi mușca.* '

— Nu *poți să* muști, draga mea. Apropo, apreciez ironia – tatăl lui Icarium nu dorea să fie salvat. Și astfel Casa a murit, slăbind țesătura...

' *Suficient pentru ca lăcașul să fie sfâșiat. Mai mult, te rog, mănânci mai mult decât mine.* '

— Cățea lacomă. Deci, Karsa Orlong... ne-a surprins.

Mă îndoiesc că suntem primele victime ale înțelegerii greșite cu privire la acel tânăr războinic, frate . '

— De acord. Nici, bănuiesc, nu vom fi ultimii care vor suferi un asemenea șoc.

Ai simțit cele șase spirite T'lan Imass, Cynnigig ? *Plutește acolo, dincolo de pereții ascunși ai curții?* '

'O da. Slujitori ai Zeului Infirm, acum, săracii. I-ar spune ceva, cred...

' *Spune cui? Dumnezeul infirm?* '

'Nu. Karsa Orlong. Ei posedă cunoștințe, cu care caută să-i ghideze pe Thelomen Toblakai - dar nu au îndrăznit să se apropie. Bănuiesc că prezența Casei i-a făcut să se teamă.

„ Nu, este mort – tot ce a supraviețuit din spiritul său de viață s-a mutat în suliță. Nu Casa, frate, ci Karsa Orlong însuși – de asta se temeau .

'Ah.' Cynnigig a zâmbit în timp ce a strecurat un alt fel de carne în gura de lemn a lui Phyrlis, unde a alunecat din vedere, căzând în cavitatea goală din interior. Acolo să putrezească, să cadou copacul cu nutrienții săi. — Atunci, imașii ăia nu sunt atât de proști până la urmă.

CARTEA A PATRA

CASA LANȚURILOR

Ai închis ușile
încușcat ferestrele
fiecare portal sigilat
spre lumea exterioară,
și acum găsești de ce te-ai temut cel mai mult...
sunt ucigași,
și sunt în casă.
Casa

Talanbal

CAPITOLUL optsprezece

Furia Zeiței Vârtejului a fost un infern, bătută în forja Sfântului Raraku.
Legiunile care mărșăluiau în praful de sânge ars de ochiul soarelui erau fier rece.
Acolo, în portul uscat al orașului mort, unde armatele s-au unit pentru a lupta, Hood a pășit pe pământul sortit pe care a pășit de multe ori înainte.
Inima împărțită

Pescar

Ea se îndreptase de-a lungul pietrelor tăiate cu grijă, stivuite, până la marginea șanțului – știind că mama ei va fi furioasă să vadă cum își stricase hainele noi – și în cele din urmă ajunse în vizorul surorii ei.
Tavore revendicase soldații de jucărie cu os și coarne ale fratelui ei, iar în dărâmăturile zidului rupt al proprietății, unde reparațiile fuseseră întreprinse de muncitorii terenului, aranjase o luptă în miniatură.
Abia mai târziu, Felisin avea să afle că sora ei în vârstă de nouă ani a recreat, de fapt, o luptă stabilită, luată din relatările istorice despre o ciocnire veche de un secol între o armată regală Untan și Casa rebelă a lui K'azz D'Avore. . O bătălie care a văzut anihilarea forțelor familiei nobiliare renegate și subjugarea gospodăriei D'Avore. Și că, luând rolul ducelui Kenussen D'Avore, ea a lucrat prin toate secvența posibilă de tactici pentru a obține o victorie. Prins de o serie de circumstanțe nefericite într-o vale abruptă și fără speranță depășit numeric, consensul unanim dintre savanții militari a fost că o astfel de victorie era imposibilă.
Felisin nu a aflat niciodată dacă sora ei a reușit acolo unde Kenussen D'Avore - despre care se presupune că era un geniu militar - eșuase. Spionajul ei devenise un obicei, fascinația ei pentru durul și îndepărtatul Tavore o obsesie. Lui Felisin i se părea că sora ei nu fusese niciodată copil, nu cunoscuse niciodată un moment de joacă. Ea pășise în umbra fratelui lor și căutase doar să rămână acolo, iar când Ganoes fusese trimis la școală, Tavore a suferit o transformare subtilă. Nu mai era în *umbra lui Ganoes, era ca și cum ea* devenise *umbra lui, tăiată și bântuitoare .*
Niciunul dintre aceste gânduri nu era prezent în mintea lui Felisin cu toți acești ani în urmă. Obsesia pentru Tavore a existat, dar sursele ei erau informe, cum ar putea fi doar ale unui copil.
Stigmatul sensului vine vreodată mai târziu, ca o spălare a prafului pentru a dezvălui forme din piatră.

Chiar la marginea orașului în ruine, pe latura sa de sud, pământul a căzut rapid în ceea ce fusese odinioară prăbușiri elastice de lut mâloasă, învârtindu-se pe vechiul albie al portului. Secole de soare năucitor întăriseră aceste mături, transformându-le în rampe largi și solide.

Sha'ik stătea în fruntea celui mai mare dintre acești evantai străvechi născuți dintr-o mare pe moarte de milenii trecute, încercând să vadă bazinul plat din fața ei ca un loc de luptă. La patru mii de pași depărtare, vizavi, se ridicau rămășițele cu dinți de ferăstrău ale insulelor de corali, peste care urlă Vârtejul. Acea furtună vrăjitorie desprinsese din acele insule formidabila mantie de nisip care le acoperise cândva. Ceea ce rămăsese oferea puțin în ceea ce privește o creastă sigură pe care să se adune și să se pregătească legiuni. Piciorul ar fi perfid, formațiunile imposibile. Insulele se întindeau într-un arc vast peste apropierea de sud. La est se afla un escarp, o falie care vedea pământul căzând brusc la optzeci sau mai multe lungimi de braț pe un plat de sare – ceea ce fusese cândva albia cea mai adâncă a mării interioare. Falia a fost o tăietură care s-a lărgit în raza sa de sud-vest, chiar de cealaltă parte a insulelor de recif, formând bazinul aparent nesfârșit care era ținuturile de sud ale lui Raraku. La vest se întindeau dune, nisipul adânc și moale, sculptat de vânt și plin de gropi.

Ea își va aduna forțele chiar pe această margine, poziționată pentru a susține cele șapte rampe majore. Arcașii cai ai lui Mathok pe aripi, noua infanterie grea a lui Korbolo Dom - nucleul de elită al Ucigatorilor săi de câini - în fruntea fiecărei rampe. Lăncierii călare și războinicii cai s-au ținut înapoi ca paravane pentru când malazanii s-au dat înapoi de la apropierile abrupte și a fost dat ordinul de a avansa.

Sau așa explicase Korbolo Dom – nu era pe deplin sigură de secvență. Dar se părea că napanii au căutat o poziție defensivă inițială, în ciuda numărului lor superior. Era dornic să-și demonstreze infanteriei grele și trupele de șoc împotriva echivalentului Malazan. Întrucât Tavore mărșăluia în întâmpinarea lor, era oportun să se întindă invitația până la închiderea sa amară pe aceste rampe. Avantajul a fost în întregime cu Armata Apocalipsei.

Tavore a fost, din nou, Ducele Kenussen D'Avore în Cheile Ibilar.

Sha'ik își trase în jurul ei mantia din piele de oaie, înfrigurată brusc în ciuda căldurii. Ea aruncă o privire spre locul unde așteptau Mathok și cei zece gărzi de corp, distanțați discret, dar suficient de aproape pentru a ajunge lângă ea în două sau trei bătăi ale inimii. Habar n-avea de ce șeful de război taciturn se temea atât de mult că ar putea fi asasinată, dar nu exista niciun pericol în a-l umoriza pe războinic. Cu Toblakai plecat și Leoman undeva la sud, Mathok și-a asumat rolul de protector al persoanei ei. Destul de bine, deși nu credea probabil ca Tavore să încerce să trimită ucigași – Zeița Vârtejului nu putea fi pătrunsă nedetectată. Nici măcar o Mână a Ghearei nu putea trece neobservată prin barierele ei multistratificate, indiferent ce warren încercau să folosească.

Pentru că bariera în sine definește un warren. Warrenul care zace ca o piele nevăzută deasupra deșertului sfânt. Acest fragment uzurpat nu mai este un fragment, ci întreg în sine. Și puterea lui crește. Până când într-o zi, în curând, își va cere propriul loc în Deck of Dragons. Ca și în cazul Casei Lanțurilor. O casă nouă, a Vârtejului.

Hrănit de sângele vărsat al unei armate ucise.

Și când ea îngenunchează în fața mea... ce atunci? Dragă soră, zdrobită și înclinată, mânjită în praf și cu dungi mult mai întunecate, legiunile ei fiind o ruină în spatele ei, sărbătoare pentru capemoths și vulturi - să-mi scot atunci cârmul de război? Să-i dezvălui, în acel moment, fața mea?

Am luat acest război. Departe de rebeli, departe de Împărăteasa și Imperiul Malazan. Departe chiar și de însăși Zeița Vârtejului. Am înlocuit, pe tine și pe mine, pe Tavore, Dryjhna și Cartea Apocalipsei - pentru propria noastră apocalipsă privată. Sângele familiei și nimic mai mult. Și lumea, atunci, Tavore - când mă arăt ție și văd recunoașterea în ochii tăi - lumea, lumea ta, se va schimba sub tine.

Și în acel moment, dragă soră, vei înțelege. Ce s-a întâmplat. Ce am facut. Și de ce am făcut-o.

Și apoi? Ea nu stia. O simplă execuție a fost într-adevăr prea ușoară, o înșelăciune. La urma urmei, pedeapsa aparținea celor vii. Sentința urma să supraviețuiască, clătinându-se sub lanțurile cunoașterii. O propoziție nu doar de a trăi, ci de a trăi *cu* ; acesta a fost singurul răspuns la... tot.

A auzit cizme scrâșnind de cioburi de oală în spatele ei și s-a întors. Nici un zâmbet de bun venit pentru acesta - nu de data aceasta. — L'oric. Sunt încântat că te-ai demnat să-mi recunoști cererea – părea că ai ieșit din obiceiul din ultima vreme. *Oh, cum se ascunde de mine, secretele îl urmăresc acum, vezi cum nu-mi va întâlni privirea - simt lupte în el. Lucruri pe care mi le-ar spune. Totuși nu va spune nimic. Cu toate puterile zeiței la porunca mea și totuși nu pot să prind în capcană acest om evaziv, nu pot forța de la el adevărurile sale. Doar asta mă avertizează - nu este așa cum pare. Nu doar un om muritor ...*

— Am fost rău, Aleas. Chiar și această scurtă călătorie din tabără m-a lăsat epuizat.

— Mă întristez pentru sacrificiul tău, L'oric. Și așa voi ajunge la punctul meu fără întârziere. Heboric și-a interzis locul de reședință – nici nu a apărut și nici nu va permite vizitatori și au trecut săptămâni.

Nu era nimic fals în tresărirea lui. — Ne este interzis tuturor, stăpână.

Ea înclină capul. — Cu toate acestea, ai fost ultimul care a vorbit cu el. În cele din urmă, voi doi în cortul lui.

'Am fost? Asta a fost ultima dată?

Nu reacția pe care o anticipase. *Foarte bine, atunci orice secret pe care îl deține nu are nimic de-a face cu Ghost Hands* . 'A fost. A fost supărat în timpul conversației tale?

— Stăpână, Heboric a fost de mult tulburat.

'De ce?'

Ochii lui s-au aruncat momentan spre ai ei, mai mari decât de obicei, apoi din nou. — El... se întristează pentru sacrificiul tău, Aleasă.

Ea clipi. — L'oric, nu aveam idee că sarcasmul meu te poate răni atât de mult.

— Spre deosebire de tine, răspunse el cu gravitate, nu am fost fată, stăpână. Heboric se întristează...

— Pentru sacrificiile mele. Ei bine, asta este într-adevăr ciudat, din moment ce nu sa gândit prea mult la mine înainte de... renașterea mea. Ce pierdere anume marchează?

— N-aş putea spune – va trebui să-l întrebi asta, mă tem.

— Atunci, prietenia ta nu progresase până la un schimb de mărturisiri.

Nu a spus nimic la asta. *Ei bine, nu, nu putea. Căci asta ar recunoaște că are ceva de mărturisit* .

Ea și-a întors privirea de la el și s-a întors încă o dată pentru a privi potențialul câmp de luptă. *Îmi pot imagina armatele aranjate, da. Dar atunci ce? Cum sunt mutați? Ce este posibil și ce este imposibil? Zeiță, nu ai răspuns la astfel de întrebări. Ei sunt sub tine. Puterea ta este voința ta și numai asta. Dar, dragă Zeiță, uneori voința nu este suficientă* . „Korbolo Dom este mulțumit de această... arenă în așteptare”.

— Nu sunt surprins, stăpână.

Ea se uită înapoi la el. 'De ce?'

El a ridicat din umeri, iar ea l-a privit căutând o alternativă la ceea ce fusese pe cale să spună. — Korbolo Dom l-ar pune pe Tavore să facă exact ceea ce vrea el să facă. Să-și aranjeze forțele aici, sau acolo și nicăieri altundeva. Pentru a face această abordare specială. Să contestă unde ar avea el să concureze. Se așteaptă ca armata Malazan să mărșăluiască pentru a fi sacrificată, de parcă numai prin voință l-ar putea face pe Tavore prost sau prost. L'oric dădu din cap spre vastul bazin. — Vrea să lupte acolo. Se asteapta ca ea. Dar de ce ar face-o?

Ea tremura sub mantie în timp ce frigul i se adâncea. *Da, de ce ar face-o? Certitudinea lui Korbolo ... nu este decât o farfurie? Cere și el ceva să fie pur și simplu pentru că așa trebuie să aibă el* ? Dar atunci, vreunul dintre ceilalți era diferit? Kamist Reloe și puii lui care adulmecă coada, Fayelle și Henaras? Și Febryl și Bidithal? *Leoman... care stătea cu acel jumătate de zâmbet iritant, prin toate descrierile lui Korbolo despre bătălia ce urma. De parcă ar ști ceva... de parcă singur el ar fi într-adevăr diferit. Dar apoi, acel jumătate de zâmbet... prostul este scufundat în groapa Durhangului, până la urmă. Nu ar trebui să mă aștept la nimic de la el, mai ales la geniu militar. În plus, Korbolo Dom are ceva de demonstrat ...*

— Există pericol, murmură L'oric, să ai încredere într-un comandant care luptă cu scopul de a măcel.

— Mai degrabă decât ce?

Sprâncenele lui s-au ridicat fractionat. — De ce, victorie.

— Măcelul inamicului nu obține victoria, L'oric?

— Dar aici constă defectul în gândirea lui Korbolo, Aleasă. După cum a subliniat odată Leoman, cu luni în urmă, defectul este unul de succesiune. Stăpână, victoria *precede* măcelul. Nu invers.

Ea se uită la el. — De ce, atunci, nici tu, nici Leoman nu ați exprimat această critică atunci când am discutat despre tactica lui Korbolo Dom?

'Discutat?' L'oric zâmbi. — Nu a existat nicio discuție, Aleasă. Korbolo Dom nu este un om care acceptă discuțiile.

— Nici Tavore, se răsti ea.

— Nu este relevant, răspunse L'oric.

'Ce vrei să spui?'

— Doctrina militară malazană – ceva pe care Coltaine l-a înțeles bine, dar și ceva pe care Înaltul Pumn Pormqual pierduse clar din vedere. Tacticile sunt consensuale. Doctrina originală a lui Dassem Ultor, când a fost în cele din urmă numit Prima Sabie a Imperiului Malazan. „Strategia aparține comandantului, dar tactica este primul câmp de luptă și se luptă în cortul de comandă.” propriile cuvinte ale lui Dassem. Desigur, un astfel de sistem se baza în mare măsură pe ofițeri capabili. Ofițeri incompetenți, cum ar fi cei care s-au infiltrat ulterior în

lanțul de...

— Ofițeri născuți nobili, vrei să spui.

— În mod direct, da. Cumpărarea de comisioane-Dassem nu ar fi permis niciodată asta, și din câte adun eu, nici împărăteasa nu o face. Nu mai mult, în orice caz. A existat un sacrificiu...

— Da, știu, L'oric. Prin argumentul tău, deci, personalitatea lui Tavore nu are nicio relevanță...

— Nu în totalitate, stăpână. Da, pentru că tactica este copilul strategiei. Și adevărul naturii lui Tavore va modela această strategie. Soldații veterani vorbesc despre fier fierbinte și fier rece. Coltaine era fier rece. Dujek Onearm este, de asemenea, fier rece, deși nu întotdeauna - el este unul rar în a fi capabil să se schimbe în funcție de necesitate. Dar Tavore? Necunoscut.'

„Explică acest „fier rece”, L'oric.

— Doamnă, acest subiect nu este expertiza mea...

— Cu siguranță m-ai păcălit. Explica. Acum.'

— Foarte bine, așa cum am înțeles eu...

— Încetează cu echivoc.

Și-a dres glasul, apoi s-a întors și a strigat: — Mathok. Vrei să ni te alături, te rog.

Sha'ik se încruntă la prezumția din spatele acelei invitații, dar apoi a cedat în interior. *Acest lucru este important, până la urmă. Îl simt. Inima a tot ce va urma* . — Alătură-te nouă, Mathok, spuse ea.

A descălecat și a trecut cu pași mari.

i se adresa L'oric. „Mi s-a cerut să explic „fier rece”, șef de război, și pentru asta am nevoie de ajutor.

Războinicul deșertului și-a dezvăluit dinții. — Fier rece. Coltaine. Dassem Ultor - dacă legendele vorbesc adevărat. Dujek Onebram. amiralul Nok. K'azz D'Avore de la Garda Crimson. Inish Garn, care a condus cândva Gral. Fier rece, Aleasă. Greu. Ascuțit. Este ținut în fața ta și așa ajungi. Își încrucișă brațele.

— Ajungi, încuviinţă L'oric din cap. 'Da asta e. Ajungi. Și sunt blocați repede.

— Fier rece, mârâi Mathok. „Sufletul șefului de război – fie înfurie de focul vieții, fie este rece de moarte. Ales, Korbolo Dom este fier fierbinte, la fel ca și mine. La fel ca și tine. Suntem ca focurile soarelui, ca căldura deșertului, ca respirația însăși a Zeiței Vârtejului.

— Armata Apocalipsei este fier fierbinte.

— Da, Alesul. Și astfel, trebuie să ne rugăm ca forja inimii lui Tavore să aprindă de răzbunare.'

— Că și ea este fier fierbinte? De ce?'

— Pentru atunci, nu vom pierde.

Genunchii lui Sha'ik s-au slăbit brusc și aproape că se clătina. L'oric se apropie de a o susține, cu alarma pe față.

'Amantă?'

— Sunt... sunt bine. O clipă... Ea îşi aţinti încă o dată privirea asupra Mathok, văzu privirea scurtă în ochii lui, care apoi alunecă rapid din nou în spatele aspectului lui impasibil. — Domnule de război, ce se întâmplă dacă Tavore este fier rece?

— Cea mai mortală ciocnire dintre toate, Aleas. Care se va sparge mai întâi?

L'oric spuse: „Istoriile militare dezvăluie, stăpână, că fierul rece învinge fierul fierbinte de cele mai multe ori. Numărând trei sau patru la unu.

— Totuşi, Coltaine! Nu a căzut la Korbolo Dom?

Ea observă că ochii lui L'oric îi întâlnesc pentru moment pe cei ai lui Mathok.

'Bine?' a cerut ea.

— Alesul, răbufni Mathok, Korbolo Dom și Coltaine au luptat nouă angajamente majore – nouă bătălii – pe Lanțul Câinilor. Dintre aceștia, Korbolo a fost clar învingător într-unul și doar unul. La toamna. În afara zidurilor din Aren. Și pentru asta avea nevoie de Kamist Reloe și de puterea lui Mael, canalizată prin preotul jhistal, Mallick Rel.

Capul i se învârtea, panica o cuprinse și știa că L'oric o simțea tremurând.

— Sha'ik, îi șopti el, aproape de urechea ei, îl cunoști pe Tavore, nu-i așa? O cunoști și ea este *fierul rece* , nu-i așa?

Mută, dădu ea din cap. Nu știa de unde știa, căci nici Mathok, nici L'oric nu păreau capabili să dea o definiție concretă, sugerându-i că noțiunea derivă dintr-un nivel intestinal, un loc al instinctului primordial. Și așa, *ea știa* .

L'oric ridicase capul. — Mathok.

— Înalt Mag?

„Cine dintre noi este fierul rece? Este cineva?'

— Sunt două, Înalt Mage. Și unul dintre aceștia este capabil de ambele: Toblakai.

'Si celalalt?'

„Leoman of the Flies”.

Corabb Bhilan Thenu'alas zăcea sub o teacă de nisip. Transpirația îi trecuse prin telaba de sub el, împachetând amprenta modelată a corpului său și se răcise, astfel încât acum tremura neîncetat. Al șaselea fiu al unui șef destituit printre Pardu, fusese un rătăcitor al pustiului pentru cea mai mare parte a vieții sale de adult. Un rătăcitor, un comerciant și mai rău. Când Leoman îl găsise, trei războinici Gral îl târaseră în spatele cailor lor aproape o dimineață.

Prețul de cumpărare fusese jalnic de mic, deoarece pielea lui fusese jupuită de nisipurile arzătoare, lăsând doar o masă însângerată de carne crudă. Dar Leoman îl dusese la un tămăduitor, o bătrână dintr-un trib despre care nu mai auzise până atunci sau de atunci, iar ea, la rândul ei, îl dusese într-un bazin cu izvoare, unde zăcuse scufundat, dus de febră, pentru că un timp necunoscut, în timp ce ea făcuse un ritual de reparare și chemase spiritele străvechi ale apei. Și așa și-a revenit.

Corabb nu aflase niciodată motivul din spatele milei lui Leoman și, acum că-l cunoștea bine – la fel de bine ca oricine i-ar fi jurat credință omului – știa mai bine decât să întrebe. Era una cu natura lui contrară, calitățile sale de necunoscut care puteau fi dezvăluite doar o dată în viață. Dar Corabb știa un lucru: pentru Leoman of the Flails, își va da viața.

Stătuseră unul lângă celălalt, tăcuți și nemișcați, de-a lungul zilei, iar acum, după-amiaza târziu, îl văzură pe primii fugiți apărând în depărtare, îndreptându-

se cu precauție în timp ce se aventurau pe tigaia cu săruri crăpate. și lut.

Corabb se agită în cele din urmă. — Wickans, şuieră el.

— Și Seti, bubui Leoman ca răspuns.

„Acei cu armuri gri arată... diferit”.

Bărbatul de lângă el a mormăit, apoi a înjurat. — Khundryl, din sudul râului Vathar. Am sperat... Totuși, armura aceea arcană pare grea. Cei Șapte știu ce morminte ancestrale le-au prădat pentru aceștia. Khundryl a venit târziu la cal și nu e de mirare cu armura aceea, nu-i așa?

Corabb miji la norul uriaș de praf din spatele celor care se îndepărtează. — Avangarda călărește aproape de cercetași.

— Da. Va trebui să facem ceva în privința asta.

Fără un alt cuvânt, cei doi războinici s-au îndepărtat de pe creastă, dincolo de vederea celor care fugiseră, făcând o scurtă pauză să se întindă în spate și să perie nisip pe locul unde zăcuseră trupurile lor, apoi s-au îndreptat înapoi spre prăpastia unde își lăsaseră caii.

— În seara asta, spuse Leoman, adunându-şi hăţurile călării şi ridicându-se în şa.

Corabb făcu la fel și apoi dădu din cap. Sha'ik ar ști, desigur, că fusese sfidată. Căci Zeița Vârtejului avea ochii pe toți copiii ei. Dar acesta era pământul lor, nu-i așa? Invadatorii nu puteau fi lăsați să o plimbe necontestat. Nu, nisipurile își vor bea sângele, dând glas în această noapte promisiunii întunecate a Secerătorului Învăluit.

L'oric stătea lângă poteca care ducea la poiana lui Toblakai. O privire obișnuită în jur, apoi cele mai slabe gesturi dintr-o mână au marcat o dezvăluire atentă a vrăjitoriei – care a dispărut aproape de îndată ce a sosit. Mulțumit, a pornit pe potecă.

S-ar putea să fie distrasă, dar zeița ei nu. Din ce în ce mai mult, simțea atenția căutătoare îndreptată către el, cârcei vrăjitori întinzându-se în efortul de a-l găsi sau de a-i urmări mișcările. Și era din ce în ce mai dificil să se evite astfel de sonde, mai ales că ele proveneau dintr-o singură sursă.

Febryl era din ce în ce mai nervos, la fel ca și Kamist Reloe. În timp ce paranoia lui Bidithal nu avea nevoie de combustibil - *și nici nu ar trebui* . Sunt suficiente, deci, toate aceste semne de neliniște crescută, pentru a-l convinge pe L'oric că orice plan ar exista urmau să caute în curând o soluție. Într-un fel sau altul.

Nu se așteptase să-l descopere pe Sha'ik atât de... nepregătit. Adevărat, ea dăduse un indiciu deloc subtil că era prea conștientă de tot ceea ce se întâmpla în tabără, inclusiv de o capacitate alarmantă de a-și învinge propriile sale saloane deghizate menite să-i mascheze călătoriile. Chiar și așa, se cunoștea că, dacă l-ar fi posedat - sau chiar ar fi bănuit - ar fi declanșat de mult un răspuns mortal. *Unele locuri trebuie să rămână închise pentru ea. Mă așteptam să-mi pună întrebări mult mai periculoase astăzi. Unde este Felisin? Pe de altă parte, poate că nu a întrebat asta pentru că știa deja* . Un gând înfiorător, nu doar pentru că a demonstrat amploarea conștientizării ei, ci și pentru ceea ce sugera despre Sha'ik însăși. *Că știe ce i-a făcut Bidithal lui Felisin... și nu-i pasă* .

Amurgul părea vreodată dornic să ajungă în pădurea de copaci de piatră.

Urmele pe care le-a lăsat pe poteca prăfuită au scos la iveală, spre uşurarea lui, că încă era singur în mers pe potecă zilele acestea.

Nu că zeița ar avea nevoie de urme. Dar poiana lui Toblakai avea o ciudățenie, sugerând un fel de investiție, de parcă luminișul ar fi suferit un fel de sfințire. Și dacă asta s-ar fi întâmplat într-adevăr, atunci ar putea exista ca un punct orb în ochiul Zeiței Vârtejului.

Dar nimic din toate acestea nu a explicat de ce Sha'ik nu a întrebat despre Felisin. *Ah, L'oric, tu ești orbul. Obsesia lui Sha'ik este Tavore. Cu fiecare zi care ne părăsește, aducând cele două armate din ce în ce mai aproape, obsesia ei crește. La fel și îndoiala și, poate, teama ei. Ea este Malazan, la urma urmei, am avut dreptate în asta. Și în el așteaptă un alt secret, acesta îngropat cel mai adânc dintre toate. Îl cunoaște pe Tavore* .

Și această cunoaștere o ghidase în fiecare acțiune de la Renaștere. Ea își amintește de Armata Apocalpizei când practic era la vedere de zidurile Orașului Sfânt. Retragerea în inima lui Raraku... *zeilor, a fost totul un zbor de teroare* ?

O noțiune la care nu suporta să ne gândim.

Poiana apăru în fața lui, inelul de copaci cu ochii lor reci și neomeni, privind în jos spre micul cort răvășit – iar tânăra se ghemui în fața vatrei căptușite cu piatră, la câțiva pași de el.

Ea nu ridică privirea când el se apropia. — L'oric, mă întrebam, cum se poate spune cultul ucigașilor lui Bidithal de cel al lui Korbolo Dom? Este o tabără aglomerată zilele astea - mă bucur că mă ascund aici și, la rândul meu, mă trezesc milă de tine. Ai vorbit în sfârșit cu ea astăzi?

Oftând, se așeză vizavi de ea, scoțându-și rucsacul de umăr și scoțând mâncare din el. 'Am facut.'

'Și?'

— Preocupările ei pentru ciocnirea iminentă o... copleșesc...

— Mama mea nu a întrebat după mine, a întrebat Felisin, cu un zâmbet uşor.

L'oric îşi întoarse privirea. — Nu, recunoscu el în şoaptă.

— Ea știe, atunci. Și a judecat așa cum am făcut-Bidithal este aproape de a-i expune pe complotatori. Au nevoie de el, până la urmă, fie să se alăture conspirației, fie să stea deoparte. Acesta este un adevăr care nu s-a schimbat. Și noaptea se apropie, noaptea trădării. Și așa, mama are nevoie de el să-și joace rolul.

— Nu sunt sigur de asta, Felisin, începu L'oric, apoi taci.

Dar ea înțelesese și zâmbetul ei teribil s-a lărgit. „Atunci Zeița Vârtejului a furat dragostea din sufletul ei. Ah, ei bine, ea a fost sub asediu de mult timp, până la urmă. În orice caz, ea nu era mama mea în adevăr - acesta a fost un titlu pe care și-a asumat-o pentru că o amuza să facă asta...

— Nu este adevărat, Felisin. Sha'ik ți-a văzut situația...

„Eu am fost primul care a văzut-o, când s-a întors, renascută. O întâmplare întâmplătoare, că ar trebui să adun hen'bara în acea zi. Înainte de acea zi, Sha'ik nu mă observase niciodată – de ce ar fi făcut-o? La urma urmei, am fost unul dintre o mie de orfani. Dar apoi a... renăscut.

— S-a întors și la cei vii, poate...

Felisin a râs. — O, L'oric, te străduiești vreodată, nu-i așa? Am știut atunci,

așa cum trebuie să știi până acum, Sha'ik Reborn nu este aceeași femeie cu Sha'ik Elder.

— Asta nu contează, fetiță. Zeița Vârtejului a ales-o...

— Pentru că Sha'ik Elder a murit sau a fost ucis. Nu ați văzut adevărul ca mine, în fețele lui Leoman și Toblakai. Le-am văzut incertitudinea – nu știau dacă viclenia lor avea să reușească. Și că a făcut-o, mai mult sau mai puțin, a fost la fel de mult pentru mine ca și pentru oricare dintre ei. Zeiţa Vârtejului a ales-o din nevoie, L'oric.

— După cum am spus, Felisin, nu contează.

— Nu pentru tine, poate. Nu, nu înțelegi. L-am văzut pe bătrânul Sha'ik de aproape, odată. Privirea ei a trecut pe lângă mine și acea privire nu a văzut pe nimeni și în acel moment, oricât de copil eram, am știut adevărul despre ea. De ea și de zeița ei.

L'oric desfăcu ulciorul care urmase mâncarea şi o ridică pentru a uda o gură care se uscase brusc. — Și ce adevăr a fost acesta? șopti el, incapabil să-i întâlnească ochii. În schimb, a băut o cantitate mare de vin neudat.

„Oh, că suntem, unul și toți, nimic altceva decât sclavi. Suntem instrumentele pe care le va folosi pentru a-și îndeplini dorințele. Dincolo de asta, viețile noastre nu înseamnă nimic pentru zeiță. Dar cu Sha'ik Reborn, am crezut că am văzut... ceva diferit.

Vederea lui periferică o surprinse să ridice din umeri.

— Dar, continuă ea, zeița este prea puternică. Voința ei prea absolută. Otrava care este indiferența... și știu bine acel gust, L'oric. Întrebați orice orfan, oricât de vârstă are acum, și vă vor spune la fel. Cu toții ne-am supt aceeași pițigă amară.

Știa că lacrimile i se rupseră din ochi, îi curgeau pe obraji, dar nu putea face nimic pentru a le opri.

— Și acum, L'oric, continuă ea după o clipă, suntem cu toții dezvăluiți. Fiecare dintre noi aici. Cu toții suntem orfani. Gândește-te la asta. Bidithal, care și-a pierdut templul, întregul său cult. Același lucru pentru Heboric. Korbolo Dom, care a fost odată la egalitate cu marii soldați, precum Whiskyjack și Coltaine. Febryl - știai că și-a ucis propriul tată și mama? Toblakai, care și-a pierdut propriul popor. Și toți ceilalți dintre noi aici, L'oric, am fost copii ai Imperiului Malazan, cândva. Și ce am făcut? Am alungat-o pe Împărăteasa, în schimbul unei zeițe nebune care visează doar la distrugere, care caută să se hrănească cu o mare de sânge...

— Și, întrebă el încet, sunt și eu orfan?

Nu avea nevoie să răspundă, pentru că amândoi au auzit adevărul în propriile lui cuvinte dureroase.

Osric...

— Lăsând doar... Leoman of the Flies. Felisin a luat vinul din mâini. — Ah, Leoman. Diamantul nostru cu defecte. Mă întreb, ne poate salva pe toți? Va avea ocazia? Printre noi, doar el rămâne... neînlănțuit. Fără îndoială că zeița îl revendică, dar este o revendicare goală – vezi asta, nu-i așa?

El dădu din cap, ștergându-și ochii. — Și cred că l-am condus și pe Sha'ik la această realizare.

— Atunci știe că Leoman este ultima noastră speranță?

Oftat îi era zdrențuit. 'Așa cred…'

Au tăcut o vreme. Noaptea sosise, iar focul s-a redus în cenuşă, lăsând doar lumina stelelor să lumineze poiana.

Părea, deci, că ochii de piatră își luaseră încet viață viață, un rând de semilună fixat acum asupra celor doi. O privire avidă, strălucind de foame. Capul lui L'oric se ridică brusc. Se uită la fețele fantomatice, apoi la cele două siluete Toblakai, apoi se așeză încă o dată, tremurând.

Felisin râse încet. — Da, îl bântuie pe unul, nu-i așa?

L'oric mormăi. „Un mister aici, în creațiile lui Toblakai. Fețele alea sunt T'lan Imass. Inca…'

— Îi credea zeii lui, da. Așa mi-a spus Leoman, odată, sub fumul durhangului. Apoi m-a avertizat să nu-i spun nimic lui Toblakai. Ea a râs din nou, mai tare de data asta. — De parcă aş face-o. Într-adevăr, un prost să pășesc între Toblakai și zeii săi.

— Nu este nimic simplu în acel simplu războinic, murmură L'oric.

— Așa cum nu ești pur și simplu un Înalt Mag, spuse ea. — Trebuie să acționezi curând, știi. Ai alegeri de făcut. Ezită prea mult și vor fi făcute pentru tine, spre regretul tău.

— Aș putea să-ți spun același lucru în schimb.

— Ei bine, atunci se pare că mai avem mai multe de discutat în această seară. Dar mai întâi să mâncăm, înainte să ne îmbătă vinul.

Sha'ik se dădu înapoi, clătinându-se cu un pas înapoi. Respirația șuieră din ea într-o rafală de alarmă și durere. O mulțime de saloane se învârteau în jurul reședinței lui Heboric, încă pâlpâind de agitația pe care o declanșase coliziunea ei.

Și-a mușcat indignarea, și-a redus vocea în timp ce a spus: „Știi cine a venit, Heboric. Lasa-ma sa trec. Sfidează-mă și voi doborî mânia zeiței, aici și acum.

O clipă de tăcere, apoi: — Intră.

Ea a făcut un pas înainte. A fost o presiune de un moment, apoi ea sa împiedicat, aruncată scurt de peretele de fundație prăbușit. O *absență* bruscă . Înspăimântătoare, izbucnind ca lumina cea mai limpede unde fuseseră toate, dar cu o clipă mai devreme, întuneric de nepătruns. Deposedat... *dar liber. Zei, eliberează lumina*- „Mâini fantomă!” gâfâi ea. 'Ce ai facut?'

„Zeița din tine, Sha'ik”, au spus cuvintele lui Heboric, „nu este binevenită în templul meu”.

Templu ? În ea se construia un haos puternic, locurile vaste din mintea ei în care Zeița Vârtejului fusese acum liberă, umplându-se cu întoarcerea întunecată și grăbită a... *a tot ceea ce eram* . Furia amară a crescut ca un incendiu, în timp ce amintirile se ridicau cu ferocitate demonică pentru a o asalta. *Beneth. Nemernicule. Ți-ai închis mâinile în jurul unui copil, dar ceea ce ai modelat a fost orice altceva decât o femeie. O jucărie. Un sclav al tău și al lumii tale răsucite și brutale* .

Obișnuiam să urmăresc acel cuțit din mâinile tale, jocurile pâlpâitoare care erau obiceiurile tale inactiv. Și asta m-ai învățat, nu-i așa? Tăiere pentru distracție și sânge. Și oh, cum am tăiat. Baudin. Kulp. heboric -

O prezență fizică lângă ea acum, senzația solidă a mâinilor - verde jad, negru - o siluetă, ghemuită și largă și aparent sub umbra frunzelor - nu, tatuaje. *heboric* …

— Înăuntru, fată. Te-am făcut... lipsit. O consecință neașteptată a forței zeiței din sufletul tău. Vino.'

Și apoi o călăuzește în limitele cortului. Aerul rece și umed, o singură lampă mică cu ulei care se lupta împotriva întunericului – o flacără care s-a mișcat brusc în timp ce el a ridicat lampa și a adus-o la un braz, unde și-a folosit uleiul arzând pentru a aprinde cărămizile de bălegar. Și, în timp ce lucra, vorbea. — Nu prea am nevoie de lumină... trecerea timpului... înainte de a fi însărcinat cu sancţionarea unui templu improviz... ce ştiu eu despre Treach, oricum?

Stătea pe perne, cu mâinile tremurătoare ținute înaintea flăcărilor crescânde ale brazierului, cu blănuri înfășurate în jurul ei. La numele „Treach” tresări, ridică privirea.

Să-l văd pe Heboric ghemuit în fața ei. Așa cum *se ghemuise în ziua aceea, cu atâta timp în urmă acum, în Runda Judecății. Când duhovnicii lui Hood veniseră la el... pentru a prevesti despre doborarea lui Fener. Muștele nu și-ar atinge tatuajele în spirală. Îmi amintesc. Peste tot, ei roiau ca o nebunie* . Acum, acele tatuaje suferiseră o transformare. — Treach.

Ochii lui s-au îngustat pe ai ei - *ochi de pisică, acum - el poate vedea* ! — A urcat la divinitate, Sha'ik...

— Nu-mi spune așa. Eu sunt Felisin Paran din Casa Paran. Se îmbrățișă brusc. — Sha'ik mă așteaptă... acolo afară, dincolo de limitele acestui cort, dincolo de protecția ta.

— Și te-ai întoarce la acea îmbrățișare, fetiță?

Ea studie focul brazierului, şopti: — Nicio alegere, Heboric.

— Nu, presupun că nu.

Un șoc zgomotos o ridică în picioare. — Felisin!

'Ce?'

„Felisin Younger! Nu am... nu am văzut-o! Zile? Săptămâni? Ce-unde este!

Mișcarea lui Heboric era felină în timp ce se îndrepta, fluidă și precisă. — Zeița trebuie să știe, fată...

— Dacă o face, nu mi s-a *spus* .

„Dar de ce ar…”

Ea a văzut o cunoaștere bruscă în ochii lui și a simțit propriul ei răspuns de frică. — Heboric, ce faci...

Apoi o îndruma spre clapeta cortului, vorbind în timp ce o împinge înapoi pas cu pas. „Am vorbit, tu și cu mine, și totul este bine. Nimic de care să te îngrijorezi. Adjunctul și legiunile ei vin și sunt multe de făcut. De asemenea, există planurile secrete ale lui Febryl pe care să le țină cu ochiul și pentru asta trebuie să te bazezi pe Bidithal...

— Heboric! Ea s-a luptat împotriva lui, dar el nu a cedat. Au ajuns la clapă şi el a împins-o afară. — Ce eşti... O împingere puternică şi ea se împiedică înapoi.

Printr-o erupție de saloane.

Sha'ik se îndreptă încet. Trebuie să se fi împiedicat. *Da, o conversație cu Ghost Hands. Totul e bine. Mă ușurează asta, pentru că îmi permite să mă*

gândesc la lucruri mai importante. Cuibul meu de trădători, de exemplu. Trebuie să vorbesc din nou cu Bidithal în seara asta. Da …

Se întoarse din cortul fostului preot și se întoarse spre palat.

Deasupra capului, stelele cerului deșertului străluceau, așa cum făceau adesea când zeița se apropiase... Sha'ik se întrebă ce a atras-o de data aceasta. Poate nu mai mult decât să arunce un ochi protector asupra Aleasului ei...

Nu-și dădea seama – la fel ca și zeița ei – de forma abia vizibilă care ieșea de la intrarea în cortul lui Heboric, curgând în neclaritate în cele mai apropiate umbre. De asemenea, fără a ține seama de parfumul care urma acum forma ghimpată.

Spre vest, până la marginea orașului, apoi pe potecă, mergând între copacii de piatră, spre o poiană îndepărtată.

Bidithal stătea în umbrele clocotitoare, încă o dată singur, deși zâmbetul rămase fixat pe chipul lui ofilit. Febryl a avut jocurile lui, dar la fel și și odată Marele Preot al cultului Umbrei. Până la urmă, chiar și trădătorii ar putea fi trădați, o întoarcere bruscă a cuțitului în mână.

Și nisipurile s-ar plia încă o dată, așa cum o făceau atunci când aerul respira greu, înăuntru, afară, înapoi, înapoi, amestecând și deplasând boabele ca valurile pe o plajă, pentru a așeza un strat peste altul în cusături subțiri de culoare. . Nu existau limite pentru numărul de straturi, iar acest Febryl și colegii săi conspiratori aveau să descopere curând, spre durerea lor.

Ei au căutat Warren pentru ei înșiși. Lui Bidithal îi luase mult timp să dezvăluie acel adevăr, acea motivație adânc îngropată, pentru că rămăsese în tăcerea dintre fiecare cuvânt rostit. Aceasta nu a fost o luptă simplă, banală pentru putere. Nu. Aceasta a fost uzurpare. Exproprierea – un detaliu care însuși șoptește secrete și mai profunde. Ei au vrut warrenul... dar de ce? O întrebare încă de răspuns, dar să găsească un răspuns pe care l-ar fi găsit, și în curând.

În asta, știa el, Alesul s-a bazat pe el și nu avea să-i dea greș. *În măsura în care așteaptă ea de la mine, da, voi livra. Desigur, există și alte probleme care se extind cu mult dincolo de Sha'ik, această zeiță și Warren Whirlwind pe care l-ar conduce. Forma panteonului în sine este în joc... răzbunarea mea de mult așteptată împotriva acelor pretendenți străini la Tronul Umbrei* .

Chiar și acum, dacă asculta foarte- *foarte*- atent, le putea auzi. Și veneau. Mai aproape, tot mai aproape.

Un tremur de frică i-a luat membrele, iar umbrele s-au îndepărtat de el pentru o clipă, s-au întors abia după ce se aşeză din nou. *Rashan... și Meanas. Meanas și Thyr. Thyr și Rashan. Cei trei copii ai Bătrânului Warrens. Galain, Emurlahn și Thyrlan. Ar trebui să fie atât de surprinzător că se războiesc din nou? Căci nu moştenim vreodată ciudăţeniile părinţilor şi mamelor noastre* ?

Dar o fantomă a acelei frici a rămas. La urma urmei, nu îi chemase. Nu înțelesese adevărul a ceea ce se *ascunde sub* Vârtejul Vârtej, motivul pentru care Warrenul era ținut în acest singur loc și nicăieri altundeva. Nu *înțelesesem* cum vechile bătălii nu mureau niciodată, ci doar dormeau, fiecare os din nisip neliniștit de memorie.

Bidithal și-a ridicat mâinile și armata de umbre înghesuite în tâmpla lui s-a adunat mai aproape.

— Copiii mei, şopti el, începând cântarea de închidere.
' *Tată.* '
'Vă amintiți?'
' *Ne amintim.* '
— Îți amintești întunericul?
„ Ne amintim de întuneric. tată ...
— Întrebați și închideți acest moment, copii.
„ Îți amintești întunericul? '
Zâmbetul preotului se lărgi. O întrebare simplă, una care ar putea fi pusă oricui, oricui. Și poate că ar înțelege. Dar probabil că nu. *Totuși, o înțeleg* .
Îți amintești întunericul?
'Amintesc.'
În timp ce, oftând, umbrele se împrăștiau, Bidithal se înțepeni încă o dată la acea chemare aproape inaudibilă. Tremura din nou. Se apropiau într-adevăr.
Și se întreba ce vor face, când vor ajunge în sfârșit.

Au fost unsprezece în total. Aleasa lui.
Korbolo Dom se lăsă pe spate de pernele lui, cu ochii acoperiți, în timp ce studia linia tăcută și învăluită de figuri care stăteau în fața lui. Napanul ținea în mâna dreaptă un pahar sculptat din cristal, în care se învârtea un vin rar din văile Griziene de pe Quon Tali. Femeia care îl ținuse amuzat mai devreme în această noapte dormea, cu capul sprijinit pe coapsa lui dreaptă. El o plimbase cu suficient durhang pentru a asigura uitarea următoarelor duzini de clopote, deși mai degrabă oportunitatea securității decât orice dorință insipidă din partea lui a necesitat astfel de măsuri.
Extrași din ucigașii săi, cei unsprezece ucigași erau îngrozitor de pricepuți. Cinci dintre ei fuseseră asasini personali ai Sfântului Falah'dan în zilele dinaintea Imperiului, răsplătiți cu daruri de alchimie și vrăjitorie pentru a-și menține aspectul și vigoarea tinerească.
Trei dintre cele șase rămase erau ale lui Malazan-Korbolo Dom, create cu mult timp în urmă, când și-a dat seama că avea motive să-și facă griji în privința Ghearei. *Pentru că... acum asta e o simplificare aproape ciudată prin timiditatea ei. O multitudine de realizări, de descoperiri bruște, de cunoștințe pe care nu mă așteptam niciodată să le obțin - despre lucruri pe care le credeam de mult moarte și dispărute* . Au fost zece astfel de gărzi de corp, odată. Dovezile nevoii lor i stăteau acum în fața lui. Au rămas trei, rezultatul unui proces brutal de eliminare, rămânând doar cei cu cea mai mare pricepere și cea mai fortuită alianță a norocului lui Oponn-două calități care s-au hrănit bine reciproc.
Ceilalți trei asasini erau din diferite triburi, fiecare dintre care și-a dovedit valoarea în timpul Lanțului de Câini. Săgeata de la unul îl ucisese pe Sormo E'nath, de la o distanță de șaptezeci de pași, în Ziua Sângelui Pur. Au existat și alte săgeți care pătrunseseră adevărate, dar fusese cea din gâtul vrăjitorului - cea a asasinului - care umpluse plămânii flăcăului cu sânge, care îi înecase chiar respirația, astfel încât să nu-și poată apela blestematele lui spirite pentru vindecare. …
Korbolo sorbi din vin, și-a lins încet buzele. — Kamist Reloe a ales dintre voi, răbufni el după o clipă, pentru sarcina singulară care va declanșa tot ce

urmează ulterior. Și sunt mulțumit de alegerile lui. Dar să nu credeți că acest lucru vă diminuează pe ceilalți. Vor fi sarcini - sarcini esențiale - în acea noapte. Aici chiar în această tabără. Vă asigur că nu veți dormi în noaptea aceea, așa că pregătiți-vă. De asemenea, doi dintre voi veți rămâne cu mine în orice moment, pentru că vă pot garanta că moartea mea va fi căutată înainte de sosirea acelui zori fatidic.

Mă aștept să mori în locul meu. Desigur. Este ceea ce ți-ai jurat să faci, dacă este nevoie .

— Lasă-mă acum, spuse el, fluturând mâna liberă.

Cei unsprezece asasini s-au înclinat la unison, apoi au ieşit în tăcere din cort.

Korbolo ridică capul femeii de pe coapsa lui, de păr - observând că ea rămânea nesimțită la manipularea aspră - și se ridică de pe perne, lăsându-i capul să zvâcnească înapoi în jos. Făcu o pauză să bea o gură de vin, apoi păși de pe estrada modestă și se apropie de camera laterală, care fusese despărțită de pendinte de mătase.

În camera privată, Kamist Reloe se plimba. Mâinile strânse, umerii în sus, gâtul întins.

Korbolo se rezemă de un stâlp de sprijin, gura lui răsucindu-se într-un zâmbet ușor la văzut cum se frământă Înaltul Mag. — Care dintre multele tale temeri te frământă acum, Kamist? Oh, nu răspunde. Recunosc că am încetat să-mi pese.

— Așadar, o mulțumire prostească din partea ta, izbucni Înaltul Mag. — Crezi că suntem singurii oameni deștepți?

'In lume? Nu. Aici, în Raraku, ei bine, asta e altă chestiune. De cine ar trebui să ne temem, Kamist Reloe? Sha'ik? Zeița ei își devorează acuitatea, zi de zi, fetița devine din ce în ce mai puțin conștientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei. Și zeița aceea de-abia ia notă de noi - oh, există suspiciuni, poate, dar asta e tot. Prin urmare. Cine altcineva? L'oric? Am cunoscut mulți oameni ca el - creând mister în jurul lor - și am descoperit că ceea ce ascunde de obicei este un vas gol. El este tot poza și nimic mai mult.

— Te înșeli în asta, mă tem, dar nu, nu îmi fac griji pentru L'oric.

'Cine altcineva? Mâinile fantome? Bărbatul a dispărut în propria sa groapă de hen'bara. Leoman? Nu este aici și am planuri pentru întoarcerea lui. Toblakai? Cred că l-am văzut pe ultimul dintre el. Cine a mai ramas? De ce, nimeni altul decât Bidithal. Dar Febryl jură că aproape că îl are la noi - este pur și simplu o chestiune de a descoperi ce își dorește nenorocitul cu adevărat. Ceva mizerabil și dezgustător, fără îndoială. El este sclavul viciilor lui, este Bidithal. Oferă-i zece mii de fete orfane și zâmbetul nu va părăsi niciodată fața lui urâtă.

Kamist Reloe își înfășura brațele în jurul său în timp ce continua să se plimbe. „Nu cine știm că este printre noi este sursa preocupărilor mele, Korbolo Dom, ci cine este printre noi pe care nu-l cunoaștem."

Napanul se încruntă. — Și câte sute de spioni avem în această tabără? Și însăși Zeița Vârtejului – vă închipuiți că va permite infiltrarea străinilor?

— Defectul tău, Korbolo Dom, este că gândești într-un mod strict liniar. Pune din nou această întrebare, doar că de data aceasta pune-o în contextul în care zeița are *suspiciuni* despre noi.

Înaltul Mag a fost prea distras ca să observe jumătate de pas înainte al Napanului, ridicând o mână. Dar lovitura lui Korbolo Dom a murit chiar în acel moment, pe măsură ce importanța provocării lui Kamist Reloe a ajuns la el. Ochii i se mariră încet. Apoi clătină din cap. — Nu, ar fi un risc prea mare de asumat. O Gheară eliberată în această tabără ar pune în pericol pe *toată lumea* - nu ar exista nicio modalitate de a-și prezice țintele...

— Ar fi nevoie?

'Ce vrei să spui?'

„Noi suntem ucigatorii de câini, *Korbolo* Dom. Ucigașii din Coltaine, al șaptelea și legiunile de la Aren. Mai mult, deținem și cadrele de mag pentru Armata Apocalipsei. În cele din urmă, cine va comanda acea armată în ziua luptei? De câte motive trebuie Gheara să ne lovească, și în special asupra noastră? Ce șansă ar avea Sha'ik dacă am fi cu toții morți? De ce să-l ucizi pe Sha'ik? Putem lupta cu acest război fără ea și zeița ei blestemata - am mai făcut-o și înainte. Și suntem pe cale să...

— Destul de asta, Kamist Reloe. Văd punctul tău de vedere. Deci, îți este teamă că zeița va permite unei Gheare să se infiltreze... pentru a avea de-a face cu noi. Cu tine, Febryl și cu mine. O posibilitate interesantă, dar încă o cred îndepărtată. Zeița este prea grea, prea captivată de emoții, ca să gândească cu o claritate atât de vicleană și insidioasă.

— Nu trebuie să inițieze schema, Korbolo Dom. Ea trebuie doar să înțeleagă *oferta* și apoi să decidă fie să accepte sau nu. Nu claritatea *ei* este relevantă, ci cea a Ghearei lui Laseen. Și te îndoiești de inteligența lui Topper?

Mârâind pe sub răsuflarea lui, Korbolo Dom își întoarse privirea pentru o clipă. — Nu, recunoscu el în cele din urmă. — Dar mă bazez pe că zeița nu are gând să accepte comunicarea de la împărăteasa, de la Topper sau de la oricine altcineva care refuză să îngenuncheze în fața voinței ei. Te-ai crezut într-un coșmar, Kamist Reloe, și acum mă inviti să mă alătur ție. Refuz oferta, Înalt Mage. Suntem bine protejați și suntem prea avansati în eforturile noastre pentru toate aceste tulburări.

— Am supraviețuit atât de mult, Korbolo Dom, datorită talentului meu de a anticipa ceea ce vor încerca inamicii mei. Soldații spun că niciun plan de luptă nu supraviețuiește contactului cu inamicul. Dar jocul subterfugiului este exact opusul. Planurile derivă din contactul *persistent* cu inamicul. Astfel, tu mergi în condițiile tale, iar eu voi proceda pe ale mele.

'Cum doriți. Acum, lasă-mă. E târziu și aș dormi.

Înaltul Mag s-a oprit din plimbare pentru a fixa Napanul cu o privire de necitit pentru o clipă, apoi s-a răsucit și a părăsit camera.

Korbolo a ascultat până când a auzit clapeta din camera exterioară deschizându-se, apoi închidendu-se. A ascultat în continuare și a fost mulțumit să audă că unul dintre gardienii săi de corp, poziționat chiar în fața intrării, a fost înăsprit.

Scurgând ultimul vin – al *naibii de scump, dar nu are un gust diferit de cel pe care l-am sufocat pe Insulă* – el a aruncat paharul și s-a îndreptat spre masa de perne de la capătul îndepărtat. *Paturi in fiecare camera. Mă întreb ce înseamnă asta despre personalitatea mea? Pe de altă parte, alții nu sunt pentru a dormi, nu-i așa. Nu, doar acesta ...*

În camera din față, de cealaltă parte a pereților despărțitori de mătase, femeia zăcea nemișcată pe propriul morman de perne, unde Korbolo o lăsase cu ceva timp în urmă.

Absorbția continuă, copleșitoare de durhang - ca orice alt intoxicant - a creat un proces de diminuare a efectelor sale. Până când, în timp ce încă persista un strat de amorțeală insensată – o barieră utilă împotriva unor lucruri precum smulgerea capului în sus de păr, apoi lăsat înapoi în jos – conștientizarea rece a rămas sub ea.

Avantajoase, de asemenea, ritualurile pe care i le aplicase maestrul ei, ritualuri care eliminau slăbiciunea plăcerii. Nu putea exista nicio pierdere a controlului, nici nu mai, pentru că mintea ei nu se mai lupta cu sentimente, pentru că nu avea sentimente. O predare ușoară, o găsise spre încântarea ei, pentru că fusese puține lucruri în viața ei înainte de inițierea ei pentru a însămânța amintiri calde ale copilăriei.

Așa că ea era potrivită pentru această sarcină. Proferând sunetele potrivite de plăcere pentru a-și ascunde indiferența față de toate preferințele particulare ale lui Korbolo Dom. Și zăcea nemișcat, fără să-și amintească chiar și de un gât care se umplea încet de flegmă din fumul aproape lichid al durhangului, atâta timp cât era nevoie, înainte ca picăturile subtile și fără gust pe care ea le adăugase vinului său să-și facă efectul.

Când îi auzi respirațiile profunde și lente care îi spuneau că nu se va trezi ușor, ea se rostogoli pe o parte într-un acces de tuse. Când trecu, se opri din nou, doar pentru a fi sigură că Napanul încă dormea. Mulțumită, se ridică în picioare și se clătină spre clapeta cortului.

Bâjbâiat cu legăturile până când o voce ascuțită de dincolo a spus: — Scillara, din nou la latrine?

Și o altă voce a râs încet și a adăugat: „Este de mirare că are carne pe ea, așa cum se ridică noapte de noapte".

„Este frunza de rugină și boabele amare zdrobite cu durhang", a răspuns celălalt, în timp ce mâinile lui au preluat sarcina de a slăbi tragerile, iar clapa a fost trasă deoparte.

Scillara a ieşit clătinându-se, lovindu-şi drum între cei doi paznici.

Mâinile care întindeau mâna pentru a rămâne stabile găseau invariabil locuri neobișnuite în care să se odihnească și să se strângă.

I-ar fi plăcut asta, odată, într-un mod ușor jignit, iritat, care totuși o gâdila de plăcere. Dar acum, nu era altceva decât pofta stângace de îndurat.

Așa cum totul în această lume trebuia îndurat, în timp ce ea își aștepta răsplata finală, noua lume fericită dincolo de moarte. ' *Mâna stângă a vieții, ținând toată mizeria. Și mâna dreaptă - da, cea cu lama sclipitoare, dragă - mâna dreaptă a morții, ținând, așa cum o face, răsplata pe care ai oferi-o altora și apoi ai lua asupra ta. La momentul ales de tine* .

Cuvintele stăpânului ei aveau sens, ca întotdeauna. Echilibrul a fost inima tuturor lucrurilor, până la urmă. Iar viața - acel moment de durere și durere - nu a fost decât o parte a acestui echilibru. „ *Cu cât mai grea, cu atât mai mizerabilă, cu atât mai teribilă și mai dezgustătoare viața ta, copile, cu atât mai mare era răsplata dincolo de moarte* ..." Astfel, așa cum știa ea, totul avea sens.

Nu e nevoie, deci, să te lupți. Acceptarea a fost singura cale de mers.

Cu excepția acestuia . Ea și-a împletit drum între rândurile de corturi. Tabăra Ucigatorilor de Câini era precisă și ordonată, în modă Malazan – un detaliu pe care îl cunoștea bine din zilele ei de copil, când mama ei urma trenul Regimentului Ashok. Înainte ca acel regiment să plece peste ocean, lăsând sute de iubiți săraci și slujitorii lor. Mama ei se îmbolnăvise și murise. Ea a avut un tată, desigur, unul dintre soldați. Cine putea fi viu sau mort, dar oricum era total indiferent față de copilul pe care îl lăsase în urmă.

Echilibru.

Greu cu capul plin de durhang, chiar obișnuită cu asta așa cum devenise ea.

Dar erau latrinele, în josul acestei pante și pe pasarelele de lemn care traversau șanțul. Oalele mocnind pentru a acoperi o parte din duhoarea și a ține muștele departe. Găleți lângă scaunele găurite, pline cu mănunchiuri de iarbă cât o mână. Butoaie mai mari, deschise, cu apă, poziționate peste șanț și fixate pe alei.

Mâinile întinse de ambele părți, Scillara naviga cu grijă peste unul dintre podurile înguste.

Șanțurile de tabără de lungă durată, cum ar fi aceasta, dețineau mai mult decât deșeuri umane. Gunoiul era aruncat în mod regulat de soldați și alții – sau ceea ce trecuse cu ei drept gunoi. Dar pentru orfanii acestui oraș mizerabil, o parte din acele deșeuri au fost văzute ca o comoară. De curățat, reparat și vândut.

Și așa, figurile au roit în întunericul de dedesubt.

A ajuns pe partea cealaltă, cu picioarele goale scufundându-se în noroiul făcut de stropii care ajunseseră pe creastă. — Îmi amintesc de întunericul! cânta ea, cu voce guturală din anii de fum durhang.

Din șanț s-a auzit un zgomot, iar o fetiță, învelită în excremente, s-a cățărat până la ea, cu dinții sclipind albi. — Și eu, soră.

Scillara scoase din ea o pungă mică de monede. Stăpânul lor a fost încruntat la astfel de gesturi și, într-adevăr, au alergat contrar învățăturilor lui, dar ea nu s-a putut abține. O apăsă în mâinile fetei. 'Pentru mancare.'

— Va fi nemulțumit, soră...

— Și dintre noi doi, eu singur voi suferi o clipă de chin. Așa să fie. Acum, am cuvinte din noaptea asta, pentru a fi aduse stăpânului nostru...

Mersese întotdeauna cu un mers înclinat, jos până la pământ, suficient pentru a-i fi câștigat o mulțime de porecle nemăgulitoare. Broască râioasă, picioare de crab... numele pe care copiii și le-au dat unul altuia, dintre care se știa că unele persistă până la vârsta adultă. Dar Heboric muncise din greu în tinerețe - cu mult înaintea primei sale vizite fatidice într-un templu al lui Fener - pentru a dezvălui acele denumiri, pentru a câștiga în cele din urmă *Atingerea Ușoară* , ca răspuns la anumite abilități pe care le dobândise pe străzi. Dar acum, mersul lui de mers pe jos suferise o transformare, cedând dorinței instinctive de a coborî și mai jos, chiar și folosindu-și mâinile pentru a-l propulsa.

Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi ajuns la concluzia, acru, că se mișca mai puțin ca o pisică decât ca o maimuță, precum cele găsite în junglele din Dal Hon. Neplăcut pentru ochi, poate, dar eficient, totuși.

A încetinit pe potecă în timp ce se apropia de poiana lui Toblakai. Un miros

slab de fum, strălucirea surdă a unui foc care se răcește rapid, murmurul vocilor.

Heboric alunecă într-o parte, printre copacii de piatră, apoi se prăbuși în vizorul celor doi așezați la vatră.

Prea lungă obsesia lui de sine, eforturile aparent nesfârșite de a-și crea tâmpul – care acum i se păreau un fel ciudat de cuibărit nevrotic; ignorase lumea de dincolo de ziduri de prea mult timp. A avut loc, își dădu seama cu un val de furie amară, o serie de modificări subtile ale personalităţii sale, concomitent cu darurile fizice pe care le primise.

Încetase să fie atent.

Și că, își dădu seama în timp ce studia cele două figuri din poiană, permisese o crimă teribilă.

S-a vindecat bine... dar nu suficient de bine pentru a ascunde adevărul a ceea ce sa întâmplat. Ar trebui să mă dezvălui? Nu. Niciunul dintre ei nu a făcut o mișcare pentru a-l expune pe Bidithal, altfel nu s-ar ascunde aici.

Înseamnă că ar încerca să mă convingă să nu mai spun ce trebuie făcut.

Dar l-am avertizat pe Bidithal. L-am avertizat și a fost... amuzat. Ei bine, cred că distracția este pe cale să se termine.

S-a dat înapoi încet.

Apoi, adânc în umbră, Heboric ezită. Nu a existat nicio ciocnire între noul și vechiul lui instinct în această chestiune. Ambii au cerut sânge. Și în această noapte. Imediat. Dar ceva din vechiul heboric se reafirma. Era nou în acest rol ca Destriant. Mai mult decât atât, Treach însuși era un zeu proaspăt sosit. Și în timp ce Heboric nu credea că Bidithal deținea vreo poziție - nu mai mult - în tărâmul Umbrei, templul său a fost sfințit *cuiva* .

Un atac ar atrage sursele lor de putere și nu se putea spune cât de rapid și cât de necontrolat ar putea escalada această ciocnire.

Mai bine aș fi rămas doar bătrânul Heboric. Cu mâinile otatarale împletite cu puterea incomensurabilă a unei ființe necunoscute... Atunci l-aș fi putut smulge mădular din mădular.

Și-a dat seama că, în schimb, nu putea face nimic. Nu în această noapte, în orice caz. Ar trebui să aștepte, căutând o oportunitate, un moment de distragere a atenției. Dar pentru a realiza acest lucru, ar trebui să rămână ascuns, nevăzut - Bidithal nu și-a putut descoperi elevația bruscă. Nu a putut afla că devenise Destriant to Treach, noul zeu al războiului.

Furia a revenit brusc, iar el s-a străduit să o alunge.

După o clipă, respirația i s-a încetinit. Se întoarse și se întoarse pe potecă. Acest lucru ar necesita mai multă gândire. Gând măsurat. *La naiba, Treach. Știai înfățișarea unui tigru. Dăruiește-mi câteva dintre căile tale viclene, ale unui vânător, ale unui ucigaș ...*

Se apropie de capul potecii și se opri la un sunet slab. Cântând. Amuțit, al unui copil, venind din ruinele a ceea ce fusese cândva o clădire modestă. Indiferenți față de întuneric, ochii lui au prins mișcare și s-au fixat cu putere pe acel loc, până când o formă s-a rezolvat de la sine.

O fată în zdrențe, purtând un băț pe care îl ținea în ambele mâini. O duzină de rhizan mort atârnau de coadă de la centura ei. În timp ce o privea, o văzu sărind în sus și balansând bățul. A lovit ceva și ea s-a grăbit în urmărire, sărind ca să prindă o formă minusculă care se zvârcoli pe pământ. O clipă mai târziu și

ea ridică rhizanul la vedere. O răsucire rapidă a gâtului, apoi un alt corp minuscul a fost legat de centură. S-a aplecat și și-a luat bastonul. Și a început să cânte încă o dată.

Heboric făcu o pauză. Ar avea dificultăți să treacă pe lângă ea neobservat. *Dar nu imposibil* .

Probabil o precauție inutilă. Chiar și așa. Se ținea de umbră în timp ce înainta, mișcându-se doar când ea îi era întors cu spatele, ochii lui nu părăseau forma ei nicio clipă.

Puțin timp mai târziu și a trecut.

Se apropia zorile, iar tabăra era la câteva momente de la trezire. Heboric și-a mărit pasul și, în cele din urmă, a ajuns la cort, strecurându-se înăuntru.

În afară de fată, nu văzuse pe nimeni.

Și când a considerat că el a plecat în sfârșit, fata s-a întors încet, cântarea ei dispărând în timp ce privea în întuneric. — Omule amuzant, șopti ea, îți amintești de întuneric?

O șaseme dintr-un clopot înainte de zori, Leoman și două sute dintre războinicii săi din deșert au lovit tabăra Malazan. Infanteria staționată la pichete era la capătul veghei, adunată în grupuri obosite pentru a aștepta răsăritul soarelui - o scădere a disciplinei care prezenta ținte ușoare pentru arcașii care, pe jos, se apropiaseră la mai puțin de treizeci de pași de linie. O șoaptă de săgeți, toate slăbite în același timp, iar soldații Malazan au căzut.

Cel puțin jumătate din cei treizeci și ceva de soldați nu fuseseră uciși pe loc, iar țipetele lor de durere și frică au rupt liniștea nopții. Arcașii își lăsaseră deja arcurile jos și se îndreptau înainte cu cuțitele lor kethra pentru a termina santinelele rănite, dar nu făcuseră zece pași înainte ca Leoman și războinicii săi cai să tună în jurul lor, lovind puternic prin breșă.

Și în tabără.

Corabb Bhilan Thenu'alas călărea lângă comandantul său, o armă cu mâna lungă, jumătate sabie, jumătate topor, în mâna sa dreaptă. Leoman era centrul unui grup curbat de atacatori, protejând un nod de războinici cai suplimentari de la care se ridica un vârâit constant. Corabb știa ce însemna acel sunet – comandantul său își inventase propriul răspuns la munițiile Moranth, folosind o pereche de bile de lut pline cu ulei și legate printr-un lanț subțire. Aprinse ca niște lămpi, erau legănate și aruncate în felul bolelor.

Războinicii din deșert se numărau acum printre vagoanele uriașe de aprovizionare, iar Corabb a auzit prima dintre acele bole biciuind afară, sunetul urmat de un hohot de foc. Întunericul a dispărut într-o strălucire roșie.

Și apoi Corabb a văzut o siluetă alergând de pe calea calului său. Și-a balansat securea cu lamă lungă. Impactul, în timp ce a lovit spatele capului cu cască al lui Malazan care fugea, aproape i-a dislocat umărul lui Corabb. Un strop de sânge i s-a împroșcat puternic pe antebraț în timp ce a târât arma eliberată – era dintr-o dată mai grea și și-a aruncat privirea în jos, pentru a vedea că lama luase cârma cu ea, tăindu-se complet pe jumătate.

Creierele și bucăți de os și scalp se revărsau din castronul de bronz.

Înjurând, a încetinit încărcarea sălbatică a călării sale și a încercat să scuture toporul. Erau lupte din toate părțile, acum, precum și flăcări furioase care

cuprinseseră cel puțin o duzină de vagoane și corturi de echipă. Și apărând soldați, din ce în ce mai mulți. Auzea ordine lătrăte în limba malazană, iar certuri cu arbalete începuseră să fluture prin aer spre războinicii cai.

Se auzi un claxon, sus și tremurând. Blestemele sale din ce în ce mai înverșunate, Corabb își întoarse calul. Pierduse deja contactul cu Leoman, deși câțiva dintre camarazii săi erau la vedere. Toți au răspuns la apelul de retragere. Așa cum trebuie, la fel.

Securea i-a târât umărul dureros, încă împovărat de acel blestemat de cârmă. Își împinge calul înapoi pe calea largă dintre corturi. Fumul se prăbuși, ascunzând vederea dinaintea lui, usturându-i ochii și aspru în plămâni.

O agonie arzătoare bruscă i-a tăiat obrazul, răsturnându-i capul. O ceartă se izbi de pământ la cincisprezece pași înainte și într-o parte. Corabb s-a lăsat jos, răsucindu-se în căutarea de unde venise.

Și am văzut o echipă de Malazani, toți cu arbalete - toți, cu excepția uneia, armați și antrenați pe războinicul din deșert, cu un sergent reproșându-l pe soldatul care trase prea devreme. O scenă surprinsă, în întregime, între bătăi de inimă. Nenorociții erau la mai puțin de zece pași distanță.

Corabb și-a aruncat securea. Cu un țipăt, și-a aruncat calul în lateral, direct în peretele unuia dintre corturile de mizerie. Frânghiile s-au întins și au spart țăruși grei înspre cer, stâlpii s-au spulberat. În mijlocul acestui haos de poticnire, războinicul a auzit arbaletele slăbite – dar calul său cobora, pe o parte – iar Corabb sărea deja din şa, cu picioarele mocasinizate alunecând de pe etrieri în timp ce se scufunda.

În peretele cortului prăbușit, cu o clipă înainte ca calul său, rostogolindu-se cu un țipăt, îl urma.

Presiunea acelei țesături cerate a dispărut brusc și Corabb s-a prăbușit într-o capotaie, o dată, de două ori, apoi a derapat în picioare, învârtindu-se...

— la timp să-și vadă calul rostogolindu-se în picioare.

Corabb a sărit lângă montura lui și a sărit în șa și au plecat.

Și în mintea războinicului din deșert: neîncredere amorțită.

Pe partea opusă a bulevardei, șapte pușcași marini Malazan stăteau sau ghemuiau cu arbalete uzate, privind cum călărețul tundea în fum.

'Ai văzut asta?' a întrebat unul.

Un alt moment înghețat, sfărâmat în cele din urmă când soldatul numit Lutes și-a aruncat arma jos, dezgustat.

— Ridică asta, mârâi sergentul Borduke.

— Dacă poate nu ar fi tras devreme...

— Nu eram sigur! Poate a raspuns.

— Încărcați-vă, idioți, ar putea mai fi câțiva.

— Hei, sergent, poate că calul acela l-a ucis pe bucătar.

a scuipat Borduke. — Zeii ne zâmbesc în noaptea asta, Hubb?

'Bine…'

'Dreapta. Adevărul rămâne, atunci. Va trebui să-l omorăm noi înșine. Înainte să ne omoare. Dar nu contează asta deocamdată. Să trecem…'

Soarele tocmai începuse să răsară când Leoman a tras frâu și și-a oprit

atacatorii. Corabb a întârziat să sosească - printre ultimii, de fapt - și asta a câștigat un semn de satisfacție din partea comandantului său. De parcă ar fi presupus că Corabb trecuse din spate din simțul datoriei. Nu a observat că locotenentul său își pierduse arma principală.

În spatele lor, puteau vedea coloanele de fum ridicându-se spre cerul luminat de soare, iar sunetul îndepărtat al strigătelor a ajuns la ei, urmat câteva clipe mai târziu de tunetul copitelor de cai.

Leoman își dezveli dinții. „Și acum vine adevăratul obiectiv al atacului nostru. Bravo până acum, soldații mei. Auzi caii ăia? Seti, Wickans și Khundryl - și asta va fi ordinea exactă a urmăririi. Khundryl, de care trebuie să ne ferim, vor fi împovărați de armura lor. Wickanii vor varia cu prudență. Dar Seti, odată ce ne vor vedea, vor pleca cu capul în urmărirea lor. Apoi ridică bipelul din mâna dreaptă și toți puteau vedea părul însângerat și mată de pe bila țep. — Și unde să-i ducem?

'Spre *moarte* !' veni răspunsul hohotitor.

Soarele răsărit transformase peretele îndepărtat de aur de nisip care se învârte, o culoare plăcută ochilor bătrâni și lăcrimați ai lui Febryl. Stătea cu fața spre est, cu picioarele încrucișate deasupra a ceea ce fusese cândva un turn de poartă, dar acum era o grămadă informă de moloz înmuiat de nisip batut de vânt.

Orașul renascut stătea întins pe spate, încet să se trezească în această zi din motive pe care doar puțini erau conștienți, iar Febryl era unul dintre acestea. Zeița a *devorat* . Consumând forțele vieții, absorbind voința feroce de a supraviețui de la servitorii ei muritori nefericiți și rătăciți.

Efectul a fost treptat, dar, zi de zi, clipă de clipă, s-a *atenuat* . Cu excepția cazului în care cineva cunoștea acea foame, desigur. Și a putut să ia măsuri preventive pentru a se sustrage cererilor ei neîncetate.

Cu mult timp în urmă, Sha'ik Reborn pretindea că-l cunoaște, că-i afla toate secretele, că-i discerne nuanța sufletului. Și într-adevăr, ea arătase o abilitate alarmantă de a vorbi în mintea lui - aproape ca și cum ar fi fost mereu prezentă și a vorbit doar pentru a-i aminti ocazional de acel adevăr terifiant. Dar astfel de momente se diminuaseră în frecvență – poate ca urmare a eforturilor lui reînnoite de a se masca – până când, acum, era sigur că ea nu-i mai putea încălca apărările.

Poate, totuși, adevărul era mult mai puțin măgulitor pentru propriile sale competențe. Poate că influența zeiței îl atrasese pe Sha'ik Reborn în... indiferență. *Da, se poate că sunt deja mort și încă nu știu asta. Că tot ce am plănuit este cunoscut atât femeii, cât și zeiței. Sunt singur în a avea spioni? Nu. Korbolo a făcut aluzie despre proprii săi agenți și, într-adevăr, nimic din ceea ce caut nu se va întâmpla fără eforturile grupului ascuns de ucigași ai Napanului* .

Era, reflectă el cu un umor amar, natura fiecăruia din acest joc să ascundă cât mai mult din ei înșiși de ceilalți, atât de aliați, cât și de dușmani, deoarece astfel de denumiri aveau obiceiul de a se inversa fără avertisment.

Cu toate acestea, Febryl avea încredere în Kamist Reloe. Înaltul Mag avea toate motivele să rămână loial schemei mai ample - schema care era trădarea cea mai prodigioasă - deoarece calea pe care o oferea era singura care asigura supraviețuirea lui Reloe în ceea ce avea să vină. Și în ceea ce privește nuanțele

mai subtile referitoare la Febryl însuși, ei bine, acestea nu erau treaba lui Kamist Reloe. Unde ei?

Chiar dacă fructificarea lor s-ar dovedi fatală... tuturor, în afară de mine.

Toți se credeau prea deștepți, iar asta a fost un defect care a invitat la exploatare.

Și ce rămâne cu mine? Eh, dragă Febryl? Te crezi inteligent? Zâmbi la peretele îndepărtat de nisip. Inteligența nu era esențială, cu condiția să insiste să păstreze lucrurile simple. Complexitatea a făcut semn de eroare, ca o curvă un soldat în concediu. Momeala recompenselor viscerale care nu s-au dovedit niciodată atât de directe pe cât s-ar fi imaginat de la început. *Dar voi evita această capcană. Nu voi suferi erori mortale, cum sa întâmplat cu Bidithal, deoarece duc la complicații - deși eșecurile lui îl vor duce în mâinile mele, așa că presupun că nu ar trebui să mă plâng prea mult* .

„Lumina soarelui se pliază peste întuneric”.

A început, s-a răsucit. 'Unul ales!'

— Respirațiile adânci, bătrâne, îți vor ușura inima care ciocănea. Pot să aștept o clipă, căci am răbdare.

Ea stătea aproape lângă el - bineînțeles că nu văzuse nicio umbră, pentru că soarele era în fața lui. Dar cum a venit ea cu o asemenea tăcere? De cât timp stătea acolo? — Aleas, ai venit să-mi întâmpinăm zorii?

— Asta faci, când vii aici la începutul fiecărei zile? M-am întrebat.

— Sunt un om cu obiceiuri umile, stăpână.

'Intr-adevar. O oarecare toctitudine care afectează o calitate a simplității. Ca și cum aderând la obiceiuri simple în carne și oase, mintea ta se va strădui la rândul său spre aceeași perfecțiune.

Nu spuse nimic, deși inima lui avea altceva decât să-și încetinească ritmul tunător.

Apoi Sha'ik oftă. „Am spus perfecțiune? Atunci poate că ar trebui să-ți spun ceva care să te ajute în căutarea ta.

— Te rog, gâfâi el încet.

„Peretele Whirlwind este practic opac, excluzând lumina difuză a soarelui. Și de aceea mă tem că trebuie să te corectez, Febryl. Sunteți orientat spre nord-est, vai. Ea arătă cu degetul. — Soarele este de fapt acolo, Înalt Mage. Nu te supăra, așa că ai fost cel puțin consecvent. Oh, și mai este o problemă care cred că trebuie clarificată. Puțini ar susține că zeița mea este mistuită de furie și astfel consumă la rândul ei. Dar ceea ce ați putea vedea ca fiind pierderea multora pentru a hrăni o foame singulară este într-adevăr demn de o analogie complet diferită.

'Oh?'

'Da. Ea nu se *hrănește strict* cu energiile adepților săi, ci le oferă acestora o anumită *concentrare* . Puțin diferit, de fapt, de acel Zid Whirlwind de acolo, care, deși pare să difuzeze lumina soarelui, de fapt acționează pentru a-l prinde în capcană. Ai căutat vreodată să treci prin acel zid, Febryl? În special la amurg, când căldura zilei a fost absorbită cel mai bine? Te-ar arde până la oase, Înalt Mage, într-o clipă. Așadar, vezi cum ceva care apare într-un fel este în adevăr foarte invers? Ars crocant-o imagine oribilă, nu-i așa? Ar trebui să fie născut în deșert sau să posede o vrăjitorie puternică pentru a sfida asta. Sau umbre foarte

adânci...'

A trăi simplu, a considerat cu întârziere Febryl, nu ar trebui să fie sinonim cu a *vedea* simplu, deoarece primul era atât nobil, cât și lăudabil, în timp ce al doilea era un defect cel mai mortal. O greșeală neglijentă și, din păcate, o făcuse.

Și acum, a concluzionat el, era prea târziu.

Și în ceea ce privește modificarea planurilor, oh, era prea târziu și pentru asta.

Cumva, noua zi care sosise își pierduse farmecul.

CAPITOLUL NOASprezece

Se spunea că copilul adoptiv al căpitanului - care la vremea aceea era cunoscut sub numele nefericit de Grub - a refuzat căruța în marș. Că a mers pe tot drumul, chiar dacă, în prima săptămână sub cel mai fierbinte soare al anului, soldații sănătoși s-au împiedicat și au căzut.

Aceasta este probabil o invenție, pentru că, după toate conturile, el nu avea la acea vreme mai mult de cinci ani. Iar căpitanul însuși, din ale cărui jurnale sunt relatate în detaliu o mare parte din acea călătorie și ciocnirea în care a culminat, scrie foarte puțin despre Grub, mai preocupat cu cât era de rigorile comenzii. Ca urmare, a viitoarei perioade de Prima Sabie a Imperiului Târziu, sunt cunoscute detalii puține, dincolo de cele legendare și probabil fictive.

Viețile celor Trei

Moragalle

Zgomotul muștelor și al viespilor era un zumzet puternic și zumzăit în aerul fierbinte al defileului și deja duhoarea devenise copleșitoare. Pumnul Gamet slăbi clema cataramei și ridică din cap casca de fier bătută. Căptușeala din pâslă era udă de transpirație, îi mâncărimea scalpului, dar, în timp ce muștele îl roiau, nu l-a îndepărtat.

El a continuat să urmărească de la ușoară înălțare de la capătul de sud al defileului, în timp ce Adjunctul își plimba calul prin măcelul de dedesubt.

Trei sute de Seti și peste o sută de cai zăceau morți, în mare parte din cauza săgeților, în râpa abruptă în care fuseseră duși. Nu ar fi putut dura mult, inclusiv rotunjirea și îndepărtarea monților supraviețuitori. Între călăreții avansați Seti și Khundryl ar fi fost mai puțin de un clopoțel, și dacă Temul nu ar fi ordonat Wickanilor săi înapoi pentru a acoperi armata principală... *ei bine, i-am fi pierdut și pe ei* . Așa cum era, acei Wickan preveniseră un alt raid asupra trenului de aprovizionare, prezența lor suficientă pentru a declanșa o retragere bruscă a inamicului - fără o picătură de sânge vărsată. Conducătorul de război care comanda războinicii cailor din deșert fusese prea înțelept pentru a-și vedea forța prinsă într-o luptă nespusă.

Mult mai bine să te bazezi pe... erori de judecată. Seti care nu erau desemnați ca călăreți de flancare în avangarda au sfidat ordinele și ca urmare au murit. *Și tot ce are nevoie ticălosul de la noi sunt mai multe greșeli stupide* .

Ceva din scena de mai jos îi ridica firele de păr de pe gât. Adjunctul a călărit singură prin măcel, cu spatele drept, fără a ține seama de progresul supărător al calului ei.

Nu muștele nu sunt niciodată problema, ci viespile. O singură înțepătură și acea fiară bine crescută își vor pierde mințile. Ar putea să se ridice și să o arunce, să-i rupă gâtul. Sau ar putea fugi, direct în josul defileului și apoi să încerce să ia una dintre părțile abrupte... așa cum au încercat să facă unii dintre acei cai Seti ...

În schimb, calul a continuat pur și simplu să-și croiască drum peste cadavre, iar norii de viespi nu au făcut altceva decât să se ridice și apoi să se îndepărteze din calea sa, coborând încă o dată la sărbătoarea lor de îndată ce călărețul și călărețul trecuseră.

Un soldat bătrân de lângă Pumnul a tușit și a scuipat, apoi, la privirea lui Gamet, a bolborosit scuze.

— Nu e nevoie... Căpitane. Este o priveliște înspăimântătoare și suntem cu toții prea aproape...

— Nu asta, domnule. Doar... a făcut o pauză, apoi a clătinat încet din cap. — Nu contează, domnule. Doar o veche amintire, asta-i tot.

Gamet dădu din cap. — Eu însumi am câteva dintre ele. Așadar, Fist Tene Baralta vrea să știe dacă trebuie să-și trimită vindecătorii înainte. Răspunsul pe care îl poți aduce lui minciuni înaintea ta.

— Da, domnule.

Îl privi pe bătrânul soldat cărunt în spate calul, apoi îl învârtea și pleacă. Apoi Gamet și-a fixat încă o dată atenția asupra Adjunctului.

Ajunsese la capătul îndepărtat, unde zăceau majoritatea cadavrelor, îngrămădite pe pereții de piatră stropiți de sânge și, după o clipă lungă, timp în care a cercetat scena din toate părțile, a adunat frâiele și a început să-și reia calea.

Gamet își puse încă o dată cârma pe cap și închise clema.

Ea ajunse în pantă și se îndreptă să se oprească lângă el.

Nu mai văzuse niciodată expresia ei atât de severă. O *femeie cu puține farmece de femeie, așa cum se spune despre ea, în tonuri care se apropie de milă* . 'Adjunct.'

„I-a lăsat pe mulți dintre ei răniți”, a spus ea. — Anticipând, poate, că vom ajunge la ei la timp. La urma urmei, malazanii răniți sunt mai buni decât cei morți.

— Presupunând că acel conducător de război încearcă să ne întârzie, da.

'El face. Chiar și cu liniile de aprovizionare Khundryl, resursele noastre sunt încordate așa cum sunt. Pierderea vagoanelor de aseară va fi simțită de toată lumea.

— Atunci de ce nu l-a trimis Sha'ik pe acest conducător de război împotriva noastră de îndată ce am trecut râul Vathar? Suntem la o săptămână sau mai puțin departe de Zidul Vârtejului. Ar fi putut cumpăra încă o lună sau mai mult și am fi fost într-o formă mult mai proastă când am sosit în sfârșit.

— Ai dreptate, Pumn. Și nu am un răspuns pentru tine. Temul a evaluat puterea acestui grup de raid la puțin sub două mii - era destul de sigur că contactul la amiază pe flanc a scos la iveală întreaga forță a inamicului, deoarece a zărit cai de aprovizionare precum și pe cei luați de la Seti. Astfel, o armată de raid destul de mare.

Gamet a ruminat despre asta o vreme, apoi a mormăit. „Este aproape ca și cum ne confruntăm cu o opoziție confuză, una în contradicție cu ea însăși.”

„Îmi trecuse același gând. Pentru moment, însă, trebuie să ne preocupăm de acest conducător de război, altfel ne va sângera până la moarte.

Gamet își învârti calul. — Mai multe cuvinte cu Gall, atunci, spuse el, strâmbându-se. „Dacă îi putem scoate din armura străbunicilor lor, s-ar putea de

fapt să reușească să urce un deal fără să-și lase caii în aer”.

— Vreau să iasă pumnul, pumnul, pumnul.

Ochii i se îngustară. — Marinii, adjunct? Pe jos? Vrei ca pichetele să fie întărite?

Ea trase adânc aer în piept. „În anul 1147, Dassem Ultor s-a confruntat cu o situație similară, cu o armată mult mai mică și trei națiuni tribale întregi care îl mutilau practic în fiecare noapte”.

După o clipă, Gamet dădu din cap. — Cunosc scenariul, Adjunct, și îmi amintesc răspunsul lui. Marinii vor fi trimiși în seara asta.

— Fii sigur că înțeleg ce se așteaptă de la ei, Pumnul Gamet.

„Sunt niște veterani printre ei”, a răspuns el. — Și, în orice caz, plănuiesc să comand eu operațiunea.

— Asta nu va fi...

— Da, va fi, adjunct. Scuzele mele. Dar... da, va fi.

'Așa să fie.'

Una era să te îndoiești de măsura comandantului său, dar alta era să te îndoiești de a sa.

Existau trei tipuri de scorpioni comune în odhan, dintre care niciunul nu manifesta toleranță pentru niciunul dintre ceilalți. La începutul celei de-a doua săptămâni, Strings și-a atras cei doi colegi de sergenți deoparte pentru a-și dezvălui schema. Atât Gesler, cât și Borduke s-au dovedit de acord, în special la oferta de împărțire a profiturilor în trei moduri. Borduke a fost primul care a desenat piatra de culoare ciudată și s-a grăbit să aleagă Bastardul cu spatele roșu - în exterior, cel mai rău dintre cele trei tipuri de scorpioni. Îl urmase Gesler, alegând chihlimbarul In Out, numit așa pentru exoscheletul său transparent prin care, dacă cineva era înclinat să se uite cu atenție, puteau fi văzute diferite otrăvuri curgând sub carapașul său.

Cei doi sergenți se uitaseră atunci cu milă la nefericitul lor tovarăș. Norocul Domnului că omul cu ideea în primul rând ar trebui să rămână cu Birdshit scorpion-puny și plat și negru și arătând ca omonim. Desigur, când a venit vorba de împărțirea în trei a profiturilor principale, nimic din toate acestea nu a contat cu adevărat. Numai în pariurile private dintre cei trei sergenți, Strings ieșea lipsit.

Dar Strings a avut doar o ușoară dezamăgire că fusese lăsat cu Rahatul de Păsări, răspunzând doar cu o ușoară ridicare din umeri în timp ce adunase pumnii de pietricele pe care le folosiseră pentru a alege ordinea de selecție. Și nici Gesler, nici Borduke nu surprinseră zâmbetul bătrânului sapator în timp ce se întoarse, nici privirea lui aparent dezinvoltă către locul în care stătea Cuttle la umbra unui bolovan – o privire îi răspunse cu cel mai mic din cap.

Echipele au fost apoi puse în sarcina să-și găsească campionii respectivi în timpul marșului și, când acest lucru a eșuat, la amurg, când oribilele creaturi obișnuiau să iasă din ascunzătoarele lor în căutarea a ceva de ucis.

Vestea s-a răspândit rapid și, în curând, pariurile au început să curgă. Soldatul lui Borduke, Maybe, a fost ales pentru sarcina de deținător de pariuri, având în vedere capacitatea sa extraordinară de a reține faptele. Și a fost selectat câte un Deținător din fiecare echipă, care apoi a ales, la rândul său, un Antrenor.

După-amiaza care a urmat raidului și măcelului Seti, Strings și-a încetinit pasul în timpul marșului, până când a căzut în pas cu Bottle și Tarr. În ciuda expresiei lui obișnuite, adevărul era că bila i se agita în stomac. Al Paisprezecelea își găsise propriul scorpion, acolo, în pustietatea de dincolo, și tocmai își scoase prima înțepătură. Starea de spirit a soldaților era scăzută, iar incertitudinea le roadea încrederea. Nimeni nu crezuse, era clar, că primul sânge pe care l-au gustat va fi al lor. *Trebuie să-și ia mințile de la asta* .

— Ce mai face micuţul Joyful, Bottle?

Magul a ridicat din umeri. — La fel de flămând și urât ca întotdeauna, sergent.

Strings dădu din cap. — Și cum decurge antrenamentul, caporale?

Tarr se încruntă sub marginea cârmei. — Bine, presupun. De îndată ce îmi voi da seama de ce fel de antrenament are nevoie, o să mă apuc imediat.

— Bine, situația sună ideală. Imprastie vestea. Prima bătălie are loc în seara asta, un clopoțel după ce ne-am pus tabăra.

Ambii soldați și-au întors capul la asta.

'Astă seară?' întrebă Bottle. — După ce doar...

'M-ai auzit. Gesler și Borduke își primesc frumusețile, la fel ca noi. Suntem pregătiți, băieți.

— Va atrage o mulțime de oameni, spuse caporalul Tarr, clătinând din cap. — Locotenentul nu se va ajuta să nu se întrebe...

— Nu doar locotenentul, îmi imaginez, răspunse Strings. — Dar nu va fi multă mulțime. Vom folosi vechiul sistem de cuvinte-linie. Rulați comentariul înapoi prin toată tabăra.

— Joyful o să fie înghițit, mormăi Bottle, cu expresia devenind întristată. — Și iată că am hrănit-o, în fiecare noapte. Capemoths suculenți și mari... s-ar năpusti foarte frumos, apoi a început să mănânce până când nu mai rămânea nimic decât câteva aripioare și o minge zdrobită. Apoi își petrecea jumătate din noapte curățându-și cleștele și lingându-și buzele...

'Buze?' Au întrebat zâmbete din spatele celor trei bărbați. 'Ce buze? Scorpionii nu au buze...

'Ce stii?' Sticla trasă înapoi. — Nici măcar nu te vei apropia...

„Când mă apropii de un scorpion îl omor. Ceea ce ar face orice persoană sănătoasă la minte.

— Cu minte? a replicat magul. „Le ridici și începi să scoți lucrurile! Coada, cleștele, picioarele... Nu am văzut nimic atât de crud în viața mea!

— Ei bine, nu este atât de aproape pentru a vedea dacă are buze?

— Unde se duc toate, mă întreb? mormăi Tarr.

Bottle dădu din cap. „Știu, este uimitor. E atât de mică...'

— Acesta este secretul nostru, spuse Strings încet.

'Ce este?'

— Motivul pentru care am ales un Birdshit, soldați.

''Nu ai ales...''

La tăcerea suspectă care a urmat, Strings pur și simplu a zâmbit. Apoi a ridicat din umeri. — Vânătoarea este un lucru. Un lucru ușor. Rahaturile de păsări nu trebuie să devină... elaborate, ucigând un capemoth mutilat. Este atunci când trebuie să lupte. Protejarea teritoriului sau a tinerilor lor. Atunci vine

surpriza. Crezi că Joyful va pierde în seara asta, Bottle? Crezi că inima ta va fi frântă? Relaxează-te, băiete, bătrânul Strings a avut mereu în minte sentimentele tale tandre...

— Poți să arunci acel „Siruri”, sergent, spuse Bottle după o clipă. „Știm cu toții cine ești. Cu toții știm numele tău adevărat.

— Ei bine, e al naibii de nefericit. Dacă ajunge la comandă...

— Oh, nu va fi, Lăutar.

— Poate nu intenţionat, dar în plină luptă?

— Cine ne va asculta țipetele de panică într-o luptă, sergent?

Fiddler îi aruncă o privire tânărului, căutând, apoi zâmbi. 'Buna observatie. Totuși, ai grijă ce spui și când o spui.

— Da, sergent. Acum, ai putea explica acea surpriză despre care vorbeai?

'Nu. Așteaptă și vezi.

Strings a tăcut atunci, observând un mic grup de călăreți care se apropiau pe linia marșului. — Îndreptaţi-vă, soldaţi. Vin ofițeri.

Pumnul Gamet, a văzut sergentul, părea bătrân, uzat. Să fi scos din pensie nu a fost niciodată un lucru bun, știa el, din moment ce primul lucru pe care un soldat bătrân l-a lăsat deoparte era nervii lui și era greu, dacă nu imposibil, să se întoarcă. Acel depărtare a marcat, desigur, un anumit tip de pensionare – și una pe care un soldat precaut o evita de obicei. Abandonarea stilului de viață a fost una, dar a renunța la marginea mortală a fost alta. Studiind Pumnul în timp ce bărbatul urca, Fiddler simți un tremur de neliniște.

Îl însoțeau pe Gamet căpitanul Keneb și locotenentul, acesta din urmă atât de sumbru încât să fie aproape comic. *Masca lui de ofițer, cu care încearcă să pară mai bătrân și astfel mai profesionist. În schimb, este încruntarea unui bărbat constipat. Cineva ar trebui să-i spună ...*

Cei trei s-au oprit pentru a-și plimba caii alături de echipa lui Fiddler - oarecum deranjant pentru sergent, deși el le-a dat din cap. Ochii lui Keneb, remarcă el, erau pe Cuttle.

Dar Ranal a fost cel care a vorbit primul. — Sergent Strings.

— Da, domnule?

— Tu și Cuttle, te rog, plecați într-o parte pentru o conversație privată. Apoi ridică vocea către echipa care mărșăluia înainte. — Sergent Gesler și caporalul Stormy, înapoi cu noi la dublu.

— Patru ar trebui să fie de ajuns, bubui Pumnul, pentru a vedea instrucțiunile livrate corect celorlalte echipe.

— Da, domnule, spuse Ranal, care fusese pe cale să-l sune pe Borduke. Când cei patru marinari au fost adunați, Fist Gamet și-a dres glasul, apoi a început: „Este clar că sunteți cu toții veterani. Și căpitanul Keneb mă informează că ați mărșăluit pe aceste ținuturi înainte... nu, nu am nevoie de mai multe detalii despre asta. Încrederea mea depinde însă de această experiență. Adjunctul dorește pușcarilor pușcași să răspundă în seara asta. A tăcut atunci.

Și nimeni nu a vorbit o vreme, în timp ce semnificația cuvintelor Pumnului s-a instalat încet în mintea celor patru pumni.

În cele din urmă, căpitanul Keneb a spus: „Da, răspunsul lui Dassem, cu toți acești ani în urmă. Este norocos, deci, că ai plănuit să folosești linia de cuvinte în această seară. Destul de simplu pentru a continua odată ce lupta în trei s-a

terminat. S-a aplecat ușor în șa și i-a spus lui Fiddler: „Ai rahat de păsări, sergent? Care sunt șansele să ruleze acum?

— Poate spune că este vreo patruzeci la unu, răspunse Fiddler, ținându-și fața dreaptă.

— Chiar mai bine decât am sperat, răspunse Keneb, lăsându-se pe spate. — Dar ar trebui să adaug, sergent, că l-am convins pe Pumnul să-ți susțină și Rahatul de păsări.

— Zece jakata, spuse Gamet, și în asta mă bazez pe... experiența căpitanului. Și al tău, sergent... Strings.

— Uh, vom face tot posibilul, domnule.

Gesler se întoarse spre Stormy. — Miroase ceva, caporale?

Uriașul Falari cu sabia de silex pe spate se încruntă. — Nu sunt scorpioni pe coastă, la naiba. Da, sergent, miros ceva în regulă.

— Obişnuieşte-te cu asta, îl sfătui Cuttle.

Ranal părea confuz, dar nu a spus nimic înțelept... deocamdată.

— Folosește cuvântul, spuse Keneb, reluând instrucțiunile, și nu uita, asigură-te că cele mai dure echipe sunt cele care își arată zâmbetul.

— Da, căpitane, răspunse Fiddler, întrebându-se dacă ar trebui să-și reevalueze părerea despre Keneb.

— Un ultim lucru, a adăugat bărbatul. — Fist Gamet va comanda operațiunea în seara asta. În consecință, vreau ca cele două echipe ale tale și ale lui Borduke să-ți dubleze sarcinile în seara asta.

Oh, mingile lui Hood sub o stâncă mare . — Am înțeles, căpitane.

Soldații Armatei a Paisprezecea erau aranjați în mod ciudat în tabără, odată ce corturile au fost ridicate și focurile de bucătărie au început, așezați aparent lejer într-un mod care, dacă ar fi văzut de sus, ar fi semănat cu o frânghie vastă, înnodat. Iar după masă, activitățile păreau să înceteze complet, cu excepția soldaților aflați în prima pichetă a părăsirii reticente.

Într-un loc anume, centrat pe marinarii Companiei a 9-a a Legiunii a 8-a, era evident o adunare oarecum diferită de soldați - un inel mic, exclusivist, înconjurând un inel încă mai mic de pumnale înfipte în pământ, cu marginea înăuntru, la un distanță de două lățimi de degete. Pentru moment, acel inel interior era gol, nisipul netezit și fără pietricele.

Poate că a fost ultimul soldat care s-a alăturat celorlalți, așteptând nerăbdător în jurul arenei modeste, fără să spună nimic, deși buzele i se mișcau într-o recitare tăcută de numere și nume. Văzând ochii celorlalți ațintiți asupra lui, dădu un singur gest din cap.

Fiddler se îndreptă spre Bottle. — Scoate la iveală Unirea Veselă, băiete. Borduke și Gesler au emis instrucțiuni similare pentru combatanții lor. Bastardul cu spatele roșu fusese numit Mangonel de echipa lui Borduke, în timp ce Gesler și compania și-au numit chihlimbarul In Out scorpionul Clawmaster.

Cele trei cutii au fost aduse înainte și Fiddler le-a spus colegilor săi sergenți: „Bine, aici și acum trebuie să ne uităm la frumusețile noastre și să jurăm că nu li s-a făcut nicio modificare, nici prin vrăjitorie, fie prin alchimie sau prin orice alt fel. mijloace. Sunt naturale ca în ziua în care le-am găsit prima dată. Neschimbat. Fiecare dintre noi va examina fiecare dintre cei trei scorpioni -

cât de atent am putea alege, inclusiv asistența unui mag, dacă se dorește, și apoi va jura cu voce tare, pe oricare zei pe care jurăm în mod normal, o declarație cât mai precisă a ceea ce vedem ca noi putem. Aici, voi începe.

Făcu un gest și cele trei cutii au fost așezate chiar lângă inelul cuțitelor. Primul recipient din lemn - al lui Borduke - i s-a scos capacul și Fiddler se aplecă. A tăcut mult timp, apoi a dat din cap. „Eu, sergentul Strings al echipei a 4-a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe fantomele Casei Moartelor și pe orice alt coșmar urât care mă bântuie că creatura dinaintea mea este un scorpion ticălos cu spate roșu natural, nealterat."

Sergentul a trecut apoi la campionul lui Gesler și, după o lungă examinare, a oftat și a dat din cap, repetând jurământul său în numele scorpionului In Out care se năpusti în cutia mică de lemn. Apoi a încheiat cu propria sa Unire Veselă. Gesler a urmat procedura, căutând părerile suplimentare atât ale lui Tavos Pond, cât și ale lui Sands în timpul examinării sale prelungite despre Joyful Union, în timp ce Fiddler se lăsă pe spate cu un zâmbet ușor pe fața cu barbă, așteptând cu răbdare până când, cu un mârâit, Gesler și-a jurat jurământul. „Eu, sergentul Gesler din echipa a 5-a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe cei doi lorzi ai verii, Fener și Treach, că creatura dinaintea mea este un scorpion natural, nealterat Birdshit – chiar dacă știu că este ceva despre nu văd și sunt pe cale să-mi pierd economiile vieții la pariul sergenților. Zâmbetul lui Fiddler se lărgi pentru moment.

Borduke s-a târât până la Joyful Union și s-a apropiat cât a fost posibil, fără a fi înțepat, cu fața aproape în interiorul cutiei mici. Din moment ce asta a acoperit creatura nemișcată în umbră, a înjurat și s-a lăsat ușor pe spate. — Ar trebui să știu despre scorpioni, nu-i așa? Dar tot ce fac vreodată este să le pun pe ei, așa cum ar face orice om cu minte. Sigur, am cunoscut odată o târfă care ținea pe gât una pe curea, la fel de aurie ca pielea sânilor, sfarcurile fragede, vezi, și nu-i plăceau că sunt mânuite...

— Continuă, se răsti Gesler.

— Nu mă grăbi. Nu-mi place să fiu grăbit.

— Bine, nu te voi grăbi. Doar jură-ți jurământul blestemat înainte ca inima mea să zboare să-mi umple pantalonii.

„Eu, Borduke din echipa a 6-a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe burta pufoasă a Reginei Viselor că creatura dinaintea mea este un scorpion natural, nealterat, și fantoma tatălui meu să rămână în mormântul ei, din moment ce moștenirea era a mea de pierdut oricum, nu? Moartă înseamnă că nu-ți mai pasă, nu? Ar fi mai bine, pentru că, dacă nu, atunci sunt condamnat la bântuirea paternă pentru tot restul zilelor mele.

— Cel mai rău tip, mormăi Lutes.

— Încă un cuvânt de la tine, soldat, mârâi Borduke, întorcându-se înapoi în cerc, și te voi face singurul care zâmbește mai târziu în seara asta.

— În plus, spuse Balgrid, nu este cel mai rău tip. Bântuirea maternă - acum asta e un ucigaș. Cât timp poate suporta un bărbat să aibă șapte ani?

— Voi doi veți fi liniștiți! mârâi Borduke, cu degetele lui mari, strângându-se de parcă strângeau gâturile invizibile.

'Suntem gata?' întrebă liniștit Fiddler.

— Se va ascunde, nu-i aşa? întrebă Gesler. — Așteaptă până ce ceilalți doi

s-au tăiat și s-au înjunghiat unul pe celălalt înainte de a se năpusti asupra supraviețuitorului mutilat! Asta e, nu-i așa? Creierul ei de jeleu este mai pur decât al lor, mai pur și mai inteligent, nu-i așa?

Fiddler ridică din umeri. — N-aş şti despre asta, Gesler. Ai terminat?'

Marinul cu nuanțe bronzate se așeză pe spate, cu mușchii maxilarului îngroșat.

— Cum e cu cuvintele, Cuttle?

— Am repetat fiecare cuvânt de când ne-am stabilit prima dată, Fid, a răspuns sapatorul.

— Așa s-au născut legendele, răbufni Koryk cu un prevestitor fațos.

— Atunci, în arenă, îi instrui Fiddler.

Cutiile au fost ridicate cu prudență și ținute deasupra arenei.

'Echidistant? Bun. Bătuiți-le, băieți.

Mangonel a fost primul care a aterizat, cu coada arcuită și cleștele întinse, în timp ce s-a năpustit aproape de bariera cu tăișul cuțitului, peste care, la un fir de păr de lamele de fier, s-a oprit și apoi s-a dat înapoi, cu carapașa roșie din cauza furiei sale caracteristice fără minte. . Următorul era Clawmaster, părând să sară în jos gata de război, fluidele curgând sub coaja lui nuanțată de chihlimbar.

Unirea Veselă a venit ultimul, încet și măsurat, atât de jos pe nisip încât să pară cu burta în jos. Clemele ascunse, coada curbată în babord și în repaus. Mai mic de ceilalți doi scorpioni, coaja sa neagră undeva între lucios și plat. Picioarele sale multiple l-au scufundat ușor înainte, apoi a înghețat.

şuieră Gesler. — Dacă scoate câteva cuțite din ring și le folosește, o să te omor, Fid.

— Nu e nevoie, răspunse Fiddler, cu atenția împărțită între ceea ce se petrecea în arenă și comentariul lui Ibb, vocea bărbatului aspră de tensiune, în timp ce deveni creativ în a descrie ceea ce până acum nu era în esență nimic demn de comentat.

Acest lucru s-a schimbat brusc, deoarece trei lucruri s-au întâmplat aproape simultan. Joyful Union a intrat în mijlocul arenei. Sortimentul de arme naturale al lui Mangonel s-a armat la unison, chiar dacă creatura a început să se retragă, coaja ei devenind roșu aprins. Clawmaster s-a învârtit brusc și s-a aruncat direct spre cel mai apropiat perete de lame, oprindu-se cu o clipă înainte de impact, cleștele fluturând sălbatic.

— O vrea pe mamă, se pare că, Hubb, observă sec Koryk.

Clawmaster's Holder a scâncit încet ca răspuns.

Apoi, după un moment înghețat de la toți cei trei scorpioni, Joyful Union și-a ridicat în sfârșit coada.

La care, toți, în afară de Fiddler, s-au uitat cu neîncredere totală, în timp ce Joyful Union părea să... *despărțită* . Orizontal. În doi scorpioni identici, dar *mai subțiri și mai plate* . Apoi a alergat în afară, unul către Mangonel, celălalt către Clawmaster - fiecare ca un bâlci din sat care încarcă un taur bhederin, atât de extrem de mărimile lor comparative.

Bastard cu spatele roșu și In Out au făcut tot ce au putut, dar nu se potriveau ca viteză și nici ferocitate, în timp ce cleștele minuscule au tăiat, audibil, prin picioare, prin coadă, prin articulațiile brațelor, apoi, cu creatura mai mare imobilă și neajutorata, o înjunghiere obișnuită, aproape delicată.

Cu carapacea translucidă a lui In Out, verdele strălucitor îngrozitor al acelei otravă era vizibil - și astfel descris în detaliu îngrozitor de Ibb - în timp ce s-a extins de la înțepare până când chihlimbarul cândva frumos al lui Clawmaster a dispărut, înlocuit cu un verde bolnăvicios care s-a adâncit în fața ochilor lor. la un negru tulbure.

— Moartă ca bălegarul, gemu Hubb. „Clawmaster...”

Mangonel a suferit o soartă identică.

Cu dușmanii învinși, cei doi scorpioni Birdshit s-au repezit unul în brațele celuilalt – și, într-o clipă, au fost din nou ca unul.

'Trișa!' urlă Stormy, ridicându-se în picioare și bâjbâind să-și scoată sabia de cremene.

Gesler a sărit în sus și, împreună cu Truth, s-au străduit să-și rețină tovarășul furios. — Ne-am *uitat* , Stormy! strigă Gesler. „Am căutat orice, apoi am înjurat! Jur! De Fener și Treach, la naiba! Cum ar fi putut cineva dintre noi să știe că „Joyful Union” nu este doar un nume drăguț?

Ridicând privirea, Fiddler întâlni privirea neclintită a lui Cuttle. Sapatorul a rostit cuvintele *Suntem bogați, ticălosule* .

Sergentul, aruncând o ultimă privire către Gesler și Truth – care îl târau pe un Stormy spumos – apoi se îndreptă să se ghemuiască lângă Ibb. — În regulă, băiete, ceea ce urmează este doar pentru marinari și în special pentru sergenți. Suntem pe cale să devenim propria noastră Uniune Veselă cu Mangonel mare și rău în seara asta. O să explic ce a ordonat Adjunctul – repetă ceea ce spun, Ibb, cuvânt cu cuvânt – ai înțeles?

Trecuseră trei clopote de la apusul soarelui. Praful din Zidul Vârtejului a întunecat stelele, făcând întunericul de dincolo de focurile din vatră aproape de nepătruns. Echipele de infanterie au plecat pentru a-i ajuta pe cei staționați la pichete. În tabăra Khundryl, războinicii și-au scos armura grea și s-au pregătit să se stabilească pentru noapte. De-a lungul tranșeelor exterioare ale taberei armatei, războinicii cai Wickan și Seti patrulau.

La focul echipei a 4-a, Fiddler s-a întors din vagoanele companiei cu geanta lui. A pus-o jos și a dezlegat egalurile.

Cuttle se întinse în apropiere, cu ochii strălucind, reflectând flăcări, privind cum sergentul începea să retragă obiecte de diferite dimensiuni, învelite în piele. Câteva clipe mai târziu asamblase o duzină de astfel de articole, pe care apoi a început să le desfacă, dezvăluind strălucirea lemnului lustruit și a fierului înnegrit.

Ceilalți din echipă erau ocupați să-și verifice armele și armurile pentru ultima oară, fără să spună nimic, în timp ce tensiunea creștea încet între micul grup de soldați.

— A trecut ceva timp de când am văzut ultima oară una dintre acestea, mormăi Cuttle în timp ce Fiddler așeza obiectele. „Am văzut imitații, unele dintre ele aproape la fel de bune ca originalele”.

Fiddler mormăi. — Sunt câteva acolo. Este lovitura în care se află pericolul cel mai mare, pentru că dacă este prea greu, tot blestemul explodează la eliberare. Eu și Hedge am elaborat singuri acest design, apoi am găsit un bijutier Mare în orașul Malaz - ce făcea ea acolo, habar n-am...

— Un bijutier? Nu e un armer?

— Da. A început să adună arbaleta. „Și un cioplitor în lemn pentru opritoare și dopuri – acelea trebuie înlocuite după douăzeci și ceva de focuri...”

— Când sunt tăiate în pulpă.

— Sau despărțirea, da. Sunt coastele, când se răstoarnă înapoi - asta trimite unda de șoc înainte. Spre deosebire de o arbaletă obișnuită, unde cearta iese suficient de repede din fantă pentru a scăpa de această vibrație. Iată, cearta este un porc, greu și ponderat la capătul capului - nu părăsește niciodată fanta atât de repede pe cât ți-ai dori, așa că ai nevoie de ceva care să absoarbă acel recul, înainte de a ajunge la axul cearții.

— Și mingea de lut atașată de ea. Soluție inteligentă, Fid.

— Până acum a funcționat.

„Și dacă eșuează...”

Fiddler ridică privirea și zâmbi. — Nu voi fi cel cu suflare să se plângă. Ultima armătură s-a fixat, iar sergentul lăsă jos arma voluminoasă, îndreptându-și atenția asupra certurilor înfășurate individual.

Cuttle se îndreptă încet. — Nu au ascuțitori pe ele.

— Nu, pot *arunca* ascuțitori.

— Și arbaleta aia poate arunca destul de departe înjurătorii? Greu de crezut.'

— Ei bine, ideea este să țintești și să tragi, apoi să muști o gură de pământ.

— Văd înțelepciunea din asta, Fid. Acum, anunțați-ne pe toți când trageți, nu?

— Frumos și tare, da.

— Și ce cuvânt ar trebui să ascultăm?

Fiddler a observat că restul echipei sale încetaseră pregătirile și așteptau acum răspunsul lui. El a ridicat din umeri. 'Rață. Sau uneori ce folosea Hedge.

'Care era?'

— Un țipăt de teroare. S-a urcat în picioare. — Bine, soldaţi, e timpul.

Când ultimele boabe se prelingeau, Adjunctul se întoarse de la clepsidră și dădu din cap către Gamet. — Când te vei alătura companiilor tale, Fist?

— În câteva clipe, adjunct. Deși, pentru că intenționez să rămân în șaua mea, nu voi pleca la ei până nu începe lupta.

A văzut-o încruntat la asta, dar ea nu a făcut niciun comentariu, concentrându-se în schimb asupra celor doi tineri Wickan care stăteau lângă intrarea în cort. — Ți-ai încheiat ritualurile?

Băiatul, Nil, a ridicat din umeri. — Am vorbit cu spiritele, așa cum ai ordonat.

'Vorbit? Asta e tot?'

„Odată, poate, am fi putut... constrânși. Dar, așa cum v-am avertizat cu mult timp în urmă, în Aren, puterea noastră nu mai este ca odinioară.

Nether a adăugat: — Spiritele acestui pământ sunt agitate în acest moment, ușor distrase. Se întâmplă altceva. Am făcut tot ce am putut, Adjunct. Cel puțin, dacă răpitorii din deșert au un șaman printre ei, vor fi puține șanse ca secretul să fie dezvăluit.

— Se întâmplă altceva, ai spus. Ce, mai exact?

Înainte ca ea să poată răspunde, Gamet spuse: — Scuze, domnule adjunct. Îmi voi lua concediu acum.

'Desigur.'

Pumnul i-a lăsat să-și reia conversația. O ceață se instalase în mintea lui, momentele dinaintea unei logodne când incertitudinea genera neliniște și confuzie. Auzise de această suferință pretinzând alți comandanți, dar nu crezuse că i se va întâmpla. Zgomotul propriului său sânge crease un zid de sunet, mutând lumea de dincolo. Și se părea că și celelalte simțuri i se stinguseră.

În timp ce se îndrepta spre calul său - ținut gata de un soldat - clătină din cap, căutând să-l degajeze. Dacă soldatul i-a spus ceva când a luat frâiele și s-a ridicat în șa, nu a auzit.

Adjunctul fusese nemulțumit de decizia lui de a intra în luptă. Dar, în opinia lui Gamet, mobilitatea adăugată a meritat riscul. A pornit prin tabără la galop lent. Focurile fuseseră lăsate să moară, scenele din jurul lui erau ciudat de eterice. A trecut pe lângă figuri cocoșate în jurul cărbunilor și le-a invidiat libertatea lor. Viața fusese mai simplă ca un soldat simplu. Gamet începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a comanda.

Vârsta nu este o achiziție instantanee de înțelepciune. Dar este mai mult decât atât, nu-i așa? Poate că ea mi-a făcut un Pumn și mi-a dat o legiune. Și soldații ar putea bine să salute când trec - deși, desigur, nu aici, pe teritoriul inamic, îi mulțumesc lui Hood. Nu, toate aceste capcane nu sunt o asigurare a competenței mele.

Această noapte va fi primul meu test. Doamne, ar fi trebuit să rămân la pensie. Ar fi trebuit să refuz insistența ei - la naiba, presupunerea ei - că pur și simplu îi voi accepta dorințele.

Ajunsese să creadă că era o slăbiciune în el. Un prost ar putea să o numească o virtute, o asemenea... equanimitate flexibilă. Dar știa mai bine.

A mers mai departe, ceața minții lui devenind din ce în ce mai densă.

Opt sute de războinici stăteau ghemuiți nemișcați, fantomatici, printre bolovanii de pe câmpie. Purtând armuri tocite și telaba de culoarea terenului din jurul lor, erau practic invizibili, iar Corabb Bhilan Thenu'alas simți un val de mândrie întunecată, chiar dacă o altă parte a minții lui se mira de ezitarea prelungită a lui Leoman.

Șeful lor de război stătea întins pe înălțimea pantei la zece pași înainte. Nu se mai mutase de ceva vreme. În ciuda frigului, transpirația se prelingea sub armura lui Corabb, iar el și-a mutat din nou strânsoarea asupra necunoscutului tulwar din mâna sa dreaptă. Întotdeauna preferase arme asemănătoare toporului – ceva cu o mânecă pe care, dacă era nevoie, să-l apuce cu cealaltă mână. Nu-i plăcea marginea lamei care ajungea până la mâner și și-ar fi dorit să fi avut timp s-o întindă pe prima jumătate a lungimii.

Sunt un războinic care nu poate tolera marginile ascuțite aproape de corpul său. Care spirite s-au gândit să facă din mine o astfel de întruchipare a ironiei confuze? îi blestem pe toți.

Nu mai putu aștepta și se târă încet alături de Leoman of the Flails.

Dincolo de creasta se întindea un alt lighean, acesta coborât și gros de perii spinoase. Flanca armata Malazan în tabără de această parte și avea o lățime între

șaizeci și șaptezeci de pași.

— Prost, mormăi Corabb, să fi ales să te oprești aici. Cred că nu trebuie să avem de ce să ne temem de acest Adjunct.

Respirația șuieră încet între dinții lui Leoman. — Da, multă acoperire pentru abordarea noastră.

— Atunci de ce aşteptăm, şeful de război?

— Mă întreb, Corabb.

— Te întrebi?

— Despre împărăteasa. Ea a fost cândva Stăpâna Ghearei. Ea a dat formă puterii sale acerbe și toți am învățat să ne temem de acei magi-asasini. Origini de rău augur, da? Și apoi, în calitate de împărăteasă, erau marii conducători ai armatei sale imperiale. Dujek Onebram. amiralul Nok. Coltaine. Greymane.

— Dar aici, în noaptea asta, șef de război, nu ne confruntăm cu niciuna dintre acestea.

'Adevărat. Ne confruntăm cu Adjunctul Tavore, care a fost ales personal de împărăteasa. Să acționeze ca pumnul răzbunării ei.

Corabb se încruntă, apoi ridică din umeri. — Oare împărăteasa nu a ales și High Fist Pormqual? Korbolo Dom? Nu l-a retrogradat pe Whiskyjack, cel mai înverșunat Malazan cu care triburile noastre s-au confruntat vreodată? Și, dacă poveștile sunt adevărate, ea a fost și responsabilă pentru asasinarea lui Dassem Ultor.

— Cuvintele tale sunt tăioase, Corabb. Ea nu este imună la grave... erori de judecată. Ei bine, atunci să o facem să plătească pentru ele. Se răsuci și făcu semn războinicilor săi înainte.

Corabb Bhilan Thenu'alas rânji. Poate că spiritele îi vor zâmbi în noaptea asta. *Roagă - te să găsesc un topor sau buzdugan demn printre nenumăraţii soldaţi Malazan morţi* .

Echipa lui Borduke găsise un mic deal pentru poziția lor, înjură și înjură, în timp ce se îndreptau spre vârful modest, apoi începu să sape gropi și să repoziționeze stâncile.

Dealul lor era probabil vreo tumulă veche și rotundă – zgomotele din acest bazin erau mult prea obișnuite pentru a fi naturale. La douăzeci de pași depărtare, Fiddler i-a ascultat pe marinarii echipei a șasea mormăind și târându-se pe punctul lor tare, eforturile lor fiind punctate din când în când de mârâitul nerăbdător al lui Borduke. La cincizeci de pași spre vest, o altă echipă sapă pe un alt deal, iar sergentul începu să se întrebe dacă s-au ținut prea mult. La urma urmei, tumulile aveau tendința de a fi grămezi mari de pietre sub mantia de pământ nisipos, iar să îngropați în ele nu a fost niciodată ușor. Auzea stânci smulse, lopeți de fier zgâriind pe granitul greu și câteva prăbușindu-se sălbatice pe versanții dealurilor prin tufișurile groase și casante.

Respirația lui Hood, cât de stângaci trebuie să fiți voi, idioților?

În timp ce Corabb era pe cale să treacă la următoarea copertă, mâna înmănușată a lui Leoman întinse mâna și îl prinse de umăr. Războinicul a înghețat.

Și acum o putea auzi. Erau soldați în bazin.

Leoman se ridică alături de el. — Pichete periferice, mormăi el pe gura. — Pe tumul alea. Se pare că ea ne-a trimis un cadou până la urmă, adăugă Șeful de război zâmbind. „Ascultă-i cum se poticnește – au așteptat prea mult, iar acum întunericul îi încurcă.”

Nu a fost nicio dificultate în a localiza pozițiile inamice - ei selectaseră toțile una și toate și făceau o muncă zgomotoasă de săpat. Și, Corabb își dădu seama, erau prea distanțate una pentru a se sprijini reciproc. Fiecare poziție ar putea fi ușor izolată, înconjurată și fiecare soldat a fost sacrificat. Cu mult înainte ca orice ajutor să poată sosi din tabăra principală.

Probabil, reflectă Corabb în timp ce se strecura prin întuneric către cea mai apropiată poziție inamică, malazanii anticipaseră un raid înainte de zori, identic cu primul. Și astfel Adjunctul ordonase amplasamentele ca măsură preventivă. Dar, după cum îi explicase odată Leoman, fiecare element al unei armate de pe teren trebuia să respecte regulile de sprijin reciproc – chiar și pichetele unde avea să aibă loc primul contact. În mod clar, Adjunctul nu reușise să aplice acest principiu de bază.

Adăugată la incapacitatea ei de a-și controla războinicii cai Seti, aceasta era o dovadă suplimentară, în ochii lui Corabb, a incompetenței lui Tavore.

Și-a ajustat strânsoarea pe tulwar, oprindu-se la cincisprezece pași de cel mai apropiat punct tare. Putea de fapt să vadă cârmele a cel puțin doi dintre soldații Malazan, ieșind peste gropile pe care le săpat. Corabb s-a concentrat să-și încetinească respirația și a așteptat semnalul.

Gamet făcu frâu la marginea taberei maritime, acum neocupată. Chemarea liniștită ar fi fost răspândită prin restul armatei, trezindu-i pe tăietori și pe vindecători. Cu precauție, bineînțeles, din moment ce nu exista nicio modalitate de a prezice dacă atacatorii vor ataca din apropierea pe care o aranjase Adjunct. Având în vedere că toate celelalte unghiuri au avut fie obstacole naturale, fie poziții ușor de apărat, conducătorul de război din deșert s-ar putea foarte bine să refuze la o invitație atât de evidentă. În timp ce aștepta, Pumnul începu să se gândească că nu va ieși nimic din acest gambit, cel puțin în această noapte. Și care au fost șansele ca un marș de o zi să aducă armata la o altă combinație ideală de teren și timp?

Se aşeză înapoi în şa, lasitudinea ciudată şi stânjenitoare din mintea lui se adânci. Noaptea devenise și mai întunecată, dacă ceva, stelele se chinuiau să străpungă vălul de praf suspendat.

Un capemoth zvârli în fața feței lui, declanșând o tresărire involuntară. *Un prevestire* ? Se scutură și se îndreptă încă o dată. Trei clopote au rămas înainte de zori. Dar nu putea exista nicio rechemare, așa că pușcașii marini aveau să facă schimburi pe vagoane după marșul de mâine. *Și ar fi bine să fac la fel, dacă e să repetăm asta ...*

Un urlet de lup șovăitor a rupt liniștea nopții. Deși Corabb o așteptase, încă era surprins într-o imobilitate de moment. De o parte și de alta, războinici s-au ridicat din acoperire și au sprintat spre tumulă. Săgețile șoptiră, loviră cîrmele vizibile cu sunete de zgârieturi solide. A văzut una dintre acele cârme de bronz învârtindu-se prin aer - și-a dat seama că nu acoperea capul unui soldat.

Un fulger de neliniște-

Strigătele de război au umplut aerul. Sclipirea unor figuri puternic blindate care se ridicau pe tuburi, arbalete coborând. Obiecte mai mici au zburat, unul dintre ele lovind pământul la cinci pași în dreapta lui Corabb.

O detonație care i-a înjunghiat urechile. Explozia l-a aruncat într-o parte și s-a împiedicat, apoi a căzut peste un tufiș de spini.

Explozii multiple - flăcări s-au aprins pentru a lumina scena -

La urletul lupului, Lăutarul s-a aplatizat și mai mult sub mantia lui de nisip și perii - nu prea devreme când un picior mocasin îl lovi pe spate, în timp ce un raider îl trecea peste el.

Tumulele își făcuseră treaba, atrăgând atacatorii în ceea ce, după toate aparențele exterioare, păreau poziții izolate. O echipă din trei arătase fața inamicului; cei doi rămaşi îi precedaseră de un clopoţel sau mai multe pentru a se adăposti între tuburi.

Și acum capcana a fost aruncată.

Sergentul ridică capul și văzu o duzină de spate între el și punctul forte al lui Borduke. Încărcarea lor a încetinit, când trei dintre ei s-au aruncat brusc la pământ, certuri îngropate adânc.

— *Sus, la naiba* ! şuieră Fiddler.

Soldații lui s-au ridicat în jurul lui, vărsând nisip și ramuri prăfuite.

Strâns ghemuit, cu arbaleta înrădăcinată în brațe, sergentul porni, departe de poziția lui Borduke. Marinii lui Gesler au fost cu ușurință suficienti pentru a sprijini echipa de la tumulă. Fiddler văzuse o masă de rădăcini deplasându-se de-a lungul crestei dincolo de bazin - cu uşurinţă două sute în total - şi bănuise că se deplasau pentru a flanca ambuscadă. Îi aștepta cel mai îngust dintre coridoare, dar dacă depășeau pichetul de infanterie staționat acolo, puteau apoi lovi în inima taberei de aprovizionare.

A zâmbit la trosnitul pocnit al ascuțitorilor care *detonau* în spatele lui, împreună cu zgomotul mortal al arzătoarelor care umpleau ligheanul cu lumină roșie, aprinsă. Raidul fusese oprit pe loc, iar confuzia îi prinsese pe atacatori. Fiddler și cei cinci pușcași pușcași pe urmele lui erau suficient de jos pentru a împiedica siluetele lor să nu fie iluminate din spate de flăcări când ajungeau la baza pantei.

Urcaseră la jumătatea drumului spre creastă când Fiddler ridică o mână cu pumnul.

Cuttle s-a grăbit lângă el. — Nici măcar nu va trebui să ne abatem pe acesta, mârâi el.

Sergentul și-a ridicat arbaleta, zărind cu mult deasupra liniei crestei și așezându-și materialul de metal pe umăr. A tras respirația, a ținut-o și a apăsat încet pe eliberare.

Coastele de fier au zvârnit, iar cearta cu blestemul sări, descriind un arc grațios în sus și peste creastă. S-a scufundat din vedere.

Cadavrele au fost aruncate spre cer la explozie, iar țipetele au umplut aerul.

— Arbalete de purtat, se răsti Cuttle, în cazul în care se rostogolesc peste...

Pe creasta de deasupra lor, orizontul a fost brusc aglomerat de războinici.

'Da înapoi!' strigă Fiddler în timp ce continua să reîncarce. " *Cad înapoi* !"

După ce s-a întins în tufișul de spini, Corabb s-a târât limpede, scuipând blesteme și s-a ridicat în picioare. Corpurile camarazilor săi zăceau din toate părțile, lovite de șuruburi grele ale arbaletei sau de acele teribile muniții Moranth. Mai fuseseră pușcași pușcași ascunși între tuburi și acum auzea caii în spatele lor, mergând mai departe pentru a lua creasta – Khundryl – ticăloșii erau doar în armură ușoară și fuseseră pregătiți și așteptau.

L-a căutat pe Leoman, dar nu l-a putut vedea printre acei războinici făcuți vizibili de foile de flăcări lăsate de focul-grenado-ul Malazan-și dintre aceștia, puțini erau încă în picioare. Sosese timpul, hotărî el, să se retragă.

A adunat tulwarul de unde căzuse, apoi s-a învârtit și a alergat spre creastă.

Și s-a aruncat cu capul înainte într-o echipă de marinari.

Strigăte bruște.

Un soldat uriaș, purtând capcanele unui Seti, a trântit un scut învelit în piele în fața lui Corabb. Războinicul din deșert s-a dat înapoi, sângele curgându-i din nas și din gură și a făcut o leagăn sălbatic. Lama grea a tulwarului s-a spart puternic de ceva – și s-a spart chiar deasupra mânerului.

Corabb a aterizat greu pe pământ.

Un soldat a trecut aproape și a lăsat ceva în poală.

Undeva, chiar sus, pe creastă, o altă explozie a zguduit noaptea - aceasta mai tare de departe decât orice auzise până acum.

Uimit, cu lacrimi clipind, Corabb se ridică și văzu o mică minge rotundă de lut rostogolindu-se până aterizează în fața picioarelor sale.

Fumul se ridica din el - pulverizand, acid spumant, doar o picătură, mâncându-și drumul.

Shipând, Corabb se rostogoli într-o parte și se dădu peste o cârmă aruncată. L-a apucat și s-a aruncat înapoi spre ascuțit, trântind capacul de bronz peste el.

Apoi a închis ochii.

În timp ce echipa își continua retragerea - panta din spatele ei o masă de corpuri explodate de la al doilea răzvrătit al lui Fiddler, cu Khundryl Burned Tears izbindu-se acum în flancul atacatorilor rămași - Cuttle l-a prins de umărul sergentului și l-a învârtit.

— Nenorocitul pe care l-a doborât Koryk este pe cale să fie surprins, Fid.

Fiddler și-a fixat privirea asupra figurii care tocmai acum stătea în picioare.

— I-a lăsat un ascuțiș de fum în poală, a adăugat Cuttle.

Ambii sapatori s-au oprit să privească.

„Patru...” Războinicul a făcut descoperirea sa îngrozitoare și s-a aruncat într-o parte.

'Trei…'

Apoi rostogolit înapoi direct pe ascuțitor.

'Două…'

Tărind o cârmă peste ea.

'Unu.'

Detonarea l-a ridicat pe omul nefericit în aer pe o coloană de foc înaltă de un om.

Cu toate acestea, reușise să se țină de cârmă, chiar dacă acesta îl ridica și

mai sus, sus și peste. Picioarele coacând sălbatic în aer, el a căzut înapoi în jos, aterizând pentru a ridica un nor de praf și fum.

'Acum că-'

Dar Cuttle nu a mai ajuns, iar ambii sapatori se uitară pur și simplu neîncrezători, în timp ce războinicul se ridică în picioare, se uită în jur, strângea o lance aruncată, apoi se îndepărtă înapoi pe pantă.

Gamet a înfipt călcâiele în flancurile calului său. Muntele a coborât în bazin dinspre vest, vizavi de locul de unde venise Khundryl.

Trei noduri de războinici din deșert reușiseră să înfrunte focul arbaletei și munițiile pentru a ataca unul dintre punctele forte. Conduseră și cele două echipe ascunse înapoi pe tumulă, iar Pumnul și-a văzut pumnii pumnii târându-și camarazii răniți în tranșee. Mai puțin de zece soldați dintre cele trei echipe încă se luptau, reținându-i cu disperare pe raiders care țipau.

Gamet își smulse sabia în timp ce își îndemna calul direct spre poziția asediată. Când s-a apropiat, a văzut doi pușcași pușcași în jos înaintea unui atac din partea unuia dintre grupurile atacatoare – iar tumula a fost depășită brusc.

Fuga care îi cuprinse simțurile păru să se dubleze și începu să vadă frâiele, confuz, uluit de vuietul sunetelor din jurul lui.

' *Pumnul!* '

Își ridică sabia, în timp ce calul său galopa, ca din propria voință, spre tumulă.

Pumnul Gamet ! *Scoate-te de acolo!* '

Prea multe voci. Țipete ale celor pe moarte. Flăcările - se sting. Întunericul se apropie. Soldații mei mor. Pretutindeni. A eșuat - întregul plan a eșuat -

O duzină de raiders se repezi asupra lui - și mai multă mișcare, acolo, în dreapta lui - o altă echipă de pușcași marini, care se închidea rapid, de parcă ar fi fost pe drumul lor pentru a scăpa de punctul forte depășit, dar acum sprintau în el. direcţie.

Nu înțeleg. Nu aici, în altă parte. Du-te acolo, du-te la soldații mei -

A văzut ceva mare zburând din mâinile uneia dintre pușcașii pușcași, în mijlocul războinicilor care îl atacau. — *Pumnul* ?

Două lănci au ieşit, căutându-l. Apoi noaptea a explodat.

Își simți calul ridicat sub el, împingându-l în jos peste spatele șeii. Capul animalului se răsuci în sus, imposibil de așa, în timp ce continua să se arcuiască pe spate pentru a lovi în jos între coapsele lui Gamet cu o clipă înainte ca acesta să se prăbușească, cizmele părăsind etrierii, peste crupa calului.

Jos într-o ceață de sânge și nisip.

A deschis ochii din ochi și s-a trezit întins în noroi ud, printre trupuri și părți de cadavre, la baza unui crater. Casca îi dispăruse. Nici o sabie în mână.

Eram ... eram pe un cal ...

Cineva a alunecat în jos pentru a lovi de partea lui. A încercat să plece, dar a fost târât înapoi în jos.

— Pumnul Gamet, domnule! Sunt sergent Gesler - Compania a 9-a a căpitanului Keneb - mă auzi?

— Da, am crezut că ești...

— Da, Pumn. Dar i-am scăpat, iar acum restul echipei mele și a lui Borduke

îi eliberează pe pușcașii marini ai Companiei a 3-a. Trebuie să vă ducem la un vindecător, domnule.

— Nu, e în regulă. Se strădui să se ridice, dar ceva nu era în regulă cu picioarele lui – erau indiferenți la comenzile lui. — Îngrijește-i pe cei de pe tumulă, sergent...

— Suntem, domnule. Pella! Aici jos, ajută-mă cu Pumnul.

A sosit un alt marin, acesta mult mai *tânăr... oh, nu, prea tânăr pentru asta. Îi voi cere Adjunctului să-l trimită acasă. Mamei și tatălui său, da. El nu ar trebui să moară*- „Nu ar trebui să mori”.

— Domnule?

— Doar calul lui între el și o explozie de blestemă, spuse Gesler. — E înnebunit, Pella. Acum, ia-l de brațe...

Adăugat? Nu, mintea mea este limpede. Perfect clar, acum. In cele din urma. Toți sunt prea tineri pentru asta. Este războiul lui Laseen, las-o să lupte. Tavore-a fost o copilă, cândva. Dar apoi împărăteasa a ucis acel copil. A ucis-o. Trebuie să-i spun Adjunctului...

Fiddler se aşeză obosit lângă vatra acum moartă. Și-a lăsat arbaleta jos și și-a șters transpirația și murdăria de pe ochi. Cuttle se lăsă jos lângă el. — Încă îl doare capul lui Koryk, mormăi sapatorul, dar nu se pare că s-a rupt ceva care nu a fost deja rupt.

— În afară de cârma lui, răspunse Fiddler.

— Da, în afară de asta. Singurul rătăcit adevărat al nopții pentru echipa noastră, cu excepția apariției de câteva zeci de certuri. Și nici măcar nu l-am ucis pe nenorocit.

— Ai devenit prea drăguț, Cuttle.

Bărbatul a oftat. — Da, am făcut-o. Trebuie să îmbătrânească.

— Asta am concluzionat. Data viitoare, înjunghie un autocolant de porc în ticălos.

— Uimit că a supraviețuit în orice caz.

Urmărirea de către Khundryl îi dusese pe Burned Tears mult dincolo de creastă, iar ceea ce începuse ca un raid împotriva unei armate Malazan era acum un război tribal. Două clopote au rămas înainte de zori. Infanteria se mutase în bazin pentru a strânge răniții, a recupera certuri și a dezbraca cadavrele Malazan - fără a lăsa nimic pentru a le folosi inamicului. Concluzia sumbră și urâtă a fiecărei bătălii, singura milă acoperirea întunericului.

Sergentul Gesler apăru din întuneric și li se alătură la vatra fără viață. Și-a scos mănușile și le-a aruncat în praf, apoi și-a frecat fața.

Cuttle vorbi. — Am auzit că o poziţie a fost depăşită.

— Da. O aveam în mână, cel puțin pentru a începe. Închiderea rapidă. Majoritatea bieţilor nenorociți ar fi putut să plece din tumul acela. Aşa cum este, doar patru au făcut-o.

Fiddler ridică privirea. — Din trei echipe?

Gesler dădu din cap, apoi scuipă în cenușă.

Tăcere.

Apoi Cuttle mormăi. — Întotdeauna ceva nu merge bine.

Gesler oftă, își strânse mănușile și se ridică. — Ar fi putut fi mai rău.

Fiddler și Cuttle îl priviră pe bărbat plecând.

— Ce sa întâmplat, crezi?

Fiddler ridică din umeri. — Presupun că vom afla destul de curând. Acum, găsiți-l pe caporalul Tarr și puneți-l să adune restul. Trebuie să explic toate lucrurile pe care le-am greșit în seara asta.

— Începeți cu dumneavoastră că ne conduceți în sus pe pârtie?

Fiddler se strâmbă. — Începând cu asta, da.

— Amintiți-vă, dacă n-ai fi făcut-o, gândi Cuttle, mai mulți dintre acești raiders ar fi putut urmări până la tumula depășită prin breșă. Ursătorul tău și-a făcut treaba, i-a distrat. Destul de mult pentru ca Khundryl să sosească și să-i țină ocupați.

— Chiar și așa, recunoscu sergentul. — Dar dacă am fi fost alături de Gesler, poate am fi putut salva alţi câţiva marinari.

— Sau a încurcat-o mai rău, Fid. Știi mai bine decât să gândești așa.

'Cred ca ai dreptate. Acum, adună-le.

— Da.

Gamet ridică privirea când Adjunctul intră în cortul tăietorilor. Era palidă – din cauza lipsei de somn, fără îndoială – și își scosese cârma, dezvăluindu-și părul tuns scurt, de culoarea șoarecelui.

— Nu mă voi plânge, spuse Gamet, când vindecatorul se îndepărta în cele din urmă.

— În legătură cu ce? întrebă Adjunctul, întorcându-se capul pentru a cerceta celelalte pătuțuri pe care zăceau soldații răniți.

— Înlăturarea comenzii mele, a răspuns el.

Privirea ei se îndreptă încă o dată asupra lui. — Ai fost neglijent, Pumn, când te-ai expus unui asemenea risc. Cu greu să te dezlipi de rangul tău.

— Prezența mea i-a deturnat pe marinii care se repezi în ajutorul camarazilor lor, adjunct. Prezența mea a dus la pierderea de vieți.

Ea nu spuse nimic pentru o clipă, apoi se apropie. — Fiecare logodnă ia vieți, Gamet. Aceasta este povara comenzii. Credeai că acest război va fi câștigat fără vărsarea de sânge?

Își întoarse privirea, făcând o strâmbă împotriva valurilor de durere surdă care veneau din vindecarea forțată. Tăietorii îi îndepărtaseră o duzină de cioburi de lut din picioare. Mușchii fuseseră zdrobiți. Chiar și așa, știa că norocul Doamnei fusese cu el în această noapte. Nu același lucru se putea spune despre calul său nefericit. — Am fost odată soldat, adjunct, a răpit el. „Nu mai sunt unul. Asta am descoperit in seara asta. Cât despre a fi Pumn, ei bine, comandarea gardienilor a fost o reprezentare corectă a nivelului meu de competență. O intreaga legiune? Nu. Îmi pare rău, Adjunct...

Ea l-a studiat, apoi a dat din cap. — Va mai trece ceva timp până te vei recupera complet de rănile tale. Pe care dintre căpitanii tăi i-ai recomanda pentru o promovare temporară pe teren?

Da, așa cum ar trebui făcut. Bun . — Căpitan Keneb, adjunct.

'Sunt de acord. Și acum trebuie să te părăsesc. Khundryl se întorc.

— Cu trofee, sper.

Ea a dat din cap.

Gamet reuși să zâmbească. — E bine.

Soarele urca aproape de zenit când Corabb Bhilan Thenu'alas și-a frânat calul spumos alături de Leoman. Alți războinici s-au luptat tot timpul, dar ar putea trece câteva zile până când elementele împrăștiate ale companiei să fie în sfârșit reasamblate. În armură ușoară, Khundryl a reușit să mențină un contact persistent cu războinicii cai Raraku și s-a dovedit a fi luptători înverșunați și capabili.

Ambuscadă fusese inversată, mesajul transmis cu precizie succintă. Subestimaseră Adjunctul.

— Primele tale bănuieli au fost corecte, mârâi Corabb în timp ce se aşeză în şa, calul tremurând sub el. — Împărăteasa a ales cu înțelepciune.

Obrazul drept al lui Leoman fusese zdrobit de o ceartă cu arbaletă, lăsând o linie maro crustă care strălucea pe alocuri prin stratul de praf. La observația lui Corabb, el se strâmbă, se apleacă într-o parte și scuipă.

„Hood blestemează-i pe blestematii ăia de marinari, continuă Corabb. — Dacă nu ar fi grenadele lor și arbaletele alea de asalt, le-am fi doborât pe toate. Dacă aș fi găsit una dintre acele arbalete - mecanismul de încărcare trebuie să fie...

— Taci, Corabb, mormăi Leoman. — Am ordine pentru tine. Alegeți un mesager demn și puneți-l să ia trei cai de rezervă și să călătorească înapoi la Sha'ik cât de repede poate. El trebuie să-i spună că voi continua raidurile mele, căutând modelul răspunsurilor acestui Adjunct și că mă voi alătura Alesului cu trei zile înainte de sosirea armatei Malazan. De asemenea, că nu mai am nicio încredere în strategia lui Korbolo Dom pentru ziua luptei și nici în tactica lui - da, Corabb, ea nu va asculta astfel de cuvinte, dar trebuie spuse, înaintea martorilor. Intelegi?'

— Da, Leoman of the Flails, și voi alege cel mai bun călăreț dintre noi.

— Du-te, atunci.

CAPITOLUL 20

Umbra este mereu asediată, pentru că aceasta este natura ei. În timp ce întunericul mistuie, iar lumina fură. Și așa vedem că umbra se retrage mereu în locuri ascunse, doar pentru a se întoarce în urma războiului dintre întuneric și lumină.
Observații ale Warrens

Insallan Enura

Frânghia vizitase navele Edur. Cadavre zăceau peste tot, putrezind deja pe punte, sub pescăruși și corbi care se certau și țipă. Cutter stătea lângă proa și privea în tăcere cum Apsalar mergea printre cadavre, oprindu-se din când în când pentru a examina un detaliu sau altul, calmul ei măsurat lăsându-l pe Daru înfrigurat.
Traseseră alăturalul elegant în sus, iar Cutter îi auzea lovindu-i constant de carenă, în timp ce briza dimineții continua să se împrospăteze. În ciuda vremii însuflețite, lasiunea i-a cuprins pe amândoi. Urmau să plece, dar exact acolo unde nu fusese specificat de zeul patron al asasinilor. Un alt servitor al Umbrei îi aștepta... undeva.
Și-a testat încă o dată brațul stâng, ridicându-l în lateral. Umărul pulsa, dar nu la fel de rău ca ieri. Lupta cu cuțite a fost totul foarte bine, până când a trebuit să se confrunte cu un purtător de sabie blindat, apoi dezavantajele autocolantelor cu lamă scurtă, apropiate, au devenit prea evidente.
Avea nevoie, a concluzionat el, să învețe folosirea arcului. Și apoi, odată ce dobândise o anumită competență, poate un cuțit lung - o armă din Seven Cities care combina avantajele unui cuțit cu raza de acțiune a unei săbii lungi de trei sferturi. Din anumite motive, gândul de a folosi o adevărată sabie lungă nu l-a atras. Poate pentru că era o armă a soldaților, cel mai bine folosită împreună cu un scut sau o clacă. O risipă a mâinii stângi, având în vedere abilitățile sale. Oftând, Cutter se uită în jos la punte și, luptându-se cu repulsie, cercetă cadavrele de sub păsările care se împingeau.
Și am văzut un arc. Sforul îi fusese tăiat, iar săgețile zăceau împrăștiate dintr-o tolbă încă legată de șoldul unui Edur. Cutter păși peste și se ghemui. Arcul era mai greu decât părea, curbat ascuțit și întărit cu corn. Lungimea lui era undeva între un arc lung și un arc de războinic cal – probabil un simplu arc scurt pentru acești Edur. Neînșirat, stătea la o înălțime care se potrivea cu umerii lui Cutter.
A început să strângă săgețile, apoi, făcând semn să alunge pescărușii și corbii, a târât cadavrul arcașului și a scos tolba cu brâu. A găsit o pungă mică de piele legată lângă ea, care conținea o jumătate de duzină de snururi cerate, câțiva bucăți de sevă tare de pin, o lamă subțire de fier și trei vârfuri de săgeți ghimpate de rezervă.
Selectând una dintre corzi, Cutter se îndreptă. A strecurat unul dintre

capetele cordonului în crestătura de la capătul bazei arcului, apoi a ancorat arma de exteriorul piciorului drept și a împins în jos coasta superioară.

Mai greu decât se așteptase. Arcul se scutură în timp ce el se străduia să strecoare bucla în crestătură. Reușind în cele din urmă, Cutter ridică arcul pentru o privire mai atentă, apoi îl trase înapoi. Respirația îi șuieră printre dinți în timp ce încerca să țină arma încordată. Și-a dat seama când în cele din urmă a relaxat șirul, asta ar dovedi o provocare.

Simțind ochii pe el, se întoarse.

Apsalar stătea lângă catargul principal. Pete și globule de sânge uscat îi acopereau antebrațele.

'Ce ai mai facut?' el a intrebat.

Ea a ridicat din umeri. — Privind în jur.

În pieptul cuiva ? 'Ar trebui sa mergem.'

— Te-ai decis încă unde?

— Sunt sigur că se va răspunde destul de curând, spuse el, aplecându-se pentru a strânge săgețile și cureaua care ține tolba și punga trusei.

— Vrăjitoria de aici este... ciudată.

Capul i se ridică brusc. 'Ce vrei să spui?'

'Eu nu sunt sigur. Familiaritatea mea cu warrens este oarecum indirectă.

Știu.

„Dar”, a continuat ea, „dacă acesta este Kurald Emurlahn, atunci este viciat într-un fel. Necromantic. Magie de viață și moarte, sculptate direct în lemnul acestei nave. De parcă vrăjitorii și femeile de umăr ar fi făcut consacrarea.

Cutter se încruntă. — Consacrare. Faci să sune ca și cum nava asta ar fi un templu.

'A fost. Este. Sângele vărsat nu a făcut nimic să-l profaneze, ceea ce este tocmai punctul meu de vedere. Poate că până și luptele se pot scufunda în barbarie.

— Înseamnă că purtătorii unui warren îi pot afecta natura. Unchiul meu răposat ar fi găsit această noțiune fascinantă. Nu profanare, deci, ci *denigrare.* '

Ea se uită încet în jur. — Rashan. Înseamnă. Thyr.'

A înțeles gândul. — Crezi că toate warrens accesibile oamenilor sunt de fapt denigrații ale Bătrânului Warrens.

Și-a ridicat mâinile atunci. — Chiar și sângele se descompune.

Încruntarea lui Cutter se adânci. Nu era sigur ce voia să spună cu asta și nu era înclinat să întrebe. Mai ușor, mai sigur, să mormăi pur și simplu și să se îndrepte spre tunnel. — Ar trebui să folosim această briză. Presupunând că ai terminat aici.

Ca răspuns, ea a mers pe marginea navei și s-a cățărat peste șină.

Cutter a privit-o coborând până la alergător, luându-i locul la timă. Se opri pentru o ultimă privire în jur. Și înțepenit.

Pe șuvița îndepărtată a Drift Avalii, stătea o siluetă singură, sprijinită de o sabie cu două mâini.

Călător.

Și Cutter a văzut acum că mai erau și alții, ghemuiți sau așezați în jurul lui. O jumătate de duzină de soldați Malazan. În copacii din spatele lor stătea Tiste Andu, cu părul argintiu și fantomatic. Imaginea părea să-i ardă în minte, ca a

unei atingeri atât de rece încât să se simtă ca focul. Tremura, trăgându-și privirea cu un efort, și se alătură repede lui Apsalar în alergător, luând cu el linia de acostare.

A pus vâslele în lacătele lor și a împins nava departe de coca neagră a navei.

— Cred că intenționează să controleze acest Edur dromon, spuse Apsalar.

— Ce zici de protejarea Tronului?

— Acum sunt demoni din Shadow pe insulă. Zeul tău patron a decis în mod clar să-și asume un rol mai activ în apărarea secretului.

— *Zeul tău patron. Mulțumesc pentru asta, Apsalar. Și cine a fost cel care ți-a ținut sufletul în cupă în cele două mâini ale lui? Mâinile unui ucigaș* . — De ce nu o duci înapoi în Tărâmul Umbrei?

— Fără îndoială, dacă ar putea, ar fi făcut-o, răspunse ea. — Dar când Anomander Rake și-a plasat rudele aici pentru a-l păzi, el a făcut și vrăjitorie în jurul Tronului. Nu va fi mutat.

Cutter a expediat vâslele și a început să pregătească vela. — Atunci Shadowthrone nu trebuie decât să vină aici și să-și planteze fundul slăbănog pe el, nu?

Nu-i plăcea zâmbetul ei de răspuns. „Asigurându-se astfel că nimeni altcineva nu-și poate revendica puterea sau poziția de Rege al Umbrei Casei Înalte. Dacă, desigur, nu l-au ucis mai întâi pe Shadowthrone. Un zeu al curajului și al puterii de neatins și-ar putea pune fundul slăbănog pe acel tron pentru a pune capăt odată pentru totdeauna cearta. Dar Shadowthrone a făcut exact asta, o dată înainte, ca Împăratul Kellanved.

'El a facut?'

— El a revendicat Primul Tron. Tronul T'lan Imass.'

Oh.

„Din fericire”, a continuat Apsalar, „în calitate de Shadowthrone, el a arătat puțin interes în a-și folosi rolul de Împărat al T’lan Imass”.

— Ei bine, de ce să te deranjezi? În acest fel, el neagă șansa ca oricine altcineva să găsească și să ia acel tron, în timp ce evitarea lui de a-l folosi el însuși asigură că nimeni nu observă că îl are în primul rând - zei, încep să par ca Kruppe! În orice caz, asta pare inteligent, nu laș.

Ea l-a studiat pentru o clipă lungă. — Nu m-am gândit la asta. Ai dreptate, desigur. Dezvăluirea puterii invită la convergență, până la urmă. Se pare că Shadowthrone și-a absorbit bine reședința sa timpurie în Deadhouse. Mai mult, poate, decât a făcut Cotillion.

— Da, este o tactică Azath, nu-i așa? Negația servește la *dezarmare* . Având ocazia, probabil s-ar fi plantat pe fiecare tron la vedere, apoi, cu toată puterea acumulată, nu ar face nimic cu asta. Nimic.'

Ochii ei se măriră încet.

Se încruntă la expresia ei. Apoi inima a început să-i bată puternic. Nu . *Glumeam. Asta nu este doar ambițios, este o nebunie. Nu ar fi putut niciodată să o facă... dar dacă ar fi făcut-o* ? „Toate jocurile zeilor…”

„Ar fi serios... redusă. Crokus, ai dat peste adevăr? Tocmai ai articulat schema vastă a lui Shadowthrone? Prodigiosul lui gambit de a obține dominația absolută?

— Numai dacă este cu adevărat nebun, Apsalar, răspunse Daru, clătinând

din cap. 'Este imposibil. Nu ar reuși niciodată. Nici măcar nu s-ar apropia.

Apsalar se lăsă înapoi pe timone în timp ce pânzele se umpleau, iar alergătorul sări înainte. — Timp de doi ani, spuse ea, Dansatorul și Împăratul au dispărut. A părăsit imperiul pentru ca Surly să conducă. Amintirile mele furate sunt vagi despre acea vreme, dar știu că ambii bărbați au fost schimbați, irevocabil, de tot ce li s-a întâmplat în acei doi ani. Nu doar piesa pentru Tărâmul Umbrei, care, fără îndoială, era esențială pentru dorințele lor. S-au întâmplat alte lucruri... adevăruri dezvăluite, mistere descoperite. Un lucru pe care îl știu sigur, Crokus, este că, în majoritatea acelor doi ani, Dancer și Kellanved nu au fost *în acest tărâm* .

— Atunci, pe numele lui Hood, unde erau?

Ea clătină din cap. „Nu pot să răspund la această întrebare. Dar am impresia că urmăreau o urmă, una care strângea prin toate warrens și către tărâmuri unde nici măcar warrens cunoscuți nu ajung.

— Ce fel de traseu? A caror?'

— Suspiciuni... traseul a avut ceva de-a face cu, ei bine, cu Casele Azathului.

Mistere descoperite într-adevăr. Azath-cel mai profund mister dintre toate.

— Ar trebui să știi, Crokus, continuă Apsalar, că știau că Surly îi aștepta. Știau ce plănuise ea. Cu toate acestea, s-au întors.

— Dar asta nu are sens.

— Dacă nu a procedat să facă exact ceea ce voiau ei să facă. La urma urmei, amândoi știm că asasinatele au eșuat, nu au ucis niciunul dintre ei. Întrebarea devine atunci: ce a realizat întreaga mizerie?

— O întrebare retorică?

Ea înclină capul. 'Nu.' Uimit.

Cutter îşi frecă perii de pe falcă, apoi ridică din umeri. 'În regulă. L-a lăsat pe Surly pe tronul Malazan. S-a născut împărăteasa Laseen. I-a dezbrăcat de la Kellan și sediul său secular al puterii. Hmm. Să întrebăm altfel. Dar dacă Kellanved și Dancer s-ar fi întors și ar fi revendicat cu succes tronul imperial? Dar, în același timp, ei preluaseră Tărâmul Umbrei. Astfel, ar exista un imperiu care se întinde pe două lupte, un imperiu al Umbrei. Făcu o pauză, apoi dădu încet din cap. — N-ar fi suportat asta – zeii, adică. Ascendenți de tot felul ar fi convergit spre Imperiul Malazan. Ei ar fi lovit imperiul și cei doi bărbați care îl conduceau în praf.

'Probabil. Și nici Kellanved, nici Dancer nu erau în vreo poziție de a rezista cu succes la un atac atât de prelungit. Încă nu și-au consolidat pretenția asupra Tărâmului Umbrei.

„Corect, așa că și-au orchestrat propriile morți și și-au păstrat secretă identitatea de noi conducători ai Umbrei atâta timp cât au putut, punând în același timp bazele pentru reluarea marilor lor scheme. Ei bine, totul este foarte confortabil, chiar dacă mai mult decât puțin diabolic. Dar ne ajută să răspundem la întrebarea ce fac ei acum? Dacă ceva, sunt mai confuz ca niciodată.

'De ce ar trebui să fii? Cotillion te-a recrutat pentru a avea grijă de adevăratul Tron al Umbrei pe Drift Avalii, al cărui rezultat nu s-ar fi putut dovedi mai avantajos pentru el și pentru Shadowthrone. Darist mort, sabia Vengeance îndepărtată și în mâinile unui rătăcitor nenorocit. Expediția Edur a

fost ștearsă, secretul a reînviat și probabil să rămână neîncălcat pentru o vreme în viitor. Adevărat, a ajuns să ceară intervenția directă, cea mai personală a lui Cotillion, pe care și-ar fi dorit să o evite, fără îndoială.

— Ei bine, mă îndoiesc că s-ar fi deranjat dacă Houndul nu s-ar fi refuzat.

'Ce?'

— L-am sunat pe Blind – erai deja în jos. Iar unul dintre magii Edur l-a făcut pe Hound cu un singur cuvânt.

'Ah. Apoi Cotillion a aflat încă un fapt vital – nu se poate baza pe Oini când are de-a face cu Tiste Edur, pentru că Oinii își amintesc de stăpânii lor inițiali.

— Presupun că da. Nu e de mirare că era dezgustat de Blind.

Ei ar fi continuat, Cutter profitând din plin de lipsa lui Apsalar în taciturnitate, dacă cerul nu s-ar fi întunecat brusc, umbrele ridicându-se din toate părțile, închizându-le și înghițindu-le...

O prăbușire fulgerătoare-

Uriașa broască țestoasă a fost singurul obiect care a spart câmpia plată, trecând greoi cu răbdarea infinită a celor cu adevărat fără minte peste fundul mării străvechi. Umbre gemene au crescut să o flancheze.

„Păcat că nu sunt doi”, a spus Trull Sengar, „atunci am putea călători cu stil”.

— Aș crede, răspunse Onrack, în timp ce își încetineau ritmul pentru a se potrivi cu cel al țestoasei, că se simte la fel.

„De aici această călătorie grandioasă... într-adevăr, o căutare nobilă, în care găsesc o anumită simpatie.”

— Ți-e dor de rudele tale, nu-i așa, Trull Sengar?

— O afirmație prea generală.

— Ah, nevoile procreării.

'Cu greu. Nevoile mele nu au nimic de-a face cu nașterea pui cu linia părului și nici, zeii ferește, cu urechile mele. Se întinse în jos și bătu în carapacea prăfuită a țestoasei. „Ca tipul ăsta de aici, nu e timp să te gândești la ouă pe care nici măcar nu le va depune. Intenție singulară, deconectată de timp, de acele consecințe dezordonate care urmează în mod inevitabil, chiar dacă doar pentru a afecta orice țestoasă peste care se năpustește prietenul nostru de aici.

— Nu obișnuiesc să se năpustească, Trull Sengar. Într-adevăr, actul este un efort mult mai stângaci...

— Nu sunt toate?

„Propriile mele amintiri...”

— Destul de asta, Onrack. Crezi că vreau să aud de priceperea ta suple? Îți voi face să știi că încă nu m-am culcat cu o femeie. Astfel, nu am rămas decât cu imaginația mea puțin însămânțată. Nu-mi oferi detalii delicioase, te implor.

T'lan Imass întoarse încet capul. — Este obiceiul poporului tău să rețină astfel de activități până la căsătorie?

'Este. Nu era printre Imass?

— Ei bine, da, a fost. Dar obiceiul a fost încălcat cu fiecare ocazie. În orice caz, după cum am explicat mai devreme, am avut un partener.

„La care ai renunțat pentru că te-ai îndrăgostit de o altă femeie”.

— A renunțat, Trull Sengar? Nu. Pe cine l-am *pierdut* . Nici acea pierdere

nu a fost unică. Nu sunt niciodată. Din tot ce ai spus, presupun că ești destul de tânăr.

Tiste Edur a ridicat din umeri. — Presupun că sunt, mai ales în compania mea actuală.

— Atunci hai să lăsăm de partea acestei creaturi, ca să te scutesc de memento.

Trull Sengar aruncă o privire către T'lan Imass, apoi zâmbi. 'Bună idee.'

Și-au mărit pasul și în câțiva pași lăsaseră țestoasa în urmă. Privind înapoi, Trull Sengar scoase un strigăt.

Onrack se opri și se întoarse.

Broasca țestoasă se întoarse, cu picioarele stufoase luând-o într-un cerc larg.

'Ce face?'

„În sfârșit ne-a văzut”, a răspuns Onrack, „și așa a fugit”.

— Atunci, nu distracție și jocuri în seara asta. Biata fiară.

— În timp, va considera că este sigur să-și reia călătoria, Trull Sengar. Nu am prezentat decât un obstacol de moment.

— Atunci, un memento umilitor.

'Cum doriți.'

Ziua era fără nori, căldura urcând din vechiul fund al mării în valuri strălucitoare. Stepele înierbate ale odhanului au reluat câteva mii de pași înainte. Pământul cu crustă de sare a rezistat semnelor de trecere, deși Onrack a putut detecta indicațiile subtile lăsate în urmă de cei șase renegați T'lan Imass, o zgârietură aici, o zgârietură acolo. Unul dintre cei șase a târât un picior în timp ce mergea, în timp ce altul a pus mai multă greutate pe o parte decât pe cealaltă. Toate au fost, fără îndoială, grav avariate. Ritualul, în ciuda încetării Legământului însuși, lăsase puteri reziduale, dar mai era și altceva, un indiciu vag de haos, de warrens necunoscute - sau poate de cele familiare răsucite dincolo de recunoaștere. Era, bănuia Onrack, un bonecaster printre cei șase.

Olar Ethil, Kilava Onas, Monok Ochem, Hentos Urn, Tern Benasto, Ulpan Nodost, Tenag Ilbaie, Ay Estos, Absin Tholai... rozătorii de os din Logros T'lan Imass. Cine dintre ei este pierdut? Kilava, desigur, dar așa a fost întotdeauna. Hentos Ilm și Monok Ochem au participat la rândul lor la vânătoare. Olar Ethil caută celelalte armate ale T'lan Imass - pentru că somația a fost auzită de toți.

Benasto și Ulpan rămân cu Logros. Ay Estos a fost pierdut aici pe Jhag Odhan în ultimul război. Nu știu nimic despre soarta lui Absin Tholai. Lăsându-l pe Tenag Ilbaie, pe care Logros l-a trimis la Kron, pentru a ajuta în războaiele Laederon. Prin urmare. Absin Tholai, Tenag Ilbaie sau Ay Estos.

Desigur, nu exista niciun motiv să presupunem că renegații sunt din Logros, deși prezența lor aici pe acest continent sugera acest lucru, deoarece peșterile și depozitele de arme nu erau singurele care existau; locuri secrete asemănătoare puteau fi găsite pe orice alt continent. Cu toate acestea, acești renegați veniseră în șapte orașe, chiar locul de naștere al Primului Imperiu, pentru a-și recupera armele. Și Logros a fost însărcinat cu deținerea patriei.

— Trull Sengar?

'Da?'

— Ce știi despre cultul celor fără nume?

— Numai că au mare succes.

T'lan Imass îşi înclină capul. 'Ce vrei să spui?'

— Ei bine, existența lor mi-a rămas ascunsă. Nu am auzit niciodată de ei.

Ah . „Logros a poruncit ca Primul Tron să fie îndepărtat de pe acest pământ, pentru că Cei fără Nume se apropiau din ce în ce mai mult de a-i descoperi locația. Ajunseseră să-și dea seama că puterea sa poate fi revendicată, că T'lan Imass putea fi făcut să se plece în slujba primului muritor care să se așeze pe el.

— Și Logros nu a vrut ca unul dintre acești Fără Nume să fie atât de muritor. De ce? Ce scop teribil îi conduce? Și înainte de a răspunde, Onrack, ar trebui să-ți spun că, în ceea ce mă privește, „scop teribil" are o măsură destul de îngrozitoare, având în vedere atât felul tău, cât și al meu.

— Înțeleg, Trull Sengar, și este o afirmație valabilă pe care o faci. Cei fără nume servesc Casele Azathului. Logros credea că, dacă un preot al acelui cult ar fi luat Primul Tron, prima și singura comandă dată Imassului T'lan ar fi să accepte în mod voluntar închisoarea veșnică. Am fi fost îndepărtați din această lume.

— Deci tronul a fost mutat.

— Da, pe un continent la sud de Seven Cities. Unde a fost găsit de un mag-Kellanved, împăratul Imperiului Malazan.

„Cine comandă acum toate T'lan Imass? Nu e de mirare că Imperiul Malazan este la fel de puternic pe cât pare să fie – atunci din nou, până acum, ar fi trebuit să cucerească întreaga lume, din moment ce ar fi putut chema pe toți T'lan Imass să lupte în războaiele sale.

— Exploatarea abilităţilor noastre de către Împărat a fost... modestă. Surprinzător de constrâns. Apoi a fost asasinat. Noua împărăteasă nu ne comandă.

— De ce nu a stat ea însăși pe Primul Tron?

— Ar fi, ar putea-o găsi.

— Ah, deci ești liber încă o dată.

— Așa se pare, răspunse Onrack după o clipă. — Există și alte... preocupări, Trull Sengar. Kellanved a locuit pentru o vreme într-o Casa Azath...

Au ajuns la panta dincolo de salinul, au început să-și croiască drum în sus. — Acestea sunt chestiuni despre care ştiu foarte puţine, spuse Tiste Edur. — Ți-e teamă că Împăratul a fost fie unul dintre acești Fără Nume, fie a avut contact cu ei. Dacă da, atunci de ce nu a dat acea singură comandă de care te temi atât de mult?

'Nu știm.'

— Cum a reușit să găsească Primul Tron în primul rând?

'Nu știm.'

'În regulă. Acum, ce legătură au toate astea cu ceea ce facem acum?

— O suspiciune, Trull Sengar, cu privire la locul în care se îndreaptă aceşti şase renegaţi T'lan Imass.

— Ei bine, spre sud, se pare. Aha, înțeleg.'

— Dacă printre ei există rude din Logros, atunci ei știu unde va fi găsit Primul Tron.

— Ei bine, există vreun motiv să credem că ești unic printre T'lan Imass? Nu crezi că alții de genul tău ar fi ajuns la aceeași bănuială?

— Nu sunt sigur de asta. Împărtășesc ceva cu renegații pe care ei nu o fac,

Trull Sengar. La fel ca ei, sunt neîmpovărat. Eliberat de Legământul Ritualului. Acest lucru a dus la o anumită... eliberare a gândirii. Monok Ochem și Ibra Gholan urmăresc o carieră, iar mintea unui vânător este mereu consumată de acea carieră.

Au ajuns la prima ascensiune și s-au oprit. Onrack și-a scos sabia și a înfipt-o mai întâi în pământ, atât de adânc încât a rămas în picioare când s-a îndepărtat de ea. Făcu zece pași înainte de a se opri încă o dată.

'Ce faci?'

— Dacă nu te opui, Trull Sengar, i-aș aștepta pe Monok Ochem și Ibra Gholan. Ei și Logros, la rândul lor, trebuie să fie informați despre suspiciunea mea.

— Și presupui că Monok ne va scuti de timp să vorbim? Ultimele noastre momente împreună au fost mai puțin decât plăcute, din câte îmi amintesc. M-aș simți mai bine dacă nu ai sta atât de departe de sabia ta. Tiste Edur a găsit un bolovan din apropiere pe care să se așeze și l-a privit pe Onrack pentru o clipă lungă, înainte de a continua: „Și ce ai făcut în peșteră, unde era activ acel ritual Tellann? Făcu un semn către noul braț stâng al lui Onrack și spre adăugirile amestecate în celelalte locuri în care au avut loc daune. 'Este evident. Brațul ăla e mai scurt decât al tău, știi. Vizibil. Ceva îmi spune că nu trebuia să faci... ce ai făcut.

— Ai dreptate... sau ai avea, dacă aș fi încă legat de Legământ.

'Înțeleg. Și va arăta Monok Ochem o egalitate similară când va vedea ce ai făcut tu?

— Nu mă aștept la așa ceva.

— Nu ai pronunţat un jurământ de a mă sluji, Onrack?

T'lan Imass a ridicat capul. 'Am facut.'

— Și dacă nu vreau să vă văd că te pui pe tine însuți – și pe mine, aș putea adăuga – la un asemenea risc?

— Ai spus o idee valabilă, Trull Sengar, pe care nu l-am luat în considerare. Totuși, permiteți-mi să vă întreb asta. Acești renegați servesc aceluiași stăpân ca și rudele tale. Dacă ei ar trebui să conducă pe unul dintre rudele tăi muritori să preia Primul Tron, dobândind astfel stăpânire asupra întregului Imass T'lan, îți imaginezi că vor fi la fel de circumspecți în folosirea acestor armate precum a fost împăratul Kellanved?

Tiste Edur nu spuse nimic o vreme, apoi oftă. 'În regulă. Dar mă faci să mă întreb, dacă Primul Tron este atât de vulnerabil, de ce nu ai așezat pe cineva pe care îl alegeți?

„Pentru a comanda Primul Tron, trebuie să fii muritor. În care muritor ne putem încrede într-o asemenea responsabilitate? Nici măcar nu l-am ales pe Kellanved – exploatarea lui a fost oportunistă. În plus, problema poate deveni în curând irelevantă. T'lan Imass au fost chemați - și toți îl aud, fie că sunt legați de Legământ sau eliberați de acesta. Un nou turnător de oase muritor a apărut într-o țară îndepărtată.

— Și vrei ca acel bonecaster să preia Primul Tron.

'Nu. Vrem ca invocatorul să ne elibereze pe toți.

— Din jurământ?

'Nu. Din existență, Trull Sengar. Onrack ridică din umeri din greu. — Sau

așa, mă aștept, Bound va întreba, sau, poate, au întrebat deja. Destul de ciudat, constat că nu mai împărtășesc acel sentiment.

— Nici alții care au scăpat de Legământ. Aș crede, deci, că acest nou turnător de bone muritor este în mare pericol.

— Și atât de protejat în consecință.

— Sunteţi în stare să rezistaţi chemării acelui bonecaster?

— Sunt... liber să aleg.

Tiste Edur îşi înclină capul. — S-ar părea, Onrack, că ești deja liber. Poate nu în felul pe care ți-ar putea oferi acest bonecaster, dar chiar și așa...

'Da. Dar alternativa pe care o reprezint nu este disponibilă celor încă legați de Legământ.

— Să sperăm că Monok Ochem nu este prea supărător.

Onrack se întoarse încet. 'Vom vedea.'

Praful se învârtea în sus din iarba de la marginea crestei, coloane gemene care s-au transformat în bonecaster Monok Ochem și liderul clanului, Ibra Gholan. Acesta din urmă își ridică sabia și se îndreptă direct spre Onrack.

Trull Sengar a pășit în calea războinicului. — Stai, Ibra Gholan. Onrack are informații pe care veți dori să le auziți. Bonecaster Monok Ochem, mai ales tu, așa că anulează liderul clanului. Ascultă mai întâi, apoi decide dacă Onrack a primit o amânare.

Ibra Gholan se opri, apoi făcu un singur pas înapoi, coborând sabia.

Onrack a studiat Monok Ochem. Deși lanțurile spirituale care îi legaseră cândva se rupseseră de atunci, vrăjmașul turnatorului de oase - furia lui Monok - era palpabilă. Onrack știa că lista lui de crime, de ultraje se prelungise, iar acest ultim furt al părților corpului altui T'lan Imass era cea mai mare urâciune, cea mai îngrozitoare răsturnare a puterilor lui Tellann de până acum. — Monok Ochem. Renegații aveau să-și conducă noul stăpân la Primul Tron. Ei călătoresc pe căile haosului. Cred că intenția lor este să pună pe acel tron un muritor Tiste Edur. Un astfel de conducător nou al Imassului T'lan i-ar fi comandat, la rândul său, noul bonecaster muritor - cel care a rostit chemarea.

Ibra Gholan se întoarse încet spre Monok Ochem, iar Onrack simți consternarea lor.

Onrack a continuat apoi: — Informați-l pe Logros că eu, Onrack, și cel de care sunt legat acum - Tiste Edur Trull Sengar - vă împărtășesc consternarea. Am lucra împreună cu tine.

— Logros te aude, răpi Monok Ochem, „și acceptă”.

Rapiditatea lui l-a surprins pe Onrack și el și-a înclinat capul. Atunci, o clipă de gândire: „Câți gardieni protejează Primul Tron?”

'Nici unul.'

Trull Sengar se îndreptă. ' *Niciuna* ?'

— Rămâne vreun T'lan Imass pe continentul Quon Tali? întrebă Onrack.

— Nu, Onrack the Broken, răspunse Monok Ochem. — Această intenţie pe care o descrii a fost... neprevăzută. Armata lui Logros este adunată aici, în Şapte Oraşe.

Onrack nu mai experimentase niciodată o asemenea agitație, zdrăngănindu-l prin el și a identificat emoția, cu întârziere, drept șoc. — Monok Ochem, de ce nu a mărșăluit Logros ca răspuns la convocare?

— Au fost trimiși reprezentanți, a răspuns bonecasterul. — Logros își ține armata aici în așteptarea unei nevoi iminente.

Nevoie ? — Și nimeni nu poate fi cruțat?

— Nu, Onrack the Broken. Nimeni nu poate fi cruțat. În orice caz, suntem cel mai aproape de renegați.

— Cred că sunt șase renegați, spuse Onrack. — Și unul dintre ei este un bonecaster. Monok Ochem, deși s-ar putea să reușim să-i interceptăm, suntem prea puțini...

— Măcar lasă-mă să găsesc o armă demnă, mormăi Trull Sengar. — S-ar putea să sfârșesc prin a mă confrunta cu rudele mele, până la urmă.

Ibra Gholan a vorbit. — Tiste Edur, care este arma ta preferată?

'Suliţă. Sunt corect și cu arcul, dar pentru luptă... suliță.

„Voi cumpăra unul pentru tine”, a spus liderul clanului. — Și un arc la fel. Cu toate acestea, sunt curios - s-au găsit sulițe printre depozitele pe care le-ați plecat recent. De ce nu te-ai folosit de o armă în acel moment?

Răspunsul lui Trull Sengar a fost scăzut și rece. — Nu sunt un hoț.

Liderul clanului l-a înfruntat pe Onrack, apoi a spus: „Ai ales bine, Onrack cel Frânt”.

stiu . — Monok Ochem, are Logros un gând despre cine ar putea fi bonecasterul renegat?

— Tenag Ilbaie, răspunse imediat Monok Ochem. — Este probabil să fi ales un nou nume.

— Și Logros este sigur?

— Toți ceilalți sunt contabilizați, cu excepția lui Kilava Onas.

Cine rămâne în carnea ei de moarte și astfel nu poate fi printre renegați . — Născut din clanul lui Ban Raile, un tenag Soletaken. Înainte de a fi ales ca turnător de oase al clanului, el era cunoscut sub numele de Haran 'Alle, născut așa cum a fost în vara Marii Morți printre caribui. Era un bonecaster loial...

— Până când nu a eşuat împotriva Forkrul Assail în războaiele Laederon, interveni Monok Ochem.

— Pe măsură ce noi, la rândul nostru, eșuăm, a râs Onrack.

'Ce vrei să spui?' întrebă Monok Ochem. — În ce fel am eşuat?

— Am ales să vedem eșecul drept neloialitate, Bonecaster. Cu toate acestea, în judecata noastră dură a rudelor decăzute, ne-am comis propriul act de neloialitate. Tenag Ilbaie s-a străduit să-și reușească sarcina. Înfrângerea lui nu a fost la alegere. Spune-mi, când am triumfat *vreodată* într-o ciocnire cu Forkrul Assail? Astfel, Tenag Ilbaie a fost condamnat încă de la început. Cu toate acestea, a acceptat ceea ce i s-a poruncit. Știind foarte bine că va fi distrus și astfel condamnat. Am învățat asta, Monok Ochem, și prin tine îi vei spune lui Logros și tuturor T'lan Imass: acești renegați sunt din propria noastră creație.

— Atunci depinde de noi să ne ocupăm de ei, mârâi Ibra Gholan.

— Și dacă eșuăm? întrebă Onrack.

La asta, nici T'lan Imass nu a răspuns.

Trull Sengar oftă. „Dacă vrem să-i interceptăm într-adevăr pe acești renegați, ar trebui să ne mișcăm”.

— Vom călători pe lângă Warren of Tellann, spuse Monok Ochem. — Logros ne-a dat permisiunea ca să ne însoţiţi pe această cale.

— Generos din partea lui, mormăi Trull Sengar.
În timp ce Monok Ochem se pregătea să deschidă warrenul, bonecasterul se opri și se uită din nou la Onrack. — Când te... te-ai reparat, Onrack the Broken... unde era restul corpului?
'Nu stiu. Fusese... luat.
— Și cine a distrus-o în primul rând?
Într-adevăr, o întrebare tulburătoare . — Nu știu, Monok Ochem. Mai este un detaliu care m-a lăsat neliniștit.
'Si asta e?'
— Renegatul a fost tăiat în jumătate de o singură lovitură.

Pista întortocheată care ducea în sus pe dealul împrăștiat cu bolovani era prea familiară, iar Lostara Yil simțea încruntarea încruntată în fața ei. Pearl rămase la câțiva pași în spatele ei, mormăind de fiecare dată când cizmele ei dislocau o piatră care se prăbuși în jos. L-a auzit blestemând în timp ce o astfel de stâncă se prăpădea de o tibie și a simțit încruntarea transformându-se într-un zâmbet sălbatic.
Suprafața netedă a ticălosului se uza, dezvăluind pete inestetice pe care ea le-a găsit motiv atât de derizoriu, cât și de o atracție ciudată și insipidă. Prea bătrână pentru a visa la perfecțiune, probabil, ea descoperise în schimb o anumită atractie delicioasă în defecte. Și Pearl avea o mulțime de acestea.
Cel mai mult îi era supărat renunțarea la conducere, dar acest teren îi aparținea Lostarei, amintirilor ei. Pardoseala antică a templului, expusă, se afla chiar în față, locul în care ea bătuse un șurub în fruntea lui Sha'ik. Și, dacă nu ar fi fost cei doi bodyguarzi - acel Toblakai în special - acea zi s-ar fi încheiat cu un triumf și mai mare, când Lamele Roșii s-au întors la G'danisban cu capul lui Sha'ik călare pe o lance. Încheind astfel rebeliunea înainte de a începe.
Atât de multe vieți salvate, dacă s-ar fi întâmplat asta, realitatea s-ar fi jucat la fel de perfect ca scena din mintea ei. În astfel de lucruri, soarta unui întreg subcontinent se prăbușise irevocabil cu capul înainte în situația sordidă și plină de sânge din acest moment.
Asta al naibii de Toblakai. Cu blestemata aceea de sabie de lemn. Dacă nu ar fi el, cum ar fi această zi? Probabil că nu am fi aici, pentru un singur lucru. Felisin Paran nu ar fi trebuit să traverseze toate cele șapte orașe, încercând să evite uciderea din mâna rebelilor înnebuniți. Coltaine ar fi fost în viață, închizând pumnul imperial în jurul fiecărui jar mocnit înainte ca acesta să se ridice în conflagrație. Iar Pumnul Înalt Pormqual ar fi fost trimis împărătesei să dea socoteală despre incompetența și corupția lui. Toate, dar pentru acel odios Toblakai...
Trecu pe lângă bolovanii mari în spatele cărora îi ascunseseră, apoi pe lângă cel pe care îl obișnuise să se apropie suficient de mult pentru a asigura letalitatea împușcării ei. Și acolo, la zece pași de podeaua templului, rămășițele împrăștiate ale ultimei Lame Roșii care au căzut în timpul retragerii.
Lostara păși pe podeaua din piatră și se opri.
Pearl sosi lângă ea, privind curioasă în jur.
Lostara arătă cu degetul. — Era aşezată acolo.
„Acei bodyguarzi nu s-au deranjat să îngroape Lamele Roșii”, a comentat

el.

— Nu, de ce ar face-o?

— Nici, a continuat Gheara, se pare că s-au deranjat cu Sha'ik. S-a îndreptat spre un loc umbrit dintre cei doi stâlpi ai unei vechi porți arcuite.

Lostara o urma, cu inima bătându-i brusc în piept.

Forma era minusculă, înfășurată în pânză de cort zdrobită de vânt. Părul negru crescuse și crescuse mult timp după moarte, iar efectul - după ce Pearl s-a ghemuit și a tras pânza pentru a dezvălui fața și scalpul uscate - a fost îngrozitor. Orificiul pe care cearta i-o făcuse în frunte a scos la iveală un craniu plin cu nisip bătut de vânt. Mai multe boabe fine se strânseseră în orbitele, nasul și gura căscată ale cadavrului.

— Raraku își revendică al său, mormăi Pearl după o clipă. — Și ești sigur că acesta a fost Sha'ik, fetiță?

Ea a dat din cap. „Cartea lui Dryjhna a fost livrată, după cum am explicat. Direct în mâinile ei. Din care, s-a profețit, va avea loc o renaștere și asta, la rândul său, va declanșa Vârtejul, Apocalipsa... rebeliunea.

— Descrie-mi din nou acești bodyguarzi.

— Un Toblakai și cel cunoscut sub numele de Leoman of the Flails. Cei mai *personali* bodyguarzi ai lui Sha'ik .

— Cu toate acestea, s-ar părea că rebeliunea nu a avut nevoie de Sha'ik sau de Vârtej. Era bine în curs când Felisin a ajuns în acest loc. Deci, ce s-a întâmplat în acea perioadă? Sugerați că bodyguarzii pur și simplu... au așteptat? Aici? Ce ai așteptat?

Lostara a ridicat din umeri. — Pentru renaștere, poate. Frumusețea profețiilor este că sunt atât de convenabil deschise la nenumărate reinterpretări, pe măsură ce cererea se prezintă. Proștii au așteptat și au așteptat...

Încruntat, Pearl se îndreptă și privi în jur. — Dar renașterea *a avut* loc. Răzăritul Vârtejului, pentru a concentra - pentru a oferi o inimă furioasă - pentru rebeliune. Totul s-a întâmplat, așa cum fusese profețit. Ma intreb…'

Lostara îl urmărea de sub pleoapele pe jumătate închise. O anumită grație pentru mișcările lui, a recunoscut ea. O eleganță care ar fi fost feminină la un bărbat mai puțin mortal. Era ca un șarpe cu gât, calm și autonom... până a fost provocat. — Dar uită-te la ea, spuse ea. „Nu a existat nicio renaștere. Pierdem timpul aici, Pearl. Deci, poate că Felisin s-a împiedicat aici, în toate astea, înainte de a continua mai departe.

— Ești în mod deliberat obtuz, dragă, murmură Pearl, dezamăgindu-o că nu se ridicase la momeală.

— Sunt?

Iritația ei s-a adâncit la zâmbetul pe care i-a aruncat-o.

— Ai mare dreptate, Lostara, când ai observat că nimic nu ar fi putut renaște din acest cadavru. Astfel, urmează o singură concluzie. Sha'ik-ul viu și bine din inima Raraku nu este același Sha'ik. Acei bodyguarzi au găsit un... înlocuitor. Un impostor, cineva pe care s-ar putea integra perfect în acest rol – flexibilitatea profețiilor pe care le-ați observat cu un moment în urmă le-ar fi fost de folos. Renăscut. Foarte bine, *mai tânăr* ca înfățișare, da? La urma urmei, o bătrână nu poate conduce o armată într-un nou război. Și mai departe, unei bătrâne i-ar fi greu să convingă pe cineva că a renascut.

'Perla.'

'Ce?'

— Refuz posibilitatea - da, știu la ce te gândești. Dar este imposibil.

'De ce? Nimic altceva nu se potrivește...

'Nu mă interesează cât de bine se potrivește! Asta suntem noi muritorii? Victimele ironiei torturate pentru a amuza o crimă nebună a zeilor?

— O crimă de corbi, o crimă de zei... Îmi place asta, fetiță. Cât despre ironia chinuită, mai mult ca o ironie rafinată. Nu crezi că Felisin ar profita de șansa de a deveni un instrument atât de direct de răzbunare împotriva surorii ei? Împotriva imperiului care a trimis-o într-o mină de închisoare? Soarta se poate prezenta, dar oportunitatea trebuie totuși îmbrățișată, cu voință, cu nerăbdare. Au existat mai puține șanse sau coincidențe în toate acestea – mai mult ca o convergență în timp util a dorințelor și nevoilor.

— Trebuie să ne întoarcem la Adjunct, pronunţă Lostara.

— Vai, Vârtejul stă între noi. Nu mă pot folosi de lagărele pentru a grăbi călătoria noastră în acea sferă de putere. Și ne-ar lua mult prea mult să o ocolim. Nu vă temeți, ne vom strădui să ajungem la Tavore la timp, cu revelația noastră îngrozitoare. Dar va trebui să trecem prin Vârtej, prin Raraku însuși și în liniște, cu grijă. Descoperirea s-ar dovedi fatală.

— Ești încântat de asta, nu-i așa?

Ochii lui s-au mărit – o privire de-a lui de care ea devenise mult prea îndrăgostită, își dădu seama cu un val de iritare. — Nedrept, draga mea Lostara Yil. Sunt mulțumit că misterul a fost rezolvat, că sarcina noastră de a afla soarta lui Felisin a fost încheiată. În măsura în care putem ajunge în acest moment, adică.

— Și cum rămâne cu vânătoarea ta pentru liderul Gârgurilor?

— Oh, cred că voi găsi în curând satisfacție și în acest domeniu. Toate lucrurile converg frumos, de fapt.

— Vezi, știam că ești mulțumit!

Și-a întins mâinile. — Ai prefera să-mi lacerez carnea în flagelare? La sprânceana ei înclinată, privirea lui s-a micșorat suspicioasă pentru o scurtă clipă, apoi a tras respirația și a reluat: — Aproape am terminat, fetiță, cu această misiune. Și în curând vom putea să ne așezăm într-un cort răcoros, cu pahare de vin rece în mâini și să rumegem pe îndelete asupra nenumăratelor descoperiri pe care le-am făcut.

— Abia aștept, remarcă ea sec, încrucișându-și brațele. Se răsuci și înfruntă Vârtejul. Vârtejul hohotitor și țipător a comandat cerul, învârtind o ploaie nesfârșită de praf.

— Desigur, mai întâi va trebui să încălcăm apărările zeiței, nedetectați. Ești de sânge Pardu, așa că ea nu va ține seama de tine. Eu, pe de altă parte, sunt un sfert Tiste Andu-'

Ea a început, ținând respirația. 'Tu esti?'

S-a uitat în urmă, surprins. 'Nu știai? Mama mea era din Drift Avalii, o frumusețe cu păr alb și semi-sânge – sau așa mi se spune, din moment ce nu îmi amintesc direct, de când m-a lăsat cu tatăl meu imediat ce am fost înțărcat.

Imaginația lui Lostara a evocat o imagine a lui Pearl alăptând sânul mamei sale și a găsit scena alarmantă. — Deci ai fost născut viu?

Și a zâmbit la tăcerea lui ofensată.

Coborâră drumul spre bazin, unde furtuna aprigă a Vârtejului năvăli fără încetare, ridicându-se să se ridice deasupra lor cu cât se apropiau mai mult. Era aproape de amurg. Erau lipsiți de mâncare, deși aveau multă apă, umplută de la izvorul de lângă templul ruinat. Cizmele Lostarei se destrămau în jurul picioarelor ei, iar mocasinii lui Pearl erau acum în mare parte cârpe înfășurate. Cusăturile hainelor lor se sfărâmaseră și deveniseră casante sub soarele necruțător. Pielea crăpăse, iar fierul devenise zâmbit și stratificat cu patinare și pete de rugină de la trecerea lor îngrozitoare prin Thyrllan Warren.

Se simțea uzată și uzată de vreme; în aparență, știa ea, arătând cu zece ani mai în vârstă decât era în adevăr. Cu atât mai mult motiv pentru furia ei alternantă și consternarea când a văzut chipul sănătos al lui Pearl, fără căptușeală și ochii lui cu forme ciudate atât de clare și strălucitoare. Ușurința pasului lui a făcut-o să-și dorească să-l creeze creierul cu capacul sabiei.

— Cum ai de gând să scapi de atenția Vârtejului, Pearl? întrebă ea în timp ce se apropiau.

El a ridicat din umeri. 'Am un plan. Care poate sau nu să funcționeze.

— Sună ca majoritatea planurilor tale. Spune-mi, atunci, ce rol precar ai în vedere pentru mine?

„Rashan, Thyr și Meanas”, a răspuns el. — Războiul perpetuu. Acest fragment de warren din fața noastră nu este pe deplin înțeles de însăși zeița. Nu este surprinzător, din moment ce probabil că era puțin mai mult decât un spirit zefir, pentru început. Eu, totuși, înțeleg... bine, mai bine decât ea, oricum.

— Ești măcar capabil să răspunzi succint? „Te dor picioarele?” „Oh, luptele lui Mockra, Rashan și Omtose Phellack, din care apar toate durerile de sub genunchi...”

'În regulă. Amenda. Intenționez să mă ascund în umbra ta.

— Ei bine, m-am obișnuit deja cu asta, Pearl. Dar ar trebui să subliniez că Whirlwind Wall ascunde apusul destul de bine.

— Adevărat, totuşi există, totuşi. Va trebui doar să pășesc cu atenție. Cu condiția, desigur, să nu faci mișcări bruște, neașteptate.

— În compania ta, Pearl, încă nu mi-a trecut gândul.

— Ah, asta e bine. Simt, la rândul meu, că ar trebui să subliniez, totuși, că insistați în a fomenta o anumită tensiune între noi. Unul care nu este, uh, profesional. Destul de ciudat, pare că crește cu fiecare insultă pe care mi-o arunci în cale. Un flirt ciudat...

'Flirt? Ai naibii de prost. M-aș bucura mult să te văd că te-ai căzut pe față și ai fi bătut neputincios de acea zeiță blestemată, fie și numai pentru satisfacția pe care aș primi...

— Exact așa cum spuneam, dragă.

'Într-adevăr? Așa că, dacă ar fi să-ți turnez ulei clocotit peste tot, mi-ai spune, între țipete, să-mi scot capul dintre tine... Ea închise gura cu un pocnet audibil.

Cu înțelepciune, Pearl nu a făcut niciun comentariu.

Plat de sabie? Nu, marginea . — Vreau să te omor, Pearl.

'Știu.'

— Dar pentru moment, mă voi mulțumi să te am în umbra mea.

'Mulțumesc. Acum, mergi înainte, cu un ritm uniform. Direct în peretele acela de nisip. Și ai grijă să-ți miști ochii în jos, nu ai vrea să fie deteriorate acele ferestre glorioase de foc...

Se așteptase să întâmpine rezistență, dar călătoria s-a dovedit fără efort. Șase pași într-o lume plictisitoare, ocru, apoi spre câmpia răvășită a Raraku, clipind în lumina ceață a amurgului. Încă patru pași, ieșit pe piatră de rocă curățată, apoi se întoarse.

Zâmbind, Pearl ridică ambele mâini, cu palmele în sus. Stând cu un pas în spatele ei.

Ea închise distanța, o mână înmănușată ajungând până la ceafă, cealaltă ajungând mult mai jos în timp ce își închise gura pe a lui. Câteva clipe mai târziu s-au sfâșiat de hainele unul altuia. *Fără rezistență deloc* .

La mai puțin de patru leghe spre sud-vest, pe măsură ce întunericul coborî, Kalam Mekhar se trezi brusc, învelit în sudoare. Chinul viselor lui încă răsuna, chiar dacă substanța lor îl scăpa. *Cântecul acela din nou... cred. Ridicându-se într-un vuiet care părea să strângă gâtul lumii ...* Se ridică încet, tresărind la diferitele dureri ale mușchilor și articulațiilor sale. A fi blocat într-o fisură îngustă, umbrită, nu era propice pentru un somn reparator.

Și vocile din cântec... ciudate, dar familiare. Ca prietenii... care nu au cântat un cuvânt în viața lor. Nimic care să potolească spiritul - nu, aceste voci dau muzică războiului...

Și-a adunat burduf și a băut adânc pentru a-și spăla gustul de praf din gură, apoi a petrecut câteva clipe verificându-și armele și echipamentul. Când a terminat, inima îi încetinise și tremurul dispăruse din mâini.

Nu credea că este probabil ca Zeița Vârtejului să-i detecteze prezența, atâta timp cât a călătorit prin umbre cu fiecare ocazie. Și, într-un fel, știa bine că noaptea în sine nu era decât o umbră. Cu condiția să se ascundă bine în timpul zilei, se aștepta să poată ajunge nedescoperit în tabăra lui Sha'ik.

Își puse rucsacul pe umeri și porni. Stelele deasupra capului abia erau vizibile prin praful suspendat. Raraku, cu toată înfățișarea lui sălbatică, năucită, a fost încrucișată de nenumărate poteci. Multe au dus la izvoare false sau otrăvite; alţii la o moarte la fel de sigură în risipa de nisip. Iar sub cărările de cărări și vechile gropi tribale, rămășițele drumurilor de coastă șerpuiau pe creste, legând ceea ce ar fi fost insule într-un golf vast și puțin adânc în urmă.

Kalam își croi drum într-o alergare constantă printr-o depresiune plină de piatră, unde o jumătate de duzină de corăbii – lemnul pietrificat și arăta ca oase cenușii în întuneric – își împrăștiaseră rămășițele în lutul tare. Vârtejul ridicase mantaua de nisip pentru a dezvălui preistoria lui Raraku, civilizațiile de mult pierdute care cunoscuseră doar întunericul de milenii. Scena era vag tulburătoare, de parcă șoptind înapoi la coșmarurile care îi năpădiseră somnul.

Și melodia aia blestemata.

Oasele ființelor marine scrâșneau sub picioare în timp ce asasinul continua. Nu bătea vânt, aerul aproape supranatural în liniștea lui. La două sute de pași în față, pământul s-a ridicat din nou, urcând pe un drum străvechi și prăbușit. O privire în sus spre creastă îl îngheța pe Kalam pe urmele lui. S-a lăsat jos, cu

mâinile închizându-se pe mânerele cuțitelor lungi.

O coloană de soldați mergea de-a lungul drumului. Capetele coborâte, împovărate de tovarăși răniți, știucile clătinând și sclipind în întunericul granular.

Kalam a considerat numărul lor aproape de șase sute. O treime din drum de-a lungul coloanei s-a ridicat un standard. În vârful stâlpului era atașată o cușcă toracică umană, coastele legate între ele prin benzi de piele, în care fuseseră așezate două cranii. Antlers au călărit pe arbore până la mâinile palide ale purtătorului.

Soldații au mărșăluit în tăcere.

Respirația lui Hood. Sunt fantome.

Asasinul se îndreptă încet. Înainta cu pasi mari. Urcă panta până când se ridică, ca cineva mânat pe marginea drumului de pasajul armatei, în timp ce soldații treceau zdruncinat pe lângă – cei de partea lui suficient de aproape încât să se întindă și să atingă, dacă erau carne și sânge.

— Urcă dinspre mare.

începu Kalam. O limbă necunoscută, totuși a înțeles-o. O privire înapoi – iar depresiunea pe care tocmai o traversase era plină de apă strălucitoare. Cinci corăbii au călărit jos în apă la o sută de bătăi ale vâslei în larg, trei dintre ele în flăcări, vărsând cenușă și epave în timp ce pluteau în derivă. Dintre celelalte două, unul se scufunda rapid, în timp ce ultimul părea lipsit de viață, trupurile vizibile pe punte și în tachelaj.

'Un soldat.'

— Un criminal.

— Prea multe spectre pe acest drum, prieteni. Nu suntem suficient de bântuiți?

— Da, Dessimbelackis aruncă asupra noastră legiuni nesfârșite și, oricât am sacrifica, Primul Împărat găsește mai multe.

— Nu este adevărat, Kullsan. Cinci dintre cei șapte protectori nu mai sunt. Asta nu înseamnă nimic? Și al șaselea nu-și va reveni, acum că am alungat însăși fiara neagră.

— Mă întreb, am alungat-o într-adevăr din acest tărâm?

— Dacă cei fără nume vorbesc adevărat, atunci da...

— Întrebarea ta, Kullsan, mă încurcă. Nu plecăm din oraș? Nu am fost doar învingători?

Conversația începuse să se estompeze pe măsură ce soldații care vorbiseră mergeau mai departe, dar Kalam auzi răspunsul îndoielnicului Kullsan: — *Atunci de ce drumul nostru este mărginit de fantome*, *Erethal* ?

Mai important , a adăugat Kalam, de *ce este al meu* ?

A așteptat în timp ce ultimul dintre soldați trecea pe lângă ei, apoi făcu un pas înainte pentru a traversa străvechiul drum.

Și am văzut, pe partea opusă, o siluetă înaltă și slăbită, în robe portocalii decolorate. Gropi negre pentru ochi. O mână lipsită de carne prindea un toiag de fildeș sculptat în spirală, pe care apariția se sprijinea de parcă ar fi fost singurul lucru care o ținea sus.

— Ascultă-i acum, duh din viitor, râpă, înclinând capul.

Și acum Kalam a auzit-o. Soldații-fantomă începuseră să cânte.

Transpirația țâșni pe pielea asasinului la miezul nopții. *Am mai auzit*

cântecul acela ... sau *nu, ceva asemănător. O variație* ... „Ce în abis... Tu, Tanno Spiritwalker, explică asta...”

„ *Spiritwalker* ? Acesta este numele pe care îl voi dobândi? Este un onorific? Sau recunoașterea unui blestem?

— Ce vrei să spui, preot?

— Nu sunt preot. Sunt Tanno, al unsprezecelea și ultimul senescal din Yaraghatan, alungat de primul împărat pentru alianța mea trădătoare cu cei fără nume. Știai ce va face? Ar fi ghicit vreunul dintre noi? Șapte protectori într-adevăr, dar mult mai mult decât atât, oh da, mult mai mult... Pași oprindu-se, spectrul păși pe drum și începu să se târască în urma coloanei. — Le-am dat un cântec, ca să marcheze ultima lor bătălie, râpă. „Le-am dat cel puțin asta...”

Kalam a privit când figurile dispăreau în întuneric. S-a rotit. Marea dispăruse, oasele bazinului s-au descoperit încă o dată. Tremura. *De ce sunt eu martor la aceste lucruri? Sunt destul de sigur că nu sunt mort... deși în curând s-ar putea să fiu, presupun. Acestea sunt viziuni ale morții* ? Auzise de astfel de lucruri, dar nu avea prea multă valoare în ele. Îmbrățișarea lui Hood a fost mult prea întâmplătoare pentru a fi înnodată în țesătura destinului... până când se întâmplase deja - sau așa i-a spus experiența asasinului.

A clătinat din cap și a traversat drumul, alunecând pe marginea prăbușită până la platul presărat cu bolovani de dincolo. Această întindere nu fusese odată decât dune, înainte de răsărirea Vârtejului. Înălțimea ei era mai mare – poate de două ori înălțimea unui om – decât străvechiul fund al mării pe care tocmai îl străbătuse și aici, dincolo de pietrele prăbușite, se aflau bazele unui oraș. Canalele adânci tăiau prin ea și putea să distingă unde podurile le traversaseră cândva ici și colo. Puține dintre fundațiile zidului s-au ridicat mai sus decât tibia asasinului, dar unele dintre clădiri păreau să fi fost mari – o potrivire cu orice găsit în Unta sau în orașul Malaz. Gropi adânci marcate unde fuseseră construite cisterne, unde se putea colecta apa de mare de pe cealaltă parte a drumului, dezbrăcat de sare de nisipurile intervenite. Resturile de terase indicau o proliferare a grădinilor publice.

El a pornit și în curând se trezi mergând pe ceea ce fusese cândva o arteră principală, aliniată nord-sud. Pământul de sub picioare era un covor gros și solid de cioburi de oală, curățat și albit de nisip și sare. *Și acum sunt ca o fantomă, ultimul care a pășit pe aceste artere, cu fiecare zid transparent, fiecare secret dezvăluit* .

Atunci a auzit cai.

Kalam a sprintat spre cel mai apropiat capac, un set de scări scufundate care duceau cândva la nivelul subteran al unei clădiri mari. Bucăitul copitelor de cai se apropie, apropiindu-se de pe unul dintre bulevardele laterale de pe partea opusă străzii principale. Asasinul s-a lăsat mai jos când a apărut primul călăreț.

Pardu.

Trag frâu, precaut, armele scoase. Apoi un gest. Au mai apărut patru războinici din deșert, urmați de un al cincilea Pardu, acesta ultim un șaman, a concluzionat Kalam, având în vedere părul sălbatic, fetișurile și pelerină de piele de capră rătăcită a bărbatului. Privindu-se în jur, cu ochii strălucind de parcă ar fi furios de un foc interior, șamanul a scos un os lung și a început să-l fluture în cercuri deasupra capului. Apoi și-a ridicat capul și a adulmecat cu voce tare

aerul.

Kalam își scoase încet cuțitele lungi din teaca lor.

Șamanul mârâi câteva cuvinte, apoi pivotă pe șa înaltă Pardu și alunecă la pământ. A aterizat prost, răsucindu-se o gleznă și și-a petrecut următoarele câteva clipe șochind, înjurând și scuipând. Războinicii lui au coborât de pe cai într-un mod mai grațios, iar Kalam a surprins fulgerul unui rânjet ascuns rapid de la unul dintre ei.

Șamanul a început să se plimbe în picioare, mormăind pe sub răsuflare, întinzându-și mâna liberă pentru a-și trage din când în când părul încâlcit. Și în mișcările sale, Kalam a văzut începuturile unui ritual.

Ceva i-a spus asasinului că acești Pardu nu aparțin Armatei Apocalipsei lui Sha'ik. Erau de departe prea furtivi. Își înveli încet cuțitul lung otataral și se așeză înapoi în umbra adâncă a adâncimii, să aștepte și să privească.

Mormăitul șamanului căzuse într-o cadență ritmică și băgă mâna într-o pungă de piei cusute de la centură, adunând o mână de obiecte mici pe care începu să le împrăștie în timp ce își plimba cercul nesfârșit. Negre și sclipitoare, obiectele trosneau și țâșneau pe pământ de parcă tocmai ar fi fost smulse dintr-o vatră. Din cercul ritualic se ieși o duhoare acre.

Kalam nu a descoperit niciodată dacă ceea ce sa întâmplat în continuare fusese intenționat; fără îndoială concluzia sa nu a fost. Întunericul care zăcea greoi pe stradă părea să explodeze convulsiv – apoi țipetele sfâșiară aerul.

Două fiare masive sosiseră, atacându-i imediat pe războinicii Pardu. De parcă întunericul însuși ar fi luat formă, doar strălucirea pieilor lor elegante le trăda prezența și se mișcau cu o viteză încețoșată, în mijlocul stropirii de sânge și a oaselor rupte. Șamanul a țipat când una dintre fiarele enorme s-a închis. Cap negru uriaș se legănă într-o parte, fălcile deschizându-se larg, iar capul șamanului dispăru în mabele. O zgârietură udă în timp ce fălcile s-au închis.

Câinele – pentru asta, Kalam îşi dădu seama, era ceea ce era – apoi se îndepărtă, în timp ce trupul fără cap al şamanului se clătină înapoi, apoi se aşeză cu o pocnitură.

Celălalt câine începuse să se hrănească cu cadavrele războinicilor Pardu, iar zgomotul răutăcios al oaselor sparte continua.

Kalam putea să vadă că aceștia nu erau Hounds of Shadow. Dacă ceva, erau mai mari, mai voluminoase, mai mult ca un urs decât un câine. Cu toate acestea, pe măsură ce acum își umpleau pântecele cu carne umană crudă, s-au mișcat cu o har sălbatică, primordială și mortală. Lipsiți de frică și extrem de încrezători, de parcă acest loc ciudat în care veniseră le era la fel de familiar ca și propriile lor terenuri de vânătoare.

Vederea lor făcu să se târască pielea asasinului. Nemișcat, își încetinise respirația, apoi ritmul inimii. Nu aveau alte alternative disponibile, cel puțin până când câinii au plecat.

Dar păreau să nu se grăbească, amândoi așezându-se pentru a despica ultimele oase lungi și a roade articulațiile.

Foame, nenorociții ăștia. Mă întreb de unde au venit... și ce vor face acum.

Apoi unul și-a ridicat capul și s-a înțepenit. Cu un mormăit adânc se ridică. Celălalt a continuat să se strângă printr-un genunchi uman, aparent indiferent la tensiunea bruscă a însoțitorului său.

Chiar și atunci când fiara se întoarse să se uite la locul în care Kalam se ghemuia.

A venit la el repede.

Kalam a sărit în sus pe scările uzate, cu o mână întinzându-se în faldurile telabei sale. A pivotat din greu și a sprintat, chiar dacă și-a aruncat ultima mână de diamante fumurii - propriul său depozit, nu al lui Iskaral Pust - în urma lui.

Un zgomot de gheare imediat în spatele lui și se aruncă într-o parte, rostogolindu-se peste un umăr în timp ce câinele trecea prin locul în care fusese cu o clipă mai devreme. Asasinul a continuat să se rostogolească până când s-a pus din nou în picioare, trăgând cu disperare de fluierul care-i prindea gâtul.

Câinele a derapat peste plăcile prăfuite, picioarele ciclându-se sălbatic pe sub el în timp ce se răsucea.

O privire îl arătă pe celălalt câine complet lipsit de atenție, încă roade pe strada de dincolo.

Apoi Kalam strânse fluierul între dinți. S-a grăbit într-o jumătate de cerc pentru a aduce împrăștierea de diamante între el și câinele atacator.

Și a suflat prin tubul osos cât a putut de tare.

Cinci demoni azalani s-au ridicat de pe podeaua antică de piatră. Părea să nu existe nici un moment de dezorientare printre ei, căci trei dintre cei cinci s-au apropiat instantaneu de câinele apropiat, în timp ce ceilalți doi l-au flancat pe Kalam în timp ce se cățărău, într-un amestec de membre, spre câinele de pe stradă. Care în cele din urmă a ridicat privirea.

Oricât de curios ar fi fost să fie martor la ciocnirea mașinilor, Kalam nu a pierdut timpul să zăbovească. A alergat, îndreptându-se spre sud, în timp ce a sărit peste fundațiile pereților, a ocolit gropi cu fundul negru și și-a pus privirea fix pe pământul mai înalt, la o mie cinci sute de pași distanță.

Trăsăturile și mârâiturile și zgomotul și zdrobirea pietrelor care se prăbușeau au evidențiat o luptă continuă pe strada principală din spatele lui. *Scuzele mele, Shadowthrone... dar cel puțin unul dintre demonii tăi ar trebui să supraviețuiască suficient pentru a scăpa. În acest caz, veți fi informat despre o nouă amenințare dezlănțuită pe această lume. Și luați în considerare asta: dacă sunt două, probabil că sunt mai multe* .

A alergat mai departe prin noapte, până când toate sunetele din spatele lui au dispărut.

O seara cu surprize. Într-un chioșc de bijuterii din G'danisban. La o cină somptuoasă, indolentă, împărtășită de un comerciant Kaleffa și una dintre soțiile la fel de prețuite ale clientului său. Și în Ehrlitan, printre o adunare căzută de comercianți de carne și ucigași care comploteau trădarea unui colaborator Malazan care trimisese o invitație secretă flotei răzbunătoare a amiralului Nok - care și acum ocoli Marea Otataral în drum spre o întâlnire de rău augur cu unsprezece. transporturi care se apropie de la Genabackis-un colaborator care, s-ar dovedi, avea să se trezească a doua zi dimineață nu numai că hale, dar nu se mai confruntă cu un asasinat iminent. Iar pe traseul caravanelor de pe coastă, la douăzeci de leghe vest de Ehrlitan, liniștea nopții ar fi fost întreruptă de țipete îngrozite - puternice și persistente, suficiente pentru a trezi un bătrân cu pumnii de ciocan care trăia singur într-un turn cu vedere la Marea Otataral, chiar dacă

doar pentru o clipă. , înainte să se răstoarne și să cadă din nou într-un somn odihnitor, fără vise.

La fluierul îndepărtat, practic inaudibil, nenumărate diamante fumurii care proveneau de la un comerciant din runda pieței din G'danisban s-au prăbușit în praf - fie că erau plasate pentru a fi păstrate în cufere închise, purtate ca inele sau pandantive, fie că locuiau în tezaurul unui comerciant. Și din praf s-au ridicat demonii azalani, treziți cu mult înainte de momentul dorit. Dar asta le-a potrivit foarte bine.

Aveau, una și toți, sarcini desemnate care cereau o anumită singurătate, cel puțin inițial. Făcând necesar să reducă rapid la tăcere fiecare martor, ceea ce azalanii au fost încântați să facă. Cu competență și succint.

Pentru cei care apăruseră în ruinele unui oraș din Raraku, totuși, pentru a găsi două creaturi a căror existență era aproape pierdută în memoria rasială a demonilor, momentele imediat următoare sosirii lor s-au dovedit ceva mai problematice. Căci a devenit rapid evident că câinii nu erau înclinați să renunțe la teritoriul lor, așa cum era.

Lupta a fost acerbă și prelungită, s-a încheiat nesatisfăcător pentru cei cinci azalani, care în cele din urmă au fost alungați, bătuți și sângerând și dornici să caute umbre adânci în care să se ascundă de ziua care urma. Să-și ascundă și să-și lingă rănile.

Și în tărâmul cunoscut sub numele de Umbră, un anumit zeu stătea nemișcat pe tronul său nesubstanțial. Revenit deja din șoc, mintea i se năvălea.

Curse.

Lemnul măcinat, spulberat, catargul care se sparge deasupra capului pentru a trage cordajul în jos, o contuzie puternică care tremura prin toată ambarcațiunea, apoi doar sunetul apei care picura pe podeaua de piatră.

Cu un geamăt mut, Cutter se târă în picioare. — Apsalar?

'Sunt aici.'

Vocile lor răsunau. Pereții și tavanul erau aproape – alergătorul aterizase într-o cameră.

— Atât de subtil, mormăi Daru, căutându-şi rucsacul în mijlocul epavei. — Am un felinar. Dă-mi o clipă.

„Nu plec nicăieri”, a răspuns ea de undeva lângă pupa.

Cuvintele ei l-au înfrigurat, atât de părăsite au părut. Mâinile lui bâjbâind s-au închis pe rucsac și l-a târât aproape. Scotoci înăuntru până când mâna i s-a închis și a scos mai întâi felinarul mic și apoi cutia de tinder.

Trusa de aprindere a focului era din Darujhistan și consta din silex și bară de fier, bețișoare de fitil, pulbere de aprindere, căptușeală interioară fibroasă din scoarța copacului și un gel care arde îndelungat alchimiștii orașului din cavernele pline cu gaz de sub oraș. Scântei au fulgerat de trei ori înainte ca pulberea să se prindă cu un șuierat și o flacără. A urmat căptușeala de scoarţă, apoi, scufundând un băț de fitil în gel, Cutter a dat foc. Apoi a transferat flacăra pe lanternă.

O sferă de lumină a înflorit în cameră, dezvăluind epava zdrobită a alergătorului, pereții de piatră ciopliți brut și tavanul boltit. Apsalar era încă aşezat lângă axul aşchiat al motocultorului, abia luminat de lumina felinarului.

Mai mult ca o apariție decât o persoană din carne și oase.

— Văd o uşă dincolo, spuse ea.

Se răsuci, ridicând lanterna. — Bine, atunci măcar nu suntem într-un mormânt. Mai degrabă un fel de cameră de depozitare.

„Miros praf... și nisip.”

Dădu încet din cap, apoi se încruntă în suspiciunea bruscă. — Să facem niște explorări, a spus el în timp ce începea să-și adune echipamentul, inclusiv arcul. A înghețat la un zgomot din prag, și-a ridicat privirea și a văzut o mulțime de ochi, strălucind de lumina reflectată de lanterne. Apropiați, dar încadrand pragul ușii din toate părțile, inclusiv arcul de unde, bănuia Cutter, erau atârnate cu susul în jos.

— Bhok'arala, spuse Apsalar. — Ne-am întors în șapte orașe.

— Știu, răspunse Daru, dorind să scuipe. „Ne-am petrecut cea mai mare parte a anului trecut străbătând afurisitul acela pustiu, iar acum ne-am întors de unde am început”.

— Așa s-ar părea. Deci, Crokus, îți place să fii jucăria unui zeu?

A văzut puțină valoare în răspunsul la acea întrebare și a ales, în schimb, să coboare pe podeaua băltoaică și să se apropie de prag.

Bhok'arala zburda cu mici țipete, dispărând în întunericul holului de dincolo. Cutter se opri la prag și privi înapoi. 'Venire?'

Apsalar ridică din umeri în întuneric, apoi se îndreptă înainte.

Coridorul alerga drept și orizontal timp de douăzeci de pași, apoi se răsuci spre dreapta, podeaua formând o rampă neuniformă, care ducea în sus la nivelul următor. Nu existau camere laterale sau pasaje până când ajungeau într-o cameră circulară, unde ușile sigilate care căptușeau circumferința lăsau să se înțeleagă intrările în morminte. Într-un perete curbat, între două astfel de uși, era un alcov în care se vedeau scări.

Și ghemuită la baza acelor scări era o siluetă familiară, cu dinții sclipind într-un zâmbet larg.

— Iskaral Pust!

— Mi-a fost dor de mine, nu, băiete? A înaintat ca un crab, apoi a înclinat capul. — Ar trebui să-l aline acum, pe amândoi, da. Cuvinte de bun venit, o imbratisare larga, vechi prieteni, da, reuniti inca o data intr-o cauza mare. Nu contează la extremitatea a ceea ce ni se va cere în zilele și nopțile viitoare. De parcă aș avea nevoie de ajutor – Iskaral Pust nu are nevoie de ajutorul nimănui. O, s-ar putea să-i fie de folos, dar nu pare înclinată, nu-i așa? Mizerabilă de cunoștințe, este draga mea fetiță. Se îndreptă, reușind ceva între o poziție verticală și o ghemuire. Zâmbetul i s-a lărgit brusc. ' *Bine ai venit! Prietenii mei* !'

Cutter înainta spre el. — N-am timp pentru nimic din toate astea, blestemata de nevăstuică...

'Nu este timp? Bineînțeles că ai, băiete! Sunt multe de făcut și mult timp pentru a le face! Asta nu înseamnă o schimbare? Să te grăbești? Nu noi. Nu, putem *zăbovi*. Nu este minunat?

— Ce vrea Cotillion de la noi? întrebă Cutter, forțându-și pumnii să se desprindă.

— Mă întrebi ce vrea Cotillion de la tine? De unde sa stiu?' S-a lăsat jos. —

Mă crede?

'Nu.'

'Nu ce? Ți-ai pierdut mințile, băiete? Nu o vei găsi aici! Deși s-ar putea ca soția mea - ea face vreodată curățenie și curățenie - cel puțin, cred că este. Deși refuză să se atingă de ofrande, copiii mei bhok'arala le lasă oriunde merg, desigur. M-am obișnuit cu mirosul. Acum, unde eram? Da, dragă Apsalar, ar trebui să flirtăm tu și cu mine? Asta nu o va face pe vrăjitoare să scuipe și să șuiera! Hee Hee!'

„Aș prefera să flirtez cu un bhok'aral", a răspuns ea.

— Și asta... nu sunt genul gelos, o să fii ușurată să auzi, fetiță. O mulțime de ele pentru a alege, în orice caz. Acum, ți-e foame? Însetat? Sper că ți-ai adus propriile provizii. Urcă-te pe aceste scări și când ea întreabă, nu m-ai văzut.

Iskaral Pust s-a dat înapoi și a dispărut.

Apsalar oftă. — Poate că... soția lui se va dovedi o gazdă mai rezonabilă.

Cutter aruncă o privire înapoi la ea. *Cumva mă îndoiesc* .

CAPITOLUL Douăzeci și unu

— Nu există moarte în lumină.
Anarmann,

Mare Preot de Ossec

— Mezla One and All, mormăi Febryl în timp ce şochează pe poteca uzată şi prăfuită, respiraţia lui devenind mai aspră. Nu era puțin pe lumea asta care să-i mai fi plăcut. Malazans. Corpul lui defect. Nebunia oarbă a puterii manifestată atât de brutal în Zeița Vârtejului. În mintea lui, lumea se scufunda în haos și tot ceea ce fusese - tot ceea ce fusese el - era prins în trecut.

Dar trecutul nu era mort. Pur și simplu a dormit. Învierea perfectă și măsurată a modelelor vechi ar putea duce la o renaștere. Nici o renaștere ca pe Sha'ik, care nu fusese nimic altceva decât aruncarea unui vas prost uzat pentru unul nou, nu atât de stricat. Nu, renașterea pe care și-a imaginat-o Febryl a fost mult mai profundă.

El a slujit odată Sfânta Falah'd Enqura. Orașul Sfânt Ugarat și gazda sa de orașe tributare se aflau în plină renaștere. Unsprezece mari școli de învățare prosperau în Ugarat. Cunoștințele pierdute de mult erau redescoperite. Floarea unei mari civilizații se întoarse spre soare, începuse să se deschidă.

Mezla și legiunile lor implacabile distruseseră... totul. Ugarat căzuse în mâinile lui Dassem Ultor. Școlile au fost atacate de soldați, doar pentru a descoperi, spre furia lor, că numeroasele lor bogății și texte, împreună cu filozofii și academicienii, dispăruseră. Enqura înțelesese bine setea de cunoaștere a lui Mezla, pofta împăratului de secrete străine, iar Sfântul Ocrotitor al orașului nu le-ar fi dat nimic. În schimb, îi poruncise lui Febryl, cu o săptămână înainte de sosirea armatelor Malazan, să închidă școlile, să confisque cele o sută de mii de suluri și volume legate, relicvele antice ale Primului Imperiu și pe însuși profesorii și cărturarii. Prin decretul Protectorului, coliseumul lui Ugarat a devenit locul unei vaste incendii, totul fiind ars, distrus. Savanții au fost răstigniți - cei care nu s-au aruncat pe rug într-un acces de nebunie și durere - şi trupurile lor au fost aruncate în gropile care conţineau relicvele zdrobite chiar în afara zidului orașului.

Febryl făcuse cum i se poruncise. Ultimul lui gest de loialitate, de curaj pur, nepătat. Teribilul act era necesar. Negarea lui Enqura a fost poate cea mai mare sfidare din întregul război. Unul pentru care Sfântul Ocrotitor a plătit cu viața, când groaza despre care se spunea că l-a lovit pe Dassem Ultor la auzirea faptei s-a transformat în furie.

Pierderea credinței lui Febryl venise în interval și îl lăsase un om stricat. Urmând poruncile lui Enqura, el și-a revoltat atât de mult mama și tatăl - amândoi nobili învățați de sine stătătoare - încât l-au renegat în față. Iar Febryl își pierduse mințile în acea noapte, recăpătându-și mintea cu zorii pătând orizontul, pentru a descoperi că și-a ucis părinții. Și slujitorii lor. Că dezlănțuise

vrăjitorie pentru a jupui carnea de la gardieni. Că se revărsase prin el o asemenea putere încât să-l lase bătrân dincolo de ani, încrețit și ofilit, oasele casante și îndoite.

Bătrânul care ieșea pe poarta orașului în acea zi nu era observat. Enqura l-a căutat, dar Febryl a reușit să se sustragă de la Sfântul Ocrotitor, să-l lase pe bărbat în voia sorții sale.

De neiertat.

Un cuvânt greu, un adevăr mai greu decât piatra. Dar Febryl nu a fost niciodată în stare să decidă căreia i se aplica. Trei trădări, sau două? Distrugerea tuturor acestor cunoștințe – uciderea tuturor acelor cărturari și profesori – a fost oare, așa cum au declarat mai târziu Mezla și alți Falad’han – cea mai murdară faptă dintre toate? Mai groaznic chiar și decât T'lan Imass care se ridică pentru a măcelări cetățenii din Aren? Atât de mult încât numele lui Enqura a devenit un blestem atât pentru Mezla, cât și pentru băștinașii din șapte orașe? *Trei, nu doi* ?

Și cățea știa. Ea știa fiecare secret al lui. Nu fusese suficient să-i schimbe numele; nu suficient că avea înfățișarea unui bătrân, când Înaltul Mag Iltara, slujitorul cel mai de încredere al lui Enqura, fusese tânăr, înalt și poftit atât de bărbați, cât și de femei? Nu, ea îi ștersese, aparent fără efort, fiecare baricadă a lui și îi jefuise gropile sufletului.

De neiertat.

Niciun posesor al secretelor sale nu i se permitea să trăiască. A refuzat să fie atât de... vulnerabil. Catre oricine. Chiar și Sha'ik. Mai ales Sha'ik.

Și așa trebuie îndepărtată. Chiar dacă înseamnă să ai de-a face cu Mezla . Nu se făcea iluzii despre Korbolo Dom. Ambițiile Napanului – indiferent de pretențiile pe care le-a făcut în prezent – au depășit cu mult această rebeliune. Nu, ambițiile lui erau imperiale. Undeva la sud, Mallick Rel, preotul Jhistal al bătrânului Mael, mergea spre Aren, acolo pentru a se preda. El avea să fie adus, la rândul său, înaintea împărătesei însăși.

Si apoi, ce? Acel șarpe de preot ar anunța o inversare extraordinară a averilor în șapte orașe. Korbolo Dom a lucrat în interesul ei tot timpul. Sau niste asemenea prostii . Febryl era sigur de suspiciunile lui. Korbolo Dom dorea o întoarcere triumfătoare în stâlpul imperial. Probabil și titlul de Pumnul înalt din șapte orașe. Mallick Rel și-ar fi răsturnat rolul în evenimentele de la Fall și imediat după aceea. Omul mort, Pormqual, avea să devină centrul unic al debaclei morții lui Coltaine și al uciderii armatei Pumnului Înalt. Jhistalul s-ar fi strecurat, cumva, sau, dacă totul mergea prost, ar reuși cumva să scape. Korbolo Dom, credea Febryl, avea agenți în palatul din Unta – ceea ce se juca aici în Raraku nu era decât un tremur pe o rețea mult mai vastă.

Dar o voi învinge până la urmă. Chiar dacă trebuie să par să accept chiar acum. El a acceptat condițiile mele, până la urmă - o minciună, desigur - și eu, la rândul meu, îi accept - o altă minciună, firesc.

Se plimbase prin periferia orașului și acum se trezise în regiunea mai sălbatică a oazei. Traseul avea aspectul de neutilizat îndelungat, acoperit cu trosnet, frunze de palmier uscate și coji de tărtăcuță, iar Febryl știa că trecerea lui neglijentă distruge acea iluzie, dar îi era indiferent. Ucigașii lui Korbolo ar repara mizeria, până la urmă. Le-a hrănit destul de bine auto-amăgirile.

A ocolit o cotitură a cărării și a intrat într-o poiană înconjurată de pietre

joase. Aici fusese odată o fântână, dar nisipurile o umpluseră de mult. Kamist Reloe stătea lângă centru, cu glugă și vulpin, cu patru asasini ai lui Korbolo poziționați într-o jumătate de cerc în spatele lui.

— Ai întârziat, şuieră Kamist Reloe.

Febryl ridică din umeri. — Arăt ca un mânz care se ridică? Acum, ai început pregătirile?

— Cunoştinţele de aici sunt ale tale, Febryl, nu ale mele.

Febryl șuieră, apoi flutură cu o mână ca o gheare. 'Nu conteaza. Mai este timp. Cuvintele tale îmi amintesc doar că trebuie să sufăr proștii...

— Nu ești singur în asta, spuse Kamist Reloe târâtor.

Febryl înainta şchiopătând. — Calea pe care ar urma... servitorii tăi este una lungă. Nu a fost călcat de muritori de la Primul Imperiu. Probabil că a devenit perfidă...

— Destul de avertismente, Febryl, se răsti Kamist Reloe, făcându-i seama de frica. — Trebuie doar să deschizi calea. Asta este tot ce vă cerem, tot ce v-am cerut vreodată.

— Ai nevoie de mai mult decât atât, Kamist Reloe, spuse Febryl zâmbind. — Ai vrea ca proștii ăștia să pășească în orb? Zeița a fost un spirit, odată...

— Asta nu este un secret.

— Poate, dar ce fel de spirit? Unul care călărește vânturile deșertului, ați putea crede. Dar te înșeli. Un spirit de piatră? Nisip? Nu, niciuna dintre acestea. A fluturat cu o mână. — Uită-te la tine. Raraku deține oasele nenumăratelor civilizații, ducând înapoi la Primul Imperiu, imperiul lui Dessimbelackis. Și încă mai departe, da, semnele sunt în mare parte șterse, totuși unele rămân, dacă cineva are ochii să vadă... și să înțeleagă. Se îndreptă şchiopătând spre una dintre pietrele joase care înconjura luminişul, luptându-se să ascundă sclipirea durerii din oasele lui suprasolicitate. — Dacă ai săpa prin acest nisip, Kamist Reloe, ai descoperi că acești bolovani sunt de fapt menhiri, pietre care stau mai înalte decât oricare dintre noi de aici. Și flancurile lor sunt înțepate și canelate în modele ciudate...

Kamist se învârti într-un cerc lent, studiind stâncile proeminente cu ochii mijiți. — T'lan Imass?

Febryl dădu din cap. „Primul Imperiu al lui Dessimbelackis, Kamist Reloe, nu a fost primul. Aia aparținea T'lan Imass. Era puțin, este adevărat, pe care tu sau eu am putea să-l recunoaștem ca fiind... imperiali. Fără orașe. Fără spargerea solului pentru plantarea culturilor sau irigarea. Iar armatele sale erau strigoi. A existat, desigur, un tron pe care trebuia să stea un muritor - rasa descendentă a T'lan Imass. Un om. Din păcate, oamenii au văzut imperiul... diferit. Și viziunea lor nu l-a inclus pe T'lan Imass. Astfel, trădarea. Apoi război. Un concurs inegal, dar T'lan Imass au fost reticenți să-și anihileze copiii muritori. Și așa au plecat...

— Numai să mă întorc cu sfărâmarea lăcaşului, mormăi Kamist Reloe, dând din cap. — Când haosul a izbucnit cu ritualul lui Soletaken și D'ivers. S-a confruntat încă o dată cu Febryl. — Spiritul zeiței este... a fost... T'lan Imass?

Febryl ridică din umeri. „Au existat odată texte – înscrise pe lut ars – dintr-un cult al Primului Imperiu, ale căror copii au supraviețuit până la căderea Ugaratului. Câțiva T'lan Imass pe care oamenii au reușit să le distrugă atunci când s-au revoltat au fost îngropați fiecare în locuri sacre. Site-uri precum acesta,

Kamist Reloe.

Dar celălalt mag clătină din cap. — Este o creatură a furiei. O astfel de furie nu-i aparține lui T'lan Imass...

— Dacă nu avea motive. Amintiri despre o trădare, poate, din viața ei de muritor. O rană prea adâncă pentru a fi eradicată de Ritualul lui Tellann. Febryl ridică din umeri. 'Nu conteaza. Spiritul este T'lan Imass.'

— Este destul de târziu să ne dezvălui asta, a mârâit Kamist Reloe, întorcând capul să scuipe. — O mai leagă Ritualul lui Tellann?

'Nu. Ea a rupt acele lanțuri cu mult timp în urmă și și-a revendicat sufletul - darurile secrete ale lui Raraku sunt cele ale vieții și ale morții, la fel de primordiale ca și existența însăși. I-a returnat tot ceea ce pierduse – poate chiar renașterea furiei ei. Raraku, Kamist Reloe, rămâne cel mai profund mister dintre toate, pentru că își păstrează propriile amintiri... despre mare, despre propriile ape ale vieții. Iar amintirile sunt putere.

Kamist Reloe își trase mantia mai strâns în jurul formei sale slabe. — Deschide calea.

Și când voi face asta pentru tine și prietenii tăi Mezla, Înalte Mage, îmi vei fi îndatorat mie și dorințelor mele. Șapte orașe vor fi eliberate. Imperiul Malazan va retrage toate interesele, iar civilizația noastră va înflori din nou...

A pășit în centrul inelului de pietre și și-a ridicat mâinile.

Ceva venea. Bestial și sălbatic cu putere. Și cu fiecare clipă care trecea, pe măsură ce se apropia din ce în ce mai mult, frica lui L'oric creștea. *Războaie străvechi... așa este sentimentul acestui lucru, ca de dușmănie renaștere, o ură care sfidează mileniile* . Și deși a simțit că niciun muritor din orașul oază nu a fost subiectul acelei mânii, adevărul a rămas că... *suntem cu toții în cale.*

Trebuia să învețe mai multe. Dar nu știa ce cale ar trebui să o apuce. Șapte orașe era un pământ care gemea sub poverile nevăzute. Pielea îi era groasă de straturi, acoperită cu intemperii. Secretele lor nu au fost ușor de apreciat, mai ales în Raraku.

Stătea cu picioarele încrucișate pe podeaua cortului său, cu capul în jos, cu gândurile năvălind. Furia Vârtejului nu fusese niciodată atât de înverșunată, făcându-l să bănuiască că armata Malazan se apropia, că ciocnirea finală a voințelor se apropia cu pași repezi. Aceasta a fost, într-adevăr, o convergență, iar curenții prinseseră alte puteri, trăgându-le cu o forță necruțătoare.

Și în spatele tuturor, șoaptele unui cântec...

Ar trebui să fugă din acest loc. Ia-l pe Felisin - și posibil și pe Heboric - cu el. Si asa mai departe. Cu toate acestea, curiozitatea îl ținea aici, cel puțin pentru prezent. Acele straturi se despicau, iar adevărurile vor fi dezvăluite, iar el le-ar fi cunoscut. *Am venit la Raraku pentru că am simțit prezența tatălui meu... undeva aproape* . Poate că nu mai aici, dar fusese, nu de mult. Șansa de a-și găsi urmele...

Regina Viselor spusese că Osric era pierdut. Ce însemna asta? Cum? De ce? Tânjea după răspunsuri la astfel de întrebări.

Kurald Thyrllan se născuse din violență, din zdrobirea Întunericului. Bătrânul Warren s-a ramificat de atunci în multe direcții, ajungând la îndemâna oamenilor muritori ca Thyr. Și, înainte de asta, sub masca unui foc dătător de

viață, Tellann.

Tellann a fost o prezență puternică aici, în Șapte orașe, poate obscură și îngropată adânc, dar totuși omniprezentă. În timp ce Kurald Thyrllan fusese răsucit și lăsat plin de sfărâmare warren-ul surori. Nu existau treceri ușoare în Thyrllan, așa cum știa el.

Foarte bine atunci. O să încerc Tellann.

Oftă, apoi se ridică încet în picioare. Au existat o mulțime de riscuri, desigur. Adunându-și telaba albită în curba unui braț, se îndreptă spre pieptul de lângă patuț. Se ghemui, trecând o mână peste el pentru a-i risipi temporar protecțiile, apoi ridică capacul înapoi.

Armură Liosan, smalțul alb crestat și cicatrici. O cârmă cu vizor din același material, sublinierea din piele întinsă peste ochi și obraji printr-o țesătură neagră de fier. O sabie lungă ușoară, cu lamă îngustă, cu vârful lung și îngustă, cu teaca din lemn pal.

A tras armura, inclusiv cârma, apoi și-a tras telaba peste ea, ridicând și capota. Au urmat mănuși de piele, sabie și centură.

Apoi făcu o pauză.

El disprețuia lupta. Spre deosebire de rudele lui Liosan, el era contrariu la judecata aspră, la afirmarea unei viziuni asupra lumii brutal delimitate, care nu permitea nicio ambiguitate. Nu credea că ordinea poate fi modelată de tăișul unei săbii. Finalitate, da, dar finalitate pătată de eșec.

Necesitatea era cea mai amară aromă, dar el nu vedea de ales și așa ar trebui să sufere gustul.

Încă o dată va trebui să se aventureze, prin tabără, recurgând cu atâta grijă la puterile sale pentru a rămâne nevăzut de muritori, încă sub observația zeiței. Ferocitatea furiei ei era cel mai mare aliat al lui și ar trebui să aibă încredere în asta. El a pornit.

Soarele era o strălucire purpurie în spatele vălului de nisip suspendat, încă un clopot de la apus, când L'oric ajunse în poiana Toblakai. O găsi pe Felisin dormind la umbra pe care o instalaseră între trei stâlpi din partea opusă copacilor cioplIți și hotărî că o va lăsa în pace. În schimb, scutând o singură privire uluită către cele două statui Teblor, se apropie de cele șapte fețe de piatră.

Spiritul lor dispăruse de mult, dacă ar fi fost vreodată prezenți. Acești misterioși T'lan Imass care erau zeii lui Toblakai. Și sfințirea le fusese smulsă, lăsând acest loc sacru pentru altceva. Dar a rămas o fisură, poteca, poate, dintr-o scurtă vizită. Suficient, spera el, pentru ca el să pătrundă o cale în Warren of Tellann.

El a dezvăluit puterea, forțându-și voința în fisură, lărgindu-o până când a reușit să treacă prin...

Pe o plajă noroioasă la marginea unui lac vast. Cizmele i s-au scufundat până la glezne. Nori de insecte zburau de pe țărm pentru a roi în jurul lui. L'oric făcu o pauză, privi în sus la cerul acoperit. Aerul era sufocant cu primăvara târzie.

Sunt în locul greșit ... sau în momentul nepotrivit. Aceasta este cea mai veche amintire a lui Raraku .

S-a îndreptat spre interior. Un plat mlăștinos se întindea încă douăzeci de pași, stufurile fluturând în vântul blând, apoi terenul se ridica ușor spre savană.

O creastă joasă de dealuri mai întunecate marca orizontul. Câțiva copaci maiestuoși s-au ridicat din pajiști, plini de păsări zgomotoase cu aripi albe.

Un fulger de mișcare în stuf i-a atras atenția, iar mâna sa întinsă la mânerul sabiei când a apărut un cap bestial, urmat de umerii cocoași. O hiena, cum ar fi putut fi găsită la vest de Aren și, mai rar, în Karashimesh, dar aceasta era la fel de mare ca un urs. Își ridică capul larg și ciufulit, nasul încercând aerul, ochii părând să mijească ochii.

Hiena a făcut un pas înainte.

L'oric scoase sabia din teacă.

La șuieratul lamei, fiara se ridică, trântindu-se în stânga ei și se năpusti în stuf.

Putea să-i marcheze zborul după tulpinile ondulate, apoi a apărut din nou, sprintând în sus pe pantă.

L'oric și-a reînvestit arma. A plecat de pe malul noroios, intenționând să urmeze poteca pe care hiena o străpunsese prin stuf și, la patru pași, a dat peste rămășițele roase ale unui cadavru. Mai departe, în dezintegrarea sa, membrele împrăștiate de hrănirea groapănului, a trecut un moment înainte ca Înaltul Mag să-și înțeleagă forma. Umanoid, a concluzionat el. La fel de înalt ca un bărbat obișnuit, totuși, ceea ce a rămas din pielea ei a scos la iveală o piele de păr fin și întunecat. Apele umflaseră carnea, sugerând că creatura s-a înecat. O clipă de căutare și a găsit capul.

S-a ghemuit deasupra ei și a rămas nemișcat o vreme.

Frunte înclinată, maxilar solid fără bărbie, o creastă a sprâncenelor atât de grea încât forma un raft învecinat peste orbitele adânci ale ochilor. Părul încă agățat de fragmente de scalp era puțin mai lung decât ceea ce acoperise corpul, maro închis și ondulat.

Mai asemănător maimuțelor decât un T'lan Imass... craniul din spatele feței este, de asemenea, mai mic. Cu toate acestea, era de departe mai înalt, mai uman în proporție. Ce fel de om era acesta?

Nu existau dovezi de îmbrăcăminte sau orice alt fel de podoabă. Creatura – un bărbat – murise goală.

L'oric se îndreptă. Putea vedea traseul hienei prin stuf și porni de-a lungul lui.

Înnorirea ardea și aerul deveni mai fierbinte și, dacă ceva, mai gros. Ajunse la pădure și păși pentru prima dată pe pământ uscat. Hiena nu se vedea nicăieri, iar L'oric se întrebă dacă mai alerga. O reacție ciudată, gândi el, pentru care nu putea să-și facă o explicație satisfăcătoare.

Nu avea nicio destinație în minte; nici măcar nu era sigur că ceea ce căuta se va găsi aici. Până la urmă, acesta nu era Tellann. În orice caz, ajunsese la ceea ce se afla sub Tellann, ca și cum Imass, în alegerea locurilor lor sacre, ar fi răspuns la rândul lor la o sensibilitate față de o putere încă mai veche. Înțelese acum că poiana lui Toblakai nu era un loc proaspăt sfințit de uriașul războinic; nici măcar de către T'lan Imass pe care îl venerase ca zei ai săi. La început, i-a aparținut lui Raraku, indiferent de puterea naturală pe care o avea pământul. Și așa a împins până la un loc al începuturilor. *Dar am împins sau am fost tras* ?

O turmă de fiare uriașe s-a înălțat pe o înălțime îndepărtată din dreapta lui, pământul tremurând în timp ce luau viteză, călbând în panică sălbatică.

L'oric ezită. Ei nu alergau spre el, dar el știa bine că astfel de fugări se puteau vira în orice moment. În schimb, ei s-au rotit brusc în cealaltă direcție, învârtindu-se ca o singură masă. Destul de aproape pentru ca el să le distingă formele. Similar cu vitele sălbatice, deși mai mari și purtând coarne sau coarne stupoase. Pieile lor erau pete de alb și cafeniu, iar coama lor lungă era neagră.

Se întrebă ce i-a panicat și și-a îndreptat privirea înapoi spre locul unde apăruse pentru prima dată turma.

L'oric se ghemui, cu inima bătându-i cu putere în piept.

Șapte câini, negri ca miezul nopții, de o dimensiune care să provoace vitele sălbatice cu coarne. Mișcându-se cu aroganță lejeră de-a lungul crestei. Și flancându-i, ca șacalii care flanchează o mândrie de lei, o zeci sau mai multe dintre creaturi pe jumătate umane, precum cea pe care o descoperise pe malul lacului. Erau în mod clar supuși, în rolul de scavengers față de prădători. Fără îndoială, parteneriatul a avut un beneficiu reciproc, deși L'oric nu-și putea imagina nicio amenințare reală în această lume pentru acești câini întunecați.

Și, nu era nicio îndoială în mintea lui, acei câini nu erau aici.

Intruși. Străini pe acest tărâm, împotriva căruia nimic în această lume nu poate provoca. Ei sunt dominatorii... și ei știu asta.

Și acum a văzut că alți observatori urmăreau fiarele teribile. K'Chain Che'Malle, trei dintre ei, cu lamele grele de la capătul brațelor, dezvăluind că erau vânători K'ell, mergeau pe un traseu paralel la câteva sute de pași distanță de câini. Capetele lor erau întoarse, fixate asupra intrușilor – care, la rândul lor, îi ignorau.

Nici din lumea asta, dacă gândurile tatălui meu despre această problemă sunt corecte. A fost invitatul lui Rake luni de zile în Moon's Spawn, dezvăluind misterele acestuia. Dar orașele K'Chain Che'Malle se află pe continente îndepărtate. Poate că au ajuns de curând aici, căutând noi locuri pentru coloniile lor... doar pentru a-și găsi dominația pusă la încercare.

Dacă câinii l-au văzut pe L'oric, nu au făcut niciun semn. Nici pe jumătate de oameni.

Înaltul Mag i-a urmărit continuând, până când în cele din urmă s-au scufundat într-un lighean și au dispărut din vedere.

Vânătorii K'ell s-au oprit cu toții, apoi s-au întins cu precauție și s-au apropiat încet de locul unde dispăruseră câinii.

O eroare fatală.

Neclare de întuneric, lansând în sus din bazin. Vânătorii K'ell, înconjurați brusc, și-au legănat săbiile masive. Cu toate acestea, oricât de iute erau, în decursul unei singure bătăi de inimă, doi dintre cei trei erau în jos, cu gâtul și burta rupte. Al treilea sărise sus, navigand douăzeci de pași pentru a ateriza într-o fugă puternică.

Câinii nu l-au urmărit, adunându-se pentru a adulmeca cadavrele K'Chain Che'Malle, în timp ce jumătate-oamenii au sosit cu hohot şi lătrat, câţiva masculi urcându-se pe creaturile moarte şi sărind în sus şi în jos, fluturând cu braţele.

L'oric credea că acum înțelege de ce K'Chain Che'Malle nu înființase niciodată colonii pe acest continent.

El a urmărit câinii și jumătatea oamenilor care mureau pe locul uciderii încă o vreme, apoi Înaltul Mag a început o retragere precaută, înapoi la lac. Se

apropia de marginea pantei, până la stuf, când ultima lui privire de despărțire peste un umăr îi dezvăluie cele șapte fiare, toate îndreptate în direcția lui, cu capetele ridicate.

Apoi doi au început o cursă lentă spre el. O clipă mai târziu, cei cinci rămași s-au întins și au urmat.

Oh…

Calmul a coborât asupra lui brusc. Știa că era deja mort. Nu ar avea timp să deschidă warrenul ca să se întoarcă în propria lui lume – nici el, în orice caz, din moment ce să facă asta le-ar oferi câinilor o cale de urmat – *și nu voi avea sosirea lor în oază o crimă. pătându-mi sufletul. Mai bine să mori aici și acum. Pedepsit corespunzător pentru curiozitatea mea obsesivă* .

Câinii nu arătau nimic din viteza pe care o dezvăluiseră împotriva vânătorilor K'ell, de parcă ar fi simțit slăbiciunea comparativă a lui L'oric.

A auzit apa năvălind în spatele lui și s-a învârtit.

Un dragon și-a umplut viziunea, jos deasupra apei - atât de repede încât a ridicat un val zdrobitor în urma lui - și ghearele s-au extins lat, mâinile uriașe cu gheare întinzându-se în jos.

Și-a aruncat brațele peste față și pe cap în timp ce degetele enorme de solzi se închideau ca o cușcă în jurul lui, apoi l-au smuls spre cer.

O scurtă privire neconjunsă a câinilor care se împrăștiau din umbra dragonului - sunetul îndepărtat al țipetelor și țipetelor pe jumătate umane - apoi nimic în fața ochilor lui, decât pântecele albe strălucitoare a dragonului, văzută între două gheare ondulate.

El a fost dus departe, pe o mare, apoi spre o insulă unde se afla un turn ghemuit, cu acoperișul său plat suficient de lat și suficient de solid pentru ca dragonul să se așeze, cu aripile întinse să tunete în aer.

Ghearele se deschiseră, trântându-l pe L'oric pe pietrele răzuite și răzuite. Se rostogoli de peretele jos al platformei, apoi se ridică încet.

Și s-a uitat la imensul dragon alb și auriu, cu ochii lui strălucitori ațintiți asupra lui cu, L'oric știa instinctiv, reproș. Înaltul Mag reuși să ridice din umeri.

— Părinte, spuse el, te-am căutat.

Osric nu era unul pentru mobilier și decor. Camera de sub platformă era sterp, cu podeaua plină de detritus lăsat de rândunelele cuibărit, aerul înțepător de guano.

L'oric se rezemă de un perete, cu braţele încrucişate, privindu-l pe tatăl său pasind.

Era pur Liosan în aparență, înalt și palid ca zăpada, cu părul lung și ondulat argintiu și striat de aur. Ochii lui păreau să înfurie de un foc interior, tonurile lui se potrivesc cu părul lui, argintiu lins de aur. Purta piele simplă cenușie, sabia de la centură practic identică cu cea pe care o purta L'oric.

'Tată. Regina Viselor crede că ai pierdut, spuse el după un moment lung.

'Eu sunt. Sau, mai degrabă, am fost. În plus, așa aș rămâne.

— Nu ai încredere în ea?

Făcu o pauză, îşi studie scurt fiul, apoi spuse: „Desigur că am încredere în ea. Și încrederea mea este făcută mai curată de ignoranța ei. Ce faci aici?'

Uneori, dorul este de preferat realității . L'oric oftă. — Nici măcar nu sunt

sigur unde este aici. Eram... în căutarea adevărurilor.

Osric mormăi și începu să se plimbe încă o dată. — Ai spus mai devreme că mă cauți. Cum mi-ai descoperit urmele?

'Nu eu am. Căutarea mea după tine a fost mai degrabă un, ah, ceva generalizat. Această excursie a fost o vânătoare cu totul diferită.

— Era pe cale să te vadă ucis.

L'oric dădu din cap. S-a uitat în jurul camerei. 'Traiesti aici?'

Tatăl lui se strâmbă. — Un punct de observaţie. K'Chain Che'Malle skykeeps se apropie invariabil dinspre nord, peste apă.'

— Skykeeps... precum Moon's Spawn?

O privire voalată, apoi un semn din cap. 'Da.'

„Și în fortăreața plutitoare a lui Rake te-ai îmbarcat pentru prima dată pe poteca care te-a dus până aici. Ce ai descoperit că Tiste Andu Lordul Întunericului nu a făcut-o?

Osric pufni. — Doar ceea ce era chiar la picioarele lui. Moon's Spawn avea semne de deteriorare, de încălcare. Apoi sacrificare. Cu toate acestea, câțiva au supraviețuit, cel puțin suficient de mult pentru a-și începe călătoria spre casă. Nord, peste câmpurile de gheață. Desigur, nu a trecut niciodată de acele câmpuri de gheață. Știați că ghețarul care a ținut Moon's Spawn a parcurs o mie de leghe cu premiul său? La o mie de leghe, L'oric, înainte ca eu și Rake să dam peste el la nord de Platoul Laederon.

— Vrei să spui că Moon's Spawn a fost inițial unul dintre aceste skykeeps care au sosit aici?

'A fost. Trei au venit în timpul când am fost aici. Niciunul nu a supraviețuit lui Deragoth.

'Ce?'

Osric se opri și se înfruntă încă o dată cu fiul său. — Câinii întunericului. Cele șapte fiare cu care Dessimbelackis a făcut un pact – și oh, nu au fost cei fără nume zguduiți de acea alianță nesfântă? Cele șapte fiare, L'oric, care au dat numele celor șapte orașe, deși nu a supraviețuit nicio amintire despre acel adevăr special. Cele șapte orașe sfinte ale timpului nostru nu sunt, desigur, cele originale. Doar numărul a supraviețuit.

L'oric închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate de zidul de piatră umed. — Deragoth. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce sunt aici și nu acolo?

'Nu știu. Probabil că a avut ceva de-a face cu prăbușirea violentă a Primului Imperiu.

— Ce warren este acesta?

— Nu este deloc un luptean, L'oric. O amintire. Curând să se termine, cred, deoarece se... micșorează. Zboară spre nord și până la sfârșitul zilei vei vedea în fața ta un zid al neantului, al uitării.

'O amintire. A cui amintire?

Osric a ridicat din umeri. — Al lui Raraku.

„Fă ca acel deșert să sune ca și cum ar fi viu, ca și cum ar fi o entitate”.

'Nu-i aşa?'

— Vrei să spui că este?

— Nu, nu spun asta. Te întrebam... nu ai venit tocmai de acolo?

L'oric deschise ochii şi se uită la tatăl său. *Ești un bărbat frustrant. Nu e de*

mirare că Anomander Rake și-a pierdut cumpătul . — Dar acei semi-oameni care au fugit cu aceşti Deragoţi?

— O inversare ciudată, nu ai spune? Singurul act de domesticire al Deragothului. Majoritatea savanților, în aroganța lor legată de specie, cred că oamenii au domesticit câinii, dar s-ar putea să fi fost invers, cel puțin pentru a începe. Cine a alergat cu cine?

— Dar acele creaturi nu sunt oameni. Nici măcar nu sunt Imass.

— Nu, dar vor fi într-o zi. I-am văzut pe alții, zburând pe marginile haitelor de lupi. Starea în picioare le oferă o vedere mai bună, un atu valoros pentru a completa auzul și simțul mirosului superior al lupilor. O combinație formidabilă, dar lupii sunt cei care conduc. Asta se va schimba în cele din urmă... dar nu pentru cei care îi servesc pe Deragoth, bănuiesc.

'De ce?'

— Pentru că ceva este pe cale să se întâmple. Aici, în această amintire prinsă. Sper doar că voi avea privilegiul de a fi martor înainte ca lumea să se estompeze complet.

— L-ai numit pe Deragoth „Câinii întunericului”. Atunci sunt copii ai Mamei Întunecate?

— Nu sunt copiii nimănui, mârâi Osric, apoi clătină din cap. — Au acea duhoare la ei, dar, de fapt, habar n-am. Părea doar un nume potrivit. „Deragoth” în limba Tiste Andu.'

— Ei bine, mormăi L'oric, de fapt, ar fi Dera'tin'jeragoth.

Osric și-a studiat fiul. — La fel ca mama ta, oftă el. — Și este de mirare că nu am putut să ne suportăm compania unul altuia? A treia zi, întotdeauna până în a treia zi. Am putea face o viață întreagă din acele trei zile. Exaltare, apoi mângâiere, apoi dispreț reciproc. Unu doi trei.'

L'oric îşi întoarse privirea. — Și pentru singurul tău fiu?

Osric mormăi. — Mai degrabă trei clopote.

Ridicându-se în picioare, L'oric îşi scoase praful din mâini. 'Foarte bine. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău pentru a deschide calea înapoi către Raraku. Dar ați putea dori să știți ceva despre Liosan și Kurald Thyrllan. Poporul tău și tărâmul lor și-au pierdut protectorul. Ei se roagă pentru întoarcerea ta, părinte.

— Dar familiarul tău?

— Ucis. De T'lan Imass.'

— Deci, spuse Osric, găsește-ți altul.

L'oric tresări, apoi se încruntă. „Nu este atât de ușor! În orice caz, nu aveți niciun simț al responsabilității pentru Liosan? Ei te închină, la naiba!

— Liosanii se închină pe ei înșiși, L'oric. Se întâmplă să fiu o figura convenabilă. Kurald Thyrllan poate părea vulnerabil, dar nu este.

— Și dacă acești Deragoți sunt slujitori ai Întunericului în adevăr? Mai faci aceeași pretenție, părinte?

Tăcu, apoi se îndreptă spre intrarea căscată. — E numai vina ei, mormăi el când trecea pe lângă.

L'oric și-a urmat tatăl afară. — Acest... turn de observare. Este Jaghut?

'Da.'

— Deci, unde sunt ei?

— Vest. Sud. Est. Dar nu aici, n-am văzut niciunul.
— Nu știi unde sunt, nu?
— Nu sunt în această amintire, L'oric. Asta este. Acum, stai înapoi.
Înaltul Mag a rămas lângă turn, privindu-l pe tatăl său vizând în forma lui draconică. Aerul miroase brusc cu o aromă dulce, condimentată, o formă neclară în fața ochilor lui L'oric. La fel ca Anomander Rake, Osric era mai mult dragon decât orice altceva. Erau rude de sânge, dacă nu de personalitate. *Aș vrea să-l pot înțelege pe acest om, pe acest tată al meu. Queen ia-mă, aș vrea să-mi placă chiar și eu* . A înaintat cu pași mari.
Dragonul ridică un membru anterior, ghearele deschizându-se.
L'oric se încruntă. — Aș prefera să călăresc pe umerii tăi, părinte...
Dar mâna reptiliană întinse mâna și se închise în jurul lui.
S-a hotărât să sufere nedemnul în tăcere.
Osric a zburat spre vest, urmând coasta. Înainte de prea mult timp a apărut pădurea, iar pământul a ajuns în jurul nordului. Aerul care se biciuia între degetele solzoase ale dragonului deveni rece, apoi înghețat. Pământul mult dedesubt a început să urce, pădurile de pe flancurile munților transformându-se în conifere. Apoi L'oric a văzut zăpadă, ajungând ca râurile înghețate în crevase și prăpastii.
Nu-și putea aminti munți din viitor care să se potrivească cu această scenă străveche. *Poate că această amintire, la fel ca multe altele, este greșită* .
Osric începu să coboare – iar L'oric văzu dintr-odată un gol alb imens, de parcă muntele care se ridica înaintea lor ar fi fost tăiat frumos în jumătate. Se apropiau de acea margine.
O întindere vag nivelată, cu crusta de zăpadă era destinația dragonului.
Partea sa de sud era marcată de o stâncă abruptă. Spre nord... uitare opaca.
Aripile bătând, ridicând nori de un alb pudrat, Osric pluti o clipă, apoi îl eliberă pe L'oric.
Înaltul Mag a aterizat în zăpadă până la talie. Blestemant, și-a pornit cu piciorul pe un picior mai ferm, în timp ce imensul dragon s-a așezat cu un scârțâit înfiorător într-o parte.
Osric s-a îmbrăcat repede în forma lui Liosan, vântul biciuindu-i părul și a pășit spre el.
Erau... lucruri aproape de marginea estompată a memoriei. Unii dintre ei se mișcau slab. Osric călcă în picioare prin zăpada adâncă spre ei, vorbind în timp ce mergea. — Creaturile se poticnesc afară. Veți găsi așa ceva de-a lungul marginii. Cei mai mulți dintre ei mor repede, dar unii rămân.
'Ce sunt ei?'
— Demoni, mai ales.
Osric și-a schimbat ușor direcția, apropiindu-se de o astfel de creatură, din care se ridicau aburi. Cele patru membre ale sale se mișcau, ghearele zgâriind prin nămolul din jurul lui.
Tatăl și fiul s-au oprit în fața ei.
De mărimea unui câine și reptilian, cu patru mâini, asemănător cu ale unei maimuțe. Un cap larg și plat, cu o gură largă, două fante pentru nări și patru ochi lichidi, ușor proeminenti, cu un model de diamant, pupilele verticale și, în strălucirea aspră a zăpezii și a cerului, surprinzător de deschise.

— Acesta s-ar putea să se potrivească lui Kurald Thyrllan, spuse Osric.

— Ce fel de demon este? întrebă L'oric, privind în jos la creatură.

— Habar n-am, răspunse Osric. — Întinde mâna la el. Vezi dacă este acceptabil.

— Presupunând că are vreo minte, mormăi L'oric, ghemuindu-se.

Mă puteţi auzi? Poţi înţelege?

Cei patru ochi clipiră spre el. Și a răspuns. ' *Vrajitorul. Declaraţie. Recunoaştere. Ni s-a spus că vei veni, dar atât de curând? Retorică* .'

Nu sunt din acest loc , a explicat L'oric. *Tu mori, cred* .

' *Asta este asta? Uimit.* '

ți-aș oferi o alternativă. Ai un nume?

' *Un nume? Ai nevoie de asta. Observare. Desigur. Intelegere. Un parteneriat, o legătură de spirite. Putere de la tine, putere de la mine. În schimbul vieții mele. Târg inegal. Poziție lipsită de influență.* '

Nu, te voi salva oricum. Ne vom întoarce în lumea mea ... într-un loc mai cald .

' *Caldura? Gândire. Ah, aer care nu-mi fură puterea. Luand in considerare. Salvează-mă, vrăjitor, și apoi vom vorbi mai mult despre această alianță.* '

L'oric dădu din cap. 'Foarte bine.'

'Este gata?' întrebă Osric.

Fiul lui se îndreptă. — Nu, dar vine cu noi.

— Fără legare, nu vei avea control asupra demonului, L'oric. Ar putea foarte bine să se întoarcă asupra ta de îndată ce te întorci în Raraku. Cel mai bine ne reluăm căutarea, găsim o creatură mai manevrabilă.

'Nu. O voi risca pe asta.

Osric a ridicat din umeri. — După cum vrei, atunci. Trebuie să mergem acum la lac, unde ai apărut pentru prima dată.

L'oric îl privi pe tatăl său îndepărtându-se, apoi oprindu-se și vizând din nou în forma lui de dragon.

— *Eleint* ! strigă demonul în mintea Înaltului Mag. ' *Mire. Ai un Eleint ca însoțitor* !

Tatăl meu.

' *Tatăl tău! Încântare emoționată! Dornic. Mă numesc Greyfrog, născută din Clutch lui Mirepool în al douăzecilea sezon al întunericului. Cu mândrie. Am avut treizeci și unu de gheare ale mele ...*

Și cum ai venit aici, Greyfrog?

' *Mostie bruscă. Un hop prea departe.* '

Dragonul s-a apropiat.

Greyfrog s-a târât pe nisipul cald. L'oric se întoarse, dar poarta se închidea deja. Așadar, își găsise tatăl, iar despărțirea fusese la fel de directă ca și întâlnirea. Nu tocmai indiferenta. Mai degrabă... distragere a atenției. Interesul lui Osric era cu Osric. propriile sale urmăriri.

Abia acum au mai apărut o mie de întrebări în gândurile lui L'oric, întrebări pe care ar fi trebuit să le pună.

' *Regret?* '

L'oric aruncă privirea spre demon. — Îți revii, Greyfrog? Mă numesc L'oric. Să discutăm acum despre parteneriatul nostru?

„ Miros de carne crudă. Mi-e foame. Mânca. Atunci vorbeste. Firmă. '

'Cum doriți. Cât despre carnea crudă… o să vă găsesc ceva potrivit. Există reguli cu privire la ceea ce poți și ce nu poți ucide.

' *Explică-mi-le. Precaut. Nedorind să jignesc. Dar foame.* '

'Va trebui…'

Răzbunarea fusese sânul ei de viață atât de mult timp, iar acum, în câteva zile, avea să se întâlnească față în față cu sora ei, pentru a juca finalul jocului. Un joc vicios, dar totuși un joc. Sha'ik știa că practic fiecare avantaj imaginabil îi revine ei. Legiunile lui Tavore erau verzi, teritoriul era al lui Sha'ik, Armata ei a Apocalipsei erau veterani ai rebeliunii și superioare numeric. Zeița Vârtejului a obținut putere de la un Bătrân Warren - acum își dădea seama - poate nu pur, dar fie imun, fie rezistent la efectele otataralei. Magii lui Tavore erau doi vrăjitori Wickan, ambii zdrobiți de spirit, în timp ce cadrul lui Sha'ik includea patru Înalți Magi și o zeci de șamani, vrăjitoare și vrăjitori, inclusiv Fayelle și Henaras. În total, înfrângerea părea imposibilă. Și totuși Sha'ik era îngrozit.

Stătea singură în camera centrală a vastului cort cu mai multe camere, care era palatul ei. Brazierele de lângă tron se întunecau încet, umbrele invadând toate părțile. Ea a vrut să fugă. Jocul a fost prea greu, prea plin. Promisiunea sa finală era mai rece decât își imaginase ea vreodată. *Răzbunarea este o emoție irosită, totuși am lăsat-o să mă consume. I-am făcut ca un cadou zeiței* .

Fragmente de claritate – se diminuau, se ofileau ca florile iarna – pe măsură ce strângerea Zeiței Vârtejului se strângea pe sufletul ei. *Sora mea m-a schimbat pentru credința împărătesei, pentru a-l convinge pe Laseen de loialitatea lui Tavore. Toate pentru a-i servi ambiția. Iar recompensa ei a fost postul de Adjunct. Așa sunt faptele, adevărurile reci. Și eu, la rândul meu, mi-am schimbat libertatea cu puterea Zeiței Vârtejului, astfel încât să pot să mă răzbun împotriva surorii mele. Suntem, deci, atât de diferiți* ?

Fragmente de claritate, dar nu au dus nicăieri. Putea să pună întrebări, dar părea incapabilă să caute răspunsuri. Putea să facă declarații, dar păreau ciudat de goale, lipsite de semnificație. Era împiedicată să se gândească. De ce?

O altă întrebare la care știa că nu va răspunde, nici măcar nu va face efort să răspundă. *Zeița nu vrea să mă gândesc* . Ei bine, cel puțin asta a fost un fel de recunoaștere.

A simțit apropierea cuiva și a dat o comandă tăcută gardienilor ei - războinicii aleși de Mathok - pentru a permite vizitatorului să treacă înăuntru. Perdelele care acopereau intrarea în cameră se despărțiră.

— O noapte târzie pentru un străvechi ca tine, Bidithal, spuse Sha'ik. — Ar trebui să te odihnești, în pregătirea bătăliei.

— Sunt multe bătălii, Ales, iar unele au început deja. S-a sprijinit greu de toiag, privind în jur cu un zâmbet ușor pe buzele încrețite. — Cărbunii se sting, murmură el.

— Aș fi crezut că umbrele crescânde ți-ar fi plăcut.

Zâmbetul i s-a strâns, apoi a ridicat din umeri. — Nu sunt ai mei, Aleasă.

— Nu-i aşa?

Zâmbetul devenea și mai încordat. — Nu am fost niciodată preot în Meanas.

— Nu, iată-l pe Rashan, copilul-fantomă al lui Kurald Galain... totuși warrenul pe care îl pretindea era, totuși, Shadow. Amândoi știm bine că distincțiile se diminuează cu cât cineva se adâncește mai aproape în misterele celui mai vechi triumvirat. Shadow, la urma urmei, s-a născut din ciocnirea dintre Lumină și Întuneric. Și Meanas este, în esență, extras din warrens Thyrllan și Galain, Thyr și Rashan. Este, dacă vreți, o disciplină hibridă.

„Cele mai multe arte vrăjitorie disponibile oamenilor muritori sunt Alesul. Mi-e teamă că nu înțeleg ideea pe care vrei să o spui.

Ea a ridicat din umeri. — Numai că trimiți aici servitorii tăi din umbră să mă spioneze, Bidithal. La ce speri să fii martor? Sunt așa cum mă vezi.

Își întinse mâinile, cu toiagul sprijinit de un umăr. — Atunci poate că nu spioni, ci protectori.

— Și am atât de mare nevoie de protecție, Bidithal? Sunt temerile tale... specifice? Asta ai venit să-mi spui?

— Sunt aproape de a descoperi natura exactă a acelei amenințări, Aleasă. În curând, voi putea să-mi transmit revelațiile. Preocupările mele actuale, totuși, sunt cu Înaltul Mag L'oric și, poate, cu Mâinile Fantome.

— Cu siguranță nu îi bănuiești pe niciunul dintre ei că face parte din conspirație.

— Nu, dar ajung să cred că aici sunt în joc alte forțe. Suntem în centrul unei convergențe, Alesul, și nu doar între noi și malazani.

'Intr-adevar.'

„Ghost Hands nu mai este ca cândva. Este preot încă o dată.

Sprâncenele lui Sha'ik s-au ridicat în neîncredere. — Fener a plecat, Bidithal...

— Nu Fener. Dar luați în considerare acest lucru. Zeul războiului a fost detronat. Și altul s-a ridicat în locul lui, așa cum a cerut necesitatea. Tigrul verii, care a fost cândva primul erou, Treach. O Soletaken din Primul Imperiu... acum un zeu. Nevoia lui va fi mare, Ales, de campioni muritori și avatare, care să-l ajute în stabilirea rolului pe care și-l va asuma. O sabie mortală, o nicovală scut, un destriant - toate titlurile antice... și puterile pe care zeul le investește în ele.

„Ghost Hands nu ar accepta niciodată un alt zeu decât Fener”, a afirmat Sha'ik. — Nici, îmi închipui, un zeu nu ar fi suficient de prost încât să-l îmbrățișeze la rândul său. Știi puțin despre trecutul lui, Bidithal. Nu este un om evlavios. A comis... infracțiuni...

— Cu toate acestea, Aleas. Tigrul verii și-a făcut alegerea.

— Ca ce?

Bidithal a ridicat din umeri. — Ce altceva ar putea *fi* decât Destriant.

— Ce dovadă ai despre această transformare extraordinară?

— Se ascunde bine... dar nu suficient de bine, Aleasă.

Sha'ik tăcu o clipă lungă, apoi răspunse ridicând din umeri. „Destriant de noul zeu al războiului. De ce nu ar fi aici? Suntem în război, până la urmă. Mă voi gândi la această... dezvoltare, Bidithal. În acest moment, însă, nu pot – presupunând că este adevărat – să-i văd relevanța.

„Poate, Aleasă, cea mai importantă relevanță este și cea mai simplă: Ghost Hands nu este omul stricat și inutil care a fost cândva. Și, având în vedere... ambivalența lui față de cauza noastră, el ne prezintă o potențială amenințare...

— Cred că nu, spuse Sha'ik. — Dar, după cum am spus, mă voi gândi. Acum, vasta ta rețea de suspiciuni l-a prins și pe L'oric? De ce?'

— În ultimul timp, a fost mai evaziv decât de obicei, Ales. Eforturile lui de a-și ascunde venirile și plecările au devenit oarecum extreme.

— Poate că se sătura de spionajul tău neîncetat, Bidithal.

— Poate că, deși sunt sigur că nu știe că cel care încearcă vreodată să-și supravegheze activitățile sunt într-adevăr eu. La urma urmei, Febryl și Napan au proprii lor spioni. Nu sunt singur în interesele mele. Le este frică de L'oric, pentru că el le-a respins orice abordare...

— Îmi face plăcere să aud asta, Bidithal. Îndepărtează-ți umbrele, în ceea ce privește L'oric. Și asta este o comandă. Mai bine ai servi intereselor Vârtejului, concentrându-te pe Febryl, Korbolo Dom și Kamist Reloe.

S-a înclinat ușor. — Foarte bine, Aleasă.

Sha'ik îl studie pe bătrân. — Fii atent, Bidithal.

Ea îl văzu ușor palid, apoi el dădu din cap. — Eu sunt mereu asta, Alesul.

Un ușor fluturat al mâinii ei îl respinge.

Bidithal s-a înclinat încă o dată, apoi, strângându-și bastonul de mers, a coborât din cameră. Prin camerele intermediare, pe lângă o duzină de războinici tăcuți din deșert ai lui Mathok, apoi afară, în cele din urmă în aerul rece al nopții.

Îndepărtează-mi umbrele, Aleas? Comanda sau nu, nu sunt atât de prost încât să fac asta.

Umbrele s-au adunat în jurul lui în timp ce el a pășit pe aleile înguste dintre corturi și colibe. *Îți amintești întunericul* ?

Bidithal zâmbi pentru sine. În curând, acest fragment de warren spulberat avea să devină un tărâm în sine. Și Zeița Vârtejului ar vedea nevoia unei preoții, a unei structuri de putere în lumea muritorilor. Și într-o astfel de organizație, nu ar fi loc pentru Sha'ik, cu excepția poate un altar minor care să-i onoreze memoria.

Deocamdată, desigur, Imperiul Malazan trebuie tratat, pe scurt, și pentru asta ar fi nevoie de Sha'ik, ca un vas al puterii Vârtejului. Această cale specială a umbrelor era într-adevăr îngustă. Bidithal bănuia că alianța lui Febryl cu Napan și Kamist Reloe nu era decât temporară. Bătrânul nebun nu avea dragoste pentru Malazans. Probabil, planurile lui au avut o trădare ascunsă, finală, una care se încheie în anihilarea reciprocă a fiecărui interes, în afară de al său.

Și nu pot străpunge adevărul, un eșec din partea mea care îmi forțează mâna. Trebuie să fiu... preventiv. Trebuie să fiu de partea lui Sha'ik, pentru că mâna ei va fi cea care îi va zdrobi pe conspiratori.

Un șuierat de voci spectrale și Bidithal se opri, tresărit de gândurile sale întunecate.

Să-l găsesc pe Febryl în fața lui.

— Audiența ta cu Alesul a fost fructuoasă, Bidithal?

— Ca întotdeauna, Febryl, zâmbi Bidithal, întrebându-se cum a reușit Înaltul Mag antic să se apropie atât de mult înainte de a fi detectat de gardienii săi secreti. 'Ce iti doresti de la mine? Este târziu.'

— A sosit momentul, spuse Febryl pe un ton scăzut, răgușit. — Trebuie să alegi. Alăturați-vă nouă, sau lăsați-vă deoparte.

Bidithal ridică sprâncenele. — Nu există o a treia opţiune?

„Dacă vrei să spui că te-ai lupta cu noi, răspunsul este, din păcate, nu. Sugerez, totuși, să reținem această discuție pentru moment. În schimb, ascultă-ne răsplata pentru tine, indiferent dacă ni te alături sau pur și simplu te îndepărtezi din calea noastră.

'Răsplată? Te ascult, Febryl.

— Va dispărea, la fel ca și Imperiul Malazan. Șapte orașe vor fi libere așa cum a fost cândva. Cu toate acestea, Vârtejul Vârtej va rămâne, întors la Dryjhna - la cultul Apocalipsei care este și a fost întotdeauna în centrul rebeliunii. Un astfel de cult are nevoie de un maestru, un Mare Preot, așezat într-un templu vast, bogat, onorat cuvenit de toți. Cum ai modela un asemenea cult? Febryl zâmbi. — Se pare că ai început deja, Bidithal. Da, știm totul despre copiii tăi... speciali. Imaginează-ți, așadar, toate cele șapte orașe la dispoziția ta. Toate cele șapte orașe, onorate să vă livreze fiicele lor nedorite.

Bidithal și-a lins buzele, cu ochii îndepărtându-se. — Trebuie să mă gândesc la asta...

— Nu mai e timp pentru asta. Alăturați-vă nouă, sau lăsați-vă deoparte.

— Când începi?

— De ce, Bidithal, avem deja. Adjunctul și legiunile ei nu mai sunt decât la câteva zile. Ne-am mutat deja agenții, toți sunt la locul lor, gata să-și îndeplinească sarcinile desemnate. Timpul indeciziei a trecut. Decide. Acum.'

'Foarte bine. Drumul tău este clar, Febryl. Accept oferta ta. Dar cultul meu trebuie să rămână al meu, să se modeleze după cum aleg. Nicio interferență...

'Nici unul. Asta este o promisiune...

'A caror?'

'A mea.'

— Și cum rămâne cu Korbolo Dom și Kamist Reloe?

Zâmbetul lui Febryl se lărgi. — Ce merită jurămintele lor, Bidithal? Împărăteasa l-a avut odată pe Korbolo Dom. Sha'ik a făcut la fel...

Așa cum a avut-o și pe a ta, Febryl . — Atunci noi, tu și cu mine, ne înțelegem.

— Într-adevăr.

Bidithal îl privi pe Înaltul Mag îndepărtându-se. *El știa că spiritele mele din umbră mă înconjura, dar le disprețuia. Nu exista a treia varianta. Dacă aș fi exprimat sfidarea, aș fi murit acum. Știu. Simt respirația rece a lui Hood, aici, pe această alee. Puterile mele sunt... compromise. Cum* ? Trebuia să descopere sursa încrederii lui Febryl. Înainte de a putea face ceva, înainte de a putea face o singură mișcare. *Și care mișcare va fi? Oferta lui Febryl... contestații* .

Cu toate acestea, Febryl nu promisese nicio amestecare, chiar dacă dezvăluise o indiferență arogantă față de puterea pe care Bidithal o modelase deja. O indiferență care arăta o cunoaștere intimă. *La urma urmei, nu respingi ceea ce nu știi nimic. Nu in acest stadiu* .

Bidithal și-a reluat călătoria înapoi la tâmplă. Se simțea... vulnerabil. O senzație necunoscută și i-a adus un tremur la nivelul membrelor.

O mușcătură usturătoare, apoi amorțeală i se răspândi din plămâni.

Scillara și-a lăsat capul pe spate, reticent să expire, crezând pentru cele mai scurte momente că nevoia ei de aer dispăruse. Apoi a explodat în tuse.

— Stai liniștit, mârâi Korbolo Dom, rostogolind o sticlă cu dop peste pături spre ea. — Bea, femeie. Apoi deschide acele ecrane – abia văd cu toată apa smulsă din ochi.

Ea i-a ascultat cizmele pe papură, mergând într-una din camerele din spate. Tusea trecuse. Pieptul i se simțea plin de lichid gros, stânjenitor. Capul ei înota și se strădui să-și amintească ce se întâmplase cu câteva clipe mai devreme. Febryl sosise. Emotionata, credea ea. Ceva despre stăpânul ei, Bidithal. Punctul culminant al unui triumf mult așteptat. Amândoi plecaseră în camerele interioare.

Fusese o vreme, cândva, era destul de sigură, când gândurile ei fuseseră clare – deși, bănuia ea, majoritatea fuseseră neplăcute. Așa că nu existau prea multe motive să ratezi acele zile. Cu excepția clarității în sine – acuitatea ei care făcea amintirea fără efort.

Așa dorea să-și slujească stăpânul și să-l slujească bine. Cu distincție, suficientă pentru a-și câștiga noile responsabilități, pentru a-și asuma noi roluri, care nu presupuneau, poate, predarea trupului ei bărbaților. Într-o zi, Bidithal nu va fi în stare să se ocupe de toate fetele noi așa cum făcea acum - ar fi prea multe, chiar și pentru el. Era sigură că putea să se descurce cu cicatricile, tăierea plăcerii.

Nu ar aprecia eliberarea, desigur. Nu la început. Dar i-ar putea ajuta în asta. Cuvinte amabile și o mulțime de durhang pentru a atenua durerea fizică... și indignarea.

Simțise ea indignare? De unde venise acel cuvânt, să ajungă atât de brusc și de neașteptat în gândurile ei?

Se ridică, se îndepărtă împleticindu-se de la perne la ecranele grele care blocau aerul exterior al nopții. Era goală, dar nu-și ține seama de frig. Un ușor disconfort în greutatea sânilor ei nelegați. Fusese însărcinată de două ori, dar Bidithal se ocupase de asta, dându-i ceaiuri amare care rupeau rădăcinile semințelor și i-au spălat-o din corp. Existase aceeași greutate în acele vremuri și se întrebă dacă încă o semințele Napanului nu mai luase în ea.

Scillara bâjbâi la cravate până când unul dintre paravane s-a pliat și a privit spre strada întunecată.

Gardienii erau amândoi vizibili, lângă intrarea care se afla la câțiva pași în stânga ei. S-au uitat peste ele, cu fețele ascunse de cârme și de glugile telabelor lor. Și, se părea, a continuat să se uite, deși nu a oferit niciun salut, nici un comentariu.

Aerul nopții se simțea plictisitor, ca și cum fumul care umplea camera cortului i-ar fi așezat un strat permanent deasupra ochilor, ascunzând tot ceea ce privea. Ea rămase încă o clipă, țesând, apoi se îndreptă spre intrare.

Febryl lăsase clapele dezlegate. I-a împins deoparte și a ieșit între cei doi paznici.

— S-a săturat de tine în seara asta, Scillara? a întrebat unul.

'Vreau să merg pe jos. E greu să respiri. Cred că mă înec.

„Înec în deșert, da”, a mormăit celălalt, apoi a râs.

Ea trecu clătinând, alegând o direcție la întâmplare.

Greu. Umplut. Înecat în deșert.

— Nu în noaptea asta, fată.

Ea s-a împiedicat în timp ce se întoarse, și-a aruncat ambele brațe pentru echilibru și a privit miji la gardianul care o urmase. 'Ce?'

— Febryl s-a săturat de spionajul tău. Îl vrea pe Bidithal orb și surd în această tabără. Mă întristează, Scillara. Da. Cu adevărat.' El o luă de braţ, cu degetele cu mănuşi care se închideau strâns. „Este o milă, cred, și o voi face cât mai nedureroasă posibil. Căci mi-ai plăcut o dată. Mereu zâmbind, ai fost, deși, desigur, acesta a fost în mare parte durhang-ul. O ducea departe în timp ce vorbea, coborând de pe bulevardul principal pe culoarele aglomerate de gunoaie dintre pereții cortului. — Sunt tentat să-mi fac plăcere mai întâi de tine. Mai bine un fiu al deșertului decât un Napan cu picioare arcuite pentru ultima ta amintire de dragoste, nu?

— Vrei să mă omori? Avea probleme cu gândul, cu gândul deloc.

— Mă tem că trebuie, fetiță. Nu pot să-mi sfid stăpânul, mai ales în asta. Totuși, ar trebui să fii ușurat că sunt eu și nu un străin. Căci nu voi fi crud, așa cum am spus. Aici, în aceste ruine, Scillara - podeaua a fost curățată - nu este prima dată când se vede folositor, dar dacă toate semnele sunt îndepărtate imediat, nu există dovezi de găsit, nu-i așa? Există o fântână veche în grădină pentru cadavre.

— Vrei să mă arunci în fântână?

— Nu tu, doar corpul tău. Sufletul tău va fi prin poarta lui Hood până atunci, fetiță. Mă voi asigura de asta. Acum, întinde-te aici, pe mantia mea. M-am uitat la trupul tău minunat incapabil să se atingă suficient de mult. Am visat să sărut și buzele acelea.

Ea stătea întinsă pe mantie, uitându-se la stelele slabe și încețoșate, în timp ce paznicul îi decupla cureaua sabiei, apoi începu să-și scoată armura. Ea l-a văzut scoțând un cuțit, cu lama strălucind neagră, și l-a pus într-o parte, pe podeaua din piatră.

Apoi mâinile lui îi împingeau coapsele. *Nu există plăcere. A dispărut. Este un bărbat frumos. Soțul unei femei. Preferă plăcerea înaintea afacerilor, așa cum am făcut eu cândva. Cred. Dar acum, nu știu nimic despre plăcere* . N-am lăsat decât afaceri.

Pelerina se înghesuia sub ea în timp ce mormăiturile lui îi umpleau urechile. Ea se întinse calmă într-o parte și își închise mâna în jurul mânerului cuțitului. Ridicat-o, cealaltă mână unindu-l peste și deasupra gărzii.

Apoi ea a înfipt cuțitul în partea inferioară a spatelui lui, marginea lamei înțepându-se între două vertebre, tăind cordonul, vârful continuând într-o mișcare bâlbâită în timp ce străpunsea membranele și sfâșia adânc în intestinele mijlocii și inferioare ale gardianului.

El s-a revărsat în ea în momentul morții, fiorii lui devenind zvâcniri, respirația șuierând dintr-o gură slăbită brusc, când fruntea lui a lovit podeaua de piatră de lângă urechea ei dreaptă.

Ea lăsă cuțitul îngropat până la jumătatea mânerului - la fel de adânc pe cât îl luase puterea ei - în spatele lui și împinse corpul lui moale până când se rostogoli într-o parte.

O femeie din deșert pentru ultima ta amintire de dragoste.

Scillara se ridică, vrând să tușească, dar înghițind până ce dorința trecu. Grele, și mai grele încă.

Sunt un vas plin vreodată, dar întotdeauna este loc pentru mai mult. Mai durhang. Mai mulți bărbați și semințele lor. Stăpânul meu mi-a găsit locul de plăcere și l-a îndepărtat. Umplut vreodată, dar niciodată umplut. Nu există nicio bază pentru această navă. Acesta este ceea ce a făcut.

Pentru noi toți .

Ea se clătina în picioare. Privi în jos la cadavrul gardianului, la petele umede care se întindeau sub el.

Un sunet în spatele ei. Scillara se întoarse.

— Cățea ucigașă.

Ea se încruntă la al doilea gardian în timp ce el înainta, trăgând un pumnal.

— Prostul te-a vrut singur o vreme. Asta primește pentru că ignoră comenzile lui Febryl - l-am avertizat...

Ea se uita la mâna care ținea pumnalul, așa că a fost prinsă pe neprevăzute în timp ce cealaltă mână fulgeră, cu degetele trosnind cu putere de maxilarul ei.

Ochii ei clipiră la o mișcare zguduitoare și ursuz. Era târâtă printre gunoaie de un braț. De undeva înainte curgea duhoarea șanțului latrinei, deasă ca ceața, o suflare de aer cald și otrăvit. Buzele îi erau rupte și gura avea gust de sânge. Umărul brațului pe care îl prindea gardianul pulsa.

Bărbatul mormăia. „… într-adevăr, drăguț. Cu greu. Când se îneacă în murdărie. Prostul și acum e mort. A fost o sarcină simplă, până la urmă. Nu lipsesc curvele în tabăra asta blestemată. Ce care-'

Se oprise.

Capul aplecat, Scillara a surprins o privire neclară a unei siluete ghemuite care ieșea din întuneric.

Paznicul i-a eliberat încheietura mâinii și brațul ei a căzut cu o lovitură pe noroiul umed și murdar. L-a văzut întinzându-și mâna după sabia.

Apoi capul i s-a răsucit cu un sunet de dinți crăpați, urmat de un spray fierbinte care s-a împrăștiat peste coapsele Scillarei. Sânge.

I s-a părut că vede o strălucire ciudată de smarald ieșind dintr-o mână a ucigașului gardianului - o mână înțepată ca a unei pisici uriașe.

Silueta a pășit peste forma mototolită a gardianului, care încetase să se mai miște, și se ghemui încet lângă Scillara.

— Te-am căutat, mârâi bărbatul. — Sau așa mi-am dat seama. Extraordinar, cum viețile singure se pliază în toată mizeria, iar și iar, toate prinse în vârtejul mai mare. Se învârte și se învârte și mereu în jos, se pare. Mereu în jos. Proștii, toți, să credem că putem înota departe de acel curent.

Umbrele erau ciudate asupra lui. Ca și cum ar fi stat sub palme și iarbă înaltă – dar nu, deasupra bărbatului ghemuit și cu umerii largi era doar cerul nopții. El a fost tatuat, își dădu seama ea, în ghimpele unui tigru.

— Se întâmplă multe crime în ultima vreme, mormăi el, uitându-se la ea cu ochi chihlimbari. — Mă aştept că toate acele fire libere sunt înnodate.

Ea l-a privit întinzându-se cu mâna aceea strălucitoare, cu gheare. Se aşeză, cu palma în jos, cald între sânii ei. Vârfurile ghearelor i-au înțepat pielea și un tremur o străbătu.

Asta s-a răspândit, curgându-i fierbinte prin vene. Căldura aceea a devenit brusc aprigă, de-a lungul gâtului, în plămâni, între picioare.

Bărbatul mormăi. — Am crezut că e consum, respirația aia zgomotătoare.

Dar nu, este prea mult durhang. În rest, ei bine, este un lucru ciudat la plăcere. Ceva pe care Bidithal ar vrea să nu știi niciodată. Dușmanul lui nu este durerea. Nu, durerea este pur și simplu calea luată către indiferență. Iar indiferența distruge sufletul. Bineînțeles, lui Bidithal îi plac sufletele distruse – să le oglindească pe ale lui.

Dacă el a continuat să vorbească dincolo de asta, ea nu a auzit, deoarece senzațiile pierdute de mult timp au intrat în ea, doar ușor tocite de ceața persistentă și satisfăcătoare a durhangului. Se simțea prost folosită între picioare, dar știa că acel sentiment avea să treacă.

'Ultraj.'

O strângea în brațe, dar făcu o pauză. 'Tu vorbesti?'

Ultraj. Da. Asta . 'Unde ma duci?' Întrebarea ieși între tuse și ea îi împinse brațele deoparte pentru a se apleca și a scuipa flegmă în timp ce el răspundea.

— La templul meu. Nu te teme, este în siguranță. Nici Febryl, nici Bidithal nu te vor găsi acolo. Ai fost vindecată cu forța, fată, și va trebui să dormi.

'Ce vrei cu mine?'

'Inca nu sunt sigur. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău și în curând. Dar alegerea este a ta. Nici nu va trebui să te predai... orice nu vrei. Și, dacă alegeți să plecați pur și simplu, este bine. Îți voi da bani și provizii - și poate chiar îți voi găsi un cal. Putem discuta despre asta mâine. Cum te numești?'

Se întinse încă o dată și o ridică fără efort.

— Scillara.

— Sunt Heboric, Destriant to Treach, Tigrul Verii și Zeul Războiului.

Ea se uită la el în timp ce el începea să o ducă de-a lungul cărării. — Mă tem că te voi dezamăgi, Heboric. Cred că m-am săturat de preoți.

Ea îi simți ridicarea din umeri, apoi el îi zâmbi obosit. 'E bine. Şi eu.'

Felisin s-a trezit la scurt timp după ce L'oric s-a întors cu un miel proaspăt tăiat pentru familiarul său demon, Greyfrog. Probabil, reflectă Înaltul Mag, când s-a agitat pentru prima dată sub prelată, fusese trezită de sunetul oaselor care se zgârâia.

Apetitul demonului era vorace, iar L'oric îi admira unicitatea, dacă nu abordarea sa destul de neîngrijită a mâncatului.

Felisin a apărut, înfășurată în pături și a mers lângă L'oric. Ea tăcu, cu părul dezordonat în jurul feței ei tinere și bronzate și îl privi pe demon consumând ultimul miel cu înghițituri puternice și violente.

— Broasca cenuşie, murmură L'oric. — Noul meu familiar.

— Ești familiar? Ești sigur că nu e invers? Chestia aia ne-ar putea mânca pe amândoi.

' *Observator. Are dreptate, tovarăș L'oric. Sentimental. eu m-as batea. Vai. Vulnerabilitate torpidă. Aiurit. De unul singur.* '

'În regulă.' L'oric zâmbi. „O alianță este un cuvânt mai bun pentru parteneriatul nostru”.

— Aveți noroi pe bocanci și bucăți de stuf și iarbă agățate.

— Am călătorit în noaptea asta, Felisin.

— Cauți aliați?

— Nu intenţionat. Nu, căutarea mea a fost după răspunsuri.

— Și ai găsit vreunul?
A ezitat, apoi a oftat. 'Niste. Mai puține decât aș fi sperat. Dar mă întorc știind un lucru sigur. Și asta înseamnă că trebuie să pleci. Cât mai repede posibil.'
Privirea ei era căutătoare. — Și ce rămâne cu tine?
— Voi urma, cât de curând voi putea.
— Trebuie să plec singur?
'Nu. Îl vei avea pe Greyfrog cu tine. Și încă unul... sper.
Ea a dat din cap. 'Eu sunt gata. M-am săturat de acest loc. Nu mai visez la răzbunare împotriva lui Bidithal. Vreau doar să fiu plecat. E laș din partea mea?
L'oric clătină încet din cap. — Bidithal va fi îngrijit, fată, într-un mod potrivit pentru crimele sale.
— Dacă intenționezi să-l ucizi, atunci aș sfătui să nu-l trimiți pe Greyfrog cu mine. Bidithal este puternic - poate mai mult decât îți dai seama. Pot călători singur, până la urmă nimeni nu mă va vâna.
'Nu. Oricât de mult aș vrea să-l ucid pe Bidithal, nu va fi de mâna mea.
— Există ceva de rău augur în ceea ce spui sau, poate, în ceea ce nu spui, L'oric.
— Va fi o convergență, Felisin. Cu niște... oaspeți neașteptați. Și nu cred că cineva de aici va supraviețui mult timp companiei lor. Va fi... măcel mare.
— Atunci de ce rămâi?
— Să fiu martor, fetiță. Cât timp pot.
'De ce?'
Se strâmbă. — După cum am spus, încă caut răspunsuri.
— Și sunt ele suficient de importante pentru a-ți risca viața?
'Sunt. Și acum, te voi lăsa aici, în încrederea lui Greyfrog pentru o vreme. Sunteți în siguranță, iar când mă voi întoarce, voi fi cu proviziile și monturile necesare.
Ea aruncă o privire spre creatura solzoasă, asemănătoare unei maimuțe, cu cei patru ochi. — În siguranță, ai spus. Cel puțin până când îi este foame.
' *Apreciabil. O voi proteja pe asta. Dar nu pleca prea mult. Ha ha.* '

Zorii suflau lumină în cerul estic când Heboric ieși afară pentru a-și aștepta vizitatorul. Destriantul a rămas în întuneric cât a putut să reușească, nu pentru a se ascunde de L'oric – pe care acum îl privea pășind în vizor și apropiindu-se – ci împotriva oricăror altor observatori. Ar putea foarte bine să distingă o siluetă, ghemuită acolo, în pragul cortului, dar puțin mai mult decât atât. Trasase o mantie grea în jurul său, gluga trasă deasupra capului și își ținea mâinile sub falduri.
Pașii lui L'oric încetiniră când se apropia. Nu ar fi putut ascunde adevărul de acest bărbat, iar Heboric a zâmbit când a văzut ochii Înaltului Mag făcându-se.
— Da, mormăi Heboric, am fost reticent. Dar s-a făcut și am făcut pace cu asta.
— Și care este interesul lui Treach aici? întrebă L'oric după un moment lung, neliniștit.
— Va avea loc o bătălie, răspunse Heboric, ridicând din umeri. — Dincolo

de asta... ei bine, nu sunt sigur. Vom vedea, mă aștept.
L'oric părea obosit. — Speram să te conving să pleci. Să-l iau pe Felisin de aici.
'Când?'
'Astă seară.'
— Mută-i tabăra cu o legă, dincolo de marginea de nord-est a oazei. Trei cai înșeuți, încă trei cai de pachet. Mâncare și apă suficiente pentru trei, să ne ducă până la G'danisban.'
'Trei?'
Heboric zâmbi. — Nu ești conștient de asta, dar există o anumită... poezie pentru a fi noi trei.
'Foarte bine. Și cât de mult ar trebui să aștepte?
— Atâta timp cât consideră că este acceptabil, L'oric. La fel ca tine, intenționez să rămân aici câteva zile încă.
Ochii i se ascundeau. — Convergenţa.
Heboric dădu din cap.
L'oric oftă. — Suntem proști, tu și cu mine.
'Probabil.'
— Am sperat cândva, Mâini Fantomă, la o alianță între noi.
— Există, mai mult sau mai puţin, L'oric. Suficient pentru a asigura siguranța lui Felisin. Nu că ne-am descurcat bine în această responsabilitate până acum. Aș fi putut să ajut, mârâi Heboric.
— Sunt surprins, dacă știi ce ia făcut Bidithal, că nu ai căutat să te răzbuni.
'Răzbunare? Ce rost are asta? Nu, L'oric, am un răspuns mai bun la măcelaria lui Bidithal. Lăsați-i pe Bidithal în soarta lui...
Înaltul Mag a tresărit, apoi a zâmbit. — Ciudat, cu doar puțin timp în urmă i-am spus cuvinte similare lui Felisin.
Heboric îl privi pe bărbat plecând. După o clipă, Destriantul s-a întors și a intrat din nou în tâmplă.

„Există ceva... inexorabil la ei...”
Se aflau în calea legiunilor îndepărtate, văzând sclipirea fierului clătinând ca metalul topit sub un stâlp de praf care, din acest unghi, părea să se ridice drept în sus, răspândindu-se într-o pată cețoasă în vânturile puternice ale deșertului. La cuvintele lui Leoman, Corabb Bhilan Thenu'alas tremura. Praful cernea faldurile telabei lui zdrențuite; aerul atât de aproape de Zidul Vârtejului era gros de nisip suspendat, umplându-i gura cu nisip.
Leoman se răsuci în şa pentru a-şi studia războinicii.
Ancorându-și lancea fărâmițată în cupa etrierului, Corabb se așeză înapoi în șa. Era epuizat. Practic în fiecare noapte, încercaseră raiduri și chiar și atunci când propria sa companie nu fusese direct implicată în lupte, au existat retrageri de acoperit, contraatacuri pentru a toci, apoi fuga. Mereu zbor. Dacă Sha'ik i-ar fi dat lui Leoman cinci mii de războinici, Adjunctul și armata ei s-ar fi retras. Tot drumul înapoi la Aren, zdrobit și șchiopătând.
Totuși, Leoman făcuse tot ce putea cu ceea ce avea și cumpăraseră - cu sânge - câteva zile prețioase. Mai mult, ei evaluaseră tactica Adjunctului și curajul soldaților. De mai multe ori, presiunea concertată asupra infanteriei

obișnuite i-a slăbit și, dacă Leoman ar fi avut numerele, ar fi putut să se îndrepte spre casă și să-i înfrângă. În schimb, aveau să sosească Lacrimile Arse ale lui Gall, sau Wickanii, sau acei blestemati marine, iar războinicii din deșert ar fi cei care fugiseră. Ieșit în noapte, urmărit de războinici cai la fel de pricepuți și tenace ca ai lui Leoman.

Rămăseseră aproximativ șapte sute – au fost nevoiți să lase atât de mulți răniți în urmă, găsiți și măcelăriți de Lacrimile arse de Khundryl, cu diferite părți ale corpului adunate ca trofee.

Leoman se îndreptă încă o dată cu fața în față, pe șa. 'Am terminat.'

Corabb dădu din cap. Armata Malazan avea să ajungă la Zidul Vârtejului la amurg. — Poate că otataralul ei va eșua, se oferi el. — Poate că zeița îi va distruge în toată noaptea asta.

Liniile dintre parantezele ochilor albaștri ai lui Leoman s-au adâncit în timp ce el își îngustă privirea asupra legiunilor care înaintau. 'Nu cred. Nu este nimic pur în vrăjitoria Vârtejului, Corabb. Nu, va avea loc o bătălie, chiar la marginea oazei. Korbolo Dom va comanda Armata Apocalipsei. Iar tu și cu mine, și probabil Mathok, ne vom găsi un punct de vedere potrivit... de urmărit.

Corabb se aplecă într-o parte și scuipă.

— Războiul nostru s-a terminat, termină Leoman, adunându-și frâiele.

— Korbolo Dom va avea nevoie de noi, a afirmat Corabb.

— Dacă o face, atunci am pierdut.

Și-au îndemnat caii obosiți în mișcare și au străbătut Zidul Vârtejului.

Putea să călărească la galop timp de jumătate de zi, lăsând calul Jhag într-un mers cu capul înclinat, pe durata unui clopot, apoi să reia galop până la amurg. Havok era o fiară diferită de oricare alta pe care o cunoscuse, inclusiv omonim. Călărease destul de aproape de partea de nord a Ugaratului pentru a vedea observatori pe zid și, într-adevăr, ei trimiseseră o zece de războinici cai să-i concureze trecerea podului lat de piatră care traversează călăreții râului, care ar fi trebuit să ajungă la el cu mult înainte ca el. făcut.

Dar Havok înțelesese de ce era nevoie și galopul s-a întins în galop, gâtul întins înainte, și au ajuns cu cincizeci de pași înaintea războinicilor care îi urmăreau. Traficul pietonal pe pod se împrăștia din calea lor, iar deschiderea lui era suficient de largă pentru a permite trecerea cu ușurință în jurul căruțelor și vagoanelor. Oricât de lat era râul Ugarat, ajunseră pe malul celălalt într-o duzină de bătăi ale inimii, tunetul copitelor lui Havok schimbându-se în timbru de la piatră la pământ tare, în timp ce călăreau în Ugarat Odhan.

Distanța părea să-și piardă relevanța față de Karsa Orlong. Havok l-a purtat fără efort. Nu era nevoie de o şa, iar singurul frâu înfăşurat în jurul gâtului armăsarului era tot ce îi trebuia pentru a ghida fiara.

Nici Teblorul nu a șochetat calul pentru noapte, lăsându-l în schimb liber să pască pe întinderile de iarbă care se întindeau din toate părțile.

Partea de nord a râului Ugarat Odhan se îngustase între bucla interioară a celor două râuri majore - Ugarat și celălalt Karsa amintit ca fiind numit fie Mersin, fie Thalas. O coloană de dealuri alergase de la nord la sud, împărțind cele două râuri, vârfurile și versanții lor strânse de migrația sezonieră a bhederinului de-a lungul a mii de ani. Acele turme au dispărut, deși oasele lor au

rămas acolo unde prădătorii și vânătorii le doborâseră, iar pământul era folosit acum ca pășune ocazională, puțin populată și asta doar în sezonul umed.

În săptămâna necesară pentru a traversa acele dealuri, Karsa nu a văzut decât semne de tabere de ciobani și cairnuri de graniță, iar singurele creaturi care pășunau erau antilopa și o specie de căprioare mari care se hrăneau doar noaptea, petrecând zilele așternute în zone joase dense de ierburi înalte, galbene. S-a spălat cu ușurință, apoi a fugit pentru a oferi Karsa un ospăț ocazional.

Râul Mersin era puțin adânc, aproape secat la sfârșitul sezonului uscat. Ocolindu-l, călărease apoi spre nord-est, venind de-a lungul potecilor care înconjoară flancurile sudice ale Munților Thalas, apoi spre est, până la orașul Lato Revae, chiar la marginea Deșertului Sfânt.

A străbătut drumul de la sud de zidul orașului noaptea, evitând orice contact și a ajuns la trecătoarea care ducea în Raraku în zorii zilei următoare.

O urgență omniprezentă îl împingea mai departe. El a fost incapabil să explice dorința în propria sa minte, dar nu a pus-o la îndoială. Era plecat de mult timp și, deși nu credea că bătălia din Raraku avea loc, simțea că era iminentă.

Și Karsa a vrut să fie acolo. Nu pentru a-i ucide pe Malazani, ci pentru a-i păzi spatele lui Leoman. Dar era un adevăr mai întunecat, el știa bine. Bătălia avea să fie o zi de haos, iar Karsa Orlong dorea să adauge la ea. *Sha'ik sau nu Sha'ik, sunt cei din tabăra ei care merită doar moartea. Și o voi preda* . Nu s-a obosit să evoce o listă de motive, de insulte rostite, dispreț dezvăluit, infracțiuni comise. Fusese destul de mult timp indiferent, indiferent la atâtea lucruri. Își făcuse în frâu cele mai mari puncte forte ale spiritului său, printre care nevoia de a face judecăți și de a acționa hotărât asupra lor, în adevăratul mod Teblor.

Am tolerat destul de mult timp pe cei înșelători și răuvoitori. Sabia mea le va răspunde acum .

Războinicul Toblakai era și mai puțin interesat să creeze o listă de nume, deoarece numele invitau la jurăminte și se săturase de jurăminte. Nu, ar ucide pe măsură ce l-ar fi dorit.

Își aștepta cu nerăbdare întoarcerea acasă.

Cu condiția să sosească la timp.

Coborând versanții care duceau în Deșertul Sfânt, a fost ușurat să vadă, departe spre nord și spre est, creasta roșie a furiei care era Zidul Vârtejului. La doar câteva zile, acum.

El a zâmbit la acea furie îndepărtată, pentru că o înțelegea. Constrânsă-înlănțuită-de atâta timp, zeița își va dezlănțui curând mânia. Îi simți foamea, la fel de palpabilă ca și cea a sufletelor gemene din sabia lui. Sângele căprioarelor era prea subțire.

L-a oprit pe Havok într-o tabără veche de lângă marginea unei săline. Pantele din spatele lui aveau să ofere calului ultima hrană și apă până chiar de această parte a Zidului Vârtejului, așa că își petrecea timpul aici făcând ierburi pentru călătorie, precum și umplend din nou burdufurile de la izvor la zece pași de tabără.

A aprins un foc folosind ultimele bălegarului bhederin de la Jhag Odhan - ceva ce făcea doar rar - și, după o masă, a deschis pachetul care conținea T'lan Imass ruinat și a târât rămășițele afară pentru prima dată.

— Ești nerăbdător să scapi de mine? întrebă Siballe cu o voce uscată,

răgușită.

El mormăi, uitându-se la creatură. — Am călătorit departe, Unfound. A trecut mult timp de când m-am uitat ultima oară la tine.

— Atunci de ce alegi să te uiți la mine acum, Karsa Orlong?

'Nu stiu. Regret deja.

„Am văzut lumina soarelui prin țesătura țesăturii. De preferat în fața întunericului.

— De ce ar trebui să mă intereseze ceea ce preferi?

— Pentru că, Karsa Orlong, suntem în aceeași casă. Casa Lanțurilor. Stăpânul nostru...

— Nu am stăpân, mârâi Teblorul.

— Cum ar fi vrut el, răspunse Siballe. — Zeul Infirm nu se așteaptă să îngenunchezi. Nu dă nicio comandă Sabiei lui Mortale, Cavalerul său al Lanțurilor, pentru că asta ești, rolul pentru care ai fost modelat de la bun început.

— Nu sunt în această Casă a Lanțurilor, T'lan Imass. Nici nu voi accepta un alt zeu fals.

— Nu este fals, Karsa Orlong.

— La fel de fals ca tine, spuse războinicul, dezvăluind dinții. „Lasă-l să se ridice înaintea mea și sabia mea va vorbi pentru mine. Spui că am fost modelat. Atunci sunt multe la care trebuie să răspundă.

— Zeii l-au înlănţuit.

'Ce vrei să spui?'

— L-au înlănţuit, Karsa Orlong, pe pământ mort. El este rupt. În durerea veșnică. A fost sucit de captivitate și acum nu cunoaște decât suferința.

— Atunci îi voi rupe lanțurile...

'Sunt multumit-'

— Și apoi ucide-l.

Karsa apucă T'lan Imass zdrobită de brațul său singur și l-a băgat înapoi în rucsac. Apoi trandafir.

Urmează sarcini grozave. Noţiunea era satisfăcătoare.

O *casă este doar o altă închisoare. Și m-am săturat de închisori. Ridică ziduri în jurul meu și le voi doborî .*

Îndoiește-te de cuvintele mele, Dumnezeule infirm, spre regretul tău...

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Otataral, cred, s-a născut din vrăjitorie. Dacă susținem că magia se hrănește cu energii ascunse, atunci rezultă că există limite pentru acele energii. Dezvăluirea suficientă a puterii, care ulterior scapă de sub control, ar putea seca acele forțe vitale.

Mai mult, se spune că Warrens Elder rezistă efectului de amortizare al otataralului, sugerând că nivelurile de energie ale lumii sunt profund multistratificate. Trebuie doar să contemplați energia vitală a cărnii corporale, în comparație cu energia incontestabilă din interiorul unui obiect neînsuflețit, cum ar fi roca. O examinare neglijentă ar putea sugera că primul este în viață, în timp ce al doilea nu este. În acest fel, poate că otataral nu este chiar atât de negat pe cât ar părea la început...

Gândirile asupra proprietăților fizice ale lumii

Tryrssan din Mott

Echipele a 9-a, a 11-a și a 12-a, infanterie medie, fuseseră atașate la soldații marini Companiei a 9-a. Au existat, de asemenea, zvonuri că echipele 1, 2 și 3 - infanterie grea cu mușchii lor supradimensionați și sprâncenele înclinate - li se vor alătura în curând pentru a forma o unitate de luptă discretă.

Niciunul din echipele nou sosite nu era cu totul străin de Strings. El se concentrase să învețe nume și să memoreze chipuri în Compania a 9-a.

Dureri de picioare și obosiți de nopți întrerupte, sergentul și echipa sa erau întinse în jurul unui foc de bucătărie, amânați de vuietul neîncetat al Zidului Vârtejului la o mie de pași nord de armata tabără. Până și furia putea amorți, se părea.

Sergentul Balm din echipă a 9-a a pășit cu pași mari după ce și-a îndrumat soldații în noua lor tabără. Înalt și cu umeri largi, Dal Honese îl impresionase pe Strings cu indiferența lui rece față de presiune. Echipa lui Balm își făcuse deja partea de luptă, iar numele caporalului Deadsmell, Throatslitter, Widdershins, Gait și Lobe erau deja printre poveștile care călătoreau prin legiune. Același lucru a fost valabil și pentru unii din celelalte două echipe. Moak, Ars și Stacker. Thorn Tissy, Lalea, Ramp și Able.

Infanteria grea nu-și uda încă săbiile, dar Strings fusese impresionat de disciplina lor – *mai ușor cu sprâncenele înclinate, desigur. Spune - le să rămână fermi şi ei prind rădăcini până la roca de bază* . Câțiva dintre ei rătăceau înăuntru, remarcă el. Flashwit, Bowl, Shortnose și Uru Hela. Unul și toți cu aspect răutăcios.

Sergentul Balm se ghemui. — Tu ești cel numit Strings, nu-i așa? Am auzit că nu este numele tău adevărat.

Strings îi ridică sprâncenele. „Și „balsam” este?

Tânărul cu pielea închisă se încruntă, sprâncenele sale grele întâlnindu-se în timp ce făcea asta. — De ce, da, este.

Strings aruncă o privire spre alt soldat din echipa a 9-a, un bărbat care stătea în apropiere părând de parcă ar fi vrut să omoare ceva. — Și ce rămâne cu el? Cum îl cheamă din nou, Throatslitter? Mama lui a decis asta pentru micuțul ei, crezi?

— Nu pot spune, răspunse Balm. „Dă-i unui copil mic un cuțit și cine știe ce se va întâmpla”.

Strings l-a studiat pe bărbat o clipă, apoi a mormăit. — Ai vrut să mă vezi despre ceva?

Balm a ridicat din umeri. 'Nu chiar. Un fel de. Ce părere aveți despre noile unități ale căpitanului? Pare puțin întârziat să faci astfel de modificări...

— De fapt, nu este atât de nou. Legiunile lui Greymane sunt uneori înființate în același mod. În orice caz, noul nostru Pumn l-a aprobat.

— Keneb. Nu sunt sigur despre el.

— Și ești despre căpitanul nostru proaspăt la față?

— Da, sunt. El este născut nobil, este Ranal. Destul spus.'

'Sens?'

Balm a privit în altă parte, a început să urmărească o pasăre îndepărtată în zbor. — Oh, doar că este posibil să ne omoare pe toți.

Ah . — Vorbește mai tare, nu toată lumea a auzit acea părere.

— Nu e nevoie, Strings. Îl împărtășesc.

„A-l împărtăși nu este același lucru cu a-l spune.”

Gesler, Borduke și sergenții de la echipele a 11-a și a 12-a s-au apropiat și au făcut prezentări mormăiate în jurul grupului. Moak, din al 11-lea, era Falari, cu părul aramiu și bărbos ca Strings. Își luase o lance pe spate, de la umăr până la coccis și, în ciuda eforturilor vindecătorului, se lupta cu mușchii prost tricotați. Sergentul al 11-lea, Thorn Tissy, era ghemuit, cu o față care ar putea fi frumoasă pentru o broască râioasă, cu obrajii înțepați și dosul mâinilor acoperit de negi. Era, au văzut ceilalți când și-a scos cârma, practic fără păr.

Moak îl miji la Strings pentru o clipă lungă, de parcă ar fi căutat să-i evoce recunoașterea, apoi a scos o coloană de pește din geanta de curea și a început să-și smulgă dinții. — A mai auzit cineva de soldatul acela ucigaș? Infanterie grea, nu știu sigur ce companie, nici măcar în ce legiune. Pe nume Neffarias Bredd. Am auzit că a ucis optsprezece atacatori într-o singură noapte.

Strings și-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe cea a lui Gesler, dar expresia niciunuia dintre bărbați nu s-a schimbat.

— Am auzit că era optsprezece într-o noapte, treisprezece în următoarea, spuse Thorn Tissy. — Va trebui să-i întrebăm pe sprâncenele înclinate când vor apărea.

— Ei bine, a subliniat Strings, e unul acolo. A ridicat vocea. „Flashwit! Vino alături de noi pentru o clipă, dacă vrei.

Pământul părea să tremure odată cu apropierea femeii. Era Napan și Strings se întrebă dacă știa că este femeie. Mușchii brațelor ei erau mai mari decât coapsele lui. Își tunsese tot părul, cu fața rotundă lipsită de ornamente, cu un inel de bronz pe nas. Cu toate acestea, ochii ei erau uimitor de frumoși, de un verde smarald.

— Ai auzit de un alt heavy, Flashwit? Neffarias Bredd?

Ochii aceia extraordinari se măriră. — A ucis cincizeci de raiders, spun ei.

— Care legiune? întrebă Moak.

Ea a ridicat din umeri. — Nu ştiu.

— Totuși, nu al nostru.

'Nu sunt sigur.'

— Ei bine, se răsti Moak, ce *știi* ?

— A ucis cincizeci de raiders. Pot pleca acum? Eu am să fac pipi.'

Au privit-o plecând.

— În picioare, crezi? i-a întrebat Thorn Tissy pe ceilalți în general.

Moak pufni. — De ce nu te duci să o întrebi.

— Nu sunt atât de dornic să fiu ucis. De ce nu, Moak?

— Iată că vin sergenţii greoi, observă Balm.

Mosel, Sobelone și Tugg ar fi putut fi frați. Toți proveneau din orașul Malaz, tipic pentru rasa mixtă predominantă pe insulă, iar aerul de amenințare din jurul lor avea mai puțin de-a face cu dimensiunea decât cu atitudinea. Sobelone era cea mai în vârstă dintre cei trei, o femeie cu aspect sever, cu dungi de gri în părul negru până la umeri, cu ochii de culoarea cerului. Mosel era slab, pliurile epicantice ale ochilor marcand sângele lui Kanese undeva în familia sa. Părul i-a fost împletit și tuns până la degetul, la moda piraților Jakatakan. Tugg era cel mai mare dintre cei trei, înarmat cu un secure scurt, cu o singură lamă. Scutul legat de spatele lui era enorm, din lemn de esență tare, învelit în tablă și bordură în bronz.

— Care dintre voi este Strings? întrebă Mosel.

'Pe mine. De ce?'

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Nimic. Mă întrebam. Iar tu – a dat din cap spre Gesler – tu ești paza de coastă, Gesler.

— Așa sunt. Ce-i cu asta?

'Nimic.'

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi vorbi Tugg, cu vocea subțire, ieșind dintr-un laringe deteriorat, bănuia Strings. — Am auzit că adjunctul merge la zid mâine. Cu acea sabie. Atunci ce? Ea îl înjunghie? E o furtună de nisip, nu e nimic de înjunghiat. Și nu suntem deja în Raraku? Deșertul Sfânt? Nu se simte altfel, nici nu arată altfel. De ce nu i-am așteptat? Sau să-i lași să stea și să putrezească aici, în acest pustiu blestemat? Sha'ik vrea un imperiu de nisip, las-o să-l aibă.

Acea voce fracturată era chinuitoare de ascultat și lui Strings i se părea că Tugg nu se va opri niciodată. — O mulțime de întrebări acolo, spuse el de îndată ce bărbatul a făcut o pauză pentru a respira șuierător. „Acest imperiu de nisip nu poate fi lăsat aici, Tugg, pentru că este un putregai și se va răspândi – am pierde șapte orașe și s-a vărsat mult prea mult sânge cucerindu-l în primul rând pentru a-l lăsa să plece. Și, în timp ce suntem în Raraku, suntem chiar pe marginea lui. Poate fi un pustiu sfânt, dar arată ca oricare altul. Dacă posedă o putere, atunci asta stă în ceea ce îți face, după un timp. Poate nu ceea ce face, ci ce oferă. Nu este un lucru ușor de explicat. Apoi a ridicat din umeri și a tușit.

Gesler și-a dres glasul. — Zidul Vârtejului este vrăjitorie, Tugg. Sabia Adjunctului este otataral. Va avea loc o ciocnire între cei doi. Dacă sabia Adjunctului eșuează, atunci mergem cu toții acasă... sau înapoi la Aren...

— Nu ce am auzit, spuse Moak, făcându-se să scuipe înainte de a continua.

— Ne îndreptăm spre est, apoi spre nord, dacă nu putem sparge zidul. La G'danisban, sau poate Ehrlitan. Să-i aștept pe Dujek Onearm și pe Înaltul Mag Tayschrenn. Am auzit chiar că Greymane ar putea fi rechemat din campania Korelri.

Strings se uită fix la bărbat. — În a cui umbră ai stat, Moak?

— Ei bine, are sens, nu-i așa?

Oftând, Strings s-au îndreptat. — Totul este o pierdere de respirație, soldați. Mai devreme sau mai târziu, cu toții mărșăluim cu o prostie cu ochii mari. S-a îndreptat cu pași mari spre locul în care echipa lui așezase corturile.

Soldații săi, inclusiv Cuttle, erau adunați în jurul lui Bottle, care stătea cu picioarele încrucișate și părea să se joace cu crengi și bastoane.

Corzile i s-au oprit, un frig ciudat trecând prin el. *Zei de jos, pentru o clipă am crezut că-l văd pe Quick Ben, cu echipa lui Whiskyjack înghesuindu-se în jurul unui ritual al naibii de riscant* ... Auzea cântece slabe de undeva în deșert dincolo de tabără, cântări tăiate ca tăișul unei săbii prin vuietul zidul Vârtejului. Sergentul clătină din cap și se apropie.

— Ce faci, Bottle?

Tânărul ridică privirea vinovat. — Uh, nu mult, sergent...

— Încerc o ghicire, mârâi Cuttle, și, din câte îmi dau seama, nu ajung nicăieri.

Corzi s-au ghemuit încet în cerc, vizavi de Bottle. — Interesant stil acolo, băiete. Bețe și crenguțe. De unde ai luat asta?

— Bunica, mormăi el.

— A fost vrăjitoare?

'Mai mult sau mai putin. La fel a fost mama mea.

— Și tatăl tău? Ce era el?

— Nu ştiu. Au existat zvonuri... Își aplecă capul, evident inconfortabil.

— Nu contează, spuse Strings. — Asta are aspectul pământesc, modelul pe care îl ai acolo. Ai nevoie de mai mult decât ceea ce ancorează puterea...'

Toți ceilalți se uitau acum la Strings.

Bottle dădu din cap, apoi trase o păpușă mică făcută din ierburi țesute, o varietate închisă, cu lame violete. Fâșii de pânză neagră erau înfășurate în jurul ei.

Sergentul făcu ochii mari. — Cine în numele lui Hood ar trebui să fie acela *?*

— Ei bine, mâna morții, cam așa mi-am dorit să fie. Știi, unde se duce. Dar nu este cooperare.

— Desenez din Warren lui Hood?

'Puțin…'

Ei bine, la acest flăcău există mai multe decât am crezut prima dată . — Nu contează Hood. S-ar putea să plutească, dar nu va merge înainte decât după fapte și, chiar și atunci, este un nenorocit nediscriminat. Pentru cifra aia pe care ai făcut-o, încearcă Patronul Asasinilor.

Sticla tresări. 'Franghia? Și asta e, uh, aproape...

'Ce vrei sa spui cu asta?' Au cerut zâmbete. — Ai spus că o cunoști pe Meanas. Și acum se dovedește că îl cunoști și pe Hood. Și vrăjitorie. Încep să cred că doar inventezi totul.

Magul se încruntă. 'Bine atunci. Acum nu mai bate din buze. Trebuie să mă concentrez.

Echipa s-a stabilit din nou. Strings și-a fixat privirea asupra diferitelor bețe și crenguțe care fuseseră înfipte în nisip înainte de Bottle. După o clipă lungă, magul a așezat încet păpușa în mijlocul lor, împingând picioarele în nisip până când păpușa a rămas singură, apoi și-a retras mâna cu grijă.

Modelul de bețe de pe o parte se desfășura pe rând. Strings a presupus că acesta era Zidul Vârtejului, de când acele bețe au început să fluture, ca niște trestii în vânt.

Bottle mormăia pe sub răsuflarea lui, cu o notă tot mai mare de urgență, apoi de frustrare. După o clipă, răsuflarea îi scapă și el se așeză pe spate, cu ochii deschiși. 'Nu e de folos-'

Bastoanele încetaseră să se miște.

— Este sigur să ajungi acolo? a întrebat Strings.

— Da, sergent.

Strings întinse mâna și ridică păpușa. Apoi l-a pus la loc... de cealaltă parte a Zidului Vârtejului. — Încearcă acum.

Bottle se uită la el o clipă, apoi se aplecă înainte şi închise ochii încă o dată.

Zidul Vârtejului a început din nou să se clătească. Apoi o serie de bețe de-a lungul acelui rând s-au răsturnat.

Un gâfâit din cerc, dar încruntarea lui Bottle s-a adâncit. — Nu se mişcă. Papusa. Simt frânghia... aproape, mult prea aproape. Există putere, care se revarsă în sau poate din acea păpușă, doar că nu se mişcă...

— Ai dreptate, spuse Strings, un rânjet răspândindu-i încet pe trăsături. — Nu se mişcă. Dar umbra ei este...

Cuttle mormăi. — Regina ia-mă, are dreptate. E un lucru al naibii de ciudat - am văzut destule. Se ridică brusc, părând nervos și zguduit. — Magia este înfiorătoare. Mă duc la culcare.'

Divinația s-a încheiat brusc. Bottle deschise ochii și se uită în jur la ceilalți, cu fața strălucind de sudoare. 'De ce nu s-a mișcat? De ce doar umbra lui?

Strings au stat. — Pentru că, băiete, nu este încă pregătit.

Zâmbete se uitară la sergent. 'Deci, cine este el? Frânghia însuși?

— Nu, răspunse Bottle. — Nu, sunt sigur de asta.

Nespunând nimic, Strings ieşi din cerc. *Nu, nu frânghia. Cineva și mai bun, în ceea ce mă privește. În ceea ce privește fiecare Malazan, de altfel. El este aici. Și el este de cealaltă parte a Zidului Vârtejului. Și știu exact pentru cine și-a ascuțit cuțitele .*

Acum, dacă s-ar opri acel blestemat de cântat...

Stătea în întuneric, sub asediu. Voci l-au atacat din toate părțile, lovindu-i craniul. Nu era de ajuns că el fusese responsabil pentru moartea soldaților; acum nu l-ar lăsa în pace. Acum spiritele lor țipau la el, mâinile fantomatice întinzându-se prin Poarta lui Hood, cu degetele trecându-i prin creier.

Gamet a vrut să moară. Fusese mai rău decât inutil. Fusese o datorie, alăturată acum mulțimii de comandanți incompetenți care lăsaseră în urma lor un râu de sânge, un alt nume din acea istorie murdară și degradantă care alimenta cele mai mari temeri ale soldatului de rând.

Și îl înnebunise. A înțeles asta acum. Vocile, incertitudinea paralizantă, felul în care era mereu rece, tremurând, indiferent cât de fierbinte ar fi soarele din timpul zilei sau cât de întinse ar fi vetrele de noapte. Și slăbiciunea, furând prin membre, subțiandu-i sângele în vene, până când a simțit că inima îi pompa apă noroioasă. *Am fost rupt. Am picat Adjunctul cu primul meu test de caldura* .

Keneb ar fi bine. Keneb a fost o alegere bună ca noul Pumn al legiunii. Nu era prea bătrân și avea o familie pentru care să lupte, la care să se întoarcă, oameni care contau în viața lui. Erau lucruri importante. O presiune necesară, foc pentru sânge. Nu a existat niciunul în viața lui Gamet.

Cu siguranță nu a avut niciodată nevoie de mine, nu-i așa? Familia s-a sfâșiat și nu puteam face nimic în privința asta. Eram doar un castelan, un paznic glorificat. Preluarea comenzilor. Chiar și atunci când un cuvânt din partea mea ar fi putut schimba soarta lui Felisin, am salutat și am spus: „Da, stăpână. '

Dar îşi cunoscuse întotdeauna propria slăbiciune de spirit. Și nu lipsiseră oportunitățile în care să-și poată demonstra defectele, eșecurile. Nu lipsea deloc, chiar dacă ea a văzut acele momente ca pe cele care arătau loialitate, ca pe o acceptare disciplinată a comenzilor, oricât de îngrozitor ar fi rezultatul lor.

'Tare.'

O voce nouă. Clipind, se uită în jur, apoi în jos, pentru a vedea puiul adoptat de Keneb, Grub. Pe jumătate goală, pielea întunecată de soare mânjită cu murdărie, părul încurcat, ochii strălucind în lumina stelelor.

'Tare.'

'Da, ei sunt.' Copilul era sălbatic. Era târziu, poate chiar se apropia de zori. Ce făcea el? Ce făcea el aici, dincolo de pichetele taberei, invitând la măcelărie de către un atacator în deșert?

— Nu ei. Aceasta.'

Gamet se încruntă la el. 'Despre ce vorbesti? Ce e tare? *Tot ce aud sunt voci - nu le poți auzi. Bineînțeles că nu poți* .

— Furtuna de nisip. vuiet. Foarte... foarte... foarte foarte foarte tare!'

Furtuna ? Gamet și-a șters mizeria de pe ochi și s-a uitat în jur, ca să se trezească la nici cincizeci de pași de Zidul Vârtejului. Și zgomotul nisipului, alergând între stâncile de pe pământ, șuierând înspre cer în bucle sălbatice, zgomotând, pietricelele zăngănind ici și colo, vântul însuși învârtindu-se prin falduri sculptate în calcar – sunetul era ca... *ca niște voci. Voci țipătoare, furioase* . 'Nu sunt supărat.'

'Nici eu. Sunt fericit. Tata are un nou inel strălucitor. În jurul brațului lui. Totul este sculptat. Ar trebui să dea mai multe ordine, dar dă mai puține. Dar tot sunt fericit. Este foarte strălucitor. Îți plac lucrurile strălucitoare? Da, chiar dacă m-au rănit la ochi. Poate *pentru că* m-au rănit la ochi. Tu ce crezi?'

— Nu mă mai gândesc la nimic, băiete.

— Cred că faci prea multe.

'Oh, chiar aşa?'

„Tatăl gândește la fel. Te gândești la lucruri la care nu are rost să te gândești. Nu este nici o diferență. Dar știu de ce o faci.

'Tu faci?'

Băiatul dădu din cap. — Același motiv pentru care îmi plac lucrurile

strălucitoare. Tata te caută. Mă duc să-i spun că te-am găsit.

Grub se îndepărtă, dispărând rapid în întuneric.

Gamet se întoarse și se uită la Zidul Vârtejului. Furia lui îl zguduia. Nisipul învolburat îi sfâșie ochii, îi smulse răsuflarea. Îi era foame, îi fusese întotdeauna foame, dar sosise ceva nou, modificându-i timbrul strident. *Ce este* ? O urgență, un ton plin de... ceva.

Ce fac eu aici?

Acum își amintea. Venise să caute moartea. Lama unui raider peste gât. Rapid și brusc, dacă nu complet întâmplător.

Sfârșitul gândirii la toate acele gânduri... care m-au durut atât de mult la ochi.

Tunetul crescând al copitelor cailor îl trezi din nou și se întoarse și văzu doi călăreți ieșind din întuneric, conducând un al treilea cal.

— Am căutat jumătate de noapte, spuse Pumnul Keneb în timp ce se frâna.

domnule? Asta e nepotrivit . — Copilul tău nu a avut nicio dificultate să mă găsească.

Keneb se încruntă sub marginea cârmei. — Grub? A venit aici?

— A spus că a plecat să-ți spună că m-a găsit.

Bărbatul pufni. 'Improbabil. Încă nu-mi spune un cuvânt. Nici măcar în Aren. Am auzit că vorbește cu alții, când îl ia chef, și asta e destul de rar. Dar nu eu. Și nu, nu știu de ce. În orice caz, ți-am adus calul. Adjunctul este gata.

'Gata pentru ce?'

Să-și dezvăluie sabia, domnule. Pentru a sparge Zidul Vârtejului.

— Nu trebuie să mă aștepte, Pumn.

— Adevărat, dar ea alege, totuşi.

nu vreau .

— Ea a poruncit, domnule.

Gamet oftă, se apropie de cal. Era atât de slab, încât avea probleme în a se trage pe şa. Ceilalți așteptau cu o răbdare înnebunitoare. Fața arzând atât de efort, cât și de rușine, Gamet s-a urcat în cele din urmă pe cal, a petrecut o clipă căutând etrierii, apoi a luat frâiele de la Temul. — Mai departe, mârâi el către Keneb.

Călăreau paralel cu peretele de nisip răcnitor, spre est, păstrând o distanță respectabilă. La două sute de pași se îndreptară până la un grup de cinci persoane care stăteau nemișcați pe caii lor. The Adjunct, Tene Baralta, Blistig, Nil și Nether.

O frică bruscă îl cuprinse pe Gamet. 'Adjunct! O mie de războinici ar putea aștepta de cealaltă parte! Avem nevoie de armata pregătită. Avem nevoie de infanterie grea pe flancuri. Outriders-arcasi-marini-'

— Va fi suficient, Gamet. Călărim înainte - soarele deja luminează peretele. În plus, nu poți auzi? Strigătul său este plin de frică. Un sunet nou. Un sunet plăcut.

Se uită în sus la bariera învolburată de nisip. *Da, asta am putut simți mai devreme* . — Atunci știe că bariera lui va eșua.

— Zeiţa ştie, încuviinţă Nether.

Gamet aruncă o privire către cei doi Wickan. Păreau mizerabil, o stare care părea mai mult sau mai puțin permanentă cu ei în aceste zile. — Ce se va

întâmpla când va cădea Vârtejul?

Tânăra a clătinat din cap, dar fratele ei a fost cel care a răspuns: „Zedul Vârtejului înconjoară un labirin. Distruge zidul, iar warrenul este spart. Făcând-o vulnerabilă pe zeiță – dacă am avea un batalion de Gheare și o jumătate de duzină de Înalți Magi, am putea-o vâna și o ucide. Dar nu putem realiza așa ceva. Și-a ridicat mâinile într-un gest ciudat. „Armata Apocalipsei va rămâne întărită de puterea ei. Acei soldați nu se vor rupe niciodată, vor lupta până la capătul amar. Mai ales având în vedere probabilitatea ca acel scop să fie al nostru, nu al lor.

— Previziunile tale despre dezastru sunt inutile, Nil, murmură Adjunctul. — Însoțiți-mă, cu toții, până vă spun contrariul.

Au călărit mai aproape de Zidul Vârtejului, sprijinindu-se în fața vântului și nisipului aprig și bătutor. La cincisprezece pași de marginea ei, Adjunctul ridică o mână. Apoi descălecă, cu o mână înmănușată închizându-și mânerul sabiei, în timp ce înainta.

Lama otatarală de culoare rugină era la jumătate din teacă, când o tăcere bruscă a coborât și în fața lor violența stentoriană a Zidului Vârtejului a murit, în nori de nisip și praf care se prăbușesc. Sâsâitul cernerii s-a ridicat în trezirea mută a furtunii. O soapta. Lumină înfloritoare. Și, apoi, liniște.

Adjunctul se învârtea, cu trăsăturile ei șocate.

— S-a retras! strigă Nil, împiedicându-se înainte. — Calea noastră este clară!

Tavore ridică o mână pentru a opri Wickan-ul. — Ca răspuns la sabia mea, Warlock? Sau este un stratagem strategic?

— Amândoi, cred. Nu ar accepta de bunăvoie o asemenea rană, cred. Acum, se va baza pe armata ei muritoare.

Praful cădea ca ploaia, în valuri luminate de aur de soarele răsărit. Și inima Deșertului Sfânt devenea treptat vizibilă prin golurile din furtuna pe moarte. Nu exista o hoardă care să aștepte, a văzut Gamet cu un val de ușurare. Nimic decât mai multe deșeuri, cu ceva asemănător unui escarp la orizontul de nord-est, care se îndepărtează pe măsură ce mergea spre vest, unde dealuri ciudat de sparte se întindeau într-o barieră naturală.

Adjunctul se urcă înapoi pe calul ei. — Temul. Vreau cercetași cu mult înainte. Nu cred că vor mai fi raiduri. Acum, ei ne așteaptă, într-un loc la alegerea lor. De noi depinde să-l găsim.

Și apoi va veni bătălia. Moartea a sute, poate mii de soldați. Adjunctul, ca pumnul împărătesei. Și Sha'ik, servitorul ales al zeiței. O ciocnire de voințe, nimic mai mult. Cu toate acestea, va decide soarta a sute de mii.

Nu vreau nimic de-a face cu asta.

Tene Baralta îşi trasase calul alături de Gamet. — Avem nevoie de tine acum mai mult ca niciodată, murmură Lama Roșie, în timp ce Adjunctul, cu energie reînnoită, continua să transmită ordine ofițerilor care urcau acum din tabăra principală.

— Nu ai deloc nevoie de mine, răspunse Gamet.

'Gresesti. Are nevoie de o voce prudentă...

— O voce de laș, este adevărul, și nu, ea nu are nevoie de asta.

„Este o ceață care vine în luptă...”

'Știu. Am fost soldat, cândva. Și m-am descurcat destul de bine la asta. Primesc ordine, nu comand nimănui în afară de mine. Ocazional o mână, dar nu mii. Eram la nivelul meu de competență, cu toți acești ani în urmă.'

— Foarte bine atunci, Gamet. Devi din nou soldat. Unul care se întâmplă să fie atașat de alaiul Adjunctului. Oferă-i perspectiva soldatului comun. Oricare ar fi slăbiciunea pe care o simți nu este unică – realizezi că este împărtășită, de sute sau chiar mii, acolo în legiunile noastre.

Blistig venise de cealaltă parte, iar acum a adăugat: — Ea rămâne prea îndepărtată de noi, Gamet. Ea este fără sfatul nostru pentru că nu avem nicio șansă să-l dăm. Mai rău, nu știm strategia ei...

— Presupunând că are unul, mormăi Tene Baralta.

— Nici tacticile ei pentru această bătălie viitoare, continuă Blistig. — Este periculos, împotriva doctrinei militare Malazan. Ea a făcut acest război personal, Gamet.

Gamet îl studie pe Adjunct, care călărease acum înainte, flancat de Nil și Nether, și părea să studieze dealurile sparte dincolo de care, știau cu toții, așteptau Sha'ik și armata ei a Apocalipsei. *Personal? Da, ea ar face asta. Pentru că este ceea ce ea a făcut întotdeauna* . „Așa este ea. Împărăteasa nu ar fi ignorat caracterul ei.

— Vom intra într-o capcană construită cu grijă, mârâi Tene Baralta. — Korbolo Dom se va ocupa de asta. El va ține fiecare bucată de teren înalt, va comanda orice apropiere. Ar putea la fel de bine să picteze o pată roșie mare pe pământ unde vrea să stăm în timp ce ne ucide.

„Nu este conștientă de aceste posibilități”, a spus Gamet. *Lasă-mă în pace, Tene Baralta. La fel, Blistig. Nu mai suntem trei. Suntem doi și unu. Vorbește cu Keneb, nu cu mine. El poate să-ți asume așteptările. nu pot* . „Trebuie să marșăm pentru a le întâlni. Ce altceva ai vrea să facă?

— Ascultă-ne, asta e, răspunse Blistig. „Trebuie să găsim o altă abordare. Vino dinspre sud, poate...

— Și petrec mai multe săptămâni în acest marș? Nu crezi că și Korbolo ar fi gândit la fel? Fiecare gaură de apă și izvor vor fi murdare. Ne-am rătăci până când Raraku ne-ar ucide pe toți, fără să ridicăm o sabie împotriva noastră.

A surprins blocarea momentană a privirilor dintre Blistig și Tene Baralta. Gamet se încruntă. — Conversații ca aceasta nu vor repara ceea ce este stricat, domnilor. Salvează-ți respirația. Nu mă îndoiesc că Adjunctul va convoca un consiliu de război la momentul potrivit.

— Ar fi mai bine, se răsti Tene Baralta, adunându-și frâiele și făcându-și calul.

În timp ce pleca, Blistig se aplecă înainte și scuipă. — Gamet, când va fi chemat acel consiliu, fii acolo.

— Și dacă nu sunt?

„Avem destule bagaje în trenul ăsta, cu toți acei ofițeri născuți nobili și listele lor nesfârșite de nemulțumiri. Soldații care urcă din rânduri sunt destul de rari în această armată – prea rari pentru a vedea măcar unul aruncându-se. Desigur, nu m-am gândit prea mult la tine la început. Ai fost animalul de companie al Adjunctului. Dar ți-ai gestionat legiunea destul de bine...

— Până în prima noapte ne-am luptat cu inamicul.

— Unde un înjurător ți-a ucis calul și aproape ți-a luat capul.
— Eram înnebunit înainte de atunci, Blistig.
— Doar pentru că ai intrat în încăierare. Un Pumn nu ar trebui să facă asta. Stai în spate, înconjurat de mesageri și paznici. S-ar putea să nu emiteți nici un ordin, dar sunteți totuși poziția de bază, nucleul imobil. Doar sa fii acolo este suficient. Ei pot să-ți spună, tu poți să le spui. Puteți sprijini, ajuta unitățile și puteți răspunde la evoluții. Este ceea ce face un ofițer de rang înalt. Dacă te trezești în mijlocul unei lupte, ești inutil, o răspundere pentru soldații din jurul tău, pentru că sunt obligați să-ți salveze pielea. Și mai rău, nu poți vedea nimic, mesagerii tăi nu te pot găsi. Ai pierdut perspectiva. Dacă miezul se clătește sau dispare, legiunea cade.
Gamet s-a gândit o clipă lungă la cuvintele lui Blistig, apoi a oftat și a ridicat din umeri. — Nimic din toate astea nu mai contează. Nu mai sunt un Pumn. Keneb este și știe ce să facă...
— El *joacă* Pumnul. Adjunctul a spus acest lucru clar. Este temporar. Și acum ține de tine să-ți reiei titlul și comanda.
'Nu o să.'
— Trebuie, ticălos încăpățânat. Keneb este un căpitan al naibii de bun. Acum, există un nobil născut în acel rol, care îl înlocuiește. Omul e un prost al naibii. Atâta timp cât era sub călcâiul lui Keneb, nu a fost o problemă. Trebuie să readuci lucrurile la ordinea lor, Gamet. Și trebuie să o faci astăzi.
„De unde știi despre acest nou căpitan? Nici măcar nu este legiunea ta.
— Mi-a spus Keneb. Ar fi preferat să promoveze unul dintre sergenți – sunt câțiva cu mai multă experiență decât oricine altcineva din întreaga armată. Stau jos, dar se vede oricum. Dar corpul de ofițeri din care trebuia să se desprindă Adjunctul era plin de născuți nobili – întregul sistem era propria sa întreprindere privată, exclusiv și corupt. În ciuda lui Cull, acesta persistă, chiar aici, în această armată.
— În plus, încuviinţă Gamet din cap, acei sergenţi sunt cei mai folositori chiar acolo unde sunt.
— Da. Așa că încetează-ți îmbufnatul egoist, bătrâne, și da-te înapoi în rând. Dosul mâinii înmănușate a lui Gamet a lovit fața lui Blistig destul de tare încât să-i rupă nasul și să-l facă să se arunce înapoi de pe crupa calului său.
A auzit un alt cal frânând în apropiere și s-a întors să-l vadă pe Adjunct, un nor de praf rostogolindu-se de sub copitele călărișului ei. Ea se holba la el.
Scuipând sânge, Blistig se ridică încet în picioare.
Făcând o grimasă, Gamet și-a plimbat calul spre locul unde aștepta Adjunctul. — Sunt gata, spuse el, să mă întorc la datorie, Adjunct.
O sprânceană s-a arcuit ușor. 'Foarte bun. Simt nevoia să te sfătuiesc, totuși, să dai drumul la dezacordurile tale cu colegii tăi Fists în locații mai private în viitor.
Gamet privi înapoi. Blistig era ocupat să-și șteargă praful, dar pe fața lui însângerată era un zâmbet sumbru.
Nenorocitul. Chiar și așa, îi datorez o lovitură liberă spre mine, nu-i așa?
— Informaţi-l pe Keneb, spuse Adjunctul.
Gamet dădu din cap. — Cu permisiunea dumneavoastră, adjunct, aş dori încă o vorbă cu Fist Blistig.

— Mai puțin dramatic decât ultimul, aș sper, Pumnul Gamet.
— Vom vedea, adjunct.
'Oh?'
— Presupun că depinde de cât de răbdător este.
— Atunci, pe drum, Pumn.
— Da, adjunct.

Strings și alți câțiva sergenți urcaseră pe un deal - toți ceilalți erau ocupați cu spargerea taberei și pregătirea pentru marș - pentru o vedere mai clară a Zidului Vârtejului prăbușit. Foi de praf încă se prăbușeau, deși vântul înviorător le sfâșiea repede.
— Nici măcar un scâncet, oftă Gesler în spatele lui.
— Cred că zeița s-a retras, spuse Strings. — Aș pune pariu că adjunctul nici măcar nu și-a scos sabia.
— Atunci de ce să ridici zidul în primul rând? se întrebă Borduke.
Corzile au ridicat din umeri. 'Cine poate spune? Sunt alte lucruri care se întâmplă aici în Raraku, lucruri despre care nu știm nimic. Lumea nu a stat nemișcată în lunile pe care le-am petrecut defilând aici.
— A fost acolo pentru a ține Gheara afară, a spus Gesler. — Atât Sha'ik, cât și zeița ei vor această bătălie. Îl vor curat. Soldat împotriva soldat, mag împotriva mag, comandant împotriva comandant.
— Păcat pentru ei, mormăi Strings.
— Deci ai făcut aluzie. Fă-o cu asta, Fid.
— Doar o bănuială, Gesler. Le primesc uneori. Au fost infiltrați. Asta am văzut din divinația lui Bottle. Cu o seară înainte de bătălie, acea oază va deveni păroasă. Mi-aș dori să fiu acolo să-l văd. La naiba, aș fi vrut să fiu acolo să ajut.
— Cred că vom avea rândul nostru să fim ocupați, mormăi Gesler.
Ultimul sergent care-i însoțise a oftat, apoi a spus cu râpă: — Moak crede că nu vom fi ocupați. Doar dacă noul căpitan nu face o prostie. Adjunctul va face ceva neașteptat. S-ar putea să nu ne luptăm deloc.
Strings tușiră. — De unde are Moak toate astea, Tugg?
— Bănuiesc că stau ghemuit deasupra latrinei, mormăi Borduke, apoi scuipă.
Sergentul de infanterie grea a ridicat din umeri. — Moak știe lucruri, asta-i tot.
— Și de câte ori a greșit? întrebă Gesler, dresindu-și glasul.
'Greu de spus. Spune atât de multe lucruri încât nu le pot aminti pe toate. A avut dreptate de multe ori, cred. Sunt sigur de asta, de fapt. Aproape sigur.' Tugg s-a confruntat cu Strings. — El spune că ai fost în Onearm's Host. Și Împărăteasa îți vrea capul în vârf, pentru că ai fost scos în afara legii. Bărbatul s-a întors apoi către Gesler. — Și spune că tu și caporalul tău, Stormy, sunteți Old Guard. Marini minori care servesc lui Dassem Ultor, sau poate Cartheron Crust sau fratele său Urko. Că voi ați fost cei care au adus acel vechi dromon Quon în Portul Aren cu toți răniții din Lanțul de Câini. Și tu, Borduke, ai aruncat odată un ofițer născut nobil de pe o stâncă, lângă Karashimesh, numai că ei nu au putut dovedi, desigur.
Ceilalți trei bărbați se uitau la Tugg, fără să spună nimic.

Tugg și-a frecat gâtul. — Ei bine, asta spune el, oricum.

— Uimitor cât de greșit a înțeles totul, spuse sec Gesler.

— Și cred că a răspândit poveștile astea? a întrebat Strings.

'Oh nu. Doar eu și Sobelone. Ne-a spus să ne ținem gura. Tugg clipi, apoi adăugă: — Dar nu cu tine, evident, din moment ce știi deja. Tocmai făceam o conversație. Doar fiind prietenos. Uimitor cum s-a prăbușit acel Zidul Vârtejului, nu-i așa?

În depărtare sunau claxoanele.

— E timpul să mărșăluiești, mormăi Gesler, lăudați lui Hood și toate...

Keneb a urcat alături de Gamet. Legiunea lor fusese poziționată ca ariergarda pentru această zi de călătorie și praful era gros în aerul fierbinte.

— Încep să mă îndoiesc că Zidul Vârtejului a dispărut vreodată, spuse Keneb.

„Da, suntem mai puțini cu piciorul în sus decât încă mai coborâm”, a răspuns Gamet. El a ezitat, apoi a spus: — Scuzele mele, căpitane...

— Nu e nevoie, domnule. Sunt de fapt uşurat - dacă vrei să scuzi jocul de cuvinte. Nu doar din presiunea de a fi Pumn, ci și pentru că promovarea lui Ranal a fost anulată. A fost o plăcere să-l informez despre asta. Știați că a restructurat unitățile? Folosind aranjamentele lui Greymane? Desigur, Greymane ducea un război prelungit pe un teritoriu imens fără front definit. Avea nevoie de unități de luptă autonome, pregătite pentru orice situație. Și mai iritant, a neglijat să informeze pe altcineva.

— Readuceți echipele la locul lor inițial, căpitane?

— Încă nu, domnule. Aștept cuvântul tău.

Gamet s-a gândit o vreme la asta. — Voi informa Adjunctul despre noua structură a legiunii noastre.

— Domnule?

— S-ar putea dovedi util. Trebuie să ținem spatele în luptă, pe un peisaj rupt. Decizia lui Ranal, luată fără îndoială în ignoranță, este totuși potrivită.

Keneb a oftat, dar nu a spus nimic, iar Gamet a înțeles bine. *Poate că m-am întors ca Pumn cu confirmarea Adjunctului, dar decizia ei cu privire la poziționarea noastră a arătat clar că și-a pierdut încrederea în mine* .

Au mers mai departe în tăcere, dar nu era una confortabilă.

CAPITOLUL 23

Pe cine dintre panteon ar dispreţui şi s-ar teme cel mai mult Cel Căzut? Luaţi în considerare ultima înlănţuire, la care au participat Hood, Fener, Regina Viselor, Osserc şi Oponn, pe lângă Anomander Rake, Caladan Brood şi o mulţime de alţi ascendenţi. Nu este aşa de surprinzător, aşadar, că Zeul Infirm nu ar fi putut anticipa că cel mai mortal duşman al său nu a fost găsit printre cei menţionaţi...

The Chainings, Istan Hela

— Doar pentru că sunt o femeie, toate femeile, nu înseamnă că pot găti.

Cutter aruncă o privire spre Apsalar, apoi spuse: „Nu, nu, e foarte bine, într-adevăr..."

Dar Mogora nu terminase, fluturând un călnic de lemn mârâit de iarbă în timp ce călca înainte şi înapoi. — Nu există cămară, nimic! Şi oaspeţi! Oaspeţi fără sfârşit! Şi e prin preajmă să ne găsească ceva de mâncare? Nu! Cred că e mort...

— Nu e mort, interveni Apsalar, ţinându-şi lingura nemişcată deasupra castronului. — L-am văzut cu puţin timp în urmă.

— Aşa *că* zici, cu părul tău strălucitor şi buzele pline – şi sânii ăia – doar aşteaptă până când începi să scapi puii, că într-o zi vor fi la glezne, oricât de mari sunt – nu puii, sânii. Puii vor fi în părul tău - nu, nu acel păr strălucitor de pe capul tău, ei bine, da, acel păr, dar doar ca un mod de vorbire. Despre ce vorbeam? Da, trebuie să ies în fiecare zi, să urc şi să cobor pe scara aceea de frânghie, să caut mâncare - da, iarba aceea este comestibilă, doar mestecă-o. Mestecă şi mestecă. În fiecare zi, braţe de iarbă, tuberculi, rhizan, gândaci şi muşte de sânge... Atât Cutter, cât şi Apsalar îşi puseră jos lingurile.

- şi eu mă împiedic de sânii. Şi apoi!' Ea a fluturat cu ochiul, aruncând iarba umedă pe un perete. „Acei blestemati de bhok'arala intră în tezaurul meu şi fură toate bucăţile delicioase – fiecare gândac şi muşcă de sânge! Nu ai observat? Nu există paraziţi în această ruină nicăieri! Nici un şoarece, nici o insectă – ce ar trebui să facă o mie de păianjeni?

Cu prudenţă, cei doi oaspeţi au reluat să mănânce, înghiţiturile precedate de o examinare atentă a lichidului tulbure din lingurile lor.

— Şi cât timp ai de gând să stai aici? Ce este asta, un hostel? Cum vă aşteptaţi ca eu şi soţul meu să revenim la normalitatea domestică? Dacă nu eşti tu, sunt zei, demoni şi asasini care încurcă dormitoarele! Voi avea vreodată pace? Cu acestea, ea a călcat din cameră.

După o clipă, Cutter clipi şi se aşeză mai drept. — Asasini?

— Kalam Mekhar, răspunse Apsalar. — A lăsat urme, un vechi obicei Bridgeburner.

'S-a intors? Ce s-a întâmplat?'

Ea a ridicat din umeri. „Shadowthrone şi Cotillion, se pare, şi-au găsit

folosință pentru noi toți. Dacă ar fi să ghicesc, Kalam plănuiește să omoare cât mai mulți dintre ofițerii lui Sha'ik.

— Ei bine, Mogora a ridicat o întrebare interesantă. Cotillion ne-a vrut aici, dar de ce? Acum ce?'

— Nu am răspunsuri pentru tine, Crokus. S-ar părea că interesele lui Cotillion țin mai mult de tine decât de mine. Ceea ce nu este surprinzător.

'Nu este? Este pentru mine. De ce ai spune altfel?

Ea l-a studiat o clipă, apoi ochii ei s-au îndepărtat. — Pentru că nu mă interesează să devin servitorul lui. Am prea multe dintre amintirile lui, inclusiv viața lui muritoare ca Dansator, pentru a fi pe deplin demne de încredere.

— Asta nu este o declarație încurajatoare, Apsalar...

O voce nouă șuieră din umbră: „Este nevoie de încurajare? Simplu, ușor, nedemn de îngrijorare - de ce nu mă pot gândi la o soluție! Ceva stupid de spus, care ar trebui să fie fără efort pentru mine. Nu ar trebui? După o clipă, Iskaral Pust ieși din întuneric, adulmecând aerul. — Ea... a *gătit!* Ochii i s-au aprins apoi pe castroanele de pe masă. — Și tu l-ai *mâncat* ! Esti suparat? De ce crezi că m-am ascuns în toate aceste luni? De ce crezi că îmi cer bhok'arala prin tezaurul ei pentru chestii comestibile? Doamne, prostilor! Da, mâncare bună... dacă ești o antilopă!

— Ne descurcăm, spuse Cutter. — Vrei ceva la noi? Dacă nu, sunt cu Mogora pentru un lucru - cu cât te văd mai puțin, cu atât mai bine...

— Vrea să mă vadă, idiotule Daru! De ce crezi că încearcă mereu să mă vâneze?

— Da, este un act bun, nu-i așa? Dar să fim realiști, Pust, e mai fericită fără tine în permanență în fața ei. Nu ești dorit. Nu este necesar. De fapt, Pust, ești complet inutil.

Marele Preot făcu ochii mari, apoi mârâi și se repezi înapoi în colțul camerei, dispărând în umbra ei.

Cutter zâmbi și se lăsă pe spate în scaun. — A funcționat mai bine decât aș fi putut spera.

— Ai pășit între soț și soție, Crokus. Nu este o decizie înțeleaptă.

El îşi îngustă privirea asupra ei. — Unde vrei să mergi de aici, Apsalar?

Ea nu avea să-i întâlnească ochii. — Încă nu m-am hotărât.

Și Cutter știa că avea.

Sulița era un lemn greu, dar surprinzător de flexibil pentru senzația sa solidă. În poziție verticală, vârful său de calcedonie canelată ajungea până la palma lui Trull Sengar când acesta stătea cu un braț întins în sus. — Mai degrabă scurt pentru stilul meu de luptă, dar mă voi descurca. Îți mulțumesc, Ibra Gholan.

T'lan Imass se întoarse și se îndreptă spre locul în care aștepta Monok Ochem.

Onrack îl privi pe Trull Sengar suflandu-i mâinile, apoi frecându-le pe jambierele lui zdrențuite din piele de cătim. Îndoi încă o dată axul suliței, apoi îl sprijini pe un umăr și se îndreptă spre Onrack. 'Eu sunt gata. Deși m-aș descurca cu niște blănuri – acest lăvarn este rece și vântul miroase a gheață – vom avea zăpadă până la căderea nopții.

— Vom călători spre sud, spuse Onrack. „În curând, vom ajunge la linia copacilor și zăpada se va transforma în ploaie”.

— Sună și mai mizerabil.

— Călătoria noastră, Trull Sengar, va dura mai puțin de câteva zile și nopți. Și în acel timp vom călători din tundra în savană și junglă.

— Crezi că vom ajunge pe primul tron înaintea renegaților?

Onrack ridică din umeri. 'Este probabil. Calea lui Tellann nu ne va prezenta obstacole, în timp ce cea a haosului îi va încetini pe dușmanii noștri, căci calea ei nu este niciodată dreaptă.

— Niciodată drept, da. Această noțiune mă face nervos.

Ah. Asta simt . — Un motiv de neliniște, desigur, Trull Sengar. Cu toate acestea, ne confruntăm cu o îngrijorare mai îngrozitoare, pentru că atunci când ajungem la Primul Tron trebuie să-l apărăm.

Ibra Gholan a condus drumul, Monok Ochem așteptând până când Onrack și Tiste Edur trec înainte de a cădea în pas.

— Nu avem încredere în noi, mormăi Trull Sengar.

— Este adevărat, aprobă Onrack. — Cu toate acestea, avem nevoie de noi.

— Cea mai puțin satisfăcătoare dintre alianțe.

— Dar poate cel mai sigur, până când nevoia trece. Trebuie să fim atenți, Trull Sengar.

Tiste Edur mormăi în semn de recunoaștere.

Au tăcut atunci, în timp ce fiecare pas îi ducea mai spre sud.

La fel ca în multe zone din Tellann, cicatricile lui Omtose Phellack au rămas atât vizibile, cât și palpabile pentru simțurile lui Onrack. Râuri de gheață au zgâiat acest peisaj, urmărind istoria înaintării și, în cele din urmă, a retragerii, lăsând în urmă întinderi fluviale de mâluri, stânci și bolovani în sâmburi, evantai și alunecări și văi largi cu bazine uzate până la roca netedă. În cele din urmă, permafrostul a făcut loc turbei umede și mlaștinilor, în care molidul negru rătăcit a crescut în standuri înnodate pe insule formate din rămășițele putrezite ale copacilor ancestrali. Bazine de apă neagră înconjurau aceste insule, stratificate cu ceață și clocotind cu gazele de descompunere.

Insectele roiau în aer, fără să găsească nimic pe placul lor printre T'lan Imass și muritorul singuratic, deși se învârteau în nori groși și zumzăitori, totuși. În scurt timp, mlaștinile au lăsat loc unor cupole de piatră în sus, terenul jos dintre ele fiind abrupt și încurcat de tufișuri și pini morți. Cupolele s-au contopit apoi, creând un pod întortocheat de pământ înalt de-a lungul căruia cei patru au călătorit cu mai multă ușurință decât înainte.

A început să plouă, o burniță constantă care a înnegrit roca bazaltică și a făcut-o alunecos.

Onrack auzea respirația aspră a lui Trull Sengar și simți oboseala însoțitorului său. Dar nicio rugăminte de odihnă nu venea de la Tiste Edur, chiar dacă își folosea din ce în ce mai mult sulița ca toiag pe măsură ce mergeau cu greu mai departe.

Pădurea a înlocuit curând roca de bază expusă, trecând încet de la conifere la foioase, dealurile făcând loc unui teren mai plat. Apoi copacii s-au rărit și deodată, dincolo de o linie de morți încâlciți, câmpii se întindeau în fața lor și ploaia dispăru. Onrack ridică o mână. — Ne vom opri aici.

Ibra Gholan, cu zece pași înainte, se opri și se întoarse. 'De ce?'

— Mâncare și odihnă, Ibra Gholan. Poate că ai uitat că acestea se numără printre nevoile muritorilor.

— N-am uitat, Onrack cel Frânt.

Trull Sengar se așeză pe iarbă, cu un zâmbet ironic pe buze, în timp ce spuse: „Se numește indiferență, Onrack. La urma urmei, sunt cel mai puțin valoros membru al acestui partid de război.

„Renegații nu se vor opri în marșul lor”, a spus Ibra Gholan. — Nici noi nu ar trebui.

— Atunci călătorește înainte, sugeră Onrack.

— Nu, porunci Monok Ochem. — Mergem împreună. Ibra Gholan, o scurtă perioadă de odihnă nu se va dovedi un mare inconvenient. Într-adevăr, aș vrea ca Tiste Edur să ne vorbească.

— Despre ce, Bonecaster?

— Oamenii tăi, Trull Sengar. Ce i-a făcut să îngenuncheze în fața celui înlănțuit?

— Nu este un răspuns ușor la această întrebare, Monok Ochem.

Ibra Gholan se întoarse cu pași mari la ceilalți. — O să vânez vânat, spuse războinicul, apoi dispăru într-un vârtej de praf.

Tiste Edur studie o clipă vârful de lance canelat al noii sale arme, apoi, aşezând suliţa jos, oftă. — Este o poveste lungă, vai. Și, într-adevăr, nu mai sunt cea mai bună alegere pentru a-l țese într-un mod pe care ți-ai putea găsi util...

'De ce?'

— Pentru că, Monok Ochem, sunt Shorn. nu mai exist. Pentru frații mei și pentru poporul meu, nu am existat *niciodată* .

„Astfel de afirmații sunt lipsite de sens în fața adevărului”, a spus Onrack. — Ești aici înaintea noastră. Existi. La fel și amintirile tale.

— Au fost Imass care au suferit exilul, a răpit Monok Ochem. „Totuși, vorbim despre ei. Trebuie să vorbim despre ei, să avertizăm pe alții. Ce valoare are o poveste dacă nu este instructivă?

— O vedere foarte luminată, Bonecaster. Dar ai mei nu sunt un popor iluminat. Nu ne interesează nimic de instruire. Nici, într-adevăr, pentru adevăr. Poveștile noastre există pentru a da măreție celui monden. Sau pentru a da momentelor de mare dramă și semnificație un aer de inevitabilitate. Poate că s-ar putea numi asta „instruire”, dar acesta nu este scopul lor. Fiecare înfrângere justifică victoria viitoare. Fiecare victorie este favorabilă. Tiste Edur nu fac pas greșit, pentru că dansul nostru este unul al destinului.

— Și nu mai ești în acel dans.

— Mai exact, Onrack. Într-adevăr, nu am fost niciodată.

— Atunci, exilul tău te obligă să te minți chiar și pe tine însuți, observă Onrack.

— Într-un fel de a spune, asta este adevărat. Prin urmare, sunt nevoit să remodelez povestea și acesta este un lucru dificil. A fost o mare parte din acea perioadă pe care nu am înțeles-o la început - cu siguranță nu când s-a întâmplat. Multe din cunoștințele mele nu mi-au venit decât mult mai târziu...

„Urmând Shorning-ul tău”.

Ochii în formă de migdale ai lui Trull Sengar se mijiră asupra lui Onrack,

apoi dădu din cap. 'Da.'

Pe măsură ce *cunoașterea a înflorit în fața ochiului minții mele în urma zdrobirii Ritualului lui Tellann. Foarte bine, asta am inteles* . — Pregătește-te pentru povestea ta, Trull Sengar. Dacă în ea se găsesc instrucțiuni, recunoașterea este responsabilitatea celor cărora le este spusă povestea. Sunteți absolvit de necesitate.

Monok Ochem mormăi, apoi spuse: — Aceste cuvinte sunt false. Fiecare poveste instruiește. Povestitorul ignoră acest adevăr în pericol. Eliminați-vă din istoria pe care ați transmite-o dacă trebuie, Trull Sengar. Singura lecție este una de umilință.

Trull Sengar a zâmbit spre turnător de oase. „Nu vă temeți, nu am fost niciodată esențial printre jucători. În ceea ce privește excizia, ei bine, asta s-a întâmplat deja, așa că aș spune povestea Tiste Edur care locuia la nord de Lether, așa cum ar spune ei înșiși. Cu o singură excepție - care, recunosc, sa dovedit a fi cea mai problematică în mintea mea - și anume, nu va exista nicio mărire în povestirea mea. Fără delectare în glorie, fără pretenții de destin sau inevitabilitate. Mă voi strădui, deci, să fiu altcineva decât Tiste Edur pe care par să fiu, să-mi smulg identitatea culturală și astfel să curăț povestea...

— Carnea nu minte, spuse Monok Ochem. „Astfel, nu suntem înșelați”.

— Carnea poate să nu mintă, dar spiritul poate, Bonecaster. Învățați-vă în orbire și indiferență – la rândul meu intenționez să încerc același lucru.

— Când îți vei începe povestea?

— La primul tron, Monok Ochem. În timp ce așteptăm venirea renegaților... și a aliaților lor Tiste Edur.

Ibra Gholan a reapărut cu un iepure cu gâtul rupt, pe care l-a jupuit dintr-un singur gest, apoi a aruncat trupul mânjit de sânge la pământ lângă Trull Sengar. — Mănâncă, îi instrui războinicul, aruncând pielea deoparte.

Onrack a plecat în timp ce Tiste Edur se pregătea pentru un incendiu. Era, reflectă el, deranjat de cuvintele lui Trull Sengar. Shorning-ul făcuse mult din eliminarea trăsăturilor fizice care l-ar identifica pe Trull Sengar drept Tiste Edur. Pateul chel, sprânceana cicatrice. Dar aceste modificări fizice nu erau nimic, se pare, în comparație cu cele impuse spiritului omului. Onrack își dădu seama că se simțise confortabil în compania lui Trull Sengar, liniștit, poate, de maniera constantă a lui Edur, de ușurința lui cu greutăți și extremități. O astfel de mângâiere era înșelătoare, se părea acum. Calmul lui Trull Sengar s-a născut din cicatrici, din vindecare care l-a lăsat nesimțit. Inima lui era incompletă. *El este ca un T'lan Imass, dar îmbrăcat în carne de muritor. Îi cerem să-și învie amintirile despre viață, apoi să ne mirăm de lupta lui de a ne satisface cerințele. Eșecul este al nostru, nu al lui* .

Vorbim despre cei pe care i-am exilat, dar nu pentru a avertiza - așa cum susține Monok Ochem. Nu, nimic atât de nobil. Vorbim despre ei în reafirmarea judecății noastre. Dar intransigența noastră este cea care luptă în cel mai aprig război – cu timpul însuși, cu lumea în schimbare din jurul nostru.

„Îmi voi prefața povestea”, spunea Trull Sengar în timp ce prăjește iepurele jupuite, „cu o observație, desigur, precaută”.

— Spune-mi această observație, spuse Monok Ochem.

— O voi face, Bonecaster. Este vorba despre natura... și exigența de a

menține echilibrul.'

Dacă ar fi posedat un suflet, Onrack ar fi simțit că se răcește ca gheața. După cum era, războinicul s-a întors încet după cuvintele lui Trull Sengar.

„Presiunile și forțele sunt mereu în opoziție”, spunea Edur în timp ce învârtea iepurele scuipat peste flăcări. „Și efortul este mereu către un echilibru. Acest lucru este dincolo de zei, desigur - este curentul existenței - dar nu, chiar și dincolo de asta, căci existenței însăși i se opune uitarea. Este o luptă care cuprinde toate, care definește fiecare insulă din Abis. Sau așa cred acum. Vieții îi răspunde moartea. Întuneric de lumină. Succes copleșitor prin eșec catastrofal. Blestem îngrozitor prin binecuvântare uluitoare. Se pare că toți oamenii sunt înclinați să piardă din vedere acel adevăr, mai ales atunci când sunt orbiți de triumf peste triumf. Vedeți înaintea mea, dacă vreți, acest mic foc. O victorie modestă... dar dacă o hrănesc, îmi răspunde propria încântare nerăbdătoare, până când toată această câmpie este aprinsă, apoi pădurea, apoi lumea însăși. Astfel, o afirmație de înțelepciune aici... în stingerea acestor flăcări odată ce această carne este gătită. La urma urmei, aprinderea acestei întregi lumi va ucide tot ce este în ea, dacă nu în flăcări, atunci în foamete ulterioară. Înțelegi ideea mea, Monok Ochem?

— Nu, Trull Sengar. Acest lucru nu prefață nimic.

a vorbit Onrack. — Te înșeli, Monok Ochem. Prefață... *totul.* '

Trull Sengar aruncă o privire și răspunse zâmbind.

De tristețe copleșitoare. De... disperare totală.

Și războinicul strigoi a fost zguduit.

O succesiune de creste înfășura peisajul, părând să se topească încet pe măsură ce nisipul cobora din cer.

— În curând, murmură Pearl, acele creste ale plajei vor dispărea din nou sub dune.

Lostara a ridicat din umeri. — Pierdem timpul, rosti ea, apoi porni spre prima creastă. Aerul era plin de praf și nisip care se depunea, ustura ochii și uscăia gâtul. Cu toate acestea, ceața a servit să apropie orizonturile, să facă descoperirea lor din ce în ce mai puțin probabilă. Scăderea bruscă a Zidului Vârtejului sugera că Adjunctul și armata ei ajunseseră la Raraku, mărșăluiau chiar acum spre oază. Ea bănuia că vor fi puțini cercetași, dacă nu există, care vor patrula abordările de nord-est.

Pearl anunțase că acum era în siguranță să călătorească în timpul zilei. Zeița se trase înăuntru, concentrându-și puterea pentru, poate, o eliberare finală, explozivă. Pentru ciocnirea cu Adjunctul. O singularitate de scop blocat în furie, un defect care ar putea fi exploatat.

Și-a permis un zâmbet privat la asta. *Defecte. Nu lipsesc cei de aici, nu-i* așa? Momentul lor de pasiune sălbatică trecuse, în ceea ce o privea. Slăbirea energiilor îndelungate reținute - acum că s-a terminat, se puteau concentra asupra altor lucruri. Lucruri mai importante. Se părea, totuși, că Pearl o vedea altfel. El încercase chiar să o ia de mână în această dimineață, un gest pe care ea îl respingea cu hotărâre în ciuda patosului său. Ucigașul asasin era pe punctul de a se transforma într-un dezgust de pui zvârcolit, care amenința să o copleșească, așa că și-a mutat gândurile pe o altă pistă.

Nu mai aveau timp, ca să nu mai vorbim de mâncare și apă. Raraku era un tărâm ostil, supărat față de orice ar fi îndrăznit viața să-l exploateze. *Deloc sfânt, ci blestemat. Devorator de vise, distrugător de ambiții. De ce nu? E un desert al naibii* .

Urcându-se peste pietricele și pietre, ajunseră pe prima creastă.

— Suntem aproape, spuse Pearl, strâmbându-se în față. — Dincolo de terasa mai înaltă, ar trebui să ajungem în vederea oazei.

'Si apoi, ce?' întrebă ea, periind praful de pe hainele ei zdrențuite.

— Ei bine, ar fi neglijent din partea mea să nu profit de poziția noastră – ar trebui să pot să mă infiltrez în tabără și să stârnesc niște necazuri. În plus, a adăugat el, una dintre căile pe care mă duc duce în inima acelei armate rebele.

Ghearele. Stăpânul acelui cult reînviat . — Ești atât de sigur de asta?

El dădu din cap, apoi ridică pe jumătate din umeri. 'Rezonabil. Am ajuns să cred că rebeliunea a fost compromisă cu mult timp în urmă, poate chiar de la început. Că scopul de a câștiga independența pentru șapte orașe nu a fost atât de central pentru unii pe cât ar fi trebuit să fie și, într-adevăr, că acele motive ascunse sunt pe cale să fie dezvăluite.

— Și este de neconceput pentru tine ca asemenea dezvăluiri să aibă loc fără mâna ta în mijlocul lor.

El a aruncat o privire spre ea. — Draga mea, uitați, sunt un agent al Imperiului Malazan. Am anumite responsabilități...'

Ochii ei s-au aprins pe un obiect care zăcea printre pavaje - o recunoaștere de moment, apoi privirea ei s-a îndepărtat rapid. Ea a studiat cerul întunecat. — Nu ți-a trecut prin cap că sosirea ta ar putea pune în pericol misiunile deja în curs în tabăra rebelilor? Împărăteasa nu știe că ești aici. De fapt, chiar și Adjunctul probabil crede că suntem departe de acest loc.

„Nu mă simt incomod cu un rol secundar...”

Lostara pufni.

„Ei bine”, a amendat el, „un asemenea rol nu este în întregime condamnabil. Pot trăi cu ea.

Mincinos . Se aşeză într-un genunchi pentru a-şi potrivi lămpile legate de tibia îmbrăcată în piele. — Ar trebui să putem face acea terasă înainte de apusul soarelui.

'De acord.'

Ea se îndreptă.

Și-au croit drum în jos pe panta împânzită cu stânci. Pământul era presărat cu trupurile minuscule și zbârcite ale nenumăratelor creaturi din deșert care fuseseră duse în Vârtej, murind în acea furtună interminabilă, dar rămânând suspendate în ea până când, odată cu moartea subită a vântului, căzuse din nou pe pământ. Plouaseră o zi întreagă, cojile zăngănind și scârțâind din toate părțile, bătând pe cârmă și derapând de pe umeri. Rhizan, capemoths și alte creaturi minuscule, în cea mai mare parte, deși ocazional ceva mai mare trântise la pământ. Lostara a fost recunoscător că ploaia se terminase.

— Vârtejul nu a fost prietenos cu Raraku, comentă Pearl, dând deoparte cadavrul unui copil bhok'aral.

„Presupunând că deșertului îi pasă într-un fel sau altul, ceea ce nu, mă îndoiesc că va face o mare diferență pe termen lung. Viața unui pământ este mult

mai vastă decât orice lucru cu care suntem familiarizați, mai vastă, de departe, decât întinderea acestor creaturi nefericite. În plus, Raraku a murit deja în mare parte.

„Aparentele înșală. Sunt spirite adânci în acest pustiu sfânt, fetiță. Îngropat în stâncă...

„Și viața de pe acea stâncă, ca nisipurile”, a afirmat Lostara, „nu înseamnă nimic pentru acele spirite. Ești un prost să gândești altfel, Pearl.

— Sunt un prost să mă gândesc la multe lucruri, mormăi el.

— Nu vă așteptați să obiectez la această observație.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea, Lostara Yil. În orice caz, aș sfătui totuși să cultivați un respect sănătos pentru misterele lui Raraku. Este mult prea ușor să fii orbit în acest deșert aparent gol și lipsit de viață.

— După cum am descoperit deja.

S-a încruntat, apoi a oftat. „Regret că privești… lucrurile în acest fel și poți doar concluziona că obții o satisfacție deosebită din discordie și când nu există – sau, mai degrabă, nu are niciun motiv să existe – cauți să o inventezi.

— Te gândești prea mult, Pearl. Este cel mai iritant defect al tău și, să fim sinceri, având în vedere severitatea și volumul defectelor tale, asta înseamnă ceva. Deoarece acesta pare să fie un moment pentru sfaturi, vă sugerez să nu vă mai gândiți.

„Și cum aș putea realiza asta? Urmează-ți exemplul, poate?

„Nu cred că nici prea mult, nici prea puțin. Sunt perfect echilibrat - asta găsești atât de atractiv. Așa cum un capemoth este atras de foc.

— Deci sunt în pericol să fiu ars?

— La o crustă înnegrită, zbârcită.

„Așadar, mă îndepărtezi pentru binele meu. Un gest de compasiune, atunci.

„Focurile nici nu împing, nici nu trag. Ei pur și simplu există, lipsiți de compasiune, indiferenți față de impulsurile sinucigașe ale insectelor care zboară. Acesta este încă unul dintre defectele tale, Pearl. Atribuirea de emoții acolo unde nu există.'

„Aș fi putut jura că *a existat* emoție, după două nopți...”

„Oh, focul arde cu nerăbdare când este combustibil...”

— Și dimineața nu e altceva decât cenușă rece.

— Acum începi să înțelegi. Desigur, veți vedea asta ca o încurajare și, prin urmare, vă străduiți să vă duceți mai departe înțelegerea. Dar asta ar fi o pierdere de timp, așa că vă sugerez să abandonați efortul. Mulțumește-te cu sclipirea, Pearl.

— Văd... întuneric. Foarte bine, voi accepta lista ta de sfaturi.

'Tu vei? Credibilitatea este un defect cel mai neatractiv, Pearl.

Ea a crezut că va țipa, a fost impresionată de strângerea lui bruscă de control, eliberându-și respirația ca aburul sub capacul unui cazan, până când presiunea a dispărut.

S-au apropiat de ascensiunea spre ultima creastă, Lostara fiind cel mai mulțumită până acum în ziua de azi, Pearl probabil că se simte altfel.

Când ajunseră pe creastă, Gheara a vorbit din nou. — Ce ai luat pe ultima creastă, fetiță?

Ai văzut asta, nu ? — O stâncă strălucitoare. Mi-a atras atenția. De atunci l-

am aruncat.

'Oh? Deci nu se mai ascunde în punga aceea de pe centura ta?

Mârâind, ea smulse geanta de piele de la curea și o aruncă la pământ, apoi își scoase mănușile cu lanțuri. — Atunci vezi singur.

El îi aruncă o privire uluit, apoi se apleca să ridice punga.

În timp ce se îndreptă, Lostara făcu un pas înainte.

Mănușile ei trosniră puternic de tâmpla lui Pearl.

Gemuind, a căzut inconștient.

— Idiotule, mormăi ea, luând punga.

Ea îşi puse mănuşile, apoi, cu un mormăit, îl ridică pe bărbat şi îl aşeză peste un umăr.

La mai puțin de două mii de pași în față se întindea oaza, deasupra ei aerul plin de praf și fumul nenumăratelor incendii. De-a lungul marginilor se vedeau turme de capre, la umbra copacilor. Rămășițele unui zid înconjurător s-au curbat în ambele direcții.

Purtând Pearl, Lostara și-a coborât panta.

Se apropia de bază când auzi caii plecând în dreapta ei. S-a ghemuit și l-a lovit pe Pearl la pământ lângă ea, a privit cum o duzină de războinici din deșert ieșiră în vizor, venind dinspre nord-vest. Animalele lor păreau pe jumătate înfometate, cu capetele atârnate în jos, iar ea a văzut, printre ele, doi prizonieri.

În ciuda prafului care îi acoperea și a întunericului amurgului care se apropia, Lostara a recunoscut rămășițele uniformelor de pe cei doi prizonieri. *Malazans. Regimentul Ashok. Am crezut că au fost distruși* .

Războinicii călăreau fără echipători și nu s-au oprit în galopul lor constant până când au ajuns în oază, după care au dispărut sub ramurile de frunze de piele ale copacilor.

Lostara s-a uitat în jur și a decis că împrejurimile ei prezente erau ideale pentru a rămâne pe loc peste noapte. Un bazin de mică adâncime în subsolul versantului. Întinzându-se întins, nu ar fi fost vizibile de nicăieri decât de creasta în sine, și chiar și asta era puțin probabil cu noaptea care cădea rapid. Se uită la Pearl, încruntându-se la umflătura cu inele violet de pe tâmplă. Dar respirația îi era constantă, bătăile inimii lui negrabite și uniforme. Ea i-a întins mantia și l-a rostogolit pe ea, apoi l-a legat și l-a călăşluit.

Pe măsură ce întunericul se aduna în bazin, Lostara se așeză să aștepte.

Un timp mai târziu, o siluetă a apărut din umbră și a rămas nemișcată pentru o clipă, înainte de a păși în tăcere pentru a se opri direct peste Pearl.

Lostara auzi un mormăit stins. — Ai fost aproape să-i deschizi craniul.

„Este mai greu decât crezi”, a răspuns ea.

— A fost absolut necesar?

„Am judecat așa. Dacă nu ai încredere în asta, atunci de ce să mă recrutezi în primul rând?

Cotillion oftă. — Nu e un om rău, știi. Loial imperiului. Ai abuzat cu cruzime de ecuanimitatea lui.

— Era pe cale să se amestece. Imprevizibil. Am presupus că îți dorești drumul liber.

— Iniţial, da. Dar prevăd o anumită utilitate prezenței sale, odată ce contează pe deplin... se desfășoară. Asigurați-vă că îl treziți mâine seară la ceva

timp, dacă nu a făcut-o deja singur.

— Foarte bine, din moment ce insisti. Deși sunt deja profund pasionat de noua mea pace și singurătate.

Cotillion a părut că o studiază o clipă, apoi zeul a spus: „Te voi părăsi atunci, pentru că am alte sarcini de îndeplinit în această noapte”.

Lostara a întins mâna în pungă și a aruncat un obiect mic spre el.

O prinse într-o mână și se uită în jos pentru a o studia.

— Am presupus că era al tău, spuse ea.

— Nu, dar știu cui îi aparține. Și sunt mulțumit. Pot să-l păstrez?

Ea a ridicat din umeri. — Nu contează pentru mine.

— Nici nu ar trebui, Lostara Yil.

A auzit o amuzament sec în acele cuvinte și a concluzionat că a făcut o greșeală lăsându-l să păstreze obiectul; că, într - adevăr, conta pentru ea, deși deocamdată nu știa cum. Ea a ridicat din umeri din nou. *Prea târziu acum, presupun* . — Ai spus că pleci?

Ea îl simți înfrânându-se, apoi dispăru într-un vârtej de umbre.

Lostara se întinse pe spate pe pământul pietros și închise mulțumită ochii.

Briza nopții era surprinzător de caldă. Apsalar stătea în fața ferestrei mici cu vedere la rigolă. Nici Mogora, nici Iskaral Pust nu frecventau prea mult aceste înălțimi, cu excepția cazului în care necesitatea îi forța să întreprindă o excursie în căutarea hranei, așa că singura ei companie era o jumătate de duzină de bhok'arala în vârstă, cu mustăți cenușii și mormăind și pufnind în timp ce se mișcau țepeni. cam pe podeaua plină a camerei. Risipirea oaselor a sugerat că acest nivel superior al turnului era locul unde micile creaturi au venit să moară.

În timp ce bhok'arala se târâia înainte și înapoi în spatele ei, ea se uita la deșeuri. Nisipul și aflorimentele de calcar erau argintii în lumina stelelor. Pe pereții aspri din turnul din jurul ferestrei, rhizan aterizau cu palme slabe, terminați cu hrănirea lor, iar acum, șoptind ghearele, au început să se târască în crăpături pentru a se ascunde de ziua care urma.

Crokus dormea undeva dedesubt, în timp ce soțul și soția rezidenți se pândeau unul pe celălalt pe coridoarele neluminate și în camerele umede ale mănăstirii. Nu se simțise niciodată atât de singură și nici, și-a dat seama, atât de confortabilă cu acea singurătate. Schimbările veniseră la ea. Straturile întărite care învelesc sufletul ei s-au înmuiat, și-au găsit o nouă formă ca răspuns la presiunile nevăzute din interior.

Cel mai ciudat dintre toate, ajunsese, de-a lungul timpului, să-și disprețuiască competența, aptitudinile ei mortale. Ele i-au fost impuse, forțate în oase și mușchi. O întemnițaseră într-o armură orbitoare și gelidă. Și așa, în ciuda absenței zeului, ea încă se simțea ca și cum ar fi două femei, nu una.

Făcând-o să se întrebe de ce femeie se îndrăgostise Crokus.

Dar nu, nu era nici un mister acolo. Și-a asumat înfățișarea unui ucigaș, nu-i așa? Tânărul hoț cu ochii mari din Darujhistan își făcuse o reflectare îngrozitoare – nu a lui Apsalar, fata-pescărească, ci a lui Apsalar, asasinul, ucigașul rece. În credința că asemănarea ar crea cea mai profundă legătură dintre toate. Poate că asta ar fi reușit, dacă i -ar fi *plăcut* profesia, dacă nu ar fi găsit-o sordidă și condamnabilă. Dacă n-ar fi simțit ca niște lanțuri înfășurate strâns în jurul

sufletului ei.

Nu a fost mângâiată de compania din închisoarea ei. Dragostea lui era pentru femeia greșită, Apsalar greșit. Și a ei a fost pentru Crokus, nu pentru Cutter. Și așa erau împreună, totuși despărțiți, intimi, dar străini, și părea că nu puteau face nimic în privința asta.

Asasinul din singurătatea ei preferată și fata-pescăr au ajuns, dintr-o cale cu totul diferită, într-un confort similar. Primul nu-și putea permite să iubească. Acesta din urmă știa că nu fusese niciodată iubită. La fel ca Crokus, ea stătea în umbra unui criminal.

N-avea rost să ne opunem asta. Fata pescarului nu avea abilități de viață de lățime și statură care să conteste voința implacabilă a asasinului. Probabil, Crokus a cedat la fel în fața lui Cutter.

Simți o prezență aproape de ea și murmură: — Aș fi vrut să fi luat totul cu tine când ai plecat.

— Ai prefera să te las lipsită?

— Păstrată, Cotillion? Nu. Inocent.

— Inocența este doar o virtute, fetiță, atunci când este temporară. Trebuie să treci de la ea pentru a privi înapoi și a-i recunoaște puritatea nepătată. A rămâne nevinovat înseamnă a te suci toată viața sub forțele invizibile și insondabile, până când într-o zi îți dai seama că nu te mai recunoști și îți vine că inocența a fost un blestem care te-a înlăturat, te-a piperizat, ți-a învins fiecare expresie a viaţă.'

Ea a zâmbit în întuneric. — Dar, Cotillion, cunoașterea este cea care îl face pe cineva conștient de propriile sale lanțuri.

— Cunoașterea face doar ochii să vadă ce a fost acolo tot timpul, Apsalar. Ești în posesia unor abilități formidabile. Ei îți dăruiesc putere, un adevăr pe care nu are rost să-l negi. Nu te poți desface pe tine însuți.

— Dar pot înceta să merg pe această cale singulară.

— Poţi, recunoscu el după o clipă. „Poți să alegi pe alții, dar chiar și privilegiul de a alege a fost câștigat în virtutea a ceea ce ai fost...”

— Ce *ai* fost.

— Nici asta nu poate fi schimbat. Am umblat în oasele tale, în carnea ta, Apsalar. Fata pescarului care a devenit femeie, am stat unul în umbra celuilalt.

— Și ți-a plăcut asta, Cotillion?

— Nu în mod deosebit. A fost greu să rămân conștient de scopul meu. Am fost într-o companie demnă în cea mai mare parte a acelui timp – Whiskyjack, Mallet, Fiddler, Kalam... o echipă care, dacă ai ales, te-ar fi primit. Dar i-am împiedicat să facă asta. Necesar, dar nu corect pentru tine sau pentru ei. A oftat, apoi a continuat: — Aș putea vorbi la nesfârșit despre regrete, fetiță, dar văd zorii furând întunericul și trebuie să am decizia ta.

'Decizia mea? Despre ce?

— Cutter.

Ea a studiat deșertul și s-a trezit că clipește în spate lacrimile. — L-aș lua de la tine, Cotillion. Te-aș împiedica să-i faci ce mi-ai făcut mie.

— El este atât de important pentru tine?

'El este. Nu asasinului din mine, ci pescarului... pe care nu o iubește.

— Nu-i aşa?

— Îl iubește pe asasin și, prin urmare, alege să fie ca ea.
— Înțeleg acum lupta din tine.
'Intr-adevar? Atunci trebuie să înțelegi de ce nu te voi lăsa să-l ai.
— Dar te înşeli, Apsalar. Cutter nu iubește asasinul din tine. Îl atrage, fără îndoială, pentru că puterea ne face asta... tuturor. Și deții putere, iar asta include implicit opțiunea de a nu o folosi. Toate foarte atrăgătoare, atrăgătoare. El este atras să imite ceea ce el vede drept libertatea ta câștigată cu greu. Dar dragostea lui? Reînviați amintirile noastre comune, fetiță. De Darujhistan, de prima noastră perie cu hoțul, Crokus. El a văzut că am comis crimă și a știut că descoperirea îi făcea să piardă viața în ochii noștri. Te-a iubit atunci? Nu, asta a venit mai târziu, pe dealurile de la est de oraș, când nu te-am mai posedat.
„Dragostea se schimbă cu timpul...”
— Da, da, dar nu ca un capemoth care zboară din cadavru în cadavru pe un câmp de luptă. Și-a dres glasul. — Foarte bine, o alegere proastă de analogie. Dragostea se schimbă, da, în modul de a crește pentru a cuprinde cât mai mult din subiectul ei. Virtuțile, defectele, limitările, totul-dragostea le va mângâia pe toate, cu o fascinație de copil.
Ea își strânsese brațele strâns cu cuvintele lui. — Sunt două femei în mine...
'Două? Sunt mulțimi, fetiță, iar Cutter îi iubește pe toți.
— Nu vreau să moară!
— Asta e decizia ta?
Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăși să vorbească. Cerul se luminează, transformându-se într-un spațiu vast și gol deasupra unui peisaj mort și răvășit. Ea a văzut păsări cățărându-se vânturile în întinderea ei.
Cotillion insistă: — Atunci știi ce trebuie să faci?
Încă o dată, Apsalar dădu din cap.
'Sunt multumit.'
Capul ei se răsuci și se uită în fața lui, văzând-o pe deplin, își dădu seama, pentru prima dată. Liniile care încadrează ochii calmi și blânzi, trăsăturile uniforme, modelul ciudat al cicatricilor de sub ochiul drept. — Încântat, şopti ea, studiindu-l. 'De ce?'
— Pentru că, răspunse el cu un zâmbet slab, și mie îmi place băiatul.
— Cât de curajos crezi că sunt?
— Pe cât de curajos este necesar.
'Din nou.'
— Da. Din nou.'
— Nu pari deloc un zeu, Cotillion.
„Nu sunt un zeu în mod tradițional, sunt un patron. Patronii au responsabilități. Desigur, rareori am ocazia să le exersez.
— Înseamnă că nu sunt încă împovărătoare.
Zâmbetul i s-a lărgit și a fost un zâmbet minunat. — Valori mult mai mult pentru lipsa ta de inocență, Apsalar. O să ne revedem curând. Se întoarse în umbra camerei.
'Cotilion.'
Făcu o pauză, cu brațele pe jumătate ridicate. 'Da.'
'Mulțumesc. Și ai grijă de Cutter. Vă rog.'
— O voi face, de parcă ar fi propriul meu fiu, Apsalar. Eu voi.'

Ea a dat din cap, iar apoi el a plecat.
Și, puțin mai târziu, așa a fost și ea.

Erau șerpi în această pădure de piatră. Din fericire pentru Kalam Mekhar, păreau să le lipsească belicositatea naturală a genului lor. Zăcea în umbră în mijlocul fragmentelor prăfuite și sfărâmate ale unui copac prăbușit, nemișcat în timp ce șerpii se strecurau în jurul lui și peste el. Piatra își pierdea frigul din noaptea care tocmai trecute, un vânt fierbinte plutind din deșert de dincolo.

Nu văzuse niciun semn de patrule și puține în calea unor poteci bine parcurse. Cu toate acestea, a simțit o prezență în această pădure pietrificată, indicând o putere care nu aparținea acestei lumi. Deși nu putea fi sigur, a simțit ceva demonic în acea putere.

Motiv suficient pentru neliniște. Sha'ik ar fi putut foarte bine să plaseze gardieni și ar fi trebuit să treacă de aceștia.

Asasinul ridică un gât pe o parte, apoi își trase cele două cuțite lungi. Examină mânerele, asigurându-se că legăturile din piele erau strânse. A verificat armăturile mânerelor și pomilor. Marginea lamei cuțitului lung otataral era ușor aspră - otataralul nu era un metal ideal pentru arme. Tăia zdrențuit și avea nevoie de o ascuțire constantă, chiar și atunci când nu a văzut niciun folos, iar fierul de călcat avea tendința de a deveni casant în timp. Înainte de cucerirea Malazan, otataralul fusese folosit de înaltul născut din șapte orașe în armura lor în cea mai mare parte. Disponibilitatea sa fusese strict reglementată, deși mai puțin decât atunci când era sub control imperial.

Puțini cunoșteau întinderea completă a proprietăților sale. Atunci când a fost absorbit prin piele sau inhalat în plămâni pentru perioade lungi, efectele sale au fost variate și imprevizibile. A eșuat adesea în fața magiei bătrânilor și a existat o altă caracteristică de care Kalam bănuia că puțini erau conștienți - o descoperire făcută în întregime accidental în timpul unei bătălii în afara Y'Ghatan. Doar câțiva martori au supraviețuit incidentului, printre ei Kalam și Quick Ben și toți fuseseră de acord după aceea că rapoartele lor către ofițerii lor vor fi în mod deliberat vagi, la întrebări la care se răspundeau ridicând din umeri și clătinând din cap.

Otataral, se pare, nu mergea bine cu munițiile Moranth, în special cu arzătoare și cu flăcări. *Sau, altfel spus, nu-i place să se încălzească* . El știa că armele erau stinse în praful otataral într-o etapă târzie a forjarii lor. Când fierul de călcat își pierduse strălucirea, de fapt. Probabil că fierarii ajunseseră la această concluzie pe calea grea. Dar nici măcar acesta nu era tot secretul. *Este ceea ce se întâmplă cu otataralul fierbinte... când arunci magie în el* .

A reinvestit încet arma, apoi și-a concentrat atenția asupra celuilalt. Aici, marginea era netedă, ușor ondulată, așa cum se întâmpla adesea cu lamele rulate, cu mai multe straturi. Gravura cu apă abia se vedea pe această suprafață strălucitoare, neagră, cu incrustația de argint fină ca firul. Între cele două cuțite lungi, l-a favorizat pe acesta, pentru greutatea și echilibrul lui.

Ceva a lovit pământul lângă el, sărind cu un zgomot de pe un fragment de trunchi de copac, apoi zdrănnit până la oprire lângă genunchiul drept.

Kalam se uită la obiectul mic pentru o clipă. Apoi ridică privirea spre copacul care se profila deasupra lui. El a zambit. — Ah, un stejar, murmură el.

— Să nu se spună că nu apreciez umorul gestului. Se ridică și se întinse să culeagă ghinda. Apoi se lăsă pe spate încă o dată. „La fel ca pe vremuri... bucuros, ca întotdeauna, că nu mai facem așa ceva...”

Câmpii până la savană, apoi, în sfârșit, junglă. Sosiseră în sezonul ploios, iar dimineața a suferit sub un potop torenţial înainte ca, chiar după prânz, soarele a ars pentru a încărca aerul cu abur, în timp ce cei trei T'lan Imass și unul Tiste Edur au străbătut grăbit prin tupusul dens și înverzit. .

Animale nevăzute au fugit din marșul lor înainte, zvârnindu-se puternic prin tufiș din toate părțile. În cele din urmă, au dat peste o pistă de joc care a condus în direcția pe care o căutau, iar ritmul lor a crescut.

— Acesta nu este teritoriul tău natural, nu-i așa, Onrack? întrebă Trull Sengar între gâfâituri ale aerului umed și zgomotos. „Având în vedere toate blănurile pe care le poartă oamenii tăi...”

— Adevărat, răspunse T'lan Imass. „Suntem oameni cu vreme rece. Dar această regiune există în amintirile noastre. Înainte de Imass, mai era un popor, mai bătrân, mai sălbatic. Locuiau acolo unde era cald și erau înalți, cu pielea întunecată acoperită de păr fin. Pe aceștia îi știam ca Eres. Enclavele au supraviețuit până în vremea noastră – timpul capturat în acest warren.

— Și au trăit în jungle ca aceasta?

— Limitele sale, ocazional, dar mai des savanele din jur. Au lucrat în piatră, dar cu mai puțină pricepere decât noi.

— Au existat bonecasters printre ei?

a răspuns Monok Ochem din spatele lor. — Toți Eres erau turnători de oase, Trull Sengar. Căci ei au fost primii care au purtat scânteia conștientizării, primii astfel dăruiți de spirite.

— Și au plecat acum, Monok Ochem?

'Sunt.'

Onrack nu a adăugat nimic la asta. La urma urmei, dacă Monok Ochem a găsit motive pentru a înșela, Onrack nu ar putea găsi niciunul care să-l contrazică pe turnatorul de oase. Nu a contat în niciun caz. Niciun Eres nu fusese niciodată descoperit în Warren of Tellann.

După o clipă, Trull Sengar a întrebat: — Suntem aproape, Onrack?

'Noi suntem.'

— Și atunci ne vom întoarce în lumea noastră?

'Vom. Primul Tron se află la baza unei crevase, sub un oraș...

— Tiste Edur, interveni Monok Ochem, nu are nevoie să afle numele acelui oraș, Onrack cel Frânt. Știe deja prea multe despre oamenii noștri.

— Ceea ce știu despre tine, T'lan Imass nu se califică drept secrete, spuse Trull Sengar. — Preferi să ucizi decât să negociezi. Nu ezitați să ucizi zei atunci când se ivește ocazia. Și preferați să vă curățați propriile mizerii-lăudabile, aceasta din urmă. Din păcate, această mizerie este prea mare, deși bănuiesc că ești încă prea mândru să recunoști asta. În ceea ce privește primul tău tron, nu mă interesează să-i descopăr locația exactă. În plus, probabil că nu voi supraviețui ciocnirii cu rudele tale renegate.

— Este adevărat, a fost de acord Monok Ochem.

— Probabil că te vei asigura de asta, a adăugat Trull Sengar.

Bonecasterul nu a spus nimic.

Nu era nevoie, reflectă Onrack. *Dar îl voi apăra. Poate că Monok și Ibra înțeleg asta și așa că ei mă vor lovi mai întâi. Este ceea ce aș face, dacă aș fi în locul lor. Ceea ce, destul de ciudat, sunt* .

Drumul s-a deschis brusc într-o poiană plină de oase. Nenumărate fiare ale junglei și din savană fuseseră târâte aici, bănui Onrack, leoparzi sau hiene. Oasele lungi pe care le-a observat erau toate roade și despicate de fălci puternice. Aerul mirosea a carne putrezită și muștele roiau în mii.

„Ere nu și-au creat locuri sfinte", a spus Monok Ochem, „dar au înțeles că există locuri în care moartea se aduna, unde viața nu era decât amintiri, pierdute și uimite. Și, în astfel de locuri, își aduceau adesea proprii morți. Puterea se adună în straturi – acesta este locul de naștere al sacrului.

— Și așa ai transformat-o într-o poartă, spuse Trull Sengar.

— Da, răspunse bonecasterul.

— Ești prea dornic să-i dai credit pe Imass, Monok Ochem, spuse Onrack. S-a confruntat cu Tiste Edur. „Eres locuri sfinte au ars prin barierele din Tellann. Sunt prea bătrâni pentru a li se rezista.

— Ai spus că sfințenia lor s-a născut din moarte. Sunt ale lui Hood, atunci?

'Nu. Hood nu exista când acestea au fost modelate, Trull Sengar. Nici nu sunt strict cu aspect de moarte. Puterea lor vine, așa cum a spus Monok Ochem, din straturi. Piatra transformată în unelte și arme. Aer format de gât. Minţi care au descoperit, slabe ca focurile pâlpâitoare pe cer, recunoașterea uitării, a *sfârșitului* ... vieții, iubirii. Ochi care au fost martori ai luptei pentru a supraviețui și au văzut cu uimire eșecul inevitabil al acesteia. A ști și a înțelege că trebuie să murim cu toții, Trull Sengar, nu înseamnă să ne închinăm morții. A cunoaște și a înțelege este în sine magie, pentru că ne-a făcut să stăm în picioare.

— Se pare, deci, mormăi Trull Sengar, că tu, Imass, ai încălcat cele mai vechi legi dintre toate, cu Legământul tău.

„Nici Monok Ochem, nici Ibra Gholan nu vor vorbi ca răspuns la acest adevăr", a spus Onrack. — Ai dreptate, totuşi. Suntem primii călcători ai legii și faptul că am supraviețuit atât de mult este o pedeapsă potrivită. Și așa, rămâne speranța noastră că Invocatorul ne va acorda izolvarea.

— Credinţa este un lucru periculos, oftă Trull Sengar. — Ei bine, să folosim această poartă?

Monok Ochem făcu un gest, iar scena din jurul lor s-a încețoșat, lumina stinsă.

Cu o clipă înainte ca întunericul să devină absolut, un strigăt slab din partea lui Tiste Edur a atras atenția lui Onrack. Războinicul se întoarse, la timp să vadă o siluetă stând la o duzină de pași depărtare. Înalt, ușor musculos, cu o piele fină de nuanțe umbrie și păr lung și hirsut care ajunge în jos pe lângă umeri. O femeie. Sânii îi erau mari și penduli, șoldurile largi și pline. Pomeți proeminenți, evazați, o gură largă, cu buze pline. Toate acestea s-au înregistrat într-o clipă, chiar dacă ochii căprui închis ai femeii, umbriți sub o sprânceană solidă, au cercetat cele trei T'lan Imass înainte de a se fixa pe Trull Sengar.

A făcut un pas spre Tiste Edur, mișcarea grațioasă ca o căprioară-

Apoi lumina a dispărut complet.

Onrack a auzit un alt strigăt surprins din partea lui Trull Sengar. T'lan Imass

se îndreptă spre sunet, apoi se opri, gândurile împrăștiindu-se brusc, un fulger de imagini în cascadă prin mintea războinicului. Timpul se pliază în sine, se scufundă, apoi se ridică din nou...

Scântei dansau până la pământ, tinder prins, flăcări pâlpâind.

Se aflau în crevasă, stând pe podeaua plină. Onrack l-a căutat pe Trull Sengar, l-a găsit pe Tiste Edur culcat pe stânca umedă, la o jumătate de duzină de pași.

T'lan Imass s-a apropiat.

Muritoarea era inconștientă. Sângele îi păta în poală, strângându-i-se sub picioare, iar Onrack îl văzu răcorindu-se, sugerând că nu îi aparținea lui Trull Sengar, ci femeii Eres care... îi luase sămânța.

Prima lui sămânță . Dar nu existase nimic în aspectul ei care să sugereze virginitate. Sânii i se umflaseră cu lapte în trecut; sfârcurile ei cunoscuseră presiunea foamei unui pui. Sângele, deci, nu avea sens.

Onrack se ghemui lângă Trull Sengar.

Și am văzut rana proaspătă a scarificației sub buric. Trei tăieturi paralele, trasate în diagonală, și amprentele pătate ale a trei, mai probabil, cele pe care femeia le tăiase pe propriul burtă, alergând în direcția opusă.

— Vrăjitoarea Eres și-a furat sămânța, spuse Monok Ochem de la doi pași distanță.

'De ce?' întrebă Onrack.

— Nu știu, Onrack cel Frânt. Eres au minți de fiare...

— Nu exclude orice altceva, răspunse Onrack, după cum bine știți.

'Poate.'

— În mod clar, acesta a avut intenţie.

Monok Ochem dădu din cap. — Așa s-ar părea. De ce Tiste Edur rămâne inconștient?

„Mintea lui este în altă parte...”

Bonecasterul îşi înclină capul. — Da, asta este definiția inconștientului...

— Nu, este *în altă parte* . Când m-am apropiat, am intrat în contact cu vrăjitoria. Ceea ce a proiectat Eres. În lipsa oricărui alt termen, era un lăuvean, abia format, chiar pe marginea uitării. Era,” Onrack făcu o pauză, apoi continuă, „ca Eres înșiși. O sclipire de lumină în spatele ochilor.

Ibra Gholan scoase brusc arma.

Onrack se îndreptă.

Se auzeau sunete, acum, dincolo de lumina focului, iar T'lan Imass putea vedea strălucirea corpurilor de carne și sânge, o duzină, apoi o zeci de. Altceva s-a apropiat, pașii neuniformi și frământați.

O clipă mai târziu, un demon aptorian a apărut în lumină, o formă care se desfășura ca mătasea neagră. Și călare pe umărul său cocoșat și singular, un tânăr. Corpul său era uman, totuși fața ei avea trăsăturile aptorianului – un ochi masiv, singuratic, strălucitor și modelat ca un fagure de miere. O gură mare, care se deschide acum pentru a dezvălui colți de ac care păreau capabili să se retragă, toate, cu excepția vârfurilor, dispărând din vedere. Călărețul purta armură de piele neagră, în formă de solzi și suprapusă. Un ham pentru piept purta cel puțin o duzină de arme, de la cuțite lungi până la săgeți de aruncare. Pe centura tânărului erau lipite două arbalete cu o singură mână, mânerele lor formate din

arborele de bază ale coarnelor.

Călărețul se aplecă înainte peste umărul spinos și cocoșat. Apoi vorbi cu o voce joasă și răgușită. — Asta este tot ceea ce Logros poate scuti?

— Tu nu ești binevenit, spuse Monok Ochem.

— Păcat, Bonecaster, pentru că suntem aici. Pentru a păzi Primul Tron.

Onrack a întrebat: „Cine ești și cine te-a trimis aici?”

— Sunt Panek, fiul lui Apt. Nu este pentru mine să răspund la cealaltă întrebare, T'lan Imass. Eu doar păzesc secția exterioară. Camera care găzduiește Primul Tron posedă un gardian interior - cel care ne comandă. Poate vă poate răspunde. Poate chiar o va face.

Onrack îl ridică pe Trull Sengar. — Atunci am vorbi cu ea.

Panek a zâmbit, dezvăluind șirul aglomerat de colți. — După cum am spus, Sala Tronului. Fără îndoială, adăugă el, lărgindu-se zâmbetul, știi drumul.

CAPITOLUL 24

În cele mai vechi, mai fragmentare dintre texte, se va găsi menţiune obscură a Eres'alului, nume care pare să se refere la cele mai vechi dintre spirite care sunt esenţa lumii fizice. Nu există, desigur, nici un mijloc empiric de a determina dacă atribuirea de sens - puterea inerentă în realizarea simbolurilor neînsufleţitului - a fost cauzatoare, în esenţă forţa creatoare din spatele Eres'alului; sau dacă era implicată o altă putere misterioasă, care invită la acumularea de sens şi semnificaţie de către formele inteligente de viaţă la o dată ulterioară.

În orice caz, ceea ce nu poate fi infirmat este puterea rar recunoscută, dar formidabilă, care există ca straturile subterane în caracteristicile notabile ale pământului; nici că o astfel de putere se manifestă cu o eficacitate subtilă, dar profundă, chiar atât de mult încât să răstoarne pasul zeilor - într-adevăr, uneori suficient pentru a-i doborî definitiv...

Prefaţă la Compendiul de hărţi

Kellarstellis din Li Heng

Vastele rafturi şi crestele de corali fuseseră uzate în insule cu vârful plat de milenii de nisip şi vânt în derivă. Flancurile lor erau zdrenţuite şi putrezite, zgâriate şi decupate, terenul jos dintre ele era îngust, răsucit şi plin de moloz cu muchii ascuţite. Pentru ochiul lui Gamet, zeii nu ar fi putut să aleagă un loc mai puţin potrivit pentru a tabăra o armată.

Cu toate acestea, părea să nu mai avem de ales. Nicăieri altundeva nu a oferit o abordare pe câmpul de luptă şi, la fel de repede a devenit evident, poziţia, odată luată, a fost la fel de apărată ca cea mai îndepărtată fortă montană: un har singuratic salvator.

Apropierea cu capul lui Tavore în fabele inamicului, spre câmpul de luptă ales de ei, a fost, bănuia Pumnul, sursa principală a neliniştii şi confuziei vagi care afectau legiunile. I-a privit pe soldaţii înaintând, în unităţi de o sută, în drumul lor spre a lua şi ţine diferite insule de corali cu vedere la bazin. Odată aşezaţi, aveau să construiască din moloz bariere defensive şi ziduri joase, urmate de rampe pe laturile de sud.

Căpitanul Keneb se mişcă nervos pe şa lângă Pumn, în timp ce priveau primele echipe ale propriei legiuni plecând spre o insulă mare, albă ca osul, pe marginea cea mai vestică a bazinului. — Nu vor încerca să ne disloce din aceste insule, spuse el. — De ce să ne deranjezi, din moment ce este evident că Adjunctul intenţionează să ne acţioneze direct în poala lor?

Gamet nu era surd la criticile şi îndoielile ascunse sub cuvintele lui Keneb şi şi-ar fi dorit să poată spune ceva care să-l încurajeze pe bărbat, să întărească încrederea în capacitatea lui Tavore de a formula şi de a progresa tactici solide. Dar nici Pumnul nu era sigur. În timpul marşului de la Aren nu avusese nicio revelaţie bruscă a geniului. Ei, într-adevăr, merseseră drept ca o lance spre nord.

Sugerând ce, mai exact? O singură minte demnă de imitat sau un eșec al imaginației? Sunt cele două atât de diferite, sau doar abordări alternative ale aceluiași lucru ? Și acum erau aranjați, la fel de neclintiți ca întotdeauna, pentru a înainta - probabil în zorii zilei următoare - spre inamic și fortificațiile lor înrădăcinate. Un inamic suficient de inteligent pentru a crea abordări singulare și dificile ale pozițiilor lor.

— Ramele alea vor vedea moartea noastră a tuturor, mormăi Keneb. — Korbolo Dom este pregătit pentru asta, așa cum ar face orice comandant competent, instruit de Malazan. Ne vrea înghesuiti și zbătându-ne în sus, sub o grindină nesfârșită de săgeți, certuri și baliste, ca să nu mai vorbim de vrăjitorie. Uită-te cât de netede a făcut suprafețele alea de rampă, Pumn. Pietrucurile, când sunt alunecoase de sânge curgător, vor fi ca grăsimea sub picioare. Nu vom găsi nicio achiziție...

— Nu sunt orb, mârâi Gamet. — Trebuie să presupunem că nici Adjunct nu este.

Keneb îi aruncă o privire bătrânului. — Ar ajuta să ai o oarecare asigurare în acest sens, Pumn.

— Va avea loc o întâlnire a ofițerilor în seara asta, răspunse Gamet. — Și din nou un clopoțel înainte de zori.

— Ea a hotărât deja dispoziţia legiunii noastre, a spus Keneb, sprijinindu-se de şa şi scuipând în mod local.

— Da, a făcut-o, căpitane. Ei trebuiau să păzească căile de retragere, nu pentru propriile forțe, ci pentru cele pe care le-ar putea folosi inamicul. O presupunere prematură a victoriei care șoptește nebunie. Erau depășiți numeric. Fiecare avantaj a fost pentru Sha'ik, dar aproape o treime din armata Adjunctului nu a participat la bătălie. „Și Adjunctul se așteaptă să ne conformăm cu competența profesională”, a adăugat Gamet.

— După cum poruncește, mârâi Keneb.

Praful se ridica pe măsură ce sapatorii și inginerii lucrau la fortificații și rampe. Ziua era năucitoare de căldură, vântul abia răsufla. Războinicii cai Khundryl, Seti și Wickan au rămas la sud de insulele de corali, așteptând construirea unui drum care să le dea ieșirea în bazin. Chiar și atunci, ar fi puțin spațiu de manevră. Gamet bănuia că Tavore îi va reține pe cei mai mulți dintre ei - bazinul nu era suficient de mare pentru încărcături masive de cavalerie, pentru ambele părți. Războinicii din deșert ai lui Sha'ik ar fi cel mai probabil ținuți în rezervă, o forță proaspătă care să-i urmărească pe malazani dacă aceștia ar fi sparți. *Și, la rândul său, Khundryl poate acoperi o astfel de retragere ... sau destracție* . O concluzie destul de ignobilă, rămășițele armatei Malazan călare dublu pe cai Khundryl - Pumnul s-a strâmbat la imagine și a șters-o cu furie din minte. — Adjunctul știe ce face, a afirmat el.

Keneb nu spuse nimic.

Un mesager s-a apropiat pe jos. — Pumnul Gamet, strigă bărbatul, Adjunctul vă cere prezența.

— Voi fi cu ochii pe legiunea, spuse Keneb.

Gamet dădu din cap și își învârti calul. Mișcarea îi făcu capul să se învârtească pentru o clipă – încă se trezea cu dureri de cap – apoi se liniști cu o respirație adâncă și dădu din cap către mesager. Au făcut o trecere lentă prin

ansamblul haotic de trupe care se mișcau încoace și încoace sub comenzile lătrate ale ofițerilor, spre un deal jos, cel mai apropiat de bazin. Gamet o putea vedea pe Adjunct călare pe calul ei pe acel deal, împreună cu, pe jos, Nil și Nether. — Îi văd, îi spuse Gamet mesagerului.

— Da, domnule, atunci vă las pe dumneavoastră.

Călărit departe de presă, Gamet și-a adus calul în galop și câteva clipe mai târziu s-a oprit alături de Adjunct.

Poziția le-a oferit o vedere clară asupra amplasamentelor inamice și, așa cum observau ei, la rândul lor erau urmăriți de un mic nod de figuri aflate în vârful rampei centrale.

— Cât de ascuțiți sunt ochii tăi, Pumn? întrebă Adjunctul.

— Nu destul de ascuțit, a răspuns el.

„Korbolo Dom. Kamist Reloe. Șase ofițeri. Kamist a căutat în direcția noastră, căutând semne de magi. Înalții Magi, în special. Desigur, având în vedere că Nil și Nether sunt cu mine, nu pot fi găsiți de vrăjitoriile lui Kamist Reloe. Spune-mi, Pumnul Gamet, cât de încrezător îți imaginezi că se simte Korbolo Dom acum?

A studiat-o o clipă. Era îmbrăcată în armură, cu viziera cârmei ridicată, cu ochii pe jumătate închiși împotriva strălucirii strălucitoare care sări din argila tare și trosnită a ligheanului. — Aș crede, domnule adjunct, răspunse el încet, că măsura încrederii lui se ofilește.

Ea se uită peste. — Ofilind. De ce?'

— Pentru că totul pare prea ușor. Prea copleșitor în favoarea lui, Adjunct.

Ea a tăcut, întorcându-și privirea către dușmanul îndepărtat.

Pentru asta mă dorea ea? Să pun acea întrebare?

Gamet și-a îndreptat atenția asupra celor doi Wickan. Nil crescuse în timpul marșului, făcându-l pe Gamet să bănuiască că va fi un bărbat înalt peste câțiva ani. Purta doar o cârpă și părea sălbatic cu părul sălbatic, neîmpletit și cu vopsea pentru corp verde și neagră.

Nether, își dădu seama cu o oarecare surpriză, se umplese sub pieile ei de căprioară, un dolofan care era comun fetelor înainte de a ajunge la majoritate. Severitatea expresiei ei era aproape fixată acum, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o față drăguță într-un aspect interzis și împovărat. Părul ei negru era tuns aproape, semnând un jurământ de durere.

— Căutarea lui Kamist s-a terminat, rosti brusc Adjunctul. — Va trebui să se odihnească, acum. Ea se întoarse în şa şi după un semnal prestabilit doi războinici Wickan au alergat pe panta. Tavore și-a desprins centura de sabie și le-a dat-o. S-au retras repede cu arma otatarală.

Fără tragere de inimă, Nil și Nether s-au așezat cu picioarele încrucișate pe pământul pietros.

— Pumnul Gamet, spuse Adjunctul, dacă vrei, trage-ți pumnalul și varsă câteva picături din palma dreaptă.

Fără un cuvânt, își smulse mănușa, își scoase pumnalul din teacă și înțepi tăișul peste partea cărnoasă a mâinii. Sângele curgea din tăietură. Gamet o întinse, urmărind cum sângele se varsă pe pământ.

L-a lovit o amețeală și s-a scuturat în șa o clipă înainte de a-și recăpăta echilibrul.

Nether scoase un şuierat de surpriză.

Gamet aruncă privirea spre ea. Ochii ei erau închiși, cu ambele mâini lipite de pământul nisipos. Nil luase aceeași postură și pe chipul lui flutura o secvență sălbatică de emoţii, fixându-se în cele din urmă pe frică.

Pumnul încă se simțea amețit, un sunet slab de hohote umplundu-i craniul.

— Sunt spirite aici, mârâi Nil. „Ridicându-se cu furie...”

— Un cântec, interveni Nether. — Despre război și războinici...

— Nou și vechi, spuse fratele ei. — Atât de nou... și atât de vechi. Luptă și moarte, iar și iar...

„Țara își amintește fiecare luptă desfășurată pe suprafața sa, pe toate suprafețele sale, încă de la început”. Nether se strâmbă, apoi tremura, cu ochii strânși. — Zeița nu este nimic pentru această putere – totuși ea ar... *fura* .

Vocea Adjunctului era ascuțită. 'Fura?'

— Warren, răspunse Nil. — Ea ar revendica acest fragment și l-ar așeza pe acest pământ ca un parazit. Rădăcini de umbră, alunecând în jos pentru a atrage susținere, pentru a se hrăni cu amintirile pământului.

— Și spiritele nu o vor avea, șopti Nether.

— Ei rezistă? întrebă Adjunctul.

Ambii Wickan au dat din cap, apoi Nil și-a dezvăluit dinții și a spus: „Fantomele nu aruncă umbre. Ai avut dreptate, Adjunct. Doamne, ai avut dreptate!

nu ? se întrebă Gamet. *Corect despre ce* ?

— Și vor fi de ajuns? întrebă Tavore.

Nil clătină din cap. 'Nu știu. Numai dacă Maestrul Gârgurilor face ceea ce crezi tu că va face, Adjunct.

— Presupunând, a adăugat Nether, „Sha'ik nu știe că vipera din mijlocul ei”.

— Dacă ar fi știut, spuse Tavore, i-ar fi despărțit capul de umerii de mult.

— Poate, răspunse Nether, iar Gamet auzi scepticismul din tonul ei. Doar dacă ea și zeița ei nu au decis să aștepte până când toți dușmanii lor se vor aduna.

Adjunctul și-a întors privirea către ofițerii îndepărtați. — Să vedem, da?

Ambii Wickan se ridicară, apoi aruncară o privire fără ca Tavore să fie martor.

Gamet și-a frecat mâna netăiată de-a lungul sprâncenei, sub buza cârmei, iar degetele i s-au îndepărtat picurând de sudoare. Ceva îl folosise, își dădu seama tremurând. Prin mijlocul sângelui său. Auzea muzică îndepărtată, un cântec de voci și instrumente de nerecunoscut. O presiune se ridica în craniul lui. — Dacă ai terminat cu mine, adjunct, spuse el cu asprime.

Ea a dat din cap fără să privească. — Întoarce-te în legiunea ta, Pumn. Transmiteți ofițerilor dumneavoastră, vă rog, următoarele. În timpul luptei pot apărea unități pe care nu le vei recunoaște. Ei pot cere ordine, iar tu trebuie să le dai ca și cum ar fi sub comanda ta.

— Am înțeles, adjunct.

— Pune un tăietor să se ocupe de mâna ta, Pumnul Gamet, și îți mulțumesc. De asemenea, cereți-i paznicilor să-mi întoarcă sabia mea.

— Da. Și-a făcut roată calul și l-a plimbat în jos pe pantă.

Durerea de cap nu se stingea, iar cântecul în sine părea să-i fi otrăvit venele, o muzică din carne și oase care dădea semne de nebunie. *Lasă-mă în pace, la naiba. Nu sunt decât un soldat. Un soldat …*

Strings stătea pe bolovan, cu capul în mâini. Aruncase de pe cârmă, dar nu-și amintea că făcuse acest lucru, iar acesta zăcea la picioarele lui, încețoșat și clătinat în spatele valurilor de durere care se ridicau și cădeau ca o mare zbuciumată de furtună. Voci vorbeau în jurul lui, căutând să ajungă la el, dar el nu-și dădea sens ce se spunea. Cântecul înflorise brusc și aprig în craniul lui, curgându-i prin membre ca focul.

O mână l-a prins de umăr și a simțit o căutare vrăjitorie pătrunzându-i în vene, la început tente, apoi tresărind complet, doar pentru a reveni cu mai multă forță – și odată cu ea, o tăcere extinsă. Pace fericită, răcoare și calmă.

În cele din urmă, sergentul a putut să ridice privirea.

Și-a găsit echipa adunată în jurul lui. Mâna fixată pe umărul lui era a lui Bottle, iar fața băiatului era palidă, plină de mărgele de sudoare. Ochii lor s-au blocat, apoi Bottle a dat din cap și și-a retras încet mâna.

— Mă auzi, sergent?

— Leşin, de parcă ai fi la treizeci de paşi distanţă.

— A dispărut durerea?

— Da, ce ai făcut?

Sticla a privit în altă parte.

Strings s-a încruntat, apoi a spus: „Toți ceilalți, înapoi la muncă. Rămâi aici, Bottle.

Cuttle l-a încătușat pe Tarr, iar caporalul s-a îndreptat și a bolborosit: — Să mergem, soldați. Sunt gropi de săpat.

Sergentul și Bottle i-au urmărit pe ceilalți plecând, scoțându-și târnăcoapele și lopețile în timp ce mergeau. Echipa era poziționată pe insula cea mai de sud-vest, cu vedere la dunele care se întindeau până la orizont. Un singur coridor suficient de larg se întindea direct spre nord, prin care inamicul – dacă ar fi fost spart și ar fi fugit – ar fi venit când părăseau bazinul. Imediat dincolo de el se întindea un telefon modest, cu vârful plat, pe care era aşezată o companie de războinici călare în deşert, cu creasta presărată de cercetaşi ţinând un ochi atent asupra malazanilor. — În regulă, Bottle, spuse Strings, afară cu asta.

— Spirite, sergent. Se... trezesc.

— Și, în numele lui Hood, ce legătură are asta cu mine?

— Sânge de moarte, cred. Are propriul cântec. Își amintesc. Au venit la tine, sergent, dornici să-și adauge vocile la asta. Pentru... uh... pentru tine.

'De ce eu?'

'Nu știu.'

Strings l-a studiat pentru o clipă pe tânărul mag, gândindu-se la gustul acelei minciuni, apoi s-a strâmbat și a spus: „Crezi că este pentru că sunt sortit să mor aici, la această bătălie”.

Bottle își întoarse privirea încă o dată. — Nu sunt sigur, sergent. E mult dincolo de mine... acest pământ. Și spiritele sale. Și ce legătură are toate cu tine...

— Sunt un Bridgeburner, băiete. Bridgeburners s-au născut aici. În

creuzetul lui Raraku.

Ochii lui Bottle se subțiră în timp ce studia deșertul dinspre vest. — Dar... au fost distruși.

— Da, au fost.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Koryk își rupsese lopata pe o stâncă și înșirase o listă admirabilă de blesteme Seti. Ceilalți se opriseră să asculte. Pe marginea de nord a insulei, echipa lui Gesler era ocupată să construiască un zid de moloz, care s-a prăbușit imediat, bolovanii prăbușindu-se pe marginea îndepărtată. Urlete și urlete îndepărtate se auziră de la telul de peste drum.

— Nu va fi bătălia ta obișnuită, nu-i așa? întrebă Bottle.

Corzile au ridicat din umeri. — Nu există așa ceva, băiete. Nu e nimic obișnuit în a ucide și a muri, în ceea ce privește durerea și teroarea.

'Nu asta am vrut sa spun-'

— Știu că nu este, Bottle. Dar războaiele din zilele noastre sunt pline de vrăjitorie și muniții, așa că ajungi să te aștepți la surprize.

Cei doi câini ai lui Gesler trecură în trap, uriașul câine de vite trăgându-l pe Gândacul Hengese, de parcă câinele păros purta propria lesă.

— Locul ăsta este... complicat, oftă Bottle. Se întinse în jos și ridică o stâncă mare, în formă de disc. — Eres'al, spuse el. — Un topor de mână – ligheanul de acolo jos este plin de ei. Netezită de lacul care l-a umplut cândva. A durat zile să facă unul dintre acestea, apoi nici măcar nu le-au folosit - doar le-au aruncat în lac. Nu are sens, nu-i așa? De ce să faci un instrument și să nu-l folosești?

Strings se uită fix la mag. — Despre ce vorbești, Bottle? Cine sunt Eres'al?

— Era, sergent. Au dispărut de mult.

— Spiritele?

— Nu, aceia sunt din toate timpurile, din toate epocile pe care le-a cunoscut pământul acesta. Bunica mea a vorbit despre Eres. Locuitorii care au trăit în timpul înainte de Imass, primii făuritori de unelte, primii modelatori ai lumii lor. El clătină din cap, se luptă cu un fior. — Nu m-am așteptat niciodată să întâlnesc una – era acolo, *ea* era acolo, în cântecul acela din tine.

— Și ți-a spus despre aceste instrumente?

— Nu direct. Mai degrabă că am împărtășit-o - ei bine, mintea ei. Ea a fost cea care ți-a oferit tăcerea. Nu am fost eu - nu am acea putere - dar am întrebat și ea a arătat milă. Cel puțin, — îi aruncă o privire lui Strings — înțeleg că a fost o milă.

— Da, băiete, a fost. Mai poți... să vorbești cu acel Eres?

'Nu. Tot ce voiam să fac era să plec de acolo... din sângele ăla...

'Sângele meu.'

— Ei bine, *cea mai mare* parte este sângele tău, sergent.

'Si restul?'

— Aparține cântecului respectiv. Cântecul lui Bridgeburners.

Strings închise ochii, îşi aşeză capul de bolovanul din spatele lui. *Kimloc, blestemul ăla de Tanno Spiritwalker din Ehrlitan. Am spus nu, dar a făcut-o oricum. Mi-a furat povestea - nu doar a mea, ci a celor de la Bridgeburners - și a făcut din ea un cântec. Nenorocitul a plecat și ne-a dat înapoi la Raraku ...*

— Du-te, ajută-i pe ceilalți, Bottle.

— Da, sergent.

'Si multumesc.'

— Voi transmite asta, când o voi întâlni pe vrăjitoarea Eres.

Strings se uită după mag. *Deci va fi o data viitoare, nu? Cât de multe nu mi-ai spus, băiete* ? Se întrebă dacă ziua de mâine va fi într-adevăr martoră la ultima lui bătălie. Nu este un gând binevenit, dar poate că era necesar. Poate că era chemat să se alăture Bridgeburners căzuți. *Nu atât de rău, atunci. Nu aș putea cere o companie mai mizerabilă. La naiba, dar mi-e dor de ei. Mi-e dor de toate. Chiar și Hedge* .

Sergentul deschise ochii și se ridică în picioare, ridicându-și apoi îmbrăcând cârma. Se întoarse să privească peste bazinul din nord-est, la amplasamentele inamice și la praful și fumul orașului ascuns în oază. *Și tu, Kalam Mekhar. Mă întreb dacă știi de ce ești aici ...*

Şamanul era în nebunie, tresărind şi şuierat în timp ce se năpusti ca un crab în cercuri prăfuite în jurul plăcii plate de os care se înnegri constant pe vatră. Corabb, cu gura umplută cu o jumătate de duzină de scoici de scarabe înșirate în jurul gâtului pentru a alunga răul, tresări când dinții lui clănțăneau scrâșneau pe o carapace, umplându-i gura cu un gust amar. Își smulse colierul din gură și începu să scuipe bucăți de coajă.

Leoman se apropie de șaman și l-a prins pe omul slăbănog de telaba lui, l-a ridicat de pe pământ, apoi l-a scuturat. O rafală de pânză și păr și scuipat zburător, apoi Leoman l-a lăsat pe șaman din nou și a mârâit: — Ce ai văzut?

— Armate! țipă bătrânul, trăgându-se de nas de parcă tocmai i-ar fi ajuns pe față.

Leoman se încruntă. — Da, le putem vedea și pe alea, naibii de fachir...

'Nu! Mai multe armate!' Trecu pe lîngă şi alergă spre vârful sudic al telului, unde începu să ţopăie şi să-i arate spre Malazans care se înrădăceau pe insula vizavi de vechiul canal de drenaj.

Leoman nu făcu nicio mișcare să-l urmeze. Se îndreptă spre locul în care Corabb și alți trei războinici se ghemuiau în spatele unui zid jos. — Corabb, trimite un alt călăreț la Sha'ik-no, dacă te gândești bine, mergi tu. Chiar dacă nu se va deranja să recunoască sosirea noastră, vreau să știu cum vor fi aranjate triburile lui Mathok în zorii zilei. Aflaţi, odată ce ați vorbit cu Sha'ik-și Corabb, asigurați-vă că vorbiți cu ea în persoană. Atunci întoarce-te aici.

— Voi face cum porunci, anunţă Corabb, îndreptându-se.

La douăzeci de pași, șamanul s-a întors și a țipat: „Sunt aici! Câinii, Leoman! Cainii! *Câinii Wickan* !

Leoman se încruntă. „Prostul a înnebunit...”

Corabb a alergat la calul său. Nu avea să piardă timpul să înșeu fiara, mai ales dacă asta însemna să audă mai multe din observațiile nebunești ale șamanului. A sărit asupra animalului, a strâns curelele care țineau lancea transversal pe spate, apoi a strâns hățurile și a pus animalul în mișcare.

Drumul către oază era întortocheat și chinuit, șerpuind între nisip adânc și aflorințe zimțate, forțându-l să încetinească ritmul montului și să-l lase să-și ia singur drumul de-a lungul potecă.

Ziua se apropia de sfârșit, umbrele se adânceau acolo unde poteca se

îndrepta în rigole cu pereți înalți, mai aproape de marginea de sud-vest a oazei. În timp ce calul său s-a aruncat peste niște moloz și a ocolit o curbă ascuțită, duhoarea bruscă de putrefacție a ajuns atât la animal, cât și la om simultan.

Calea a fost blocată. Un cal mort și, chiar dincolo de el, un cadavru.

Inima bubuind, Corabb a alunecat jos de pe montura lui și a înaintat cu precauție.

Mesagerul lui Leoman, cel pe care îl trimisese de îndată ce sosise trupa. O ceartă cu arbaletă îl luase la tâmplă, lovindu-se în os, apoi explodând dezordonat pe cealaltă parte.

Corabb cercetă pereții zimțați de ambele părți. Dacă ar fi fost asasini staționați acolo, el ar fi deja mort, a raționat el. Probabil, atunci, nu se așteptau la alți mesageri.

S-a întors la calul său. A fost o luptă care a convins creatura peste trupuri, dar în cele din urmă a condus fiara departe de ele și a sărit din nou pe spate. Ochii rătăcind neliniștiți, continuă el.

Șaizeci de pași mai târziu și poteca din față se deschidea pe versantul nisipos, dincolo de care se zăreau mantalele prăfuite ale copacilor guldindha.

Respirând uşurat, Corabb îşi îndemnă calul înainte.

Două lovituri de ciocan în spatele lui l-au aruncat înainte. Fără etrieri sau corn de șa de care să se apuce, Corabb și-a aruncat brațele în jurul gâtului calului - chiar și în timp ce animalul țipăia de durere și năvăli. Mișcarea aproape că i-a zguduit strânsoarea panicată, iar genunchiul drept al calului i-a trosnit puternic, din nou și din nou, în cârmă, până când a căzut și articulația noduroasă a lovit în mod repetat capul lui.

Corabb s-a ținut, chiar dacă a continuat să alunece în jos, apoi în jur, până când corpul lui a fost lovit de ambele picioare din față. Grevarea s-a dovedit suficientă pentru a încetini animalul când a ajuns în pantă, iar Corabb, cu un picior atârnând, călcâiul sări peste pământul dur, a reușit să se ridice sub capul calului.

O altă ceartă a izbucnit în pământ și s-a îndepărtat la stânga.

Calul se opri la jumătatea pantei.

Corabb și-a dat celălalt picior în jos, apoi a pivotat pe partea opusă și a sărit din nou pe animal. Pierduse frâiele, dar închise ambele degete în coama calului în timp ce-și înfigea călcâiele în flancurile fiarei.

Încă o ceartă a izbucnit din stânci, apoi copitele bătură pe nisip și lumina soarelui le scăldă brusc.

Direct în față se întindea oaza și acoperirea copacilor.

Corabb se sprijini de gâtul monturii și îl îndemna din ce în ce mai repede.

Au plonjat pe o potecă între guldindhas. Privind înapoi, văzu o ruptură adâncă curgând pe flancul stâng al calului său, curgând sânge. Și apoi și-a văzut lancea, atârnând acum liber din spate. Au fost două certuri înfipte în puț. Fiecare lovise într-un unghi diferit, iar impactul trebuie să fi fost aproape simultan, deoarece despărțirile se legaseră una de cealaltă, oprind impulsul ambelor certuri.

Corabb ridică arma ruinată și o aruncă.

A călărit greu pe potecă.

„Garbe de tigru”, murmură ea, cu ochii acoperiți după fumul de frunze de rugină, „pictate pe o broască râioasă. Cumva, te face să arăți și mai periculos.

— Da, fetiță, sunt o otravă pură, mormăi Heboric în timp ce o studia în întuneric. În privirea ei era încă o dată viață, o acuitate care depășea ocazional remarcă tăietoare, sugerând o minte în cele din urmă curățată de ceața plictisitoare a lui Durhang. Ea încă tuși de parcă plămânii ei ar fi fost plini de lichid, deși salvie amestecată cu frunza de rugină a ușurat oarecum asta.

Ea îi întorcea privirea cu o expresie iscoditoare, chiar dacă ușor dură, trăgând constant de muștiucul narghilea, fumul coborând din nări.

— Dacă te-aș vedea, mormăi Heboric, aș concluziona că ai îmbunătățit ceva.

— Da, Destriant of Treach, deși aș fi crezut că acei ochi de felin ai tăi ar putea străpunge orice văl.

El a mormăit. — Mai mult, că nu-ți mai mângâie cuvintele, Scillara.

'Ce facem acum?' întrebă ea după o clipă.

— În curând va sosi amurgul. Aș ieși să-l găsesc pe L'oric și aș vrea să mă însoțești.

'Și apoi?'

— Atunci, te-aș conduce la Felisin Younger.

— Fiica adoptivă a lui Sha'ik.

— Da.

Scillara aruncă privirea în altă parte, meditativă în timp ce trase adânc pe frunza de rugină.

— Câți ani ai, fetiță?

Ea a ridicat din umeri: „Oricât de bătrână trebuie să fiu. Dacă trebuie să iau ordinele lui Felisin Younger, așa să fie. Resentimentele nu au rost.

O conversație incomodă, progresând în salturi care l-au lăsat pe Heboric să se încurce. Sha'ik era cam la fel. Poate, reflectă el cu o grimasă, talentul acesta de gândire intuitivă era doar al unei femei – cu siguranță că avea puțină experiență pe care să se poată baza, în ciuda anilor înaintați. Templul lui Fener era preponderent masculin, când era vorba de ordinul sfânt în sine, iar viața de hoț a lui Heboric a inclus, în mod necesar, doar o mână de asociații apropiate. Era, încă o dată, ieşit din adâncimea lui. — Cred că Felisin Younger are puțin interes să comandă pe cineva. Acesta nu este un schimb de un cult cu altul, Scillara, nu în felul în care se pare că este, în orice caz. Nimeni nu va încerca să te manipuleze aici.

— După cum ai explicat, Destriant. Ea a oftat din greu și s-a așezat mai drept, punând jos piesa bucală a narghilea. — Foarte bine, du-mă în întuneric.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei. — Voi... de îndată ce sosește...

Umbrele erau lungi, suficiente pentru a înghiți întregul bazin de sub poziția lor. Sha'ik stătea în vârful rampei celei mai de nord, studiind masele îndepărtate ale soldaților Malazan de pe înălțimile îndepărtate, în timp ce continuau să sape. Mereu metodică, era sora ei.

Ea a aruncat o privire în stânga ei și a scanat pozițiile lui Korbolo Dom. Totul era pregătit pentru bătălia de mâine și îl vedea pe comandantul Napan, înconjurat de ajutoare și gărzi, stând la marginea rampei centrale, făcând așa

cum făcea ea însăși: urmărind armata lui Tavore.

Suntem cu toții la locul lor . Dintr-o dată, totul părea atât de inutil. Acest joc de tirani ucigași, împingându-și armatele înainte într-o ciocnire inevitabilă. Nesocotind cu rece viețile care s-ar pierde prin liniștirea dorințelor lor brutale. *Ce prețuiește această foame fără minte de a guverna? Ce vrei de la noi, împărăteasă Laseen? Șapte orașe nu vor sta niciodată liniștite sub jugul tău. Va trebui să înrobești și ce câștigi prin asta* ? Și ce rămâne cu propria ei zeiță? Era ea diferită de Laseen? Fiecare gheară era întinsă, dornică să apuce, să sfâșie, să înmuie nisipul roșu cu sânge.

Dar Raraku nu-ți aparține, dragă Dryjhna, oricât de feroce ar fi afirmațiile tale. Văd asta acum. Acest deșert este sfânt în sine. Iar acum zboară-simte, zeiță! Se bate! Împotriva unuia și a tuturor.

Stând lângă ea, Mathok studiase pozițiile Malazan în tăcere. Dar acum a vorbit. — Adjunctul și-a făcut apariția, Aleasă.

Sha'ik și-a târât privirea de la Korbolo Dom și a privit spre locul în care a arătat șeful de război din deșert.

Călare pe un cal din grajdurile Paran. *Desigur* . Două Wickan pe jos în apropiere. Sora ei era îmbrăcată în armură, iar cârma ei strălucea purpurie în lumina muritoare.

Ochii lui Sha'ik se întoarseră înapoi în poziția lui Korbolo. „Kamist Reloe a sosit... și-a deschis lanțul și acum caută către inamic. Dar sabia otatarală a lui Tavore îl sfidează... așa că se întinde în jur, în armata însăși. Căutând Înalți Magi... aliați nebănuiți... După un moment, ea oftă. — Și nu găsește decât câțiva șamani și magi de echipă.

Mathok bubui: — Acei doi Wickan cu Adjunct. Ei sunt cei cunoscuți ca Nil și Nether.

'Da. Se spune că sunt zdrobiți de spirit – nu au nimic din puterea pe care clanurile lor le-au dat-o cândva, pentru că acele clanuri au fost anihilate.

— Chiar și așa, Aleasă, mormăi Mathok, că ea îi ține în ceața otataralului sugerează că nu sunt atât de slabi pe cât am crede.

— Sau că Tavore nu vrea să le dezvăluie slăbiciunea.

— De ce să ne deranjezi dacă un astfel de eșec ne este deja cunoscut?

— Pentru a ne adânci îndoiala, Mathok, răspunse ea.

Făcu un gest scurt, adăugând un mârâit frustrat. — Această mlaștină nu are suprafață, Aleas...

'Aștepta!' Sha'ik se uită încă o dată la Tavore. — Și-a trimis arma departe – Kamist Reloe și-a retras căutarea – și acum... ah! Ultimul cuvânt a fost un strigăt uluit, în timp ce ea a simțit dezvăluirea mut a puterii atât de la Nil, cât și de la Nether – o putere cu mult mai mare decât ar fi avut vreun drept să fie.

Sha'ik icni apoi, în timp ce zeița din ea tresări din spate - ca și cum ar fi fost înțepată - și scoase un țipăt care îi umplea craniul.

Căci Raraku răspundea la chemare, o mulțime de voci, care se ridicau în cântec, se ridicau cu o dorință crudă și implacabilă - sunetul, își dădu seama Sha'ik, al nenumăratelor suflete încordate împotriva lanțurilor care le legau.

Lanțuri de umbră. Lanțuri ca rădăcinile. Din acest fragment rupt și extraterestru de warren. Această bucată de umbră, care s-a ridicat pentru a le lega sufletele și se hrănește astfel cu forța vitală . — Mathok, unde este

Leoman? *Avem nevoie de Leoman* .

— Nu știu, Aleas.

Se întoarse încă o dată și se uită la Korbolo Dom. Stătea în frunte pe rampă, cu atitudinea pătrată, cu degetele încleștate în centura sabiei, studiind inamicul cu un aer de încredere supremă care îl făcu pe Sha'ik să-și dorească să țipe.

Nimic - *nimic nu* era așa cum părea.

Spre vest, soarele transformase orizontul într-o conflagrație purpurie. Ziua se îneca într-o mare de flăcări și ea a privit umbrele curgând pe pământ, cu inima devenind rece.

Aleea din afara cortului lui Heboric era goală în ambele direcții. Coborârea bruscă a soarelui părea să aducă o liniște ciudată împreună cu întunericul. Praful atârna nemișcat în aer.

Destriantul din Treach se opri pe culoar.

În spatele lui Scillara spuse: — Unde sunt toți?

Se întreba același lucru. Apoi, încet, firele de păr i-au crescut pe ceafă. — Auzi asta, fată?

Numai vântul Dar nu era vânt.

— Nu, nu vânt, murmură Scillara. 'Un cântec. De departe... armata Malazan, crezi?

El clătină din cap, dar nu spuse nimic.

După o clipă, Heboric îi făcu semn Scillarei să o urmeze și porni pe alee. Cântecul părea suspendat chiar în aer, ridicând o ceață de praf care părea să tremure în fața ochilor lui. Transpirația îi curgea pe membre. *Frică. Frica a alungat întregul oraș de pe străzi. Acele voci sunt sunetul războiului* .

— Ar trebui să fie copii, spuse Scillara. „Fetele…”

— De ce fete mai mult decât oricine altcineva, fată?

— Spionii lui Bidithal. Slujitorii Săi aleși.

El a aruncat o privire înapoi la ea. — Cele pe care le... cicatrici?

'Da. Ar trebui să fie... peste tot. Fără ei-'

— Bidithal este orb. S-ar putea să le fi trimis în altă parte sau chiar să le fi retras în întregime. Vor fi... evenimente în această noapte, Scillara. Sângele va fi vărsat. Fără îndoială, jucătorii se apropie chiar acum.'

— A vorbit despre noaptea asta, spuse ea. — Orele de întuneric dinaintea bătăliei. A spus că lumea se va schimba în această noapte.

Heboric își dezveli dinții. — Nebunul s-a scufundat pe fundul prăpastiei și acum agită noroiul negru.

— El visează la întuneric adevărat, Destriant. Shadow nu este decât un parvenit, un tărâm născut din compromis și plin de impostori. Fragmentele trebuie returnate Primei Mame.'

— Atunci nu doar un prost, ci un nebun. Să vorbesc despre cea mai veche dintre bătălii, ca și cum el însuși ar fi o forță demnă de ea - Bidithal și-a pierdut mințile.

— Spune că urmează ceva, spuse Scillara, ridicând din umeri. — Nu este bănuit de nimeni și doar Bidithal însuși are vreo speranță să-l controleze, pentru că singurul își amintește de Întuneric.

Heboric se opri. — Hood ia-i sufletul. Trebuie să merg la el. Acum.'

— Îl vom găsi...
— În templul lui blestemat, da. Haide.'
S-au legănat.
Chiar dacă două siluete ieșeau din întunericul gurii unei alei, lamele pâlpâind.
Cu un mârâit, Heboric se apropie de ei. O mână cu gheare a ţâşnit, a sfâşiat dedesubt şi în gâtul unui asasin, apoi a izbucnit în sus, ridicând capul bărbatului curat de pe umeri.
Celălalt ucigaș se aruncă, cu vârful unui cuțit, săgeată spre ochiul stâng al lui Heboric. Destriantul a prins încheietura bărbatului și a zdrobit ambele oase. O tăietură din cealaltă mână a vărsat măruntaiele asasinului pe strada prăfuită.
Aruncând corpul departe, Heboric se uită în jur. Scillara stătea la câțiva pași înapoi, cu ochii mari. Ignorând-o, Destriantul se ghemui deasupra celui mai apropiat cadavru. „Al lui Korbolo Dom. De departe prea nerăbdător...
Trei certuri l-au lovit simultan. Unul adânc în șoldul drept, sfărâmând osul. Altul s-a scufundat sub omoplatul drept pentru a-i scoate un deget din coloana vertebrală. Cel de-al treilea, sosind din direcția opusă, îl luă sus pe umărul stâng cu suficientă forță pentru a-l învârti, astfel încât s-a prăbușit cu spatele peste cadavru.
Scillara coborî lângă el. 'Om batran? Trăieşti?'
— Nenorociţi, mârâi el. 'Asta doare.'
'Ei vin-'
— Ca să mă termin, da. Fugi, fată. Spre pădurea de piatră. Merge!'
A simțit-o plecând de lângă el, i-a auzit pașii ușori îndepărtându-se.
Heboric a căutat să se ridice, dar agonia i-a smuls din șoldul rupt, l-a lăsat gâfâind și orbit.
Pași care se apropie, trei seturi, mocasin, două din dreapta și unul din stânga. Cuțite șoptite din teci. Închidere... apoi tăcere.
Cineva stătea deasupra lui Heboric. Prin vederea lui încețoșată, putea distinge cizme mânjite de praf și din ele o duhoare, ca de moarte uscată și de mucegai. Un alt set de cizme zgâria pământul dincolo de picioarele Destriantului.
— Pleacă, spectaculoase, şuieră o voce de la o jumătate de duzină de paşi distanţă.
— Prea târziu pentru asta, asasin, murmură figura de deasupra lui Heboric. — În plus, tocmai am sosit.
— În numele lui Hood, Hoarder of Souls, te alung din acest tărâm.
Un râs blând răspunse la porunca ucigașului. — Îngenunchează în fața lui Hood, nu? Oh, da, am simțit puterea în cuvintele tale. Din păcate, Hood nu e din profunzime în privința asta. Nu-i așa, fată?
Un consimțământ profund, mormăiitor din partea celui care stătea lângă picioarele lui Heboric.
— Ultimul avertisment, mârâi asasinul. „Lamele noastre sunt sancționate – îți vor sângera sufletele...”
'Fără îndoială. Presupunând că vor ajunge vreodată la noi.
— Sunteți doar doi... și noi trei.
'Două?'

Sunete de zgârieturi, apoi, ascuțite și apropiate, stropi de sânge pe pământ. Corpurile bătut, respirațiile lungi expirau umed.

— Ar fi trebuit să las pe cineva în viață, spuse vocea altei femei.

'De ce?'

— Așa că l-am putea trimite înapoi la nenorocitul ăla de Napan cu o promisiune pentru mâine.

— Mai bine așa, fată. Nimeni nu mai apreciază surpriza - asta e ceea ce nu e bine cu lumea, dacă mă întrebi pe mine...

— Ei bine, nu te întrebam. Bătrânul ăsta va reuși, crezi?

Un mormăit. — Mă îndoiesc că Treach va renunța la noul său Destriant fără să miau. În plus, frumusețea aceea cu plămâni dulci este pe drumul de întoarcere.

— Atunci e timpul să plecăm.

— Da.

„Și de acum încolo nu mai surprindem pe nimeni, până când vine zorii. Înțeles?

— Tentația ne-a învins. Nu se va mai întâmpla.

Tăcere, apoi pași încă o dată. O mână mică se așeză pe fruntea lui.

— Scillara?

'Da, eu sunt. Erau soldați aici, cred. Nu arătau prea bine...

'Nu-ți fă griji. Scoate certurile de la mine. Carnea vrea să se vindece, osul să tricoteze. Scoate-le, fetiță.

'Și apoi?'

Trage-mă înapoi la tâmplă... dacă poți.

'În regulă.'

Simți o mână apropiată de cearta îngropată în umărul stâng. Un fulger de durere, apoi nimic.

Armura bătrânului Sha'ik era așezată pe masă. Unul dintre războinicii lui Mathok înlocuise curelele și accesoriile uzate, apoi lustruise plăcile de bronz și cârma plină, cu vizor. Sabia lungă era unsă cu ulei, marginile ei fin șlefuite. Scutul acoperit cu piele cu rame de fier se sprijinea de un picior al mesei.

Stătea singură în cameră, privind în jos la accesoriile lăsate de predecesorul ei. Se presupune că bătrâna avea pricepere cu lama. Cârma părea ciudat de supradimensionată, apărătoarele de obraz ventilate evazate și de lungime completă, articulate de banda grea a sprâncenelor. Lanț fin înnegrit atârna ca o pânză peste fantele ochilor. De pe marginea din spate se întindea o protecție pentru gât lungă și largă, cu coadă de homar.

S-a dus la căptușeala matlasată. Era grea, pătată de transpirație, cu șireturile de sub brațe și pe lungimea părților laterale. Farfurii de piele fiartă îi acopereau coapsele, umerii, brațele și încheieturile. Lucrând metodic, ea a strâns fiecare șiretură și cureaua, mișcându-se pentru a regla greutatea în mod uniform înainte de a se întoarce la armura în sine.

A rămas cea mai mare parte a nopții, întinzându-se în fața ei ca pe drumul întunecat al infinitului, dar voia să simtă armura care o învăluie; își dorea greutatea uriașă, așa că și-a atașat cirelile pentru picioare, plăcile pentru picioare și brățelele încheieturii mâinii, apoi a ridicat din umeri în pieptar. Vrăjitoria luminase bronzul, iar sunetul său în timp ce foșnea era ca tabla subțire. Designul

i-a permis să strângă ea însăși curelele, iar câteva clipe mai târziu, a luat sabia și a strecurat-o în teacă, apoi și-a tras centura grea în jurul taliei, așezând cârligele care o țineau de cuirasă, astfel încât greutatea ei să nu țină. la soldurile ei.

Tot ce a rămas a fost perechea de mănuși, iar sub cârmă și cârma în sine. Ea a ezitat. *Am de ales în toate astea* ? Zeița a rămas o prezență falnic în mintea ei, înrădăcinată prin fiecare mușchi și fibră, vocea ei șoptind în fluxul de sânge în vene și artere. Puterea ascendentă era în mâna lui Sha'ik și știa că o va folosi când va veni momentul. Sau, mai degrabă, s-ar folosi de ea.

Să-mi ucid sora .

Simți apropierea cuiva și se întoarse cu fața spre intrare. — Poţi intra, L'oric.

Înaltul Mag păși în vizor.

Sha'ik clipi. Purta armură. Alb, emailat, cicatrici și pătat de uz. O sabie lungă, cu lamă îngustă, îi atârna de șold. După un moment, ea oftă. „Și așa ne facem cu toții pregătiri...”

— După cum ai observat mai înainte, Mathok are peste trei sute de războinici care păzesc acest palat, Alesul. Păzind... pe tine.

— El exagerează riscul. Malazanii sunt mult prea ocupați...

— Pericolul pe care îl anticipează, Ales, nu îi revine malazanilor.

Ea l-a studiat. — Arăți epuizat, L'oric. Vă sugerez să vă întoarceți la cort și să vă odihniți. Voi avea nevoie de tine mâine.

— Nu vei da seama de avertismentul meu?

— Zeița mă protejează. Nu am de ce să mă tem. În plus, a zâmbit ea, Mathok are trei sute dintre războinicii săi aleși care păzesc acest palat.

— Sha'ik, va fi o convergență în noaptea asta. Ai cititori ai Deck printre consilierii tăi. Comandă-le să-și lanseze cărțile și tot ce spun eu va fi confirmat. Puterile ascendente se adună. Duhoarea trădării este în aer.

Ea flutură o mână. — Nimic nu contează, L'oric. Nu pot fi atins. Nici zeița nu va fi tăgăduită.

Se apropie, cu ochii mari. 'Unul ales! Raraku se *trezește* !'

'Despre ce vorbesti?'

— Nu auzi?

— Furia zeiței mistuie totul, L'oric. Dacă poți auzi vocea Deșertului Sfânt, atunci acesta este strigătul de moarte al lui Raraku. Vârtejul va devora noaptea asta. Și orice putere ascendentă suficient de prostească pentru a se apropia va fi anihilata. Zeița, L'oric, *nu va fi refuzată.* '

Se uită la ea încă o clipă, apoi păru să se lase sub armura lui. Își trecu o mână peste ochi, ca și cum ar fi căutat să-și smulgă din vedere o viziune de coșmar. Apoi, dând din cap, se răsuci și se îndreptă spre prag.

'Aștepta!' Sha'ik trecu pe lângă el, apoi se opri.

Voci răsunau de dincolo de pereții pânzei.

— Lasă-l să treacă! ea a plans.

Doi paznici au intrat înăuntru, târând un bărbat între ei. Întins în praf și transpirație, nu putea nici măcar să stea în picioare, atât de epuizat și bătut era. Unul dintre gardieni a lătrat: „Este Corabb Bhilan Thenu'alas. Unul dintre ofițerii lui Leoman.

'Unul ales!' bărbatul icni. „Sunt al treilea călăreț pe care ți l-a trimis

Leoman! Am găsit cadavrele celorlalți – asasinii m-au urmărit aproape până la palatul tău!

Fața lui Sha'ik se întunecă de furie. — Ia-l pe Mathok, îi răsti ea unuia dintre paznici. — L'oric, dă-i acestui om ceva vindecare, pentru a-i ajuta să se recupereze.

Înaltul Mag făcu un pas înainte, puse o mână pe umărul lui Corabb.

Respirația războinicului din deșert încetini și el se îndreptă încet. „Leoman își trimite salutările, Aleasă. El dorește să știe despre desfășurarea lui Mathok...

— Corabb, interveni Sha'ik. Te vei întoarce la Leoman, cu o escortă. Ordinele mele către el sunt următoarele: mă asculți?

El a dat din cap.

— Leoman trebuie să se întoarcă imediat la mine. El va prelua comanda armatelor mele.

Corabb clipi. 'Unul ales?'

„Leoman of the Flails trebuie să preia comanda armatelor mele. Înainte de răsărit. L'oric, du-te la Korbolo Dom și transmite-i citația mea. El trebuie să mă asiste imediat.

L'oric ezită, apoi dădu din cap. — După cum porunci, Alesul. Îmi voi lua concediu de la tine acum.

A ieșit din cameră, și-a făcut loc prin camerele și pasajele intermediare, trecând paznic după gardian, văzând armele scoase și simțind privirile aspre asupra lui. Korbolo Dom ar fi un prost să încerce să ajungă la ea cu asasinii săi. Chiar și așa, noaptea începuse, iar în oaza de dincolo de lumina stelelor se juca acum cu lame trase.

Ieșind în sala dinaintea palatului, L'oric făcu o pauză. Warrenul său a fost dezvăluit și a făcut acest fapt vizibil printr-o penumbra plină de scântei care îi înconjura persoana. El a vrut ca nimeni să nu facă greșeli fatale. Simțindu-se totuși ciudat de expus, se îndreptă spre cortul de comandă al lui Korbolo Dom.

Ucigatorii de Câini erau pregătiți în tranșeele lor de rezervă, un foșnet neîncetat de arme și armuri și conversații în surdină care au căzut și mai mult pe măsură ce el trecea cu pași mari, doar pentru a se ridica din nou în urma lui. Acești soldați, L'oric știa bine că, prin alegere și prin circumstanțe, făceau din ei înșiși o forță separată. *Marcat de măcelăria faptelor lor. Prin concentrarea indignării lui Malazan. Ei știu că nu li se va da nici un sfert* . Farfuria lor a fost trădată de neîncredere, reputația lor sălbăticie striată acum de licăriri de frică. Și viețile lor erau în mâinile pătate ale lui Korbolo Dom. În întregime. *Nu vor dormi noaptea asta* .

Se întrebă ce s-ar întâmpla când Leoman ia comanda renegatului Napan. Ar fi revolta? Era foarte posibil. Desigur, Sha'ik deținea sancțiunea Zeiței Vârtejului și nu ar ezita să-și dezvolte această putere dacă poziția lui Leoman ar fi contestată. Totuși, acesta nu era modalitatea de a pregăti o armată în noaptea dinaintea bătăliei.

Ea a așteptat prea mult. Apoi, din nou, poate că acest lucru a fost intenționat. Conceput să-l dezechilibreze pe Korbolo, să nu-i dea timp să pregătească contra-mișcări. Dacă da, atunci este cel mai îndrăzneț dintre riscuri, pe aceasta, cea mai zimțată dintre nopți.

Își croi drum pe poteca abruptă până la cortul de comandă al lui Napan.

Două santinelele au ieșit din apropierea intrării pentru a-i bloca progresul.

— Informaţi-l pe Korbolo Dom că aduc vestea de la Sha'ik.

I-a privit pe cei doi soldați schimbând o privire, apoi unul a dat din cap și a intrat în cort.

Câteva clipe mai târziu, vrăjitoarea, Henaras, ieși cu pași mari de la intrare. Fața ei s-a înnodat încruntat. — Înaltul Mag L'oric. Va trebui să renunți la warren pentru a căuta audiență la Comandantul Suprem al Apocalipsei.

O sprânceană s-a ridicat la acel titlu înalt, dar el a ridicat din umeri și a coborât apărările magice. — Atunci sunt sub protecția ta, spuse el.

Ea înclină capul. — Împotriva cui te protejezi, Înalt Mage? Malazanii sunt de cealaltă parte a bazinului.

L'oric zâmbi.

Făcând un gest, Henaras se răsuci și intră în cortul de comandă. L'oric a urmat.

Camera spațioasă din interior era dominată de o estradă înălțată la capătul opus ușii, pe care stătea un scaun masiv de lemn. Tetiera înaltă a fost sculptată în simboluri arcane pe care L'oric le-a recunoscut - cu un șoc - drept Hengese, din orașul antic Li Heng din inima Imperiului Malazan. Dominând sculpturile era o interpretare stilizată a ghearelor unui răpitor, întinse, care plutea direct deasupra capului Napanului așezat, care stătea ghemuit, cu privirea cu glugă ațintită asupra Înaltului Mag.

— L'oric, trase el. — Omule prost. Ești pe cale să descoperi ce se întâmplă cu sufletele care au prea multă încredere. Desigur, adăugă el zâmbind, ați fi putut presupune că suntem aliați. La urma urmei, împărțim aceeași oază de ceva vreme, nu-i așa?

— Sha'ik îți cere să te însoți la ea, Korbolo Dom. Imediat.'

— Pentru a mă scuti de comanda mea, da. Cu credința prost informată că ucigatorii mei de câini îl vor accepta pe Leoman of the Flails - i-ai citit cu atenție în drum spre aici, L'oric? Ai fost martor la pregătirea lor? Armata mea, Înaltul Mag, este înconjurată de inamici. Intelegi? Leoman este binevenit să încerce o apropiere, cu toți războinicii din deșert pe care el și Mathok dorește să-i adune...

— Ai trăda Apocalipsa? Porniți-vă aliații și câștigați bătălia pentru Adjunct, Korbolo Dom? Totul pentru a-ți păstra prețioasa poziția?

— Dacă Sha'ik insistă.

— Vai, Sha'ik nu este problema, spuse L'oric. — Totuși, Zeița Vârtejului este, și cred că toleranța ei față de tine, Korbolo Dom, este pe cale să se termine.

— Aşa crezi, L'oric? Va accepta și ea distrugerea câinilor? Pentru a le distruge, ea trebuie, dacă vrea să-mi smulgă controlul. Decimarea lăudabilă ei Armată a Apocalipsei. Cu adevărat, va alege zeița asta?

L'oric îşi înclină încet capul, apoi oftă încet. — Ah, acum văd defectul. Ai abordat asta tactic, la fel ca orice soldat. Dar ceea ce clar nu înțelegi este că Zeița Vârtejului este indiferentă față de tactici, față de strategii mărețe. Te bazezi pe bunul ei simț, dar Korbolo nu *are niciunul* . Bătălia de mâine? Victorie sau înfrângere? Zeiței nu-i pasă în niciun caz. Ea dorește *distrugerea* . Malazanii au măcelărit pe câmp, Ucigatorii câini au sacrificat în tranșeele lor, o enfiladă de vrăjitorie pentru a transforma nisipurile din Raraku într-o ruină roșie. Aceasta este ceea ce dorește Zeița Vârtejului.

— Ce-i cu asta? râpă Napanul, iar L'oric văzu transpirația care mărgea sprânceana cicatrice a bărbatului. — Nici măcar zeița nu poate ajunge la mine, nu aici, în acest loc sfințit...

— Și tu mă spui prostul? Zeița te va vedea ucis în noaptea asta, dar ești prea neînsemnat pentru ca ea să acționeze direct zdrobindu-te sub degetul mare.

Korbolo Dom se năpusti în faţă pe scaun. — Atunci *cine* ? a țipat el. — Tu, L'oric?

Înaltul Mag și-a întins mâinile și a clătinat din cap. — Sunt mai puțin decât un mesager în asta, Korbolo Dom. Sunt, dacă este ceva, doar vocea... bunului simț. Nu este pe cine va trimite împotriva ta, Comandant Suprem. Cred că este cine *va permite* prin apărarea ei. Nu crezi?

Korbolo se uită în jos la Înaltul Mag, apoi mârâi și făcu un gest.

Cuțitul care i-a înfipt în spate nu a avut nicio șansă de a produce o rană mortală. Apărările strâns legate ale lui L'oric, straturile sale cele mai interioare de Kurald Thyrllan, au sfidat setea de fier. În ciuda acestui fapt, lovitura l-a împins pe Înaltul Mag în genunchi. Apoi s-a aruncat înainte pe covoarele groase, aproape de cizmele lui Napan.

Și deja, era ignorat în timp ce zăcea acolo, sângerând în țesătură, în timp ce Korbolo se ridică și începea să urle ordine. Și nimeni nu a fost suficient de aproape pentru a-l auzi pe Înaltul Mag murmurând: „ *Sângele este calea, nebunule. Și tu l-ai deschis. Sărmanul ticălos ...*

Declarație sumbru . Broasca gri trebuie să-ți părăsească compania delicioasă. '

Felisin aruncă o privire spre demon. Cei patru ochi străluciră brusc, avid de foame palpabilă. 'Ce s-a întâmplat?'

' *Amenințător. O invitație de la fratele meu.* '

— L'oric are probleme?

„ Este întuneric în această noapte, dar chipul Mamei este întors. Ceea ce vine nu poate fi înlănțuit. Avertizare. Prudență. Rămâi aici, copil dragut. Fratele meu nu mai poate suferi, dar calea mea este clară. Bucurie. Voi mânca oameni în noaptea asta. '

Și-a tras telaba mai aproape de ea și a luptat cu un fior. — Sunt, uh, mulțumit pentru tine, Greyfrog.

' *Avertisment incert. Umbrele sunt pline - nicio cale nu este complet clară, chiar și cea a sângelui. Trebuie să am nevoie de bob și țesut, să țopăi într-un loc și altul, să cresc nemișcat sub o strălucire nenorocită și să sper la ce este mai bun.* '

— Cât ar trebui să te aștept, Greyfrog?

la *răsăritul soarelui, dragă ea cu care m-aș căsători, indiferent de șansele mici de a avea puii potrivite. îndrăgostit. Dintr-o dată dornic să plece.* '

— Du-te, atunci.

' *Se apropie cineva. Potenţial aliat. Fii bun.* '

Cu asta, demonul s-a grăbit în umbră.

Potențial aliat? Cine ar fi acela?

Îl auzea pe persoana de pe potecă acum, picioarele goale care păreau să târască de epuizare, iar o clipă mai târziu o femeie se împiedică în poiană,

oprindu-se în întuneric pentru a privi în jur.

— Aici, murmură Felisin, ieşind din adăpost.

— Felisin Younger?

— Ah, nu există decât unul care îmi spune așa. Heboric te-a trimis?

'Da.' Femeia se apropie și Felisin văzu că era pătată de sânge și o vânătaie grea i-a stricat maxilarul. — Au încercat să-l omoare. Erau fantome. Apărându-l împotriva asasinilor...

'Asteapta asteapta. Tine-ti respiratia. Ești în siguranță aici. Heboric mai trăiește?

Ea a dat din cap. — Se vindecă în tâmplă. El vindecă...

— Încetinește-ți respirația, te rog. Aici am vin. Nu spune nimic deocamdată, când ești gata, spune-mi povestea ta.

Goluri pline de umbră ondulau dealurile care marcau apropierea nord-vest de oază. O ceață de praf a stins lumina stelelor deasupra capului. Noaptea venise repede la Raraku, ca întotdeauna, iar căldura zilei se risipise rapid. În această noapte, ar fi îngheț.

Patru călăreți stăteau nemișcați pe cai nemișcați într-o astfel de adâncime, aburii se ridicau din fiarele lor spumă. Armura lor strălucea palid ca osul, pielea fețelor lor dezvăluite de un cenușiu palid, de moarte.

Văzuseră războinicul cal care se apropia de la distanță, suficientă pentru a le permite această retragere liniștită nevăzută, pentru că călărețul singuratic nu era cariera lor și, deși nimeni nu o spunea cu voce tare, toți erau bucuroși pentru asta.

Era uriaș, acel străin. Călare pe un cal pe măsură. Și o mie de suflete răvășite îl urmăreau, legate de lanțuri eterice pe care le trăgea parcă indiferent la greutatea lor. O sabie de piatră atârna de spatele lui și era stăpânită de duhuri gemene, furiosi de sete de sânge.

În total, o apariție de coșmar.

Au ascultat copitele grele trecând, au așteptat până când sunetul tobei s-a diminuat în pădurea de piatră de la marginea oazei.

Apoi Jorrude și-a dres glasul. „Drumul nostru este acum clar, fraților. Infractorii sunt campați în apropiere, printre armata care a mărșăluit pentru a lupta cu locuitorii acestei oaze. Îi vom lovi cu zorii.

— Frate Jorrude, bubui Enias, ce conjurare tocmai ne-a trecut pe urme?

— Nu știu, frate Enias, dar a fost o promisiune de moarte.

— De acord, mârâi Malachar.

— Caii noştri sunt suficient de odihniţi, pronunţă Jorrude.

Cei patru Tiste Liosan au urcat panta pana au ajuns pe creasta, apoi si-au rotit monturile spre sud. Jorrude aruncă o ultimă privire peste umăr, pentru a se asigura că străinul nu-și inversase traseul – nu-i văzuse ascunși acolo în golul acela. *Ascunzându-se. Da, acesta este adevărul, ignobil așa cum se dovedește adesea adevărul* . S-a luptat cu un fior, strâmbând ochii în întunericul de la marginea pădurii de piatră.

Dar apariția nu a apărut.

— În numele lui Osric, Stăpânul Cerului, a intonat Jorrude pe sub răsuflarea în timp ce își conducea frații de-a lungul creastă, mulțumesc pentru asta...

La marginea poienii, Karsa Orlong se uită înapoi la călăreții îndepărtați. Îi văzuse cu mult înainte ca ei să-l fi văzut și zâmbise la retragerea lor precaută din calea lui.

Destul de bine, în oază îl așteptau din belșug dușmani și nicio noapte nu a durat pentru totdeauna.

Vai.

CAPITOLUL 25

Auzi-i zdrăngănind
Aceste lanțuri ale vieții
Legat de fiecare clipă trecută
Până când epava strigă
Într-o veghe asurzitoare
Și fiecare pas merge
Un cântec al celor pierduți.
Casa Lanțurilor

Fisher kel Tath

Stătea cu picioarele încrucișate în întuneric, cocoțat la locul lui obișnuit pe creasta cea mai de est, cu ochii închiși, cu un mic zâmbet pe fața ofilit. Își dezvăluise warrenul în cel mai subtil model, o pânză nevăzută întinsă peste întreaga oază. Avea să fie sfâșiat în curând, știa el bine, dar pentru moment simțea fiecare picior, fiecare tremur. Puterile convergeau într-adevăr, iar promisiunea sângelui și distrugerii s-a șoptit în noapte.

Febryl a fost foarte mulțumit. Sha'ik fusese izolat, complet. Armata de ucigași a lui Napan se scurgea chiar acum din locurile lor de ascunzătoare, în timp ce panica își închidea mâinile în jurul gâtului lui Korbolo Dom. Kamist Reloe se întorcea din șederea sa secretă prin lăgare. Și, peste bazin, armata Malazan se înrădăcina, Adjunctul ascuțindu-și sabia otatarală în așteptarea bătăliei de dimineață.

A fost un singur detaliu tulburător. Un cântec ciudat, slab, dar în creștere. Însuși vocea lui Raraku. Se întreba ce va aduce în această noapte soartă. Hood era aproape - *da, zeul însuși* - și asta a făcut mult pentru a masca alte... prezențe. Dar nisipurile se agitau, trezite poate de sosirea Domnului Morții. Spirite și fantome, fără îndoială, vin să asiste la numeroasele morți promise în orele următoare.

Un lucru curios, dar nu era îngrijorat în mod nejustificat.

Va fi măcel. Încă o apocalipsă pe nisipurile agitate ale lui Raraku. Este așa cum ar trebui să fie.

După toate aparențele exterioare, L'oric era mort. Fusese târât pe un perete în cortul de comandă și lăsat acolo. Cuțitul îi fusese smuls din spate și acum stătea întins cu fața pe țesătura aspră a peretelui, cu ochii deschiși și aparent fără vedere.

În spatele lui vorbea Comandantul Suprem al Apocalipsei.

— Eliberează-le pe toate, Henaras, cu excepția gărzilor de corp. Vreau ca toți spionii drăguți ai lui Bidithal să fie vânați și uciși și să o găsesc pe Scillara. Cățea aia și-a jucat ultimul joc.

— Tu, Duryl, ia altul și călărește la Adjunct. Trimite-mi missiva și asigură-

te că nu ești văzut de nimeni. Mathok își scoate războinicii. Fayelle va lucra cu vrăjitorie pentru a te ajuta. Și înfățișează-i lui Tavore nevoia de a-și retrage ucigașii, ca nu cumva aceștia să facă treaba Zeiței Vârtejului pentru ea.

— Comandant suprem, rosti o voce, dar Leoman of the Flails?

— Compania a 4-a și Fayelle trebuie să plece în liniște cu următorul sonerie. Leoman nu se va apropia de noi sau de armata. Caporale Ethume, te vreau în raza de arbaletă a lui Febryl, ticălosul se ascunde în locul obișnuit. Acum, am omis ceva?

— Frica mea se adâncește, murmură Henaras. „Se întâmplă ceva... în deșertul sfânt. Mai rău, simt că se apropie puteri teribile...

— De aceea avem nevoie de Adjunct și de sabia ei blestemata. Suntem suficient de în siguranță aici, Henaras?

„Cred că da – secțiile pe care Kamist, Fayelle și cu mine le-am țesut pentru acest cort ar încurca un zeu”.

— Această afirmație ar putea fi contestată, mârâi Korbolo Dom.

Mai adăugă ceva, dar un sunet ciudat de gâlgâit, dincolo de peretele cortului din fața lui L'oric, depăși vocea Napanului. O umezeală, împroșcând partea opusă, apoi un oftat auzit de L'oric doar pentru că era atât de aproape. Ghearele au trecut apoi de-a lungul bazei peretelui, reducând materialul la panglici. O față cu patru ochi, nemăsurat de urâtă, se uita înăuntru prin gol.

' *Frate, arăți rău.* '

Aparentele înșală, Greyfrog. De exemplu, nu ai arătat niciodată mai frumoasă.

Demonul întinse mâna și îl prinse pe L'oric de un braț. Apoi a început să-l târască în trepte prin lacrimă. ' *Încrezător. Sunt prea preocupați. Dezamăgit. Am mâncat, dar doi paznici, secțiile dorm și drumul nostru de retragere este clar. Lucrurile vin. Pe măsură de rău augur. Sincer. Recunosc că mi-e frică și sfătuiesc să... ne ascundem.* '

Pentru o vreme, da, tocmai asta facem. Găsește-ne undeva, Greyfrog.

' *Asigurat. Va trebui.* '

Atunci lasa-ma acolo si intoarce-te la Felisin. Asasinii sunt la vânătoare...

' *Încântător.* '

Kasanal fusese odată un șaman Semk, dar acum a ucis la dorința noului său stăpân. Și i-a plăcut, deși, desigur, a preferat să-i omoare pe malazani decât pe băștinași. Cel puțin victimele sale din această noapte nu ar fi Semk - să-i ucidă pe cei din propriul trib ar fi un lucru greu de acceptat. Dar asta nu părea probabil. Korbolo Dom îi adoptase pe ultimii supraviețuitori ai clanurilor care luptaseră pentru el și pentru Kamist Reloe din Lanțul Câinilor.

Iar acestea două erau doar femei, ambele servitoare ale acelui măcelar, Bidithal.

Acum zăcea nemișcat pe marginea poianei, privindu-i pe cei doi. Una era Scillara, iar Kasanal știa că stăpânul său va fi mulțumit când se va întoarce cu capul ei tăiat. Celălalt îi era și el familiar – o văzuse în compania lui Sha'ik și a lui Leoman.

Era, de asemenea, clar că se ascundeau și, așa de probabil, să fie agenți principali în orice plănuia Bidithal.

Și-a ridicat încet mâna dreaptă și două gesturi rapide i-au trimis pe cei patru adepți ai săi de-a lungul flancurilor, rămânând între copaci, să încercuiască poziția celor două femei. Pe sub răsuflarea lui, începu să murmură o incantație, o țesătură de cuvinte străvechi care amortiza sunetul, care strângea lasitudinea în victime, tocindu-le toate simțurile. Și a zâmbit când le-a văzut capetele așezându-se încet la unison.

Kasanal se ridică din locul său de ascundere. Nevoia de a se ascunde trecuse. A pășit în poiană. Cele patru rude Semk au urmat exemplul.

Și-au scos cuțitele, apropiindu-se.

Kasanal nu a văzut niciodată lama enormă care l-a tăiat în jumătate, din partea stângă a gâtului și chiar deasupra șoldului drept. A avut o senzație momentană de a cădea în două direcții, apoi uitarea l-a înghițit, așa că nu a auzit strigătele celor patru veri ai săi, în timp ce purtătorul sabiei de piatră mărșăluia în mijlocul lor.

Când Kasanal a deschis în cele din urmă ochii eterici și a trezit cu pași mari către Poarta lui Hood, a fost încântat să-și găsească cei patru rude cu el.

Ştergându-şi sângele de pe sabie, Karsa Orlong s-a îndreptat spre cele două femei. — Felisin, mârâi el, cicatricile tale ard puternic pe suflet. Bidithal a ales să ignore avertismentul meu. Așa să fie. Unde este el?'

Simțind încă rămășițele ciudatei tocții care îi furase simțurile, Felisin nu putea decât să scuture din cap.

Karsa se încruntă la ea, apoi privirea lui se îndreptă spre cealaltă femeie. — Ți-a furat și noaptea limba?

'Nu. Da. Nu, clar că nu. Cred că am fost sub atac vrăjitor. Dar acum ne revenim, Toblakai. Ai fost plecat de mult.

— Și acum m-am întors. Unde este Leoman? Bidithal? Febryl? Korbolo Dom? Kamist Reloe? Mâinile fantome heborice?

— O listă impresionantă – cred că ai o noapte plină înainte. Găsește-i unde vrei, Toblakai. Noaptea te așteaptă.

Felisin trase o respirație tremurătoare, înfășurându-și brațele în jurul ei, în timp ce se uita la războinicul teribil. Tocmai omorâse cinci asasini cu cinci treceri mari, aproape poetice, ale acelei sabii enorme. Însăși ușurința a îngrozit-o. Adevărat, asasinii intenționaseră același lucru pentru ea și Scillara.

Karsa își slăbi umerii ridicând din umeri, apoi se îndreptă spre poteca care ducea spre oraș. În câteva momente a dispărut.

Scillara se apropie de Felisin și își puse o mână pe umăr. „Moartea este întotdeauna un șoc”, a spus ea. — Amorțeala va trece. Iţi promit.'

Dar Felisin clătină din cap. — Cu excepţia lui Leoman, şopti ea.

'Ce?'

— Pe cei pe care i-a numit. Îi va ucide pe toți. Cu excepția lui Leoman.

Scillara se întoarse încet pentru a înfrunta poteca, o privire rece, speculativă furând pe față.

Ultimii doi doborâseră patru războinici și ajunseseră la treizeci de pași de cortul lui înainte de a cădea în cele din urmă. Încruntat, Mathok se uită în jos la cadavrele împânzite de săgeți și tăiate cu sabie. Numai în această noapte șase

tentative de asasinat, iar primul clopoțel încă nu suna.

Suficient.

— T'morol, adună-mi clanul.

Războinicul corpulent a mormăit de acord și a plecat cu pași mari. Mathok își strânse blănurile și se întoarse la cort.

În limitele sale modeste, se opri un moment lung, adânc în gânduri. Apoi s-a scuturat și s-a dus la un cufăr acoperit cu piele de lângă patuț. S-a ghemuit, a dat deoparte învelișul și a ridicat capacul ornamentat.

Cartea Dryjhna locuia în interior.

Sha'ik o dăduse în păstrarea lui.

Pentru a proteja.

A închis capacul și l-a încuiat, apoi a ridicat cufărul și a plecat afară. Își auzea războinicii făcând tabăra în întunericul de dincolo. — T'morol.

— Șef de război.

— Călărim să ne alăturăm lui Leoman of the Flails. Clanurile rămase trebuie să-l păzească pe Sha'ik, deși sunt încrezător că ea nu este în pericol – poate avea nevoie de ele dimineața.

Ochii întunecați ai lui T'morol erau ațintiți asupra lui Mathok, reci și insensibili la surpriză. — Trebuie să călărim din această bătălie, șef de război?

— Pentru a păstra Cartea Sfântă, un asemenea zbor poate fi o necesitate, vechi prietene. În zorii zilei, planăm... chiar pe cuspid.

— Pentru a măsura vântul.

— Da, T'morol, pentru a măsura vântul.

Războinicul cu barbă dădu din cap. — Caii sunt înșeuați. Voi grăbi pregătirile.

Heboric ascultă tăcerea. Numai oasele lui puteau simți bâzâitul furnicător al unei pânze vrăjitoare care întinde întreaga oază și orașul său ruinat, vibrațiile încordate crescând și coborând pe măsură ce forțe disparate începură să se miște peste ea, apoi, cu o dispreț sălbatică, o sfâșiară.

Se ridică din pat, gemând de înjunghierea rănilor vindecate cu forţa, şi se ridică tremurând în picioare. Cărbunii muriseră în brazierele lor. Întunericul se simțea solid, reticent să cedeze în timp ce se îndrepta spre prag. Heboric își dezveli dinții. Mâinile lui înghețate s-au zvâcnit.

Fantomele au pândit orașul mort. Până și zeii s-au simțit apropiați, atrași să fie martori a tot ce urma. *Martor, sau să profite de momentul și să acționeze direct. Un ghiont aici, o remorcher acolo, fie ca doar pentru a-si potoli ego-urile... fie ca doar pentru a vedea ce se intampla* . Acestea erau jocurile pe care le disprețuia, sursa celei mai înverșunate sfidări ale lui cu toți acești ani în urmă. Forma crimei sale, dacă a fost crimă. *Și așa mi-au luat mâinile* . Până când un alt zeu i-a dat înapoi.

Își dădu seama că era indiferent față de Treach. Un Destriant reticent față de noul zeu al războiului, în ciuda darurilor. Nici dorințele lui nu s-au schimbat. *Insula Otataral și gigantul de jad - asta mă așteaptă. Revenirea puterii* . Chiar dacă acele ultime cuvinte îi treceau prin minte, el știa că o înșelăciune călărea printre ele. Un secret pe care îl știa, dar căruia nu-i va modela nicio formă. Nu încă, poate până când nu se trezi stând în pustietate, sub umbra acelei turle

strâmbe.

Dar mai întâi, trebuie să întâmpin o provocare mai imediată - să ies cu viață din această tabără.

El a ezitat încă o clipă în prag, întinzându-și mâna în întunericul de dincolo cu toate simțurile. Găsind calea liberă – cel puțin următoarele douăzeci de pași – se năpusti înainte.

Rulându-și ghinda în degete pentru ultima oară, el a băgat-o într-un pliu în cană și a scăpat ca un șarpe din crăpătură.

„Oh, mâinile fără inimă ale lui Hood...”

Cântecul era un tunet îndepărtat tremurând de-a lungul oaselor și nu-i plăcea. Mai rău încă, în oaza din față s-au trezit puteri pe care chiar și el, un nepracticant de vrăjitorie, le putea simți ca focul în sânge.

Kalam Mekhar și-a verificat din nou cuțitele lungi, apoi le-a reînfacut. Tentația a fost mare de a ține afară arma otatarală, așa că nega orice magie i-a trimis calea. *Dar asta merge în ambele sensuri, nu-i așa* ?

A studiat calea de urmat. Lumina stelelor părea ciudat de stinsă. A desenat din memorie cât a putut mai bine, din ceea ce văzuse din ascunzătoarea lui în timpul zilei. Palmieri, cu buloanele lor spectrale, în timp ce se ridicau deasupra cărămizilor prăbușite și a pietrei tăiate. Rămășițele de corrale, țarcuri și colibe ciobanilor. Întinderi de pământ nisipos presărat cu frunze și coji fragile. Nu îl aşteptau siluete noi.

Kalam porni.

Putea vedea liniile unghiulare ale clădirilor din față, toate joase până la pământ, sugerând puțin mai mult decât întinderi de fundații din cărămidă de noroi din care se ridicau pereți de pânză, răchită și ratan. Reședințe ocupate, deci.

Departe, în dreapta lui Kalam, era pata gri a acelei păduri ciudate de copaci de piatră. Se gândise să se apropie de el, dar era ceva ciudat și neprimitor în acel loc și bănuia că nu era atât de gol pe cât părea.

Apropiindu-se de ceea ce părea a fi un bulevard bine bătut între colibe, surprinse o mișcare fulgerându-se de la stânga la dreapta pe culoar. Kalam coborî mai jos și încremeni. A urmat o a doua cifră, apoi a treia, a patra și a cincea.

O mana. Acum, cine din această tabără și-ar organiza asasinii în mâini ? Aşteptă încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi porni. A venit vizavi de traseul pe care o luaseră ucigașii și s-a strecurat în urma lor. Cei cinci se mișcau la șapte pași unul de celălalt, cu doi pași mai mult decât ar fi făcut o Gheară. *La naiba, a bănuit Cotillion? Asta a vrut să confirm* ?

Acestea sunt Talons.

Șapte sau cinci, nu a făcut nicio diferență pentru Kalam.

A venit în vizorul asasinului care urmărea. Silueta purta obiecte plasate magic, făcându-i forma neclară, șovăitoare. Purta haine gri închis, strânse, mocasin, mănuși și glugă. În mâinile lui străluceau pumnale înnegrite.

Nu doar patrulare, deci, ci și vânătoare.

Kalam se îndreptă până la cinci pași de bărbat, apoi se năpusti înainte.

Mâna lui dreaptă s-a întins pentru a se prinde cu putere de gura și maxilarul

bărbatului, mâna stângă închizându-se simultan pe partea opusă a capului. O răsucire sălbatică rupse gâtul ucigașului.

Vărsăturile ţâşni pe palma lui Kalam, învelită în piele, dar acesta s-a ţinut de strânsoarea lui, ghidând cadavrul spre pământ. Încălcându-se pe corp, și-a eliberat strânsoarea, şi-a șters mâna pe cămașa gri, apoi a trecut mai departe.

Două sute de bătăi ale inimii mai târziu și au mai rămas doar două. Drumul lor îi dusese, pe o potecă întortocheată, cu sens giratoriu, către un cartier marcat de ruinele a ceea ce fusese cândva temple mărețe. Erau aşezaţi la marginea unui larg larg, aşteptându-şi tovarăşii, fără îndoială.

Kalam se apropie de ei la fel ca și al treilea vânător din rând. Niciunul nu era atent, cu privirea ațintită spre o clădire de cealaltă parte a hallului. În ultimul moment, Kalam scoase ambele cuțite lungi și le înfipse în spatele celor doi asasini.

Mormăituri blânde, iar ambii bărbați s-au scufundat pe plăcile prăfuite. Lovitura adusă de mâna liderului Ghearei a fost instantaneu fatală, dar Kalam răsucise ușor cealaltă împingere într-o parte, iar acum se ghemui lângă muribund. — Dacă stăpânii tăi ascultă, murmură el, și ar trebui să fie. Complimente ale Ghearei. Ne vedem în curând…'

A tras cele două cuțite, a curățat lamele și le-a învelit.

Ținta vânătorilor se afla, a presupus el, în clădirea ruinată care fusese singurul focar al atenției lor. Destul de bine, Kalam nu avea prieteni în această tabără blestemată.

A pornit de-a lungul marginii hallului.

La gura unei alte alei a găsit trei cadavre, toate fete tinere. Sângele și rănile provocate de cuțit indicau că au dus o luptă aprigă și două urme împrăștiate au condus departe, în direcția templului.

Kalam i-a urmărit până când a fost sigur că au condus prin ușa căscată a structurii pe jumătate ruinate, apoi s-a oprit.

Puterea amară de vrăjitorie se răspândi de la intrarea largă. *La naiba, acest loc a fost proaspăt sfințit* .

Nu se auzea niciun sunet din interior. A înaintat până când a ajuns într-o parte a ușii.

Un cadavru zăcea chiar înăuntru, îmbrăcat în cenușii, fixat într-o contorsionare a membrelor, arătând că murise sub un val de magie. Umbrele curgeau în întunericul de dincolo.

Kalam își scoase cuțitul lung otataral și se strecură prin prag.

Wraithurile întunecate se tresară înapoi.

Podeaua se prăbușise cu mult timp în urmă, lăsând o groapă vastă. La cinci pași în față, la baza unei rampe presărate cu moloz, o tânără fată stătea în mijlocul sângelui și măruntaielor a încă trei cadavre. Era plină de sânge, cu ochii întunecați de luminoși în timp ce ridica privirea la Kalam. — Îți amintești întunericul? ea a intrebat.

Ignorând întrebarea ei, el a trecut la o distanţă sigură. — Nu fă nicio mișcare, fată, și vei supraviețui vizitei mele.

O voce subțire chicoti din întunericul de la capătul îndepărtat al gropii. — Mintea ei a dispărut, Claw. Nu e timpul, din păcate, să-mi întăresc pe deplin subiecții la ororile vieții moderne, oricât aș încerca. În orice caz, ar trebui să știi

că nu sunt dușmanul tău. Într-adevăr, cel care încearcă să mă omoare în această noapte este nimeni altul decât renegatul Malazan, Korbolo Dom. Și, desigur, Kamist Reloe. Să-ți dau indicații către locuința lor?

— Îl voi găsi la momentul potrivit, murmură Kalam.

— Crezi că lama ta otatarală este suficientă, Gheară? Aici, în templul meu? Înțelegi natura acestui loc? Îmi imaginez că crezi că da, dar mi-e teamă că greșești. Stăpânul sclavilor, oferă oaspetelui nostru niște vin din ulciorul acela.

O siluetă deformată se zvârcoli umedă peste dărâmăturile din stânga lui Kalam. Fără mâini sau picioare. O masă de răni supurate și putregaiul stricat al leprei. Cu o absurditate oribilă, de spatele creaturii fusese legată o tavă de argint, pe care stătea un ulcior de lut ghemuit, ars.

— Mi-e teamă că este destul de lent. Dar vă asigur că vinul este atât de rafinat încât veți fi de acord că merită așteptarea. Asasin, ești în prezența lui Bidithal, protopop al tot ce este desfăcut, rupt, rănit și suferind. A mea... trezirea sa dovedit atât lungă, cât și chinuitoare, recunosc. Am modelat, în propria mea minte, fiecare detaliu al cultului pe care îl voi conduce. În tot acest timp, neștiind că modelarea era... ghidată.

— Orbire, voită și, într-adevăr, plină de ciudă. Chiar și atunci când noua Casă sortată a fost așezată înaintea mea, nu am realizat adevărul. Acest fragment sfărâmat al lui Kurald Emurlahn, Gheara, nu va fi jucăria unei zeițe din deșert. Nici a împărătesei. Niciunul dintre voi nu o va avea, pentru că va deveni inima noii Case a Lanțurilor. Spune-i împărătesei tale să stea deoparte, asasin. Suntem indiferenți față de cine ar conduce țara de dincolo de Deșertul Sfânt. O poate avea.

— Și Sha'ik?

— O poți avea și pe ea. S-a întors la Unta în lanțuri – și asta este mult mai poetic decât vei ști vreodată.

Sufletele sfâșiate din umbră-wraiths-ul lui Kurald Emurlahn- se apropiau de Kalam și el și-a dat seama, cu un fior, că cuțitul lui lung otataral s-ar putea dovedi insuficient. — O ofertă interesantă, bubui el. — Dar ceva îmi spune că există mai multe minciuni decât adevăruri în ea, Bidithal.

— Presupun că ai dreptate, oftă protopopul. — Am nevoie de Sha'ik, măcar pentru noaptea asta și pentru mâine. Febryl și Korbolo Dom trebuie să fie zădărniciți, dar vă asigur că tu și cu mine putem lucra împreună pentru un astfel de scop, deoarece ne avantajează pe amândoi. Korbolo Dom se autointitulează Stăpânul Gârghei. Da, s-ar întoarce în îmbrățișarea lui Laseen, mai mult sau mai puțin, și s-ar folosi de Sha'ik pentru a-și negocia propria poziție. Cât despre Febryl, ei bine, vă asigur, ceea ce nu așteaptă pe nimeni, dar este suficient de nebun încât să-și dorească.

— De ce te deranjezi cu toate astea, Bidithal? Nu ai de gând să mă lași să plec de aici în viață. Și iată un alt lucru. O pereche de fiare sunt câini care vin, nu ai Umbrei, ci altceva. I-ai chemat, Bidithal? Tu, sau Dumnezeul tău Infirm, crezi cu adevărat că îi poți controla? Dacă da, atunci voi doi sunteți nebuni.

Bidithal se aplecă înainte. — Ei caută un stăpân! șuieră el.

Ah, deci Cotillion avea dreptate în privința celui înlănțuit . „Unul care este demn”, a răspuns Kalam. „Cu alte cuvinte, unul care este mai rău și mai dur decât ei. Și în această oază, nu vor găsi un astfel de individ. Și așa, mă tem că

vor ucide pe toată lumea.

— Nu știi nimic despre asta, asasin, murmură Bidithal, lăsându-se pe spate. — Nici puterea pe care o dețin acum. Cât despre a nu-ți permite să pleci de aici în viață... destul de adevărat, presupun. Ați dezvăluit prea multe cunoștințe și vă dovedeți mult mai puțin entuziasmat față de propunerile mele decât aș fi sperat. O revelație nefericită, dar nu mai contează. Slujitorii mei au fost împrăștiați mai devreme, vezi, apărând fiecare abordare, necesitând timp pentru a-i atrage, pentru a le aranja între noi. Ah, Slavemaster a sosit. În orice caz, bea niște vin. Sunt pregătit să zăbovesc aici pentru asta. Odată ce ai terminat, totuși, trebuie să-mi iau concediu. La urma urmei, i-am făcut o promisiune lui Sha'ik și vreau să o țin. Dacă, printr-un miracol ciudat, scăpați aici cu viață, să știți că nu mă voi opune eforturilor voastre împotriva lui Korbolo Dom și a cadrelor sale. Veți fi câștigat cel puțin atât.

— Atunci, mai bine pleci acum, Bidithal. Nu mă interesează vinul în seara asta.

'Cum doriți.'

Întunericul s-a cuprins pentru a-l înghiți pe protopop, iar Kalam s-a cutremurat la familiaritatea ciudată a plecării vrăjitoare.

Wraiths au atacat.

Ambele cuțite au fost tăiate și țipete inumane au umplut camera. După cum sa dovedit, arma lui otatarală s-a dovedit suficientă până la urmă. Asta și sosirea la timp a unui zeu.

Korbolo Dom părea să fi dezlănțuit o armată împotriva propriilor aliați în această noapte. Din nou și din nou, Karsa Orlong și-a găsit calea blocată de ucigași dornici. Cadavrele lor erau presărate în urma lui. El luase câteva răni minore de la cuțitele investite cu vrăjitorie, dar cea mai mare parte din sângele care picura de la războinicul uriaș aparținea victimelor sale.

El mergea acum cu sabia în ambele mâini, cu vârful în jos și într-o parte. În afara locuinței lui Heboric Ghost Hands se ascunseseră patru asasini. După ce i-a ucis, Karsa a tăiat o nouă ușă în peretele cortului și a intrat, doar pentru a găsi locuința goală. Frustrat, a pornit spre turul templului. Groapa lui Leoman era și ea neocupată și părea să fi fost așa de ceva vreme.

Apropiindu-se de templul lui Bidithal, Karsa și-a încetinit pașii când a auzit lupte aprige înăuntru. Țipete stridente răsunară. Ridicând arma, Toblakai înainta.

O siluetă ieșea pe pântece din prag, gâfâind în sinea ei. O clipă mai târziu, Karsa l-a recunoscut pe bărbat. A așteptat până când eforturile disperate ale Stăpânului Sclavului îl ridică pe picioarele Toblakai. O față devastată de boală se răsuci în vedere.

— Luptă ca un demon! râpă Silgar. — Ambele lame taie spectrurile și le lasă zvârcolindu-se în bucăți! Un zeu stă la umărul lui. Omoară-i, Teblor! Ucide-i pe amândoi!

Karsa rânji. — Nu iau nicio comandă de la tine, Slavemaster, sau ai uitat asta?

'Prost!' a scuipat Silgar. — Acum suntem frați în casă, tu și cu mine. Tu ești Cavalerul Lanțurilor, iar eu sunt Leprosul. Dumnezeul Infirm ne-a ales! Și Bidithal, a devenit Magi...

— Da, Bidithal. Se ascunde înăuntru?

— Nu, el a fugit cu înțelepciune, așa cum fac și eu. Gheara și zeul său patron îi ucid chiar și acum pe ultimul dintre slujitorii săi din umbră. Tu ești Cavalerul - ai propriul tău patron, Karsa Orlong din Teblor. Ucide inamicul - asta trebuie sa faci...

Karsa a zâmbit. — Și așa voi face. Și-a inversat strânsoarea sabiei și a împins punctul în jos între omoplații lui Silgar, tăind coloana vertebrală, apoi lovindu-se prin stern pentru a se îngropa adânc la o mână de lățime între două lespezi.

Fluide urâte turnate de la Slavemaster. Capul i s-a prăbușit în piatră și viața i s-a terminat. *Leoman avea dreptate, cu mult timp în urmă - o moarte rapidă ar fi fost alegerea mai bună .*

Karsa a scos sabia eliberată. — Nu urmăresc niciun zeu patron, mârâi el. Se întoarse de la intrarea în templu. Bidithal ar fi folosit vrăjitoria pentru a scăpa, atrăgând umbre în jurul său în efortul de a rămâne nevăzut. Cu toate acestea, trecerea lui ar lăsa urme de pași în praf.

Toblakai a trecut pe lângă trupul lui Silgar, bărbatul care căutase cândva să-l înrobească și a început să caute.

Douăzeci de războinici din clanul lui Mathok l-au însoțit pe Corabb Bhilan Thenu'alas la întoarcerea sa în tabăra lui Leoman. Călătoria lor a fost fără opoziție, deși Corabb era sigur că ochi ascunși le urmăreau progresul.

Au urcat pe panta până la vârful dealului și au fost provocați de santinele. Un sunet mai primitor pe care Corabb nu și-a putut imagina. Voci familiare, războinici alături de care luptase împotriva malazanilor.

— Este Corabb! I se dăduse o sabie cu lamă de cârlig scoasă din arsenalul Alesului, iar acum o ridică sus în semn de salut, în timp ce gărzile de picheți ieșeau din locurile lor de ascunzătoare. — Trebuie să vorbesc cu Leoman! Unde este el?'

— Adormit, mârâi una dintre santinele. — Dacă ai noroc, Bhilan, sosirea ta, oricât de tare a fost, l-a trezit. Călărește până în centrul vârfului, dar lasă-ți escorta aici.

Asta l-a făcut pe Corabb scurt. — Sunt ale lui Mathok...

— Ordinele lui Leonman. Nimeni din oază nu are voie să intre în tabăra noastră.

Încruntat, Corabb dădu din cap și făcu semn înapoi colegilor săi războinici cai. — Nu vă supărați, prieteni, strigă el, vă implor. Fără să aştepte să le evalueze reacţia, descălecă şi se grăbi spre cortul lui Leoman.

Conducătorul de război stătea în afara clapei, bea adânc dintr-o oală. Era fără armură, purtând doar o cămașă de in subțire, pătată de transpirație.

Corabb se opri în fața lui. — Sunt multe să-ţi spun, Leoman din Flails.

— Fă-o, atunci, răspunse Leoman când termină de băut.

— Am fost singurul tău mesager care a supraviețuit pentru a ajunge la Sha'ik. S-a răzgândit - acum poruncește ca tu să conduci Armata Apocalpizei să vină mâine. Ea ar vrea ca tu, nu Korbolo Dom, să ne conduci la victorie.

— V-ar plăcea acum, trase el, apoi miji ochii și întoarse privirea. — Napanul are asasinii lui între noi și Sha'ik?

— Da, dar nu ne vor provoca întreaga forță – ar fi nebuni să încerce așa ceva.

'Adevărat. Și Korbolo Dom știe asta...

— Încă nu a fost informat despre schimbarea de comandă – cel puțin nu a făcut-o când am plecat. Deși Sha'ik a cerut prezența lui...

— Pe care o va ignora. În rest, Napanul știe. Spune-mi, Corabb, crezi că Ucigatorii lui de câini vor urma vreun alt comandant?

„Nu vor avea de ales! Așa a ordonat Alesul!

Leoman dădu încet din cap. Apoi se întoarse la cortul său. — Pauza de tabără. Mergem la Sha'ik.

Exultația umplu pieptul lui Corabb. Mâine ar aparține lui Leoman of the Flails. — Cum ar trebui să fie, șopti el.

Kalam a ieşit afară. Hainele îi erau zdrențuite, dar era întreg. Deși hotărât zguduit. Întotdeauna se considerase unul dintre cei mai capabili asasini și de-a lungul anilor trase o lamă împotriva unei veritabile mulțimi de dușmani ostili și mortali. Dar Cotillion îl făcuse de rușine.

Nu e de mirare că ticălosul este un zeu. Respirația lui Hood, n-am mai văzut până acum o asemenea îndemânare. Și frânghia aia blestemata !

Kalam trase adânc aer în piept. Făcuse așa cum îi ceruse Patronul Asasinilor. Găsise sursa amenințării pentru Tărâmul Umbrei. *Sau cel puțin a confirmat o mulțime de suspiciuni. Acest fragment de Kurald Emurlahn va fi calea către uzurpare... de nimeni altul decât Zeul Infirm* . Casa Lanțurilor intrase în joc, iar lumea devenise într-adevăr foarte încărcată.

S-a scuturat. Lăsați asta pe Cotillion și Ammanas. Avea alte sarcini mai imediate de îndeplinit în această noapte. Și Patronul Asasinilor a fost destul de amabil să livreze o pereche de armele preferate ale lui Kalam...

Ochii i s-au aprins pe cadavrul lepros aflat la o jumătate de duzină de pași, apoi s-au îngustat. Kalam se apropie. *Zei de jos, asta e o rană. Dacă nu aș ști mai bine, aș spune din sabia unui T'lan Imass* . Sângele se îngroşa, absorbind praful de pe plăci.

Kalam se opri să se gândească. Korbolo Dom nu și-a întemeiat tabăra armatei printre ruinele acestui oraș. Nici în pădurea de piatră din vest. Napanul și-ar dori o zonă atât clară, cât și plană, cu suficient spațiu pentru bănci și tranșee și linii de vedere deschise.

Răsărit, deci, ceea ce fusese odinioară câmpuri irigate pentru oraș, cu mult timp în urmă.

S-a rotit în acea direcție și a pornit.

De la un bazin de întuneric la altul, de-a lungul străzilor și alei ciudat de goale. Straturi grele de vrăjitorie se așezaseră pe această oază, părând să curgă în pâraie – unele dintre ele atât de groase încât Kalam se trezi aplecându-se înainte pentru a-și împinge drum. O miasmă de curenți, amestecate dincolo de recunoaștere, și niciunul dintre ei plăcut la gust. Îl dureau oasele, îl durea capul, iar ochii îi simțeau ca și cum cineva agita nisip fierbinte în spatele lor.

Găsi o pistă bine călcată care se îndrepta spre est și o urmă, rămânând pe o parte, unde umbrele erau adânci. Apoi am văzut, la două sute de pași în față, un terasament fortificat.

Aspect Malazan. Asta, Napan, a fost o greșeală.

Era pe cale să se apropie când a văzut avangarda unei companii ieșind pe poartă. Au urmat soldați pe jos, flancați de lanci.

Kalam se afundă pe o alee.

Trupa trecea la jumătate de pas, cu armele înfundate, copitele cailor îmbrăcate în ciorapi de piele. Curios, dar cu cât erau mai puțini soldați în lagăr, cu atât mai bine, în ceea ce îl privea. Era probabil ca toate, cu excepția companiilor de rezervă, să fi fost instalate în pozițiile lor cu vedere la câmpul de luptă. Desigur, Korbolo Dom nu ar fi neglijent când a fost vorba de a se proteja.

La urma urmei, se autointitulează maestru al Gârghei. Nu că Cotillion, care era Dansator, știe nimic despre ei. Scutind revelatia doar o batjocura.

Ultimul soldat a trecut. Kalam aşteptă alte cincizeci de bătăi ale inimii, apoi porni spre tabăra Ucigatorilor de Câini.

Digul a fost precedat de un șanț cu laturi abrupte. Grevare suficientă pentru o armată care încărcă, dar doar un inconvenient minor pentru un asasin singuratic. Se căţără în jos, peste, apoi în sus pe partea îndepărtată, oprindu-se chiar sub linia crestei.

Ar fi pichete. Poarta era la treizeci de pași în stânga lui, luminată de felinarul. S-a mutat chiar dincolo de raza luminii, apoi a coborât pe mal. Un gardian patrula în vizor în dreapta lui, nu suficient de aproape pentru a-l zări pe asasin în timp ce acesta se zvârcoli pe pământul tare, copt de soare, până la marginea îndepărtată.

Un alt șanț, acesta mai puțin adânc, și dincolo se aflau rândurile ordonate de corturi, chiar centrul rețelei dominat de un cort de comandă mai mare.

Kalam a intrat în tabără.

După cum bănuise, majoritatea corturilor erau goale și, în scurt timp, era ghemuit vizavi de strada largă care înconjura cortul de comandă.

Gardienii se aliniau de fiecare parte, la cinci pași unul de celălalt, arbalete de asalt armate și legănate în brațe. Torțele ardeau pe stâlpi la fiecare zece pași, scăldând strada într-o lumină pâlpâitoare. Trei siluete suplimentare blocau pragul ușii, îmbrăcate în gri și fără arme vizibile.

Cordon carne și sânge... apoi saloane vrăjitori. Ei bine, câte un lucru.

Și-a scos perechea de arbalete fără ribles. Armele lui Claw, strânse cu șuruburi, metalul înnegrit. A pus certurile în șanțurile lor și a armat cu grijă ambele arme. Apoi s-a stabilit înapoi pentru a gândi situația.

Chiar și în timp ce privea, văzu aerul învârtindu-se înaintea intrării în cortul de comandă și s-a deschis un portal. Lumină albă orbitoare, focul, apoi Kamist Reloe a apărut. Portalul s-a contractat în spatele lui, apoi s-a oprit.

Magul părea epuizat, dar ciudat de triumfător. Făcu un semn către gardieni, apoi intră cu pași mari în cort. Cei trei asasini în haine gri l-au urmat pe mag înăuntru.

O mână ușoară ca o frunză s-a așezat pe umărul lui Kalam și o voce a zguduit: — Ochii înainte, soldat.

Cunoștea acea voce, de mai mulți ani în urmă decât și-ar dori să creadă. *Dar ticălosul ăla e mort. A murit înainte ca Surly să urce pe tron* .

— Bine, a continuat vocea, iar Kalam a știut că fața stropită de acid zâmbea, „nicio dragoste nu sa pierdut între mine și compania pe care o

împărtășesc... din nou. M-am gândit că l-am văzut pe ultimul dintre ei... și pe tine. Ei bine, nu contează asta. Ai nevoie de o cale de intrare, nu? Atunci cel mai bine organizăm o diversiune. Dă-ne cincizeci de bătăi de inimă... măcar *le* poți număra, caporale. Mâna ridicată.

Kalam Mekhar trase aer adânc, tremurător. *Ce, pe numele lui Hood, se întâmplă aici? Căpitanul ăla blestemat a devenit renegat. I-au găsit cadavrul în orașul Malaz în dimineața de după asasinate ...* sau *ceva care se apropie îndeaproape de corpul lui ...*

Și-a concentrat încă o dată privirea asupra cortului de comandă. Dincolo de ea, un țipăt a izbucnit noaptea, apoi fulgerul inconfundabil și zgomotul zguduitor al munițiilor Moranth. Deodată, gardienii alergau.

Punând una dintre arbalete în centură, Kalam scoase cuțitul lung otataral. A așteptat până când au fost vizibili doar doi Ucigași de Câini, ambii în dreapta intrării, cu fața în direcția atacului - unde țipetele sfâșiau aerul, atât de mult născute din groază, cât și din durerea rănilor - apoi s-a năpustit înainte.

Ridicând arbaleta în mâna stângă. Recul bătând în oasele brațului său. Cearta îngropându-se în spatele paznicului de mai departe. Cuțitul lung împinse în bărbatul apropiat, vârful lovindu-se prin piele între plăci de bronz, străpungând carnea, apoi alunecând printre coaste pentru a înjunghia inima.

Sânge stropit în timp ce smulse arma și se năpusti în pragul cortului.

În jurul lui s-au prăbușit secții.

În prag, a reîncărcat arbaleta și a pus-o în bretele de la încheietura mâinii, sub mânecile voluminoase. Apoi a făcut același lucru cu celălalt de la încheietura mâinii stângi.

Camera principală dinaintea lui nu ținea decât un ocupant singuratic, un asasin în haine gri care s-a învârtit la sosirea lui Kalam, o pereche de cuțite Kethra cu cârlig fulgerând în poziție de gardă. Fața din interiorul glugăi era inexpresivă, un chip îngust, întunecat de soare, tatuat în stilul Pardu, arta învolburată ruptă de un sigiliu mult mai greu marcat pe fruntea bărbatului - o gheare.

Asasinul îmbrăcat în gri a zâmbit brusc. „Kalam Mekhar. Presupun că nu îți amintești de mine.

Ca răspuns, Kalam a scos al doilea cuțit lung și a atacat.

Scântei mușcă aerul în timp ce palele se ciocneau și șopteau, Pardu-ul a dat înapoi doi pași până când, cu o bară oblică, a sărit la dreapta și a ocolit pentru a-și oferi mai mult spațiu. Kalam a menținut presiunea, armele fulgerând în timp ce ieșiră, ținând Talon-ul în defensivă.

Avea pricepere cu acele cuțite grele Kethra și atât viteză, cât și forță. Lamele lui Kalam au primit lovituri blocante care i-au reverberat oasele brațelor. În mod clar, Pardu-ul căuta să spargă armele mai subțiri și, oricât de bine făcute, erau înfipte întărituri și crestături în margini.

Mai mult, Kalam știa că rămâne fără timp. Diversiunea a continuat, dar acum, odată cu trosnitul ascuțitorilor care rupeau aerul, valuri de vrăjitorie începuseră să se rostogolească într-un contrapunct asurzitor. Oricare ar fi natura echipelor care îi atacau pe Ucigatorii Câini, magii dădeau răspuns.

Mai rău încă, acest Talon nu a intrat singur aici.

Kalam și-a schimbat brusc poziția, întinzând cuțitul din mâna stângă și

trăgându-și mâna dreaptă înapoi pentru a lua poziția de gardă. A condus cu vârful, eludând paradele și, în trepte, și-a retras încet brațul stâng, începând de la umăr. Cea mai slabă pivotare a șoldurilor, trăgând piciorul principal înapoi-

Iar Parduul a închis distanța cu un singur pas.

Mâna dreaptă a lui Kalam trase peste, bătând deoparte ambele lame Kethra, aruncând simultan în sus cu mâna stângă.

Pardu-ul a aruncat ambele arme în sus pentru a para și pentru a prinde lovitura.

Iar Kalam intră și mai aproape, înjunghiind în cruce cu cuțitul lung în mâna dreaptă. Lovind vârful în burta inferioară a bărbatului.

Un ţâşnire de fluide, marginea se întinde de-a lungul coloanei vertebrale, apoi vârful aruncându-se pe cealaltă parte.

Parada și capcana smulseseră din strângere cuțitul lung din mâna lui stângă, aruncându-l într-o parte.

Dar Talonul era deja lasat, pliindu-se peste rana de pe burtă și arma trăgându-l în țeapă.

Kalam se aplecă mai aproape. — Nu, mârâi el. 'Eu nu.'

Își smulse cuțitul și lăsă pe muribund să cadă pe covoarele stratificate de pe podeaua cortului.

— Al naibii de rușine, gândi o voce lângă peretele din spate.

Kalam se întoarse încet. — Kamist Reloe. Te-am căutat.'

Înaltul Mag zâmbi. Era flancat de ceilalți doi Gheare, dintre care unul ținea al doilea cuțit lung al lui Kalam și îl examina curios. — Ne așteptam la o lovitură din partea Ghearelor, spuse Kamist Reloe. — Deși un atac al unor fantome moarte de mult timp nu a fost, recunosc, printre așteptările noastre. Este Raraku, înțelegi. Acest pământ blestemat se... trezește. Ei bine, nu contează asta. În curând, va fi... tăcere.

— Are o armă otatarală, spuse asasinul din dreapta lui Kamist.

Kalam se uită în jos la cuțitul lung mânjit de sânge din mâna lui dreaptă. — Ah, ei bine, asta.

— Atunci, oftă Înaltul Mag, voi doi va trebui să-l luați în mod, uh, lumesc. Veți fi suficient?

Cel care ținea cuțitul lung îl aruncă în spatele lui și dădu din cap. — Am urmărit. Are tipare... și pricepere. Împotriva fiecaruia dintre noi, singur, am avea probleme. Dar împotriva noastră amândoi?

Kalam trebuia să fie de acord cu evaluarea bărbatului. S-a dat înapoi și și-a pus arma în teacă. — Probabil că are dreptate, bubui el. Cu cealaltă mână a scos ghinda și a aruncat-o pe podea. Toți cei trei bărbați s-au dat înapoi când a sărit, apoi s-au rostogolit spre ei. Obiectul inofensiv sa oprit.

Unul dintre gheare pufni. A dat-o cu piciorul într-o parte.

Apoi cei doi asasini au făcut un pas înainte, cuțitele pâlpâind.

Kalam ridică ambele brațe, și-a răsucit încheieturile spre exterior, apoi le-a îndoit cu putere.

Ambii Talons mormăiră, apoi se clătinară înapoi, fiecare înțepenit de o ceartă.

— Nepăsător de tine, mormăi Kalam.

Kamist țipă, dezvăluindu-și warrenul.

Valul de vrăjitorie care l-a lovit pe Înaltul Mag l-a prins pe nesimțite, venind dintr-o parte. Magia morții s-a închis în jurul lui într-o rețea sfârâitoare și furioasă de foc negru.

Țipătul lui a escaladat. Apoi Kamist Reloe s-a întins, vrăjitoria încă pâlpâind peste trupul lui tremurător și ars.

O siluetă a ieșit încet din locul în care Talon lovise cu piciorul ghinda cu câteva clipe mai devreme și s-a ghemuit lângă Kamist Reloe. „Ne loialitatea este cea care ne deranjează cel mai mult”, i-a spus el Înaltului Mag pe moarte. — Întotdeauna răspundem. Intotdeauna am. Mereu voi.'

Kalam și-a recuperat al doilea cuțit lung, cu ochii pe clapele închise de pe peretele din spate al camerei. — E pe acolo, spuse el, apoi făcu o pauză și zâmbi. — Mă bucur să te văd, Quick.

Quick Ben aruncă o privire și dădu din cap.

Vrăjitorul, a văzut Kalam, părea mai bătrân. Uzat. *Cicatrici nu sunt scrise pe piele, ci pe inimă. Bănuiesc că nu va avea nimic bun să-mi spună când toate acestea vor fi făcute* . — Ai avut ceva de-a face cu diversiune, l-a întrebat el pe Quick Ben?

'Nu. Nici Hood, deși nenorocitul a sosit. Acesta este totul Raraku.

— Așa că a spus Kamist, nu că vă înțeleg pe niciunul dintre voi.

— Îți explic mai târziu, prietene, spuse Quick Ben, ridicându-se. Se îndreptă spre clapeta din spate. — Cred că o are cu el pe vrăjitoarea aia Henaras. Ea se află în spatele unor protecții înverșunate pe care le-a ridicat Kamist Reloe.

Kalam se apropie de prag. — Lasă-le mie, mârâi el, desfăcându-şi cuţitul lung otataral.

Camera imediat dincolo era mică, dominată de o masă cu hărți, pe care era întins cadavrul lui Henaras. Sângele curgea încă în șuvoiale pe marginile mesei.

Kalam aruncă o privire înapoi către Quick Ben și își ridică sprâncenele.

Vrăjitorul clătină din cap.

Asasinul s-a apropiat cu prudență, iar ochii lui au surprins ceva care sclipea alb-argintiu pe pieptul femeii.

O perlă.

— Se pare că drumul este liber, șopti Kalam.

O altă clapă a tăiat peretele de vizavi.

Folosind vârfurile cuțitelor, Kalam o deschise.

Un scaun mare cu spătar înalt umplea încăperea următoare, pe care era așezat Korbolo Dom.

Pielea lui albastră era de un gri înfiorător, iar mâinile îi tremurau acolo unde se sprijineau pe brațele ornate ale scaunului. Când vorbea, vocea îi era înaltă și strânsă, nervoasă de frică. — Am trimis un emisar la Adjunct. O invitatie. Sunt pregătit să o atac pe Sha'ik și triburile ei, cu ucigașii mei.

Kalam mormăi. — Dacă crezi că am venit cu răspunsul ei, ai greşi, Korbolo.

Ochii Napanului se îndreptară spre Quick Ben. — Am presupus că fie erai mort împreună cu restul Bridgeburners, fie încă pe Genabackis.

Vrăjitorul a ridicat din umeri. — Tayschrenn m-a trimis înainte. Chiar și așa, el a adus flota peste vânturi conduse de mag. Dujek Onearm și legiunile sale au ajuns la Ehrlitan după o săptămână...

— Ce a mai rămas din acele legiuni, vrei să spui...

— Mai mult decât suficient pentru a completa forțele Adjunctului, ar trebui să cred.

Kalam se uită între cei doi bărbați. *The Bridgeburners... morți? Whiskyjack? Zeii-gazdă ai Onearm de mai jos, ce s-a întâmplat acolo* ?

— Putem salva asta, spuse Korbolo Dom, aplecându-se înainte. — Toate cele șapte orașe, înapoiate Imperiului. Sha'ik adus în lanțuri înaintea împărătesei...

— Și pentru tine și soldații tăi o iertare? a întrebat rapid Ben. — Korbolo Dom, chiar ți-ai pierdut mințile...

'Apoi mori!' țipă Napanul, sărind înainte, cu mâinile întinzându-se spre gâtul vrăjitorului.

Kalam intră și, cu cuțitul inversat, îl lovi puternic pe Korbolo Dom în partea laterală a capului.

Napanul se clătină.

Un al doilea pumn i-a spulberat nasul și l-a făcut să se întindă.

Quick Ben se uită în jos la bărbat. — Acordă-i încredere, Kalam. Acea diversiune s-a terminat, din tăcerea de afară, o să ne găsesc o cale de ieșire.

Kalam a început să lege mâinile bărbatului inconștient. — Unde-l ducem?

— Am un gând la asta.

Asasinul ridică privirea spre prietenul său. 'Rapid? The Bridgeburners? Whiskyjack?

Ochii duri și întunecați s-au înmuiat. 'Mort. Cu excepția lui Picker și o mână de alții. Există o poveste acolo și promit că o voi spune în întregime... mai târziu.

Kalam se uită în jos la Korbolo Dom. — Îmi vine să taie gâtul, a răpit el.

'Nu el. Nu acum.'

Rețineți sentimentele, Kalam Mekhar. Rețineți totul. Quick are dreptate. La timp. La timp…

Oh, Whiskyjack...

Era timp pentru... totul. În această noapte și pentru ziua care va veni, Bidithal avea nevoie de Sha'ik. Și Zeița Vârtejului. Și poate, dacă totul ar merge bine, ar exista ocazia de a negocia. *Odată ce furia zeiței s-a răcit, s-a copt în frumusețe prin victorie - încă putem realiza acest lucru* .

Dar acum știu ce a făcut Febryl. Știu ce plănuiesc Korbolo Dom și Kamist Reloe pentru zori.

Ar putea fi opriți. Cuțitele puteau fi răsucite.

S-a șochetat cât a putut de repede spre palatul lui Sha'ik. Fantome zburau pe marginile vederii lui, dar umbrele lui îl protejau. În depărtare, a auzit țipete, detonări și vrăjitorie venind, își dădu seama, din tabăra Ucigatorilor de Câini. *Ah, așa că Claw a ajuns atât de departe, nu-i așa? Atât bune, cât și... tulburătoare. Ei bine, cel puțin îl va ține ocupat pe Kamist* .

Desigur, pericolul reprezentat de asasinii itineranți încă exista, deși acesta se diminua cu cât se apropia mai mult de locuința lui Sha'ik.

Totuși, străzile și aleile erau tulburător de pustii.

A venit în vizorul palatului întins și a văzut cu ușurare bazinele de lumină a

torțelor din jurul lui.

Contracarează gambitul Napanului - trezește-o pe zeiță la amenințarea care o așteaptă. Atunci vânează acel bhok'aral noduros Febryl și vezi-i pielea dezbrăcată de carnea zvârcolită. Chiar și zeița-da, chiar și zeița va trebui să mă recunoască. Puterea mea. Când sunt flancat de noile mele animale de companie -

O mână ieși din întuneric și se închise în jurul gâtului lui Bidithal. A fost ridicat în aer, zvâcnind, apoi a fost aruncat cu putere la pământ. Orbit. Sufocare.

Slujitorii săi din umbră roiau să-l apere.

Un mârâit, leagănul șuierător al ceva masiv care a tăiat o cărare măturatoare – și dintr-o dată spectrurile au dispărut.

Încet, ochii bombați ai lui Bidithal distingeau silueta ghemuită deasupra lui.

Toblakai -

— Ar fi trebuit să o lași în pace, spuse Karsa Orlong încet, cu vocea lipsită de inflexiune. În spatele și în jurul uriașului se adunau fantome, suflete înlănțuite.

Suntem amândoi slujitori ai aceluiași zeu! Prostule! Lasă-mă să vorbesc! L-aș salva pe Sha'ik!

— Dar nu ai făcut-o. Știu, Bidithal, de unde vin dorințele tale bolnave. Știu unde se ascunde plăcerea ta - plăcerea pe care ai lua-o de la alții. Martor.'

Karsa Orlong și-a lăsat jos sabia de piatră, apoi a întins mâna între picioarele lui Bidithal.

O mână s-a închis fără discernământ în jurul a tot ceea ce a găsit.

Și sfâșiat.

Până când, cu o ruptură de tendoane și frânturi de mușchi, un potop de sânge și alte fluide, mâna a ieșit cu premiul stricat.

Durerea era insuportabilă. Durerea era o sfâșiere a sufletului lui. L-a devorat.

Și sângele curgea, fierbinte ca focul, chiar și atunci când un frig de moarte i se scurgea pe piele și i se scurgea în membre.

Scena de deasupra lui s-a înnegrit, până când a rămas doar chipul impasibil și bătut al lui Toblakai, urmărind cu răceală moartea lui Bidithal.

Moarte? Da. Prostule, Toblakai -

Mâna din jurul gâtului i s-a relaxat, s-a îndepărtat.

Involuntar, Bidithal trase o respirație chinuitoare și a făcut să țipe...

Ceva moale și sângeros i-a fost împins în gură.

— Pentru tine, Bidithal. Pentru fiecare fetiță fără nume pe care ai distrus-o. Aici. Sufocă-te cu plăcerea ta.

Și s-a sufocat. Până când Poarta lui Hood a căscat...

Și acolo, adunați de Domnul Morții, așteptau demoni care erau de natură asemănătoare lui Bidithal însuși, închizându-se bucuroși despre noua lor victimă.

O viață întreagă de plăcere vicioasă. O eternitate de durere ca răspuns.

Căci până și Hood înțelegea necesitatea echilibrului.

Lostara Yil se ridică din dolină și miji ochii într-un efort de a străpunge întunericul. O privire în spatele ei a dezvăluit un deșert luminat de stele, luminos și strălucitor. Cu toate acestea, în față, întunericul a cuprins oaza și orașul ruinat

din ea. Cu puțin timp mai devreme, ea auzise bubuituri îndepărtate, țipete slabe, dar acum liniștea revenise.

Aerul devenise foarte rece. Încruntat, Lostara își verifică armele, apoi a făcut să plece.

— Nu face nicio mișcare, murmură o voce de la un pas sau doi în dreapta ei.

Capul i se răsuci, apoi încruntarea i se adânci. — Dacă ești aici să urmărești, Cotillion, nu e nimic de văzut. L-am trezit pe Pearl și nu a înjurat deloc, în ciuda durerilor de cap. E acolo, undeva...

— Da, el este, fată. Dar deja se întoarce... pentru că simte ce urmează.

— Ce urmează. Suficient pentru a te face să te ascunzi aici lângă mine?

Zeul învăluit de umbră părea să ridice din umeri. „Există momente când este indicat să dai înapoi... și să aștepți. Deșertul Sfânt însuși simte apropierea unui dușman străvechi și se va ridica ca răspuns dacă va fi nevoie. Și mai precar, fragmentul din Kurald Emurlahn pe care l-ar pretinde Zeița Vârtejului se manifestă. Zeița modelează un portal, o poartă suficient de masivă pentru a înghiți toată această oază. Astfel, și ea face o piesă pentru inima nemuritoare a lui Raraku. Ironia este că ea însăși este manipulată de un zeu mult mai inteligent, care ar lua acest fragment pentru el și ar numi-o Casa lui Lanțuri. Așa că vezi, Lostara Shadow Dancer, cel mai bine rămânem exact acolo unde suntem. Pentru seara asta, și în acest loc, lumile sunt în război.

— Nu este nimic pentru Pearl și pentru mine, insistă ea, strâmbându-se cu greu în întuneric. — Suntem aici pentru Felisin...

— Și tu ai găsit-o, dar ea rămâne dincolo de tine. Și dincolo de Pearl. Momentan…'

„Atunci trebuie să aşteptăm degajarea căii”.

— Da. După cum v-am sfătuit, răbdare.

Umbrele se învârteau, șuieră peste nisip, apoi zeul dispăru.

Lostara mormăi. — La revedere şi de la tine, mormăi ea, apoi îşi trase mai strâns mantia şi se aşeză să aştepte.

Asasini înarmați cu arbalete se strecuraseră în spatele lui. Febryl îi omorâse, unul după altul, de îndată ce sosiseră, cu o mulțime de vrăji cele mai dureroase, iar acum pânza lui vrăjitorie îi spunea că nu mai există. Într-adevăr, Korbolo Dom și Kamist Reloe fuseseră bărbiți în bârlogul lor. De fantome și agenți mai rele ai Imperiului Malazan.

Cărări largi și sângeroase se cioplisеră dezordonat peste pânza lui, lăsându-l orb ici și colo, dar niciuna nu se întindea nicăieri aproape de poziția lui... până acum. Și în curând, oaza din spatele lui avea să devină ca un coșmar trezit în realitate oribilă, iar Febryl însuși va dispărea din mințile dușmanilor săi în fața amenințărilor mai imediate.

Zorii erau doar la două clopote distanță. În timp ce, în spatele lui, întunericul devorase oaza, cerul deasupra capului și spre est era relativ strălucitor cu strălucirea stelelor. Într-adevăr, totul mergea perfect.

De asemenea, lumina stelelor s-a dovedit suficientă pentru ca Febryl să detecteze umbra care a căzut peste el.

— Niciodată nu mi-ai plăcut prea mult de tine, bubui o voce deasupra lui.

Târâind, Febryl a căutat să se arunce înainte.
Dar a fost smuls fără efort și ridicat de la pământ.
Apoi rupt.
Trăsirea coloanei vertebrale era ca un lemn fragil în aerul rece al nopții.

Karsa Orlong a aruncat cadavrul lui Febryl departe. S-a uitat la stele pentru o clipă, a tras aer adânc în plămâni și a căutat să-și limpezească mintea.
Vocea ofilită a lui Urugal țipa în craniul lui. Fusese acea voce și voința aceea care îl alungase pas cu pas din oază.
Zeul fals al tribului Uryd l-a vrut pe Karsa Orlong... să dispară.
Era împins cu putere... departe de ceea ce urma, de ceea ce urma să se întâmple în oază.
Dar lui Karsa nu-i plăcea să fie împins.
Își ridică sabia departe de inelele hamului și închise ambele mâini în jurul strângerii, coborând vârful pentru a pluti chiar deasupra solului, apoi se forță să se întoarcă și să înfrunte oază.
O mie de lanțuri fantomatice s-au întins în spatele lui, apoi au început să tragă.
Teblorul mârâi sub răsuflarea lui și se aplecă înainte. *Eu sunt stăpânul acestor lanțuri. Eu, Karsa Orlong, nu cedez nimănui. Nu zei, nu sufletele pe care le-am ucis. Voi merge înainte și fie rezistența se va termina, fie lanțurile vor fi rupte* .
În plus, mi-am lăsat calul legat în pădurea de piatră.
Urlete gemene sfâșiară aerul nopții deasupra oazei, bruște și înverșunate ca fulgerele.
Karsa Orlong a zâmbit. *Ah, au sosit* .
Își ridică vârful sabiei puțin mai sus, apoi se ridică înainte.
N-ar fi potrivit - sa dovedit - să se rupă lanțurile. Tensiunea a dispărut brusc și, cel puțin pentru această noapte, toată rezistența la voința lui Toblakai se terminase.
A părăsit creasta și a coborât panta, în întuneric încă o dată.

Pumnul Gamet stătea întins pe pătuțul lui, chinuindu-se să respire când o senzație de strângere îl cuprinse în gât. Tunetele îi umplură capul, în valuri zgomotoase de durere care iradiau dintr-un loc chiar deasupra și în spatele ochiului drept.
O durere pe care nu o mai simțise niciodată până acum, împingându-l pe o parte, pătuțul scârțâind și strângând în timp ce greața îl năvăli, vărsăturile stropindu-se pe podea. Dar golirea stomacului lui nu oferea nici o scutire de agonia din craniul lui.
Avea ochii deschiși, dar era orb.
Au fost dureri de cap. În fiecare zi, de când a căzut de pe cal. Dar nimic de genul asta.
Cuțitul abia vindecat din palmă se redeschisese în timpul contorsionărilor sale, mângâindu-și cu sânge lipicios pe față și pe sprânceană când a căutat să-și scape durerea din cap, iar rana se simțea acum ca în foc, dogorindu-i venele.
Gemuind, se cățără lateral din pat și apoi se opri, pe mâini și în genunchi,

cu capul în jos, în timp ce valuri de tremur tremurau prin el.

Trebuie să mă mut. Trebuie să acționez. Ceva. Orice .

am nevoie de -

Un timp de gol, apoi se trezi stând lângă clapeta cortului. Îngreunat în armură, mănuși care îi acoperă mâinile, cârma pe cap. Durerea se stingea, un gol rece se ridica în urma ei.

Trebuia să iasă afară. Avea nevoie de calul lui.

Gamet ieşi din cort. Un gardian l-a abordat, dar i-a făcut cu mâna femeii să plece și s-a grăbit spre corrale.

plimbare. Pleacă afară. Este timpul.

Apoi strângea șaua calului, așteptând ca fiara să-și elibereze răsuflarea, apoi trăgând-o cu o crestătură mai strânsă. Un cal inteligent. Grajdurile Paran, desigur. Rapid și de o rezistență aproape legendară. Nerăbdător de incompetență, testând vreodată pretenția călărețului de a fi la conducere, dar asta era de așteptat de la o rasă atât de bună.

Gamet se legănă în şa. M-am simțit bine să călăresc încă o dată. În mișcare, pământul trecând în șoaptă în timp ce cobora pe rampa din spate, apoi înconjura insulă zimțată și spre bazin.

Văzu trei siluete în față, stând pe creastă și nu i se păru nimic ciudat cu privire la prezența lor. *Ei sunt ceea ce va veni. Aceste trei .*

Zero. De jos. Băiatul, Grub.

Ultimul se întoarse când Gamet se frâu lângă ei. Și dădu din cap. — Wickanii și Malazanii sunt pe flancuri, Fist. Dar atacul tău va fi direct pe rampa principală a Ucigatorilor de Câini. Și a arătat cu degetul.

Soldații de infanterie și cavaleria se îngrămădeau în bazin, mișcându-se prin întunericul dens. Gamet auzea șoapta armurii, simțea bubuitul nenumăratelor copite de cai. A văzut pancarte și standarde, atârnând moale și zdrențuite.

— Călărește la ei, Pumn, spuse Grub.

Și a salutat copilul și a pus călcâiele pe flancurile călării sale.

Armură neagră și roșie ruginie, cârme cu vizor cu apărătoare pentru obraji ornate, sulițe scurte și scuturi de zmeu, zgomotul nenumăratelor picioare încălțate – călărea alături de o coloană, aruncând o privire apreciativă asupra companiilor de infanterie.

Apoi o aripă de cavalerie s-a învârtit pentru a-l înghiți. Un călăreț a mers aproape. O cârmă cu aripi de dragon s-a rotit spre el. — Mergi cu noi, soldat?

— Nu pot, răspunse Gamet. „Eu sunt Pumnul. Trebuie să comand.

— Nu în noaptea asta, răspunse războinicul. — Luptă alături de noi, ca soldatul care ești. Îți amintești vechile bătălii? Când tot ce trebuia era paza tovarășilor care te flancau. Așa va fi în noaptea asta. Lasă porunca în seama domnilor. Călărește cu noi în libertate. Și glorie.

Un val de exultare îl cuprinse pe Gamet. Durerea din cap dispăruse. Își simțea sângele curgând ca focul în mușchi. El a vrut asta. Da, el și-a dorit chiar acest lucru.

Gamet și-a scos sabia din teacă, sunetul răsunând în aerul rece.

Însoțitorul său cu cârmă râse. — Ești cu noi, soldat?

— Sunt, prietene.

Ajunseră la baza rampei pietruite, încetinind pentru a-și întări formarea. O

pană largă care apoi a început să atace panta, copitele izbind scântei de pe pietre.

Ucigatorii de câini nu au sunat încă un semnal de alarmă.

Prostii. Au dormit prin toate. Sau poate că vrăjitoria a atenuat sunetele pregătirii noastre. Ah, da. Nil și Nether. Sunt încă acolo, pe creasta de cealaltă parte a bazinului.

Purtătorul standard al companiei se afla la doar câțiva cai în stânga lui Gamet. S-a uitat în sus la banner, s-a mirat că nu l-a mai văzut niciodată. Era ceva din Khundryl în designul său, deși era rupt și uzat. Un clan al Lacrimilor Arde, atunci, care avea sens având în vedere armura arhaică pe care o purtau camarazii săi. Arhaic și pe jumătate putrezitor, de fapt. *Prea mult timp depozitat în cufere - molii și alți paraziți l-au atacat, dar bronzul pare suficient de sănătos, dacă este pătat și cu sâmburi. Un cuvânt către comandanți mai târziu, cred că ...*

Gânduri răcoroase, de măsurare, chiar dacă calul lui mândru a tunat alături de ceilalți. Gamet privi în sus și văzu creasta chiar în fața lor. Ridică sus sabia lungă și scoase un țipăt sălbatic.

Pena s-a revărsat peste creastă, a ajuns în rândurile inconștiente ale Ucigatorilor de Câini, încă înghesuiti în tranșeele lor.

Țipete din toate părțile, ciudat de stins, aproape slabe. Sunete de luptă, dar păreau la o legă depărtare, parcă purtate de vânt. Gamet îşi legănă sabia, ochii îi întâlni pe cei ai Ucigatorilor de Câini, văzând groaza scrisă acolo. Privind gurile deschise pentru a țipa, dar aproape că nu ieșea niciun sunet, de parcă nisipurile ar fi înghițit totul, absorbind sunetul la fel de nerăbdător ca sângele și bila.

Masele au crescut peste tranșee, săbiile înnegrite legănându-se și tăindu-se. Rampa de la est fusese invadată de Wickans. Gamet văzu standardele fluturând și zâmbi. *Cioară. Câine prost. Nevastuica* .

Din cerul impenetrabil de negru coborau fluturi, în roiuri, pentru a zbura deasupra măcelului din tranșee.

Pe rampa dinspre vest se auzea fulgerul munițiilor Moranth, trimițând reverberații sumbre prin pământ, iar Gamet putea urmări măcelul de acolo, o scenă panoramică și plictisită, de parcă ar fi privit o pictură murală - o pictură în care armatele antice luptat în luptă eternă.

Veniseră pentru Ucigașii de câini. Pentru măcelarii malazanilor neînarmați, soldați și civili, încăpățânați și fugari, disperați și neputincioși. Ucigatorii de câini, care își dăduseră sufletele trădării.

Lupta a continuat, dar a fost copleșitor de unilateral. Inamicul părea ciudat de incapabil să adune orice fel de apărare. Pur și simplu au murit în tranșee sau căutând să se retragă, au fost doborâți după doar câțiva pași. Înțepenite de lănci, sulițe. Călcat în picioare sub copite tăiate.

Gamet le-a înțeles groaza, a văzut cu o oarecare satisfacție teroarea de pe fețele lor în timp ce el și tovarășii săi aduceau moartea.

Putea auzi acum cântecul de luptă, ridicându-se și coborând ca valurile pe un țărm cu pietriș, totuși îndreptându-se spre un punct culminant care urmează să vină, dar în curând. *Curând. Da, avem nevoie de un cântec. Așteptăm de mult un astfel de cântec. Pentru a ne onora faptele, luptele noastre. Viețile noastre și morțile noastre. Avem nevoie de propria noastră voce, pentru ca spiritele noastre să poată mărșălui, mărșălui mereu înainte* .

Pentru a lupta.

La război.

Maning acești ziduri de cărămidă prăbușită și nisip. Apărând porturile uscate de oase și orașele moarte care odată străluceau de vise străvechi, care odată pâlpâiau reflectarea vieții asupra mării calde și puțin adânci.

Chiar și amintirile trebuie apărate.

Chiar și amintiri.

A continuat să lupte, cot la cot cu tovarășii săi războinici întunecați – și așa a ajuns să-i iubească, acești camarazi drăguți, iar când, în cele din urmă, războinicul cal cu cârcul de dragon s-a ridicat și s-a oprit în fața lui, Gamet și-a răsucit sabia în semn de salut.

Călărețul a râs din nou. Întinse o mână împroșcată cu mănuși de sânge și ridică viziera - pentru a dezvălui chipul unei femei cu pielea întunecată, cu ochii ei de un albastru uluitor într-o rețea de linii deșert.

'Mai sunt!' strigă Gamet, deși până și pentru urechile lui vocea îi suna departe. — Mai mulți dușmani! Trebuie să călărim!

Dinții ei au fulgerat în timp ce râdea din nou. — Nu triburile, prietene! Sunt rude. Această bătălie s-a încheiat - alții vor vărsa sânge mâine. Mărșăluim spre țărmuri, soldat, ne vei alătura?

El a văzut în ochii ei mai mult decât interes profesional.

'Va trebui.'

— Ți-ai părăsi prietenii, Gamet Ul'Paran?

— Pentru tine, da.

Zâmbetul ei și râsul care a urmat i-au furat inima bătrânului.

O ultimă privire către celelalte rampe nu arăta nicio mișcare. Wickanii de la est călăreaseră mai departe, deși o cioară singuratică se învârtea deasupra capului. Malazanii din vest se retrăseseră. Și fluturii dispăruseră. În tranșeele Ucigatorilor de Câini, cu o oră înainte de zori, au rămas doar morții.

Răzbunare. Ea va fi încântată. Ea va înțelege și va fi mulțumită.

La fel si eu.

La revedere, adjunct Tavore.

Koryk se aşeză încet lângă el, privi spre nord-est, de parcă ar fi căutat să descopere ce a atras atenţia bărbatului. 'Ce este?' întrebă el după un timp. — La ce te uiţi, sergent?

Fiddler se șterse la ochi. — Nimic... sau nimic care să aibă sens.

— Nu vom vedea bătălia dimineață, nu-i așa?

S-a uitat peste ele, a studiat trăsăturile tăioase ale tânărului Seti, dorind să vadă ceva în ele, deși nu era foarte sigur ce anume. După o clipă, a oftat și a ridicat din umeri. — Gloria luptei, Koryk, locuiește doar în vocea bardului, în cuvintele țesute ale povestitorului. Gloria aparține fantomelor și poeților. Ceea ce auzi și visezi nu este același lucru cu ceea ce trăiești – estompează distincția pe propriul tău risc, băiete.

— Ai fost soldat toată viața ta, sergent. Dacă nu-ți potolește setea, de ce ești aici?

— Nu am niciun răspuns la asta, a recunoscut Fiddler. — Cred că, poate, am fost chemat aici.

— Cântecul acela, Bottle a spus că o auzi?

— Da.
'Ce înseamnă? Acel cântec?'
— Rapid Ben va avea un răspuns mai bun la asta, cred. Dar instinctul meu șoptește un lucru iar și iar. Bridgeburners, băiete, au *urcat* .
Koryk făcu un semn de protecție și se îndepărta ușor.
— Sau, cel puţin, cei *morţi* au. Noi ceilalți, doar... prefăcăm. Aici, în tărâmul muritorilor.
— Atunci te aștepți să mori curând?
Fiddler mormăi. — Nu plănuiam.
— Bine, pentru că ne place foarte bine sergentul nostru.
Seti s-au îndepărtat. Fiddler îşi întoarse privirea către oaza îndepărtată. *Apreciez asta, băiete* . Își miji ochii, dar întunericul l-a sfidat. Ceva se întâmpla acolo. *Parcă... ca și cum prietenii se ceartă. Aproape că aud sunete de luptă. Aproape* .
Deodată, două urlete s-au ridicat în noapte.
Fiddler era în picioare. — Respiraţia lui Hood!
De la Smiles: „Doamne, ce a fost *asta?* '
Nu. N-ar fi putut fi. Dar…
Și atunci întunericul de deasupra oazei a început să se *schimbe* .

Rândul de războinici cai se ridică înaintea lor în mijlocul prafului învolburat, caii bătând în picioare și aruncând capetele de teamă nervoasă.
Alături de el, Leoman of the Flails ridică o mână pentru a-și opri compania, apoi îi făcu semn lui Corabb să-l urmeze, în timp ce își îndrepta călărea spre nou-veniți.
Mathok dădu din cap în semn de salut. — Ne-a fost dor de tine, Leoman...
— Şamanul meu a căzut inconştient, interveni Leoman. „A ales uitarea în locul terorii. Ce se întâmplă în oază, Mathok?
Conducătorul de război a făcut un semn de apărare. — Raraku s-a trezit. S-au înălțat duhurile, amintirile din Deșertul Sfânt.
— Și cine este dușmanul lor?
Mathok clătină din cap. — Trădare peste trădare, Leoman. Mi-am retras războinicii din oază și i-am tăbărât între Sha'ik și Malazans. Haosul a pretins toate celelalte...
— Deci nu ai un răspuns pentru mine.
— Mă tem că bătălia este deja pierdută...
— Sha'ik?
— Am Cartea cu mine. Am jurat să o protejez.
Leoman se încruntă.
Mișcându-se pe șa, Corabb aruncă privirea spre nord-est. Întunericul preternatural a cuprins oaza și părea să roiască parcă era plină de creaturi vii, umbre înaripate, demoni spectrali. Și pe pământ dedesubt, a crezut că poate vedea mișcarea maselor de soldați. Corabb tremura.
— În Y'Ghatan? întrebă Leoman.
Mathok dădu din cap. — Cu propriul meu trib drept escortă. Lăsând aproape nouă mii de războinici din deșert la dispoziția ta... pe care să-l comanzi.
Dar Leoman clătină din cap. — Această bătălie va aparține Ucigașilor,

Mathok. Nu-mi rămâne de ales. Nu am timp să ne modific foarte mult tactica. Pozițiile sunt stabilite - a așteptat prea mult. Nu mi-ai răspuns, Mathok. Dar Sha'ik?

— Zeiţa o ţine nemişcată, răspunse căderul de război. — Nici măcar asasinii lui Korbolo Dom nu pot ajunge la ea.

— Napanul trebuie să fi știut că asta se va întâmpla, mormăi Leoman. — Și așa a plănuit... altceva.

Mathok clătină din cap. — Mi s-a frânt inima în noaptea asta, prietene.

Leoman l-a studiat o vreme pe bătrânul războinic, apoi a dat din cap. — Până la Y'Ghatan, atunci, Mathok.

— Mergi la Sha'ik?

'Eu trebuie.'

'Spune-i-'

'Eu voi.'

Mathok încuviință din cap, fără să-și țină seama de lacrimile care străluceau pe obrajii lui căptușiți. Se îndreptă brusc în şa. — Dryjhna ne-a aparținut cândva, Leoman. Triburilor acestui deșert. Profețiile Cărții au fost cusute pe o piele mult mai veche. Cartea nu a fost, de fapt, decât o istorie, o povestire a evenimentelor apocaliptice care au supraviețuit - nu a celor ce vor urma...

— Știu, prietene. Păzește bine Cartea și mergi în pace.

Mathok îşi făcu roată calul pentru a înfrunta poteca de vest. Un gest furios și călăreții săi l-au urmat în timp ce călărea în întuneric.

Leoman se uită lung după ei.

Urletele au spulberat noaptea.

Corabb îl văzu pe comandantul său dezvăluind brusc dinții în timp ce se uita cu privirea în întunericul din față. *Ca două fiare pe cale să vină față în față. Spiritele de mai jos, ce ne așteaptă* ?

'Arme!' mârâi Leoman.

Compania a tuns înainte, de-a lungul potecă Corabb traversase acum ceea ce părea de nenumărate ori.

Cu cât se apropiau de oază, cu atât sunetul trecerii lor era mai stins, de parcă întunericul devora orice sunet. Acele urlete nu se repetaseră, iar Corabb începea să se întrebe dacă nu cumva fuseseră reale. *Poate că nu este deloc un gât de muritor. O iluzie, un strigăt pentru a îngheța pe toate în urmele lor* -

Avangarda a intrat într-un defileu și deodată au răsărit certuri de la călăreți și cai. Țipete, războinici răsturnați, cai care se poticnesc. De mai în spate în coloană, ciocnirea săbiilor și a scuturilor.

Ucigatorii de caini!

Într-un fel, Corabb și calul lui s-au trezit scufundându-se. O siluetă s-a aruncat aproape de stânga lui și el a țipat, ridicând arma.

— Eu sunt, la naiba!

— Leonman!

Calul comandantului său fusese ucis sub el. A întins mâna.

Corabb strânse brațul lui Leoman și îl sări pe spinarea calului său.

— *Călărește, Bhilan! Plimbare!* '

Războinici cai îmbrăcați în negru s-au aruncat prin peretele jos, cu secure

masive învârtindu-se în mâinile lor mănuși.

Rapid Ben a țipat și s-a aruncat să se adăpostească.

Înjurând, Kalam îl urmă, trupul legat al lui Korbolo Dom sărind pe umerii lui. Se aruncă lângă vrăjitor în timp ce copitele fulgeră peste ele, plouând nisip și bucăți de mortar.

Apoi cavaleria grea trecu.

Kalam a împins Napanul de pe spate și s-a răsucit pe o parte pentru a-l privi pe Quick Ben. — Cine în numele lui Hood erau nenorociţii ăia?

— Cel mai bine ar fi să stăm jos o vreme, mormăi vrăjitorul cu o grimasă, frecându-şi mizeria din ochi. "Raraku și-a dezlănțuit fantomele..."

— Și ei cântă? Vocile alea sunt chiar în capul meu...

— Și al meu, prietene. Spune-mi, ai avut discuții cu un Tanno Spiritwalker în ultima vreme?

'O ce? Nu de ce?'

— Pentru că asta auzi. Dacă ar fi un cântec țesut în jurul acestor fantome antice pe care le vedem, ei bine, nu l-am auzi. De fapt, nu am auzi prea multe despre nimic. Și am fi fost tăiați în bucăți mici până acum. Kalam, acel cântec al lui Tanno le aparține Bridgeburners.

Ce?

— Te face să te întrebi despre cauză și efect, nu-i așa? Un Tanno ne-a furat povestea și a creat un cântec, dar pentru ca acel cântec să aibă vreun efect, Bridgeburners a trebuit să moară. Ca companie. Și acum are. Cu excepția tu și a mea...

— Și Fiddler. Aștepta! Fid a menționat ceva despre un Spiritwalker din Ehrlitan.

— Ar fi trebuit să fie un contact direct. O strângere de mâini, o îmbrățișare sau un sărut...

— Săpatorul ăla nenorocit... Îmi amintesc că era al naibii de mângâiat cu ceva. Un sarut? Amintește-mi să-i dau un sărut lui Fiddler data viitoare când îl văd, unul pe care nu-l va uita niciodată...

— Oricine ar fi fost și oricum s-a întâmplat, spuse Quick Ben, Bridgeburners au urcat acum...

'A urcat? Ce înseamnă *asta* , în numele Reginei ?

— La naiba dacă știu, Kalam. Nu am mai auzit de așa ceva până acum. O *întreagă companie* – nu există niciun precedent pentru asta, deloc.

— Cu excepţia poate T'lan Imass.

Ochii întunecați ai vrăjitorului se îngustară asupra prietenului său. — Un gând interesant, murmură el. Apoi a oftat. — În orice caz, fantomele lui Raraku s-au ridicat pe acel cântec. Înviat... la luptă. Dar sunt mai multe... Jur că am văzut un standard Wickan în spate lângă tranșeele Dogslayer, exact când îl scoatem de acolo.

— Ei bine, poate că Tavore a profitat de toate astea...

— Tavore nu știe nimic despre asta, Kalam. Ea poartă o sabie otatarală, până la urmă. Poate că magii pe care îi are cu simțul ei ceva, dar întunericul care a coborât în această oază ascunde totul.

Kalam mormăi. — Alte vești bune să-mi spui, Quick?

— Întunericul este vrăjitorie. Îți amintești de fiecare dată când Anomander

Rake a sosit într-un loc cu warrenul lui dezvelit? Greutatea aceea, pământul tremurător, *presiunea copleșitoare* ?

„Nu-mi spune că vine Fiul Întunericului...”

'Sper ca nu. Adică, nu cred. E ocupat, o să explic mai târziu. Nu, asta e mai mult, uh, primordial, cred.

— Urletele alea, spuse Kalam. — Doi câini, Quick Ben. Eu însumi m-am întâlnit cu ei. Sunt ca câinii din umbră, doar că cumva mai rău...

Vrăjitorul se uita la el.

— Încetează, rapid. Nu-mi place aspectul acela. Am scăpat pentru că am slăbit o mână de demoni azalani la ei. Nu i-am oprit pe câinii ăia, dar mi-a fost suficient pentru a-mi reuși scăparea.

Sprâncenele lui Quick Ben se arcuiră încet. „O mână de demoni azalani”, Kalam? Și unde ai fost în ultima vreme?

— Nu ești singurul cu câteva povești de spus.

Vrăjitorul s-a ghemuit cu precauție și a cercetat zona de cealaltă parte a zidului prăbușit. — Doi câini de întuneric, ai spus. Deragotul, atunci. Deci, cine *le-a rupt* lanțurile, mă întreb?

— E doar tipic! se răsti Kalam. — Ce *nu* ştii?

— Câteva lucruri, răspunse vrăjitorul pe sub răsuflarea lui. — De exemplu, ce caută câinii ăia aici?

— Atâta timp cât rămânem în afara drumului lor, nu mi-ar păsa mai puţin...

— Nu, ai înțeles greșit. Quick Ben dădu din cap spre locul în care privirea lui era ațintită pe poiana de dincolo. 'Ce caută ei *aici?* '

Kalam gemu.

Căptușele lor înțepenite erau ridicate deasupra umerilor lor masivi, ciudat de cocoași. Gâtul gros, lung și capete largi și turtite, mușchii maxilarului bombați. Piei cicatrice, negre și ochi care ardeau puri și lipsiți de lumină.

La fel de mare ca un cal de stepă, dar mai voluminos de departe, căptușeală cu capetele coborâte în pătratul pietruit. Era ceva la ei care semăna cu o hienă și, de asemenea, cu un urs de câmpie. O anumită aviditate vicleană s-a contopit cu brutalitatea arogantă.

Au încetinit, apoi s-au oprit, ridicând în aer boturi strălucitoare.

Au venit să distrugă. Să rupă viața din orice făptură, să bată joc de toate pretențiile de stăpânire, să spulbere tot ce le stătea în cale. Aceasta era o lume nouă pentru ei. Nou, dar cândva fusese vechi. Au venit schimbări. O lume de tăceri vaste în care odinioară rudele și dușmanii deopotrivă își deschiseseră gâtul într-o provocare aprigă.

Nimic nu era așa cum fusese, iar Deragoții s-au simțit neliniștiți.

Au venit să distrugă.

Dar acum ezita.

Cu ochii ațintiți asupra celui care sosise, care stătea acum în fața lor, în capătul îndepărtat al pieței.

Ezita. Da.

Karsa Orlong înainta cu pași mari. Se adresă lor, cu vocea joasă și bubuitoare. — Stăpânul lui Urugal avea... ambiţii, spuse el. „Un vis de măiestrie. Dar acum înțelege mai bine și nu vrea nimic de-a face cu tine. Apoi Teblorul a

zâmbit. 'Așa că fac.'

Ambii câini s-au dat înapoi, apoi s-au mișcat pentru a deschide mai mult spațiu între ei.

Karsa a zâmbit. *Nu ai locul aici* . — M-ai lăsa să trec? El a continuat. *Și m-am săturat de străini* . — Vă amintiți de Toblakai, fiare? Dar fuseseră blânzi. Prin civilizație. Prin capcanele moi ale păcii nesăbuite. Atât de slăbiți încât nu puteau sta în fața lui T'lan Imass, nu puteau sta în fața Forkrul Assail și Jaghut. Și acum, ei nu pot sta în fața sclavilor Nathii.

— Era nevoie de o trezire, prieteni. Adu-ți aminte de Toblakai, dacă te mângâie. A pășit direct între cei doi câini, de parcă ar fi vrut să accepte invitația lor de a trece.

Câinii au atacat.

Așa cum știa că o vor face.

Karsa se ghemui, care se apleca mult la stânga lui, în timp ce ridica sabia masivă de piatră deasupra capului, vârful alunecând spre stânga direct în calea câinelui care încărcase din acea parte.

Lovindu-l în piept.

Sternul greu s-a crăpat, dar nu s-a spulberat, iar marginea ondulată a lamei a marcat o cale sângeroasă în jos de-a lungul coastelor.

Apoi, ghemuitul lui Karsa a explodat după armă, picioarele lui împingându-i umărul înainte și în sus, pentru a lovi fiara la nivelul claviculei.

Fălcile s-au spart deasupra gâtului Toblakai, apoi impactul a zguduit prin războinici și câini.

Și coastele tăiate de sabie ale acestuia din urmă s-au așchiat.

Fălcile s-au închis în jurul piciorului drept al lui Karsa chiar sub genunchi.

Și a fost ridicat de pe pământ. Apoi aruncat într-o parte, deși fălcile nu s-au slăbit. Cheia îi smulse sabia din mâini.

Molarii lipiți de os, incisivii mușchi zdrobiți. Al doilea câine se apropie de Karsa, scuturând sălbatic piciorul în fălci.

Primul câine se îndepărtă clătinându-se câțiva pași, târându-se piciorul din față, sângele revărsându-se pe sub el.

Karsa nu făcu nici un efort să se îndepărteze de fiara care căuta să-i mestece piciorul. În schimb, s-a împins în picioare pe unicul său picior liber și s-a aruncat în câine. Brațele se înfășoară în jurul corpului ondulat în spatele umerilor.

Cu un burduf, Teblorul ridică câinele. Picioarele din spate au lovit în panica sălbatică, dar el smulgea deja toată fiara.

Fălcile au fost smulse chiar dacă Karsa a împins creatura pe spate.

Piatre crăpate cu explozii de praf.

Teblorul s-a lăsat apoi în genunchi, călare pe câinele care se zvârcolea și și-a închis ambele mâini în jurul gâtului.

I-a răspuns o frenezie mârâitoare.

Caninii i-au rupt antebrațele, fălcile îl roadea frenetic, mestecând bucăți libere de piele și carne.

Karsa eliberă o mână și o împinse pe maxilarul inferior al câinelui.

Mușchii s-au contractat când două forțe neumane s-au ciocnit.

Picioarele i-au înțepenit corpul Karsei, ghearele spărgând pielea și în carne, dar Teblorul a continuat să împingă. Din ce în ce mai greu, cealaltă mână se

ridică pentru a se alătura efortului.

Loviturile au luat-o razna. Intrat în panică.

Karsa simți și auzi un zgomot de măcinat, apoi capul plat al câinelui a trosnit de lespezi.

Un sunet ascuțit ciudat se răsuci din gât.

Și războinicul și-a tras mâna dreaptă înapoi, a închis-o într-un pumn și a împins-o în gâtul animalului.

Zdrobirea traheei.

Picioarele au avut spasme și au rămas moale.

Cu un vuiet, Karsa se ridică în picioare, târând câinele de gât, apoi ciocănindu-l încă o dată. Un pocnet puternic, un strop de sânge și salivă.

Se îndreptă, se scutură, iar coama îi plouă sânge și sudoare, apoi își îndreptă privirea spre locul în care fusese celălalt câine.

A rămas doar o urmă de sânge.

Karsa se clătină spre sabia lui, o luă, apoi porni pe calea aceea strălucitoare.

Kalam și Quick Ben se ridicară încet din spatele zidului și se uitară în tăcere după războinicul uriaș.

Umbrele începuseră să roiască în întuneric. S-au adunat ca niște capemoth la carcasa Deragothului, apoi au plecat din nou în viteză, ca îngroziți.

Kalam își rostogoli umerii, apoi, cu cuțitele lungi în mâini, se apropie de câine.

A urmat rapid Ben.

Au studiat cadavrul stricat.

„Vrăjitorul...”

— Da?

— Să lăsăm Napanul și să plecăm de aici.

— Un plan genial.

— Tocmai m-am gândit.

'Imi place foarte mult. Bravo, Kalam.

— După cum ți-am spus întotdeauna, Rapid, nu sunt doar o față drăguță.

Cei doi se învârtiră și, ignorând umbrele care se revărsau din lanțul spulberat al lui Kurald Emurlahn, se întoarseră acolo unde lăsaseră Korbolo Dom.

' *Prieten?* '

Heboric se uită la demonul ghemuit și cu patru ochi, care sărise pe poteca din fața lui. — Dacă ne-am fi cunoscut, demon, sunt sigur că mi-aș fi amintit.

' *Explicație utilă. Frate cu L'oric. El se află în degajare la doisprezece pași în stânga ta. Revizuire ezitant. Cincisprezece pași. Picioarele tale sunt aproape la fel de scurte ca ale mele.* '

— Du-mă la el.

Demonul nu s-a mișcat. ' *Prieten* ?'

'Mai mult sau mai putin. Împărtășim anumite defecte.

Creatura a ridicat din umeri. ' *Cu rezerve. Urmăriți* .'

Heboric porni în pădurea pietrificată după demonul zdruncinat, zâmbetul lui lărgându-se pe măsură ce zâmbea.

Un preot cu mâini de tigru . Uneori. Alteori, mâinile omului strălucesc în verde fără adâncime. Impresionat. Tatuajele alea, chiar foarte bune. Gândind. Aș avea probleme să-ți smulg gâtul, cred. Chiar și mânat de foame, așa cum sunt întotdeauna. Grijuliu. O noapte căzută, aceasta. Fantome, asasini, warrens, bătălii tăcute. Nimeni pe lumea asta nu doarme vreodată? '

S-au împiedicat într-un mic poiană.

Armura lui L'oric era pătată de sânge uscat, dar arăta destul de bine, aşezat cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi, cu respiraţia liniştită. Pe pământul prăfuit, în fața lui, se întindea o întindere a Punții Dragonilor.

Mormăind, Heboric se așeză vizavi de Înaltul Mag. — Nu știam că te joci cu äia.

— Nu o fac niciodată, răspunse L'oric într-un murmur. — Joacă, adică. Un Maestru a venit pe Punte și acel Maestru tocmai a sancționat Casa Lanțurilor.

Heboric făcu ochii mari. Apoi se îngusta, iar el dădu încet din cap. „Lăsați-i pe zei, el sau ea trebuia să facă exact asta".

'Știu. Dumnezeul infirm este acum la fel de legat ca orice alt zeu.

— În joc, da, după atâta timp în afara lui. Mă întreb dacă va veni într-o zi să regrete demersul său.

— Caută acest fragment de Kurald Emurlahn și este gata să lovească, deși șansele lui sunt mai mici acum decât erau la apusul soarelui.

'Cum așa?'

— Bidithal a murit.

'Bun. OMS?'

— Toblakai.

'Oh. Nu e bine.'

— Cu toate acestea, Toblakai a devenit, cred, Cavalerul din Casa Lanțurilor.

— Asta e al naibii de nefericit... pentru Dumnezeul Infirm. Toblakai nu va îngenunchea în fața nimănui. Nu își poate permite. El va sfida orice predicție...

— A arătat deja această înclinație în această noapte, Mâinile Fantome, spre posibila ruinare a tuturor. Totuși, în același timp, am ajuns să bănuiesc că el este singura noastră speranță. L'oric deschise ochii și se uită la Heboric. „Doi câini de întuneric au sosit cu puțin timp în urmă – le-am simțit prezența, deși necontenit, dar nu m-am putut apropia. Otataral și chiar întunericul care îi învăluie.

— Și de ce ar trebui să le pășească Toblakai în cale? Nu contează, pot să răspund și eu. Pentru că el este Toblakai.

— Da. Și cred că a făcut-o deja.

'Și?'

— Și acum, cred, dar un Deragoth rămâne în viață.

— Doamne ferește, respiră Heboric.

— Toblakai chiar și acum îl urmărește.

— Spune-mi, ce a adus câinii aici? Ce sau cine tocmai a dejucat Toblakai?

— Cărțile sunt ambivalente în privința asta, Destriant. Poate că răspunsul nu a fost încă decis.

Ușurat să aud că unele lucruri rămân așa, adevărul să fie spus.

— Mâinile fantome. Scoate-l pe Felisin din acest loc. Greybrog aici te va însoți.

'Si tu?'

— Trebuie să merg la Sha'ik. Nu, nu spune nimic până nu termin. Știu că tu și ea ați fost odată apropiați - poate nu într-un mod plăcut, dar totuși apropiați. Dar acel copil muritor nu va mai fi în curând. Zeița este pe cale să-și devoreze sufletul chiar în timp ce vorbim – și odată ce se va face, nu va mai exista întoarcere. Tânăra fată Malazan pe care o știai cândva va fi încetat să mai existe. Astfel, când merg la Sha'ik, nu mă duc la copil, ci la zeiţă.'

'Dar de ce? Ești cu adevărat loial noțiunii de apocalipsă? De haos și distrugere?

'Nu. Am altceva în minte. Trebuie să vorbesc cu zeița, înainte ca ea să ia sufletul lui Sha'ik.

Heboric se uită lung la Înaltul Mag, căutând să discearnă ce căuta L'oric de la acea zeiță răzbunătoare și nebună.

— Sunt doi Felisin, murmură apoi L'oric, cu ochii pe jumătate acoperiți. — Salvează-l pe cel pe care îl poți, Heboric Light Touch.

— Într-o zi, L'oric, mârâi Heboric, voi descoperi cine ești cu adevărat.

Înaltul Mag zâmbi. „Veți găsi acest adevăr simplu: sunt un fiu care trăiește fără speranța de a se potrivi vreodată cu pasul tatălui meu. Numai asta, în timp, va explica tot ce trebuie să știi despre mine. Du-te, Destriant. Păzește-o bine.

Fantomele au pivotat, armura vărsând praf roșu și au salutat când Karsa Orlong a trecut șchiopătând. Măcar ăștia, reflectă el plictisitor, nu erau încătuși în lanțuri.

Urma de sânge îl condusese într-un labirint de ruine, o porțiune nefolosită a orașului, renumită pentru pivnițele și capcanele sale și zidurile înclinate precar. Simțea mirosul fiarei. Era aproape și, bănuia el, încolțit.

Sau, mai probabil, hotărâse să ia atitudine, într-un loc perfect potrivit pentru o ambuscadă.

Dacă doar zgomotul lent și constant al sângelui care picura nu și-ar fi dat ascunzătoarea.

Karsa îşi ţinu privirea abătută de pe aleea aceea de umbre cerneale la cinci paşi înainte şi în dreapta lui. Și-a făcut pașii nesiguri, neuniformi cu durerea și ezitarea, nu toți au prefăcut. Sângele dintre mâinile lui și strânsoarea sabiei devenise lipicios, dar încă amenința că îi va trăda strânsoarea pe armă.

Umbrele sfărâmau întunericul, de parcă cele două forțe elementare ar fi fost în război, cele din urmă fiind respinse. Zorii, își dădu seama Karsa, se apropia.

A venit vizavi de alee.

Și câinele a încărcat.

Karsa sări înainte, răsucindu-se în aer pentru a-și tăia sabia cu două mâini, făcând un arc în urma lui.

Vârful tăie pielea, dar atacul fiarei o trecuse deja. A aterizat pe un picior din față, care a derapat de sub ea. Câinele a căzut pe un umăr, apoi s-a rostogolit.

Karsa se ridică înapoi în picioare pentru a face față.

Fiara se ghemui, pregătindu-se să încarce încă o dată.

Calul care a izbucnit de pe o alee laterală i-a prins prin surprindere atât pe câine, cât și pe Toblakai. Că animalul panicat a fost orb în galop a fost evident când s-a ciocnit cu câinele.

Pe cal fuseseră doi călăreți. Și amândoi au fost aruncați de pe șa, drept peste

câine.

Impactul îl împinsese pe câine sub copitele care bateau sălbatic. Într-un fel, calul a rămas drept, clătinându-se limpede cu pufnii grei, de parcă ar fi căutat să tragă respirația în plămânii uluiți. În spatele ei, ghearele câinelui au scos pietruiala în timp ce se străduia să se îndrepte.

Mârâind, Karsa se aruncă înainte și înfipse vârful sabiei în gâtul fiarei.

A țipat, a urcat spre Toblakai.

Karsa sări departe, târându-și sabia după el.

Sângele țâșnind din înțepătura din gât, câinele se ridică pe cele trei picioare, țesându-se, cu capul legănând în timp ce tuși spuma roșie pe pietre.

O siluetă a ieşit din umbră. Mingea cu țepi de la capătul unui bipel șuieră prin aer și a tunat în capul câinelui. A urmat o secundă, ciocănind de sus pentru a sparge audibil craniul gros al fiarei.

Karsa făcu un pas înainte. Un leagăn cu două mâini deasupra capului a alungat în cele din urmă câinele din picioarele sale clătinate.

Cot la cot, Leoman și Karsa s-au apropiat pentru a-l termina. O duzină de lovituri mai târziu și câinele era mort.

Corabb Bhilan Thenu'alas a apărut apoi în vizor, cu o sabie ruptă în mână.

Karsa și-a șters sângele de pe lama, apoi s-a uitat la Leoman. — Nu am avut nevoie de ajutorul tău, mârâi el.

Leoman rânji. — Dar am nevoie de a ta.

Pearl se clătină din șanț, cățărându-se peste cadavre întinse. De la asasinarea lui destul de elegantă a lui Henaras, lucrurile s-au dus cu mult *mai abrupt decât acel șanț din spatele meu* . Nenumărați gardieni, apoi armata fantomatică ale cărei arme erau altceva decât iluzorii. Îl mai durea capul din cauza blestemata de femeie a lui Lostara *, tocmai când credeam că mi-am dat seama ...*

Fusese tăiat și tăiat pe tot drumul prin acea tabără blestemată, iar acum se împiedicase pe jumătate orb spre ruine.

Întunericul era sfâșiat din toate părțile. Kurald Emurlahn se deschidea ca floarea morții, cu oaza în inima ei întunecată. Sub presiunea vrăjitorie a acelei manifestări, era tot ce putea să facă să arunce cu capul în jos pe potecă.

Atâta timp cât Lostara rămânea pe loc, ar putea foarte bine să salveze ceva din toate astea.

A venit la margine și a făcut o pauză, studiind groapa unde o lăsase. Fără mișcare. Ea fie stătea jos, fie plecase. El a înaintat.

disprețuiesc nopți ca acestea. Nimic nu merge așa cum a fost planificat -

Ceva tare l-a lovit într-o parte a capului. Uimit, a căzut și a rămas nemișcat, cu fața lipită de pământul rece și pietros.

O voce bubui deasupra lui. — Asta a fost pentru Malaz City. Chiar și așa, încă îmi datorezi unul.

— După Henaras? bolborosi Pearl, cuvintele lui umfland nori minuscoli de praf. — Ar trebui să-mi datorezi *unul* .

'A ei? Nu merită numărat.

Ceva a căzut puternic la pământ lângă Pearl. Apoi a gemut.

— În regulă, oftă Gheara – *mai mult praf, un Vârtej în miniatură …* —

Atunci îți datorez unul.

— Mă bucur că suntem de acord. Acum, mai face niște zgomote. Fetița ta de acolo trebuie să arunce o privire... în cele din urmă.

Pearl a ascultat zgomotele de pas. Doua seturi. *Vrăjitorul nu avea chef să vorbească, presupun* .

Pentru mine, asta este.

Cred că sunt umilit.

Alături de el, forma împletită gemu din nou.

În ciuda lui, Pearl zâmbi.

Spre est, cerul păli.

Și noaptea asta s-a terminat.

CAPITOLUL 26

În această zi, Raraku se ridică.
xxxiv.II.1.81 „Cuvintele Profeției”

Cartea lui Dryjhna Apocalipticul

Zeița Vârtejului fusese cândva o furtună de vânt și nisip. Un zid care înconjoară tânăra care fusese cândva Felisin din Casa Paran și care devenise Sha'ik, Alesul și conducătorul suprem al Armatei Apocalipsei.

Felisin fusese numele mamei ei. Atunci îi pusese numele fiicei ei adoptive. Cu toate acestea, ea însăși o pierduse. Ocazional, însă, în cele mai adânci ore ale nopții, în inima unei tăceri impenetrabile făcute de ea, ea zări acea fată. Așa cum fusese cândva, reflexia mânjită dintr-o oglindă lustruită. Obrajii rotunzi și înroșiți, un zâmbet larg și ochi strălucitori. Un copil cu un frate care o adora, care o zvârli pe un genunchi ca și cum ar fi fost un cal zdrobit, iar țipetele ei de frică și încântare umpleau camera.

Mama ei fusese înzestrată cu viziuni. Acest lucru era bine cunoscut. Un adevăr respectat. Și fiica cea mică a acelei mame visase că într-o zi și ea va găsi acel talent în ea.

Dar acel dar a venit doar cu zeița, cu această creatură plină de ciudă, îngrozitoare, al cărei suflet era mult mai uscat și mai uscat decât orice deșert. Iar viziunile care l-au asaltat pe Sha'ik au fost lucruri tulburi, tulburi. Ea ajunsese să-și dea seama că nu erau născuți din niciun talent sau dar. Erau invocări ale fricii.

Frica unei zeițe.

Iar acum Zidul Vârtejului se închisese, se retrăsese, se trase din lumea exterioară pentru a se înfuria sub pielea întunecată de soare a lui Sha'ik, de-a lungul venelor și arterelor ei, dezvăluind sălbatic și asurzitor în mintea ei.

Oh, acolo era putere. Amar cu vârsta, bilios cu răutatea. Și orice a alimentat-o avea gustul acru al trădării. O trădare zguduitoare, foarte personală. Ceva care ar fi trebuit să se vindece, care ar fi trebuit să amorțeze sub țesut cicatricial gros și dur. Plăcerea plină de naștere ținuse rana deschisă, îi alimentase căldura purulentă, până când ura era tot ce mai rămăsese. Ură pentru... cineva, o ură atât de veche încât nu mai avea chip.

În momentele de rațiune rece, Sha'ik a văzut-o așa cum era. Nebună, ridicată atât de extrem încât a înțeles că oricare ar fi fost crima împotriva zeiței, oricare ar fi fost sursa trădării, nu a câștigat o reacție atât de brutală. Proporțiile *începuseră* greșit. De la bun început. Făcând-o să bănuiască că tendința pentru nebunie a existat deja, defecte întunecate strică sufletul, care într-o zi avea să-și găsească drum spre ascendent.

Pas cu pas, mergem pe cele mai îngrozitoare poteci. Merge clătinând de-a lungul marginii unui abis nebănuit. Însoțitorii nu văd nimic în neregulă. Lumea pare un loc normal. Pas cu pas, nu este diferit de nimeni altcineva - nu din exterior. Nici măcar din interior. În afară de acea încordare, de acea șoaptă de

panică. Confuzia vagă care îți amenință echilibrul.

Felisin, care era Sha'ik, ajunsese să înțeleagă asta.

Căci ea mersese pe aceeași cale.

Ura, dulce ca nectarul.

Am intrat în abis.

Sunt la fel de nebun ca acea zeiță. Și de aceea ea m-a ales pe mine, pentru că suntem suflete înrudite...

Atunci ce este această corvadă de care încă mă agăț atât de disperat? De ce persist în credința mea că mă pot salva? Că mă pot întoarce... să găsesc încă o dată locul unde nebunia nu poate fi găsită, unde confuzia nu există.

Locul... al copilăriei.

Stătea în camera principală, cu scaunul care avea să fie un tron în spatele ei, cu pernele reci, cu cotierele uscate. Stătea în picioare, închisă în armura unui străin. Aproape că simțea că zeița întinde mâna pentru a o înghiți din toate părțile – nu o îmbrățișare a unei mame, nu, nimic de genul acesta. Acesta ar sufoca-o cu totul, ar îneca toată lumina, orice licărire de conștientizare de sine.

Ego-ul ei este blindat în ură. Nu poate privi înăuntru, abia vede afară. Mersul ei este zdruncinat, înghesuit și înțepenit, un cântec de accesorii ruginite și curele care scârțâie. Dinții ei strălucesc în umbră, dar este un rânjet rictus.

Felisin Paran, ridică această oglindă pe riscul tău.

Afară a furat prima lumină a zorilor. Și Sha'ik întinse mâna spre cârma ei.

L'oric putea să distingă pozițiile Dogslayer în vârful rampelor pietruite. Nu era nicio mișcare acolo în lumina cenușie a zorilor. A fost ciudat, dar nu surprinzător. Noaptea tocmai împlinită l-ar face pe cel mai greu soldat să ezite să ridice privirea spre cer, să se îndrepte dintr-un loc de ascunzătoare pentru a începe sarcinile banale care marcau începutul unei noi zile.

Chiar și așa, era ceva ciudat în acele tranșee.

El a mers cu pași mari de-a lungul crestei spre vârful dealului unde Sha'ik își stabilise postul de avans pentru a observa bătălia ce urma. Înaltul Mag îl durea în fiecare os. Mușchii lui strigau durere la fiecare pas pe care îl făcea.

S-a rugat ca ea să fie acolo.

S-a rugat ca zeița să se demneze să-i audă cuvintele, avertismentul și, în sfârșit, oferta lui.

Toate au plutit pe cuspid. Întunericul fusese învins... cumva. S-a mirat de asta, dar nu pentru mult timp - nu era timp pentru astfel de gânduri inactiv. Acest fragment torturat al lui Kurald Emurlahn se trezea, iar zeița era pe cale să sosească, să-l revendice pentru ea însăși. Pentru a modela un tron. *Să-l devorăm pe Raraku* .

Fantome încă se învârteau în umbră, războinici și soldați din zeci de civilizații moarte de mult. Mânuind arme ciudate, trupurile lor ascunse sub armuri ciudate, fețele acoperite cu milă de viziere ornamentate. Cântau, deși acel cântec Tanno devenise gânditor, jalnic, oftând moale ca vântul. Începuse să se ridice și să coboare, o susținere care îl înfiora pe L'oric.

Pentru cine se vor lupta? De ce sunt ei aici? Ce vor ei?

Cântecul a aparținut familiei Bridgeburners. Cu toate acestea, părea că Deșertul Sfânt însuși a pretins-o, și-a luat acea multitudine de voci eterice pentru

sine. Și fiecare suflet căzut în luptă în istoria imensă a deșertului era acum adunat în acest loc.

Cuspidul.

A ajuns la baza potecii care ducea la dealul lui Sha'ik. Erau războinici din deșert înghesuiți ici și colo, înfășurați în telaba lor ocru, sulițe întinse în sus, vârfurile de fier strălucind de rouă în timp ce focul soarelui se spargea la orizontul de est. Companii de cavalerie ușoară a lui Mathok se formau pe apartamentele din dreapta lui L'oric. Caii erau nervoși, rândurile mișcându-se neuniforme și neliniştite. Înaltul Mag nu putea să-l vadă pe Mathok nicăieri printre ei – și nici, își dădu seama cu un frig, nu putea vedea standardele propriului trib al conducătorului de război.

A auzit cai apropiindu-se din spate și s-a întors să-i vadă pe Leoman, unul dintre ofițerii săi, și pe Toblakai călare spre el.

Calul lui Toblakai era un Jhag, L'oric a văzut, uriaș și magnific în sălbăticia sa primordială, loping adunat și perfect proporțional cu uriașul călare pe umeri.

Și uriașul acela a fost o mizerie. Vindecarea preternaturală nu a reparat încă pe deplin rănile teribile de pe el. Mâinile lui erau o ruină purpurie. Un picior fusese mestecat de fălci vicioase, supradimensionate.

Toblakai și calul său târau o pereche de obiecte care săreau și se rostogoleau pe capetele lanțurilor, iar ochii lui L'oric s-au mărit când a văzut ce erau.

L-a ucis pe Deragoth. Le-a luat capetele.

— L'oric! Leoman râpăni când trăgea frâiele în fața lui. — E mai sus?

— Nu știu, Leoman din Flails.

Toți trei descălecară, iar L'oric îl văzu pe Toblakai favorizând piciorul lui stricat. *Fălcile unui câine au făcut asta* . Și apoi a văzut sabia de piatră pe spatele uriașului. *Ah, el este într-adevăr acela, atunci. Cred că Dumnezeul schilodit a făcut o greșeală teribilă ...*

Doamne, el l-a ucis pe Deragoth.

— Unde se ascunde Febryl? întrebă Leoman în timp ce cei patru începeau ascensiunea.

răspunse Toblakai. 'Mort. Am uitat să-ți spun câteva lucruri. L-am omorât. Și l-am ucis pe Bidithal. Aș fi ucis Ghost Hands și Korbolo Dom, dar nu i-am putut găsi.

L'oric și-a frecat o mână pe sprânceană, iar aceasta a ieșit umedă și uleioasă. Totuși, încă își putea vedea respirația.

Toblakai continuă, inexorabil. — Și când am intrat în cortul lui Korbolo, l-am găsit pe Kamist Reloe. Fusese asasinat. La fel și Henaras.

L'oric s-a scuturat și i-a spus lui Leoman: „Ai primit ultimele comenzi ale lui Sha'ik? Nu ar trebui să fii cu Ucigatorii de Câini?

Războinicul mormăi. 'Probabil. Tocmai am venit de acolo.

— Toți sunt morți, spuse Toblakai. — Măcelărit noaptea. Fantomele din Raraku erau ocupate, deși nimeni nu a îndrăznit să se opună mie. A lătrat în râs. — După cum vă poate spune Ghost Hands, am fantome ale mele.

L'oric s-a împiedicat pe potecă. Întinse mâna și apucă brațul lui Leoman. — Măcelărit? *Toate* ?

— Da, Înalt Mag. Sunt surprins că nu știai. Mai avem războinicii din deșert. Încă putem câștiga asta, doar nu aici și nici acum. Astfel, trebuie să-l convingem

pe Sha'ik să plece...

— Nu va fi posibil, interveni L'oric. — Zeiţa vine, este aproape aici. E prea târziu pentru asta, Leoman. Momente de când a fost prea târziu pentru tot...

Au urcat peste creastă.

Și acolo stătea Sha'ik.

Cu coifă și blindată, cu spatele la ei, în timp ce privea spre sud.

L'oric a vrut să strige. Căci a văzut ceea ce tovarășii săi nu puteau vedea. *Nu sunt la timp. O, zei de jos* - Și apoi a sărit înainte, portalul lui warren fulgerând în jurul lui - și a dispărut.

Zeița nu-și pierduse amintirile. Într-adevăr, furia le cioplise asemănările, fiecare detaliu, la fel de batjocoritor de solid și de real ca copacii ciopliți în pădurea de piatră. Și putea să-i mângâie, cântând ura ca pe un cântec de îndrăgostit, zăbovind cu o atingere promițând crima, deși cel care o greșise era, dacă nu mort, atunci într-un loc care nu mai conta.

Ura era tot ce conta acum. Furia ei față de slăbiciunile lui. Oh, alții din trib au jucat acele jocuri destul de des. Trupurile s-au strecurat prin blănuri din colibă în colibă când stelele cădeau în aliniamentul lor de vară, iar ea însăși își întinsese de mai multe ori picioarele către soțul altei femei, sau către un tânăr dornic și stângaci.

Dar inima ei fusese dată singurului bărbat cu care trăia. Acea lege era sacrosantă.

Oh, dar fusese atât de sensibil. Mâinile îi urmăreau ochii în modelarea imaginilor interzise ale acelei alte femei, acolo, în locuri ascunse. Folosise acele mâini pentru a-și închide propria inimă, pentru a o oferi altuia – fără să se gândească la cine o ținuse cândva pentru ea.

Un altul, care nici măcar nu-și dădea inima în schimb – ea se ocupase de asta, cu cuvinte vicioase și acuzații provocatoare. Suficient pentru a-i încuraja pe ceilalți să o alunge pentru totdeauna.

Dar nu înainte ca cățea să-i ucidă pe toți rudele ei, cu excepția uneia.

Bărbat prost, prost, să-și fi dat dragostea acelei femei.

Furia ei nu murise odată cu Ritualul, nu murise când ea însăși – prea spulberată pentru a merge – fusese despărțită de Legământ și lăsată într-un loc de întuneric etern. Și fiecare spirit curios care o auzise plângând, care se apropiase în simpatie - ei bine, ei îi hrăniseră foamea și ea le luase puterile. Strat peste strat. Căci și ei fuseseră proști și proști, captivanți și înclinați să risipească acele puteri în lucruri fără sens. Dar ea avea un scop.

Copiii roiau pe suprafața lumii. Și cine era mama lor? Nimeni altul decât cățeaua care fusese alungată.

Și tatăl lor?

Da, ea a mers la el. În acea noapte trecută. Ea a facut. Mirosea a ea când l-au târât în lumină a doua zi dimineață. Miroase a ea. Adevărul era acolo în ochii lui.

O privire pe care nu ar putea-o uita niciodată.

Răzbunarea era o fiară care se încorda în lanțuri. Răzbunarea era tot ce și-a dorit vreodată.

Răzbunarea era pe cale să se dezlănțuie.

Și nici măcar Raraku nu l-a putut opri. Copiii ar muri.

Copiii vor muri. Voi curăța lumea de nașterea lor, de paraziții cu ochi mândri născuți, unul și toți, din acea mamă singură. Bineînțeles că nu putea să se alăture Ritualului. O lume nouă aștepta în ea.

Și acum, în sfârșit, mă voi ridica din nou. Îmbrăcat în carnea unui astfel de copil, voi ucide acea lume.

Putea vedea cărarea deschizându-se, drumul din față limpede și primitor. Un tunel împrejmuit în umbre care se învârte și se zvârcolesc.

Ar fi bine să mergem din nou.

Să simt carnea caldă și căldura sângelui.

Pentru a gusta apa. Alimente.

A respira.

A ucide.

Neatent și neauzit, Sha'ik și-a coborât panta. O aștepta bazinul, acel câmp de luptă. Ea a văzut cercetașii Malazan pe creasta de vizavi, unul călare înapoi la tabără, ceilalți pur și simplu privind.

S-a înțeles, atunci. Așa cum știa ea că va fi.

Strigăte vagi, îndepărtate în spatele ei. Ea a zâmbit. *Desigur, până la urmă, cei doi războinici sunt cei care m-au găsit primii. Am fost prost să mă îndoiesc de ei. Și știu, oricare ar sta în locul meu .*

Dar ei nu pot.

Această luptă îmi aparține. Și zeița.

'Introduce.'

Căpitanul Keneb făcu o pauză pentru o clipă, căutând să se recupereze, apoi intră cu pași mari în cortul de comandă.

Își îmbrăca armura. O sarcină banală care ar fi fost mai ușoară cu un servitor la îndemână, dar asta, desigur, nu era calea lui Tavore.

Deși, poate, acesta nu era chiar adevărul. 'Adjunct.'

— Ce este, căpitane?

— Tocmai am venit de la cortul Pumnului. Un tăietor și un vindecător au fost chemați deodată, dar era mult prea târziu. Adjunct Tavore, Gamet a murit aseară. Un vas de sânge i-a izbucnit în creier - tăietorul crede că a fost un cheag și că s-a născut în noaptea în care a fost aruncat de pe cal. Îmi pare rău.'

O paloare îi venise pe chipul ei tras, simplu. Îi văzu mâna întinzându-se pentru a se sprijini de marginea mesei. 'Mort?'

— În somn.

Ea se întoarse, se uită în jos la accesoriile care împânzeau masa. — Mulţumesc, căpitane. Lasă-mă acum și ia-l pe T'amber...

Afară a fost o zarvă, apoi un tânăr Wickan a împins înăuntru. — Adjunct! Sha'ik a coborât în bazin! Ea te provoacă!'

După o clipă lungă, Tavore dădu din cap. 'Foarte bine. Asigură ultimul ordin, căpitane. Puteți pleca amândoi. Se întoarse pentru a relua să-și pună armura.

Keneb îi făcu semn tânărului din față și ei ieșiră din cort.

Afară, căpitanul ezită. *Asta ar face Gamet... nu-i așa* ?

— Se va lupta cu ea? întrebă Wickanul.

El a aruncat o privire peste. 'Ea va. Întoarce-te la Temul, băiete. Oricum, avem o bătălie înaintea noastră în ziua de azi. Îl privi pe tânărul războinic plecând în grabă.

Apoi se îndreptă spre cortul modest situat la douăzeci de pași la stânga lui. Nu existau gardieni staționați înaintea clapei sale. Keneb se opri înaintea intrării. — Lady T'amber, ești înăuntru?

A apărut o figură. Îmbrăcat în piele tare - armură ușoară, Keneb își dădu seama cu o tresărire - și o sabie lungă legată de șold. — Adjunctul dorește să-și înceapă antrenamentul de dimineață?

Keneb a întâlnit acei ochi calmi, a căror culoare i-a dat femeii numele. Păreau fără adâncime. S-a scuturat mental. — Gamet a murit aseară. Tocmai l-am informat pe Adjunct.

Privirea femeii se îndreptă spre cortul de comandă. 'Înțeleg.'

— Și în bazinul dintre cele două armate, Sha'ik stă acum... așteaptă. Mi-a trecut prin cap, doamnă, că Adjunctul ar putea aprecia ceva ajutor cu armura ei.

Spre surprinderea lui, ea se întoarse spre cortul ei. — Nu azi dimineață, căpitane. Îți înțeleg motivele... dar nu. Nu azi dimineață. Bună ziua, domnule.'

Apoi a plecat.

Keneb rămase nemișcat, surprins. *Bine, atunci, deci nu înțeleg femeile* .

S-a confruntat încă o dată cu cortul de comandă, la timp pentru a o vedea pe Adjunct ieșind, strângând curelele mănușilor ei. Era cârmată, apărătoarele pentru obraji blocate la locul lor. Nu avea nicio vizor care să-i acopere ochii - mulți luptători și-au găsit vederea prea afectată de fante - și el a privit-o făcând o pauză, ridicându-și privirea spre cerul dimineții pentru o clipă, înainte ca ea să înceapă înainte.

I-a dat o oarecare distanţă, apoi a urmat-o.

L'oric îşi făcu cu gheare drum prin umbrele învolburate, răzuite de ramurile scheletice şi poticnindu-se peste rădăcini noduroase. Nu se așteptase la asta. Trebuia să existe o potecă, o cale prin această pădure de pădure negre.

Zeița aceea blestemata a fost *aici* . Închide. Ea trebuia să fie... dacă el putea să găsească traseul.

Aerul era înmuiat și rece, trunchii copacilor înclinându-se într-un loc și în altul, de parcă un cutremur tocmai zguduise pământul. Lemnul scârțâia deasupra capului la un vânt puternic. Și peste tot fluturau spectre, umbre pierdute, apropiindu-se de Înaltul Mag apoi fugind din nou. Ridicându-se din humus ca niște fantome, șuierând deasupra capului în timp ce se clătina mai departe.

Și apoi, printre copaci, pâlpâirea focului.

Gâfâind, L'oric alergă spre ea.

Era ea. Iar flăcările i-au confirmat suspiciunea. *O Imass, urmând lanțurile lui Tellann, Ritualul s-a spulberat - oh, ea nu are loc aici, nu are loc deloc* .

Spiritele htonice au învățat trupul ei arzător, acumularea puterii pe care le-a adunat pentru sine de-a lungul sutelor de mii de ani. Ura și ciudă îi răsuciseră pe toți în creaturi maligne și vicioase.

Apa de mlaștină și mucegaiul înnegriseră membrele Imassului. Mușchiul acoperea trunchiul ca o blană atârnată, înnodată. Frânghii de păr cărunt și cărunt atârnau în jos, încurcate de bavuri. Din orbitele ei pârjolite, se stingeau flăcări

vii. Oasele obrajilor ei erau albe, înrădăcinate în crăpături din cauza căldurii.

Fără dinți, maxilarul inferior greu atârnă - abia ținut în loc de fâșii putrezite de tendon și mușchi ofilit.

Zeița era ascuțită, un strigăt șovăitor, ciudat, care nu se opri pentru a respira și lui L'oric i se păru că se zbate.

S-a apropiat.

Se poticnise într-o pânză de viță de vie, frânghiile răsucite încurcându-i brațele și picioarele, înfășurate ca șerpii în jurul trunchiului și al gâtului. Se întrebă că nu-i văzuse mai devreme, apoi și-a dat seama că pâlpâie, un moment acolo, celălalt dispărut – deși nu mai puțin un impediment pentru dispariția lor ritmică – și se *schimbau* ...

În lanțuri.

Brusc, unul s-a repezit. Și zeița urlă, și-a dublat eforturile.

Un altul s-a rupt, lovindu-se pentru a se sparge de un copac.

L'oric înainta. 'Zeiţă! Asculta-ma! Sha'ik-ea nu este suficient de puternică pentru tine!

„ Copilul meu-meu-meu! A mea! Am furat-o de la cățea! A mea! '

Înaltul Mag se încruntă. *OMS? Ce târfă* ? — Zeiţă, ascultă-mă, te rog! Mă ofer în locul ei! Intelegi?'

Un alt lanț s-a rupt.

Și o voce a vorbit jos în spatele lui L'oric. — Nemernic care se amestecă.

S-a învârtit, dar prea târziu, în timp ce un cuțit cu lamă largă i-a fost înfipt adânc printre coaste, rupându-i o cale sălbatică către inimă.

Sau unde ar fi trebuit să fie inima lui, dacă L'oric ar fi fost om.

Vârful zimțat a ratat, alunecând în fața organului adânc așezat, apoi s-a blocat în lateralul sternului.

L'oric gemu și s-a lăsat.

Ucigașul și-a târât cuțitul, s-a ghemuit și i-a tras capul lui L'oric înapoi de falcă. Întinsă în jos cu lama.

— Nu contează asta, prostule! şuieră o altă voce. — Rupe lanţurile!

L'oric îl privi pe bărbat ezitând, apoi mârâind și îndepărtându-se.

Înaltul Mag simțea sângele umplându-i pieptul. Se întoarse încet pe o parte și simți cum curgerea caldă se scurgea din rană. Schimbarea poziției i-a oferit o viziune aproape neascunsă asupra zeiței-

— iar asasinii se apropie acum de ea.

Din cuțitele lor curgea vrăjitorie, o țesătură de magie morții.

Zeița a țipat când primul cuțit i-a fost băgat în spate.

I-a văzut cum o omoară. O măcelărire prelungită, brutală. Ghearele lui Korbolo, asasinii aleși ai săi, care așteptaseră în ambuscadă, îndrumați aici de Febryl - nimeni altcineva nu ar fi putut să reușească acea cale - și încurajați de puterile vrăjitoare ale lui Kamist Reloe, Henaras și Fayelle. Ea a ripostat cu o ferocitate aproape de egală și, în curând, trei dintre cei patru asasini au fost sfâșiați de moarte mădular cu membru. Dar mai multe lanțuri o prinseră acum pe zeiță, târându-o în jos, iar L'oric putea vedea focurile murind în orbitele ei, a putut vedea spiritele zvârcolindu-se, eliberate brusc și dornice să fugă. Și ultimul ucigaș a intrat, lovind cu cuțitul. Prin vârful craniului. O fulgerare de la miezul nopții, detonația aruncând ucigașul înapoi. Atât craniul, cât și lama se

sfărâmaseră, sfâșiind fața și pieptul Talonului. Orbit și țipând, s-a dat înapoi, s-a împiedicat de o rădăcină și a lovit la pământ.

L'oric l-a ascultat pe bărbat gemând.

Lanțuri șerpuiră peste trupul căzut al zeiței, până când nu mai rămăsese nimic vizibil din ea, zalele negre de fier sclipind și sclipind.

Orice vântul puternic bătuse în vârful copacilor cădea acum, lăsând doar liniște.

Toți își doreau acest warren spulberat. Acest premiu plin. Dar Toblakai l-a ucis pe Febryl. I-a ucis pe cei doi Deragoti.

L-a ucis pe Bidithal.

Și în ceea ce privește Korbolo Dom, ceva îmi spune că împărăteasa îi va vorbi în curând în persoană. bietul ticălos.

Sub Înaltul Mag, sângele lui a îmbibat mușchiul.

Atunci i-a venit la minte că era pe moarte.

Crengute s-au rupt în apropiere.

— Nu sunt deloc surprins. Ți-ai trimis familiarul departe, nu-i așa? Din nou.'

L'oric își răsuci capul, se uită în sus și reuși să zâmbească slab. 'Tată.'

— Nu cred că s-au schimbat multe în camera ta, fiule, de când ai părăsit-o.

— Prăfuit, aș crede.

Osric mormăi. — Întreaga clădire este că, aș risca. N-am mai fost acolo de secole.

— Fără servitori?

— I-am demis... acum vreo mie de ani.

L'oric oftă. — Aș fi surprins dacă locul este încă în picioare.

Osric se ghemui încet lângă fiul său, strălucirea vrăjitorie a lui Denul înconjurându-l acum. — O, încă stă, fiule. Întotdeauna îmi țin opțiunile deschise. O tăietură urâtă ai acolo. Cel mai bine se vindecă încet.

L'oric închise ochii. — Vechiul meu pat?

— Da.

'Este prea scurt. Oricum, a fost când am plecat.

— Păcat că nu ți-a tăiat picioarele, L'oric.

Brațele puternice au ajuns sub el și a fost ridicat fără efort.

Absurd - *pentru un bărbat de vârsta mea* - se simțea în pace. În brațele tatălui său.

— Acum, spuse Osric, cum, numele lui Hood, ieșim de aici?

Momentul a trecut.

S-a împiedicat, abia reușind să se îndrepte. În spatele plasei de fier, ea clipi împotriva aerului fierbinte și apropiat. Deodată, armura părea nemăsurat de grea. Un val de panică – soarele o prăjea de viu sub aceste plăci de metal.

Sha'ik se opri. S-a chinuit să-și recapete controlul asupra ei.

Eu insumi. Zei de jos... ea a plecat.

Stătea singură în bazin. De pe creasta opusă o siluetă singuratică cobora panta. Înalt, negrabă, mersul dureros de familiar.

Creasta din spatele lui Tavore, și cele de pe fiecare insulă de corali străvechi răvășită, era acum mărginită de soldați.

Armata Apocalipsei privea și ea, bănuia Sha'ik, deși ea nu se întoarse.

Ea s-a dus. Am fost... abandonat.

Am fost Sha'ik, odată. Acum, sunt încă o dată Felisin. Și iată, mergând spre mine, cel care m-a trădat. Sora mea.

Își amintea că i-a văzut pe Tavore și Ganoes jucându-se cu săbii de lemn. Începând pe acea cale către familiaritatea mortală, spre ușurința necugetată în mânuirea greutății acelei arme. Dacă lumea de dincolo nu s-ar fi schimbat - dacă toate ar fi stat nemișcate, așa cum credeau copiii că ar fi - ar fi venit rândul ei. Ciocnitul lemnului, Ganoes care râdeau și o instruiau cu blândețe – era bucurie și mângâiere pentru fratele ei, felul în care făcea predarea subordonată plăcerilor naturale ale jocului. Dar ea nu avusese niciodată șansa pentru asta.

Nicio șansă, de fapt, pentru mare parte din orice ar putea reveni acum la ea, amintiri calde, încrezătoare și liniștitoare.

În schimb, Tavore le dezmembrase familia. Și pentru Felisin, ororile sclaviei și minele.

Dar sângele este lanțul care nu se poate rupe niciodată.

Tavore era acum la douăzeci de pași depărtare. Scoţându-şi sabia otatarală.

Și, deși părăsim casa nașterii noastre, ea nu ne părăsește niciodată.

Sha'ik putea simți greutatea propriei arme, trăgând suficient de tare încât să o dureze încheietura mâinii. Ea nu-și amintea să l-a dezvelit.

Dincolo de plasă și prin fantele vizierei, Tavore se apropia din ce în ce mai mult, fără să accelereze, nici să încetinească.

Fără atingere. Fără cădere înapoi. Cum ar putea fi? Ne despărțim mereu la aceeași ani. Lanțul nu se întinde niciodată. Nu se slăbește niciodată. Lungimea sa este prescrisă. Dar greutatea lui, oh, greutatea lui variază mereu .

Era flexibilă, uşoară pe picioare, dureros de economică. Ea a fost, pentru acest moment, perfectă.

Dar, pentru mine, sângele este greu. Atat de greu.

Și Felisin s-a luptat împotriva ei - acea greutate bruscă, copleșitoare. S-a chinuit să ridice brațele, fără să se gândească la modul în care va fi primită acea mişcare.

Tavore, e în regulă -

Un zgomot tunător, o reverberație zguduindu-i în sus brațul drept și greutatea enervantă a sabiei dispăru brusc din mâna ei.

Apoi ceva i-a lovit pieptul, o floare uimitoare de foc rece străpungându-i carnea, oasele – și apoi a simțit o smucitură din spate, de parcă ceva i-ar fi întins mâna, și-a strâns coșca și a tras de ea – dar tocmai asta era ideea. ea a realizat. Vârful sabiei lui Tavore, în timp ce se împingea de partea inferioară a armurii care îi apăra spatele.

Felisin îşi coborî privirea şi văzu lama aceea ruginie care o înţepea în ţeapă.

Picioarele i-au cedat și sabia s-a plecat brusc în fața greutății ei.

Dar ea nu a alunecat de pe acea lungime de fier pătat.

Corpul ei s-a ținut de el, eliberându-se doar în trepte înfiorătoare, când Felisin cădea înapoi, pe pământ.

Prin fanta vizierei, se uită în sus la sora ei, o siluetă care stătea în spatele unei pânze de sârmă de fier neagră, răsucite, care acum se odihnea rece peste ochi, gâdilându-i genele.

O siluetă care acum s-a apropiat. Să-și lase o cizmă pe piept – o greutate care, acum că sosise, părea eternă – și a târât sabia eliberată.

Sânge.

Desigur. Așa rupi un lanț care nu poate fi spart.

Prin moarte.

Voiam doar să știu, Tavore, de ce ai făcut-o. Și de ce nu m-ai iubit, când eu te-am iubit. Cred că asta am vrut să știu.

Cizma i s-a ridicat de pe piept. Dar încă îi simțea greutatea.

Greu. Atat de greu...

Oh, mamă, uită-te la noi acum.

Mâna lui Karsa Orlong s-a rupt, l-a prins pe Leoman înainte ca bărbatul să cadă, apoi l-a târât aproape. — Ascultă-mă, prietene. Ea este moartă. Luați-vă triburile și plecați de aici.

Leoman ridică o mână și și-o trecu pe ochi. Apoi s-a îndreptat. — Moartă, da. Îmi pare rău, Toblakai. Nu a fost asta. Ea – fața lui s-a răsucit – *nu știa să lupte.* '

— Adevărat, nu a făcut-o. Și acum e moartă și Zeița Vârtejului cu ea. S-a terminat, prietene. Am pierdut.'

— Mai mult decât știi, gemu Leoman, retrăgându-se.

În bazinul de dedesubt, Adjunctul se uita în jos la cadavrul lui Sha'ik. Din ambele armate care mărginesc crestele, tăcere. Karsa se încruntă. — Malazanii nu aplaudă.

— Nu, mârâi Leoman, întorcându-se spre locul în care aştepta Corabb cu caii. — Probabil că o urăsc pe cățea. Mergem la Y'Ghatan, Toblakai...

— Nu eu, mârâi Karsa.

Prietenul lui a făcut o pauză, apoi a dat din cap fără să se întoarcă și a sărit pe cal. A luat frâiele de la Corabb, apoi a aruncat o privire spre Toblakai. 'Rămâi cu bine prietene.'

— Și tu, Leoman al Flails.

— Dacă L'oric se întoarce de oriunde s-a dus, spune-i... Vocea i se stinge, apoi ridică din umeri. — Ai grijă de el dacă are nevoie de ajutor.

— O voi face, dar nu cred că îl vom mai vedea.

Leoman dădu din cap. Apoi i-a spus lui Corabb: „Spune-le șefilor de război să se împrăștie cu triburile lor. Ieșiți din Raraku cât de repede se descurcă...

— Din pustiul sfânt, Leoman? întrebă Corabb.

— Nu auzi? Nu contează. Da. Afară. Reunește-te cu mine pe drumul de vest, cel vechi care merge drept.

Corabb a salutat, apoi și-a tras calul și a plecat.

— Și tu, Toblakai. Din Raraku...

— O voi face, răspunse Karsa, când voi termina aici, Leoman. Acum, ofițerii merg la Adjunct. Vor urma cu un atac...

— Atunci sunt proşti, scuipă Leoman.

Karsa și-a privit prietenul plecând. Apoi s-a îndreptat spre propria montură. El era obosit. Îl dor rănile. Dar unele probleme au rămas nesoluționate și trebuia să se ocupe de asta.

Teblorul se lăsă pe spatele lui Havok.

Lostara a coborât panta, pământul crăpat scrâșnind sub picioare. Alături de ea mărșăluia Pearl, respirând greu sub greutatea formei legături și moale a lui Korbolo Dom.

Tavore încă stătea singur pe apartamente, la câțiva pași de trupul lui Sha'ik. Atenția Adjunctului fusese fixată asupra șanțurilor Dogslayer și asupra standardului singuratic și zdrențuit care se ridica de pe cel mai înalt sol din vârful rampei centrale.

Un standard care nu avea dreptul să fie aici. Nu există niciun drept.

Standardul lui Coltaine, aripile Clanului Crow.

Lostara se întrebă cine îl ridicase, de unde venise, apoi decise că nu voia să știe. Un adevăr nu putea fi ignorat, însă. *Toți sunt morți. Ucigatorii de caini. Toate. Iar Adjunctul nu a avut nevoie să ridice nici măcar o mână pentru a realiza asta* .

Își simți propria lașitate și se încruntă. Se îndepărtează, din nou și din nou, de gânduri prea amare de ironie pentru a fi contemplate. Călătoria lor către bazin fusese de coșmar, în timp ce Kurald Emurlahn învăluia întreaga oază, în timp ce umbrele se războiau cu fantomele, iar creșterea și căderea neîncetată a acelui cântec devenise suficient de audibilă pentru ca Lostara să simtă, dacă nu să audă. Un cântec încă urcând în crescendo.

Dar, la picioarele... a *tot* . Un fapt simplu, brutal.

Au venit prea târziu.

În vedere, doar pentru a vedea pe Tavore scăpând arma lui Sha'ik din mâini, apoi a înfipt acea sabie prin ea... *Numi-o, Lostara Yil, blestemat de laș. Numeste-l! Sora ei. Prin sora ei. Acolo. S-a făcut, târât înaintea noastră* .

Nu se uita la Pearl, nu putea spune nimic. Nici nu a vorbit.

Suntem legați, acest om și cu mine. Nu am cerut asta. Nu vreau. Nu voi rămâne niciodată fără ea. Oh, regina, iartă-mă...

Acum destul de aproape ca să vadă chipul lui Tavore sub cârmă, cu o expresie severă - aproape furioasă - în timp ce se întoarse pentru a le urmări apropierea.

Ofițerii coborau, deși încet.

Ar fi timp, își dădu seama Lostara, pentru o conversație privată.

Ea și Pearl se opriră la șase pași de Adjunct.

Gheara l-a aruncat pe Korbolo Dom pe pământ între ei. — Nu se va trezi prea curând, spuse el, trăgând adânc aer în piept, apoi oftând și privind în altă parte.

— Ce faceți voi doi aici? întrebă Adjunctul. — Ai pierdut urma?

Pearl nu aruncă o privire spre Lostara, ci pur și simplu clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Tavore. O pauză, apoi: — Am găsit-o, Adjunct. Cu profund regret... Felisin a murit.

'Esti sigur?'

— Da, adjunct. El a ezitat, apoi a adăugat: — Pot spune un lucru sigur, Tavore. A murit repede.

Inima Lostarei se simțea gata să explodeze la cuvintele liniștite ale lui Pearl. Fălcile strânse, ea întâlni ochii Adjunctului și dădu încet din cap.

Tavore se uită lung la amândoi, apoi îşi lăsă capul în jos. — Ei bine,

presupun că există milă în asta.

Și apoi și-a învelit sabia, s-a întors și a început să meargă spre ofițerii ei care se apropiau.

Pe sub răsuflarea ei, atât de jos încât numai Pearl o putea auzi, Lostara spuse: „Da, presupun că există...”

Pearl se îndreptă brusc spre ea. — Iată că vine Tene Baralta. Oprește-l, fetiță. S-a dus la corpul lui Sha'ik. — Luptele sunt destul de clare... sper. Se aplecă și o ridică cu tandrețe, apoi se înfruntă din nou pe Lostara. — Da, e o povară mai grea decât ai putea crede.

— Nu, Pearl, nu cred asta. Unde?'

Zâmbetul Ghearei îi pătrunse în inima. — Un vârf de deal... îl știi pe acela.

Lostara dădu din cap. 'Foarte bine. Și apoi?'

— Convinge-i să iasă din Raraku, fetiță. Cât de repede pot. Când termin... ezită el.

— Vino și găsește-mă, Pearl, mârâi ea. — Sau vin să te caut.

O licărire de viață în ochii lui obosiți. 'Eu voi. Iţi promit.'

Îi privi privirea trecând pe lângă umărul ei și se întoarse. Tavore era încă la douăzeci de pași de călăreți, care îi opriseră caii cu excepția lui Baralta. — Ce este, Pearl?

— Doar o privesc... plecând, a răspuns el. "Arata atat de..."

'Singur?'

'Da. Acesta este cuvântul, nu-i așa. Ne vedem mai târziu, fată.

A simțit răsuflarea rafalei warren pe spate, apoi a revenit căldura zilei. Lostara și-a prins degetele mari în centură și a așteptat pe Tene Baralta.

Odinioară comandantul ei și-ar fi dorit trupul lui Sha'ik. Un trofeu pentru această zi. Ar fi furios. — Ei bine, mormăi ea, asta e al naibii de rău.

Keneb o privi apropiindu-se. Nu era niciun triumf acolo pe care credea că va vedea. Într-adevăr, părea uzată, de parcă căderea spiritului care urma fiecărei bătălii i-ar fi venit deja, liniștea de moarte a minții care invita la contemplare îngrozitoare, care ridica o mulțime de întrebări la care nu puteau primi niciodată răspuns.

Își învelise sabia fără să o curețe, iar sângele lui Sha'ik curcase urme strâmbe pe teacă simplă.

Tene Baralta a trecut pe lângă ea, în drumul său, bănuia Keneb, către cadavrul lui Sha'ik. Dacă îi spunea ceva Adjunctului în trecere, ea nu răspunse.

— Pumnul Blistig, anunţă ea la sosire. — Trimite cercetași la rampele Dogslayer. De asemenea, un detașament de gardieni - Gheara ne-a livrat Korbolo Dom.

Ah, deci asta era ceea ce căra omul acela . Keneb aruncă o privire înapoi spre locul unde avusese loc duelul. Numai femeia stătea acolo acum, deasupra formei înclinate care era renegatul Napan, cu fața întoarsă spre Tene Baralta, care a rămas pe cal și părea că o mustră. Chiar și la această distanță, ceva i-a spus lui Keneb că arenga lui Baralta nu va da rezultate prea mici.

— Adjunct, spuse Nil, nu este nevoie să cercetezi posturile Ucigatorului de Câini. Toți sunt morți.

Tavore se încruntă. 'Explica.'

— Fantomele lui Raraku, Adjunct.

Nether a vorbit. — Și spiritele propriilor noastre ucise. Nil și cu mine am fost orbi la asta. Uitasem căile... de a vedea. Câinele de vite, Adjunct. Îndoit. Ar fi trebuit să moară la picioarele lui Coltaine. La toamna. Dar unii soldați l-au salvat, au avut grijă de vindecarea rănilor.

— Un câine de vite? Despre ce vorbesti?' a cerut Tavore, dezvăluind, pentru prima dată, un punct de exasperare.

— Bent și Roach, spuse Nil. — Singurele creaturi încă în viață care au parcurs Lanțul pe tot drumul. Doi câini.'

— Nu este adevărat, spuse Temul din spatele celor doi șamani Wickan. — Această iapă. A aparținut lui Duiker.

Nil se întoarse pe jumătate să recunoască corectarea, apoi se înfruntă din nou pe Tavore. — S-au întors cu noi, adjunct...

'Cainii.'

El a dat din cap. — Și spiritele celor uciși. Propriile noastre fantome, Adjunct, au mărșăluit cu noi. Cele care au căzut în jurul lui Coltaine la sfârșit. Cei care au murit pe copacii din Aren Way. Și, pas cu pas, au venit mai mulți din locurile în care au fost tăiați. Pas cu pas, Adjunct, armata noastră de răzbunare a *crescut* .

— Și totuși n-ai simțit *nimic* ?

„Distea noastră ne-a orbit”, a răspuns Nether.

— Aseară, spuse Nil, ne-a trezit copilul Grub. Ne-a condus spre creastă, ca să putem asista la trezire. Au fost *legiuni* , Adjunct, care au mărșăluit pe acest pământ cu o sută de mii de ani în urmă. Și armata crucificată a lui Pormqual și legiunile a șaptea pe un flanc. Pe de altă parte, cele trei clanuri sacrificate ale Wickanilor. Și încă altele. Multe altele. În întuneric aseară, Tavore, a fost război.

— Deci, spuse Nether zâmbind, ai avut dreptate, Adjunct. În visele care v-au bântuit încă din prima noapte a acestui marș, ați văzut ceea ce noi nu am putut vedea.

— Nu a fost niciodată povara pe care ai crezut-o că este, a adăugat Nil. — Nu ai *târât* Lanțul de Câini cu tine, adjunct Tavore.

— Nu-i aşa, Nil? Un zâmbet înfiorător îi răsuci gura cu buze subțiri, apoi își întoarse privirea. — Toate acele fantome... pur și simplu pentru a-i ucide pe Ucigașii de Câini?

— Nu, adjunct, răspunse Nether. — Au fost și alți... dușmani.

— Li s-a alăturat fantoma lui Fist Gamet, spuse Nil.

Ochii lui Tavore se mijiră brusc. — L-ai văzut?

Ambii Wickan au dat din cap, iar Nether a adăugat: — Grub a vorbit cu el.

Adjunctul îi aruncă lui Keneb o privire întrebător.

— Poate fi al naibii de greu de găsit, mormăi căpitanul, ridicând din umeri. — Cât despre vorbitul cu fantomele... ei bine, băiatul este, uh, destul de ciudat pentru asta.

Oftatul Adjunctului a fost greu.

Privirea lui Keneb prinse mișcare și-și întoarse capul, pentru a-l vedea pe Tene Baralta călare înapoi în compania a doi soldați purtând puțin mai mult decât cârpe. Amândoi nu erau bărbieriți, aveau părul lung și măturat. Caii lor nu purtau șei.

Pumnul și-a reținut încărcăturile. Fața lui era întunecată de furie. 'Adjunct. Acea Gheară a furat trupul lui Sha'ik!

Keneb o văzu pe femeie apropiindu-se pe jos, încă la douăzeci de pași distanță. Arăta... îngâmfată.

Tavore a ignorat declarația lui Tene Baralta și îi privea pe cei doi nou-veniți. 'Si tu esti?' ea a intrebat.

Cel mai mare dintre cei doi salută. — Căpitane, cu amabilitate, adjunct al Regimentului Ashok. Eram prizonieri în lagărul Dogslayer. Locotenentul Pores și cu mine, adică.

Keneb tresări, apoi se aplecă pe şa. Da, și-a dat seama, prin toată murdăria aceea... — Căpitane, spuse el cu un salut dur.

Miji amabil din ochi, apoi făcu o strâmbă. — Keneb.

Tavore și-a dres glasul, apoi a întrebat: — Voi doi sunteți tot ce a mai rămas din regimentul vostru, căpitane?

— Nu, adjunct. Cel puțin, noi nu credem...

— Spune-mi mai târziu. Du-te să faci curățenie.

— Da, adjunct.

— Mai întâi o întrebare, spuse ea. „Tabăra ucigatorilor de câini…”

Am făcut un gest involuntar de protecție. — Nu a fost o noapte plăcută, domnule adjunct.

— Porți cicatrici de cătușe.

Dădu din cap cu amabilitate. — Chiar înainte de zori, au apărut câțiva Bridgeburners și au ars încuietorile.

'Ce?'

Căpitanul îi făcu semn locotenentului să-l urmeze, spuse peste un umăr: „Nu vă faceți griji, erau deja morți”.

Cei doi intrară în tabără.

Tavore păru să se scuture, apoi îl înfruntă pe Keneb. „Voi doi vă cunoașteți? Se va dovedi problematic, căpitane?

'Nu.'

'Bun. Atunci nu-ți va deranja promovarea la Fist. Acum mergi la noua ta legiune. Vom urmări triburile fugitive. Dacă trebuie să traversăm tot acest continent, îi voi vedea încolțiți și apoi îi voi distruge. Această răzvrătire va fi cenuşă pe vânt când vom termina. Du-te, Pumnul Keneb.

— Da, adjunct. Și și-a adunat frâiele.

— *Armele scoase* ! strigă deodată Temul.

Și toți s-au învârtit pentru a vedea un călăreț coborând în galop de pe dealul unde Sha'ik apăruse pentru prima dată.

Ochii lui Keneb se subțiră chiar și în timp ce își scoase sabia. A fost ceva în neregulă... o denaturare a scalei...

O echipă mică din legiunea lui Blistig fusese detaliată ca gardian al Adjunctului, iar acum au mers înainte. În fruntea lor era unul dintre ofițerii lui Blistig – nimeni altul, își dădu seama Keneb, decât Squint. Ucigașul lui Coltaine, care acum stătea nemișcat, studiind războinicul cal care se apropia.

— Acesta, mârâi el, este un Thelomen Toblakai! Călare pe un blestemat de cal Jhag!

Arbaletele au fost nivelate.

— Ce târăşte calul ăla? întrebă femeia care tocmai sosise pe jos, pe care Keneb o recunoștea acum, cu întârziere, drept unul dintre ofițerii lui Tene Baralta.

Nether șuieră brusc, iar ea și fratele ei tresară înapoi ca una singură.

Capete. De la niște fiare demonice -

Armele au fost pregătite.

Adjunctul ridică o mână. 'Aștepta. Nu și-a scos arma...

— Este o sabie de piatră, a răpit Squint. — T'lan Imass.

— Numai că mai mare, scuipă unul dintre soldați.

Nimeni nu a vorbit în timp ce silueta uriașă, împrăștiată de sânge, se apropie.

Să se oprească la zece pași.

Tene Baralta se aplecă înainte și scuipă pe pământ. — Te cunosc, bubui el. „Garda de corp pentru Sha'ik-”

— Stai liniștit, interveni Toblakai. — Am cuvinte pentru Adjunct.

— Vorbeşte, atunci, spuse Tavore.

Uriașul și-a dezvăluit dinții. — Odată, cu mult timp în urmă, i-am revendicat pe malazani drept dușmani. Am fost tanar. Mi-a făcut plăcere să exprim jurămintele. Cu cât sunt mai mulți dușmani, cu atât mai bine. Așa a fost, odată. Dar nu mai. Malazan, nu mai ești dușmanul meu. Astfel, nu te voi omorî.

— Suntem uşuraţi, spuse sec Tavore.

A studiat-o o clipă lungă.

În timpul căreia inima lui Keneb a început să-i bată puternic și repede în piept.

Apoi Toblakai a zâmbit. 'Ar trebui să fii.'

Cu acestea și-a făcut roată calul Jhag și a călărit pe o potecă spre vest pe lungimea bazinului. Uriașele capete de câine au sărit și au bătut în urma lor.

Oftat lui Keneb tremura.

— Scuză-mă că vorbesc, râpă Squint, dar ceva îmi spune că ticălosul avea dreptate.

Tavore se întoarse și îl studie pe bătrânul veteran. — O observaţie, spuse ea, nu mă voi certa, soldat.

Încă o dată, Keneb și-a adunat frâiele.

Depășind creasta, locotenentul Ranal a tăiat cu ferăstrău tare frâiele, iar calul s-a ridicat pe linia orizontului.

— Zeii mă ia, cineva îl împușcă.

Fiddler nu s-a obosit să se întoarcă pentru a afla cine vorbise. Era prea ocupat să se lupte cu propriul său cal ca să-i pese mult oricum. Avea sânge Wickan și îl dorea pe al lui. Ura reciprocă venea foarte bine.

— Ce face ticălosul ăla? întrebă Cuttle în timp ce călărea alături de sergent. Lăsăm în urmă chiar și echipa lui Gesler – și Hood știe unde s-a dus Borduke.

Echipa sa alăturat locotenentului pe vârful străvechiului drum înălțat. Spre nord se întindeau vastele dune din Raraku, strălucind în căldură.

Ranal și-a rotit montura ca să-și înfrunte soldații. Apoi a îndreptat spre vest. 'Ii vezi? Merită vreunul dintre voi ochii?

Fiddler se aplecă într-o parte și scuipă nisip. Apoi miji spre locul în care

arăta Ranal. O zeci de călăreți. Războinici din deşert, probabil o ariergardă. Erau la un canter loping. — Locotenent, spuse el, trăieşte un păianjen pe nisipurile astea. Se mişcă sub suprafață, dar trage o coadă ciudată asemănătoare unui șarpe pe care orice prădător înfometat nu poate să nu o vadă. Se zvârcolește de-a lungul suprafeței. Este un păianjen mare. Hawk se coboară pentru a smulge acel șarpe și sfârșește prin a se dizolva într-un pârâu pe gâtul acelui păianjen...

— Ajunge cu blestemul de bălegar de cal, sergent, se răsti Ranal. — Sunt acolo pentru că au întârziat să iasă din oază. Probabil că era prea ocupat să jefuiască palatul pentru a observa că Sha'ik fusese înghițit, Ucigatorii de Câini erau morți și toți ceilalți se trăgeau cât de repede puteau să-i ia caii lor slăbiți. Se uită cu privirea la Fiddler. — Le vreau capetele, fosilă cenuşie.

— O să-i prindem mai devreme sau mai târziu, domnule, spuse Fiddler. — Mai bine cu toată compania...

— Atunci dă jos din şa şi aşează-ţi spatele aici, pe acest drum, sergent! Lasă lupta în seama noastră! Voi ceilalți, urmați-mă!

Ranal îşi dădu în galop calul spuma.

Cu un gest obosit, Fiddler le făcu semn pușcașilor pușcăriași, apoi își urmă propria iapă.

— Am un nerv ciupit, strigă Koryk în timp ce trecea pe lângă el.

— Cine, calul meu sau locotenentul?

Seti a zâmbit înapoi. — Calul tău... firesc. Nu-i place toată greutatea asta, Fid.

Fiddler se întinse în spate și reajustă rucsacul greu și arbaleta asamblată. — O să-i ciupesc nenorocitul de nervi, mormăi el. 'Doar asteapta.'

Era trecut de amiază. Aproape șapte clopote de când Adjunctul la doborât pe Sha'ik. Fiddler se trezi aruncând o privire din nou și din nou spre nord, spre Raraku, unde cântecul încă se repezi să-l îmbrățișeze, doar ca să cadă, apoi să se rostogolească încă o dată înainte. Orizontul îndepărtat dincolo de acel vast bazin de nisip, acum vedea, acum susținea un banc de nori albi.

Acum asta nu arata bine...

Vântul plin de nisip i-a pătruns brusc în față.

— Au părăsit drumul! strigă Ranal.

Fiddler miji spre vest. Călăreții se prăbușiseră într-adevăr pe malul sudic, se tăiau în diagonală drept pentru o furtună de nisip care se apropia rapid. *Zei, nu o altă furtună de nisip ...* Aceasta, știa el, era naturală. Aceia care năpădeau acest deșert, răsărind ca un demon capricios pentru a răvăși pe o cărare sălbatică, sălbatică, după un clopoțel sau doi, înainte de a dispărea la fel de repede cum apăruse prima dată.

Se ridică în şa. 'Locotenent! Vor intra în ea! Folosește-l ca acoperire! Mai bine nu...

— Bate încă o dată cu limba la mine, sergent, și o voi smulge! Mă auzi?'

Fiddler se domoli. — Da, domnule.

— Urmărire completă, soldaţi! lătră Ranal. — Furtuna aia îi va încetini!

Oh, îi va încetini, bine...

Gesler aruncă o privire în deșertul orbitor. — Acum cine sunt, se întrebă el pe sub răsuflarea lui?

Se opriră când devenise evident că cei patru călăreți ciudați se apropiau rapid de un curs de interceptare. Săbii albe cu lamă lungă sclipind peste capul lor. Armură albă bizară, strălucitoare. cai albi. Alb totul.

— Nu sunt deloc mulțumiți de noi, a răvășit Stormy, trecându-și degetele prin barbă.

— În regulă, mârâi Gesler, dar ei nu sunt renegați, nu-i așa?

„Al lui Sha'ik? Cine ştie? Probabil că nu, dar chiar și așa...

Sergentul dădu din cap. — Sands, vino sus.

— Eu sunt, se răsti sapătorul.

— Care este raza ta, băiete, cu blestemata asta?

— Nu sunt sigur. Nicio șansă să-l încerci încă. Fid's este oriunde de la treizeci la patruzeci de pași cu un împușcător - care este urât de aproape...

'În regulă. Restul, descălecați și conduceți-vă caii pe cealaltă parte. Adevărul, ține-te bine de frâiele lor acolo jos, dacă se aruncă pentru că am terminat.

— L-am văzut pe Borduke și echipa lui la sud de aici, se aventură Pella.

— Da, la fel de rătăciți ca și noi... și acum nu-i poți vedea, nu-i așa?

— Nu, sergent.

— La naiba ăla Ranal. Amintește-mi să-l ucid când ne vom întâlni.

— Da, sergent.

Cei patru atacatori erau niște ticăloși înalți. Scorând strigăte de război ciudate acum în timp ce se îndreptau spre baza dealului.

— Încărcă-te, băiete, mormăi Gesler, și nu te încurca.

Hobarul fusese copiat din al lui Fiddler. Arăta decent, cel puțin în ceea ce privește hobari, *ceea ce nu este suficient de departe. Treizeci de pași cu un înjurător. Hota ne prajeste pe toti ...*

Și iată că au venit. Baza pantei, caii care se ridică să-i urce pe deal.

O bufnitură puternică și ceva ciudat și gri a navigat afară și în jos.

Un înjurător sfânt f - 'Jos! Jos! Jos!'

Dealul părea să se ridice sub ei. Gesler a bătut în praf, tușind în norii albi în spirală, apoi, înjurând, și-a îngropat capul sub brațe în timp ce pietrele ploua.

Un timp mai târziu, sergentul se ridică în picioare.

Pe partea opusă a dealului, Adevărul încerca să alerge în toate direcțiile deodată, caii trăgând frâiele libere în timp ce se aruncau în panică sălbatică.

— Bilele lui Hood pe o tigaie! Gesler și-a plantat mâinile pe șolduri și se uită în jur. Ceilalți soldați se ridicau, scuturați și mânjiți în praf. Stormy s-a apropiat de Sands și l-a prins de gât.

— Nu prea tare, caporale, spuse Gesler în timp ce Stormy începu să-l scuture pe sapator. — Îl vreau în viață pentru rândul meu. Și la naiba, asigură-te că nu are nici un fel de ascuțitori pe corp.

Asta l-a oprit pe Stormy.

Gesler se îndreptă spre marginea acum plină de gropi a dealului și privi în jos. „Ei bine”, a spus el, „nu ne vor mai urmări, aș spune”.

— Te întrebi cine au fost? întrebă Pella.

Armura pare să fi rezistat exploziei – ai putea să cobori și să răzuiești tot ce a mai rămas în ei... dacă te gândești bine, nu contează. Trebuie să ne adunăm caii. I-a înfruntat pe ceilalți. — Ajunge de enervat, băieți. Să ne mișcăm.

Întins pe marginea fumegătoare a craterului, stropit cu carne de cal și asurzit de explozie, Jorrude gemu. Era o masă de vânătăi, îl durea capul și voia să vomite, dar nu până când nu-i smulse cârma de pe cap.

În apropiere, în dărâmături, fratele Enias a tușit. Apoi a spus: — Frate Jorrude?

'Da?'

'Vreau sa merg acasa.'

Jorrude nu spuse nimic. La urma urmei, nu ar fi util să rostești o înțelegere grăbită și sinceră, în ciuda circumstanțelor lor actuale. — Verifică-i pe ceilalţi, frate Enias.

— Au fost cu adevărat aceia care au călărit acea navă prin tărâmul nostru?

— Au fost, răspunse Jorrude în timp ce bâjbâia cu curelele cârmei. — Și m-am tot gândit. Bănuiesc că nu cunoșteau legile lui Liosan când au călătorit prin tărâmul nostru. Adevărat, ignoranța este o apărare insuficientă. Dar trebuie să luăm în considerare noțiunea de impuls inocent.

Dintr-o parte, Malachar mormăi. — Elan inocent?

'Intr-adevar. Nu au fost acești infractori, dar au fost atrași - dincolo de voința lor - în urma draconicului bonecaster T'lan Imass? Dacă trebuie să vânăm un inamic, atunci nu ar trebui să fie acel dragon?

— Cuvinte înțelepte, observă Malachar.

— O scurtă ședere în tărâmul nostru, a continuat Jorrude, pentru a reaproviziona și a rechiziționa noi cai, împreună cu reparații și altele, pare să se obțină în mod rezonabil în acest caz.

— Cu adevărat judecat, frate.

Din cealaltă parte a craterului se auzi o altă tuse.

Cel puțin, reflectă Jorrude dur, toți erau încă în viață.

De fapt, totul este vina dragonului. Cine ar infirma asta?

Au intrat în furtuna de nisip, la mai puțin de cincizeci de pași în spatele războinicilor cai care fugeau, și s-au trezit orbi într-un vârtej de vânturi care țipă și pietriș.

Fiddler a auzit un cal țipând.

A tras cu putere de propriile sale frâiuri, vântul lovindu-l din toate părțile. Deja pierduse din vedere tovarășii săi. *Asta e o prostie cu ochii mari .*

Acum, dacă aș fi comandantul acelor nenorociți, aș ...

Și deodată au apărut figuri, cimitare și scuturi rotunde, fețe îmbrăcate și strigăte de război ululate. Fiddler s-a aruncat pe greabănul calului, în timp ce o lamă grea tăia, tăind aerul plin de nisip acolo unde se aflase capul cu o clipă mai devreme.

Iapa Wickan s-a repezit înainte și într-o parte, alegând acest moment precis pentru a-și arunca de pe șa călărețul său urat.

Cu profund succes.

Fiddler s-a trezit zburând înainte, punga cu muniții rostogolindu-i pe spate, apoi sus peste cap.

Încă în aer, dar coborât până la pământ, se încovoi într-o minge strânsă – deși știa bine, în acea clipă, că nu mai avea nicio speranță de a supraviețui. Nicio

speranță. Apoi lovi în nisip și se rostogoli, să vadă, cu capul în jos, o sabie uriașă cu lamă de cârlig care se învârtea cap la cap pe traseul său. Și un cal care se poticnește. Și călărețul său, un războinic aruncat cu mult înapoi pe șa - cu punga de muniție înfășurată în brațe.

O privire surprinsă sub cârma ornamentată – apoi călărețul, calul și munițiile dispărură în nisipurile învolburate.

Fiddler se ridică în picioare și începu să alerge. Sprintul, în ceea ce spera el - ceea ce s-a rugat - a fost în direcția opusă.

O mână i-a prins hamul din spate. — Nu așa, prostule!

Și a fost smuls într-o parte, aruncat la pământ și un cadavru a aterizat deasupra lui.

Chipul sergentului a fost împins în nisip și ținut acolo.

urlă Corabb. Sacul voluminos și greu șuiera în brațele lui. Parcă plină de șerpi. Se lovise cu putere de pieptul lui, sosind ca un bolovan aruncat din furtună, și ar fi avut timp doar să-și arunce sabia și să ridice ambele brațe.

Impactul l-a aruncat pe crupa calului, dar picioarele i-au ramas in etrieri.

Elanul pungii i-a purtat pe față, iar șuieratul i-a umplut urechile.

Șerpi!

Alunecă pe spate pe o parte a sferturilor posterioare a montului, lăsând ca greutatea pungii să-i tragă brațele cu ea. *Nu intrați în panică* ! El a țipat.

Șerpi!

Geanta i-a tras în mâini în timp ce a periat pământul.

Și-a ținut respirația, apoi și-a dat drumul.

Ciocnii care se prăbușesc, o explozie de șuierat frenetic – apoi încărcarea în față a calului l-a purtat fericit departe.

S-a străduit să se îndrepte, cu piciorul și mușchii stomacului încordându-se puternic și, în cele din urmă, a reușit să apuce cornul și să se îndrepte.

O singură trecere, spusese Leoman. Apoi roată și în inima furtunii.

Făcuse atâtea. O singură trecere. Suficient.

E timpul să fugim.

Corabb Bhilan Thun'alas se aplecă înainte și dezveli dinții noroi.

Spirite de jos, e bine să fii în viață!

Detonarea ar fi trebuit să-l omoare pe Fiddler. Era foc. Pereți falnici de nisip. Aerul s-a strecurat, iar respirația i-a fost ruptă din plămâni, chiar dacă sângele îi țâșnea din nas și din ambele urechi.

Iar trupul culcat deasupra lui părea să se ofilească în bucăți.

Recunoscuse vocea. Era imposibil. A fost... enervant.

Fum fierbinte se rostogoli peste ei.

Și vocea aia blestemata a șoptit: „Nu te pot lăsa pe cont propriu un minut al naibii de Hood, nu-i așa? Salută-l pe Kalam pentru mine, vrei? Ne revedem, mai devreme sau mai târziu. Și mă vei vedea și pe mine. Ne veți vedea pe toți. Un râs. — Nu azi. Al naibii de rușine „pentru lăutarul tău, totuși”.

Greutatea a dispărut.

Fiddler s-a răsturnat. Furtuna se prăbuși, lăsând în urma ei o ceață albă. Bâjbâia cu mâinile.

Un geamăt îngrozitor și zdrențuit i-a smuls din gât și se ridică în genunchi. — Gardă! țipă el. 'La naiba cu tine! *gard viu* !

Cineva a alergat la vedere, s-a așezat lângă el. — Porți trântind, Fid-tu ești Hood al naibii de viu!

S-a uitat la chipul bătut al bărbatului, apoi a recunoscut-o. 'Sechie? El a fost aici. El... ești plin de sânge...

— Da. Nu am fost la fel de aproape ca tine. Din fericire. — Mă tem că nu pot spune același lucru despre Ranal. Cineva îi dărâmase calul. Se împiedica.

„Sângele ăla...”

— Da, a spus din nou Cuttle, apoi a zâmbit greu. — Port Ranal.

Strigăte și alte figuri se apropiau. Fiecare dintre ei pe jos.

'-a ucis caii. Nenorociții au mers și...

'Sergent! Esti bine? Sticla, vino aici...

"L-am ucis pe..."

— Taci, Smiles, îmi faci rău. Ai auzit explozia aia? Zeii de jos...

Cuttle l-a bătut pe Fiddler pe un umăr, apoi l-a târât în picioare.

— Unde este locotenentul? întrebă Koryk.

— Chiar aici, răspunse Cuttle, dar nu a detaliat.

Poartă Ranal.

'Ce s-a intamplat?' întrebă Koryk.

Fiddler și-a studiat echipa. *Totul aici. Asta e o minune* .

scuipat de sepia. — Ce s-a întâmplat, băiete? Am fost pălmuiți. Aşa sa întâmplat. Pălmuit puternic.

Fiddler se uită la furtuna care se retrăgea. *Ah, la dracu. gard viu* .

— Iată că vine echipa lui Borduke!

— Găsiţi-vă caii, toţi, spuse caporalul Tarr. — Sergentul a fost doborât. Adună tot ce poți salva – cred că trebuie să așteptăm restul companiei.

Baiat bun.

— Uită-te la craterul ăla, spuse Smiles. — Doamne, sergent, nu puteai să fii mult mai aproape de Poarta lui Hood și să trăiești, nu-i așa?

Se uita la ea. — Habar n-ai câtă dreptate ai, fetiță.

Și cântecul se ridica și cobora, iar el își simțea inima potrivindu-se cu acea cadență. Flux și reflux. *Raraku a înghițit mai multe lacrimi decât se poate imagina. Acum vine vremea ca Deșertul Sfânt să plângă* . Flux și reflux, cântecul sângelui său și a trăit mai departe.

Trăiește.

Fugiseră în direcția greșită. Fatal, dar deloc surprinzător. Noaptea fusese dezastruoasă. Ultimul supraviețuitor al grupului de magi al lui Korbolo Dom, Fayelle a călărit un cal spumat în compania altor treisprezece ucigași de câini pe canalul unui râu mort de mult, cu bolovani și maluri înalte de fiecare parte.

Ea însăși și treisprezece soldați bătuți și însângerați. Tot ce a mai rămas.

Ciocnirea cu Leoman începuse destul de bine, o ambuscadă perfectă. Și s-ar fi încheiat perfect, de asemenea.

Dacă nu pentru blestematele fantome.

Ambusca se întoarse, pe spate, ca o broască țestoasă răsturnată. Au fost norocoși să iasă cu viața lor, acești câțiva. Acestea din urmă.

Fayelle știa bine ce se întâmplase cu restul armatei lui Korbolo. Simțise moartea lui Henaras. Și a lui Kamist Reloe.

Și Raraku nu terminase cu ei. Oh nu. Deloc terminat.

Ajunseră pe o pantă care ducea afară din defileu.

A avut puține regrete...

Cererele cu arbalete zburau în jos. Caii și soldații țipau. Cadavrele s-au lovit la pământ. Calul ei se clătină, apoi se rostogoli pe o parte. Nu a avut timp să se elibereze de etrieri și, în timp ce fiara muribundă și-a prins piciorul, greutatea ei i-a smuls articulația de pe șold, trimițând durere să tundă prin ea. Brațul ei stâng a fost prins stânjenit sub ea, când propria ei greutate considerabilă a lovit pământul și oasele s-au spart.

Apoi partea laterală a capului ei s-a izbit de stâncă.

Fayelle se strădui să se concentreze. Durerea s-a domolit, a devenit un lucru îndepărtat. A auzit cereri slabe de îndurare, strigătele soldaților răniți fiind oprite.

Apoi o umbră s-a așezat asupra ei.

'Te-am căutat.'

Fayelle se încruntă. Fața care plutea deasupra ei aparținea trecutului. Deșertul o îmbătrânise, dar rămânea totuși o față de copil. *Oh, spiritele de mai jos. Copilul. Sinn. Vechiul meu... elev ...*

O privi pe fata ridicând un cuțit între ei, înclinând vârful în jos, apoi așezând-o pe gâtul ei.

Fayelle râse. — Haide, micuță groază. Te voi aștepta la Poarta lui Hood... și așteptarea nu va fi lungă...

Cuțitul a lovit pielea și cartilajul.

Fayelle a murit.

Îndreptându-se, Sinn se îndreptă spre tovarășii ei. Toți erau ocupați să adune caii supraviețuitori.

Au mai rămas șaisprezece. Regimentul Ashok căzuse în vremuri grele. Sete și foamete. Raiders. Acest deșert blestemat.

I-a privit o clipă, apoi altceva i-a atras privirea.

Spre nord.

Ea se îndreptă încet. — Snur.

Sergentul se întoarse. — Ce-oh, Beru fd!

Orizontul dinspre vest suferise o transformare. Acum era căptușită în alb și se *ridica* .

— Dublaţi-vă! strigă snur. ' *Acum* !'

O mână închisă pe umărul ei. Shard se aplecă aproape. — Călăreşti cu mine.

— Ebron!

— Te aud, a răspuns magul la burduful lui Cord. — Și voi face tot ce pot cu aceste monturi aruncate, dar nu garantez...

'Mergi mai departe cu situatia asta! Bell, ajută-l pe Limp să urce calul ăla - a rupt genunchiul din nou!

Sinn aruncă o ultimă privire către cadavrul lui Fayelle. Ea știa, atunci. Ce urma.

Ar trebui să dansez . Cuțitul însângerat i-a căzut din mâini.

Apoi a fost strânsă brusc și trasă pe șa din spatele lui Shard.

Capul fiarei s-a zvârcolit și a tremurat sub ei.

— Regina ia-ne, șuieră Shard, Ebron a umplut aceste fiare cu *foc* .

Vom avea nevoie de ea…

Și acum puteau auzi sunetul, un vuiet care a disprețuit până și Zidul Vârtejului în cea mai deplină furie.

Raraku se ridicase.

Pentru a revendica un warren distrus.

Vrăjitorii Wickan știuseră ce urma. Zborul era imposibil, dar insulele de corali erau mai sus decât orice altă trăsătură de pe această parte a escarpului – și tocmai pe acestea s-au adunat armatele.

Să aștepte ceea ce ar putea fi anihilarea lor.

Cerul de nord era un zid masiv de nori albi, ondulatori. Un vânt răcoros, în plină desfășurare, trecu prin palmele din jurul oazei.

Apoi sunetul a ajuns la ei.

Un vuiet neîncetat, clădire, de apă, în cascadă, în spumă, răsturnând peste vastul deșert.

Deșertul Sfânt, se părea, conținea mult mai mult decât oase și amintiri. Mai mult decât fantome și orașe moarte. Lostara Yil stătea lângă Adjunct, ignorând privirile nefaste pe care Tene Baralta continua să-și arunce în cale. Mă întrebam... dacă Pearl era pe acel teren înalt, stând deasupra mormântului lui Sha'ik... dacă acel teren era de fapt suficient de înalt.

Se întrebă, de asemenea, ce văzuse în ultimele luni. În sufletul ei îi ardeau viziuni, pline și misterioase, viziuni care încă îi puteau îngheța sângele dacă le permitea să se ridice din nou în fața ochilor minții ei. Dragoni răstigniți. Zei uciși. Warrens de foc și Warrens de cenuşă.

Era ciudat, reflectă ea, să te gândești la aceste lucruri, chiar dacă o mare furioasă s-a născut din a nu părea nimic și se îndrepta spre ele, înecându-i totul în cale.

Mai ciudat, totuși, să te gândești la Pearl. Ea a fost dură cu el, câteodată în mod răutăcios. Nu pentru că îi păsa, ci pentru că era distractiv. Nu, a fost prea ușor, nu-i așa? Îi păsa într-adevăr.

Ce lucru stupid să fi lăsat să se întâmple.

Un oftat obosit aproape de ea. Lostara se încruntă fără să se întoarcă. 'Te-ai intors.'

— După cum s-a cerut, murmură Pearl.

Oh, a vrut să-l lovească pentru asta.

— Sarcina este... gata?

— Da. Consemnat în adâncuri și toate celelalte. Dacă Tene Baralta o mai vrea, va trebui să-și țină respirația.

Ea s-a uitat atunci. 'Într-adevăr? Marea este deja atât de adâncă? *Atunci suntem* -

'Nu. Înalt și uscat, de fapt. Cealaltă parte a sunat mai... poetic.

— Chiar te urăsc.

El a dat din cap. — Și vei avea destul timp să te bucuri de el.

— Crezi că vom supravieţui asta?

'Da. Oh, ne vom uda picioarele, dar astea erau insule chiar și atunci.

Această mare va inunda oaza. Se va lovi de drumul înălțat de la vest de aici, pentru că atunci era drumul de coastă. Și spălați-vă aproape de escarp, poate chiar ajungeți la el.

— Totul este foarte bine, se răsti ea. — Și ce vom face, blocați aici, pe aceste insule, în mijlocul unei mări fără ieșire la mare?

Înfuriant, Pearl pur și simplu a ridicat din umeri. 'O presupunere? Construim o flotilă de plute și le unim împreună pentru a forma un pod, direct spre drumul de vest. Oricum, marea va fi destul de puțin adâncă acolo, chiar dacă asta nu funcționează atât de bine pe cât ar trebui – dar am toată încrederea în Adjunct.

Zidul de apă a lovit apoi partea îndepărtată a oazei, cu sunetul tunetului. Palmele fluturau sălbatic, apoi au început să se răstoarne.

— Ei bine, acum știm ce a transformat acea altă pădure în piatră, spuse Pearl cu voce tare peste vuietul zgomotos al apei...

Acum curgea peste ruine, umplând șanțurile Ucigatorului de Câini, prăbușindu-se în bazin.

Și Lostara a putut vedea că Pearl avea dreptate. Furia lui era deja stinsă, iar ligheanul părea să înghită apa cu o sete cea mai prodigioasă.

Ea aruncă o privire spre a studia Adjunctul.

Impasibilă, privind mările ridicându-se, cu o mână pe mânerul sabiei ei.

Oh, de ce să te uit la tine îmi frânge inima?

Nisipurile se așezau pe cadavrele cailor. Cele trei echipe stăteau sau stăteau în picioare, așteptând restul legiunii. Bottle se îndreptase spre drum pentru a vedea sursa vuietului, revenise clătinându-se cu vestea.

O mare.

O mare blestemată.

Și cântecul lui era în sufletul lui Fiddler, acum. Ciudat de cald, aproape reconfortant.

Unul și toți, s-au întors apoi să-l privească pe călărețul uriaș și pe calul său uriaș tunând de-a lungul acelui drum, îndreptându-se spre vest. Trăind ceva care a ridicat mult praf.

Imaginea a rămas pentru Fiddler mult după ce norii de praf se îndepărtaseră de pe drum, pe partea apropiată a pantei.

Ar fi putut fi o fantomă.

Dar știa că nu era.

Ar fi putut fi cel mai mare dușman al lor.

Dar dacă era, nu conta. Nu acum.

La scurt timp mai târziu, s-a auzit un strigăt speriat din partea Smiles, iar Fiddler se întoarse, la timp pentru a vedea două siluete ieșind cu pași mari dintr-un labirin.

În ciuda tuturor, s-a trezit rânjind.

Vechii prieteni, își dădu seama, erau din ce în ce mai greu de găsit.

Totuși, el îi cunoștea și erau frații lui.

Suflete moarte ale lui Raraku. Raraku, pământul care îi legase. Le-a legat pe toți, așa cum era acum clar, dincolo de moarte.

Fiddler nu-și dădu seama de cum arăta, de ce credeau ceilalți, când i-a văzut

pe cei trei bărbați aproape de o singură îmbrățișare.

Caii s-au cățărat pe panta până la creastă. Unde călăreții lor i-au strâns în frâu și toți s-au întors să se uite la mările galbene, înspumate, care se agitau dedesubt. O clipă mai târziu, un demon ghemuit cu patru ochi a pătruns pe vârf pentru a li se alătura.

Lordul verii împrumutase aripi cailor lor – Heboric nu putea admite nicio altă posibilitate, atât de repede acoperiseră legile din noaptea trecută. Și fiarele păreau proaspete și acum. La fel de proaspăt ca Greyfrog.

Deși el însuși era orice altceva decât.

'Ce s-a întâmplat?' se întrebă Scillara cu voce tare.

Heboric nu putea decât să clatine din cap.

— Mai important, spuse Felisin, unde mergem acum? Nu cred că mai pot sta în şa mult...

— Știu cum te simți, fată. Ar trebui să găsim unde să facem tabăra...

Târâitul unui catâr i-a adus pe toți trei în jur.

Un bătrân slăbănog, cu pielea neagră, se îndrepta spre ei, așezat cu picioarele încrucișate deasupra catârului. 'Bine ati venit!' a țipat – un țipăt pentru că, chiar în timp ce vorbea, s-a răsturnat într-o parte și a bătut cu putere pe poteca pietroasă. — Ajutaţi-mă, idioţilor!

Heboric aruncă o privire spre cele două femei, dar Greyfrog a fost cel care sa mișcat primul.

' *Mâncare!* '

Bătrânul a țipat din nou. 'Stai departe de mine! Am vești de spus! Voi toti! Este L'oric mort? Nu! Umbrele mele au văzut totul! Sunteți oaspeții mei! Acum, vino să-mi slăbească picioarele! Tu, fată. Nu, tu, cealaltă fată! Amandoi! Femei frumoase cu mâinile pe picioarele mele, pe coapsele mele! Nu pot să aștept! Văd ei pofta avidă în ochii mei? Bineînțeles că nu, nu sunt decât o creatură neputincioasă, înțepenită, potențială figură tată...

Cutter stătea în camera cea mai de sus a turnului, privind pe fereastra singuratică. Bhok'arala ţâşni în spatele lui, făcându-se o pauză din când în când pentru a scoate sunete de cântare, jale.

Se trezise singur.

Și știuse, instantaneu, că ea a plecat. Și n-ar fi avut nicio urmă de urmat.

Iskaral Pust evocase un catâr și plecase mai devreme. Din Mogora nu era, din fericire, niciun semn.

Așadar, complet singur pentru cea mai mare parte a acestei zile.

Pana acum.

„Sunt nenumărate căi care te așteaptă”.

Cutter oftă. — Bună, Cotillion. Mă întrebam dacă vei mai apărea... din nou.

'Din nou?'

— Ai vorbit cu Apsalar. Aici chiar în această cameră. Ai ajutat-o să decidă.

— Ți-a spus ea?

A scuturat din cap. 'Nu in intregime.'

— Decizia ei a fost a ei, Cutter. Doar al ei.

'Nu contează. Nu contează. Ciudat, totuși. Vedeți nenumărate căi. În timp ce

văd... niciunul nu merită să mergi pe jos.

— Cauţi, deci, ceva demn?

Cutter închise încet ochii, apoi oftă. — Ce vrei să fac?

„A fost un bărbat, cândva, a cărui sarcină era să păzească viața unei fete tinere. A făcut tot ce a putut – cu atâta onoare încât a atras, la moartea lui tristă, atenția lui Hood însuși. O, Domnul morții va privi în sufletul unui muritor, având în vedere circumstanțele potrivite. Stimulentul potrivit. Astfel, acel om este acum Cavalerul Morții...

— Nu vreau să fiu Cavaler al nimic, nici pentru nimeni, Cotillion...

— Pista greșită, băiete. Lasă-mă să-mi termin povestea. Acest om a făcut tot ce a putut, dar a eșuat. Și acum fata este moartă. Se numea Felisin. Al Casei Paran.'

Capul lui Cutter se întoarse. A studiat chipul umbrit al zeului. — Căpitan Paran? A lui-'

'Sora lui. Privește în jos pe potecă, aici, pe fereastră, băiete. În scurt timp, Iskaral Pust va reveni. Cu musafiri. Printre ei, un copil pe nume Felisin...

'Dar ai spus-'

„Înainte să moară sora lui Paran, ea a adoptat o renunțare. Un copil găsit amar abuzat. Ea a căutat, cred – nu vom ști niciodată sigur, desigur – să realizeze ceva... ceva pe care ea însăși nu avea nicio șansă, nicio oportunitate să realizeze. Astfel, ea și-a dat numele lui waif după ea însăși.

— Și ce este ea pentru mine, Cotillion?

— Cred că ești încăpățânat. Întrebarea greșită.

— O, atunci spune-mi care este întrebarea corectă.

— Ce eşti tu pentru ea?

Cutter se strâmbă.

„Copilul se apropie în compania altei femei, una foarte remarcabilă, așa cum veți vedea voi și ea. Și cu un preot, a jurat acum pe Treach. De la el, vei învăța... mult de valoare. În cele din urmă, un demon călătorește cu acești trei oameni. Deocamdată…'

'Unde se duc? De ce să ne oprim aici, ca oaspeți ai lui Iskaral?

— Păi, să te iau, Cutter.

'Nu înțeleg.'

— Simetria, băiete, este o putere în sine. Este expresia, dacă vreți, a străduinței naturii pentru echilibru. Te încarc să protejezi viața lui Felisin. Să-i însoțesc în călătoria lor lungă și periculoasă.

— Ce epic din partea ta.

— Cred că nu, se răsti Cotillion.

Tăcere, o vreme, timp în care Cutter și-a regretat comentariul.

În cele din urmă, Daru a oftat. — Aud cai. Și Pust... într-una dintre diatribele lui greață.

Cotillion nu spuse nimic.

— Foarte bine, spuse Cutter. — Acest Felisin... abuzat, ai spus. Acestea sunt greu de ajuns. Să te împrietenești, vreau să spun. Cicatricile lor rămân proaspete și înverșunate de durere...

„Mama ei adoptivă s-a descurcat bine, având în vedere propriile ei cicatrici. Bucură-te, băiete, că ea este fiica, nu mama. Și, în cele mai rele momente ale

tale, gândește-te la ce s-a simțit Baudin.

— Baudin. Gardianul bătrânului Felisin?

'Da.'

— În regulă, spuse Cutter. — Va merge.

'Ce va?'

'Această cale. Va merge. El a ezitat, apoi a spus: — Cotillion. Această noțiune de... echilibru. Mi s-a întâmplat ceva...

Ochii lui Cotillion l-au tăcut, l-au șocat cu dezvăluirea lor de tristețe... de remuşcare. Patronul asasinilor dădu din cap. — De la ea... la tine. Da.'

— Crezi că a văzut asta?

— Prea clar, mă tem.

Cutter se uită pe fereastră. „Am iubit-o, știi. Inca fac.'

— Deci nu te întrebi de ce a plecat.

El clătină din cap, nemaiputând să-și împotrivească lacrimile. — Nu, Cotillion, șopti el. 'Eu nu.'

Pe străvechiul drum de coastă în spatele lui, Karsa Orlong l-a ghidat pe Havok spre nord, de-a lungul țărmului noii mării interioare. Nori de ploaie atârnau peste apa tulbure de la est, dar vântul îi împingea.

Studie cerul pentru o clipă, apoi reţine o uşoară înălţime împânzită cu bolovani şi alunecă de pe spatele calului. Mergând spre o stâncă mare, cu vârful plat, Teblorul își desfăcu sabia și o puse în jos pe un bolovan din apropiere, apoi se așeză. Și-a scos rucsacul și a scotocit într-un buzunar exterior după niște bhederin sărat, fructe uscate și brânză de capră.

Privind peste apă, a mâncat. Când a terminat, a slăbit curelele haitei și a târât afară rămășițele sparte ale lui T'lan Imass. O ridică astfel încât chipul ofilit al lui Siballe să privească spre valurile ondulate.

„Spune-mi”, a spus Karsa, „ce vezi?”

'Trecutul meu.' Un moment de reculegere, apoi: „Tot ce am pierdut...”

Teblorul și-a eliberat strânsoarea și cadavrul parțial s-a prăbușit într-un nor de praf. Karsa și-a găsit burduful și a băut adânc. Apoi se uită în jos la Siballe. — Ai spus odată că dacă ai fi aruncat în mare, sufletul tău s-ar elibera. Acea uitare ar veni la tine. Este adevărat?'

'Da.'

Cu o mână o ridică de la pământ, se ridică și se îndreptă spre malul mării.

'Aștepta! Teblor, stai! Nu inteleg!'

Expresia lui Karsa se acru. „Când am început această călătorie, eram tânăr. Am crezut într-un singur lucru. Am crezut în glorie. Știu acum, Siballe, că gloria este nimic. Nimic. Asta este ceea ce înțeleg acum.

— Ce altceva înțelegi acum, Karsa Orlong?

'Nu prea mult. Doar încă un lucru. Nu același lucru se poate spune despre milă. El o ridică mai sus, apoi îi înclină corpul spre exterior.

A lovit apa din puțin adâncime. Și s-a dizolvat într-o floare noroioasă, pe care valurile au măturat-o apoi.

Karsa se învârti. Înfruntă sabia lui de piatră. Apoi a zâmbit. 'Da. Sunt Karsa Orlong din Uryd, un Teblor. Martor, frații mei. Într-o zi voi fi demn să conduc ca tine. Martor.'

Sabie încă o dată pe spate, Havok încă o dată solid sub el, Toblakai călare de pe țărm. Vest, în deșeuri.

EPILOG

Și acum stau aici, pe fruntea mea un cerc de foc, și această împărăție pe care o stăpânesc nu este altceva decât gazda amintirilor vieții mele, supuși nestăpâniți, atât de dornici de răscoală, să uzurpe pe bătrânul lui tronul carbonizat și să-l ridice mai tineri. versiuni una câte una.
Coroana Anilor

Fisher kel Tath

După orice standarde, era o femeie sumbră. Onrack cel Frânt a privit-o stând în centrul camerei și aruncând un ochi aspru și apreciator asupra dispoziției tinerilor ei ucigași. Grimasa care i-a răsucit trăsăturile frumoase sugera că nu a găsit nimic rău. Privirea ei căzu în cele din urmă asupra Tiste Edur, Trull Sengar, iar grimasa s-a mutat într-o încruntătură. — Trebuie să ne păzim și noi pe spate, cu tine aici? Asezat pe podeaua cioplita, cu spatele la un perete la fel de aspru, Trull Sengar a ridicat din umeri. — Nu văd nicio modalitate ușoară de a te convinge că sunt demn de încrederea ta, Minala. În afară de faptul că țes pentru tine povestea mea lungă și destul de neplăcută.

— Scuză-mă, mârâi ea, apoi ieşi din cameră.

Trull Sengar aruncă o privire spre Onrack și zâmbi. — Nimeni nu vrea să audă. Ei bine, nu sunt surprins. Nici măcar nu sunt înțepat. Este o poveste destul de mizerabilă...

— O să vă aud povestea, răspunse Onrack.

Aproape de intrare, gâtul lui Ibra Gholan scârțâi în timp ce T'lan Imass se uită înapoi peste un umăr pentru a-l privi pe Onrack pentru o clipă, înainte de a se întoarce în poziția sa, păzind apropierea.

Trull Sengar lătră în râs. „Acesta este ideal pentru un țesător necalificat de povești. Publicul meu este alcătuit din zeci de copii care nu-mi înțeleg limba maternă și trei strigoi inexpresivi și indiferenți. Până la sfârșitul poveștii, doar eu voi plânge... probabil din toate motivele greșite.

Monok Ochem, care stătea la trei pași în spate de Ibra Gholan, pivotă încet până când bonecasterul îl înfruntă pe Onrack. — Atunci ai simțit-o, Broken One. Și așa cauți distracția.

Onrack nu spuse nimic.

— Ce ai simțit? întrebă Trull Sengar.

— Ea este distrusă. Femeia care i-a dat inima lui Onrack în timpul înainte de Ritual. Femeia căreia i-a mărturisit propria inimă doar ca să i-o fure înapoi. În multe privințe, ea a fost distrusă atunci, deja începută în lunga ei călătorie către uitare. Negi asta, Onrack?

— Bonecaster, nu.

— O nebunie, de o asemenea ferocitate încât să învingă însuși Legământul. Ca un câine de tabără care se trezește într-o zi cu febră în creier. Care mârâie și ucide în frenezie. Bineînțeles, nu am avut de ales decât să o găsim, să o încolțim.

Și astfel zdrobiți-o, întemnițați-o în întunericul etern. Sau așa credeam noi. Nebunie, deci, să ne sfideze chiar și pe noi. Dar acum, uitarea și-a revendicat sufletul în cele din urmă. O moarte violentă și dureroasă, dar totuși... Monok Ochem făcu o pauză, apoi își înclină capul. — Trull Sengar, nu ți-ai început povestea, dar deja plângi.

Tiste Edur a studiat bonecasterul pentru o clipă lungă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii slăbiți. — Plâng, Monok Ochem, pentru că nu poate.

Bonecasterul s-a confruntat din nou pe Onrack. „Frât, sunt multe lucruri pe care le meriți... dar acest om nu se numără printre ele". Apoi s-a întors.

a vorbit Onrack. — Monok Ochem, ai călătorit departe de muritorul care ai fost cândva, încât ai uitat o mulțime de adevăruri, atât plăcute, cât și neplăcute. Inima nu este nici dată, nici furată. Inima *se predă* .

Bonecasterul nu sa întors. — Acesta este un cuvânt fără putere pentru T'lan Imass, Onrack the Broken.

— Te înșeli, Monok Ochem. Pur și simplu am schimbat cuvântul pentru a-l face nu numai mai plăcut, ci și pentru a-l împuternici. Cu atâta eminență încât ne-a devorat sufletele.

„Nu am făcut așa ceva", a răspuns bonecasterul.

— Onrack are dreptate, oftă Trull Sengar. 'Ai făcut. L-ai numit Ritualul lui Tellann.

Nici Monok Ochem, nici Ibra Gholan nu au vorbit.

Tiste Edur pufni. — Și ai curajul să-l spui pe Onrack *stricat* .

A fost liniște în cameră atunci, o vreme.

Dar privirea lui Onrack a rămas fixată asupra lui Trull Sengar. Și era, dacă era ceva, o creatură capabilă de o răbdare supremă. A *întrista este un dar cel mai bine împărtășit. Pe măsură ce un cântec este împărtășit* .

Adânc în peșteri, tobele bat. Ecou glorios pentru turmele ale căror copite tunătoare celebrează ceea ce înseamnă să fii în viață, să alergi ca una, să te rostogolești în ritmul vieții. Așa, în cadența vocii noastre, servim cea mai mare nevoie a naturii.

În fața naturii, noi suntem echilibrul.

Echilibrul până la haos.

În cele din urmă, răbdarea i-a fost răsplătită.

Așa cum știa el că va fi.

Aceasta se încheie cea de-a patra poveste a Cărții Malazan a celor căzuți

GLOSAR

Ascendenți
Anomander Rake : Fiul Întunericului
Apsalar : Doamna Hoților
Beru : Domnul Furtunilor

Arzătoare de poduri

Burn : Zeița adormită
Cotillion : Funia, Patronul Asasinilor, High House Shadow
Dessembrae : Lord of Tears
Draconus : un zeu bătrân și falsificator al sabiei Dragnipur
D'rek : Viermele toamnei
Fener : Neft
Gedderone : Doamna primăverii și a renașterii
Hood : Regele Morții Casei Înalte
Jhess : Regina țesăturii
K'rul : un zeu bătrân al Warrens
Mael : un zeu bătrân al mărilor
Mowri : Doamna Cerșetorilor, Sclavilor și Iobagilor
Nerruse : Doamna mărilor calme și a vântului cinstit
Oponn : Bufonii gemeni ai șansei
Osserc , „Osseric", „Osric": Stăpânul cerului
Poliel : Stăpâna Ciumei și a Bolilor
Regina Viselor : Regina vieții casei înalte
Shadowthrone : Ammanas, Regele Umbrei Casei Înalte
Sora nopților reci : o zeiță bătrână
Soliel : Doamna Sănătății
Azath : casele
Zeul schilodit : Cel înlănțuit, stăpânul Înaltei Case a Lanțurilor
Deragotul : al primului imperiu al lui Dessimbelackis Cei șapte câini ai întunericului
Zeița Vârtejului
Togg și Fanderay : Lupii iernii
Treach , „Trake": Tigrul verii și Lord of War

Gods of the Teblor (Cele șapte fețe din stâncă):
Urugal țesutul
Siballe cel negăsit
Beroke Soft Voice
Kahlb vânătorul tăcut
Thenik cel Distrus
Halad uriașul
Imroth cel Crud

Popoarele bătrâne
Tiste Andu : Copiii întunericului
Tiste Edur : Copiii umbrei
Tiste Liosan : Copiii luminii
T'lan Imass
Eres , 'Eres'al'
Trell
Jaghut
Forkrul Assail
K'Chain Che'Malle

Eleint
Barghast-ul
Thelomen Toblakai
The Teblor
Kurald Galain : Bătrânul Warren al întunericului
Kurald Emurlahn : Bătrânul Warren al Umbrei, Warrenul Distrus
Kurald Thyrllan : Bătrânul Warren al luminii
Omtose Phellack : Bătrânul Jaghut Warren de gheață
Tellann : Bătrânul Imass Warren de foc
Starvald Demelain : Eleint Warren
Thyr : Calea Luminii